

Giới thiệu Là Vợ Bác Sĩ

Thể loại: Ngôn tình, Hiện đại, Sủng, HE.

Trong tình yêu mỗi người có những cách biểu đạt khác nhau, có người dùng cách yêu chiều cũng có người dùng hành động trái người lại, cũng có người muốn chiếm được thân thể người yêu rồi từ từ kết hôn sau.

Anh lại chọn cách chiếm hữu cô làm cô sợ cũng vì đứa bé mà cô chọn giả chết rồi bỏ anh.

Đỗ Hoàng Ngân.” Buông ra! Đứng...”

Cao Dương Thành:” Buông em ra? Cho anh ăn no trước đã >.<“

Từ khi cô biến mất về sau thì cô trở thành điều cấm kỵ trong lòng anh. Ngờ đâu 4 năm sau gặp lại, anh lạnh lùng, anh bạc tình, anh hận cô đến tận xương tủy, nhưng rồi anh lại yêu cô muốn... “nghiện”!

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 1: Sống hay là hết

CHƯƠNG 1: SỐNG HAY LÀ CHẾT

Con mưa trút xuống như nghiêng trời lệch đất, bao trùm cả thành phố trong một tấm màn màu xám xịt, đè nén khiến con người ta không sao thở nổi.

Trên nền đất trống trải và tiêu điều có một chiếc xe đa dụng màu đen đang đỗ, cách mũi xe không xa có một người phụ nữ lạnh lùng nhưng quý phái đang cầm ô đứng ở đó, khí thế áp đảo, mà đối diện với bà ta là một cô gái còn rất trẻ.

Cô gái kia không che ô, chỉ đứng giữa màn mưa, ngửa đầu, cứng cỏi giữ tình thế giằng co với người phụ nữ ấy.

"Đỗ Hoàng Ngân, cô tự nghĩ cho kĩ, thứ nghiệt chúng này, sống hay chết đây?"

Giọng nói bà ta lạnh nhạt như vọng ra từ hầm băng, không hề có một chút âm áp nào.

"Mẹ, đứa bé này cũng là huyết mạch của nhà họ Cao, mẹ không thể đối xử với nó như vậy được!" Đỗ Hoàng Ngân vẫn cố gắng thuyết phục người phụ nữ trước mặt mình.

Hai tay cô che chở cho vùng bụng đã hơi nhô lên của mình, nhưng chưa từng cảm thấy có giờ khắc nào lạnh lẽo và bất lực như giây phút này.

"Xì!" Bà Cao, Ôn Thuần Như, phi nhỏ một tiếng đầy khinh bỉ: "Một con điểm cũng xứng đáng sinh con cho nhà họ Cao ư?"

"Con không phải điểm!"

Đỗ Hoàng Ngân gào rất hòng, mắt đỏ vằn to máu, cổ chấp thét lên trong màn mưa.

"Mẹ cô là điểm, cô cũng chẳng tốt đẹp hơn được!!"

"Mẹ con không phải điểm! Mẹ con không phải!"

Ôn Thuần Như cười lạnh đầy khinh miệt: "Đỗ Hoàng Ngân, thứ nghiệt chúng này chỉ có một kết cục, ấy chính là - chết! Không chết ngay trong bụng cô thì cũng chết ở bệnh viện, tôi tuyệt đối không để cho nó nhìn thấy ánh mặt trời của thế giới này!"

Bước chân của Hoàng Ngân lao đảo, cô vội vàng lùi về sau, hoảng sợ trừng mắt nhìn người phụ nữ tàn nhẫn trước mặt: "Bà là thứ ác quỷ!!"

Đúng vậy! Thứ ác quỷ ăn thịt người không nhà xương như bà ta, đến cả con trai mình cũng có thể đối phó được, có gì mà không làm nổi chứ?

"Nếu như cô không chịu bỏ nó đi, vậy thì cũng không sao! Tôi cứ để cô mang thai đủ mười tháng, cho cô với nó thương yêu nhau trong mười tháng, đợi đến ngày nó ra đời... Tôi cũng phải cho cô tận mắt nhìn xem nó tất thờ một cách từ từ, từ từ như thế nào..."

"Đừng mà, đừng mà..."

Hoàng Ngân không kiềm chế được bản thân mà lắc đầu hét âm lên, hốc mắt đã được phủ một tầng hơi nước do quá hoảng sợ: "Sao bà có thể đối xử với nó như thế, nó là cháu bà, là cháu ruột của bà..."

"Bà già điên này!!"

Hoàng Ngân nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng đột nhiên, trong tay cô có thêm một con dao phẫu thuật.

Ngay sau đó, không đợi tất cả mọi người kịp phản ứng, cô đã hung ác giơ tay lên, cầm thẳng con dao phẫu thuật sắc nhọn trong tay vào vùng bụng trái của mình...

"A——" Tiếng thét như xé ruột xé gan đó rạch ngang bầu trời xám xịt.

Máu tươi trào ra từ bụng cô, chảy thẳng xuống đất, khiến người ta nhìn thấy mà giật mình.

"Đau quá..."

Đỗ Hoàng Ngân nằm giữa vũng máu, mặt mũi trắng bệch không còn một chút sức sống nào.

Nhìn cô chảy máu đầm đìa, Ôn Thuần Như cuối cùng đã nhếch môi tỏ ý vừa lòng.

"Đỗ Hoàng Ngân, nếu như không cút khỏi thành phố S, vậy thì thứ đàn bà ti tiện như cô cũng sẽ có kết cục giống với nghiệt chúng trong bụng cô thôi, tự thu xếp cho ôn thỏa đi!!"

Ôn Thuần Như đi rồi.

Trong cơn mưa xối xả, Đỗ Hoàng Ngân nằm trên nền đất, ý thức mơ hồ sờ được điện thoại trong túi áo mình.

"Cứu... cứu em, Vũ Đạt, cứu con em với..."

...

Bốn năm sau, tại công ty thiết kế nội thất Hòa Phát, thành phố A.

"Cuối cùng cũng có thể tan ca rồi."

Đỗ Hoàng Ngân đắm đắm lên bà vai mỏi nhừ của mình, bắt đầu thu dọn bàn làm việc, chuẩn bị để tan ca.

"Hoàng Ngân, nóng lòng đợi tan ca thế, đi thăm con trai à?" Đồng nghiệp Lý San hỏi cô.

"Đừng vậy!" Đổ Hoàng Ngân cười tươi rồi rói, gương mặt tràn ngập ánh sáng hạnh phúc không thể che giấu nổi: "Tôi đi trước nhé! Tạm biệt."

Cô vẫy vẫy tay chào một tiếng rồi vội vã tan làm, chạy thẳng tới bệnh viện.

"Xem ra đợt này bệnh tình của thằng bé Dương Dương ổn định hơn kha khá rồi đấy." Lý San nhìn theo bóng dáng Đổ Hoàng Ngân, vui mừng cảm thán một câu.

"Làm sao cô biết?" Đồng nghiệp Lưu Mai cũng tò mò ghé lại gần.

"Khả! Nhìn tâm trạng cô ấy kia, gương mặt kia chính là biểu đồ bệnh tình của Dương Dương mà, sức khỏe Dương Dương có ổn hay không đều viết hết lên mặt cô ấy rồi!"

"Nói cũng đúng." Đồng nghiệp Lưu Mai gật gật đầu: "Hoàng Ngân cũng phải chịu nhiều áp lực lắm đấy, một mình làm mẹ đơn thân thì thôi, cô xem, sao đứa bé đáng yêu thế kia lại bị máu trắng chứ! Hay, cứ làm hóa trị mãi như thế, thằng bé chịu không nổi mà kinh tế gia đình cô ấy cũng không gánh được đâu!"

"Ừ, chúng ta cũng chỉ có thể cầu cho hai mẹ con cô ấy nhanh chóng tìm được tùy sống phù hợp thôi."

...

Bệnh viện tuyến ba Vinmec.

Hoàng Ngân vội vã chen vào thang máy đã chật kín người, ấn nút lên tầng số mười.

Thang máy khởi động, mỗi một tầng đều có người lên lên xuống xuống, vật vã mới tới được tầng mười, Đổ Hoàng Ngân vội vàng lịch mình ra khỏi thang máy, đi về phía phòng bệnh 1023.

Đẩy cửa phòng bệnh ra, bên trong trống rỗng, không thấy bóng dáng bé nhỏ của con trai cô đâu.

Hoàng Ngân quỳnh quáng lên, ra khỏi cửa tiện tay túm lấy một y tá đứng lúc đi ngang qua phòng bệnh của con trai cô mà hỏi dồn dập: "Cô y tá, con trai tôi đâu rồi? Cô có nhìn thấy con trai tôi không?"

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Nhà có em bé đáng yêu

"Chuyện này..."

Cô y tá kia nhìn Đổ Hoàng Ngân với vẻ khó xử: "Xin lỗi, người nhà bệnh nhân, tôi... tôi chỉ là bác sĩ thực tập vừa mới đến bệnh viện này, tôi không rõ tình hình cụ thể, nhưng tôi sẽ giúp cô hỏi y tá riêng của cô, xin cô đừng nóng vội."

Cô y tá bụng khay thuốc trong tay, vội vàng bước về phía phòng y tá.

Hoàng Ngân cũng lật đật chạy theo.

Vừa vào đến phòng nghỉ của y tá, trái tim thấp thóm như treo ngược lên cây của cô bỗng chốc rơi xuống, thờ phào một hơi vì yên tâm, nhưng hốc mắt cũng bắt gặp dò lên.

Trên bàn y tá, một bé trai trọc đầu mặc áo bệnh nhân sọc xanh nhạt vô cùng đáng yêu, đứa nhỏ ngồi trên ghế nhỏ cao cao, đôi chân ngắn cùn đung đưa trong không trung, trong tay còn ôm bảng vẽ, đang chăm chú vẽ cô y tá bên cạnh bé.

"Dương Dương, nào, khen chị Mỹ một câu, chị Mỹ cho bé kẹo ăn nè."

Cô y tá cầm một cây kẹo đáng yêu lắc lắc trước mặt bé Hường Dương.

Bé Hường Dương không nói năng nhiều, chu môi hôn "chụt choẹt" lên mặt cô y tá tên Mỹ: "Chị Mỹ xinh đẹp nhất, chị đừng lấy kẹo dụ dỗ Dương Dương nữa, mẹ em nói rồi, Dương Dương mà cứ ăn kẹo mãi thì đến cả răng cửa cũng không còn. Không còn răng cửa, sau này lớn lên sẽ không tìm bạn gái xinh đẹp như chị Mỹ đâu!"

Câu nói này của bé Hường Dương khiến cô y tá tên Mỹ vui đến mức nở hoa trong lòng, cô gái ôm chặt bé Hường Dương: "Không sao, không tìm được bạn gái, chị Mỹ đành hi sinh thân mình gả cho bé vậy!"

Bé Hường Dương cũng cười khanh khách: "Chị Mỹ lừa em, chị cũng giống y như các chị y tá khác vậy, chỉ muốn gả cho anh bác sĩ đẹp trai nhất bệnh viện này thôi."

"Hửm?" Cô y tá tên Mỹ kia lắc đầu, phủ nhận, tiện thể trừu bé: "Anh chàng đẹp trai nhất bệnh viện chúng ta không phải bé Hường Dương này à, chị không gả cho bé thì gả cho ai đây!"

Bé Hường Dương mỉm môi cười.

Hoàng Ngân cũng không nén được tiếng cười, bước tới gần bàn y tá, gõ gõ lên mặt bàn: "Này, bạn nhỏ Đổ Hường Dương tự luyến!"

"Mẹ!"

Anh bạn nhỏ vừa nhìn thấy Hoàng Ngân, đã "xoạt" một tiếng tụt khỏi chiếc ghế tựa, chạy thẳng về phía Hoàng Ngân.

"Từ từ thôi..."

Hoàng Ngân cúi người, ôm anh bạn nhỏ kia vào lòng.

"Mỹ à, cảm ơn em đã kiên nhẫn chăm sóc Hường Dương nhà chị, đúng là khổ cho các em rồi." Hoàng Ngân nói lời cảm ơn y tá Mỹ với vẻ cảm kích. Bình thường, mỗi khi cô bạn, luôn có Mỹ và các cô y tá đáng yêu khác chăm nom bé Hường Dương, cũng may mà có họ, cô mới có thể yên tâm đi làm kiếm tiền.

"Ày, chị Hoàng Ngân đừng nói như vậy, chăm sóc Dương Dương vốn là trách nhiệm của bọn em mà, huống hồ Dương Dương vừa ngoan vừa đáng yêu như thế, y tá nào ở đây cũng thích thằng bé lắm!"

Hoàng Ngân bật cười: "Cho nên chị càng phải cảm ơn các cô ấy chứ! Ô, hôm nay chỉ có một mình em trực ban à? Sao không thấy các cô y tá khác?"

"Có phải đâu." Cô y tá Mỹ cũng bật cười, hất cằm về hành lang dài bên phải, chỉ thấy một đàn y tá đang bò rạp bên bờ tường nhìn trộm gì đó: "Đám mê trai đó đang ngắm bác sĩ khoa ngoại thần kinh vừa mới đến bệnh viện của chúng em không lâu, nói thật lòng thì, đẹp trai không đỡ nổi, hờ hờ."

Y tá Mỹ nói, khoe miệng xinh đẹp cũng không khỏi nhếch lên thành một nụ cười mê mẩn.

Mà đúng lúc này, những cô y tá đang xúm đông xúm đỏ ở bên kia lũ lượt kéo về, trên gương mặt các cô hiện rõ vẻ lưu luyến.

"Đi rồi hả?" Mỹ hỏi các cô.

"Ừ, vào phòng phẫu thuật rồi." Các cô y tá trông rất tiếc nuối.

"Ôi chào, bác sĩ Cao đúng là đẹp trai đến mức khiến người ta muốn phạm tội mà!!"

"Đâu chỉ có thế, ôi giọng nói trầm ấm ấy, 'xuất hiện tình trạng tụ máu trong não, chuẩn bị làm phẫu thuật', ôi ôi ôi, mẹ ơi, đến cả giọng nói cũng làm phụ nữ sinh bụng được luôn!!" Cô y tá trông rất mê trai, cố tình đẽ giọng nói xuống học theo cách nói chuyện của bác sĩ Cao.

“Chứ còn gì nữa! Quan trọng nhất là người ta đẹp trai lông lộn như vậy mà vẫn còn là một tráng sĩ độc thân! Hơn nữa vừa đến bệnh viện chúng ta đã được đặc cách thăng chức lên hàng giáo sư rồi, tiền đồ mệnh mông như biển cả nhà!”

“Tôi còn nghe nói, bối cảnh chính trị của nhà họ Cao hùng hậu lắm nhé, con ông cháu cha điển hình đấy, muốn nhà có nhà, muốn xe có xe, nghe nói còn có biệt thự riêng ở khu người giàu nữa cơ.”

“Quào...”

Tất cả các cô gái thốt lên một tiếng kinh ngạc, dường như càng thêm phần sùng bái đối với vị bác sĩ khoa ngoại thần kinh đẹp trai kia.

“Thôi, nghỉ đi nghỉ đi, chúng ta đừng mơ nữa, không chơi được đâu! Người đàn ông điển nào cũng ưu tú như thế làm sao vừa mắt với đám vịt gòi như chúng ta được, người có tiền lúc nào cũng chú trọng chuyện môn đăng hộ đối đó!”

Đứng quá còn gì.

“Môn đăng hộ đối”, bốn chữ này không hiểu sao khiến Đỗ Hoàng Ngân nhớ tới quá khứ của mình.

Cô cũng từng vì bốn chữ “môn đăng hộ đối” này mà bị ép phải rời khỏi người đàn ông kia, đến sau cùng, người đàn ông tên Cao Dương Thành trong trí nhớ của cô chỉ có thể biến thành phim đàn thứ tám mươi chín trên cây đàn dương cầm của cuộc đời cô, là thứ khoảng cách mà cô mãi mãi không thể chạm tới được.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Người phụ nữ điên

CHƯƠNG 3: NGƯỜI PHỤ NỮ ĐIÊN

Đỗ Hoàng Ngân vừa mới ra khỏi văn phòng của giám đốc, Lý San đã đưa điện thoại tới trước mặt cô: “Hoàng Ngân, điện thoại của cô đã đổ chuông mười mấy lần rồi, mau nhìn xem có phải ai đó tìm cô có việc gấp gì không”

“Là điện thoại từ bên bệnh viện gọi đến à?” Đỗ Hoàng Ngân còn chưa kịp đặt bàn vẽ xuống đã vội vàng nhận lấy điện thoại.

“Không phải không phải, cô yên tâm, nếu là điện thoại từ bệnh viện gọi tới tôi đã nghe máy giúp cô từ lâu rồi.”

Hoàng Ngân mở điện thoại ra xem rồi thở phào một hơi, thiện tai thiện tai, chỉ là Lý Minh Nhung, một người bạn thân của em gái cô, gọi điện tới thôi.

Cô vội vàng gọi lại, đầu dây bên kia nhanh chóng bắt máy: “Chị Hoàng Ngân, không hay rồi!”

“Sao thế? Xảy ra chuyện gì rồi?”

“Là Thanh Nga, Thanh Nga nó... nhảy lầu tự sát rồi!”

“Ừnh ——” Câu nói này như một quả bom đột ngột nổ tung trong đầu Đỗ Hoàng Ngân.

“Nhưng chị Hoàng Ngân, chị yên tâm, Thanh Nga đã không có chuyện gì đáng ngại rồi.”

Hai câu nói của Lý Minh Nhung khiến Hoàng Ngân như ngồi một chuyến xe xóc nảy lên núi, cô ôm lấy lồng ngực đập phồng bất an của mình, căng thẳng hỏi lại: “Vậy rốt cuộc tình hình Thanh Nga bây giờ thế nào rồi?”

“Chúng em đã đưa nó tới bệnh viện rồi, bác sĩ nói không có vấn đề gì lớn, nhưng... bị gãy một chân, hơn nữa còn có hiện tượng chấn động não nhẹ...”

Đỗ Hoàng Ngân hít một hơi lạnh: “Thế mà gọi là không có vấn đề gì lớn? Bác sĩ nào nói thế!”

Không hiểu sao cô thấy tức đến thế.

“Là... là bác sĩ chủ trị của Thanh Nga nói vậy.”

“Thôi, thôi, các em đang ở bệnh viện nào, chị tới đó ngay.”

“Bệnh viện Vinmec.”

“Được rồi, chị xin nghỉ đã, lát nữa sẽ gọi lại cho em.”

Hoàng Ngân vội vàng cúp máy rồi đi tìm lãnh đạo để xin nghỉ.

Ngồi trên tàu cao tốc, cô gọi lại cho Lý Minh Nhung: “Tại sao Thanh Nga đột nhiên muốn tự tử?”

“Chuyện này...”

Lý Minh Nhung có vẻ khó xử.

“Minh Nhung, nếu em vẫn coi chị là chị gái em, em phải nói thật với chị.”

“Được rồi, để em nói. Là thế này, thực ra Thanh Nga cũng không phải tự sát, nó có ý ngã từ trên tầng ba xuống.”

“Con bé điên rồi chắc?” Hoàng Ngân tức giận quát lên, cũng không quan tâm rằng mình đang ở nơi công cộng.

“Nó... thực ra nó thích một bác sĩ khoa ngoại ở bệnh viện Vinmec, hình như họ Cao thì phải, nhưng bác sĩ họ Cao này luôn phớt lờ không thèm để tâm.. Sau cùng nó chỉ có thể nghĩ ra được cách làm dơ tệt như vậy thôi.”

Bác sĩ họ Cao? Chắc không phải là vị bác sĩ chỉ riêng giọng nói thôi cũng có thể khiến con gái nhà người ta ẽnh bụng mà hờn đó các cô y tá bàn tán đầy chứ?

“Chị thấy nó điên rồi, nó còn khám khoa ngoại thần kinh làm gì, đi thẳng vào khoa tâm thần mới đúng!” Hoàng Ngân tức đến mức run rẩy: “Có kiểu yêu đương như thế hả? Hả? Lấy tính mạng của mình ra mà đùa được à! Nó tưởng nó là ai? Nó có biết cái mạng nó do ai cho không? Nó làm như vậy có xứng với mẹ nó, chị nó, với mỗi một người quan tâm nó không? Thứ ầu trĩ!”

“Chị Hoàng Ngân, chị đừng giận nữa, em đã máng con bé đó một trận tới bời rồi, nó không hiểu chuyện, nó nói nếu mình không làm như vậy thì không có cơ hội tiếp cận bác sĩ khoa ngoại nhà người ta, chị nể tình nó mà trai mà đừng giận nó nữa.”

“Hừ!” Hoàng Ngân cười lạnh: “Chị thấy nào của nó ngã đến hòng rồi!”

...

“Đỗ Thanh Nga, tốt nhất là mày giải thích chuyện này hẳn hoi cho chị!”

Đỗ Hoàng Ngân vừa vào phòng bệnh đã tức giận quăng túi xách lên cái tủ đầu giường, hai mắt đỏ lừ trừng trừng nhìn Đỗ Thanh Nga quần băng trắng nằm trên giường.

“Chị à...”

Hai mắt Đỗ Thanh Nga cũng đỏ ửng, nhìn Hoàng Ngân đang tức giận, mặt mũi cô trông rất oan ức và đáng thương: “Em đau...”

“Cho mày chữa!”

Hoàng Ngân tức giận ngồi phịch xuống cái ghế bên cạnh giường bệnh của cô.

Đỗ Thanh Nga thấy chị mình có vẻ tuyệt tình như vậy, cô tủi thân đến mức nước mắt bỗng chốc trào ra, “Chị ơi, chị đừng giận, sau này em không dám làm vậy nữa.”

“Còn dám có sau này, xem chị đây có tha cho mày không!”

Hoàng Ngân nhìn cái chân được bó bột thạch cao cứng ngắc của em mình, đau lòng vô cùng nhưng vẫn không chịu buông tha cho cô: “Theo đuổi một người đàn ông mà đặt cược cả tính mạng mình, đúng là hoang đường!”

Đỗ Thanh Nga len lén liếc nhìn Hoàng Ngân đang tức giận, dè dặt nói: “Chị ơi, em thực sự rất thích anh ấy.”

“Đỗ Thanh Nga, chị cảnh cáo mày, thích mấy thì thích, nhưng chuyện này tuyệt đối không có ngoại lệ!”

Cô thực sự không dám tưởng tượng, rốt cuộc là người đàn ông cỡ nào mới khiến em gái cô làm chuyện xằng bậy như vậy được!

Đỗ Thanh Nga làm nũng với Hoàng Ngân để xin tha: “Chị ơi, em đảm bảo, tuyệt đối không có lần sau nữa đâu.”

“Còn có lần sau thì người nháy lâu là chị mày đấy!” Hoàng Ngân nói rồi đứng dậy đi rót nước: “Được rồi, nói xem bác sĩ Cao gi gì đó mà mày thích là người thế nào? Có đáng tin không? Người đó rốt cuộc có sức hút thể nào mà để mày làm ra chuyện mất não như vậy được?”

“Chị à, chị hỏi một lúc bao nhiêu câu như vậy, làm sao em trả lời kịp được! Anh ấy là bác sĩ chủ trị của em, lát nữa sẽ đi kiểm tra các phòng bệnh, chị tự nhìn sẽ biết! Nhưng mà, nhìn thôi đấy nhé, chị không được bị người ta mê hoặc đâu, anh ấy là của em!” Đỗ Thanh Nga đùa đùa.

Hoàng Ngân bật cười: “Được rồi, chị không mê trai như em đâu! Lát nữa chị phải hỏi bác sĩ Cao kia xem, trong mắt anh ta thì bệnh nhân phải bị thế nào mới được gọi là vấn đề lớn!”

Cô nói rồi nhấc ấm nước trong tay mình: “Hết nước rồi, chị đi lấy thêm ít nước.”

Hoàng Ngân xách ấm nước nóng ra khỏi phòng bệnh.

Ra khỏi cửa, quẹo phải, đi men theo hành lang tới phòng lấy nước.

Cô bất giác ngừng đầu lên, phảng phất như nhìn thấy bóng lưng cao lớn đã lâu rồi không gặp, anh mặc áo blouse trắng, hai tay thoải mái đút trong túi áo, hờ hững đi về phía trước, nhưng vẫn không kịp để cô nhìn cho rõ, bóng dáng ấy đã nhanh chóng biến mất nơi cuối hành lang.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Gặp lại người ừ

CHƯƠNG 4: GẶP LẠI NGƯỜI Ừ

Hoàng Ngân muốn đuổi theo anh, nhưng bước chân vừa sai ra đã kịp dừng lại.

Đỗ Hoàng Ngân, mày đang làm gì vậy? Sao người đàn ông đó có thể xuất hiện ở đây được? Đây là thành phố A, cách thành phố S của anh ấy một khoảng xa tít tắp cơ mà!

Hơn nữa, cho dù là anh ấy thật, thì đã làm sao? Lẽ nào mày thực sự có thể bất chấp mọi thứ mà đuổi theo? Bốn năm trước không thể, bốn năm sau, cũng vậy thôi!

Đỗ Hoàng Ngân như người mất hồn mất vía, lấy nước xong, từ phòng trà nước quay về phòng bệnh của em gái, vẫn có vẻ không tập trung.

“Com sốt của cô về cơ bản đã hạ rồi, bây giờ còn cảm giác cơn cao muốn nôn nữa không?”

Đỗ Hoàng Ngân vừa vào phòng, một giọng nói trầm ấm không chân thực của đàn ông vọng vào tai cô, lạnh nhạt như nước.

Giọng điệu quen thuộc như áo giác khiến lồng ngực của cô bỗng chốc thắt lại, nơi đó như bị thứ gì đập vào, bỗng chốc không sao thở nổi.

“Không buồn nôn nữa.” Trên giường bệnh, Đỗ Thanh Nga đang mỉm cười, nghiêm túc trả lời câu hỏi của bác sĩ, vừa liếc mắt đã nhìn thấy Đỗ Hoàng Ngân đang đứng ở cửa: “Chị, chị đứng đó làm gì? Sao không vào đây?”

Cao Dương Thành đang mài kiếm tra sức khỏe cho Đỗ Thanh Nga nên không quay đầu lại. Anh cúi người, chăm chú kiểm tra đồng tử của cô: “Đầu thì sao? Còn choáng không?”

“Còn một chút.” Đỗ Thanh Nga gật đầu.

Đỗ Hoàng Ngân đang nhìn theo bóng lưng của Cao Dương Thành mà ngẩn ngơ, Đỗ Thanh Nga đùa đùa hô một tiếng: “Chị, chị đang làm gì vậy? Làm gì mà cứ đứng nhìn bác sĩ nhà người ta vậy?”

Cao Dương Thành vẫn không quay đầu lại, cho đến khi giọng nói của Đỗ Hoàng Ngân vang lên sau lưng: “Thanh Nga, em khát chưa? Chị rót cho em cốc nước.”

Cao Dương Thành dường như sững sờ trong một giây, quay đầu lại, chỉ liếc một cái đã nhìn thấy Cao Hoàng Ngân đứng ở cửa.

Hai ánh mắt bất chợt chạm phải nhau, không có một dự báo nào, đôi đồng tử đen thẫm với ánh nhìn sắc bén như chìm ứng khiến Hoàng Ngân ngưng thở trong giây lát. Khoảnh khắc ấy, đến cả máu trong huyết quản cũng như thể đông cứng lại, trái tim đập thành thịch như nổi trống trận, điên cuồng va vào lồng ngực cô.

Cô chưa từng nghĩ rằng, mình và Cao Dương Thành còn có ngày gặp lại!

So với cảm xúc lên xuống của cô, Cao Dương Thành hiển nhiên bình tĩnh hơn nhiều.

Về kinh ngạc chỉ lướt qua ánh mắt thâm trầm của anh một chút, rồi nhanh chóng khôi phục trạng thái bình thường.

Như thể, sự xuất hiện của cô, không làm gợn lên bất kì đợt sóng nào trong lòng anh.

Hoặc, Đỗ Hoàng Ngân của bốn năm sau, đối với anh mà nói, chẳng qua chỉ là một người lạ không có ý nghĩa đặc biệt nào mà thôi.

“Người nhà của bệnh nhân Đỗ Thanh Nga?”

Giọng nói trầm ấm của anh rất giống với âm vực trầm của đàn dương cầm, mộc mạc và rất động lòng, khiến linh hồn người khác cũng tê dại.

“Vâng.” Hoàng Ngân gật đầu, bàn tay xách ấm nước siết đến mức run rẩy: “Tôi là chị của cô ấy.”

Cao Dương Thành quay đầu, cúi người tiếp tục kiểm tra sức khỏe cho Đỗ Thanh Nga: “Bệnh nhân có thể sẽ cần ở lại bệnh viện quan sát thêm vài ngày, ngày thường cô để ý một chút, nếu như có hiện tượng buồn nôn, cần lập tức báo cho tôi.”

“Vâng, cảm ơn anh.”

Tâm trạng của Hoàng Ngân vẫn hơi phập phồng bất ổn, cô bước tới bên cạnh bàn, rót nước cho em gái.

“Chị, anh ấy chính là bác sĩ Cao mà em nói với chị, Cao Dương Thành, bác sĩ chủ trị của em!” Đỗ Thanh Nga không ngừng nháy mắt của Đỗ Hoàng Ngân.

Bàn tay đang nắm ấm nước của Hoàng Ngân đột nhiên chệch đi, nước nóng bỏng trào ra, rơi xuống mu bàn tay cô, nóng đến mức cô vô thức khẽ rên lên một tiếng.

Bỗng chốc, mu bàn tay bỗng truyền tới cảm giác đau đón bỏng rát.

Cô vội vàng giấu bàn tay ra sau lưng theo bản năng, tiếp tục cúi đầu rót nước, nhưng đột nhiên cảm thấy bàn tay mình mát lạnh, bàn tay phải bị người ta nắm lấy.

Là Cao Dương Thành.

Cơ thể Hoàng Ngân cứng đờ, vô thức muốn gãy ra khỏi kim kẹp từ bàn tay anh, nhưng phát hiện ra mình căn bản không thể địch lại được sức lực của anh.

“Vết bỏng không quá nghiêm trọng, nôi một ít mụn nước, bôi thuốc trị bỏng là được.”

Chắc những thứ này chỉ là phản ứng bản năng của bác sĩ, vì trong mắt đôi mắt sâu thẳm của anh, Hoàng Ngân không hề nhìn thấy một chút quan tâm hay lo lắng nào.

Anh vẫn giữ thái độ lạnh lạnh nhạt nhạt không vồn vã không thờ ơ như thế.

“Lâm, đưa cô Đỗ đi bôi thuốc trị bỏng.” Cao Dương Thành buông tay cô ra, quay người dặn dò y tá bên cạnh.

Anh nói rồi lại quay người bước tới gần Đỗ Thanh Nga, lấy phim chụp CT phần não từ bệnh án ở cuối giường của cô ra, hướng về phía ánh nắng bên ngoài cửa sổ, nghiêm túc xem xét.

Ánh nắng vàng nhạt chiếu qua gốc gỗ đồng ngoài cửa, đổm sáng loang lổ hắt vào phòng, Cao Dương Thành đứng giữa vầng sáng đó, gương mặt tron nhẵn lộ rõ vẻ lạnh lùng của những đường nét góc cạnh, đôi đồng tử đen thẳm được điểm xuyết bằng những điểm sáng li ti, hắt lên dải màu khiến người ta mê mẩn, lông mày dày rậm, sống mũi cao, đôi môi mông, không một nét nào không tôn lên vẻ nho nhã và cao quý của anh.

“Cô Đỗ, chúng ta đi thôi.”

Y tá Lâm giục Hoàng Ngân.

“Không cần đâu.” Hoàng Ngân từ chối, mỉm cười: “Vấn đề nhỏ ấy mà, tôi có thể tự giải quyết được.”

“Vấn đề đúng là không lớn.”

Cao Dương Thành đang ngửa đầu xem phim chụp CT bên cửa sổ đột nhiên lên tiếng, anh cắt phim chụp vào túi ni-lông trắng, lúc này mới bình thân nói tiếp: “Bị bỏng nhẹ chỉ là chuyện nhỏ, nhưng một khi không xử lý ổn thỏa, mụn nước vỡ ra, nhiễm trùng, vết thương sưng lên sẽ dẫn tới nhiệt độ cơ thể tăng lên, sốt cao không ngừng...” Anh nói đến đây, hơi ngưng lại một chút, quay đầu nhìn Hoàng Ngân, ánh mắt không nặng không nhẹ đáp xuống gương mặt cô: “Suy nghĩ cho kĩ, đến lúc đó e rằng một tuýp thuốc trị bỏng cũng không giải quyết được tất cả vấn đề đâu.”

Hoàng Ngân mỉm môi nhìn anh.

Toàn rung cây dọa khỉ!

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Cuối cùng vẫn gặp được rồi

CHƯƠNG 5: CUỐI CÙNG VẪN GẶP ĐƯỢC RỒI

“Vậy làm phiền bác sĩ Cao kê một đơn thuốc cho tôi.”

Biết rõ anh đang phóng đại mọi thứ lên, nhưng ai bảo anh là bác sĩ chứ!

“Lâm, đi lấy thuốc cho cô Đỗ.”

“Vâng.”

Y tá đi ra khỏi phòng bệnh.

Cao Dương Thành cầm bảng theo dõi kết quả kiểm tra ở cuối giường, viết gì đó như rồng bay phượng múa lên trên, ngón tay cầm bút trông rất sạch sẽ.

Viết xong, anh dặn dò Đỗ Thanh Nga: “Tình hình hồi phục của cô tương đối tốt, nghỉ ngơi đầy đủ, uống thuốc đúng giờ, có vấn đề gì lập tức báo với tôi.”

Anh giắt bút vào túi áo trước ngực, sải bước ra khỏi phòng bệnh, đầu cũng không buồn ngoảnh lại.

“Chị ơi, chị! Làm gì đấy, lại ngăn ngăn ngơ ngơ rồi! Thế nào, thế nào? Có phải anh ấy xuất sắc lắm không?” Cao Dương Thành vừa đi khỏi, Đỗ Thanh Nga đã vội vàng hỏi thăm ý kiến của chị gái.

Hoàng Ngân chậm rãi hoàn hồn, nhìn về ái mộ không giấu được trên gương mặt em gái, trong lòng cô chỉ tràn ngập nồn nóng và bất an.

“Chị đi lấy thuốc đã.”

Cô tìm một cái cớ, vội vàng ra khỏi phòng bệnh.

Trên hành lang, Cao Dương Thành đang vừa đi vừa nói chuyện với một nhóm bác sĩ, thỉnh thoảng cũng quay đầu nói với bác sĩ bên cạnh mình nói đôi câu.

Cho dù cách một đoạn dài, Hoàng Ngân vẫn có thể thấy rõ được nụ cười rạng rỡ đến chói mắt trên gương mặt anh.

Cứ ngỡ đã trải qua một đời rồi.

Bốn năm thấm thoát thoi đưa, anh vẫn là anh, nụ cười vẫn sáng tựa sao đêm, dường như chưa có thứ gì từng thay đổi, nhưng cũng giống như tất cả mọi thứ đều khác rồi.

Ít nhất thì, nụ cười ấy, cô chẳng thể đoán hoàng nhìn ngắm chúng được nữa.

Trái tim có phần đau đớn.

Hoàng Ngân hoàn hồn lại, vội vàng đuổi theo bước chân anh.

“Bác sĩ Cao.”

Đỗ Hoàng Ngân đứng sau lưng anh mà gọi một tiếng.

Không có tiếng đáp lời.

Người đàn ông phía trước làm như không nghe thấy, tiếp tục bước đi.

“Bác sĩ Cao!”

Hoàng Ngân đuổi theo thêm vài bước.

Sau cùng, Cao Dương Thành ở trước mặt dừng lại, tất cả bác sĩ cũng dừng lại theo.

Hai tay anh vẫn dút trong túi áo blouse, Cao Dương Thành quay người, biếng nhác nheo mắt lại, liếc nhìn Đỗ Hoàng Ngân đối diện: “Cô Đỗ, có việc gì à?”

“Ừ.”

Hoàng Ngân gật đầu, tìm đập như trống trận.

Đưa mắt nhìn các bác sĩ xung quanh, cô mím môi, có vẻ mất tự nhiên: “À ừm, có thể nói chuyện riêng với anh không?”

“Tôi chỉ có thể nói chuyện về bệnh tình của bệnh nhân, những chuyện khác... xin lỗi, tôi rất bận.”

Cao Dương Thành nói xong, quay người định đi.

Mấy bác sĩ bên cạnh nhăm nhướng mắt lại có thêm một người nhà bệnh nhân ái mộ Cao Dương Thành, không nén nổi nụ cười.

Nhìn theo bóng lưng định rời đi của anh, Hoàng Ngân hít một hơi thật sâu, siết chặt nắm đấm, nói một câu tối nghĩa: “Bác sĩ Cao, tôi có thể cầu xin anh giờ cao đánh khẽ, bỏ qua cho em gái tôi không!”

Cao Dương Thành quay người lại.

Ánh mắt bình thường hờ hững mà nay lạnh như nước hồ đóng băng: “Cô lặp lại những điều cô vừa nói một lần nữa.”

Giọng nói thoát ra từ đôi môi mỏng kia càng lạnh đến mức khiến người ta không rét mà run.

Giờ cao đánh khẽ tha cho em gái của cô, giống hệt như nắm đấm đó có cầu xin mình tha cho cô ấy? Trong mắt cô ấy, Cao Dương Thành này là rắn độc? Hay là thú dữ?!

Thấy Hoàng Ngân không nói gì, anh lạnh lùng nhếch môi: “Em gái cô đáng yêu hơn cô nhiều.”

“Em gái tôi vì anh mà nhảy lầu.”

“Cho nên?” Cao Dương Thành nhướn mày, hỏi cô như thể chẳng liên quan gì đến mình.

Hoàng Ngân cố gắng phớt lờ thái độ khó ỡ của anh, âm thầm hít một hơi thật sâu: “Cho nên, nếu như anh không thích con bé, xin anh hãy nói rõ với nó, đừng cho nó thêm bất cứ cơ hội nào để mơ mộng nữa!”

Cao Dương Thành nghe cô nói xong, “phụt” một tiếng, bật cười.

Nụ cười đó lạnh nhạt mà mỉa mai, ý cười không hề chạm tới đôi mắt.

Anh tiến lên phía trước một bước, áp sát Hoàng Ngân, hai tay lười nhác dút trong túi áo, nhàu mày, từ trên nhìn xuống gương mặt cô, nói với vẻ tức cười: “Cô ấy thích tôi hay không là chuyện của cô ấy, liên quan gì đến cô? Còn nữa, cô Đỗ, thật sự xin lỗi nhé, Cao Dương Thành này chỉ là một bác sĩ, không có khả năng làm đồ tể mổ xẻ trái tim người khác! Tôi bận lắm, tôi không giúp được.”

Anh nói xong bèn quay người, dẫn nhóm bác sĩ kia rời đi, không hề ngoảnh đầu lại.

Anh đi rồi, nhưng dường như xung quanh vẫn còn thoáng lưu lại mùi hương của anh.

Khi bạn thích một người, trên cơ thể anh ta luôn có một mùi hương đặc biệt không thể diễn tả bằng lời.

Thế mà, lưu lại bên cạnh Hoàng Ngân chính là mùi hương đặc biệt ấy, tràn ngập vào trái tim cô, rất lâu sau cũng không tan hết.

...

Tại biệt thự ở phía Nam thành phố của Đoàn Vũ Đạt.

Hoàng Ngân ôm chân cơ người trên sofa trong phòng khách, vùi đầu vào gối, có phần uể oải hỏi Đoàn Vũ Đạt bên cạnh: “Anh có biết hôm nay em gặp ai không?”

“Hừm?” Đoàn Vũ Đạt đưa cho cô một cốc nước: “Uống hộp nước đã.”

Hoàng Ngân vùi mặt trong gối, lắc đầu: “Không muốn uống.”

Đoàn Vũ Đạt đặt cốc nước trên trường kỷ, đưng đưng vào người cô: “Rót cuộc đã gặp được ai thế? Trông em cứ như người mất hồn.”

“Cao Dương Thành.” Giọng nói buồn bực của Hoàng Ngân phát ra từ dưới lớp bông gối.

Động tác uống nước Đoàn Vũ Đạt khựng lại giữa không trung.

Một hồi lâu sau, anh mới nói: “Cuối cùng vẫn gặp rồi à?”

Đoàn Vũ Đạt không quá kinh ngạc, đặt cốc nước trong tay về lại trường kỷ.

“Anh đã biết anh ấy đến thành phố A từ lâu rồi à?” Hoàng Ngân cuối cùng cũng ngẩng đầu lên hỏi Đoàn Vũ Đạt.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 6: Hi vọng

CHƯƠNG 6: HI VỌNG

“Ừm, hôm Cao Dương Thành đến, một đám đàn ông ra ngoài tụ tập, với cả, tuy anh với anh ta không cùng khoa, nhưng dù gì cũng ở cùng một bệnh viện, thỉnh thoảng vẫn chạm mặt ở phòng phẫu thuật.” Đoàn Vũ Đạt trả lời đúng sự thật.

“Anh không nói với em vì sợ em nghĩ nhiều à?”

Đoàn Vũ Đạt nhún vai, ngậm thừa nhận.

Hoàng Ngân vùi đầu vào gối sâu hơn, cô có vẻ rất bất an: “Em không muốn để anh ấy biết được sự tồn tại của Dương Dương.”

“Em sợ mẹ anh ta sẽ biết à?”

“Mẹ anh ấy sẽ không dễ gì tha cho Dương Dương đâu, không, bà ta tàn nhẫn như thế, bà ta sẽ lấy mạng Dương Dương mất.” Hoàng Ngân không dám tưởng tượng nếu như Ôn Thuận Như biết đến sự tồn tại của đứa cháu này, sẽ là kết cục gì.

“Em yên tâm, anh ta sẽ không biết được đâu.” Đoàn Vũ Đạt trả lời rất bình tĩnh.

Hoàng Ngân ngẩng đầu lên nhìn anh.

“Anh ta biết em đã kết hôn rồi, cho dù anh ta có gặp được Dương Dương, cũng sẽ tưởng rằng Dương Dương là con của anh.”

Hoàng Ngân khựng lại, đúng là như vậy, cô đã kết hôn rồi, với người đàn ông đang ngồi bên cạnh cô.

Nhưng họ cũng ly hôn rồi, hôn nữa họ cần bản chỉ là vợ chồng trong thời gian ngắn, hữu danh vô thực, lí do kết hôn chẳng qua là vì cho bé Hường Dương một cái hộ khẩu danh chính ngôn thuận mà thôi.

“Thực ra, nghĩ đi nghĩ lại, sự xuất hiện của anh ta chưa biết chừng sẽ cho Dương Dương hi vọng mới!”

“Ý của anh là...” Hoàng Ngân bỗng chốc có tỉnh thần, hai mắt sáng lên.

“Đúng vậy! Anh ta là ba ruột của Dương Dương, tuy của anh ta có khả năng phù hợp cao hơn người ngoài, đây là một cơ hội sống.”

Hai mắt Hoàng Ngân lóe lên ánh sáng của hi vọng, kích động đến mức đứng bật dậy định đi luôn: “Em sẽ đi tìm anh ấy ngay.”

Đoàn Vũ Đạt vội vàng kéo cô lại: “Hoàng Ngân, em đừng nóng vội, nghe anh nói hết đã.”

“Mấy hôm nữa bệnh viện của bọn anh sẽ tiến hành khám tổng quát định kỳ toàn bệnh viện, đến lúc đó khoa huyết học của bọn anh sẽ phụ trách làm xét nghiệm máu cho tất cả bác sĩ, sau đó anh sẽ lấy mẫu máu của anh ta làm kiểm tra độ tương thích với Dương Dương, nếu như phù hợp, em hãy đi tìm anh ta cũng không muộn.”

“Đúng, đúng đúng. Vậy quá tốt rồi.”

Hoàng Ngân kích động đến mức nói năng không mạch lạc, cô nắm chặt bàn tay của Đoàn Vũ Đạt, vô cùng cảm kích: “Vũ Đạt, cảm ơn anh! Thực sự cảm ơn anh đã giúp em hết lần này đến lần khác.”

Anh là người bạn tốt nhất của cô, cũng đồng thời là bác sĩ chủ trị của bé Hường Dương.

Nếu như không có anh giúp hai mẹ con cô hết lần này tới lần khác, chưa biết chừng họ không thể trụ vững tới hôm nay, bất kể là bệnh tình của Dương Dương hay sức khỏe tinh thần của cô.

Đoàn Vũ Đạt vỗ vỗ lên mu bàn tay cô: “Người một nhà đừng nói năng khách sáo, huống hồ, anh chỉ làm những việc mà một người bạn nên làm thôi.”

...

Từ sau khi em gái cũng nằm viện, Hoàng Ngân càng bận rộn hơn.

Đến cuối cùng cũng không có thời gian làm thêm việc bán hàng nữa, cả ngày chỉ chạy tới chạy lui trong bệnh viện, buổi sáng ở với em gái, buổi chiều ở bên con trai.

“Chị à, chị vẫn chưa nói cho em biết, rốt cuộc chị cảm thấy bác sĩ Cao thế nào?” Đỗ Thanh Nga nằm trên giường bệnh vừa ăn cam vừa hỏi Đỗ Hoàng Ngân.

Bàn tay đang bóc cam của Đỗ Hoàng Ngân cứng đờ.

“Cái gì mà thế nào?” Thái độ của cô rất lạnh nhạt.

“Thì là làm em rể chị thế nào đó.”

Hoàng Ngân ngẩng đầu lên, nhìn cô em gái có phần ngây thơ của mình: “Chẳng thế nào cả.”

“Chị à...” Đỗ Thanh Nga không vui mà bĩu môi.

“Thanh Nga, em hiểu anh ta không?” Đỗ Hoàng Ngân đặt quả cam trong tay về chiếc tủ bên cạnh giường: “Em biết anh ta là người như thế nào không? Em hiểu được bao nhiêu về hoàn cảnh gia đình anh ta? Tình yêu không phải trò trẻ con, nó không đơn giản như em nghĩ, hai người ở bên nhau, có nhiều lúc phải chú tâm đến việc môn đăng hộ đối.”

“Chị, chị đừng lấy chuyện trong quá khứ của chị ra dạy đời em, không phải chuyện tình cảm nào cũng giống như quá khứ của chị!” Đỗ Thanh Nga nghe chị gái hát cho mình một chậu nước lạnh mà bỗng chốc nổi nóng.

Mặt mũi Hoàng Ngân trắng bệch, hơi thở bỗng chốc không thông thuận nữa: “Đỗ Thanh Nga, mặc kệ em nghĩ thế nào, nhưng em không thể thích người đó!”

Cô không thể để em gái găm vào vết xe đổ của mình được!

“Đây là chuyện của riêng em, không ai xía mũi vào được đâu.” Đỗ Thanh Nga không chịu nghe khuyên bảo, tùy hứng quay đầu đi chỗ khác.

“Cốc cốc cốc ——”

Đúng lúc này, có người gõ cửa phòng, chỉ thấy Cao Dương Thành sai đôi chân dài, bước vào từ bên ngoài.

Ánh nắng vàng nhạt theo chân anh chiếu vào phòng, đổ thành một chiếc bóng đơn độc, anh đứng ở đó, khí chất lạnh lùng mà cô độc, như một sự tồn tại tách biệt, ngăn cách với người khác.

“Bác sĩ Cao, anh đến thật đúng lúc.”

Vừa nhìn thấy Cao Dương Thành, gương mặt ban nãy còn không vui của Đỗ Thanh Nga bỗng chốc tươi tắn như hoa nở: “Nếu anh mà không xuất hiện, em sẽ bị chị gái em lôi nhai đến chết mất.”

Cao Dương Thành đi về phía giường bệnh của Đỗ Thanh Nga, mặt mày không có biểu cảm gì, ánh mắt cũng không hề liếc về phía Đỗ Hoàng Ngân ở bên cạnh.

“Hôm nay cảm thấy thế nào?”

Anh cầm phiếu theo dõi của Đỗ Thanh Nga lên, nhanh chóng lướt qua một lượt.

“Cũng vẫn như vậy, không cảm thấy đỡ hơn bao nhiêu.” Đỗ Thanh Nga chống tay vào đầu, già bộ không thoải mái.

Đôi mắt đen thẳm của Cao Dương Thành lướt qua cô ấy một cái, đặt bảng theo dõi về chỗ cũ: “Phần nào bộ của cô đã không còn vấn đề gì đáng ngại nữa, chiều nay tôi sẽ giúp cô chuyển thẳng tới bác sĩ Lưu của khoa chỉnh hình.”

“Hả?” Đỗ Thanh Nga ngạc nhiên.

Mình mới ở khoa ngoại thần kinh được mấy ngày, còn chưa kịp tỏ tình với anh ấy đã bị chuyển đi nhanh như vậy rồi, vậy thì khổ cực của mình thành phí công vô ích hết á?

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Chị muốn tốt cho em

CHƯƠNG 7: CHỊ MUỐN TỐT CHO EM

“Bác sĩ Cao, nhưng bây giờ em vẫn chưa hết khó chịu, em chưa...”

“Đỗ Thanh Nga.”

Cao Dương Thành lạnh lùng cắt ngang lời cô: “Mỗi một chiếc giường trong khoa ngoại thần kinh đều vô cùng quý giá, hơn nữa, mỗi một chiếc giường đều dùng để cứu chữa người thương vong.”

“Nhưng mà, em...” Đỗ Thanh Nga tủi thân muốn giải thích.

“Nghe nói cô thích tôi?” Cao Dương Thành đột nhiên đổi đề tài.

Cơ thể Hoàng Ngân bỗng chốc căng thẳng, cô không biết người đàn ông này muốn nói gì.

Đỗ Thanh Nga cũng nhìn anh với vẻ kinh ngạc.

“Đừng lãng phí sức lực nữa, cô cần bàn không phải gu của tôi! Với cả...” Anh lạnh nhạt liếc mắt nhìn chiếc chân phải được bó thạch cao của cô, lạnh lùng nhếch đôi môi mỏng, khẽ cười: “Tôi không dám tưởng tượng, một người phụ nữ ngu xuẩn nhảy lầu tự tử vì đàn ông sẽ có IQ thấp đến mức độ nào.”

Anh nói rồi liếc về phía Hoàng Ngân đang không vui với vẻ mặt thâm ý: “Nghe nói những thứ như IQ này có thể lấy lan, mà cô, vẫn chưa xứng để tôi phải trả cái giá thế thảm đó!”

“...”

Hoàng Ngân hít một hơi thật sâu, nơi nào đó ở lồng ngực dường như bị đâm vào, ần ần đau đơn.

Câu nói này rất quen tai, bốn năm trước, lời nói của người đàn ông này dường như vẫn đang vang bên tai. Anh nói, “Đỗ Hoàng Ngân, nghe nói thứ IQ thấp có thể lấy lan, nhưng không sao, anh cho em lấy chán thì thôi, em nói xem chúng ta sẽ lấy nhau qua nước bọt, hay là lấy thẳng qua... đường tình dục?”

“Còn nữa, tôi đã có bạn gái rồi.”

Đột nhiên, một câu nói của Cao Dương Thành khiến Hoàng Ngân đang ở trong dòng hồi ức bỗng chốc được kéo về hiện thực.

Cô sống sờ trong nửa giấy, ánh mắt tối đi.

Mà Đỗ Thanh Nga đã nước mắt như mưa từ bao giờ.

Cũng đúng, những câu vừa tuyệt tình vừa thâm độc như vậy, có mấy cô gái chịu đựng nổi chứ.

“Hai người thu dọn một chút, chiều nay chuẩn bị đổi phòng bệnh nhé.”

Cao Dương Thành nói xong, quay người rời khỏi phòng bệnh.

“Bất kể thế nào, em cũng không bỏ cuộc đâu!” Đỗ Thanh Nga nằm trên giường, gào lên thật to với bóng lưng cao gầy của anh.

...

Trong phòng bệnh chỉ còn lại Đỗ Hoàng Ngân và em gái Đỗ Thanh Nga.

“Chị chuyện em nhảy lầu tự sát có phải do chị nói với anh ấy không?” Đỗ Thanh Nga lạnh mặt chất vấn Hoàng Ngân.

“Đừng vậy.”

Hoàng Ngân gật đầu xác nhận, đứng dậy, bắt đầu thu dọn đồ đạc: “Chị chỉ muốn tốt cho em.”

“Cái gì gọi là muốn tốt cho em?” Đỗ Thanh Nga nóng nảy, cao giọng hét lên với cô: “Đỗ Hoàng Ngân, chị nhìn em bây giờ có tốt không? Chị tưởng mình là ai chứ? Chị dựa vào cái gì mà làm chủ tình yêu cho em! Tại sao chị lại nói với anh ấy, tại sao để anh ấy tới nói với em những câu khó nghe như vậy, rốt cuộc chị có ý đồ gì?!” Đỗ Thanh Nga trách móc chị gái mình trong làn nước mắt.

Bàn tay đang thu xếp quần áo thay cô của Đỗ Hoàng Ngân chợt khựng lại.

Mỗi một câu chất vấn của Đỗ Thanh Nga như một lưỡi dao, từng lưỡi từng lưỡi khoét vào trái tim cô.

“Đỗ Hoàng Ngân, có phải chị cũng thích anh ấy, cũng muốn theo đuổi anh ấy không? Nếu chị muốn thì chị cứ nói thẳng, chị không cần thiết phải đâm em một nhát sau lưng như vậy!”

Đỗ Hoàng Ngân quay đầu lại nhìn em gái mình, ánh mắt rơi xuống gương mặt em gái lộ ra vẻ rét lạnh đến thấu xương: “Trong lòng em, chị gái của em là người kinh khủng đến thế à?”

Cô thực sự chỉ đơn giản vì không muốn thấy em gái giống mình, yêu phải một người đàn ông không nên yêu! Những ngày tháng yêu nhau sâu đậm mà không thể tiếp tục, thậm chí ngày ngày đêm đêm phải đón nhận nỗi khiếp sợ và kinh hoàng từ người khác, cần bản không phải chuyện mà người bình thường đều có thể chịu đựng nổi!

Hoàng Ngân ném quần áo trong tay đi: “Chị đi thăm Dương Dương.”

Nói rồi đi thẳng ra khỏi phòng bệnh.

Hoàng Ngân tựa người vào bức tường trên hành lang, không ngừng hít thở thật sâu, cố gắng để điều chỉnh cảm xúc của mình, nhưng lồng ngực vẫn buồn bực với cảm giác khó chịu khiến hai mắt cô đỏ ửng, hết lần này đến lần khác.

Cô không thể ngờ rằng vì một câu nhiều lời của mình mà khiến quan hệ giữa hai chị em trở nên bế tắc như vậy, thậm chí khiến con bé lúng túng đến thế trước mặt Cao Dương Thành.

Cô thậm chí không dám nói với em gái về quan hệ của mình và Cao Dương Thành.

Còn nữa...

Anh đã có bạn gái rồi!

Rõ ràng đây là một chuyện tốt, có nghĩa là cuối cùng cả hai người họ đều có cuộc sống mới của riêng mình, cô nên vui mừng, nhưng cho dù cô có cố gắng thế nào, trên gương mặt vẫn không nặn ra nổi một nụ cười.

Từ sau hôm đó, Đỗ Thanh Nga được chuyển tới khoa chỉnh hình, năm ngày sau thuận lợi xuất viện, mà Hoàng Ngân cũng từ đó không gặp được Cao Dương Thành nữa. Tuy rằng năm ngày này cô vẫn ra vào bệnh viện Vinmec, nhưng suy cho cùng hai người ở hai khoa khác nhau, cách mấy tầng lầu, muốn gặp được cũng không phải chuyện dễ.

...

Tại phòng làm việc của giám đốc, công ty nội thất Hòa Phát —

“Hoàng Ngân, dự án này, tôi giao cho cô nhé.”

Giám đốc Lý Kiến Thành đưa tư liệu của khách hàng mới cho Hoàng Ngân: “Vị khách hàng này trước kia tôi đã để cậu Văn theo, nhà của anh ta là một căn hộ thông tầng kiểu biệt thự quy mô nhỏ, tầng trên tầng dưới cộng lại có diện tích sử dụng khoảng một ngàn mét vuông, điều kiện gia đình khá giả, đối với anh ta mà nói tiền không thành vấn đề, quan trọng nhất là ý tưởng thiết kế nhất định phải khiến anh ta hài lòng. Hoàng Ngân à, cô là nhà thiết

kế tính tế nhất trong phòng thiết kế của chúng ta, bình thường cũng là người có kiên nhẫn nhất, tôi đoán dự án này không dễ chịu lắm đâu, người có tiền khá khó chiều, cho nên đến lúc đó có lẽ sẽ cần cô lưu tâm thêm một chút.”

“Được, tôi nhất định sẽ chú ý.” Hoàng Ngân gật đầu.

“Sáu giờ tối nay đã có hẹn với khách hàng ăn tối tại nhà hàng quốc tế Mỹ Vĩ rồi, đợi lát nữa tan làm cô nhớ đến chỗ hẹn, bàn bạc với khách hàng cho cẩn thận, xem xem anh ta có những yêu cầu cụ thể nào về mặt thiết kế, chúng ta phải cố gắng thỏa mãn. Trong tập văn kiện có thông tin liên hệ với khách hàng, cô gọi thẳng điện thoại cho anh ta là được.”

“Ừm, được rồi. Vậy nếu giám đốc không có chuyện gì bận dō thêm thì tôi về ra ngoài trước nhé.”

“Ừ, đi làm việc đi.”

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Bất ngờ gặp lại

CHƯƠNG 8: BẤT NGỜ GẶP LẠI

Hoàng Ngân được tan làm trước nửa tiếng đồng hồ, ngồi tàu cao tốc đi thẳng tới nhà hàng quốc tế Mỹ Vĩ.

Nhưng không ngờ rằng, vừa vào nhà hàng đã liếc mắt thấy người đàn ông mấy ngày nay không gặp, Cao Dương Thành.

Hôm nay anh có vẻ hơi khác với mọi ngày.

Cởi bỏ chiếc áo blouse trắng mang tính biểu trưng của ngành nghề, thay vào đó là một bộ âu phục kẻ ca rô sẫm màu rất tinh tế.

Vừa nhìn là biết ngay bộ âu phục này do nhà thiết kế nổi tiếng nước ngoài cắt may, form dáng hoàn hảo ôm lấy vóc dáng cao to lớn của anh, khí chất nho nhã một cách khiêm tốn, càng làm nổi bật thêm vẻ tinh tế trên cơ thể người đàn ông ấy.

Anh vắt chéo hai chân, nhàn nhã ngồi trên ghế sofa, tầm mắt sâu xa hướng về cảnh sắc đô thị phồn hoa rực rỡ bên ngoài khung cửa sổ, ánh mắt có vẻ thâm trầm thêm.

Dường như anh đang đợi ai đó.

Ngón tay thon dài gõ gõ lên mặt bàn theo một tiết tấu nhất định, cho thấy sự kiên nhẫn của anh đang dần dần bị mài mòn trong quá trình chờ đợi.

Hoàng Ngân đang định nhìn đi chỗ khác, không ngờ, anh đột nhiên quay đầu nhìn về phía cô.

Ánh mắt của hai người chạm vào nhau, vẻ hoảng hốt của Hoàng Ngân được anh thu trọn vào tầm mắt, thậm chí cô còn không kịp che giấu chút nào.

Hoàng Ngân vội vàng tìm một vị trí nào đó ngồi quay lưng lại với anh, hít thở thật sâu, cố gắng để tâm trạng căng thẳng của mình bình tĩnh hơn một chút.

Lấy tư liệu ra khỏi túi xách, đang định gọi điện cho khách hàng, không ngờ chưa kịp lật tư liệu về khách hàng thì điện thoại trong túi xách của cô đã đột ngột đổ chuông.

Hoàng Ngân tưởng rằng khách hàng gọi điện tới, vội vàng lục tìm điện thoại.

Khi liếc mắt nhìn số điện thoại hiển thị trên màn hình, cô khựng lại.

Trên màn hình hiển thị một dãy số lạ, không được lưu trong danh bạ điện thoại của cô, nhưng những con số ghép thành dãy số đó như được dùng dao khắc vào nơi sâu thẳm trong linh hồn cô. Cho dù đã qua bốn năm nhưng nó chưa từng mai một theo thời gian, ngược lại càng lúc càng in đậm trong trí nhớ.

Đây là số điện thoại của Cao Dương Thành, từ bốn năm trước đến bây giờ, chưa từng thay đổi.

Nhưng, sao anh lại có được cách liên lạc với cô nhỉ? Số điện thoại của cô đã được đổi khi cô rời thành phố S rồi mà.

Hoàng Ngân quay đầu lại, nhìn về phía anh, mà anh cũng đang thản nhiên nhìn cô, điện thoại vẫn còn áp trên tai.

Hoàng Ngân do dự trong chốc lát, sau cùng vẫn ấn nút nghe.

“Định cứ ngồi hai đầu thế này mà bàn phương án thiết kế với tôi à?”

Giọng nói trầm ấm không nặng không nhẹ của Cao Dương Thành vọng ra từ đầu dây bên kia.

“Hà?” Hoàng Ngân sững sờ.

“Hay là cứ dứt khoát bàn bạc luôn trong điện thoại?”

Hoàng Ngân bồng chốc hoàn hồn lại, vội vàng lật mở tư liệu về khách hàng, sau đó sượng đơ người.

Cô buồn bực đăm đăm vào đầu mình, lúc này thực sự thấy hơi hối hận vì không đọc tư liệu khách hàng từ trước.

“Cố Đổ, đến cả thông tin cơ bản về khách hàng của mình mà cô cũng không tìm hiểu trước sao?” Hiển nhiên anh rất không hài lòng với thái độ làm việc của cô.

“Xin lỗi anh.” Hoàng Ngân vội vàng xin lỗi.

Bởi vì phải tan ca trước nửa tiếng đồng hồ, cho nên công việc đang dở mắc kẹt lại rất nhiều, tập tư liệu mà chiều nay giám đốc đưa cho, cô chưa kịp liếc lấy một lần, cứ thế bận rộn tới tận khi đến đây.

“Bác sĩ Cao, tôi sẽ qua đó ngay.”

Hoàng Ngân nói rồi cúp điện thoại, vội vàng ôm tư liệu, bất chấp tất cả mà đi về chiếc bàn Cao Dương Thành đang ngồi.

Cô đứng vững vàng trước bàn của Cao Dương Thành.

“Bác sĩ Cao, chào anh.”

Cô cất tiếng chào rất đúng mực với Cao Dương Thành, thái độ rất xa cách và máy móc: “Xin lỗi, tôi không ngờ lại là anh.”

Cao Dương Thành vắt chéo chân, lười biếng ngồi ở đó, đôi đồng tử sâu thẳm thăm hướng về gương mặt vô cùng bình tĩnh của Hoàng Ngân, thản nhiên giải thích rằng: “Tôi cũng mới biết từ nửa tiếng trước thôi.”

Hoàng Ngân khẽ mỉm cười, đẩy tập tài liệu tới trước mặt Cao Dương Thành, đi thẳng vào vấn đề chính: “Bác sĩ có yêu cầu gì cụ thể với phòng ốc của mình không? Anh có thể xem trước một chút, đây là những phong cách trang hoàng nội thất chủ đạo, anh có sở thích đặc biệt gì có thể nói với tôi.”

Cao Dương Thành nhướn nhướn mày, không xem ngay tập tư liệu mà cô vừa đưa: “Tôi đói rồi, ăn cơm trước đã.”

Hoàng Ngân khựng lại trong nửa giây, sau đó hiểu ra, mỉm cười, thu lại tập tư liệu: “Xin lỗi, là tôi thất lễ rồi.”

Thực ra bình thường cô không phải như vậy, mọi lần phải bàn bạc phương án thiết kế với khách hàng, cô luôn nhớ phải trò chuyện xã giao với khách vài câu, nói mấy điều khách hàng thích nghe, sau đó mới từ từ đi vào chủ đề chính, nhưng với Cao Dương Thành thì không ổn, cô chỉ chăm chăm muốn nói thẳng vào vấn đề, sau đó kết thúc cuộc gặp mặt lần này bằng tốc độ nhanh nhất.

“Phục vụ!”

Cao Dương Thành vội gọi phục vụ: “Thực đơn.”

Phục vụ nhanh chóng mang thực đơn tới, mỗi người một quyển, Hoàng Ngân nhận lấy nhưng không gọi món, mà Cao Dương Thành cũng không khách sáo, tự mình gọi trước: “Thịt bò sốt rượu vang, gà xiên nướng, khoai tây hầm nước cốt thịt, súp kem bông cải kiểu Pháp, thêm một phần điểm tâm táo hầm rượu quế.”

Anh gọi món rất lưu loát và nho nhã, gấp thực đơn vào, đưa cho nhân viên phục vụ, từ đầu đến cuối không hề hỏi ý kiến của Hoàng Ngân ngồi phía đối diện.

“Anh Cao, gọi nhiều món như vậy, hai chúng ta có thể ăn hết sao?” Cuối cùng, Hoàng Ngân đưa ra ý kiến, đức tính tiết kiệm xúi giục cô làm vậy.

Cao Dương Thành chỉ nhướn mi mắt, không để tâm đến ý kiến trái chiều của cô.

Hoàng Ngân ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Món ăn nhanh chóng được đưa lên, hương thơm tỏa ra từ phía khiến Hoàng Ngân bỗng chốc thấy hơi đói, cô cầm đũa trúc lên, định bắt đầu dùng bữa, nhưng Cao Dương Thành ở phía đối diện hoàn toàn không có ý động đũa, cô không kiềm chế được mà hỏi: “Không phải anh đói rồi à? Sao không ăn đi?”

“Tạm thời không muốn ăn, cô cứ ăn đi.”

Anh thản nhiên đáp một câu như vậy rồi đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói gì thêm.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Điều bất ngờ

CHƯƠNG 9: ĐIỀU BẤT NGỜ

Hoàng Ngân cảm nhận được rằng tâm trạng của anh không quá ổn, đôi đồng tử sâu thăm thẳm cứ âm ảm, dường như đang cất giấu quá nhiều tâm sự.

“Anh... tâm trạng không vui à?”

Hoàng Ngân gấp một miếng khoai tây bỏ vào bát mình, không nên được tò mò mà hỏi anh.

Cao Dương Thành quay đầu lại nhìn cô.

“Thấy sắc mặt anh không ổn lắm.” Hoàng Ngân nói thêm một câu.

“Ăn cơm thôi.”

Sau cùng Cao Dương Thành chẳng nói gì cả.

Anh không muốn nói với cô, ngay một tiếng đồng hồ trước, anh tận mắt chứng kiến một sinh mạng tan biến trong bàn tay mình, mà anh - một bác sĩ chữa bệnh cứu người, đối diện với người bệnh trên bàn phẫu thuật lại không có cách nào xoay chuyển vận mệnh.

Cảm giác cô đơn khi sinh mạng mất đi ấy, anh tưởng rằng vì mình là bác sĩ nên đã sớm làm quen rồi, nhưng anh phát hiện ra mình vẫn không thể nào quen được.

Trong lòng anh có cảm giác nặng nề không sao nói thành lời được, cứ buồn bực đè nặng nơi lồng ngực, khiến anh thờ không ra hơi.

Thấy Cao Dương Thành không muốn nói, Hoàng Ngân cũng không truy hỏi thêm, vốn dĩ đây không phải chuyện cô nên quan tâm.

Cô cúi đầu, giả bộ chú tâm vào bữa cơm, nhưng tâm trạng cũng rối bời không thôi.

Ánh mắt của Cao Dương Thành hướng về gương mặt đang cúi thấp của Hoàng Ngân, đôi mắt hẹp dài hơi neho lại, tâm trạng nặng nề của anh dường như đang dần dần tan biến nhờ vài câu quan tâm ít ỏi của cô, thoáng chốc như có cảm giác màn mây hé mở, nhìn thấy trăng sáng.

Hoàng Ngân ăn cơm xong, trên bàn vẫn còn quạ nửa, rốt cuộc thì Cao Dương Thành chẳng ăn gì, chỉ ngồi ở phía đối diện nhìn cô ăn thôi.

Hoàng Ngân dùng giấy ăn lau miệng, lúc này mới tiếp tục hỏi anh về chuyện trang hoàng nội thất, đột nhiên, chiếc điện thoại đặt trên bàn của anh đổ chuông.

Là từ phía phòng khoa của bệnh viện.

“Lão nhị, mau về đây một chuyến, một bệnh nhân của cậu xảy ra tình hình bất ngờ, có lẽ sẽ cần làm phẫu thuật ngay.” Ở đầu dãy bên kia là đồng nghiệp cùng khoa với anh, Thái Linh, tổ chất xếp hàng thứ ba.

“Bệnh nhân nào vậy?” Cao Dương Thành nhíu mày.

“Bà cụ ở giường số 18 trên tầng mười.”

“Tôi biết rồi, cậu chuẩn bị phẫu thuật, tôi về ngay lập tức.”

“Được rồi.”

Cao Dương Thành vội vàng cúp điện thoại.

“Bên phía bệnh viện có việc gấp à?” Hoàng Ngân đoán lần bàn bạc này phải để dịp khác rồi.

“Ừm, bệnh nhân cần làm phẫu thuật ngay.” Cao Dương Thành cất điện thoại, đứng dậy, cúi đầu, từ trên cao nhìn xuống Hoàng Ngân: “Cô Đỗ, vấn đề về việc trang hoàng nhà mới cho tôi, lần sau có thời gian tôi lại tới tìm cô.”

“Ừ, được.” Hoàng Ngân gật đầu, hoàn toàn có thể hiểu được sự bận rộn của anh.

Cao Dương Thành hiểu ý, khẽ gật đầu, rời khỏi bàn ăn và bước thẳng về phía quầy thu ngân.

Cho đến khi bóng dáng thẳng tắp mà vững chắc của anh dần dần khuất xa ở cửa nhà hàng, Hoàng Ngân mới lưu luyến thu lại ánh nhìn của mình, trong lòng buồn bã vô cớ.

Cao Dương Thành chạy tới bệnh viện là chuyện của mười lăm phút sau đó, anh vào phòng phẫu thuật, thay áo phẫu thuật diệt khuẩn màu xanh rồi tiến vào khu rửa tay và khử trùng.

Lúc này Thái Linh cũng đã thay xong áo diệt khuẩn, bước tới bên cạnh anh: “Lão nhị, đừng để tâm đến ca phẫu thuật chiều nay nữa, chúng ta là bác sĩ, suy cho cùng cũng không phải đáng cứu thế, cố gắng hết sức là được.”

“Yên tâm, chắc chắn không ảnh hưởng gì đến ca phẫu thuật này đâu.”

Cao Dương Thành cầm bàn chải bên cạnh lên, cẩn thận cọ sạch cánh tay mình.

“À phải rồi, gia đình bệnh nhân không làm loạn lên chứ?” Cao Dương Thành hỏi thêm.

“Không quấy phá gì, có lẽ mọi người đều chuẩn bị tâm lý cả rồi.”

“Ừ.” Cao Dương Thành trầm ngâm.

Thái Linh nhìn anh mà mỉm cười: “Nhìn sắc mặt cậu có vẻ ổn hơn lúc vừa ra khỏi phòng phẫu thuật rồi đấy, sao rồi? Gặp được chuyện gì vui về à?”

“Không có.” Cao Dương Thành phủ nhận: “Tâm trạng chỉ bình tĩnh hơn lúc chiều một chút thôi.” Anh ngược mắt nhìn bản thân mình trong gương, đáy lòng có những gợn sóng lăn tăn đang lướt qua.

Tắt nước, khử trùng xong xuôi, anh giờ cao hai cánh tay, tự mình đi vào phòng phẫu thuật: “Tôi qua đó trước, cậu mau chóng qua nhé.”

“Ừ, được ngay!”

...

Bây giờ tối, ba người trong nhà vây quanh bên bàn ăn cơm.

Hoàng Ngân nhanh chóng lùa cơm vào bụng: “Mẹ, lát nữa con còn phải đi làm thêm, hai người ngủ sớm một chút, đừng đợi con, tối nay con không về đâu, làm xong việc con phải đến thẳng bệnh viện thăm Dương Dương.”

“Hoàng Ngân, con ăn chậm thôi.” Bà Đỗ, Trần Lan, vội vàng khuyên cô, khẽ thở dài một tiếng: “Con nhìn con kia, một cô gái đường hoàng, làm sao mà hành hạ bản thân đến mức này chứ.”

“Mẹ, không sao đâu, con gái mẹ khỏe lắm đó.” Đỗ Hoàng Ngân an ủi mẹ mình.

“Khỏe khoản gì, chị tưởng chị là lực sĩ à!” Đỗ Thanh Nga cũng không kiềm chế được mà phàn nàn về chị mình vài câu: “Chị nhìn chị kia, trong một năm nay đã gầy đi bao nhiêu, như da bọc xương, bình thường cũng không biết đối xử với mình tốt hơn một chút.”

“Ngán à, mẹ nghĩ lâu lắm rồi, bắt kể thế nào, lần này con phải đồng ý đi xem mặt một lần cho mẹ, người đàn ông này do thím Lâm hàng xóm giới thiệu, người này kết hôn lần hai, ba mươi tám tuổi, có một con gái, điều kiện gia đình rất khá, nghe thím Lâm con nói thì đôi nhân xử thế cũng không tệ, đáng để đi xem xem.”

Nghe những lời đứt ruột đứt gan của mẹ mình, Hoàng Ngân cũng thấy lòng dạ đau xót lắm: “Mẹ à, thực sự không phải con không muốn đi xem mặt, mẹ cũng biết tình trạng sức khỏe hiện giờ của Dương Dương rồi, hai mẹ con con đi theo ai cũng chỉ làm gánh nặng cho người ta thôi. Con làm sao có mặt mũi mà đi xem với xét chứ.”

“Chị à, năm đó em với mẹ cứ khuyên chị đừng sinh Dương Dương ra, chị không chịu nghe, bây giờ thì hay rồi, bị căn bệnh này, còn lên lụy tới cả chị...” Đỗ Thanh Nga chưa kịp nói hết câu đã bị Trần Lan mắng cho, ngắt hết những lời sau của cô: “Con nói linh tinh cái gì đấy! Câu này mà để Dương Dương nghe được, nó sẽ đau lòng đến mức nào.”

“Chị, chị biết mà, em không có ý đó...” Đỗ Thanh Nga sợ chị mình đau lòng, vội vàng giải thích với cô: “Em không có ý trách Dương Dương, em chỉ thấy thương chị. Nhìn chị vất vả như thế, em làm em cũng không thấy dễ chịu hơn là bao.”

“Chị biết.” Đỗ Hoàng Ngân gật đầu: “Chị biết em và mẹ đều thương chị, được rồi mà, con đồng ý với hai người, đợi bệnh của Dương Dương khỏi rồi, con lập tức đi xem mặt, mỗi ngày ba lần cả sáng trưa tối, nhất định sẽ giải quyết chuyện chung thân đại sự của mình trong vòng một năm, đã được chưa?”

Nghe Hoàng Ngân nói như vậy, bà Đỗ và Đỗ Thanh Nga đưa mắt nhìn nhau, cũng không nói gì thêm.

Đợi khi Dương Dương khỏi bệnh... Nhưng căn bệnh này biết đến bao giờ mới khỏi được? Có khi nào, từ nay về sau cũng không khá hơn không?

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Rắc rối nhỏ

CHƯƠNG 10: RẮC RỐI NHỎ

Buổi chiều, ánh nắng rất đẹp.

Cao Dương Thành đang ngồi trên băng ghế dài ngoài công viên, hai chân vắt chéo, đôi mắt neho neho, nương nhờ ánh nắng ấm áp cuối thu mà chợp mắt một lát.

Đột nhiên, có thứ gì đó đụng phải chân anh, anh mơ màng mở mắt ra.

“Chú ơi, con xin lỗi.”

Một giọng nói mềm mại như kẹo bông vang lên bên chân anh.

Cao Dương Thành cúi đầu nhìn, thấy ngay một anh bạn nhỏ đang ôm quả bóng đá, chớp chớp đôi mắt to tròn vô tội nhìn anh với vẻ áy náy.

Anh bạn nhỏ này trông vô cùng đáng yêu, cho dù mái đầu bóng loáng, nhưng không hề ảnh hưởng đến vẻ đáng yêu và tuấn tú của cậu bé.

Đôi mắt phượng hẹp dài hơi nhếch lên trên, đáy mắt trong veo lộ ra ánh sáng có thể khiến các cô gái động lòng.

Bên dưới đôi mắt, chiếc mũi tròn cũng rất cao, bên dưới nữa là đôi môi xinh đẹp đến mức gần như không có tí vết.

“Xin lỗi chú, là bóng của Dương Dương đụng phải chân của chú.”

Anh bạn nhỏ lại xin lỗi rất lễ phép, còn chủ động nhận sai.

Cao Dương Thành nhướn mày cười cười, không kiểm lòng được mà đưa tay sờ sờ lên cái đầu trực lốc của anh bạn nhỏ: “Không sao đâu.”

“Chú ơi, chú cũng là bác sĩ à?”

Anh bạn nhỏ ngira đầu lên, nhìn thấy anh mặc áo blouse trắng muốt nên tò mò hỏi.

“Đúng vậy.”

Cao Dương Thành gật đầu.

“Chú ơi, chú thật đẹp trai!” Anh bạn nhỏ không kiềm nén được tiếng khen ngợi dành cho anh: “Chú còn đẹp trai ở cả Dương Dương nữa! Nếu chị Mỹ mà nhìn thấy chú, chắc chắn sẽ thay lòng.”

Anh bạn nhỏ vừa nói vừa ôm trái bóng, cố gắng treo lên chiếc ghế dài mà Cao Dương Thành đang ngồi.

Ngất nổi anh bạn nhỏ quá lùn, chiếc ghế quá cao, cậu bé tốn rất nhiều sức cũng không treo lên được.

Nhìn đáng vẻ buồn cười này, Cao Dương Thành không nén được tiếng cười, đưa tay ra, bế anh bạn nhỏ lên, đặt cậu bé ngồi trên ghế, ngang hàng với anh.

“Cảm ơn chú.”

Anh bạn nhỏ vui vẻ cười “khanh khách”, đôi chân ngắn không ngừng đung đưa.

“Bé rắc rối, cháu tên là gì?” Cao Dương Thành lại sờ sờ cái đầu bóng loáng của anh bạn nhỏ.

“Con tên là Dương Dương, Hường Dương, hướng về mặt trời! Còn chú, chú tên là gì vậy?” Anh bạn nhỏ chớp đôi mắt to, hỏi anh bằng chất giọng non nớt.

“Chú họ Cao, Cao Dương Thành.” Anh nghiêm túc trả lời.

“Bác sĩ Cao?” Anh bạn nhỏ mở to đôi mắt kinh ngạc nhìn chú bác sĩ cao lớn đẹp trai trước mặt mình, đôi mắt to tròn đánh giá anh từ trên xuống dưới một hồi: “Chú Cao, không phải chú ở khoa ngoại thần kinh đấy chứ?”

“Trùng hợp ghê, chú là bác sĩ khoa ngoại thần kinh thật này.”

Cao Dương Thành gác cánh tay lên lưng ghế, tò mò nhìn cậu bé nhỏ xinh trước mặt mình.

“Giáo sư mới đến.”

“Đứng rồi.” Anh gật đầu.

“Có nhà có xe, còn có cả biệt thự riêng ở khu nhà giàu?”

“...” Cũng đúng luôn.

“Có bối cảnh chính trị hùng hậu?”

“Này, quý sư, cháu là thám tử à?”

“Đến cả giọng nói cũng có thể khiến các chị y tá sinh bụng?”

“...”

Cao Dương Thành nuốt nửa phút máu, anh dờ khóc dờ cười: “Câu này không thể nói lung tung được đâu.”

Nếu anh dùng giọng nói cũng có thể khiến y tá mang bầu thì kinh khủng quá còn gì!

“Chú ơi, vậy đến giờ chú vẫn còn độc thân đúng không?” Bé nhớ rằng các chị y tá nói như vậy đó.

Cao Dương Thành lắc đầu: “Chú có bạn gái rồi.”

“À... là như thế hả.” Anh bạn nhỏ trông có vẻ rất tiếc nuối.

Cao Dương Thành bật cười: “Chú có bạn gái làm sao mà trông cháu tiếc nuối thế, làm gì, cháu yêu lắm chú à?”

Anh không kiềm lòng được mà trêu đùa Hường Dương.

“Không phải thế.” Hường Dương cúi đầu, sờ sờ quả bóng nhỏ trong lòng mình: “Con định nói là, nếu như chú Cao chưa có bạn gái, con sẽ giới thiệu mẹ con làm bạn gái chú.”

Cao Dương Thành khựng lại: “Hường Dương không có ba à?”

“Hường Dương có ba đó, nhưng ba và mẹ đã ly hôn rồi.

“Vậy à...”

“Chú Cao, tuy rằng mẹ đã có con chồng trước là Hường Dương, nhưng mẹ xuất sắc lắm. Mẹ rất xinh đẹp, tấm lòng lương thiện, lại rất thương Dương Dương, hơn nữa còn kiên cường! Mẹ tốt như thế, nhưng mỗi lần bà ngoại giúp mẹ đi xem mắt, mẹ đều không muốn đi, thực ra con biết mẹ sợ bệnh tình của con sẽ liên lụy đến người ta. Chú Cao, chú nói xem, có phải chỉ cần tìm cho mẹ một người bạn trai xuất sắc như chú, mẹ có thể không cần khổ như vậy nữa?”

Nghe anh bạn nhỏ nói một tràng như vậy, không hiểu sao, Cao Dương Thành thấy trái tim mình đột nhiên thất lại vì sự hiểu chuyện của anh bạn nhỏ.

“Chú Cao, chú nói xem, bệnh của Dương Dương thực sự có khỏi được không?” Đột nhiên anh bạn nhỏ cất tiếng hỏi anh, giọng nói có phần cô đơn.

“Tất nhiên có thể khỏi được.”

Anh trả lời rất kiên định.

Thực ra, anh bạn nhỏ mắc phải bệnh gì, Cao Dương Thành không hề biết, nhưng anh biết bệnh của anh bạn nhỏ này chắc chắn không nhẹ, nếu không sẽ không đến mức phải làm hóa trị.

Anh bạn nhỏ thờ vắn than dài: “Nếu như một ngày nào đó con có thể như Minh Minh, đi ngủ một giấc rồi không bao giờ tỉnh lại nữa, vậy thì mẹ con chắc chắn sẽ khóc. Con không muốn nhìn mẹ mình rơi nước mắt, cho nên, thật sự hi vọng bệnh tình của Dương Dương sẽ mau chóng khỏi.”

Minh Minh là bệnh nhân nhỏ tuổi trước kia ở cùng phòng bệnh với cậu bé, đã qua đời từ một tháng trước rồi.

Cô họng Cao Dương Thành chợt khô khốc, khi đối diện với bệnh nhân nhỏ tuổi trước mặt, anh bỗng chốc không nói ra được một câu an ủi nào.

Bởi vì anh không biết nên nói gì mới tốt.

“À, phải rồi...” Anh bạn nhỏ đột nhiên như nhớ ra điều gì đó, bàn tay nhỏ mò vào túi áo của bộ đồ bệnh nhân, mò mò bên trong đó một hồi, sau đó...

“Chú Cao, chú xem chú có dùng được thứ này không?”

“...”

Cao Dương Thành cảm thấy có một đàn quạ quạc quạc bay qua đầu mình.

Đúng vậy! Thứ mà anh bạn quý sư này lôi ra từ trong túi áo không phải thứ gì khác, mà là bao – cao – su!! Hơn nữa còn là loại hàng trong nước đã tách rời, còn về phần nó thuộc nhãn hiệu gì, anh căn bản chưa từng nghe qua.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Chú cao

CHƯƠNG 11: CHÚ CAO

Thấy sắc mặt Cao Dương Thành rất kì lạ, anh bạn nhỏ cũng có vẻ ngại ngùng, bàn tay nhỏ bé gãi gãi đầu, gương mặt đỏ lên: “Mẹ nói thứ này mà lòi ra thấy xấu hổ ời là xấu hổ, nhưng mà, mẹ nhờ vào bán thứ này mới có tiền chữa bệnh cho Dương Dương, cho nên Dương Dương không sợ xấu hổ, chú Cao, chú có dùng được thứ này không? Nếu như chú cần đến, có thể tìm Dương Dương để mua không?”

Anh bạn nhỏ chớp đôi mắt ngây thơ nhìn anh chăm chăm

Cao Dương Thành quả thật không biết nên khóc hay nên cười, trên thế giới sao lại có đứa nhóc quý sứ kì lạ như thế chứ!

Nấn nấn chiếc bao được anh bạn nhỏ lấy ra, anh nhếch miệng, nghiêm túc hỏi cậu bé: “Cháu có biết cái này được dùng khi làm gì không?”

Anh thực sự tò mò, rốt cuộc phải là người mẹ như thế nào mới có thể dạy dỗ ra một cậu bé vừa ngây thơ vừa gian xảo như thế.

Cậu bé nghiêm túc lắc đầu: “Con từng hỏi mẹ rồi, nhưng mẹ không chịu nói.”

Cao Dương Thành nhéo nhéo đầu mũi thằng bé: “Không chịu nói là đúng rồi.”

“Nhưng mẹ con bảo, là đàn ông thì đều phải dùng.”

“...”

“Mẹ nói bây giờ Dương Dương vẫn là bé trai, tạm thời không dùng được, nhưng sau này sớm muộn gì cũng dùng được.” Anh bạn nhỏ nở nụ cười vừa hài lòng vừa mong chờ.

Cao Dương Thành hoàn toàn cạn lời.

Cuối cùng anh đã hiểu được, người mẹ kì khôi như thế nào mới dạy ra được một cậu con trai kì khôi cỡ này! Anh thực sự càng lúc càng có hứng thú với người mẹ kì khôi này rồi.

“Được rồi, thứ này cháu có bao nhiêu, chú mua hết.”

“Thật ả?”

Hai mắt của anh bạn nhỏ sáng ngời lên, bàn tay không ngừng mò mẫm trong hai túi áo: “Chỗ này là con lén lấy được trong túi xách của mẹ đó, có thể không được bao nhiêu, nhưng nếu chú cần, lần sau con lại lén lấy một ít giúp chú.”

Nếu mẹ cháu mà biết cháu rao bán thứ xấu hổ này ở bên ngoài, chắc chắn sẽ túm cổ cháu mà quỳnh cho một trận.

Anh bạn nhỏ moi hết hai bên túi áo bệnh nhân, tổng cộng được mười tám cái.

“Chú ời, ở đây có mười tám cái, mười bảy nghìn một cái là bao nhiêu tiền nh?” Anh bạn nhỏ xoắn bàn tay, mặt mũi hoang mang mà hỏi Cao Dương Thành.

Hiển nhiên, kiến thức về Toán của anh bạn nhỏ vẫn chưa đủ để cậu bé hoàn thành mệnh đề toán học khó khăn này.

“Bảy trăm nghìn.”

Cao Dương Thành chẳng buồn nghĩ ngợi, lấy từ trong túi ra hai tờ tiền đưa cho bé Hường Dương.

Bé Hường Dương nhoeo miệng cười, vội vàng tụt xuống khỏi băng ghế, đứng trước mặt Cao Dương Thành, lễ phép cúi gập người với anh: “Cảm ơn chú.”

“Dương Dương, Dương Dương...”

Đột nhiên có người lên tiếng gọi bé Hường Dương.

“Chị Mỹ!” Hường Dương quay đầu lại, cười toét miệng: “Chị Mỹ, em ở đây.”

Cao Dương Thành lặng lẽ gom mười tám chiếc bao cao su giấu hết vào túi áo.

Chị y tá tên Mỹ chạy về phía Hường Dương: “Không phải đã dặn em ngoan ngoãn chơi bên cạnh đài phun nước chờ chị Mỹ rồi ả?”

“Xin lỗi chị, bởi vì quả bóng không ngoan, nó cứ lăn mãi, nên Dương Dương đành đuổi theo... À đúng rồi, chị Mỹ, em muốn giới thiệu chú này cho chị làm quen.”

Bé Hường Dương chỉ về phía Cao Dương Thành đang ngồi trên băng ghế bên cạnh.

“Chính là chú Cao có giọng nói khiến các chị y tá phải sinh bực!”

“...”

Cao Dương Thành có một loại xúc động muốn cầm kim chỉ khâu miệng của anh bạn nhỏ này lại.

Mà cô Mỹ, khi nhìn thấy Cao Dương Thành trên băng ghế, ban đầu sững sờ, ngay sau đó là ngưng ngưng đỏ mặt.

“Bác sĩ Cao, chào... chào anh.”

“Chào cô.”

Cao Dương Thành cười một cách xa cách, lạnh nhạt chào hỏi cô một tiếng, trên gương mặt tuấn tú không có quá nhiều biểu cảm.

“À phải rồi, anh bạn nhỏ này bị bệnh gì vậy?”

“Hội chứng thực bào máu.”

Cao Dương Thành nháu mày, anh bạn nhỏ này lại mắc phải căn bệnh ấy, hơn nữa, căn bệnh này còn có tỉ lệ một phần một trăm nghìn.

“Không tìm thấy tùy sống phù hợp ả?”

“Đúng vậy, tìm suốt một năm rồi, không tìm được.”

“Ừm...”

Cao Dương Thành trầm ngâm như có điều gì cần nghĩ ngợi.

Anh đứng dậy: “Lát nữa tôi còn có một ca phẫu thuật, lần sau nói chuyện.”

“Vâng, anh đi làm việc trước đi.” Ráng hồng trên gương mặt cô Mỹ vẫn chưa tan hết được.

“Chú Cao, tạm biệt nhé.” Bé Hường Dương lưu luyến chào Cao Dương Thành.

“Tạm biệt.”

Nói xong, Cao Dương Thành sai bước rời khỏi đó.

Cô Mỹ nhìn theo bóng lưng cao cao của anh, không khỏi than thở một câu: “Đúng là đẹp trai quá đi mất.”

“Đúng, đúng.” Bé Hường Dương nghiêm túc gật đầu, đẹp trai nhất là khi mưa bao cao su!

“Nhưng mà...” Cô Mỹ đưa mắt nhìn bé Hường Dương trong lòng, rồi nhìn về phía bóng lưng đã đi xa: “Trước kia không nhìn kĩ, bây giờ nhìn ở khoảng cách gần như thế, đột nhiên thấy anh bạn rắc rối này có vài phần giống anh ấy nhỉ!”

Bé Hường Dương cười khanh khách: “Ai bảo em với chú ấy đều đẹp trai chứ.”

“Xì, bé tự luyến!

...

Trước khi vào phòng phẫu thuật, Cao Dương Thành phải thay quần áo trong phòng thay đồ.

Vừa mới cởi áo blouse, toàn bộ số bao cao su trong túi áo rào rào rơi xuống đất.

“Ồ! Lão nhì, bình thường đi làm còn mang theo thứ này nữa à! Làm gì đấy? Sợ bản thân mình bộc phát thú tính à?” Lão tam Thái Linh liếc thấy bao cao su nên mặt đất đã không kiềm chế được mà trêu chọc anh.

Cao Dương Thành cười như không cười: “Bây giờ tôi đang muốn bộc phát thú tính đây, hay là cậu thử với tôi xem?”

Thái Linh siết chặt cúc hoa, cười xòa làm lành: “Đừng mà, tôi không có hứng thú với thứ đó của đàn ông đâu!” Anh ta nói rồi còn chỉ chỉ bụng dưới của mình đầy sinh động.

Cao Dương Thành cúi người nhặt từng chiếc bao lên: “Tôi mà nói những thứ này do một đứa trẻ chưa đến ba tuổi bán cho, chắc chẳng ai tin đâu.”

“Ha ha ha ha, cậu lừa quỷ à!” Thái Linh cười ngất ngưỡng.

Đột nhiên, chiếc điện thoại đặt trong tủ đồ của Cao Dương Thành đổ chuông, anh cũng lười để ý tới Thái Linh, cầm điện thoại lên, bắt máy.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Chờ đợi

CHƯƠNG 12: CHỜ ĐỢI

Cuộc điện thoại này do Đỗ Hoàng Ngân gọi tới, điều này khiến anh vô cùng bất ngờ.

“Bác sĩ Cao.”

“Hửm?” Cao Dương Thành trầm ngâm hỏi lại, dồn hết chỗ bao cao su trong tay vào tủ đồ.

“Về vấn đề thiết kế cho ngôi biệt thự của anh, anh xem bao giờ anh có thời gian, chúng ta có thể bàn bạc lại lần nữa không? Với cả, trước khi bắt tay vào thiết kế, có lẽ tôi cần đến căn nhà mới của anh để xem xét tình hình bố trí trong phòng.”

Đỗ Hoàng Ngân ngồi trước bàn làm việc, nghịch nghịch cây lan từ la, bình tĩnh hỏi người đàn ông trong điện thoại.

“Lát nữa tôi có một ca phẫu thuật, thời gian phẫu thuật rơi vào khoảng ba tiếng, ba tiếng sau cô hãy đến đài phun nước ở cổng chính của bệnh viện chờ tôi.”

“Được, anh làm việc trước đi.”

Hoàng Ngân vừa dứt lời, đầu dây bên kia đã ngắt cuộc gọi.

Ba tiếng đồng hồ sau, Hoàng Ngân đến bên đài phun nước ở cổng chính của bệnh viện rất đúng giờ, tùy tiện tìm một băng ghế mà ngồi xuống, yên tâm đợi anh hoàn thành ca phẫu thuật.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây...

Hoàng Ngân ngồi trên băng ghế dài, được ánh nắng lười biếng chiếu rọi, dường như sắp thiếp đi.

Cô liếc mắt nhìn đồng hồ trên tay, đã là sáu giờ tối rồi, đã qua hơn một tiếng đồng hồ kể từ thời gian giao hẹn của họ.

Ca phẫu thuật vẫn chưa kết thúc à?

Trong phòng phẫu thuật ——

“Lâm này, điện thoại của tôi có đổ chuông lần nào không?” Cao Dương Thành hỏi y tá Lâm.

“Dạ không.”

Y tá Lâm là y tá đặc biệt, bình thường ra vào phòng bệnh, đến khi lên bàn phẫu thuật còn phụ trách làm chân sai vật bên cạnh các bác sĩ mổ chính.

“Gọi giúp tôi một cuộc điện thoại cho lão tứ.”

“Ồ, vâng.”

Lâm nói rồi cầm lấy điện thoại trong phòng cấp cứu, gọi một cuộc điện thoại.

Cao Dương Thành vẫn đứng trước bàn phẫu thuật, nghiêm túc làm phẫu thuật cho bệnh nhân.

“Khối u này tuy lành tính, nhưng nan giải hơn chúng ta tưởng tượng rất nhiều! Cũng may lão nhì kiên trì mổ cho bệnh nhân, nếu không, sớm muộn gì cũng suy giảm thị lực dẫn tới mù lòa thôi!” Lão tam Thái Linh vừa nhìn tình hình phẫu thuật trước kính hiển vi vừa cảm thán, trong lòng thực sự bội phục con mắt tinh tường của lão nhì Cao Dương Thành.

“Gọi được điện thoại chưa?” Cao Dương Thành hỏi y tá Lâm.

“Ừm, gọi được rồi.” Y tá Lâm đáp lời rồi nói với lão tứ trong điện thoại: “Bác sĩ Vũ, anh đợi đã, bác sĩ Cao muốn tìm anh.”

Y tá Lâm đổi sang chế độ loa ngoài.

“Lão tứ, giúp tôi đến đài phun nước ở cổng chính của bệnh viện một chuyến.”

“Làm gì vậy?” Lão tứ Vũ Phong hoài nghi hỏi lại trong điện thoại.

“Cậu tới đó xem có một người phụ nữ nào tên Đỗ Hoàng Ngân đang đợi tôi không. Nếu như có, cậu đưa chìa khóa và địa chỉ căn hộ của tôi cho cô ấy, báo cô ấy qua bên đó đợi.”

“Oa, lão nhì, hóa ra cậu còn vội đi hẹn hò! Chẳng trách chuẩn bị nhiều bao cao su như thế!” Lão tam Thái Linh cột nhà cười nhạo Cao Dương Thành.

Cao Dương Thành coi như không nghe thấy, bình tĩnh giao việc: “Bông gòn.”

Y tá Lâm vội vàng đưa một miếng bông gòn cho anh.

Cao Dương Thành tiếp tục làm phẫu thuật.

“Được rồi, lão nhì, yên tâm đi, chuyện này người anh em chắc chắn sẽ hoàn thành ngon nghề giúp cậu.”

“Ừ, cúp máy đi.”

Hoàng Ngân thấy bất ngờ, người tới tìm cô không phải là Cao Dương Thành.

“Cô là cô Đỗ Hoàng Ngân phải không?”

“Đúng vậy.” Hoàng Ngân gật đầu: “Xin hỏi anh là?”

“Tôi là đồng nghiệp của bác sĩ Cao, cậu ấy nhờ tôi tới tìm cô. Ca phẫu thuật của cậu ấy không thể hoàn thành nhanh chóng được, cậu ấy bảo tôi cô đến thẳng nhà cậu ấy mà đợi là được.” Nói rồi, Vũ Phong lấy chìa khóa căn hộ của Cao Dương Thành và mảnh giấy có ghi địa chỉ nhà từ trong túi áo: “Đây là chìa khóa và địa chỉ.”

“Được, cảm ơn anh.”

Đỗ Hoàng Ngân vội vàng nhận lấy.

Cô tưởng rằng “nhà cậu ấy” mà Vũ Phong nói là căn nhà đang đợi cô tới xem, cho nên không nghĩ ngợi nhiều, đi tìm đường theo địa chỉ mà Cao Dương Thành đã đưa cho cô.

...

Hoàng Ngân đứng dưới sảnh lớn của tòa nhà chung cư kia, giống như một con ruồi mất đầu, bay qua bay lại tìm lối lên nhà anh.

Phòng VIP2003.

Nhưng trên thang máy rõ ràng chỉ ghi phòng 2001 với 2002 thôi.

“Chào cô, cô tìm ai vậy?”

Nhân viên bảo vệ của khu nhà tới hỏi Hoàng Ngân.

“Tôi tìm phòng VIP2003. Xin hỏi tôi nên đi bên nào?”

“Ồ, cô đến tìm bác sĩ Cao đúng không?” Xem ra Cao Dương Thành rất nổi tiếng ở khu nhà này.

“Ừm ừm, đúng vậy.” Hoàng Ngân vội vàng gật đầu.

“Bình thường giờ này bác sĩ Cao không có ở nhà đâu.”

“Tôi biết, anh ấy bảo tôi đến nhà anh ấy đợi, tôi có chìa khóa nhà anh ấy đây.”

“Ồ, vậy thì được, cô ơi, bên này là thang máy lên thẳng dành cho căn hộ VIP, cô quẹt thẻ là thang máy sẽ tự động mở ra, đưa cô lên tầng hai.”

“Như vậy à!”

Thật tiện tiện! Hoàng Ngân không khỏi cảm thán một tiếng, vội vàng quẹt tấm thẻ trong tay lên thiết bị cảm ứng bằng tia hồng ngoại trước mặt, quả nhiên, cánh cửa thang máy bỗng chốc mở ra.

“Chú ơi, cảm ơn chú ạ.” Hoàng Ngân vội vàng cảm ơn chú bảo vệ.

“Không cần ơn huệ gì đâu, lên nhà đi.”

Hoàng Ngân được thang máy đưa lên tầng hai, khoảnh khắc thang máy mở ra, cô hoàn toàn sửng sốt.

Không phải bảo nhà anh ta vẫn chưa trang hoàng à? Nhưng bây giờ, chỗ này đâu có giống nơi chưa được trang hoàng? Đây vốn là kiểu trang trí trọn gói cao cấp nhất rồi!

Còn nữa, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy kiểu thang máy đến thẳng nội thất trong nhà, dù Hoàng Ngân đã làm thiết kế bao nhiêu lâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 13: Giống như anh năm đó

CHƯƠNG 13: GIỐNG NHƯ ANH NĂM ĐÓ

Bước chân ra khỏi thang máy, đối diện với cô chính là một phòng khách rộng đến cả trăm mét vuông, trên nền đất trong phòng khách trải thảm họa tiết Ba Tư màu nâu loại thượng hạng nhất của Ý, mà bên chân cô là tủ đựng giày dài gần năm mét dựng thẳng sát cửa.

Hoàng Ngân vội vàng cởi giày, đi chân trần vào phòng khách.

Hai chân cô bước lên thảm trải sàn họa tiết Ba Tư màu nâu, cảm thấy mềm mại như gấm lên bông đỏ vẩn vơ lòng bàn chân, cảm giác thoải mái không rõ nguồn gốc từ gót chân lan khắp cơ thể, khiến bao mệt mỏi suốt cả ngày dài dường như thư thái đi không ít.

Hoàng Ngân đưa mắt nhìn một vòng, cả căn nhà của anh được trang hoàng theo phong cách châu Âu cổ, rất tráng lệ. Chiếc sofa bằng da kiểu châu Âu cũng màu nâu, ở giữa bày bộ trà kỷ bằng gỗ từ đàn được chạm khắc hoa cỏ tinh tế, trên trà kỷ đặt giá nến kiểu phương Tây và một giá đỡ rượu vang, trên giá đựng chai rượu Sauvignon năm 82.

Không cần nghĩ ngợi gì, Cao Dương Thành xuất thân từ gia đình danh môn vọng tộc, ba là thị trưởng thành phố S, mẹ là con gái cưng của tập đoàn Ôn thị, bây giờ là người cầm trịch duy nhất.

Mà mỗi một món đồ trang trí đặt trong góc của anh, không cần nhìn cũng biết là giá trị xa xỉ, từ vài chục triệu tới vài trăm triệu.

Đứng trong phòng khách rộng lớn, lần thứ hai, Hoàng Ngân cảm thấy thế giới của mình và Cao Dương Thành xa vời tầm với, mà lần đầu tiên có cảm giác này, chính là bốn năm trước.

Hoàng Ngân cũng không dám đi tham quan các căn phòng khác, chỉ ngoan ngoãn ngồi trên sofa mà đợi.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, đồng hồ thạch anh trên tường vang lên tiếng tích tắc tích tắc, cô thấy chán lẩm rồi, chỉ có thể không ngừng lật giờ tư liệu thiết kế trong tay.

Một tiếng sau, cô thực sự không thể ngồi thêm được nữa.

Nhìn màn đêm dần dần buông xuống bên ngoài cửa sổ, cô bỗng thấy đứng ngồi không yên.

Khi đang do dự xem có nên rời khỏi đây không thì đột nhiên thang máy vang lên một tiếng ‘ding’ rồi mở ra, Cao Dương Thành từ bên ngoài bước vào.

Khi thấy Hoàng Ngân đang ngồi trên sofa, anh dường như hoảng hốt trong một giây.

Tùy tiện đặt chìa khóa xe lên bàn trà, anh hỏi Hoàng Ngân: “Đội lâu lắm rồi à?”

“Ừ.” Hoàng Ngân gật đầu: “Tôi cứ tưởng địa chỉ mà anh cho tôi là địa chỉ nhà mới.”

Cao Dương Thành không để ý đến cô, tự mình đi vào phòng bếp xây dựng theo lối không gian mở, mở tủ lạnh ra, lấy một chai đồ uống lạnh uống ừng ực vài hớp rồi mới quay đầu nhìn Hoàng Ngân: “Nếu biết không phải địa chỉ nhà mới, cô sẽ không đến sao?”

Hoàng Ngân im lặng.

Im lặng có nghĩa là ngầm đồng tình.

Cao Dương Thành quay người đi, lạnh lùng nhếch miệng: “Sợ tôi ăn thịt cô à?”

Nói xong, anh bật cười: “Cô yên tâm, bây giờ tôi không bằng được trước kia đâu, khẩu vị nhạt hơn nhiều lắm rồi.”

Cho nên, gã đàn ông này đang chế giễu cô là loại hình dành cho người khẩu vị nặng một cách biến tướng?

Hoàng Ngân nhếch miệng nở nụ cười kín kẽ: “Thế thì tốt, tôi vốn còn lo bốn năm trước trẻ tuổi bông bột vô lo vô nghĩ làm những chuyện ngốc nghếch sẽ khiến anh Cao cảm thấy phiền lòng, nhưng xem ra tôi đã nghĩ nhiều rồi.”

Gương mặt tuấn tú của Cao Dương Thành bỗng chốc sa sầm xuống, ánh mắt lạnh lẽo hướng về phía gương mặt đeo mặt nạ của Hoàng Ngân: “Đỗ Hoàng Ngân, vậy ra bốn năm trước cô đùa giỡn tôi chỉ vì năm đó tuổi trẻ bông bột?”

Anh thản nhiên hỏi lại cô, giọng điệu quá mức bình thản đó giống như phản mớ đầu khi con giong tổ chuẩn bị ập đến.

Hoàng Ngân hít một hơi thật sâu nhưng không để lộ dấu vết, hồi lâu sau mới gật đầu: “Coi như vậy.”

Bởi vì tuổi trẻ bông bột, cho nên mới không nhìn rõ được hiện thực.

Bởi vì tuổi trẻ bông bột, cho nên đã đánh giá không chính xác về khoảng cách giữa hai người họ.

Cao Dương Thành đột nhiên bật cười: “Quả nhiên, em gái cô đáng yêu hơn cô nhiều.”

Nhắc đến em gái mình, Hoàng Ngân sững sờ, ngay lập tức, cơ thể cô rơi vào trạng thái phòng bị: “Em gái tôi? Gần đây anh đã gặp nó sao?”

Đôi mắt hẹp dài của Cao Dương Thành nheo lại đầy nguy hiểm, nhìn cô từ trên cao xuống: “Đỗ Hoàng Ngân, cô đang sợ điều gì vậy? Cô sợ tôi sẽ phải lòng em gái cô, hay là sợ tôi... ăn sạch em gái cô?”

“Anh...”

Sắc mặt Hoàng Ngân lúc xanh lúc trắng.

“Anh sẽ không làm như vậy.” Đột nhiên, Hoàng Ngân thấy bình tĩnh hơn.

Trong giọng nói của cô lộ ra vẻ điềm tĩnh. Bởi vì, Cao Dương Thành mà cô quen tuyệt đối không phải người như vậy.

“Cô dựa vào cái gì mà cảm thấy tôi sẽ không làm vậy?” Cao Dương Thành cười lạnh: “Đỗ Thanh Nga giống như Đỗ Hoàng Ngân tuổi trẻ bông bột năm ấy, mỗi ngày đều như con sâu quẩn sau lưng tôi không biết mệt mỏi...”

Khi anh nói những lời này, dường như có chút ám áp và dịu dàng khẽ lướt qua đôi mắt sâu thẳm thẳm.

Nhưng cũng chỉ là lướt qua thôi, rồi nhanh chóng biến mất.

Nói xong, anh ngược mắt lên, chút ám áp đã tan biến từ lâu, thay vào đó là vẻ lạnh lẽo, anh bình tĩnh nói tiếp: “Năm đó Cao Dương Thành đã yêu Đỗ Hoàng Ngân tuổi trẻ bông bột, hơn nữa... không chỉ yêu, mà còn ăn sạch cô!”

Nói xong, anh nở nụ cười nhạt thếch: “Cho nên, Đỗ Hoàng Ngân, đừng nói chuyện điểm tĩnh như vậy, em gái cô còn cổ chấp hơn, đáng yêu hơn, trẻ trung và xinh đẹp hơn cô năm ấy, việc mà đến tôi còn không dám chắc, cô dựa vào cái gì mà khẳng định một cách điềm tĩnh như vậy?!”

Câu nói này của anh khiến Hoàng Ngân nhú chột hàng lông mày: “Không phải anh nói anh đã có bạn gái rồi sao?”

“Nói cho chính xác thì là vị hôn thê.” Cao Dương Thành chỉnh lại lời cô nói.

Mặt mũi Hoàng Ngân bỗng trắng bệch: “Nếu đã như thế, tại sao anh không thể buông tha cho Thanh Nga?”

“Là em gái cô không buông tha cho tôi, giống hệt như năm đó cô chẳng hề thấy phiền mà đùa giỡn tôi vậy.” Cao Dương Thành cuối cùng cũng có vẻ mất kiên nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Thất bại của bản thân

CHƯƠNG 14: THẤT BẠI CỦA BẢN THÂN

Khi nhắc đến sự việc năm đó, dường như anh cảm thấy rất khó chịu, anh tức giận kéo chiếc cà vạt và cởi bỏ áo vest bên ngoài ra, tiện tay vứt nó lên bộ sofa trong phòng khách.

Kết quả, đồng bao cao su trong túi áo anh không chịu nằm yên một chỗ mà “lạch cạch lạch cạch” rơi rải rác trên sàn nhà.

Hoàng Ngân giật mình kinh ngạc nhìn đồng hồ vương vãi dưới nền nhà, rồi liếc nhìn anh bằng ánh mắt có chút xấu hổ, ngượng ngùng.

Cao Dương Thành không ngờ rằng cái đồng hồ trong túi áo anh lại không chịu nằm yên một chỗ, mấy lần rơi ra khiến anh phải nhặt đi nhặt lại.

“Đàn ông mang theo thứ này bên mình rất kỳ lạ sao?”

Cao Dương Thành bình thản hỏi một câu khi thấy Đỗ Hoàng Ngân đang dùng ánh mắt kỳ quái nhìn mình.

“Không phải.”

Hoàng Ngân lắc đầu phủ nhận.

Cũng phải. Anh ấy cũng đã có vị hôn thê rồi, mang theo mấy thứ này bên mình có gì mà kỳ lạ chứ.

“Hay là cô vẫn còn nhớ tôi không có thói quen đeo bao?”

Hoàng Ngân hít sâu một hơi: “Cao Dương Thành, anh đừng có giờ trò lưu manh.”

Gã đàn ông này vẫn luôn khoác trên mình một lớp vỏ bọc tử tế cao quý, nhưng suy cho cùng bản chất bên trong đến cả bọn lưu manh cũng chẳng bằng.

Thế nhưng, chính vì anh ta cứ như vậy mới khiến Đỗ Hoàng Ngân cô hoàn toàn đồ gạc! Thậm chí mỗi khi nhớ lại chuyện năm đó của bọn họ, ngay cả những hồi ức xấu hổ cũng trở thành một mảnh ký ức ám áp trong cô.

Cao Dương Thành không còn để ý đến Đỗ Hoàng Ngân, anh tháo cà vạt trên cổ xuống, ném nó lên ghế sofa rồi đi vào phòng thay đồ.

Anh vừa đi vừa tháo chiếc cúc vàng trên cổ tay áo, mỗi động tác đều để lộ ra khi chất cao quý và nho nhã.

“Tôi đói rồi, ra ngoài ăn đã.”

Bọn họ đến một nhà hàng cao cấp gần đó để dùng bữa.

Khi phục vụ mang thực đơn lên lập tức bị Cao Dương Thành từ chối: “Đợi chút, tôi còn một người bạn chưa đến.”

“Dạ vâng.”

Người phục vụ cầm lại thực đơn, tạm thời lui xuống.

Cao Dương Thành nhìn sang Hoàng Ngân: “Không ngại có thêm người dùng bữa chung chứ?”

“Không sao.”

Hoàng Ngân gật đầu một cách vô nghĩa.

“Bởi vì cần biết thư tôi nhờ cô thiết kế đang dự định dùng làm nhà mới cho lúc kết hôn, Vậy nên tôi muốn nghe ý kiến vợ chưa cưới của mình.”

Cho nên, người đến sẽ là vợ chưa cưới của Cao Dương Thành.

Hoàng Ngân có chút tức ngực và khó chịu, cô gắng nở một nụ cười: “Như vậy là tốt nhất.”

Mười phút sau..

Một bóng dáng thướt tha xuất hiện đứng bên chiếc bàn của bọn họ.

“Dương Thành, anh đợi lâu rồi phải không?”

Thanh âm êm ngọt như tiếng suối trong vắt truyền đến bên tai.

Cô gái xinh đẹp nhếch khóe môi lên nở một nụ cười, nụ cười ấy đem lại cho người khác cảm giác như được ngọn gió xuân vuốt ve.

Khi chất đoan trang, cử chỉ tao nhã, lời nói hiền dịu, vừa nhìn là biết con nhà giàu sang quyền quý, là lá ngọc cành vàng.

“Không lâu. Bọn anh cũng mới tới.”

Cao Dương Thành đứng dậy, đẩy lịch lãm kéo ghế cho cô ta ngồi.

Anh trước mắt có lúc này là một vị hoàng tử vô cùng nho nhã, chẳng còn một chút nóng nảy vô lại nào.

Hoàng Ngân nghĩ rằng, có lẽ đây mới thực sự là ‘cặp đôi hoàn hảo’ mà người ta hay nói.

Có lẽ cô nên chúc phúc cho bọn họ nhỉ? Nhưng, nhìn thấy anh chăm sóc ân cần cho cô vợ chưa cưới như vậy, không hiểu sao trái tim của cô lại khó chịu đến thế.

“Mỹ Hoa, giới thiệu với em, vị này là Đỗ Hoàng Ngân, người thiết kế ngôi nhà mới cho chúng ta.” Cao Dương Thành giới thiệu Hoàng Ngân cho Mỹ Hoa. Giọng nói của anh đối với cô thể hiện rõ sự xa cách.

“Cô Đỗ, đây là vợ chưa cưới của tôi, Khuất Mỹ Hoa.”

Khuất Mỹ Hoa? Trái tim Hoàng Ngân chưa xót, cả người bất động trong giây lát.

Cô đã nghe mẹ của Cao Dương Thành nhắc đến từ bốn năm trước về người con dâu mặc nhận của nhà họ Cao, chính là lá ngọc cành vàng của tập đoàn Khuất Thị.

Hoàng Ngân hít một hơi thật sâu để tâm trạng thả lỏng hơn.

Ba người bọn họ cứ loay quanh luẩn quẩn với nhau trong vòng tròn quan hệ tưởng không có hồi kết, thế nhưng đến cuối cùng họ vẫn trở về xuất phát điểm ban đầu.

Có lẽ, đây nên là kết cục cuối cùng của bọn họ.

“Cô Đỗ, chào cô. Rất vui khi được làm quen với cô.”

Giọng nói dịu dàng của Khuất Mỹ Hoa kéo Hoàng Ngân đang thất thần suy tư nhanh chóng trở về thực tại.

Cô vội nhoen miệng cười, lịch sự nắm lấy tay của Khuất Mỹ Hoa đang chìa về phía mình: “Chào cô.”

“Hai người nên gọi đồ ăn trước đã. Phục vụ!” Cao Dương Thành gọi người phục vụ tới.

Người phục vụ tận tình đưa thực đơn đến tay từng người một.

Lần này, Cao Dương Thành không còn vội vã gọi món như lần ăn cơm cùng Hoàng Ngân trước đó nữa, ngược lại anh chu đáo hỏi Khuất Mỹ Hoa đang ngồi bên cạnh: “Em muốn ăn gì?”

Ánh mắt anh nhìn Khuất Mỹ Hoa, trên đôi môi còn nở một nụ cười đầy sự nuông chiều khi đặt câu hỏi.

“Hay cứ để cô Đỗ gọi món trước đi, cô ấy dù sao cũng là khách.” Khuất Mỹ Hoa nở nụ cười ngại ngùng.

“Ừm, vậy cũng được.”

Cao Dương Thành hướng tầm mắt của anh về phía Hoàng Ngân, vẫn giữ cái nụ cười đầy xa cách: “Cô Đỗ đừng khách sáo, cô muốn dùng gì thì cứ gọi.”

Chính giây phút này, đột nhiên Hoàng Ngân cảm thấy bản thân như một người dư thừa trong bữa cơm tối của hai người họ, cô trở thành bóng đèn làm nền cho đôi tình nhân ấy tỏa sáng.

Cô nên ngồi ở bàn khác mà cầm lấy bát cơm thưởng thức một mình mới đúng.

“Thật ngại quá, tôi đi toilet một lát. Hai người cứ gọi món trước đi. Tôi sẽ quay lại ngay!”

Hoàng Ngân trốn vào trong toilet.

Cô hắt một vốc nước lên mặt, cố gắng làm cho mình trấn tĩnh lại.

Đỗ Hoàng Ngân, đến nước này rồi mà còn nghĩ lung tung cái gì vậy?! Người đàn ông ngồi ngoài kia đã sớm không còn chút quan hệ gì với mày rồi! Mày lấy tư cách gì mà cảm thấy tức ngực, khó chịu khi thấy anh ta thân mật với người con gái khác chứ?

Hoàng Ngân ngẩng mặt lên nhìn đáng vẻ thất bại của chính mình ở trong gương.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Trái tim biển cả

CHƯƠNG 15: TRÁI TIM BIỂN CẢ

“Bộp bộp bộp.” Cô tự dùng tay vỗ lên mặt mình mấy cái, xốc lại tinh thần: “Đỗ Hoàng Ngân, mau lấy lại tinh thần, đừng có nghĩ linh tinh nữa. Người đàn ông ngồi ngoài kia đối với mày mà nói chỉ là người dưng mà thôi, người dưng mà thôi...”

Hoàng Ngân không ngừng tự thôi miên chính mình. Sau khi rửa mặt xong, cô mới từ trong toilet đi ra.

Đồ ăn cũng đã được gọi xong, đang dọn lên bàn.

“Không biết cô Đỗ thích dùng gì, cho nên chúng tôi gọi tạm một vài món. Cô xem còn muốn dùng thêm gì không thì cứ gọi tự nhiên.” Khuất Mỹ Hoa khách sao thiết đãi Hoàng Ngân với đáng vẻ của một chủ nhà.

“Không cần đâu. Nhiều món như thế này là đủ rồi. Cô Khuất không cần khách khí.”

Hoàng Ngân mỉm cười, xua tay từ chối.

Cao Dương Thành ngồi ở phía đối diện cũng không nói thêm gì.

Trong lúc dùng bữa, Khuất Mỹ Hoa thỉnh thoảng sẽ nói một chút ý kiến của mình về cách thiết kế căn nhà mới: “Kỳ thực, tôi rất thích phong cách điền viên thôn dã, có điều Dương Thành hình như không thích như vậy.”

Cô ta mỉm cười, nhìn Hoàng Ngân nói: “Anh ấy nhất định cho rằng phong cách thôn dã quá ủy mị, nó sẽ không hợp với một người đàn ông như anh ấy.”

Cao Dương Thành mỉm cười: “Nếu em thích thì cứ bảo cô Đỗ đây thiết kế theo phong cách điền viên thôn dã là được. Em không cần để ý đến anh. Em biết đấy, thứ mà em thích, anh cũng không từ chối.”

Hoàng Ngân buồn chán, cầm đầu ăn cơm, chỉ có một mình cô cảm thấy sơn hào hải vị đang trong miệng lúc này nhạt nhẽo không khác gì sáp nến.

Ngay cả một người ngoài như cô cũng nhìn rõ được rằng Cao Thành Dương rất nuông chiều Khuất Mỹ Hoa.

Khuất Mỹ Hoa nở một nụ cười hạnh phúc: “Cứ chiều em như vậy, không sợ rằng chiều quá thành hư sao!”

“Em hiểu chuyện như vậy sẽ không hư được đâu.”

Thế giới riêng của hai người bọn họ hoàn toàn không có chỗ cho Hoàng Ngân chen chân vào. Và đương nhiên là cô cũng không muốn gia nhập vào cái thế giới ấy. Cho nên cô chỉ ngồi ngoan ngoãn ăn cơm.

Trong tim đã trống trải rồi, không thể để cái bụng cũng trống rỗng theo được.

Cuối cùng, nhà mới của họ vẫn nghe theo ý kiến của Khuất Mỹ Hoa, thiết kế theo phong cách điền viên thôn dã.

Sau khi dùng bữa và thưởng lượng xong xuôi, Hoàng Ngân mau chóng cầm xấp tài liệu rời khỏi nhà hàng.

Do vội vàng, cô bất cẩn đụng phải một người phục vụ.

“Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi...” Sau khi xin lỗi người phục vụ, cô nhanh chóng đẩy cửa đi ra ngoài.

Vừa bước ra khỏi nhà hàng, cô buông một tiếng thở dài, cảm thấy bầu không khí xung quanh cũng khiến bản thân thoải mái hơn rất nhiều.

Trời tối rồi. Cô ngẩng đầu, ngược nhìn bầu trời bạt ngàn sao sáng lấp lánh như dải ngân hà rồi vui vẻ nở nụ cười. Cuối cùng... Đỗ Hoàng Ngân, mày cuối cùng cũng đã đi ra khỏi thế giới của anh ấy rồi.

Cô vui vẻ là vậy, nhưng từ tận sâu trong tâm khảm từng đợt chua xót vẫn cứ dâng lên không ngừng.

Cô cúi đầu xuống, đi bộ về phía trạm tàu điện ngầm.

Đỗ Hoàng Ngân, mày đã ra khỏi thế giới của anh ấy rồi. Nhưng còn anh ấy thì sao? Đến khi nào anh ấy mới bước chân ra khỏi thế giới của mày?

...

“Thưa anh, đây là chiếc bóng tai mà vị khách nữ ngồi cùng bàn với anh lúc nãy va phải tôi đã đánh rơi.”

Người phục vụ đứng cạnh bàn ăn của Cao Dương Thành chính là người vừa mới va phải Hoàng Ngân lúc nãy.

Khi anh ta phát hiện chiếc bóng tai rơi trên sàn nhà và đuổi theo thì Hoàng Ngân đã rời đi rồi.

Lúc Cao Dương Thành nhìn thấy chiếc bóng tai người phục vụ đưa cho, anh đứng hình mất ba giây.

Đó là một viên kim cương vô cùng nhỏ.

Viên đá quý tuy rằng rất nhỏ nhưng những nét chạm khắc trên đó vô cùng tinh xảo, dù cho với sự phát triển của thủ công mỹ nghệ hiện đại ngày nay cũng gần như không thể đạt đến được trình độ tinh xảo như thế này.

“Đưa nó cho tôi đi. Cô ấy là bạn tôi. Tôi sẽ đem nó trả lại cho cô ấy.”

Cao Dương Thành nhận lấy chiếc bóng tai.

Khuất Mỹ Hoa quay đầu sang to về hiếu kỳ, sau đó thì thầm: “Đây... đây không phải Trái Tim Biển Cả sao? Cô Đỗ có vẻ không giống người giàu có, nhưng đây... cả thế giới chỉ có một viên kim cương nhỏ mảnh được trạm khắc tinh tế là Trái Tim Biển Cả mà thôi!”

“Ừm”

Cao Dương Thành buông một tiếng trầm mặc.

Anh kẹp chiếc bóng tai giữa ngón trỏ và ngón cái, nhìn nó đắm chiều một hồi, đôi mắt đen lầy càng trở nên sâu hun hút.

Khi Hoàng Ngân phát hiện đôi bông tai của mình bị rơi mất thì đã là chuyện của nửa giờ sau.

Trong lúc Hoàng Ngân buồn chán ngồi ở ga tàu điện ngầm, cô theo thói quen vén tóc ra sau. Vừa chạm vào tai, cô không khỏi sững sờ khi chẳng sờ thấy chiếc bông tai đâu cả.

Bông tai của cô đâu rồi?

Hoàng Ngân vô cùng lo lắng sờ đi sờ lại vành tai của mình nhưng vẫn không thấy chiếc bông tai.

Cô đứng dậy, xem xét kĩ càng mái tóc dài của bản thân một lượt rồi đảo mắt nhìn tứ phía xung quanh, nhưng đều không thấy bóng dáng chiếc bông tai đâu cả.

Trên đầu, trong quần áo, thậm chí cô đã tìm kỹ cả cái túi xách của mình, chỗ nào cũng không tìm thấy.

Hoàng Ngân có chút sốt ruột. Đúng lúc này, tàu điện ngầm đi tới, Hoàng Ngân không nghĩ gì nhiều vội leo lên tàu đi đến bệnh viện.

Cô lục tung phòng bệnh của bé Hường Dương lên để tìm.

“Mẹ ơi, sao mẹ lại giống chuột thế? Lục tung hết căn phòng của Dương Dương lên rồi?”

Bé Hường Dương ngồi khoanh chân trên giường, chu cái miệng nhỏ, trách Hoàng Ngân không sạch sẽ gọn gàng.

“Bé ngoan à, tại mẹ đánh rơi một thứ vô cùng vô cùng quan trọng, nên mẹ nhất định phải tìm được nó.” Nói rồi, Hoàng Ngân đến một góc phòng khác tìm tiếp.

“Mẹ ơi, rốt cuộc mẹ đánh rơi thứ gì?” Bé Hường Dương nằm bò ra giường, mở to đôi mắt tò vò hiếu kỳ nhìn Hoàng Ngân cứ chạy tới chạy lui trong phòng.

“Bông tai của mẹ bị rơi mất rồi, chính là chiếc màu xanh mà mẹ hay đeo đó. Con biết không?”

“Nhưng mà lúc chiều mẹ đến đây không phải vẫn còn đeo trên tai sao?”

“Thật sao?”

“Vâng ạ.”

Cậu bé gật đầu khẳng định.

Hoàng Ngân có chút lo lắng. Chắc không phải làm rơi ở nhà hàng hay nhà của anh ấy chứ?

“Con ngoan, đi ngủ trước đi. Mẹ đi ra ngoài một lát rồi quay về ngay, được chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Tôi muốn lấy lại đồ Của mình

CHƯƠNG 16: TÔI MUỐN LẤY LẠI ĐỒ CỦA MÌNH

“Dạ, mẹ cứ đi đi! Mẹ yên tâm, Dương Dương rất ngoan, nếu có chuyện gì, Dương Dương sẽ tìm chị y tá đầu tiên.” Bé Hường Dương tỏ ra rất ngoan vì cậu bé biết chiếc bông tai kia rất quan trọng đối với mẹ của mình.

“Ng ngoan...” Hoàng Ngân hôn nhẹ lên trán của cậu bé: “Mẹ xin lỗi. Mẹ nhất định sẽ quay về sớm.”

“Mẹ đi đi.” Cậu bé lên đánh cắp một nụ hôn trên môi của mẹ.

Hoàng Ngân rời khỏi bệnh viện, đi thẳng đến nhà hàng dùng bữa tối lúc này.

Cũng may, lúc đến nhà hàng vẫn chưa đóng cửa.

“Xin hỏi một chút. Các anh có nhìn thấy chiếc bông tai kim cương rơi trong nhà hàng không?” Hoàng Ngân đứng ở quầy lễ tân hỏi người phục vụ.

“Thưa cô, có phải nó khoảng chừng này? Màu xanh giống như màu của nước biển đúng không?” Người phục vụ khoa tay múa chân với Hoàng Ngân.

“Đúng đúng đúng.” Hoàng Ngân vui mừng khôn xiết: “Đúng là nó. Có thể đem nó trả lại cho tôi không? Đối với tôi, chiếc bông tai ấy rất quan trọng.”

“Nhưng...” Người phục vụ có chút khó xử: “Tôi đã đem chiếc bông tai ấy đưa cho vị đã dùng bữa tối cùng cô hôm nay rồi. Anh ấy không liên lạc với cô sao?”

Hoàng Ngân sững người, nét mặt lộ chút khác thường: “Là vậy sao...”

“VẬY... vậy được rồi. Cảm ơn.”

Hoàng Ngân từ trong nhà hàng đi ra, tinh thần vẫn còn chút hoảng loạn. Cô cứ do dự mãi, không biết có nên gọi điện thoại cho Cao Dương Thành.

Chiếc bông tai sao lại bị anh ấy cứ thế lấy đi chứ? Phải làm sao mới ổn đây! Hoàng Ngân buồn chán vô đầu suy nghĩ.

Cô vừa đi, vừa suy nghĩ xem rốt cuộc có nên chủ động liên lạc với anh không. Vừa ngẩng đầu lên, cô phát hiện, không biết từ khi nào đã đứng trước chung cư của anh rồi.

Hoàng Ngân lấy điện thoại ra, chạm chạm ần tưng con số một, khi nhấn đến con số thứ mười một chuẩn bị gọi điện, cô lại tự tay xóa đi. Sau đó cô lại ấn tiếp rồi cuối cùng vẫn xóa sạch.

“Phát điên mất thôi!”

Hoàng Ngân bực tức gặm chàm.

Khi cô đang suy nghĩ xem bản thân có nên buông bỏ những chấp niệm còn vương bận trong lòng, quảng luôn chiếc bông tai đi không thì đột nhiên điện thoại trong tay cô đổ chuông.

Quả nhiên, cú điện thoại là của Cao Dương Thành gọi tới.

Hoàng Ngân bị dọa cho giật mình, nhanh chóng hít một hơi rồi mới cầm điện thoại lên bắt máy.

“Cô đứng trước nhà tôi làm cái gì?”

Cao Dương Thành nén giận hỏi cô.

Hoàng Ngân sững người, vô thức ngẩng đầu lên nhìn. Đúng như dự đoán, bên chiếc cửa sổ trên tầng hai của căn hộ xuất hiện một bóng dáng cô độc.

Cho dù không nhìn thấy gương mặt của anh, cô vẫn cảm nhận được có ánh mắt căng thẳng nhìn chằm chằm vào cô.

“Tôi... tôi muốn tìm anh để lấy lại đồ của mình.”

Lúc cô đáp lại, trong lòng không khỏi có chút chột dạ.

“Cái gì?” Cao Dương Thành lạnh nhạt hỏi, giọng điệu không chút cảm xúc.

Hoàng Ngân hít một hơi thật sâu: “Bỏ tay của tôi.”

“Cái nào?”

Giọng nói trong điện thoại của anh càng xa cách hơn.

Hoàng Ngân biết anh đang giả ngốc không biết.

“Chính là cái mà người phục vụ trong nhà hàng đưa cho anh.”

“Cô nói chiếc bông tai mà tôi từng tặng cho cô?” Giọng nói của Cao Dương Thành trầm xuống và từ tốn hơn nhưng vẫn không để Hoàng Ngân nghe ra được chút cảm xúc nào từ câu nói đó.

“...”

Hoàng Ngân trầm mặc.

Quả thực chiếc bông tai đó là món quà của anh tặng cho cô, hơn nữa nó còn là món quà đầu tiên.

Hoàng Ngân cũng không hiểu nổi rốt cuộc vì sao mà bản thân cô vẫn còn coi món quà ấy là thứ quan trọng đối với mình. Cô nghĩ, có lẽ do chiếc bông tai ấy đã bên cạnh cô nhiều năm rồi, chẳng qua đây chỉ là một sự cố chấp không nỡ buông bỏ mà thôi.

“Mỹ Hoa cầm đi rồi.” Anh đột nhiên lên tiếng.

Hoàng Ngân sững sốt, không hiểu sao cả người nóng ran.

“Sao anh có thể như vậy? Đó là đồ của tôi mà!!”

Anh ta dựa vào cái gì mà dễ dàng đem nó tặng cho người khác như vậy? Anh ta có từng hỏi qua ý kiến của Đỗ Hoàng Ngân cô chưa? Kể từ lần đầu tiên anh tặng chiếc bông tai này cho cô, thì cô đã trở thành chủ nhân của nó rồi.

Cao Dương Thành vốn không có tư cách gì tặng đồ của cô cho người khác cả!

“Là tôi tặng cho cô.” Cao Dương Thành sửa lại lời cô nói.

Hoàng Ngân chau mày tranh cãi với anh: “Anh Cao, nếu như anh đã nói là tặng cho tôi thì anh cũng phải biết rõ tôi mới là chủ nhân của chiếc bông tai ấy. Vì vậy, anh dựa vào đâu mà tùy ý đem đồ của tôi tặng cho người khác? Anh không thấy rằng mình như vậy là rất thiếu đạo đức sao?”

“Đỗ Hoàng Ngân, thân là một phụ nữ đã có chồng, cô cho rằng sự cố chấp của bản thân với chiếc bông tai này sẽ thể hiện được cô là người có đạo đức sao?”

Cao Thành Dương không tỏ ra yếu thế mà trả lời lại một cách đầy châm biếm.

Đứng trước câu hỏi lạnh lùng của anh, nhất thời Hoàng Ngân không biết nên trả lời như thế nào.

“Cái bông tai đấy đáng mấy đồng. Cô làm gì phải để ý nó như vậy?” Cao Thành Dương lại hỏi, giọng điệu dường như dụ dỗ rất nhiều.

Trong chốc lát, bầu không khí tràn ngập sự cô đơn trống vắng xung quanh nuốt trọn lấy trái tim của cô.

Cô im lặng một lúc lâu mới mở miệng: “Đây không phải vấn đề về tiền nong.”

Đúng, chiếc bông tai này có lẽ trong mắt anh ấy không đáng một đồng.

Khi tặng nó cho cô, anh từng nói, đây là viên đá quý anh đã chọn trong cửa hàng đá quý của Swarovski. Nó rất nhỏ nên cũng chẳng đáng bao nhiêu tiền, chỉ khoảng bảy trăm nghìn thôi.

“Là vì tôi đã đeo nó sáu năm trời rồi, đến bây giờ nó chẳng khác gì một bộ phận không thể tách rời khỏi cơ thể tôi. Nếu cứ như vậy tách nó ra khỏi cơ thể tôi, tôi... sẽ cảm thấy rất bức bối... không quen được...”

Hoàng Ngân tay cầm điện thoại cúi thấp đầu, thanh âm khàn khàn lẳng lẳng kết thúc câu nói.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Xa cách

CHƯƠNG 17: XA CÁCH

Đột nhiên có chút tức ngực.

Cô lại lên tiếng: “Nếu như còn coi nhau như người đã từng quen biết thì xin anh hãy mang chiếc bông tai ấy trả lại cho tôi.”

Hoàng Ngân nói ra những lời hết sức chân thành nhưng cũng đầy sự xa cách.

Trong điện thoại lặng im như tờ, ai cũng không mở lời nói chuyện.

“Cô lên đây.”

Đột nhiên Cao Dương Thành lên tiếng.

Giọng điệu ra lệnh, không ai dám cãi lời.

Hoàng Ngân đứng ngẩn ra một lúc, chậm chạp hoàn hồn trở lại, cô lắc đầu theo bản năng, cảm xúc như bị kéo tụt xuống: “Không đâu, tạm biệt.”

“Đỗ Hoàng Ngân, nếu cô muốn lấy lại chiếc bông tai thì tự mình lên mà lấy!”

Cao Dương Thành không còn đủ kiên nhẫn, nói xong anh dập luôn máy.

Hoàng Ngân đứng ngẩn người dưới lầu một lúc rất lâu.

Cuối cùng cô cũng bước vào cánh cổng của chung cư, ấn số phòng 2003.

Cửa thang máy mở ra, cô cứ thế thẫn thờ mà bước chân vào.

Thang máy đi thẳng lên lầu hai rồi mở ra một lần nữa, Cao Dương Thành đã sớm đứng ở đó.

Những ngón tay thon dài của anh nhấn nút giữ cửa thang máy, lạnh lùng nhìn Hoàng Ngân đang đứng bên trong.

“Đỗ Hoàng Ngân. Cô vốn là một kẻ chỉ biết lợi dụng tình cảm người khác, đầu cần phải ra về mình là người trọng tình trọng nghĩa như thế.”

Giọng điệu lạnh nhạt của anh như nước, không có sự oán trách cũng chẳng có chút tình cảm nào trong đó. Giống như lúc này anh không có bất cứ cảm xúc nào với cô.

Cao Dương Thành đưa chiếc bông tai nằm trong tay đến trước mặt cô, từ đầu tới cuối trên khuôn mặt anh không có một biểu cảm dư thừa nào.

Hoàng Ngân nhận lại chiếc bông tai.

Ruột gan cô còn cào khó chịu như bị cánh cửa ở bốn phía đè ép.

“Sau khi đi xuống dưới, giúp tôi bật thiết bị chống trộm ở ngoài thang máy lên. Cảm ơn.”

Cao Dương Thành nói một cách thờ ơ, dãn bỏ tay khỏi nút giữ cửa thang máy. Không đợi cửa thang máy đóng, anh đã quay người đi vào trong, không một chút lưu luyến.

Hoàng Ngân nhìn chiếc bông tai màu xanh đã lỡ làm mất đang nằm trong tay, trong lòng có chút hoài nghi không biết sự cố chấp của bản thân rốt cuộc là sai hay đúng. Và sự cố chấp thực sự chỉ vì chiếc bông tai? Hay là vì... người tặng nó!

Cô không rõ nữa.

...

Bệnh viện Vinmec, phòng chẩn đoán khoa ngoại thần kinh.

“Số 32.”

Bác sĩ thực tập Dương Thủy Sam đứng ở cửa phòng khám hướng về phía dòng người trên hành lang đang đợi đến lượt mình khám bệnh, hô to một tiếng.

“Có.”

Tiếng trả lời quen thuộc vang lên khiến Dương Thủy Sam nhìn không được mà tròn đôi mắt ngược lên trời.

Cô nằng nặc cuồng của bác sĩ Cao lại đến rồi!

Đỗ Thanh Nga bước vào phòng khám bệnh, quan sát cẩn thận từng chút một rồi ngồi trước bàn khám bệnh. Từ đầu tới cuối cô cứ cúi đầu nhìn bảng tên của Cao Dương Thành.

Mới mấy ngày không gặp, dường như anh càng nóng bỏng hơn rồi, nhưng khí chất bình thản lạnh nhạt vẫn chẳng thuyên giảm chút nào.

“Khó chịu chỗ nào?”

Cuối cùng Cao Dương Thành cũng ngẩng đầu lên hỏi bệnh Đỗ Thanh Nga.

“Em thấy vầng đầu.”

Đỗ Thanh Nga vừa mới trả lời xong, Dương Thủy Sam đứng một bên lại tròn ngược mắt.

Lần nào cũng chỉ có câu nói này.

“Đỗ Thanh Nga, tôi thấy bệnh vầng đầu của cô cũng được một thời gian rồi, cho nên tôi đề nghị cô nên đi chụp CT não bộ rồi tiến hành chụp và kiểm tra MRI, nhớ làm cả X-quang nữa. Ngoài ra cô cũng nên đi xét nghiệm ung bướu, kiểm tra điện tâm đồ, đo huyết áp, sau đó đến khoa huyết học làm xét nghiệm máu, đến khoa nội kiểm tra chức năng gan, còn phải khám cả phổi nữa. Nếu cần thiết hơn có thể đến khoa nội tiết để kiểm tra xem liệu có phải cơ thể tiết quá nhiều estrogen hay không. Cuối cùng, mời cô đến khoa ENT để bác sĩ chỉnh hình phẫu thuật lại cơ thể cho cô. Nhớ kỹ là kiểm tra toàn bộ từ trên xuống dưới!”

Cao Dương Thành nói hết một hơi, mặt không đổi sắc như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Còn phía đằng sau cô ta, Dương Thủy Sam đã sớm ôm bụng cười bò rồi. Mọi người chỉ biết khoa ngoại thần kinh của bệnh viện có một vị bác sĩ khí chất tao nhã, là một người đàn ông vạn người mê. Nhưng tuyệt nhiên không biết rằng, đằng sau dáng vẻ đầy tôn quý kia lại ẩn giấu một trái tim lạnh lùng băng giá đầy tàn nhẫn.

Máng người không bắn miệng, giết người không thấy máu! Mà anh cứ thản nhiên, bình tĩnh nói ra những lời như vậy.

Khuôn mặt của Đỗ Thanh Nga vốn dĩ đang hồng hào, sau khi nghe xong lập tức chuyển sắc trắng bệch.

“Phiếu thanh toán đã viết xong, phí kiểm tra là chín triệu chín trăm nghìn, phí nhập viện là ba mươi ba triệu, còn thêm phí chỉnh hình là ba trăm ba mươi triệu. Cô Đỗ, cô đến quầy thu phí để thanh toán tiền đi.”

Cao Dương Thành lười biếng ngả lưng tựa vào ghế, hai tay đút túi, hất chiếc cảm thanh tú của mình về phía cô. Dương Thủy Sam ngay lập tức hiểu ý, nhanh nhẹn cầm tờ đơn của bác sĩ đưa cho Đỗ Thanh Nga, học theo cách của Cao Dương Thành, cô tỏ vẻ nói: “Cô Đỗ, đến quầy thu phí để thanh toán tiền đi.”

Đỗ Thanh Nga vẫn cứ ngồi lì ở đó, cắn môi, mắt đỏ hoe, ánh mắt vẫn rơi trên người đàn ông tàn nhẫn tới mức quyết tuyệt Cao Dương Thành kia không chịu rời đi. Cô già vờ không nhìn thấy tờ hóa đơn mà Dương Thủy Sam đưa tới.

“Bác sĩ Cao, sao anh lại phải đối xử với em như vậy?”

Bao nhiêu nỗi ám ức của cô đều hóa thành nước mắt trong veo rơi xuống: “Rốt cuộc em có chỗ nào khiến anh không hài lòng?”

Cao Dương Thành ngồi thẳng lại một chút, mặt mày nghiêm túc nhìn Đỗ Thanh Nga: “Những lời tôi nói lúc này cô Đỗ nghe không hiểu?”

Đỗ Thanh Nga chỉ cần môi nhìn anh, không nói gì.

“Vậy được.” Cao Dương Thành gật đầu, hiềm khi cô được sự kiên nhẫn, tiếp tục nói: “Nói thẳng ra, tôi nghĩ rằng cơ thể cô tiết quá nhiều estrogen, nên mới khiến cô ngày ngày đều mê muội bám theo tôi. Cô không thấy phiền nhưng tôi thì rất phiền! Cô nhân không chịu được còn tôi bận hết chịu nổi! Ngoài ra, tướng mạo của cô chắc chắn không phải là kiểu con gái tôi thích. Vì tâm tư này của tôi, mong cô Đỗ đừng vác cái mặt này xuất hiện trước mặt tôi thêm một lần nào nữa. Nếu được thế thì tôi xin cảm ơn sự hợp tác của cô.”

Cao Dương Thành nói hết mọi chuyện một cách tuyệt tình, rồi quay qua nhìn Dương Thủy Sam đang đứng phía sau, lạnh lùng nói: “Mời cô Đỗ ra ngoài, gọi bệnh nhân tiếp theo vào khám.”

Đỗ Thanh Nga đứng dậy, trong ánh mắt phảng phất sự tổn thương nhưng vẫn giữ thái độ cố chấp: “Cao Dương Thành, anh càng như vậy lại càng khiến em có hứng thú với anh hơn.”

“Số 33.”

Cao Dương Thành không để ý đến cô ta, ngoảnh mặt làm ngơ gọi bệnh nhân tiếp theo.

Sau khi tiễn ‘bà cô’ Đỗ Thanh Nga đi, Dương Thủy Sam chịu không nổi nữa mới lên tiếng phản nản: “Nếu như có gái nào yêu mến bác sĩ Cao cũng đến đây đăng ký khám bệnh, thì những người bệnh đang ngồi ngoài kia cũng không phải là đến khám nữa sao? Chẳng có ý thức cộng đồng gì cả!”

[Miếng lưỡi của bác sĩ Cao nhà chúng ta quả thực có chút cay độc nhưng hy vọng mọi người đừng có ghét anh ấy nhé.]

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Cứu người

CHƯƠNG 18: CỨU NGƯỜI

Mười một giờ đêm.

Hoàng Ngân vừa kết thúc công việc làm thêm, đang quay trở về bệnh viện. Khi cô đi ngang qua lối vào phòng cấp cứu trên đường đến khu nội trú, cô bỗng nghe thấy tiếng còi xe cứu thương không ngừng vang lên.

“Mau lên! Lại là tai nạn giao thông liên hoàn!”

“Bảo phòng phẫu thuật chuẩn bị máu đi!”

Hoàng Ngân chỉ cần liếc mắt một cái đã thấy Cao Dương Thành trong đám người đang bận rộn kia.

Vẫn là chiếc áo blouse sạch sẽ tinh tươm, tượng trưng cho nghề nghiệp nẫu mực của anh.

Anh đứng bên cạnh giường cấp cứu, đầu cúi thấp, mau chân mau tay kiểm tra mức độ tổn thương cho người bệnh đang có ý thức mơ hồ nằm trên giường.

“Nắm tay lại!”

Anh đang cố gắng giao tiếp với người bị thương.

Ánh đèn mờ nhạt nhẹ nhàng chiếu xuống, từng đốm sáng nhỏ vụn rơi vào gương mặt anh khiến đường nét góc cạnh trông càng thêm rắn rỏi, tuấn tú hơn vào giây phút này.

“Nắm tay lại!”

“Có nghe thấy lời tôi nói không? Tiếp tục nắm chặt một chút, nắm chặt, nắm chặt!”

Dường như người bị thương trên giường cũng đã có phản ứng, cố gắng lập đi lập lại hành động nắm chặt tay, rồi lại tiếp tục nắm chặt theo như lời anh nói.

Ngay giờ phút này, Hoàng Ngân có thể nhìn thấy sự vui sướng lấp lánh tỏa ra từ đáy mắt anh, thậm chí bên trong còn ẩn chứa cả niềm hi vọng.

“Thầy Sam, đưa bệnh nhân này đi chụp CT sọ não!”

“Vâng, bác sĩ Cao!”

Dương Tử Sam vội đẩy bệnh nhân tới phòng chụp CT.

Một người bị thương khác được đẩy tới, sau khi chăm chú xem hết ảnh chụp CT sọ não của bệnh nhân, anh đưa ra chỉ thị: “Có khối máu tụ trong não, phải lập tức tiến hành phẫu thuật!”

Sau đó, anh và các bác sĩ, y tá đẩy bệnh nhân vào thang máy giữa hành lang rồi biến mất trước mắt Hoàng Ngân.

Anh đã đi nhưng cũng để lại từng con rung động đang dần lan tỏa trong lòng Hoàng Ngân...

Cô xoay người, đi về phía khu bệnh nhân nội trú.

Đã từng, Đỗ Hoàng Ngân cô đã từng được một Cao Dương Thành đẹp trai như thế chăm sóc.

Khi đó, anh giống như Dương Thùy Sam hiện tại, vẫn chỉ là một bác sĩ thực tập còn học trong trường. Trong đêm, anh gặp phải tai nạn giao thông cần điều trị gấp, còn Đỗ Hoàng Ngân chính là bệnh nhân duy nhất trong tai nạn xe được đưa vào đây.

Thật ra, cô bị thương không nặng nhưng giáo sư Lâm - thầy hướng dẫn của Cao Dương Thành lại cho cô làm đủ loại kiểm tra, khi nhìn thấy viện phí, Hoàng Ngân không khỏi rầu rĩ.

“Hơn hai triệu bảy?” Ặn thật người ta à!

Hoàng Ngân ngồi trong phòng cấp cứu tò vè nghiêm trọng kháng nghị, cuối cùng, cô đặt biên lai của bệnh viện lên bàn: “Bác sĩ, tôi không làm mấy thứ kiểm tra thu phí này đâu, hãy cho tôi làm mấy loại không thu phí ấy!”

“Cô thật sự không làm mấy kiểm tra này sao?” Ông giáo sư hỏi lại cô.

“Không làm!” Hoàng Ngân gật đầu một cách chắc nịch.

“Vậy được rồi. Cô gái trẻ, nếu cô thật sự không muốn làm thì tôi cũng không ép cô!” Ông giáo sư khẽ trả lời, liếc bác sĩ thực tập phía sau lưng mình một cái: “Dương Thành, em đo nhiệt độ cho cô gái này đi, bắt mạch, kiểm tra nhịp tim nữa.”

“Vâng thưa giáo sư!”

Giáo sư Lâm căn dặn xong thì đi ra ngoài, bận bịu khám gấp cho bệnh nhân khác. Nhất thời, trong phòng chỉ còn lại Hoàng Ngân và Cao Dương Thành.

Cao Dương Thành đưa nhiệt kế cho cô: “Kẹp nó dưới nách!”

Giọng anh rất dễ nghe.

Đây chính là ấn tượng đầu tiên của cô về anh.

Cô ngoan ngoãn gờ tay nhận nhiệt kế, ngược mắt lên nhìn thiếu niên đối diện. Người này có bề ngoài điển trai, còn dễ lộ ra một chút tình mệnh đầy lạnh lùng khiến người khác khó lòng tiếp cận.

Nhưng bù lại, đẹp trai số dzách!

Đây chính là ấn tượng thứ hai của Hoàng Ngân đối với anh.

Kết quả đo nhiệt kế là: “Không bị sốt.”

“Cô lên giường nằm đi!” Anh lại yêu cầu Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân cũng không suy nghĩ nhiều, ngoan ngoãn trèo lên giường và nằm xuống. Anh cầm ống nghe, ngồi xuống cạnh giường cô.

“Đỗ Hoàng Ngân!”

Anh nhìn bệnh án của Hoàng Ngân, gọi tên cô một lần.

“Sao?” Hoàng Ngân khó hiểu chớp mắt vài cái, nhìn anh với vẻ mặt ngây thơ, đồng thời cảm thấy gương mặt tuấn tú kia không hiểu sao lại ửng hồng đầy ngây ngô.

Anh ấy sao thế nhỉ?

“Tay của tôi phải dò vào trong quần áo của cô.”

“...”

Mặt Hoàng Ngân bỗng đỏ bừng.

Chuyện gì thế này!

Nhưng dù cho lời này có chút táo bạo, Hoàng Ngân vẫn nhanh chóng ổn định tâm trạng.

“Tận bên trong sao?” Hoàng Ngân ra vẻ bình tĩnh, hỏi lại anh.

“Bên trong có mặc loại quần áo gì?”

“...” Tất nhiên là áo ngực rồi!

Đường như Cao Dương Thành đã nhận ra mình lỡ lời nên xấu hổ ho khan một tiếng rồi sửa đúng: “Chính là thứ bên ngoài... cái kia.”

Mặt của anh càng đỏ hơn.

“Đồ giữ ấm.”

Đây rõ ràng là lần đầu tiên họ gặp nhau nhưng thứ bọn họ thảo luận có phải hơi quá rồi không...

“Đồ giữ ấm quá đấy. Tôi... Phải kẻ sát mới nghe được.”

“Không nghe không được à?” Hoàng Ngân đau khổ dùng gương mặt đỏ rực hỏi lại anh.

Cô đường đường là hoàng hoa khuê nữ, cũng biết thẹn thùng mà!

“Vậy phải tốn tiền!” Cao Dương Thành trả lời đúng sự thật.

Hoàng Ngân cắn răng, nhắm chặt mắt: “Vậy anh tới đây đi!”

Dáng vẻ của cô như thể đang anh dũng hi sinh, không tiếc bất kỳ giá nào, chỉ thiếu không vén quần áo lên nữa thôi.

“...”

Bác sĩ trẻ chợt thấy cạn lời.

Rõ ràng chỉ là khám bệnh thôi mà tại sao cô ấy lại giống như người vợ bị kẻ gian làm nhục thế!

Anh nhẹ nhàng điều chỉnh lại cảm xúc của mình một chút rồi lúc này mới gờ tay... Chạm rãi dò xét vào từ dưới vạt áo của cô.

Bàn tay lạnh buốt của anh vừa chạm vào da thịt ấm áp của Hoàng Ngân thì cả hai người đồng thời cứng đờ, mặt mũi không khỏi đỏ bừng.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Không chịu nổi khi cô chỉ nhẹ tay đẩy một cái

CHƯƠNG 19: KHÔNG CHỊU NÓI KHI CÔ CHỈ NHẸ TAY ĐẨY MỘT CÁI

Không khí trở nên xấu hổ trong nháy mắt.

“Tay của anh thật lạnh.” Hoàng Ngân đỏ mặt, thấp giọng nói, cố gắng làm dịu bớt bầu không khí xấu hổ này.

“Ừ.”

Bác sĩ Cao ngập ngừng, trầm giọng đáp lại một câu, anh không dám liếc cô thêm một cái nào. Bàn tay có chút cứng đờ di chuyển dưới lớp quần áo ấm áp, cố gắng hết sức để không chạm vào da thịt trơn nhẵn như tuyết kia.

...

Một hồi kiểm tra đầy xấu hổ và quần bách cuối cùng cũng kết thúc.

“Tần suất nhịp tim của cô có chút không bình thường, tốc độ quá nhanh. Cô vẫn nên bỏ tiền ra kiểm tra sàng hoàng một lần đi!” Bác sĩ Cao cất ống nghe đi, thông báo kết quả kiểm tra.

“Không, không cần...” Hoàng Ngân che lại trái tim có ‘tần suất đập quá nhanh của mình’, cô ngồi dậy, khẳng định: “Tôi rất khỏe, rất ổn.”

Cô nghĩ, nếu như bệnh nhân nữ nào được một anh bác sĩ đẹp trai kiểm tra như thế này mà tim không đập nhanh thì đúng là quái lạ.

...

Hồi ức ngây ngô tựa một cảnh phim đường như chỉ mới diễn ra ngày hôm qua hiện lên rõ ràng trước mắt Hoàng Ngân khiến cô có chút buồn cười.

Nhưng trong lồng ngực lại căng trướng, vô cùng chua xót và đau nhức, ngay cả hốc mắt cô cũng rung rung lệ nóng.

Cô hít sâu một hơi, quơ chân đá hòn sỏi nhỏ bên đường rồi vội đi về phía khu bệnh nhân nội trú.

Ba giờ sáng, Hoàng Ngân mơ mơ màng màng tỉnh giấc, cô muốn uống ngụm nước nhưng phát hiện nước sôi trong ấm đã cạn sạch.

Thật ra cô có thể nhịn được nhưng trong lòng lại lo lắng, nhờ bé Hướng Dương thức dậy mà muốn uống nước thì làm sao đây.

Vì thế, cô vẫn xuống giường, ra ngoài phòng bệnh đến phòng trà nước để lấy nước.

Giờ này đã là rạng sáng, hành lang trong bệnh viện vô cùng yên tĩnh, nhưng làm sao Hoàng Ngân cũng không ngờ, cô vừa ra khỏi phòng đã gặp ngay phải anh.

Trên ghế ngồi nghỉ cách phòng không xa, Cao Dương Thành đang ngồi ở đó.

Hai tay của anh vẫn dút vào trong túi áo blouse theo thói quen, đầu hơi ngửa, lưng khẽ dựa vào vách tường đằng sau, mày kiếm nhíu chặt, hai mắt khép hờ, tận dụng thời gian ít ỏi để nghỉ ngơi.

Xem ra dù trên gương mặt đẹp trai ngồi ngồi kia có toát ra chút mệt mỏi thì khí chất ưu nhã trên người anh vẫn không hề thuyên giảm.

Bất kể ở đâu, bất cứ lúc nào, anh vẫn luôn cao quý như thế.

Có thể anh mệt thật rồi!

Với mức độ công việc đầy đặc như thế, cho dù cơ thể có khỏe mạnh cỡ nào cũng sẽ có lúc không chịu nổi.

Hoàng Ngân vẫn nhắc chân đi về phía anh.

Có lẽ cảm nhận được ai đó đang tới gần, anh đột nhiên mờ mắt ra.

Khi nhìn thấy Hoàng Ngân, sâu trong đáy mắt một mội đầy lạnh lùng cô độc là những đợt sóng ngầm chậm chậm dâng lên.

Anh thoáng ngời thẳng người, khẽ nhủ mảy mai: “Đã trễ thế này, cô còn ở bệnh viện làm gì?”

Hoàng Ngân nhấp nháy môi, trong lòng có chút chột dạ nhưng cô không dám để lộ ra ngoài: “Người nhà không khỏe nên tôi ở đây chăm sóc.”

“Ừ...”

Cao Dương Thành chỉ trầm ngâm đáp lại một tiếng như đã hiểu, cũng không tiếp tục truy hỏi tới cùng.

“Còn anh? Sao anh còn chưa tan ca?” Hoàng Ngân hỏi ngược lại anh.

“À, thực ca đêm. Vất vả lắm mới rảnh một chút nên tôi ra đây chợp mắt một lát!”

Thật ra cách đó không lâu anh nhận được điện thoại của y tá, báo rằng lâu này có một bệnh nhân xảy ra vấn đề. Vất vả lắm mới xử lý xong cho bệnh nhân, bây giờ anh mới có thời gian rảnh, nghỉ ngơi một chút.

“Còn cô? Chăm sóc người thân cũng phải trực ca đêm à? Từ lúc đó tới giờ này luôn à.” Anh giống như tùy ý hỏi một câu.

“Hả?”

Lời của Cao Dương Thành khiến Hoàng Ngân có chút khó hiểu.

“Lúc hơn mười một giờ.” Cao Dương Thành chỉ hồ hững thốt ra một câu, tay vỗ xuống cái ghế bên cạnh, ý bảo Hoàng Ngân ngồi xuống.

Hoàng Ngân có hơi bất ngờ: “Khi đó anh nhìn thấy tôi à?”

Cô cứ tưởng chỉ có cô nhìn thấy anh, không ngờ anh cũng nhìn thấy cô.

Hoàng Ngân ngồi xuống ghế bên cạnh anh.

“Ừ, Cao Dương Thành tôi chỉ có ánh mắt kém chứ thị lực không kém!” Anh làm như thuận miệng trả lời cô một câu.

“...”

Hoàng Ngân bị anh làm nghẹn họng không nói ra được lời nào.

Cô hiểu ý nghĩa trong câu nói của anh.

“Đồ Hoàng Ngân.”

Anh bỗng gọi tên cô.

Khi tên của cô được thốt ra từ miệng anh, Hoàng Ngân lại nhớ tới đáng về lần đầu tiên anh gọi tên mình trên bệnh án.

Trong lòng tràn ra tia rung động khó hiểu.

“Sao?” Cô ngược mắt lên nhìn anh.

“Cô nhắc em gái cô đứng đến làm phiền tôi nữa.” Anh nhủ mảy, lạnh lùng nói.

Hoàng Ngân nín môi nhìn anh, cô không biết nên nói gì cho phải.

Phải mất hồi lâu, cô mới lắc đầu, bất đắc dĩ nói: “Tôi cũng không khuyến được em ấy!”

“Vội lại...” Bỗng nhiên, Hoàng Ngân như nhớ ra điều gì đó, híp mắt lại: “Không phải bác sĩ Cao cảm thấy con bé rất đáng yêu sao?”

Cao Dương Thành giật giật khóe miệng, bên ngoài cười nhưng trong lòng không cười, gằn từng tiếng giải thích giống như sợ Hoàng Ngân nghe không hiểu: “Tôi nói là cô ta đáng yêu hơn cô.”

“...”

Người này!

Hoàng Ngân không muốn tranh cãi với anh, vì từ trước tới nay, cô đều là bại tướng dưới cái miệng cay nghiệt này.

“Tôi không nói chuyện với anh nữa! Tôi hơi mệt, đi lấy nước đây!”

“Ừ.”

Hoàng Ngân muốn đi, anh cũng không giữ lại.

Hai người đều im lặng từ đầu tới cuối, bình bình đạm đạm, cũng chỉ có hai người họ biết rõ sự rung động trong đáy lòng mình đang dâng lên là vì ai.

“Anh... Nhớ chú ý nghỉ ngơi!”

Hoàng Ngân chung quy vẫn không buông bỏ được.

Vừa nói xong, cô cầm ấm nước lên, nhanh chóng rời đi.

Nhìn bóng lưng gầy yếu của cô biến mất ở chỗ rẽ, Cao Dương Thành tự giễu cười.

Anh đứng lên, đi về phía thang máy.

Hóa ra, tâm tình phải mất bốn năm mới có thể trầm tĩnh như nước lại không chịu nổi khi cô chỉ nhẹ tay đẩy một cái.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Lại gợn sóng

CHƯƠNG 20: LẠI GỢN SÓNG

Ngày hôm đó, Hoàng Ngân đã gửi một tin nhắn cho Cao Dương Thành, nội dung của tin nhắn là hi vọng anh bớt chút thời gian dẫn cô đi xem nhà mới.

Rất nhanh, cô đã nhận được hồi âm.

“Hai giờ chiều.”

Sau đó, chính là địa chỉ nhà mới của anh.

Buổi chiều, khi cô chạy tới căn biệt thự mới của Cao Dương Thành, người tiếp đón cô không phải là Cao Dương Thành mà là Khuất Mỹ Hoa.

“Cô Đổ, Dương Thành có một ca phẫu thuật gấp vào buổi chiều nên nhất thời không thể đến đúng hẹn. Vì thế anh ấy gọi tôi tới đây, cô không ngại chứ?” Khuất Mỹ Hoa cười hỏi cô.

“Sao có thể chứ! Ai trong hai người tới cũng giống nhau mà!” Hoàng Ngân cười một tiếng, không quá dễ bụng.

Khuất Mỹ Hoa dẫn Hoàng Ngân vào phòng xây thô.

Hoàng Ngân bắt đầu đo đạc ghi chép, Khuất Mỹ Hoa vẫn ở bên cạnh nhiệt tình giúp đỡ cô.

“Cô Đổ, cô ngại nếu tôi gọi cô là Hoàng Ngân chứ?” Khuất Mỹ Hoa đột nhiên hỏi cô.

Hoàng Ngân cười: “Tất nhiên là không rồi!”

“Thật ra tôi đã từng thấy cô từ rất lâu trước đây.”

“Hà?” Hoàng Ngân khó hiểu ngẩng đầu lên nhìn cô ta.

“Tôi biết cô là bạn học của Dương Thành, tôi đã thấy hình của cô ở trong máy tính của anh ấy.”

Tay cầm bút của Hoàng Ngân khựng lại, vẻ mặt có chút xấu hổ: “Sao có thể chứ? Làm sao trong máy tính của anh ấy lại có hình của tôi được?”

“Cô đừng hiểu lầm! Không phải là hình hai người chụp riêng mà là hình chụp chung với rất nhiều người.”

Khuất Mỹ Hoa cười vô cùng hồn nhiên: “Cô yên tâm! Cho dù là ảnh chụp riêng của hai người thì tôi cũng sẽ không ghen đâu. Tôi biết giữa hai người tuyệt đối không có khả năng.”

Nói xong, Khuất Mỹ Hoa nháy mắt vài cái với Hoàng Ngân, nói một câu đầy ý vị sâu xa: “Bởi vì Dương Thành có một người mẹ vô cùng đáng sợ.”

Khi Khuất Mỹ Hoa nhắc tới mẹ của Cao Dương Thành, sắc mặt Hoàng Ngân bỗng thay đổi.

Cô nhìn cô gái có bề ngoài dịu dàng, đầy khí chất thực nữ trước mặt, bỗng nhiên lại có một loại ảo giác... Thật ra cô ta không hề yếu đuối như bề ngoài của mình đúng không?

Chỉ ít, cô ta còn biết cảnh cáo cô.

“Đứng rồi...”

Khuất Mỹ Hoa bỗng nhớ tới điều gì đó: “Hoàng Ngân, cô lấy chiếc khuyên tai lần trước từ đâu ra vậy?”

“Sao?” Hoàng Ngân không ngờ cô ta lại đột nhiên hỏi vấn đề này, cô sờ lên khuyên đính trên vành tai của mình, tùy ý đáp lại một câu: “Do một người bạn tặng.”

“Chắc chắn không phải là người bạn bình thường nh?” Khuất Mỹ Hoa cười đầy ám muội với cô: “Viên kim cương gắn trên đó cũng không phải là kim cương bình thường đâu.”

“Hà?” Hoàng Ngân kinh ngạc nhìn cô.

“Chẳng lẽ cô không biết à?” Khuất Mỹ Hoa nhìn cô bằng ánh mắt khó tin rồi nói tiếp: “Viên kim cương này tên là ‘Trái Tim Biển Cả’, cô từng nghe nói về nó chưa? Nó... Là vô giá! Toàn bộ thế này chỉ có một viên duy nhất, chính là viên được gắn trong vành tai của cô.”

Khi nói lời này, trong mắt Khuất Mỹ Hoa lộ ra sắc thái cực kỳ hàm hồ.

Hoàng Ngân kinh ngạc đứng tại chỗ, trong đầu cô nhất thời loạn thành một đồng hồ nhào.

‘Trái Tim Biển Cả’, trên toàn bộ thế này chỉ có một viên duy nhất, giá trị vô cùng xa xỉ, mà lại tượng trưng cho tình yêu duy nhất. Dù trước đây cô chưa từng nhìn thấy nó nhưng cô vẫn luôn được nghe về truyền thuyết xung quanh viên ‘Trái Tim Biển Cả’. Nhưng cô không ngờ được rằng viên ‘Trái Tim Biển Cả’ trong truyền thuyết lại được gắn trên người Đổ Hoàng Ngân cô, hơn nữa còn lâu tới năm, sáu năm!

Năm đó, sau khi Cao Dương Thành tặng cô, anh nói gì? Đây là một viên kim cương Swarovski giả!

Đổ Hoàng Ngân, mày thật ngốc!

“Chồng cô tặng à?”

Khuất Mỹ Hoa hỏi thử một câu.

Hoàng Ngân đột nhiên bùng tình, cảm thấy có chút lạ lẫm với xưng hô “Chồng” trong miệng cô ta nhưng cuối cùng cô lại không giải thích, chỉ lắc đầu: “Không, không phải... Chỉ là một người bạn bình thường thôi.”

Cô cảm thấy có chút hoảng hốt, mất hồi lâu mới hoàn hồn rồi tiếp tục chìm vào công việc.

Khuất Mỹ Hoa nở một nụ cười mập mờ bên cạnh cô, đôi môi đỏ mọng hơi mím nhưng lại không nói gì thêm nữa.

...

Trong văn phòng khoa ngoại thần kinh——

“Bác sĩ Cao, sao máy tính của thầy đột nhiên tắt ngấm vậy?” Dương Thủy Sam đang dùng laptop của Cao Dương Thành để xem bản gốc tài liệu luận văn, máy tính bỗng nhiên tự động tắt máy.

“Để tôi xem thử!”

Cao Dương Thành cảm ly trà đi tới, khởi động lại laptop nhưng làm cách nào thì cũng không mở lên được.

“Bị hư rồi.”

“Dạ, máy tính của thầy bị hư là vì em dùng, tí nữa tan ca, em sẽ mang nó đi tới cửa hàng sửa chữa giùm thầy nhé.” Dương Thủy Sam nhiệt tình nhận việc này.

“Không cần, tự tôi đi cũng được!”

“Thầy bạn rộn như vậy, không biết khi nào mới đi được, vẫn nên để em đi cho. Em rảnh lắm, hơn nữa em cũng thuận đường, nhà em ngay sát bên cửa hàng máy tính.”

“Vậy cũng được!” Cao Dương Thành không từ chối thêm nữa.

Anh giờ tay lên gõ đầu Dương Thùy Sam: “Còn nhớ kỹ là không được xóa bất kỳ tài liệu nào trong máy tính của tôi, đặc biệt là ổ đĩa F, không được đụng tới.”

Dương Thùy Sam chớp mắt đầy xấu xa với anh: “Sao thế ạ? Trong ổ đĩa F có rất nhiều phim 18+ à?”

Cao Dương Thành ưu nhả nhấp một ngụm trà, cũng không giải thích mà chỉ cười nói: “Còn biết là tốt!”

...

Dương Thùy Sam mang máy tính tới cửa hàng điện máy, còn đặc biệt dặn dò ông chủ trong tiệm: “Không được để mất bất kỳ tài liệu nào trong máy tính này. Đặc biệt là không được đụng đến ổ đĩa F, ông chủ đã nhớ chưa?”

“Nhớ rồi, nhất định không đụng vào.”

Trùng hợp chính anh trai của Lý Minh Nhung là Lý Mạc Vương làm ông chủ cửa tiệm này.

“Vậy khi nào tôi có thể lấy máy?”

“Tôi nhất định sẽ sửa xong cho cô trong vòng ba ngày. Người đẹp à, cô để lại số điện thoại đi, đến lúc đó tôi sẽ gọi cho cô.”

“Được.”

Dương Thùy Sam để lại số điện thoại, đặt máy tính xuống rồi rời đi.

Chiều hôm sau, gần tới lúc tan tầm, Hoàng Ngân nhận được cuộc gọi của Lý Minh Nhung.

“Chị Hoàng Ngân, chị mau tới tiệm của anh em xem thử đi!”

Lúc này, Hoàng Ngân đang vẽ thiết kế lên giấy cho nhà mới của Cao Dương Thành, cô để đi động bên tai, dùng bả vai và đầu kẹp lại, miệng hỏi Lý Minh Nhung: “Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Chị có đang lên mạng không?”

“Có.”

“Em gửi lên Messenger cho chị.”

“Cái gì thế?” Hoàng Ngân hồ nghi lăm bằm một câu, Lý Minh Nhung đã gửi một tệp tài liệu trên Messenger cho cô.

Hoàng Ngân vội bấm vào, vừa mở ra thì cô kinh ngạc tới đờ người.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 21: Khó có thể thờ được

CHƯƠNG 21: KHÓ CÓ THỂ THỜ ĐƯỢC

"Chị Hoàng Ngân, đây là máy vi tính của một khách hàng mang tới sửa hôm qua, xem ra hai người có quan hệ không ít à nha! Trong máy tính này của anh ta có nhiều ảnh riêng về chị lắm!"

Hoàng Ngân gần như không dám tin tưởng khi nhìn những ảnh chụp bản thân trước mắt.

Những bức ảnh này đều của bốn năm về trước, toàn là những bức mà ngày cô còn chưa thấy bao giờ. Nhưng chỉ cần nhìn phông nền của ảnh và nụ cười trên mặt cô là biết.

"Chị Hoàng Ngân, nhìn mấy bức ảnh này thấy khi đó chị hạnh phúc thật!" Lý Minh Nhung trong điện thoại vẫn còn đang bồi ngùi xúc động.

Hoàng Ngân nhìn từng khuôn mặt tươi cười đơn thuần lướt qua trên màn hình máy tính, vành mắt chợt đỏ lên.

Đáy lòng bỗng chua xót tới mức có chút quặn đau...

Dường như có thứ gì đó đang không ngừng lên men rồi lan tràn ra khắp lục phủ ngũ tạng của cô.

Đó là thứ mà người ta gọi là hồi ức!

Rốt cuộc ảnh này được chụp vào lúc nào, tại sao cô không biết gì cả?

"Minh Nhung, em chờ chị ở quán của anh trai em. Tan làm chị sẽ lập tức qua đó tìm em."

"Dạ, vậy em sẽ chờ chị."

Hoàng Ngân cúp máy, vẫn còn ngẩn người với những hình ảnh của bản thân trên màn hình máy tính.

Ảnh này là do Cao Dương Thành chụp à? Chắc là anh ấy rồi, ngoại trừ ở trước mặt anh ấy, có lúc nào cô cười tươi như thế này đâu?

Hoàng Ngân vừa tan làm là lập tức dọn đồ rồi chạy tới cửa hàng điện máy.

"Chị Hoàng Ngân, máy tính này của ai vậy?" Hoàng Ngân vội vàng xem ảnh chụp trong máy tính, Lý Minh Nhung tò mò thò đầu tới dò hỏi.

Hoàng Ngân không đáp, chỉ lắc đầu.

Cuối cùng, cô nhìn Lý Mạc Vương: "Mạc Vương, chị có thể sao chép những bức ảnh này không?"

Lý Mạc Vương gãi đầu: "Đây vốn là ảnh của chị, chắc là không có vấn đề gì đâu."

"Chị muốn xóa hết ảnh của mình khỏi máy tính của anh ta."

"Hả?" Lý Mạc Vương có chút khó xử: "Chủ yếu là lúc khách hàng đưa máy tới có dặn dò rất kỹ là không được động vào bất cứ thứ gì trong ổ F này."

"Nói thật khi thấy ảnh của mình bị người khác cất giấu trong máy tính, thật sự khiến người ta cảm thấy sốt ruột đấy, ai biết được bình thường anh ta lấy những tấm ảnh này đi làm gì! Nhớ làm chuyện xấu thì sao? Thế chẳng phải khiến chị Hoàng Ngân oan quá còn gì." Minh Nhung cũng lên tiếng phụ họa.

Hoàng Ngân không muốn làm khó Lý Mạc Vương: "Không sao, không sao đâu."

Cô vẫy tay, cuối cùng lại nói: "Thật ra dù chúng ta có xóa những bức ảnh này đi, có khi chưa chắc anh ta đã biết."

Hoàng Ngân bấm chuột mở thuộc tính của folder ra: "Trước khi hai người mở folder này ra thì đã hai năm rồi không có ai mở nó, chứng tỏ chủ nhân của máy tính đã hoàn toàn quên mấy bức ảnh này, anh ta không hề coi trọng nó như chúng ta tưởng. Có khi anh ta quên xóa đi mà thôi..."

Hoàng Ngân thì thảo một câu, trong giọng nói của cô lại chẳng thể che giấu hết được nỗi cô đơn man mác kia.

"Chị Hoàng Ngân, thôi chị cứ copy ảnh đi. Em gái em nói cũng đúng, hình của mình bị người lạ lưu trong máy quả thật khiến người ta sợ hãi."

Là người lạ sao? Có lẽ cô với chủ nhân chiếc máy tính này kỳ thật cũng chẳng lạ lắm gì nhau.

"Chị copy được thật à?"

"Vâng, chị cop đi, cop đi!" Lý Mạc Vương như hạ quyết tâm.

Hoàng Ngân do dự một chút, rồi quyết định copy hết toàn bộ ảnh: "Mạc Vương, nếu anh ta thật sự tới tìm em thì em cứ bảo là do chị tự mình lấy đi, như vậy hẳn là anh ta sẽ không làm khó gì em."

"Vâng."

"Cảm ơn em, Mạc Vương." Hoàng Ngân nói lời cảm ơn.

Cuối cùng cô vẫn lấy ảnh rồi đi.

Hoàng Ngân không biết liệu những bức ảnh mà Khuất Mỹ Hoa nhìn thấy trong máy tính của Cao Dương Thành có phải là những bức ảnh này không, nhưng cô biết kỳ thật ảnh của mình lưu trong máy của anh ta đã chẳng còn ý nghĩa gì từ lâu rồi.

Trong phòng làm việc của khoa ngoại thần kinh lúc này, bầu không khí đang ngột ngạt vô cùng.

Bác sĩ Cao Dương Thành vốn chưa hề cầu giận, lần này lại quát mắng học sinh Dương Thùy Sam của anh ta một trận toí bời, phải nói đây là chuyện trước nay chưa từng xảy ra.

Dương Thùy Sam âm ỉ sắp khóc tới nơi: "Thầy Cao, lúc em đưa máy tính tới nơi, em thật sự có dấn rất kỹ anh ta là không được xóa bất cứ thứ gì trong máy, đặc biệt là ổ F. Em thật sự nói với anh ta rồi mà... Em, em sẽ đi tìm ông chủ chỗ đó hỏi cho ra nhẽ ngay bây giờ đây!"

Dương Thùy Sam nói xong là định đi luôn, lại bị Cao Dương Thành gọi lại.

"Thôi, chuyện này cũng không trách cô được. Ban này là tôi hơi nóng, mong cô đừng để trong lòng." Cao Dương Thành xuôi xuôi tâm tình rồi nói lời xin lỗi Dương Thùy Sam. Cuối cùng anh lại tìm cô xin số điện thoại của Lý Mạc Vương: "Cô đưa điện thoại và địa chỉ của anh ta cho tôi. Tôi tự mình đến đó là được."

Dương Thùy Sam vội vàng đưa phương thức liên lạc cho anh.

...

Gần buổi trưa hôm sau, Hoàng Ngân đột nhiên nhận được cuộc gọi nội bộ từ giám đốc Lý Kiến Thành.

"Hoàng Ngân, cô xuống sảnh lễ tân một chuyến."

Hoàng Ngân không hiểu: "Giám đốc, có chuyện gì vậy?"

"Cao Dương Thành là khách hàng của cô phải không?" Ngờ kị của Lý Kiến Thành có chút nghiêm túc.

"Vâng."

"Bây giờ anh ta đang chờ cô ở sảnh lễ tân, nói là cô đã trộm đồ của anh ta."

"Cái gì?" Hoàng Ngân quả thực không dám tin.

"Hoàng Ngân ạ, tôi biết cô không phải người như vậy, nhưng suy cho cùng tôi mà nói lời này ra thì sẽ làm tổn hại tới hình ảnh của công ty, cho nên cô mau chóng xử lý cho xong chuyện này đi! Có lấy cái gì của khách hàng không, cô phải nói cho rõ với người ta." Lý Kiến Thành được coi là người hiểu lý lẽ.

"Vâng, tôi sẽ xuống ngay đây."

Hoàng Ngân cúp điện thoại, rồi vội vàng đi tới thang máy.

...

Hoàng Ngân đẩy cửa sảnh lễ tân ra, cô liếc mắt là nhìn thấy Cao Dương Thành.

Anh đang đứng dựa vào cửa sổ, một tay theo thói quen đút vào túi áo của chiếc âu phục.

Ánh nắng mặt trời vàng rực rỡ chiếu xuống, xuyên qua ô cửa sổ thủy tinh hắt vào trong, vậy lên vờ dáng cao lớn của anh. Anh đứng trong vầng sáng đó, người lúc ẩn lúc hiện, lúc sáng lúc tối, cảnh tượng ấy tăng thêm đôi chút sắc thái thần bí cho vẻ đơn độc kia.

Hoàng Ngân khe khẽ hít vào một hơi thật sâu, rồi mới hỏi với bóng lưng của anh: "Anh tìm tôi à?"

Cao Dương Thành quay người lại nhìn cô.

Tầm mắt anh nhìn thẳng vào khuôn mặt già vờ bình tĩnh của cô, sự tức giận hiện lên thấy rõ.

"Ảnh của tôi đâu?"

Anh lạnh lùng lên tiếng, trực tiếp chất vấn Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân nhu mày lại, vô cùng kinh ngạc với ngữ khí đầy hiển nhiên đó của anh.

Anh nhắc chân tiến từng bước tới gần cô.

Cuối cùng anh dừng lại cách Hoàng Ngân chưa tới nửa bước, kiêu ngạo nhìn xuống cô, khí thế đầy bất ép: "Trả lại cho tôi!"

Hoàng Ngân thấy hơi thở nghẹn lại khi nhìn anh tới gần.

"Xin lỗi, đó là ảnh của tôi, không thể trả được."

Cô nói xong thì quay người định bỏ chạy.

Nhưng không ngờ cổ tay cô bị một bàn tay to nắm chặt lấy. Anh kéo mạnh một cái, cả người Hoàng Ngân đã bị lôi phất lại, khiến người cô quay nửa vòng.

"Anh làm gì vậy?!"

Hoàng Ngân bị ép phải tiếp tục đối mặt với đôi mắt lạnh lẽo như băng kia của Cao Dương Thành.

"Đồ Hoàng Ngân, trả ảnh lại cho tôi!" Anh lạnh lùng gần từng chữ.

Khuôn mặt lạnh lùng mang theo cơn tức âm i đang bị kiềm nén, đôi mắt lạnh lùng như một mũi tên sắc lẹm gần như muốn đâm thủng Hoàng Ngân.

Bàn tay đang nắm lấy cổ tay cô dần siết chặt lại.

"Đau..."

Hoàng Ngân cau mày lại.

Cổ tay của cô như sắp bị anh siết gãy mất!

Nghe cô kêu đau nhưng Cao Dương Thành lại không hề có ý định buông ra, thậm chí... anh còn siết mạnh lực ngón tay hơn nữa.

"Cao Dương Thành, đó là ảnh của tôi!" Hoàng Ngân lại nhắc nhở anh.

Đôi mắt cô đỏ bừng lên, cổ nén đau đón nhận ánh nhìn chăm chăm đầy lạnh lùng kia của Cao Dương Thành, đáng vẻ bướng bỉnh như một đứa trẻ đang giận dỗi.

"Đồ Hoàng Ngân, tôi có thể kiện cô tội xâm phạm tài sản riêng của tôi!"

"Cao Dương Thành, là anh quá vô lý! Những bức ảnh đó đều là tôi, mỗi một bức đều chụp tôi, anh dựa vào cái gì mà kiện tôi tội xâm phạm tài sản của anh? Tôi còn muốn kiện anh xâm phạm vào quyền hình ảnh cá nhân của tôi đây!"

Bị Hoàng Ngân to tiếng đáp trả như vậy, rất lâu sau Cao Dương Thành cũng chỉ nhìn chăm chăm vào cô.

Đáng vẻ đó của anh hết như muốn nhìn thấu cô vậy.

Rất lâu...

"Đồ Hoàng Ngân, cô nghe cho rõ đây, người trong ảnh là Đồ Hoàng Ngân trẻ trung ngày thơ của bốn năm trước, là Đồ Hoàng Ngân trong ký ức của tôi, mà không phải Đồ Hoàng Ngân đang đứng trước mặt tôi ngay lúc này!!"

".."

Dứt lời, anh cúi kinh hất tay Hoàng Ngân ra. Cô có chút giật mình.

Phải qua một lúc lâu mà cô vẫn gần như chưa thể định thần lại sau những gì Cao Dương Thành vừa nói.

Câu nói đó có nghĩa là... cô đã trở thành quá khứ để người đàn ông này hoài niệm.

Như thế, vậy thì thôi.

Trái tim có chút đau đớn.

Nó dần dần nứt ra, dường như nơi đó vừa nứt toác thành một lỗ hổng sâu hoắm...

Từ nơi đó, chua xót không ngừng trào ra ngoài, rót đầy vào vãnh mắt, vào mũi cô...

Thật lâu...

Hoàng Ngân ngơ ngác móc chiếc USB ra khỏi túi áo rồi đưa cho anh.

Cô chẳng nói gì thêm, vội vã quay người bước đi.

Khi cô vừa đi ra khỏi sảnh lễ tân, nước mắt bỗng trào ra khỏi vành mi, không tài nào kiềm nén lại được.

...

Cả một ngày trời Hoàng Ngân cứ ngơ ngác. Cô thật sự không hiểu rõ cuộc người đàn ông đó đang suy nghĩ gì.

Nếu anh đã quên cô, tại sao còn lưu giữ nhiều ảnh của cô như vậy?

Người mà anh hoài niệm chính là Đồ Hoàng Ngân ở thời niên thiếu ngây ngô bốn năm về trước, chứ không phải cô của bây giờ sao?

Hoàng Ngân cảm thấy lý luận này có chút buồn cười, nhưng khi chúng được nói ra từ miệng anh, ngoài bi thương đọng đầy cô không còn cảm thấy gì nữa...

Hoàng Ngân mắt mát vô cùng, cả trái tim trống rỗng chẳng còn gì cả, dường như đã chìm xuống tận nơi tối tăm nhất.

"Hoàng Ngân! Hoàng Ngân! Có đang làm gì vậy? Nước sôi hắt lên tay rồi kia, cô không bỏng à?" Đột nhiên Lý San gọi cô.

Hoàng Ngân chợt hoàn hồn, lúc này mới nhận ra là nước sôi trong cốc cà phê đã đầy, cà phê không ngừng tràn ra ngoài cốc, vẩy lên tay cô, làm cô đau rất vì bỏng.

"Ôi..." Hoàng Ngân đau đớn khẽ kêu lên, vội vàng đặt cốc cà phê nóng xuống bàn.

"Bỏng chết mất, bỏng chết mất!" Bấy giờ cô mới kịp phản ứng.

"Có đang nghĩ gì mà thất thần như thế, tay không sao chứ?" Lý San hỏi han quan tâm.

"Không sao, không sao đâu." Hoàng Ngân vội lắc đầu, cô đi tới bàn làm việc lấy túi của mình tìm khăn tay.

Cô vừa mở túi ra, chợt sững sờ hồi lâu khi nhìn thấy chiếc khuyên tai màu lam nằm yên bên trong.

Trái Tim Biển Cả...

Pha lê của Swarovski!

Ha, Đồ Hoàng Ngân, đúng là chỉ có kẻ ngu như mày mới tin rằng viên kim cương đẹp dễ như thế này lại là một viên kim cương giả!

Tại sao năm đó Cao Dương Thành lại phải lừa cô? Bởi vì anh biết chắc rằng cô sẽ không nhận cái gì quá đắt đó? Đúng là như vậy, món đồ đắt như thế, Đồ Hoàng Ngân cô thật sự không thể nhận được!

Cho nên...

Dù nó đã theo cô suốt sáu năm, dù từ bỏ nó sẽ khiến cô khổ sở, sẽ khiến cô khó chịu, nhưng nó thực sự không phù hợp với cô.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Nếu đã không cần thì vứt đi

CHƯƠNG 22: NẾU ĐÃ KHÔNG CẦN THÌ VỨT ĐI

Hoàng Ngân lấy điện thoại ra. Cô do dự rất lâu, cuối cùng vẫn bấm số gọi cho Cao Dương Thành.

"Có việc?"

Giọng nói của Cao Dương Thành trong điện thoại trong trẻo nhưng lại lạnh lùng vô cùng.

"Ừ." Hoàng Ngân khẽ đáp, trái tim vừa bị móc rỗng nay như lập tức sống lại, lúc này đang đập thình thịch một cách kém cỏi trong lồng ngực cô.

"Chứng nào thì anh rành? Tôi có một thứ muốn trả lại cho anh."

"Cô Đồ à, nếu là vấn đề về thiết kế phòng tân hôn thì cô có thể liên hệ trực tiếp với vị hôn thê của tôi. Còn nếu là chuyện khác..."

Anh nói tôi đây thì ngừng lại một chút, rồi mới nói tiếp: "Đồ cô cần trả tôi thì sáng nay tôi đã lấy lại rồi, cho nên tôi thật sự không nghĩ ra giữa chúng ta còn cái gì chưa giải quyết sạch sẽ! Nếu cô Đồ định dùng chiêu trò này để tiếp tục treu chọc tôi, vậy thì xin lỗi nhé, tôi chẳng có hứng thú ngủ với loại đàn bà đã có chồng như cô! Còn nữa, tôi đã có vị hôn thê, mong cô Đồ hãy tự trọng! Nếu không còn chuyện gì khác, tôi cúp máy đây! Tôi bận lắm!"

Cao Dương Thành dứt lời, hoàn toàn không chờ Hoàng Ngân kịp nói gì, anh đã cúp máy "cạch" một tiếng.

Hoàng Ngân ngơ ngác cầm điện thoại, nửa ngày sau vẫn chưa thể định thần lại.

Người này...

...

Tan tầm, Hoàng Ngân dọn đồ rồi tới thẳng bệnh viện.

Tình hình của con trai đã ổn định hơn, điều này cũng an ủi lòng cô phần nào.

Sau khi ăn tối với Hường Dương nhỏ bé xong, Hoàng Ngân lập tức đi thẳng tới khoa ngoại thần kinh tìm Cao Dương Thành.

Thực ra cô không dám chắc lúc này Cao Dương Thành có còn ở bệnh viện, cô chỉ đi thử xem mình có gặp may hay không.

"Ồ? Cô Đồ, cô tìm bác sĩ Cao của chúng tôi à?"

Lúc này chỉ có một mình Vũ Phong đang ngồi trong phòng làm việc của khoa ngoại thần kinh. Anh ta liếc mắt nhìn là đã lập tức nhận ra Hoàng Ngân tới.

"Đúng vậy! Xin hỏi bác sĩ Cao còn ở đây không?"

Vũ Phong lắc đầu: "Cô tới không đúng lúc rồi. Anh ấy vừa đi không lâu, có lẽ lúc này đang trên đường về nhà rồi."

"Là vậy à..." Hoàng Ngân có chút thất vọng, nhưng cô vẫn không quên nói lời cảm ơn Vũ Phong: "Cảm ơn anh nhé."

Cô đẩy cửa phòng đi ra ngoài, suy nghĩ thật lâu rồi cuối cùng vẫn quyết định sẽ tới thẳng nhà tìm anh.

Kể từ khi biết được chiếc khuyên tai kia là Trái Tim Biển Cả, lòng cô vẫn luôn bàng hoàng bất an, đề thủ đất đó như vậy trong túi cả ngày như thế này, cô rất sợ ngày nào đó lỡ bị kẻ khác giật túi xách thì làm thế nào? Đến lúc đó dù có bán cô đi cũng chẳng thể bồi thường nổi viên kim cương độc nhất vô nhị trên thế giới này!

Và lại cô thật sự không muốn nợ nần người đàn ông kia món quà lớn như vậy! Cô không thể nhận được.

Hoàng Ngân ngồi tàu điện ngầm đi thẳng tới dưới nhà Cao Dương Thành.

Điều khiến cô thất vọng là anh không ở nhà.

Hoàng Ngân đã quyết tâm hôm nay phải trả chiếc khuyên tai này lại cho anh, cho nên nếu anh đã không ở thì cô sẽ chờ.

Hoàng Ngân đi loay quanh trong khu chung cư của anh.

Cô đứng trên cây cầu nhỏ trong khu cây xanh cảnh quan của chung cư, ngắm nhìn ánh phản chiếu của bầu trời sao lộng lẫy trên mặt hồ nhân tạo. Gió đêm thổi tới, lay nhẹ những lọn tóc suôn mượt như thác nước của cô. Trông cô hết như một phong cảnh trong đêm tối, vừa đẹp để ngắm lại vừa giản dị một cách đặc biệt.

Cô nhai người lên can, buồn chán đếm những ngôi sao đang phản chiếu trên mặt hồ để giết thời gian. Bỗng nhiên một con xe quen thuộc nhanh chóng lái vào từ bên ngoài khu chung cư, rồi dừng lại ở bãi đỗ xe lộ thiên.

Cao Dương Thành xuống xe.

Hoàng Ngân vội vàng bấm số gọi anh. Người ở bên kia phản ứng rất nhanh.

Anh lấy điện thoại di động ra, khi nhìn thấy tên người hiện lên trên màn hình thì anh chần chờ vài giây rồi mới bấm nghe máy.

Nói thật thì động tác nhỏ ấy lại khiến Hoàng Ngân đau đớn thêm đôi phần.

Dường như anh thật sự rất chán ghét cô.

Nhưng cũng chỉ chán ghét lần này thôi, về sau sẽ không còn lần nào nữa.

"Alo." Bên trong điện thoại vang lên giọng nói lời cuốn và êm tai của anh.

Giọng nói ấy không có âm điệu, không lên xuống, cũng chẳng có chút tình cảm nào, nó nhạt nhẽo hết như nước lọc.

"Là tôi đây."

Hoàng Ngân nói: "Tôi đang ở trên cầu của chung cư các anh."

Cao Dương Thành nghe cô nói vậy thì quay đầu nhìn sang bên này, thấy cô đang đứng trên cây cầu sáng rực ánh đèn.

Hai người cứ đứng nhìn nhau từ một khoảng cách xa như vậy.

"Nên là, Đồ Hoàng Ngân, giờ cô lại đang bám riết lấy tôi không chịu buông tay ư?" Cao Dương Thành hỏi cô qua chiếc điện thoại.

"Anh hiểu nhầm rồi." Hoàng Ngân lắc đầu, giải thích: "Trái lại, vì không muốn chọc anh nữa nên tôi mới quyết tâm giải quyết cho rõ ràng mọi thứ cần xử lý giữa chúng ta, trả lại thứ cần trả, từ nay về sau sẽ không còn cơ hội đây đưa mập mờ với nhau nữa! Anh nghĩ sao?" "Rất tốt."

Cao Dương Thành lạnh lùng nhếch khóe miệng, quay người cất bước đi tới phía cô.

...

Cao Dương Thành đứng trước mặt Hoàng Ngân.

Mùi hương đặc trưng quen thuộc trên người anh bao phủ lấy cô. Anh đứng cách cô chưa tới nửa mét, cứ thế nhìn xuống.

Ánh đèn màu hồng trên cầu chiếu lên khuôn mặt vô cùng tuấn tú của Cao Dương Thành. Anh dường như khẽ nhướn mày liếc nhìn Hoàng Ngân ở phía đối diện: "Đỗ Hoàng Ngân, mau cho tôi xem rốt cuộc là cô định giải quyết rạch ròi mối quan hệ với tôi như thế nào!"

Hoàng Ngân mím môi, hít vào một hơi thật sâu rồi mới lấy chiếc khăn tay kia ra khỏi túi. Cô chần chừ ba giây, rồi kiên quyết đưa tới trước mặt anh.

"Cảm ơn món quà anh đã từng tặng tôi, nhưng... Tôi không thể nhận được. Cho nên tôi trả lại cho anh."

Hiển nhiên Cao Dương Thành có chút bất ngờ vì hành động của cô.

Con người đen như nhuộm mực của anh neho lại, anh nhìn chăm chăm cô: "Cô đang đùa tôi đấy à? Mấy hôm trước là ai ở chính cây cầu này cầu xin tôi trả đồ lại cho cô ta, bây giờ thì sao? Đỗ Hoàng Ngân, bây giờ cô đang chơi trò gì thế?!"

Dường như anh có chút giận dữ.

"Xin lỗi." Hoàng Ngân khẽ nói lời xin lỗi: "Bởi vì lúc đó tôi không biết viên kim cương này lại đắt đến thế."

Cô nói xong bèn lập tức cúi đầu xuống, không dám nhìn và cũng không muốn nhìn anh, chỉ khe khẽ thì thào một câu: "Tôi thật sự không muốn nợ anh cái gì, đặc biệt là tiền bạc."

Cô không muốn mối quan hệ của bọn họ dính dáng tới chút tiền bạc nào. Cô cũng không muốn trở thành loại con gái ham hư vinh trong mắt bà Cao! Cô thật sự không thêm một đồng xu nào của nhà họ Cao bọn họ cả.

"Đỗ Hoàng Ngân, cô nợ tôi chỉ một chút xíu thế này thôi sao?" Cao Dương Thành tức giận chất vấn cô, cuối cùng anh lạnh lùng nhếch mép: "Đồ tôi đã tặng, không có lý nào lại lấy về."

"Nhưng tôi thực sự không cần nó!" Hoàng Ngân vẫn khẳng khái làm theo ý mình.

"Nếu không cần thì vứt đi!"

Cao Dương Thành nói xong, lập tức cầm lấy chiếc khăn tay trên tay cô. Hoàng Ngân còn chưa kịp định thần thì anh đã giro tay lên, chiếc khăn tay màu lam vẽ ra một đường cong hoàn mỹ trên không trung, rồi rơi "tôm" xuống nước, gọi ra mấy gợn sóng nho nhỏ, sau vài giây mặt hồ lại yên ả như cũ.

Hoàng Ngân gần như không dám tin.

"Anh... Anh ném nó rồi?"

Cao Dương Thành cười lạnh đầy dứt khoát: "Xin lỗi, Cao Dương Thành tôi không phải loại người thu gom rác."

Hoàng Ngân nhìn chiếc khăn tay kia biến mất dưới đáy hồ, vành mắt cô bất chợt đỏ bừng: "Tại sao anh phải ném nó đi, nó có phải rác đâu!"

Nó vẫn đáng giá mà! Chỉ ít nó chứa đầy những hồi ức ấm áp từng có của bọn họ.

Cho dù cô không cần, nhưng cô chưa hề nghĩ tới chuyện sẽ vứt nó đi...

"Thứ không ai cần chính là rác!" Cao Dương Thành dường như cũng nổi giận, giọng anh đột nhiên cao vút lên: "Đã là rác rồi, không cần phải giữ lại nó làm gì nữa!!"

"Nếu biết trước là anh sẽ vứt nó đi, cho dù tôi có lỗi với anh, tôi cũng sẽ không trả nó lại!"

Cuối cùng Hoàng Ngân không thể nào kìm nén được, nước mắt trào ra.

Cô đứng trên cầu, bắt đầu cời áo khoác rồi tới giày.

Cao Dương Thành hoảng sợ, vội giữ chặt lấy tay cô: "Đỗ Hoàng Ngân, cô làm gì thế?!"

"Ai cần anh quan tâm!"

Hoàng Ngân vùng vằng hất tay anh ra, ngay sau đó một tiếng "bùm" vang lên, cô nhảy thẳng xuống hồ nước, biến mất khỏi tầm mắt của Cao Dương Thành.

"Mẹ nó!"

Cao Dương Thành vốn là người lịch sự văn hóa, thế mà anh cũng không nhịn được phải văng một câu chửi thề.

Anh nhanh chóng cời chiếc áo vest trên người, đá văng đôi giày dưới chân ra, rồi một giây sau cũng nhảy xuống, không chút do dự chui vào trong hồ nước lạnh lẽo.

Đêm cuối mùa thu hơi lạnh.

Nước trong hồ lại lạnh buốt vô cùng.

Cao Dương Thành túm lấy Hoàng Ngân rồi ôm cô kéo lên bờ. Hoàng Ngân không chịu, cố sống cố chết giãy dụa.

Cao Dương Thành có chút giận dữ, anh lập tức bế thốc cô lên rồi nhanh chóng bơi vào bờ, bước ra khỏi hồ nước.

"Anh buông ra! Buông tôi ra..." Hoàng Ngân vẫn còn đang giãy dụa trong ngực anh.

Cao Dương Thành hoàn toàn chiều theo ý cô, quẳng cô xuống bãi cỏ không chút nề nang, chẳng hề thương hương tiếc ngọc gì cả.

Hoàng Ngân bị ngã đau, khẽ hô lên.

Cô ngồi thẳng người dậy, giận dỗi giằng co với người đàn ông phía đối diện cũng đang ướt sũng toàn thân như mình.

Trên người cả hai không có chỗ nào khô ráo cả.

Gió đêm thổi tới, buốt tới tận trái tim.

Cao Dương Thành đứng trong gió lạnh, chiếc áo sơ mi trắng dán vào thân hình cao ráo của anh, khiến những đường nét cơ bắp gợi cảm trên cơ thể trông lại càng mê người hơn.

Đôi mắt lạnh lùng của anh hung tợn trừng Hoàng Ngân ở phía trước: "Đỗ Hoàng Ngân, con mẹ nó chứ rốt cuộc cô có chút IQ nào không vậy? Hồ nước này lớn như thế, còn chiếc bóng tay kia bé cỡ nào? Cô cứ nhào xuống là có thể mò được nó ra à? Hiện giờ dù cô có tìm chỗ này cả đêm, khiến cho mình lạnh tới chết trong hồ, cô cũng không tìm được đâu!"

Hoàng Ngân bị anh ta gào lên mắng mủ như vậy, con tức trong lòng lại càng hùng hực bốc cháy. Cô vuốt nước hồ trên mặt, bướng bỉnh gào lên với anh: "Cho dù có chết lạnh hay chết đuối, tôi cũng không cần anh lo!!"

"Con mẹ nó chứ tôi cố tình muốn lo đấy!!"

Cao Dương Thành ghét nhất cái bản tính ngoan cố gần dở này của Đỗ Hoàng Ngân. Nhưng cũng vì tính cách ấy cô mới khiến anh chết mê chết mệt, đến tận bây giờ anh vẫn không tài nào thoát khỏi ma chướng mà cô gái này

đã bày ra!

Cao Dương Thành đi chân trần lên cầu, cầm áo và giấy của cả hai lên rồi đi thẳng tới tòa chung cư nơi anh ở.

"Ê, anh trả áo và giấy lại cho tôi!"

Hoàng Ngân vội vàng đứng dậy đuổi theo.

"Đồ Hoàng Ngân, nếu cô không muốn chết lạnh thì ngoan ngoãn theo tôi lên nhà."

Dứt lời, anh bước vào hành lang, quẹt thẻ rồi đi vào trong thang máy.

Anh đứng trong thang máy, tay vẫn ấn nút giữ cửa thang máy, tầm mắt thì nhìn thẳng vào Hoàng Ngân vốn đang đứng ở đầu hành lang, cứ gặng co với cô như vậy.

Hoàng Ngân cắn môi, đứng im tại đó.

Anh biết là cô đang phản đối anh, phản đối hành vi ném khuyển tai vừa rồi của anh! Đây vốn là trò mà cô hay sử dụng!

"Vào đi."

Anh nhún nài gọi một tiếng.

Hoàng Ngân vẫn đứng nguyên tại chỗ, vành mắt đỏ lên, rõ ràng là cô đang có chút tức giận.

"Ba..."

Anh bắt đầu đếm ngược, không hề nề nang gì.

Bên ngoài, trong đôi mắt Hoàng Ngân có sóng ngầm tuôn trào, dường như cô đang chờ.

Đây là hiện tượng tốt.

"Hai..."

Gió lạnh thổi qua khiến toàn thân Hoàng Ngân run run.

Ánh mắt anh thâm trầm xuống đôi chút: "Một!!!"

Anh vừa dứt lời, cô gái với bóng hình có chút gầy yếu đó lập tức chạy vào từ bên ngoài, mang theo vệt nước ẩm ướt khắp người.

Cửa thang máy không hề đóng lại theo tiếng đếm, bởi vì ngón tay của anh vẫn ấn lên nút giữ cửa mở, không bao giờ buông khi cô còn chưa bước vào.

Hoàng Ngân nhìn anh buông ngón tay đang ấn lên nút bấm kia, lòng chợt cảm động.

Cửa thang máy đóng lại.

Hai người đứng trong không gian nhỏ hẹp này, bầu không khí có phần kỳ lạ.

Trong thang máy ngập tràn mùi hương của anh...

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Chạy trốn khỏi phòng tắm

CHƯƠNG 23: CHẠY TRỐN KHỎI PHÒNG TẮM

Mùi thơm ngát nhàn nhạt, kèm theo mùi thuốc lá, hoà quyện thành một loại hương thơm đặc biệt, vây xung quanh hơi thở Hoàng Ngân, khiến ngay cả hô hấp của cô cũng có phần gấp gáp.

Cô không dám tới gần, càng không dám liếc nhìn anh một cái.

Chỉ quay lưng về phía anh, cúi đầu, đứng dãn vào tường.

Rõ ràng cả người lạnh cóng, nhưng khuôn mặt không hiểu sao lại nóng bừng cả lên, trái tim đập nhanh như đánh trống.

Những chuyện này đều đã vượt ra khỏi tưởng tượng của Hoàng Ngân.

...

Hai người chật vật ra khỏi thang máy, đổi giày, rồi đi vào trong phòng.

Vừa vào cửa, Cao Dương Thành đã bắt đầu cởi cúc áo sơ mi, quần áo ẩm ướt dính vào người anh cực kỳ khó chịu, khiến anh nhăn chặt chân mày vô cùng khó chịu.

Hoàng Ngân đứng ở trong phòng, nhất thời cảm thấy có chút quẫn bách.

Cao Dương Thành quay đầu lại nhìn bộ dạng nhếch nhác của cô.

“Đi tắm đi.”

Hoàng Ngân hoảng sợ, sắc mặt ửng đỏ, lắc đầu, “Không cần đâu, tôi... Tôi lấy quần áo rồi đi ngay.”

Vừa dứt lời, cô đã đi tới bên ghế sofa, nhưng lại bị Cao Dương Thành nắm lấy cổ tay.

Anh không dùng nhiều sức, nhưng lời nói lại nghiêm khắc không cho phép phản bác: “Tắm rửa xong, tôi sẽ để cô đi.”

Bốn năm không gặp, sao anh ấy vẫn ngang ngược như vậy!

Hoàng Ngân nhủ thầm, “Tôi không có quần áo để thay.”

“Mặc đồ của tôi.”

“...”

Cao Dương Thành tùy ý chọn một chiếc áo sơ mi trong phòng thay đồ, ném lên đầu Hoàng Ngân, “Là một bác sĩ có đạo đức nghề nghiệp, tôi không thể làm như không thấy một người muốn tự đồng chết chính mình được!”

Hoàng Ngân lè lưỡi một cái, liếc mắt nhìn Cao Dương Thành cả người ướt sũng giống mình, không nhận được mà quan tâm nói, “Anh cũng mau chóng đi tắm đi.”

Hoàng Ngân đi vào phòng tắm chung. Cao Dương Thành cúi áo sơ mi ướt nhẹp trên người ra, ném vào trong giỏ quần áo, đột nhiên, lại nghe thấy khoá cửa lầu một bị mở ra, trên lầu phát ra âm thanh nhấc nhờ.

Có người tới?

Cao Dương Thành nghĩ ngờ lại gần điện thoại có hình ảnh nhìn thứ.

Không nhìn còn đỡ, vừa nhìn...Cao Dương Thành chợt không còn gì để nói.

Trong điện thoại có hình ảnh, chỉ thấy Khuất Mỹ Hoa mở khoá cửa, bước vào thang máy, đang đi lên lầu hai.

Mà lúc này, từ trong phòng tắm chung truyền tới một trận tiếng nước chảy “ào ào”, Cao Dương Thành có chút đau đầu, nếu bị Khuất Mỹ Hoa trông thấy trong tình cảnh này, có lẽ muốn giải thích cũng tình ngay lý gian.

Hoàng Ngân làm thế nào cũng không ngờ lúc mình đang cúi hết quần áo, đứng dưới vòi hoa sen tắm rửa, thì Cao Dương Thành lại đột nhiên xông vào.

“Anh...Anh làm gì vậy?”

Khuôn mặt của Hoàng Ngân chợt đỏ bừng.

Cô che chắn cơ thể theo bản năng, hai tay đan chéo che ở phía trước, bước chân cuống quýt lùi về sau, “Anh mặt người dạ...”

Chỉ ‘thứ’ còn chưa kịp nói ra, cả người Hoàng Ngân đã bị Cao Dương Thành áp lên trên vách tường lạnh lẽo.

Cô không mặc quần áo, còn anh, cũng đang để trần nửa người trên.

Hai người cứ như vậy da thịt gần cận không chút ngăn trở, trong bầu không khí hoà hợp, có một luồng lửa nóng đang diễn cuồng lên men, bành trướng ra xung quanh.

Làn da của anh, thật là nóng...

Đỉnh vào trên người Hoàng Ngân, có một loại ảo giác, gần như muốn làm bóng cô.

Cao Dương Thành từ trên cao liếc nhìn xuống cô, đáy mắt thâm trầm hiện lên tầng tầng sóng ngầm, màu sắc tối thêm vài phần, “Cô đang run?”

Có...Có sao?

Thật sự có!

Sau khi Hoàng Ngân ý thức được điểm này, lại càng thêm ngượng ngùng, thẹn quá thành giận mà đẩy anh một cái, “Anh buông...”

Chỉ ‘tôi’ còn chưa kịp nói ra, đã bị Cao Dương Thành dùng tay bịt miệng lại.

Anh dùng khí lực mạnh mẽ đè lên cô, không nhúc nhích.

Đáy mắt thâm trầm bình tĩnh lại, anh nửa cúi người, dựa sát vào Hoàng Ngân, thấp giọng thì thầm, “Mỹ Hoa tới.”

Gì cơ?!!

Đôi mắt Hoàng Ngân trừng lớn, trong mắt xẹt qua chút bối rối.

Cô dùng ánh mắt hung hăng liếc anh một cái, đẩy bàn tay đang bịt cái miệng nhỏ nhắn của mình ra, hạ thấp giọng tức giận hỏi Cao Dương Thành, “Vậy mà anh còn xông vào, anh điên rồi!!”

Nếu cảnh này bị Khuất Mỹ Hoa trông thấy thì còn đến mức nào nữa! Cho dù không có gì, cũng chẳng thể giải thích rõ ràng được? Rốt cuộc người này đang nghĩ cái gì!

“Dương Thành, anh đang tắm sao?”

Đột nhiên, bên ngoài truyền tới giọng hỏi dịu dàng của Khuất Mỹ Hoa.

Cả người Hoàng Ngân cứng đờ, Cao Dương Thành vội vàng trả lời, “Ừm.”

Nói xong, anh lại thì thầm với Hoàng Ngân, “Nếu tôi không vào đây, thì có lẽ cô sẽ bị cô ta bắt ngay tại trận.”

Hoàng Ngân ngược lên liếc một cái, dùng thái độ không liên quan đến mình, ung dung nói, “Bắt được thì bắt được, tôi sợ gì chứ, tôi cũng không phải là bạn trai cô ta.”

“Nếu đã như vậy, chúng ta còn trốn làm gì nữa, đi, tôi đưa cô ra ngoài.” Cao Dương Thành vừa dứt lời, bèn ra về định dẫn Hoàng Ngân ra.

“Tôi không đi.”

Tên khốn kiếp này, đoán chắc cô không dám đây mà!

Thật ra, không phải Hoàng Ngân không dám, chỉ là, suy cho cùng, cô cũng không cần thiết phải nhảy xuống vũng nước đục này. Tránh được thì nên tránh, trêu chọc một người phụ nữ, còn đáng sợ hơn so với trêu chọc mười người đàn ông. Huống chi, sau lưng cô ta còn có bà Cao.

“Sao hôm nay anh lại tắm ở phòng tắm chung vậy?” Bên ngoài lại truyền tới giọng hỏi của Khuất Mỹ Hoa.

“Ừ...”

Cao Dương Thành lại tùy tiện trả lời một câu.

Anh dấn vào tai Hoàng Ngân, hạ thấp giọng tiếp tục dận dỏ cô, “Đợi lát nữa cô tắm xong, tôi sẽ ra ngoài đối phó với cô ấy, làm hết sức khiến cô ấy sớm rời khỏi đây.”

“Ừm...” Hoàng Ngân gật đầu, hai gò má ửng đỏ, lườm anh, “Anh quay lưng lại, cách xa tôi một chút!”

Cao Dương Thành vừa định trả lời, Khuất Mỹ Hoa bên ngoài lại ngượng ngùng mở miệng, “Dương Thành, chuyện đó... Khu nhà em đột nhiên bị cúp điện, cho nên tối nay... Em muốn ở lại đây, anh thấy có được không?”

Không phải chứ?!!

Hoàng Ngân và Cao Dương Thành theo bản năng liếc nhau một cái.

Bọn họ sẽ không ‘may mắn’ như vậy chứ?

Hoàng Ngân gửi cho anh ánh mắt cầu cứu, nhưng Cao Dương Thành lại làm như không thấy, anh đáp lại Khuất Mỹ Hoa một câu, rồi khiêu mi hỏi Hoàng Ngân, “Cô sẽ không cho rằng tôi sẽ vì cô mà từ chối bạn gái ngủ lại chứ?”

“...”

Xem đi, Hoàng Ngân đã nghĩ mọi chuyện quá ngây thơ rồi!

Cô cắn môi, “Không đâu!”

Biết ngay là anh không tốt như vậy mà!

“Đúng rồi.” Đột nhiên, Hoàng Ngân giống như nghĩ tới điều gì đó, “Quần áo của tôi còn ở bên ngoài, nếu cô ấy nhìn thấy thì phải làm sao bây giờ?”

“Tôi đã giúp cô giấu vào trong phòng ngủ của tôi rồi.”

Hoàng Ngân ngoài cười nhưng trong không cười, “Kinh nghiệm của bác sĩ Cao thật phong phú.”

Cao Dương Thành khẽ mỉm cười, cánh môi lại với cùng lãnh đạm, “Sao vậy được? Loại kinh nghiệm này đương nhiên không bằng được nửa phần của cô Đỗ.”

Lời của anh, khiến Hoàng Ngân hơi thay đổi sắc mặt.

Rõ ràng, anh vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện của mình và Vũ Đạt bốn năm trước.

“Anh quay lưng lại đi, tôi muốn tắm.” Hoàng Ngân không có ý định tiếp tục đề tài này với anh.

“Trong bốn năm này, Đoàn Vũ Đạt vẫn luôn ngược đãi cô?” Đột nhiên, anh hỏi, giọng nói có chút khàn khàn.

Ánh mắt tuy ý dừng lại trên thân thể mềm mại của Hoàng Ngân, “Có thể khiến vợ mình gãy thành thế này, cũng coi như bán linh của anh ta!”

“...”

Hoàng Ngân đỏ mặt, đập một cái lên cánh tay của anh, “Lưu manh, con mắt nhìn đi đâu vậy! Nhanh quay lưng lại!”

“Đổi với vóc dáng của phụ nữ đã có gia đình, tôi...”

Cao Dương Thành còn chưa kịp nói xong, đột nhiên lại dừng lại.

Ánh mắt dừng lại trên hông của Hoàng Ngân, ấn đường nhăn lại, “Đây...Chuyện gì thế này?”

Tay anh nắm chặt vòng eo thon của cô, ngón tay xoa nhẹ lên vết sẹo có chút nổi bật kia, vuốt ve mấy cái, rồi ngẩng đầu lên hỏi Hoàng Ngân, “Vết sẹo này là thế nào?”

Hoàng Ngân bị ngón tay anh vuốt ve, cảm giác được sự mềm mại giữa lòng bàn tay anh, cô chỉ cảm thấy bên hông nóng lên lợi hại, ngay cả trái tim cũng đang run rẩy theo.

Giữa lòng này của anh, cô dường như còn thấy được một chút đau lòng nhàn nhạt.

Hoàng Ngân hơi luống cuống, vội vàng nắm lấy tay Cao Dương Thành, gỡ những ngón tay của anh từ trên người mình xuống, “Bác sĩ Cao, đây không phải là vấn đề mà anh cần quan tâm.”

Cô xa cách nhắc nhở anh, yếu hèn phát khàn.

Thực ra, trong lòng lại vô cùng trống rỗng.

Vết sẹo này để lại chính vào đêm hôm ấy, sau đó, cô chưa từng gặp lại anh, mãi cho đến bốn năm sau hai người mới gặp lại nhau lần nữa.

Con người đen nhánh của Cao Dương Thành thâm trầm thêm vài phần, anh nặng nề liếc nhìn cô chăm chăm, nhưng không nói thêm gì nữa mà chỉ quay lưng lại.

“Đợi lát nữa tôi sẽ rẽ ra cô ấy vào trong phòng bếp, tới lúc đó tôi sẽ nói lớn tiếng một chút, thừa lúc đó cô chạy ra ngoài, trốn vào trong phòng ngủ của tôi.”

Hoàng Ngân vội vàng tắm rửa, “Tôi trốn trong phòng ngủ của anh làm gì? Không bằng cứ trực tiếp đi còn hơn.”

“Nếu cô muốn đi bằng chân trần thì tôi cũng không có ý kiến.” Cao Dương Thành hoàn toàn ra vẻ chuyện không liên quan đến mình.

“Anh giấu cả gậy của tôi đi rồi?” Hoàng Ngân cảm thấy nếu nói người này không có kinh nghiệm, thì cô thật đúng là không thể tin tưởng.

Cao Dương Thành từ chối cho ý kiến.

Hoàng Ngân dùng tốc độ nhanh nhất tắm rửa, sau khi mặc quần áo xong, Cao Dương Thành cũng thay áo choàng tắm đi ra ngoài.

“Dương Thành, em tự ý qua đây, anh không thấy phiền phức chứ?” Trong phòng khách, Khuất Mỹ Hoa hỏi Cao Dương Thành.

“Sao thế được.” Cao Dương Thành khôi phục lại dáng vẻ quý ông, “Em muốn uống gì? Cà phê được không?”

Cao Dương Thành nói rồi đi về phía phòng bếp.

“Uống cà phê buổi tối, không sợ không ngủ được sao?”

“Không ngủ được thì chẳng phải còn có em ở đây sao?” Cao Dương Thành mập mờ nói.

Trong phòng tắm, Hoàng Ngân nghe thấy rõ ràng từng câu từng chữ.

Cô ngồi chồm hổm bên mép bồn tắm, cắn môi, chờ đợi âm hiệu của bác sĩ Cao.

“Mỹ Hoa, em muốn uống loại cà phê nào?”

Đột nhiên, giọng nói của Cao Dương Thành cao lên vài đề-xi-ben, cười hỏi Khuất Mỹ Hoa bên cạnh.

Đôi mắt lại nhìn thẳng về phía cánh cửa phòng tắm đóng chặt kia.

Hoàng Ngân vừa nghe thấy câu này đã hiểu ý, cô vội vàng đứng dậy, lén lút ấn nắp, nhẹ nhàng kéo cửa phòng tắm ra.

Cô len lén nhìn trộm tình cảnh trong phòng khách, chỉ thấy Khuất Mỹ Hoa và Cao Dương Thành đang đứng trong phòng bếp, thảo luận chuyện cà phê.

Cao Dương Thành nháy mắt với cô, ý bảo cô mau chóng trốn vào trong phòng ngủ.

Hoàng Ngân nhắc chân bỏ chạy.

“A... Đúng rồi, Dương Thành, em mang theo một loại trà mới qua đây cho anh nếm thử, để em đi lấy.”

Khuất Mỹ Hoa nói xong rồi xoay người đi định ra ngoài phòng khách lấy túi xách, nhưng đột nhiên, lại bị Cao Dương Thành ôm lấy khuôn mặt, không cho cô ta nhúc nhích chút nào.

Hoàng Ngân ở trong phòng bị dọa đến nỗi trái tim cũng sắp từ cổ họng bay ra ngoài.

Nguy hiểm thật!

“Dương Thành, anh làm gì vậy?” Khuất Mỹ Hoa ngượng ngùng nhìn Cao Dương Thành đứng đối diện, “Sao lại nhìn em như vậy?”

“Không...” Cao Dương Thành có chút không yên lòng, “Chỉ là cảm thấy hôm nay em đặc biệt xinh đẹp mà thôi.”

Anh nói thì nói vậy, nhưng ánh mắt lại không tự chủ mà liếc về phía một nơi nào đó sau lưng cô ta.

“Dương Thành, anh sao vậy?”

Nói lời như vậy, hoàn toàn không giống anh chút nào.

Khuất Mỹ Hoa hơi nghi ngờ muốn quay đầu nhìn theo hướng tầm mắt của anh. Cao Dương Thành bỗng nhiên tỉnh táo lại, vội vàng, mỉm cười, “Không sao cả, chỉ đột nhiên. . . Có chút động lòng thôi!”

Anh nói xong, bên hơi cúi người, trực tiếp ngậm lấy cánh môi đỏ mọng của Khuất Mỹ Hoa.

Một khắc ấy, Hoàng Ngân đứng ở trong phòng, nhìn hai bóng dáng dây dưa nơi phòng bếp, chỉ vài giây ngắn ngủi, trong óc một mảnh trống rỗng.

Mãi đến khi trông thấy cánh tay Cao Dương Thành vung lên sau lưng Khuất Mỹ Hoa, Hoàng Ngân mới tỉnh táo lại.

Anh đang ra hiệu cho cô tranh thủ thời gian đi vào trong phòng ngủ.

Hoàng Ngân không kịp ngấm nghĩ nữa, đẩy cửa ra rồi đi vào trong phòng ngủ của anh.

Cánh cửa khép lại, cô thở phào một hơi

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Cùng yêu một người

CHƯƠNG 24: CÙNG YẾU MỘT NGƯỜI

Trong đầu cô vẫn còn quanh cái hôn ban nãy của Cao Dương Thành và Khuất Mỹ Hoa, làm thế nào cũng không gạt đi được.

Tay theo bản năng xoa nhẹ lên đôi môi của chính mình. . .

Dù bốn năm đã qua, nhưng Hoàng Ngân vẫn nhớ như in nụ hôn của người đàn ông đó.

Trong xúc cảm dịu dàng, còn chứa đựng vị hương thảo nhàn nhạt, tình tế hoà tan giữa cánh môi cô, tràn ngập khắp đáy lòng, khiến người ta trầm luân đến mức không thể thoát ra được.

Hoàng Ngân nện một cái vào đầu mình, có chút ảo não.

“Nghĩ cái gì vậy!”

Cũng có phải anh ấy hôn mình đâu!

Hoàng Ngân vừa vào trong phòng ngủ, Cao Dương Thành đã buông cô gái đối diện ra, giữa cánh môi không có nửa phần lưu luyến.

Khuất Mỹ Hoa xấu hổ đỏ bừng cả mặt, “Em. . . Em đi lấy trà.”

“Ừm, anh vào phòng thay đồ thay quần áo rồi lại ra.”

Cao Dương Thành nói xong rồi đi vào phòng ngủ của mình.

Cửa bị mở ra, Hoàng Ngân sợ hết hồn, sau khi thấy người đi vào là Cao Dương Thành mới thở phào nhẹ nhõm.

Hoàng Ngân đã mặc xong áo khoác của mình, bên dưới là một cái quần dài của Cao Dương Thành cô túy tiện nhặt lên mặc vào.

Anh quá cao, ống quần dài lỏng lẻo leo leo trùng xuống, trông cô lồi thoi lếch thếch, vô cùng khôi hài.

Hoàng Ngân hơi xấu hổ, “Xin lỗi, chưa được sự đồng ý mà đã mặc quần của anh rồi.”

“Đúng là xấu thật.”

Cao Dương Thành không chút keo kiệt làm tổn thương cô.

Hoàng Ngân kéo kéo quần trên người mình, cảm thấy hơi buồn cười.

Cười xong, cô ngẩng đầu lên nhìn anh, trong lòng hơi áy náy, “Xin lỗi, hình như lại mang đến phiền phức cho anh rồi.”

“Cô biết thì tốt.”

Hoàng Ngân chớp mấy mắt, do dự nửa khắc, mới nói tiếp, “Chuyện ngày hôm nay đúng là do tôi quá lỗ mãng! Xin lỗi, tôi xin lỗi.”

“Đồ Hoàng Ngân, vì sao có cứ khăng khăng giữ tình cảm với đôi khuôn tay kia?” Cao Dương Thành nhìn chăm chăm vào cô, cố gắng muốn tìm được đáp án trong mắt Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân hít thật sâu, không trả lời mà hỏi ngược lại anh, “Vậy còn anh? Sao anh lại giữ anh của tôi, lần nữa không chịu vứt đi? Chẳng lẽ là bởi anh còn chưa quên được tôi sao?”

Khoe môi Cao Dương Thành khẽ mỉm cười, trong mắt toàn là vẻ giễu cợt, “Đồ Hoàng Ngân, cô đang nói giỡn sao?”

“Xem đi, anh có chấp cắt đứt anh của tôi, cũng không phải vì anh không thể quên tôi, mà là. . . Không thể quên được những ký ức chúng ta từng có, và cả, không thể quên được chúng ta của trước kia. Anh và tôi giống nhau, cho dù hiện tại đã xa cách, nhưng có một điểm, chúng ta nhất định phải thừa nhận. . .”

Nói đến đây, Hoàng Ngân dừng lại một chút, viên mắt hơi nóng lên, đáy mắt có một lần hơi nước đang chờ chờ chảy xuống. Chỉ nghe cô nhẹ nhàng nói, “Chúng ta đều đã từng nghiêm túc yêu thương đối phương.”

Chỉ như vậy, mà thôi.

Cô nói xong, hít một hơi thật sâu, rồi giả vờ bình tĩnh mỉm cười, “Lát nữa còn phải làm phiền anh nghĩ cách đưa Khuất Mỹ Hoa tới một căn phòng khác, nếu không. . . Chỉ sợ tôi thực sự rất khó từ trong này đi ra ngoài.”

Đôi mắt thâm thúy của Cao Dương Thành hoàn toàn tối đi, đôi môi mỏng khiêu gợi mím chặt lại thành một đường thẳng, cuối cùng, anh không nói gì cả, quay người đi ra khỏi phòng ngủ.

Sau khi Cao Dương Thành ra khỏi phòng ngủ, Hoàng Ngân trông thấy anh đang cười đùa âm ỉ với Khuất Mỹ Hoa trong phòng khách.

Thấy bọn họ ở chung hòa hợp, trong lòng Hoàng Ngân ít nhiều có chút an ủi, nhưng ngoại trừ an ủi, thật ra nhiều hơn vẫn là cảm giác khó chịu.

Không có cô, cuộc sống của anh ấy vẫn rất tốt, cô rất vui, cho tới nay cô vẫn luôn hy vọng anh sống tốt hơn mình.

Thế nhưng, sau cùng cô cũng không phải thánh nhân, người đàn ông đang ôm ấp cô gái khác kia, là người đàn ông mà cô vẫn nhớ nhung trong lòng! Cho dù không muốn thừa nhận, nhưng cô trước sau vẫn không lừa gạt được

chính mình.

Chẳng qua...

Cứ như vậy đi!

Hoàng Ngân đứng trước cửa chung cư, đón lấy gió lạnh ban đêm, cô nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu..

Đỗ Hoàng Ngân, cứ như vậy đi! Để cho những ám áp kia trôi đi, biến mất theo gió đêm!

Hoàng Ngân ngồi trên tàu điện ngầm, kiểu ăn mặc tức cười liên tục rước lấy ánh mắt vấy xem của mọi người, điều này khiến Hoàng Ngân ít nhiều cảm thấy có chút xấu hổ. Rốt cuộc, nửa tiếng sau cũng thuận lợi về đến nhà.

Cô rón rén vào nhà, không muốn làm ảnh hưởng đến mẹ và em gái, cho nên cả đèn cũng không bật.

"Chị, là chị về há?"

Đột nhiên, đèn trong phòng sáng lên, chỉ thấy Đỗ Thanh Nga mắt nhắm mắt mở từ trong phòng của cô ấy đi ra.

"Thanh Nga, có phải chị làm em thức giấc không?" Hoàng Ngân hơi tự trách.

"Không phải, đúng lúc em rời giường đi vệ sinh thôi." Đỗ Thanh Nga lắc đầu, liếc mắt nhìn Hoàng Ngân đứng đối diện, tiếp theo, cười "Phải" một tiếng, "Chị, chị mặc quần áo lố lăng gì thế này! Ô? Không đúng, đây là quần áo của dân ông, chị, chị mau thành thật khai báo, đây là quần áo của ai? Trời ạ, chẳng lẽ chị... Có bạn trai sao!?"

Đỗ Thanh Nga mừng rỡ chị thiếu điều hét lớn thành tiếng.

"Suýt suýt suýt..." Hoàng Ngân vội vàng dùng tay ra hiệu cho cô, "Nói nhỏ một chút, đừng làm ồn đến mẹ."

Đỗ Thanh Nga chạy nhanh về phía cô, về mặt nhiều chuyện, "Nhanh, kể cho em nghe một chút về bạn trai của chị đi."

Hoàng Ngân lắc đầu, "Không phải bạn trai, chỉ là một người bạn bình thường mà thôi."

Hoàng Ngân không dám nói cho cô ấy biết, người bạn bình thường này, thực ra chính là Cao Dương Thành.

"Bạn bè bình thường? Lừa gạt trẻ con sao, bạn bè bình thường thì chị sẽ vô duyên vô có mặc quần áo của người ta về há? Em còn lâu mới tin! A... Chị, sẽ không phải là anh Vũ Đạt chứ!? Hai người bọn chị, lại tốt đẹp rồi ư?"

"Không phải, thật sự không phải. Em đừng đoán mò nữa, đi đi đi, mau đi ngủ đi." Hoàng Ngân đuổi cô ấy.

"Chị, em không ngủ được."

Đỗ Thanh Nga ôm cánh tay Hoàng Ngân làm nũng, cuối cùng hít hà một hơi, "Chị, chị nói xem có phải em thật sự thích bác sĩ Cao quá rồi không, cho nên trúng phải bùa mê, cảm giác trên người chị tất cả đều là mùi vị của anh ấy..."

Hoàng Ngân không ngờ ngay cả chuyện này Thanh Nga cũng có thể cảm giác được, cô giật mình nhìn em gái, trong lòng một mảnh chua chát.

Hai người vai kề vai ngồi trên ghế salon, đầu Đỗ Thanh Nga ngả vào đầu vai cô, "Chị, cảm giác này thật tốt, khiến em tưởng như đang ngồi bên cạnh anh ấy."

Trong lòng Hoàng Ngân có chút khó chịu, vì em gái của mình, và cũng vì chính mình, "Thanh Nga, em ngoan ngoan một chút, tìm một người bạn trai thật tốt. Chúng ta không thêm thích anh ta, có được không? "

Cô thấp giọng khuyên Đỗ Thanh Nga, cũng là khuyên bản thân mình.

"Thích anh ta, em sẽ không hạnh phúc đâu." Trong mắt Hoàng Ngân có chút ẩm ướt.

"Chị, vì sao chị lại phản đối em thích anh ấy như vậy? Bởi vì anh ấy nhiều tiền hơn chúng ta? Bởi vì gia thế của anh ấy tốt hơn chúng ta? Chị, chị cần bản còn không hiểu anh ấy, sao chị có thể cản trở bọn em một cách vô đoán như vậy?"

Hoàng Ngân nghiêng đầu nhìn cô ấy, "Vậy nếu như anh ta sắp kết hôn thì sao?"

Đỗ Thanh Nga chu cái miệng nhỏ nhắn, có chút khổ sở, "Anh ấy có hôn thê rồi, nhưng em sẽ không bỏ cuộc dễ dàng như vậy đâu."

Hoàng Ngân thực sự không biết nói gì cho phải.

Cô muốn nói cho em gái biết quá khứ của mình và Cao Dương Thành, nhưng hết lần này đến lần khác, mỗi khi trông thấy dáng vẻ say đắm của Đỗ Thanh Nga, Hoàng Ngân làm thế nào cũng không mở miệng được.

Đỗ Thanh Nga cuộn người lại trong khuỷu tay cô giống như trẻ con, "Chị, đêm nay chị ngủ cùng em đi! Trên người chị có mùi vị của anh ấy, khiến em cảm thấy rất an tâm..."

Hoàng Ngân bỗng dưng muốn khóc.

Đưa con gái ngốc nghếch này!

Chủ nhật, sáng sớm Hoàng Ngân đã chạy tới bệnh viện, lúc đi ngang qua phòng khám, cô nghe thấy có người đang làm âm ỉ, "Tên lang băm Cao Dương Thành rốt cuộc đang ở đâu? Đứng ra về đáng thương mà trốn đi, lần ra đây cho tao, lần ra đây!! Tao nói cho mày biết, mày chữa bệnh làm chết người, nếu không đền tiền thì chúng ta trực tiếp gặp nhau ở trên toà, tao không dễ yên cho mày đâu!!"

Lúc đầu, Hoàng Ngân còn tưởng mình nghe lầm

Cao Dương Thành? Lang băm?

Cô làm sao cũng không thể liên hệ được tên gọi này với tên của người đàn ông kia.

"Rầm rầm rầm——" Một chuỗi âm thanh đập phá đồ đạc dài vang lên, khiến người ta sợ hết hồn hết vía, y tá ngồi trước bàn bị dọa đến la hét thất thanh, nhiều người còn trực tiếp bật khóc.

"Đi, mau gọi bảo vệ tới đây!!!"

"Còn dám gọi bảo vệ? Có gọi bảo vệ tới đây thì bọn tao cũng vẫn đập phá vậy thôi! Đập cho tao!!!"

Gã người nhà bệnh nhân quát to, nhặt một cái ghế lên định ném về phía cô y tá kia.

Hoàng Ngân không biết từ lúc nào đột nhiên nổi lên dũng khí, cô không may may suy nghĩ nhiều, xông lên tóm lấy cái ghế đang chuẩn bị rơi xuống kia.

Người đàn ông kia hiển nhiên không ngờ sẽ có người tóm được, hơn nữa, còn là một người phụ nữ.

"Con mẹ nó!!!" Gã lại thò bạo mắng một câu, gân xanh trên trán gần như muốn nổ tung, hung dữ trừng mắt nhìn Hoàng Ngân, "Muốn bị đánh cùng nhau đúng không!! A?"

Hoàng Ngân cầm lấy tay ghế, chẳng những không buông ra, mà ngược lại còn dùng sức thêm vài phần. Cô không sợ hãi chút nào đón nhận ánh mắt hung tợn của gã đàn ông, "Trong miệng anh không phải luôn mồm kêu là bác sĩ chữa chết người sao? Anh đánh những y tá này thì còn gọi gì là đàn ông, có gì bản lĩnh chứ?"

Gã ác bá bị Hoàng Ngân hỏi đến sững sờ, xung quanh toàn là âm thanh chỉ chỉ chọ chọ, cuối cùng gã đành phải để cái ghế xuống, "Được, chúng tôi không đánh phụ nữ cũng không thành vấn đề, các cô nhanh chóng gọi tên lang băm Cao Dương Thành ra cho tôi, nếu không, tôi sẽ đập nơi này nát bét ra thì thôi!!"

Hoàng Ngân vội vàng giúp cô y tá kia đứng lên, "Cô không sao chứ?"

"Không, không sao, cảm ơn cô." Y tá kia vội vàng nói lời cảm ơn với Hoàng Ngân.

"Bác sĩ Cao đâu?" Hoàng Ngân trông thấy những kẻ hung thần ác sát này làm âm ỉ cả bệnh viện, có chút lo lắng cho Cao Dương Thành.

Y tá kia nghe xong vội vã nhìn bên đó lên, "Bác sĩ Cao bây giờ còn đang trong phòng mổ, đó là một ca giải phẫu lớn, hơn nữa mới vừa bắt đầu không lâu, tạm thời không có khả năng đi ra."

"Không có khả năng đi ra phải không!? Không có khả năng đi ra, vậy chúng tôi sẽ đập phá đến khi nào hẳn chịu lộ mặt ra mới thôi!!"

Người đàn ông kia nghe xong lời y tá nói, lại bắt đầu một trận đập phá lung tung.

Nghe thấy âm thanh "Bình bình bang bang", Hoàng Ngân cảm thấy mặt mũi cũng run rẩy nháy loạn theo. Cô rõ ràng có thể mặc kệ không quan tâm, nhưng hết lần này đến lần khác, cô vẫn không thể ném những chuyện liên quan đến rồi Cao Dương Thành sang một bên được.

Hoàng Ngân hỏi cô y tá biết rõ tình hình bên cạnh, "Đây rốt cuộc là sao? Bọn họ đang làm âm ỉ cái gì?"

"Là chuyện của mấy ngày trước, một bệnh gấp tai nạn bị nhồi máu não, lúc tiến hành phẫu thuật lần đầu tiên, bác sĩ Cao đã nói với họ, với tình trạng này không thích hợp để mổ. Mấy người nhà này không nghe, nói bệnh viện chúng tôi có ý kéo dài thời gian để thu tiền viện phí bọn họ. Kết quả là bọn họ trực tiếp chuyển sang bệnh viện bên cạnh, không ngờ sau khi mổ lại dẫn tới não bị nhồi máu độ hậu, cuối cùng lại chuyển trở về xin bác sĩ Cao làm phẫu thuật cho người bệnh kia. Lúc đầu ca mổ tương đối thành công, thể nhưng, ai ngờ được bệnh nhân này còn chưa kịp đẩy ra ngoài phòng mổ, đã đột nhiên bị nhồi máu cơ tim, cấp cứu không có hiệu quả nên qua đời rồi! Chuyện này cần bàn không có liên quan gì tới bác sĩ Cao, lúc đó người nhà cũng không âm ỉ, nhưng sau đó lại đột nhiên tới gây chuyện, nói bác sĩ Cao của chúng tôi chữa bệnh làm chết người. Cô nói xem, vậy có lý không cơ chứ!!!"

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Nhân vật làm mưa làm gió

CHƯƠNG 25: NHÂN VẬT LÀM MƯA LÀM GIÓ

"Ý của cô là bệnh viện các cô chữa chết người mà còn có lý đúng không? Kẻ nào kẻ nấy tất cả đều là lang băm, vẫn không chịu bồi thường phải không?" Người đàn ông kia lại hung ác giờ ghé lên uy hiếp.

Hoàng Ngân rốt cuộc cũng cảm thấy ngứa tai, "Anh mờ miệng ngậm miệng toàn là lang băm, anh chửi ai vậy?"

"Chửi tên họ Cao kia đó, thì sao nào?! Lúc đầu chúng tôi vào viện, hẳn đã cam đoan với chúng tôi thế nào? Nói ca phẫu thuật này không lớn, tính chất nguy hiểm không cao, nhưng kết quả thì sao? Đẩy người vào rồi cũng không ra được, tốn nhiều tiền như vậy, là để hẳn làm chết người ta hay sao? Tôi nói cho các người biết, hiện tại người không còn, nhưng món tiền này, bọn tôi nhất định phải đòi!!"

Cho nên, nói trắng ra thì bọn họ là một đám gây rối bệnh viện vô lương!! Muốn để bệnh viện và Cao Dương Thành phải nhè tiền ra, quả thật là nằm mơ!

Hoàng Ngân bỗng dừng nhìn gã ác bá trước mặt, trong đôi mắt trong suốt lạnh thấu xương không may có chút sợ hãi, "Anh coi bệnh viện là nơi nào? Là siêu thị anh tiêu bao nhiêu tiền là có thể được trả lại bấy nhiêu sao?"

Nếu quả thật là như vậy, Đổ Hoàng Ngân cô sẵn lòng tặng bệnh viện ba trăm, ba tỷ, thậm chí tặng miễn phí cái mạng này của mình cho họ, cô cũng chẳng chùn bước.

Thế nhưng...

"Bác sĩ không phải thiên thần, tôn chỉ y học của họ chỉ là cứu sống người khác, chứ không phải cái từ hồi sinh! Cho dù các anh có nhiều tiền hơn nữa, các anh cũng không thể ép buộc họ phải hoàn thành chuyện mà họ không thể làm được! Mặc dù mỗi ngày đều có sinh mệnh vụt mất từ tay họ, nhưng các anh có nhìn thấy hay không, có biết bao nhiêu mạng sống đã được họ cứu trở về cũng chính từ đôi tay ấy! Những lời lên vô lương tâm của các anh chính là sự dối xử không công bằng với họ, cho dù anh có kiện anh ấy ra toà, người thua kiện vẫn là anh mà thôi!!"

Hoàng Ngân nói chữ nào cũng là châu ngọc, hùng hồn danh thép.

Tiếng nói vừa dứt, nhất thời, tiếng vỗ tay nổi lên khắp bốn phía.

"Nói hay lắm!!" Có y tá bắt đầu lớn tiếng ủng hộ Hoàng Ngân.

"Đừng vậy, đừng vậy, bác sĩ bọn họ cũng không phải là thần thánh!"

Gã ác bá trước mặt bị Hoàng Ngân sặc cho một trận, trong chốn lát cũng có chút ghen hờn.

"Cô giỏi ăn nói lắm phải không? Hừ, vậy cô tới giúp Cao Dương Thành nói vài câu trên toà đi!" Gã ác bá tiếp tục dọa dẫm Hoàng Ngân.

"Anh nhất định muốn ra toà đúng không?" Hoàng Ngân lấy đi động ra, gả vờ bình tĩnh, "Được, vậy bây giờ tôi sẽ gọi điện thoại cho luật sư riêng của bác sĩ Cao, chúng ta ở trên toà không gặp không về!!"

Vào thời điểm như thế này, phải xem tâm lý của ai vững hơn!

"Bịch——" Di động của Hoàng Ngân bị hung hăng đập xuống đất, trong chớp mắt vỡ thành nhiều mảnh. Còn không đợi cô có phản ứng, Hoàng Ngân đã cảm thấy má phải đột nhiên đau xót.

"Bốp——" một tiếng, ai ngờ cô lại bị gã ác bá dúi tọt trước mặt tát cho một bặt tai.

"Nếu cô đã là bạn của tên họ Cao, vậy thì nhận thay hẳn một cái tát này đi! Chúng ta đi!!"

Gã ác bá giờ tay vẩy đám anh em của mình giải tán, trước khi đi cũng không nhắc lại chuyện ra toà, đoán chừng đã bị Hoàng Ngân hù dọa,

Ác bá đi rồi, tất cả y tá và bệnh nhân ở phòng khám bệnh đều vây lại, quan tâm hỏi Hoàng Ngân, "Cô ơi, cô không sao chứ?"

"Tôi không sao."

Hoàng Ngân sờ khoé miệng, có máu rỉ ra.

"Ôi chao, chảy máu rồi, mau mau mau, mau đưa cô gái này đi xem qua một chút."

"Không sao, không sao, bôi ít thuốc là được rồi, có một cái răng bên trong bị gãy..."

Mẹ kiếp, người kia rốt cuộc dùng lực mạnh đến thế nào chứ! May mà chỉ gãy một cái răng khôn mọc thừa.

Chuyện khiến cho Hoàng Ngân phiền muộn nhất chính là điện thoại di động của cô bị hỏng rồi! Lại phải tốn tiền đi mua cái khác.

Chẳng qua có thể tiền được ác bá này đi, vết thương của Hoàng Ngân cũng không uống phí, nếu Cao Dương Thành thật sự tới đây, còn không biết sẽ bị đánh đấm thành cái dạng gì!

Cô ngồi xuống, gắng để mình tĩnh tâm lại.

Đám người Cao Dương Thành và Thái Linh vừa từ phòng mổ đi ra, còn chưa kịp coi quần áo vô khuẩn đã Dương Thủy Sam chạy tới, "Thầy Cao, buổi sáng có người tới gây chuyện ở phòng khám!"

"Chuyện gì?"

Cao Dương Thành trừng mắt lên, tháo khẩu trang xuống, ném vào trong thùng rác.

Dương Thuý Sam cẩn thận liếc trộm anh một cái, lúc này mới khai báo đúng sự thật, “Chính là bệnh nhân lần trước đột nhiên bị nhồi máu cơ tim trên bàn mổ rồi qua đời đó, người nhà của họ bỗng dưng lại tới bệnh viện làm ầm ĩ, sau khi nói diễn một trận ở phòng khám, bị người ta dạy dỗ và đuổi đi rồi.”

Cao Dương Thành ngơ ngác nửa giây, màu sắc nơi đáy mắt càng tối đi vài phần, nhưng trên mặt từ đầu tới cuối vẫn không lẫn tợn gọn sóng. Anh coi bộ đồ vô khuẩn trên người ra, ném vào trong thùng, hỏi Dương Thuý Sam, “Lãnh đạo nào đứng ra giải quyết vậy?”

“Làm gì có lãnh đạo nào ra mặt, tất cả mọi người đều trốn đi đợi bão vệ tới xử lý! Kết quả, nghe nói là một người nhà bệnh nhân ở bệnh viện chúng ta đứng cầm đứng ra, nói một tràng dài ‘Bla bla bla bla’, nói đến mức người ta chạy luôn!”

“Lợi hại vậy sao?” Mắt Cao Dương Thành hơi híp lại.

“Đừng đó thầy, nghe nói còn là một cô gái nữa!” Dương Thuý Sam cũng khám phục gật đầu một cái.

“Àm ĩ thì ầm ĩ, có người bị thương không?” Cao Dương Thành mở tủ đồ của mình, quay đầu lại hỏi Dương Thuý Sam.

“Có!” Dương Thuý Sam gật đầu, “Thầy Cao, lần này đúng là thầy nợ người ta một ân huệ lớn rồi.”

Cao Dương Thành nhủ lòng mảy, “Cô ấy bị thương?”

“Đau phải! Đám gây rối bệnh viện kia làm rằng cô ấy là bạn thầy, nên tát cô ấy một cái rất mạnh, làm gãy cả răng người ta, thậm chí còn đập nát di động của cô ấy nữa!”

“Bọn họ xuất thân từ lưu manh sao? Đám đánh người ở bệnh viện, có còn pháp luật kỷ cương gì nữa không?” Cao Dương Thành hơi nổi giận, anh đóng cửa tủ đồ lại, mặc áo blouse trắng vào rồi đi ra ngoài, “Có biết cô gái bị đánh là ai không?”

“Không biết, hình như cô gái đó còn có ý không chịu để lại họ tên, vậy nên mọi người đều không biết rốt cuộc cô ấy là ai.”

“Hẹn luật sư Đặng tới đây cho tôi, chuyện gây rối ở bệnh viện hôm nay, tôi phải nói chuyện rõ ràng với bọn họ.”

“Thầy Cao, thầy còn định kiện người ta sao?” Dương Thuý Sam đuổi theo anh hỏi.

“Bọn họ dám đánh người ở bệnh viện thì cũng nên chuẩn bị tâm lý ngồi tù!” Trên khuôn mặt tuấn tú của Cao Dương Thành lộ ra vài phần rét lạnh.

“Thầy không sợ chủ nhiệm tìm thầy tới nói chuyện hả?”

“Cô cảm thấy sao?”

Cao Dương Thành lạnh lùng cong môi lên, tăng nhanh tốc độ bước chân.

Vừa đẩy cửa phòng làm việc khoa ngoại thần kinh, Vũ Phong đã nghênh đón anh, “Lão nhị, lần này cậu thật sự trở thành nhân vật quan trọng rồi!”

Cao Dương Thành lãnh lạnh quét mắt nhìn anh ta một cái, “Tôi không cười trên nỗi đau của người khác như cậu được.”

“Không không không, lần này thật sự không phải tôi cười trên nỗi đau của người khác, mà là hăm mộ! Thật đấy, thật đấy!!” Vũ Phong vỗ ngực cam đoan.

“Nói tiếng người!” Cao Dương Thành rất buồn phiền.

“Chuyện người đẹp cứu anh hùng đang truyền khắp bệnh viện chúng ta đó! Cậu rất muốn biết vị ân nhân cứu mạng vô danh kia là ai phải không?” Vũ Phong cố ý thừa nước đục thả câu.

“Cậu biết sao?” Cao Dương Thành nhủ mảy.

“Ai vậy? Ai vậy?” Dương Thuý Sam cũng tò mò với đầu qua.

“Đỗ Hoàng Ngân! Khi tôi tới phòng khám đúng lúc trông thấy cô ấy bị đánh rồi đi...Này này này! Lão nhị, cậu vội vàng đi đâu vậy? Lát nữa còn phải kiểm tra phòng bệnh đó!!”

Vũ Phong còn chưa kịp nói xong, Cao Dương Thành đã lao như bay ra khỏi phòng làm việc.

Giọng nói lạnh lùng của anh vang lên ngoài cửa, “Cậu ở đó mà còn dè cô ấy bị đánh, lát về tôi sẽ tìm cậu tính toán món nợ này sau!”

“Này này, lúc đó tôi không ở đó mà!! Tôi không ở đó!” Vũ Phong oan uổng hô to, nhưng bên ngoài nào còn bóng dáng của Cao Dương Thành.

Dương Thuý Sam nghi ngờ nháy mắt mấy cái, “Đỗ Hoàng Ngân? Là ai vậy ạ?”

“Người phụ nữ có thể khiến lão nhị khản trương như vậy, cô cảm thấy còn có thể là ai?”

“Người mà thầy Cao thích?” Dương Thuý Sam kinh ngạc che miệng, hạ thấp giọng lên lên hỏi Vũ Phong, “Không phải thầy Cao có vị hôn thê rồi sao? Vậy...Thế này có tính là ngoại tình không ạ?”

Trông thấy bộ dạng lên lút như ăn trộm của Dương Thuý Sam, Vũ Phong không nhịn được cười, “Bạn học Dương, cô đã biết nhiều quá rồi đấy!”

Cao Dương Thành rút cuộc cũng không tìm được Hoàng Ngân.

Anh ra khỏi khu nội trú, đi về phía phòng khám bệnh, lúc đi ngang qua vườn hoa nhỏ, bước chân chột khựng lại.

Ánh mắt Cao Dương Thành dừng trên người cô gái ăn mặc phong phanh đang ngồi trên ghế dài, trong ánh mắt lãnh đạm, nổi lên màu sắc nhàn nhạt.

Cô ngồi ở đó, mái tóc dài đen nhánh như thác nước xoã bung, rơi trên bờ vai, mơ hồ che đi khuôn mặt hơi sưng sưng.

“Chỉ, chỉ dừng nói với em, đây là do chị đánh nhau với người ta nhé, rốt cuộc chị đắc tội với loại người như thế nào? Sao lại ra tay mạnh với một cô gái như vậy?”

Đỗ Thanh Nga rõ ràng còn chưa biết sự tích làm mưa làm gió của chị mình, cô ấy đứng trước mặt Hoàng Ngân, nhẹ nhàng bôi thuốc cho cô.

Hàng mi cong cong của Hoàng Ngân khẽ chớp, cô lắc đầu một cái, nhưng không nói câu gì.

“Đau không?” Đỗ Thanh Nga đau lòng hỏi.

“Cũng tạm, không đau lắm.” Hoàng Ngân lắc đầu.

“Đã bị đánh thành đầu heo rồi mà còn nói không đau! Có Đỗ, cô đúng là mình đồng da sắt!”

Đột nhiên, một giọng nói vô cùng quyến rũ, rất không đúng lúc xen vào cuộc đối thoại của hai người.

Trong lời nói tràn đầy ý châm chọc, quái gở.

Ngoại trừ bác sĩ Cao Dương Thành độc mồm độc miệng, còn có thể là ai được nữa?

Hoàng Ngân sững sờ nhìn về phía Cao Dương Thành đang đi về phía họ, có chút bất ngờ với sự xuất hiện của anh.

“Bác sĩ Cao!”

Đỗ Thanh Nga vừa trông thấy Cao Dương Thành đã mừng rỡ như điên.

Cao Dương Thành không để ý đến cô ấy, miễn cưỡng ngồi xuống phần ghế bên cạnh Hoàng Ngân.

Hai tay anh theo thói quen dút vào trong túi áo blouse trắng, đầu hơi ngẩng lên, tựa lưng vào ghế, nghiêng mắt nhìn Hoàng Ngân bên cạnh, “Cô Đỗ, thật không nhìn ra, cô còn biết đánh nhau nữa.”

Hoàng Ngân biết anh đang cố tình khiến mình khó chịu, khoé môi cô giương lên, lộ ra một nụ cười châm biếm, “Trên đời này chuyện Bác sĩ Cao không biết còn nhiều lắm!”

“Vậy sao?” Cao Dương Thành nhiu mày, hỏi cô đầy mềm mỏng, “Nghe nói cô Đỗ vì một người đàn ông mà bị đánh thành đầu heo! Thế nào? Người đàn ông nào có sức hấp dẫn lớn đến thế, đáng để cô Đỗ dùng cảm quên mình vì anh ta như vậy? Người này, tôi còn thật sự không biết đó.”

Cao Dương Thành dút khoát nghiêng người qua, một tay khoác lên chỗ dựa lưng, cười nhăn nhơ hỏi Hoàng Ngân.

“...”

Hoàng Ngân cảm thấy người này chính là một tên vô lại!

Cô dám bảo đảm chắc chắn anh ta đã nghe nói đến chuyện ngu xuẩn mình làm sáng sớm hôm nay rồi.

Nếu không phải ngại có Đỗ Thanh Nga ở đây, Hoàng Ngân chắc chắn sẽ đứng dậy, chỉ vào mũi anh, mắng anh lấy oán báo ân.

Hoàng Ngân cố gắng hết sức để con tức giận trong lòng xuống, nhếch môi cười lạnh lùng, Cô nghiêng đầu nhìn Cao Dương Thành, “Bác sĩ Cao, anh nói xem người này rốt cuộc có sức hấp dẫn gì? Sao vừa xuất hiện đã có thể khiến tâm trạng vui vẻ của người ta thay đổi chỉ trong nháy mắt nhỉ?”

“Chị chị đừng như vậy...” Đỗ Thanh Nga đung đung người chị mình, cố gắng nói mấy lần hòa hoãn, “Bác sĩ Cao nói chuyện lúc nào cũng như vậy, chị đừng để bụng.”

Cao Dương Thành lạnh lùng nhìn lướt qua Đỗ Thanh Nga, thấy cách Đỗ Thanh Nga bôi thuốc cho Hoàng Ngân có chút vụng về, anh không nhận được mà nhiu mày lại, “Bệnh viện không có y tá sao?”

Đỗ Thanh Nga sững sốt một chút, thấy anh nhìn chằm chằm vào cái tay đang bôi thuốc của mình, lúc này mới đột nhiên tỉnh ngộ, vội vàng cười lắc đầu, “Không, không phải, chỉ là không muốn làm phiền bọn họ mà thôi.”

“Đưa thuốc cho tôi đi.” Cao Dương Thành chia tay về phía cô ấy.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 26: Sự dịu dàng lâu nay không có

CHƯƠNG 26: SỰ DỊU DÀNG LÂU NAY KHÔNG CÓ

"Đưa thuốc cho tôi đi." Cao Dương Thành chia tay về phía cô ấy.

Đỗ Thanh Nga sững sờ, Hoàng Ngân cũng ngăn ra theo.

"Đưa thuốc cho tôi, tôi làm." Cao Dương Thành té nhát buông thêm một câu.

"Bác sĩ Cao, vết thương nhỏ này không cần phải làm phiền đến anh đâu." Hoàng Ngân vội vàng cười xòa từ chối.

Cao Dương Thành đứng dậy đi đến lấy thuốc trong tay của Đỗ Thanh Nga, anh hơi nhăn mày lại, bên môi còn treo lên nụ cười không rõ ý tứ: "Sao nào? Có Đỗ sợ tôi làm đau cô à?"

"..."

"Cô yên tâm đi, tôi sẽ hết sức nhẹ nhàng..."

"..."

Lưu - Mạnh!

Hoàng Ngân oán thầm trong lòng một câu, trên mặt bỗng nhiên ửng hồng một tầng, cũng may vì mặt bị thương nên tâm tình lúc này mới không bị phơi bày toàn bộ.

Bởi vì những lời ấy quá quen thuộc! Bốn năm trước trong lúc hai người bọn họ trên miền lần đầu tiên, người đàn ông này đã nói lời y đúc như vậy.

Đỗ Thanh Nga đứng ở một bên ngạc nhiên nhìn hai người bọn họ người tung kẻ hứng mới sức tinh hỏi: "Hai người quen biết nhau sao?"

"Có quen."

"Không quen."

Hai người gần như là trả lời cùng lúc, nhưng lời nói ra lại ngược nhau hoàn toàn.

Hoàng Ngân nói không quen biết, nhưng Cao Dương Thành lại đáp rằng hai họ có biết nhau.

Đỗ Thanh Nga cau mày lại.

Lòng Hoàng Ngân hoảng loạn, cô ngẩng đầu lên ném một ánh mắt cầu cứu cho Cao Dương Thành.

Nhưng Cao Dương Thành lại làm như không thấy, anh khom người cúi đầu bôi thuốc cho Hoàng Ngân: "Cô Đỗ, cô từng là người nhà một bệnh nhân của tôi mà, cô thấy hai chúng ta không quen biết gì nhau à?"

"Thế... cũng đâu tính là quá quen đâu chứ?" Hoàng Ngân thoáng nhích ra sau một bước.

Cao Dương Thành nhìn thẳng vào cô, nơi đáy mắt đen kịt lóe lên vài tia sáng sắc bén cảnh cáo cô, anh nghiêng răng nói: "Ừ, không quen."

Hoàng Ngân thờ phào nhẹ nhõm, trong lòng có chút biết ơn anh.

Bóng y tế mềm mại lướt qua chỗ bị thương trên gương mặt của cô, động tác cũng như anh nói vậy, nhẹ nhàng dịu êm, ngay cả vết thương cũng không còn đau như trước nữa.

Ồi, cảm giác này sao mà kì lạ quá!

...

Đêm khuya, lúc trời sắp sáng, Hoàng Ngân làm thêm xong thì trở về bệnh viện, cô bước ra từ trên thang máy rồi đi thẳng đến phòng bệnh của Hường Dương, đang đi trên hành lang thì tình cờ gặp phải Cao Dương Thành.

Anh vẫn ngồi nghỉ trên chiếc ghế lần trước kia, đầu dựa vào tường, ngả người dựa lên lưng ghế, hai mắt nhắm lại.

Hình như cảm nhận được sự xuất hiện của Hoàng Ngân, anh bỗng nhiên mở hai mắt ra, nhìn về phía Hoàng Ngân.

"Lại trực đêm à?"

Hoàng Ngân bước đến hỏi anh.

Cao Dương Thành lắc đầu: "Chờ cô."

"Chờ tôi?" Hoàng Ngân ngạc nhiên.

"Đến đây ngồi xuống đi."

Cao Dương Thành vỗ vỗ chỗ trống trên ghế bên cạnh mình rồi ngả đầu nhìn cô.

"Lại đây để tôi kiểm tra vết thương của cô sao rồi."

"Tôi không sao."

Mặc dù ngoài miệng Hoàng Ngân nói như vậy nhưng vẫn đến ngồi xuống bên cạnh anh.

Cao Dương Thành kiểm tra vết thương cho cô, Hoàng Ngân cũng không có tránh né.

"Ồ Hoàng Ngân, cô giỏi thật đấy! Hôm nay cô nổi tiếng ở bệnh viện tôi rồi đấy. Một mình chống lại đám người xấu, diễn được một cảnh người đẹp cứu anh hùng rất xuất sắc đấy!"

Hoàng Ngân không vui lắm anh: "Bác sĩ Cao đang cười trên nỗi đau của người khác đấy à?"

"Ồ Hoàng Ngân."

Bỗng nhiên Cao Dương Thành nghiêm mặt lại nhìn cô.

Nhìn khuôn mặt vì anh mà sùng đồ của cô, anh nghiêm túc hỏi: "Nếu hôm nay người mà đám kẻ xấu kia nhắm không phải là Cao Dương Thành tôi, mà là một người lạ mặt nào đó thì cô có vì bọn họ mà liều mình xông vào can thiệp như ngày hôm nay không?"

"Không biết nữa."

Hoàng Ngân không muốn lừa anh, mà cũng không muốn tự gạt chính mình.

Cô nhìn Cao Dương Thành rồi ngượng ngùng nở nụ cười: "Anh nghĩ tôi là thánh mẫu xuất thế à?"

Câu trả lời này của cô khiến cho đôi mắt hẹp dài của Cao Dương Thành nhắm chặt lại.

Trong chốc lát, trái tim tựa như bị một nhúm bông đập vào, mềm mại, ấm áp, một loại cảm giác thư thái ấm áp tràn ngập khắp lồng ngực của anh...

Đã bốn năm rồi anh mới cảm thấy thoải mái và dễ chịu đến vậy.

"Ồ Hoàng Ngân, sau này đừng làm mấy chuyện ngốc nghếch này vì tôi nữa."

Thái độ của anh nghiêm túc hiếm thấy, giọng nói có chút khàn đặc: "Tôi không vui khi thấy cô làm những chuyện này vì tôi đâu! Cao Dương Thành tôi là đàn ông, không cần một người phụ nữ đến bảo vệ tôi, có hiểu không?"

Hoàng Ngân mím chặt môi rồi gật đầu, xem như đã hiểu.

"Cho cô này."

Cao Dương Thành đột nhiên lấy cái hộp ở ghế bên cạnh rồi đưa cho cô.

"Giấy đây?"

Hoàng Ngân nghi ngờ nhận lấy, mở ra xem thì vô cùng ngạc nhiên: "Điện thoại à?"

"Bồi thường cho cô đấy."

"Không cần đâu, lúc nào rảnh thì tôi mua tạm một chiếc dùng ỏn là được rồi." Hoàng Ngân từ chối.

Cao Dương Thành cau mày lại, gương mặt đẹp trai xui xuống: "Ồ Hoàng Ngân, cô có tin tôi vứt nó vào thùng rác ngay bây giờ không?"

"Này! Sao anh lại ngang ngược làm càn như vậy được chứ?" Hoàng Ngân giận dữ.

"Mau mau tìm lúc nào rảnh thì làm lại sim đi."

"Ừm"

"Vết thương không được chạm nước, bôi thuốc đúng giờ."

"Được."

"Còn nữa..."

"Hửm?"

"Ồ Hoàng Ngân, cảm ơn cô!"

Cao Dương Thành bỗng nhiên đưa tay ra xoa xoa đầu Hoàng Ngân giống như bốn năm về trước vậy.

Không đợi Hoàng Ngân phản ứng lại kịp thì anh đã đứng dậy, đi về phía cửa thang máy vẫn còn mở ra trên hành lang.

Có một chút chua xót bỗng nhiên xộc vào ngực Hoàng Ngân...

Viễn mắt lập tức hoen ướt.

Động tác lâu rồi không thấy, cảm giác lâu rồi không có...

Sự rung động này, có lẽ... Đời này chỉ có một người đàn ông tên là Cao Dương Thành mới có thể đem đến cho cô!

...

Cao Dương Thành đã bị chủ nhiệm mời đến phòng làm việc uống cà phê lần thứ ba rồi.

Vừa đi ra thì Dương Thùy Sam và Vũ Phong đã kéo nha kéo nhéo khuyên nhủ ở bên tai anh: "Lão nhị, cậu đừng có kẩn quẩn trong lòng nữa, chuyện này mà ồn ào ra đến tòa thì thật sự chẳng có gì tốt đẹp với cậu đâu."

"Đúng đấy đúng đấy ạ, thầy Cao, thầy thấy đó thầy cũng đau bị thương ở chỗ nào đau đúng không? Thầy đang êm đẹp như thế lại đi kiện người ta, lỡ như bị cắn ngược lại thì chất lượng của khoa chúng ta sẽ mất sạch, đến lúc đó chủ nhiệm chắc chắn sẽ ra tay đi chức danh thầy xuống, không cho thầy rút xuống thành phó giáo sư mới là chuyện lạ!" Dương Thủy Sam cũng phụ họa theo.

"Đúng đúng đúng, chuyện này thật sự không đùa được đâu!" Vũ Phong cũng gật đầu lia lịa.

Cao Dương Thành lạnh nhạt liếc hai người bọn họ một cái: "Hai người rảnh rồi hết đúng không? Rảnh thì đi kiểm tra lần lượt từng phòng cho tôi."

Vũ Phong cùng Dương Thủy Sam bị Cao Dương Thành đuổi ra khỏi phòng làm việc.

"Chỉ có người thất nút mới giờ phút được, tôi thấy chuyện này chúng ta nói với thầy Cao cũng không có tác dụng gì đâu, chỉ có thể đi tìm cô Đỗ kia thôi." Dương Thủy Sam cuối cùng cũng nắm được điểm trọng tâm của sự việc.

"Chuẩn luôn." Vũ Phong gật đầu tán thành: "Nếu Đỗ Hoàng Ngân thật sự quan tâm đến lão nhị của chúng ta thì chắc chắn sẽ không đứng yên nhìn cậu ấy bị giáng chức đâu! Chỉ cần cô ấy nói một tiếng thì lão nhị cũng sẽ bỏ tay thôi."

Vũ Phong thật sự đi tìm Hoàng Ngân ngay lập tức, Hoàng Ngân vừa nghe được tính nghiêm trọng của sự việc thì lập tức đồng ý sẽ nói chuyện lại với Cao Dương Thành.

Buổi chiều, Hoàng Ngân hẹn Cao Dương Thành gặp mặt ở băng ghế dài trong công viên nhỏ.

Anh lại đến muộn một tiếng.

"Xin lỗi, tôi vừa xếp hàng kiểm tra sức khỏe xong."

Cao Dương Thành nhét hai tay vào túi áo, ngồi xuống bên cạnh Hoàng Ngân.

Kiểm tra sức khỏe?

"Có làm kiểm tra máu không?" Hoàng Ngân theo phản xạ có điều kiện mà hỏi anh.

"Ừ, vừa làm xong. Vết thương thế nào rồi?"

Anh hỏi Hoàng Ngân rồi đưa tay lên xem khuôn mặt của Hoàng Ngân, cẩn thận quan sát một lúc.

"Không sao nữa rồi, chỗ sưng cũng đã tan hết."

Hoàng Ngân nắm tay anh xuống khỏi mặt mình, vẻ mặt có chút quẫn bách.

Gò má được anh chạm vào chỉ thấy nóng ran, nóng đến nỗi trong lòng cũng khô khốc.

"Tìm tôi có việc gì à?" Cao Dương Thành hỏi cô.

"Ừm." Hoàng Ngân gật đầu, do dự một chút một lát, khẽ liếm môi rồi mới hỏi anh: "Nghe báo anh định đi kiện đám người lần trước gây ồn ào trong bệnh viện?"

Cao Dương Thành cạ lời: "Ồ, từ khi nào cô đã cài gián điệp vào khoa của bọn tôi vậy? Nói đi, nói tôi nghe thử xem ai là kẻ phản bội trong khoa bọn tôi?"

Hoàng Ngân buồn cười: "Làm gì tệ đến mức như anh nói chứ?"

Cao Dương Thành cũng lười vòng vo với cô: "Cô cứ nói cô muốn tôi làm gì đi."

"Rút đơn kiện."

"Không nói nữa!"

Cao Dương Thành còn cố chấp hơn cả cô.

"Tại sao chứ?" Hoàng Ngân có phần nóng nảy.

"Tại sao cái gì mà tại sao? Đỗ Hoàng Ngân, đầu óc cô toàn bã đậu à? Thì ra người bị đánh không phải là cô đúng không?" Cao Dương Thành không khỏi tức giận, đưa tay lên nắm lấy cằm cô rồi lắc qua lắc lại xem kỹ bên gò má bị thương.

May mà không để lại vết sẹo nào, bằng không thì chuyện này còn lâu anh mới dễ yên!

Hoàng Ngân gạt bàn tay anh ra, nhẫn nại khuyên như: "Đúng, nếu người bị đánh là tôi thì anh tức bọn họ cái gì cơ chứ?"

"Có một câu tục ngữ nói rất đúng."

"Tục ngữ nào?" Hoàng Ngân cảm giác bản thân hoàn toàn không theo kịp tư duy của người đàn ông này.

"Đánh chó phải ngoảnh mặt chài!"

Cái chết!!

"Ai là chó nhà anh hả?" Hoàng Ngân tròn mắt lên, oán giận đánh một cái bốp lên tay của anh: "Anh không thể tích đức cho mồm miệng của mình được à? Đồ vô ơn!"

Lúc trước cô không nên can thiệp vào chuyện này, cứ để anh ta bị đám lưu manh kia dạy dỗ một trận, và hết hàng tiền đạo xem còn dám để cái miệng đi chơi xa thế không!

"Cô mới là đồ vô ơn! Bị đánh rồi còn biện hộ thay cho người ta nữa, cô không có lòng tự trọng của mình hả!"

"..."

"Nói chung tôi sẽ không ra tòa làm chứng đâu." Hoàng Ngân cứng với anh đến cùng.

Cao Dương Thành nhủ mảy mềo mắt nhìn cô: "Có phải Vũ Phong nói cho cô biết nếu lần kiện này bị xử thua thì tôi cũng bị giáng chức theo đúng không?"

"Chuyện này không cần anh ta nói tôi cũng biết, bản thân tôi cũng có thể nghĩ ra, lần kiện này có thắng thì cũng chỉ chụp lên đầu tên kia một tội danh có ý đã thương người khác, cùng lắm là nhốt vài ngày, bồi thường một ít tiền là xong chuyện, nhưng nếu thua thì sao? Một khi thua thì anh phải lãnh thêm một tiếng xấu 'lang băm', bản thân phải ôm trọn nỗi oan thâu trời này, ảnh hưởng đến danh tiếng của bệnh viện không nói rồi, sau này bệnh nhân nào thấy Cao Dương Thành anh đều nói anh là một tên lang băm, trong lòng anh nghe không thấy khó chịu chắc? Hay là phải nói anh cũng không có lòng tự trọng hả?"

Hoàng Ngân khiến Cao Dương Thành phải sững sờ vài giây.

Từ đáy mắt sâu thẳm của anh lộ lên vài tia sáng nhạt, anh nhìn cô gái trước mắt có khuôn mặt xinh đẹp nhưng giữa hàng lông mày đều là sự ngoan cường này, bỗng buông ra lời nhận xét khe khẽ: "Bốn năm không gặp, tài ăn nói tiến bộ hơn rồi đấy."

"..."

Bây giờ là lúc nói những lời này à? Hoàng Ngân há hốc miệng.

"Vì vậy ý của cô là thấy cô bị đánh nhưng Cao Dương Thành tôi còn phải đứng yên nuốt giận vào bụng à?"

"Nếu lúc sáng sớm tôi biết mình can thiệp vào chuyện đó có thể sẽ làm anh bị giáng chức thì ban đầu đã không chịu thay anh một cái tát này..."

"Đỗ Hoàng Ngân, logic cái quần gì vậy!" Cao Dương Thành không còn kiên nhẫn.

"Tôi mặc kệ là logic gì, nói chung việc ra tòa cũng giống như khi các anh làm phẫu thuật mà thôi, cho dù có đến 99% khả năng thắng kiện, thì cũng vẫn có 1% thua kiện ở đó. Vì vậy nếu anh thật sự muốn tốt cho tôi thì hãy đơn kiện đi, Đỗ Hoàng Ngân tôi thật sự không để ý đến chút lòng tự trọng đó đâu."

Cô đề ý hơn cả là lòng tự trọng của anh, sự nghiệp của anh và tương lai của anh!

Một người thành công như anh không đáng vì chút chuyện xấu này của cô mà phải đối mặt với nguy hiểm! Không phải vì không xứng mà vốn dĩ không nhất thiết phải làm thế.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Hai mươi tư giờ cuối cùng

CHƯƠNG 27: HAI MƯƠI TƯ GIỜ CUỐI CÙNG

"Nếu lần kiện này thua sẽ chỉ làm tôi mắc nợ anh nhiều hơn mà thôi..."

Hoàng Ngân mím mím môi, trong lòng có chút áy náy: "Đừng để tôi phải mắc nợ anh quá nhiều."

Đôi mắt sâu thẳm của Cao Dương Thành nhìn thẳng vào cô, ánh mắt càng lúc càng lạnh, rất lâu sau anh mới lạnh lùng cong khóe môi lên: "Đỗ Hoàng Ngân, thứ cô nợ tôi, cả đời này cũng không trả nổi!"

Anh khiến trái tim Hoàng Ngân bỗng nhiên thắt chặt lại, trong đáy mắt dâng lên một tầng nước nhàn nhạt không thấy rõ.

Cao Dương Thành ngả người dựa lên lưng ghế, con ngươi sâu hút nhìn về phía cây phong đỏ rực đến mức chói mắt ở phía xa: "Cô có nhớ bản thân đã từng nói, sau khi trả Trái Tim Biển Cả về lại thì từ đó về sau hai chúng ta không còn quen biết nhau?"

Hoàng Ngân cúi thấp đầu: "Ừ, có nhớ."

Nhưng mà cô làm không được.

"Đỗ Hoàng Ngân, mai là chủ nhật, đi theo tôi một ngày đi..." Cao Dương Thành đột nhiên nói.

Hoàng Ngân sững sờ, nghiêng đầu rồi lại ngạc nhiên nhìn anh.

Cao Dương Thành cũng nghiêng đầu nhìn cô, khuôn mặt nghiêm túc: "Đi theo tôi một ngày, tôi sẽ rút lại đơn kiện."

Đối mặt với điều kiện của anh, Hoàng Ngân có chút hoang mang: "Chủ nhật tôi cũng rất bận."

"Vậy nếu tôi lấy Trái Tim Biển Cả đó ra để cược thì sao?" Cao Dương Thành lạnh nhạt mờ mịt.

Hoàng Ngân cả kinh, trên mặt có chút vui mừng: "Anh tìm được nó rồi?"

Cao Dương Thành lắc đầu, giọng nói lạnh lùng: "Tìm được hay không toàn bộ đều nằm ở quyết định của cô."

Vì vậy bây giờ người đàn ông này đang uy hiếp cô đấy à?

"Đỗ Hoàng Ngân, qua ngày mai, chúng ta hãy xem nhau như là người dưng đi..."

Vì thế ngày mai chính là hai mươi bốn tiếng cuối cùng của bọn họ!

Cao Dương Thành khiến Hoàng Ngân phải sững sờ.

Cô khó hiểu nhìn anh, vẻ mặt còn có chút ngẩn ngơ.

Khóe miệng lạnh nhạt của Cao Dương Thành treo lên một nụ cười tùy ý: "Sao thế? Sợ à?"

"Không... Không phải..."

Trong chốc lát đó, Hoàng Ngân cảm nhận được một loại cảm giác không tên cứ quanh quẩn ở trong lòng cô, vô cùng khó chịu.

"Đỗ Hoàng Ngân, thật ra cô cũng là một con rắn độc, khiến người ta tránh không kịp..." Bỗng nhiên Cao Dương Thành buông ra một câu chứa đầy ẩn ý sâu xa.

Nhìn cây phong ở phía xa, ánh mắt càng lúc càng sâu hút.

Cô là một con rắn độc gặm nuốt lòng người!

Cao Dương Thành biết, nếu như bản thân lại dây dưa với cô như thể thêm một lần nữa thì sớm muộn gì cũng có một ngày chính anh phải thịt nát xương tan!

Huống chi Cao Dương Thành vốn dĩ rất xem thường cái trò vụng trộm ngoài giá thú này!!

Vì thế, cứ như vậy đi!

"Ngày mai, ở nhà tôi, có tới hay không thì tùy cô quyết định."

Anh làm mặt vô cảm nói xong thì đứng dậy rời đi, để lại một mình Hoàng Ngân ngồi ngẩn ngơ ở trên băng ghế dài, chờ người ra.

Hoàng Ngân không hiểu, nếu thật sự đã muốn làm người dưng thì tại sao anh lại bướng bỉnh muốn cô đi theo anh một ngày nữa.

Thật ra Hoàng Ngân không biết, chuyện này ngay cả bản thân Cao Dương Thành cũng không thể hiểu nổi.

...

Sáng sớm hôm sau, rốt cuộc Hoàng Ngân cũng đến, chỉ là không biết vì để được rút đơn kiện hay là vì Trái Tim Biển Cả, hoặc có thể vì nguyên nhân nào khác cô chẳng rõ.

Lúc Cao Dương Thành đến mở cửa cho cô thì mái đầu vẫn rối tung như tổ quạ. Mà cho dù tóc tai có rối bù cũng may ảnh hưởng gì đến vẻ đẹp trai của anh cả, thậm chí nếu so sánh với sự chín chắn ngày thường thì còn có thêm chút năng động tuổi trẻ tỏa ra nữa.

Anh mở to đôi mắt lơ mơ vẫn còn đang ngái ngủ của mình ra, đứng trước cửa neho mắt nhìn cô.

"Chào."

Hoàng Ngân ổn định lại nỗi lòng hồi hộp của mình rồi chào hỏi anh, trên mặt vẫn còn có chút lúng túng.

"Chào anh."

Cao Dương Thành cong khốe môi lên, đáp một câu: "Làm cho tôi một bát mì đi!"

"Há, à được, vậy anh mau đi rửa mặt đi." Hoàng Ngân trả lời.

Cao Dương Thành quay lại vào phòng ngủ, còn Hoàng Ngân thì đi vào trong bếp.

Trong phòng bếp sạch sẽ đến nỗi phải dùng từ sạch sành sanh để hình dung, rõ ràng người đàn ông này hiếm khi ở nhà ăn cơm thường ngày.

Mở tủ lạnh ra, bên trong có ít đồ uống lạnh, còn có một gói mì nằm chổng chơ ở đó.

Hoàng Ngân cau mày lại, rồi cuộc người đàn ông này thường ngày sống như thế nào vậy? Giờ cũng đã vào cuối thu rồi, sao lại còn uống nước lạnh vậy chứ? Chẳng trách tại sao lại mắc bệnh dạ dày.

Hoàng Ngân đun nước, định làm mì.

Lúc này Cao Dương Thành cũng đã rửa mặt xong xuôi, từ trong phòng ngủ bước ra.

Chuyện đầu tiên sau khi ngủ dậy là tắm rửa, thói quen này hình như anh vẫn còn giữ.

Mái tóc ngắn đen nhánh bấy giờ mới thấy sạch sẽ gọn gàng hơn không ít, còn vương chút hơi nước mịn mờ, rõ ràng là vừa mới tắm xong.

Áo ngủ đã được thay bằng chiếc áo sơ mi trắng thuộc loại cao cấp.

Cổ áo sơ mi hơi phanh rộng, cổ tay áo được tùy tiện xắn lên trên giữa cánh tay, để lộ da thịt màu lúa mạch ở dưới, toát lên sự cương nghị đặc thù của đàn ông.

Quần tây sẫm màu ôm sát lấy đôi chân thon dài của anh, quần áo được cắt may khéo léo càng khiến vóc người một mét tám tám nổi bật thêm phần cao to mạnh mẽ. Cái eo hình tam giác ngược hoàn mỹ kia như một tác phẩm điêu nghệ tuyệt vời được thượng đế đích tay làm ra, gợi cảm đến mức khiến người suy tư.

Không thể nghĩ ngờ, người đàn ông này từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài chẳng có lấy một chỗ tý vết để người khác bắt bẻ. Trên người anh từ lúc sinh ra đã mang theo khí chất cao quý và tao nhã càng khiến mọi người ngược mắt trông coi.

Hoàng Ngân vội vàng dời ánh mắt từ trên người anh sang chỗ khác, cô chỉ vào tủ lạnh: "Đã sắp sang đông rồi, sao anh còn uống nước lạnh vậy?"

"Quen rồi."

Cao Dương Thành cất bước tiến lại gần cô.

"Không phải dạ dày không tốt sao? Sau này đừng uống nữa."

Hoàng Ngân cúi đầu đánh trứng, tựa như chỉ tùy ý dận dò anh thôi.

Trứng gà là nguyên liệu nấu ăn duy nhất trong tủ lạnh của anh.

Cao Dương Thành không trả lời cô, vẫn theo thói quen đi đến mở tủ lấy đồ uống lạnh ra, tay vừa vuốt ra thì bỗng dừng lại.

Cô gái này vừa dận anh xong.

"Đây này."

Hoàng Ngân đưa cho anh một cốc sữa bò nóng: "Mới đun xong đây. Mì còn phải chờ vài phút nữa, anh uống cốc sữa bò này cho ấm bụng trước đi."

Cao Dương Thành nhận lấy.

Ánh mắt rơi xuống cốc sữa bò trong tay mình, màu trắng có chút sẫm lại.

Tầm mắt lại chệch sang Hoàng Ngân đang bận bịu nấu mì cho anh ở trong bếp.

Bốn năm, Đỗ Hoàng Ngân ngoại trừ gầy hơn một chút thì thật sự chẳng thay đổi chỗ nào nữa cả.

Khuôn mặt dễ thương, không được tính là quá xinh đẹp nhưng lại vô cùng sáng sủa, tính cách trước sau vẫn cố chấp như một, có lúc rất đáng ghét, nhưng có lúc cũng... làm người ta rung động sâu sắc. Hệt như trước kia, thích quan tâm anh sít sao, không cho anh thế này, không cho anh thế kia, thật sự rất phiền nhưng cũng rất ấm áp.

"Đỗ Hoàng Ngân."

Cao Dương Thành đột nhiên gọi tên cô, con người vẫn cố định trên khuôn mặt xinh đẹp chệch nghiêng, không chút gợn sóng.

Hoàng Ngân quay đầu lại nhìn anh: "Sao thế?"

Cao Dương Thành ngừng mười mấy giây.

"Nói rồi đây, qua ngày hôm nay thì đừng đến làm phiền tôi nữa."

Đáy mắt nhuộm đen của anh nhạt nhòa như biển không gió về đêm.

Cao Dương Thành đặt cốc sữa bò xuống bàn rồi xoay người đến tủ lạnh lấy đồ uống lạnh ra, anh ngửa đầu tu "Ừng ực ừng ực" mấy hớp lớn, cuối cùng lại ngẩng đầu nhìn Hoàng Ngân: "Biết chưa? Đây mới là nếp sống thường ngày của tôi, không bước được vào trong cuộc sống của tôi thì đừng mơ đến việc xáo trộn nhịp sống bình thường của tôi!"

Hình như anh đang tức giận.

Nhưng Hoàng Ngân không biết tại sao anh lại lên cơn như vậy.

Cô không trả lời anh, chỉ xoay người múc mì trong nồi ra.

"Mì xong rồi."

Hoàng Ngân thái hành rải vào trong nước mì rồi bung bát đến đặt lên trên bàn ăn.

Cao Dương Thành cầm đĩa lên, ngồi xuống trước bàn ăn, Hoàng Ngân cũng ngồi xuống trước bàn theo anh.

Liếc mắt nhìn người đàn ông đang cúi đầu ăn mì, do dự một lát mới nói: "Sau này chuyện trang trí phòng tân hôn của anh, tôi sẽ liên hệ trực tiếp với cô Khuất."

"Ừ."

Cao Dương Thành không chút do dự đáp.

Hoàng Ngân chỉ cảm thấy lồng ngực như bị một tấm màng không lọt gió bọc kín mít lại vậy, khó chịu đến cùng cực: "Vậy anh muốn ý kiến gì thì nói cô ấy chuyển lời lại cho tôi là được."

"Chuyện này cô nói nhiều lần rồi." Cao Dương Thành nhắc nhở cô.

"Há, thật sao?" Đầu óc Hoàng Ngân có chút lơ đãng.

"Trong hai mươi bốn giờ này có muốn đi chỗ nào không?" Cao Dương Thành ngừng mặt lên hỏi cô.

Hoàng Ngân ngó ra một lát mới nhớ ra phải trả lời, trong phút chốc đó điện thoại di động trong túi xách lại vang lên.

"Đợi chút."

Cô vội vàng đứng dậy đi ra phòng khách lấy điện thoại di động.

"Vũ Đạt?"

Là Đoàn Vũ Đạt điện đến.

Vừa nghe thấy cái tên quen thuộc này thì Cao Dương Thành không nhịn được mà ngược mắt nhìn Hoàng Ngân một chút, đáy mắt vốn nhạt nhòa tựa hồ lại nhạt thêm một chút nữa.

Anh cúi đầu tiếp tục ăn mì.

"Hoàng Ngân, em... Mau mau đến bệnh viện đi!"

Giọng nói của Đoàn Vũ Đạt chưa bao giờ nặng nề khẩn đặc như lúc này đây.

Hoàng Ngân cả kinh, trong đầu hoảng hốt vài giây.

Lại lập tức nghe anh ấy nói tiếp: "Dương Dương bỗng nhiên ngất xỉu, giờ được đưa vào phòng cấp cứu rồi."

"Còn nữa, bệnh viện cần bỏ mẹ đến ký... Giấy thông báo bệnh tình nguy kịch."

"..."

"Dừng..." một tiếng, Hoàng Ngân chỉ cảm thấy trong đầu có một quả bom phút chốc đã nổ tung, trước mắt đột nhiên trống rỗng.

Giấy thông báo bệnh tình nguy kịch?

Hoàng Ngân cầm điện thoại di động trên tay mà không ngừng run rẩy.

Trong phút chốc, não cô như thể hoàn toàn chết máy. Hoàng Ngân đỏ mắt, cứ đứng ngơ ngác ở đó, cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Lát sau cô lại cầm lấy túi xách trên ghế sa lông lên rồi chạy ra ngoài.

Song, còn chưa đến cửa thang máy thì bỗng nhiên tay cô bị một bàn tay to lớn mạnh mẽ nắm chặt lại.

Cô bị một sức mạnh ngang ngược thô bạo kéo về lại, cả người không hề phòng bị trước mà ngã vào một lồng ngực rắn chắc: "Đi đâu?"

Cao Dương Thành cúi đầu hỏi cô, giọng nói rơi vào tai cô lại lạnh lẽo đến mức khiến người e sợ.

"Tôi có việc gấp, bây giờ phải đi ngay."

Giọng nói của Hoàng Ngân run rẩy cực độ, cô gầy dựa muốn thoát khỏi lồng giam của Cao Dương Thành: "Thả tôi ra, thả tôi ra."

Cô gần như dùng giọng điệu van xin để nói với anh, giọng nói nhẹ đến mức như thể vọng từ nơi xa xói chân trời về đây, không có chút sức lực nào.

Nhưng Cao Dương Thành không nghe theo.

Anh cầm lấy tay của cô, tăng sức nắm lên thêm chút nữa, trong đôi mắt toàn sự ngang ngược hung hăng: "Đỗ Hoàng Ngân, cô đã đồng ý ở với tôi hai mươi bốn tiếng rồi mà?"

"Hôm khác được không? Hôm nay tôi phải đi!!"

Hoàng Ngân vươn tay ấn lung tung lên thang máy, con người đã căng kín một làn hơi nước mặt mờ.

Nhưng bỗng nhiên cô bị Cao Dương Thành ôm chặt vào trong ngực: "Đỗ Hoàng Ngân, dạ dày của tôi đau..."

Anh đang giữ cô lại, nhưng cũng đang nói sự thật.

Thân hình Hoàng Ngân run lên bần bật, ý thức tựa hồ có chút mê man, mà sương mù nơi đáy mắt lại càng thêm đậm.

Cô đã không thấy rõ mọi thứ ở trước mắt nữa rồi, bao gồm cả người đàn ông đang ở ngay trước mặt trong giờ phút này đây.

"Anh đi uống thuốc đi..."

"Cô rót nước cho tôi."

Cao Dương Thành cố chấp.

Ngay cả bản thân anh cũng không hiểu nổi tại sao cứ cố chấp như thế, cứ như một đứa nhỏ giờ trò làm nũng vậy, thật ấu trĩ.

Hoàng Ngân lắc đầu đẩy anh ra, có chút giận dữ: "Tôi phải đi, không kịp rồi, không kịp rồi!"

Cô gầy dựa muốn chạy đến chỗ thang máy, gương mặt trắng bệch như tờ.

"Đỗ Hoàng Ngân, tôi nói tôi đau dạ dày!!"

Cao Dương Thành gằm nhẹ lên với Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân trừng đôi mắt đầy tia máu lên nhìn anh: "Thả tôi ra..."

"Đỗ Hoàng Ngân, đây là hai mươi bốn tiếng cuối cùng của chúng ta!"

Cao Dương Thành lại nhắc nhở cô lần nữa, ngón tay lại dùng sức hơn, gần như đã bấm vào trong thịt của cô.

"Thả tôi ra!!"

Giọng nói của Hoàng Ngân bỗng nhiên cao lên tận vài tông.

"Nếu như lại thêm một Trái Tim Biển Cả thì sao đây?!"

"Cao Dương Thành, anh đừng ồn ào nữa!!" Mắt của Hoàng Ngân đã hoàn toàn đỏ hoe.

Đáy mắt của Cao Dương Thành cũng hoàn toàn lạnh lẽo, ngay cả giọng nói cũng thấp đến gần như hóa đá: "Người đó thật sự quan trọng đến thế?"

Người anh hỏi là Đoàn Vũ Đạt.

"Đúng thế." Viên mắt của Hoàng Ngân lập tức đỏ lên, nước mắt không kiềm được là chảy rơi xuống, cô ra sức nắm chặt hai tay đang run rẩy thành quả đắng: "Người đó là thứ quan trọng nhất trong cuộc đời tôi! Vì vậy, Cao Dương Thành, cầu xin anh buông tay ra đi! Đừng khiến tôi phải hận anh..."

Hoàng Ngân không dám tưởng tượng, nếu như... Đây là lần cuối cùng cô ở chung với con trai...

Nếu như, ngay cả lần cuối cùng gặp con cô cũng không đến kịp...

Không thể!! Tuyệt đối không thể!!

Dương Dương dễ thương như thế, sao thượng đế lại nỡ lòng nào đối xử với thằng bé như vậy được chứ!

...

Rốt cuộc Cao Dương Thành cũng buông Hoàng Ngân ra.

Anh ngồi giữa sảnh rộng lớn, cảm thấy không khí ở chung quanh trở nên lạnh hơn một chút...

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Giấy thông báo bệnh tình nguy kịch

CHƯƠNG 28: GIẤY THÔNG BÁO BỆNH TÌNH NGUY KỊCH

Mi ở trên bàn đã nguội hết rồi, sau khi ngâm trong nước thời gian dài thì đã nở ra đến nỗi nhìn có chút buồn nôn.

Cũng giống như trái tim giờ đây của anh vậy!

Bị những đồ kỳ cùng ghê hờn nở ra, khiến bản thân anh cũng cảm thấy chán ghét buồn nôn, nhưng lại không cách nào kiềm chế lại được...

Lúc Hoàng Ngân chạy tới bệnh viện thì bé Hường Dương vẫn còn đang trong phòng cấp cứu.

Nhìn thấy đèn báo hiệu đỏ đến mức chói mắt thì những cảm xúc căng thẳng của Hoàng Ngân vào đúng giờ phút này đã hoàn toàn tan vỡ.

Cô vô lực trượt xuống đất dọc theo bức tường, bàn tay nhỏ nắm chặt lại thành quả đắng bị cô tàn nhẫn cắn trong miệng, nghẹn ngào đau đớn, từng giọt nước mắt nặng trĩu thì nhau chảy xuống.

"Hoàng Ngân, đừng như vậy mà."

Đoàn Vũ Đạt đau lòng ôm chặt Hoàng Ngân đang ngồi sát vách tường vào trong lòng.

"Hức hức hức..."

Rốt cuộc Hoàng Ngân không kiềm chế tâm tình của mình được nữa mà nằm nhào lên trên vai Đoàn Vũ Đạt nghẹn ngào khóc nức.

"Cô Đồ, cái này... Phiên cô ký tên giúp." Y tá cẩn thận nhắc nhở Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân không phản ứng lại.

"Cô Đồ, phiên cô ký tên." Y tá nhắc cô thêm lần nữa.

"Ngân à..." Đoàn Vũ Đạt vỗ vỗ sau lưng Hoàng Ngân, nhắc cô.

Cuối cùng Hoàng Ngân mới lau nước mắt nhìn y tá.

Y tá mỉm cười một lát rồi cuối cùng vẫn nói: "Đây là... Giấy thông báo bệnh tình nguy kịch."

Một câu nói, lại khiến cho cảm xúc của Hoàng Ngân dậy sóng.

"Giấy thông báo bệnh tình nguy kịch gì chứ! Giấy thông báo bệnh tình nguy kịch gì chứ? Vũ Đạt, anh mau nói cho cô ấy rằng chúng ta sẽ không ký thứ này đâu, chúng ta không ký! Dương Dương vẫn còn rất khỏe, tại sao chúng ta phải ký cái này chứ?! Dương Dương rất khỏe mà!!!" Hoàng Ngân kích động tóm lấy cổ áo khoác màu trắng của Đoàn Vũ Đạt, đầu óc đã hoàn toàn mất không chế.

"Hoàng Ngân!! Hoàng Ngân..." Đoàn Vũ Đạt muốn lay tỉnh cô, anh đưa tay lên nắm chặt lấy đôi bàn tay lạnh giá của Hoàng Ngân: "Ngân à, nghe anh nói, tờ giấy báo này không nói lên được điều gì cả, em biết mà? Đừng sốt sắng, đừng sốt sắng..."

Hoàng Ngân hoảng loạn đau đớn khóc thành tiếng: "Vũ Đạt, em van xin anh, van xin anh mau cứu lấy thằng bé, nó còn nhỏ như vậy mà, nó còn chưa thấy hết thế giới này nữa, Vũ Đạt, anh phải cứu thằng bé, cứu thằng bé... Hu hu..."

Đoàn Vũ Đạt nhìn Hoàng Ngân đã gần như tan vỡ thì trong phút chốc không biết phải nói lời an ủi như thế nào.

Bởi vì Hường Dương ở trong phòng cấp cứu đã gần như không còn dấu hiệu của sự sống..

Vốn dĩ tin tức này anh không dám nói cho cô biết.

Anh chỉ có thể đó ôm thật chặt bà mẹ trẻ tuổi đã lao tâm kiệt sức trong lòng.

"Cao Dương Thành, Dương Thành..."

Bỗng nhiên Hoàng Ngân gãy ra khỏi lồng ngực của Đoàn Vũ Đạt, cô tựa như phát điên mà chạy ra ngoài: "Anh ấy có thể cứu Dương Dương, anh ấy chắc chắn có thể cứu được Dương Dương!! Em đi cầu xin anh ấy..."

Đoàn Vũ Đạt hồi thần lại vội vàng đuổi sát theo Hoàng Ngân, kéo tay cô lại: "Hoàng Ngân, đừng như vậy mà!!!"

Đáy mắt anh nổi lên tơ máu, nhuộm màu đau lòng.

"Mau thôi em ra, em phải tìm anh ấy để cứu Dương Dương, anh ấy là ba của Dương Dương, tùy xương của anh ấy chắc chắn khớp với thằng bé!" Hoàng Ngân liều mạng gãy dựa.

"Ngân à!!!"

Đoàn Vũ Đạt lớn tiếng gọi cô, dùng sức giữ chặt thân thể đang gãy dựa của cô lại: "Anh ấy không cứu được Dương Dương! Không cứu được!!!"

Hoàng Ngân cứng đờ...

Đôi mắt tròn to, nước mắt như chuỗi châu bị đứt dây vậy, cứ lăn xuống từng hạt, từng hạt.

"Anh lừa em, anh lừa em!!"

Hoàng Ngân điên cuồng hét lên với anh, giọng nói lại như thể tiếng khóc tuyệt vọng: "Anh lừa em, anh ấy có thể cứu Dương Dương! Anh ấy có thể! Anh ấy là ba của Dương Dương mà!"

"Hai người không khớp tùy!"

Thật ra đã có kết quả từ lâu rồi, chẳng qua Đoàn Vũ Đạt không dám nói cho Hoàng Ngân mà thôi.

"Anh... anh nói cái gì? Vũ Đạt, nói cho em nghe đi, anh đang lừa em mà thôi, anh đang lừa em, đúng không??" Cuồng hộng của Hoàng Ngân đã hoàn toàn khản đặc, giọng nói run rẩy đến nỗi khiến người ta cũng đau lòng theo.

"Đừng như vậy mà! Ngân, chúng ta chắc chắn còn cách khác, Dương Dương nhất định có thể vượt qua cửa ải khó khăn lần này!" Đoàn Vũ Đạt đau lòng an ủi Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân hoàn toàn xui lọ, thân thể gầy yếu hết hy vọng ngồi phịch xuống đất, tựa như trong chớp mắt cô đã bị hút cạn sinh lực vậy, chẳng còn sức mà đứng dậy nữa.

Lệ cứ âm thầm lặng lẽ tuôn dài từ khóe mắt, không dừng lại được cũng không ngăn lại được.

Đáy mắt thâm thẳm hóa thành hố sâu tàn tro, không còn chút màu sắc nào cả, cũng đã mất đi tiêu cự.

"Còn cách khác... Còn cách nào nữa chứ..."

Tia hy vọng cuối cùng của cô cũng đã tan vỡ hoàn toàn trong phút chốc ấy!!

Dương Dương đáng thương của cô chỉ mới ba tuổi, tại sao ông trời lại cứ phải để cho đứa nhỏ chịu đựng nỗi đau đớn mà người thường cũng không thể chịu nổi như vậy chứ!!

...

Hoàng Ngân chờ ở bên ngoài phòng cấp cứu rờn rã cả một buổi sáng, bà Trần Lan cùng em gái Đỗ Thanh Nga cũng thi nhau chạy tới.

Đến buổi trưa, đèn phòng cấp cứu cuối cùng cũng tắt.

Rất nhanh sau đó Đoàn Vũ Đạt dẫn một đoàn bác sĩ cùng y tá đi ra ngoài.

"Vũ Đạt, Dương Dương của em..."

Hoàng Ngân bước một bước dài lao tới trước.

Cô muốn biết kết quả, nhưng cũng sợ biết kết quả, đôi mắt cô giờ đây đã sưng húp lên như hạt táo.

Đoàn Vũ Đạt nắm thật chặt bàn tay lạnh lẽo của Hoàng Ngân, đôi mắt đỏ hoe, bên môi lại lộ ra nụ cười vui mừng như thể trút bỏ được gánh nặng: "Ngân à, Dương Dương là một đứa trẻ kiên cường, con đã vượt qua rồi!"

"Tốt quá rồi, tốt quá rồi!!!"

Hoàng Ngân vui mừng xúc động đến mức phát khóc, cô quay người ôm chặt lấy mẹ mình đang đứng ở phía sau: "Mẹ ơi, mẹ nghe chưa ạ? Vũ Đạt nói Dương Dương đã qua khỏi rồi!! Dương Dương không sao rồi, không sao rồi... Mẹ ơi... Hu hu hu..."

Hoàng Ngân nằm nhoài vào lòng mẹ, cứ khóc sụt sướt như một đứa trẻ vậy.

Trần Lan ôm thật chặt con gái của mình vào lòng, trong đôi mắt tang thương đã đầm lệ.

Đỗ Thanh Nga cũng đứng bên cạnh lau nước mắt.

Hướng Dương được đưa ra khỏi phòng cấp cứu thì lập tức lại chuyển tiếp vào trong phòng ICU, tất cả người nhà cùng bạn bè đều bị cấm vào thăm như nhau. Ngay cả Hoàng Ngân cũng phải nghiêng đầu nhìn qua cửa sổ bé nhỏ để ngắm Dương Dương đang ngủ trên giường nhưng cũng chẳng mấy an yên.

"Hoàng Ngân, em cũng đã một mõi cả một ngày rồi, trước tiên cứ về nhà nghỉ ngơi cho tốt đi đã, Dương Dương có anh ở đây trong nom rồi, em cứ yên tâm đi." Đoàn Vũ Đạt khuyên Hoàng Ngân về nhà.

Hoàng Ngân lắc đầu, đôi mắt vẫn dừng lại trên người Hướng Dương đang nằm trong phòng bệnh, không rời đi dù chỉ một chút: "Em không về, Vũ Đạt, em muốn ở đây nhìn Dương Dương."

"Ngân à..." Đoàn Vũ Đạt còn muốn khuyên Hoàng Ngân.

"Vũ Đạt, em biết anh vì tốt cho em cả thôi, em cảm ơn anh! Nhưng em thật sự không yên lòng được."

Đoàn Vũ Đạt bất đắc dĩ thở dài một tiếng, đành phải mặc kệ Hoàng Ngân: "Không chịu về nhà nghỉ ngơi cũng được thôi, đến đây, ngồi xuống trước đã, em đứng cả tiếng đồng hồ rồi, em không mệt à?"

Đoàn Vũ Đạt nói xong rồi ngồi xuống trên băng ghế dài ngoài phòng bệnh, thấy Hoàng Ngân không nhúc nhích thì anh lại đưa tay ra kéo cô đến: "Đến đây, nói với em tình huống của Dương Dương này."

Vừa nghe anh ấy muốn nói về bệnh tình của Dương Dương thì Hoàng Ngân vội vàng đến ngồi xuống bên cạnh Đoàn Vũ Đạt.

Đoàn Vũ Đạt liếc mắt nhìn khuôn mặt càng ngày càng gầy gò của Hoàng Ngân, có chút chạnh lòng mà mím môi, chuẩn bị tinh thần một lát rồi lúc này mới mở miệng: "Dương Dương có lẽ... còn cần phải làm thêm một đợt hóa trị nữa."

Lời của Đoàn Vũ Đạt khiến đôi mắt Hoàng Ngân phải tròn tròn, khuôn mặt vốn trắng bệch nay còn trắng thêm vài phần.

"Vũ Đạt, thật sự không còn cách nào khác sao?"

Đoàn Vũ Đạt hít một hơi, không đành lòng đưa mắt nhìn Hoàng Ngân, nhưng cuối cùng vẫn nói sự thật cho cô nghe: "Lần này cứu được Dương Dương cũng giống như là cướp thắng bé lại từ tay tử thần vậy. Nói thật, Dương Dương có thể sống qua được ải này... Đúng là kỳ tích! Bây giờ hội chứng thực bào máu trong cơ thể thắng bé đang phát triển rất nhanh, biện pháp duy nhất của chúng ta chính là dùng hóa trị để ức chế lại, nếu không thì Dương Dương..."

"Em biết rồi, em biết rồi..." Sắc mặt Hoàng Ngân trắng bệch, cô vội vàng nắm lấy cánh tay của Đoàn Vũ Đạt, ra hiệu anh đừng nói tiếp phần lời phía sau nữa.

Cô không muốn nghe, cũng không dám nghe.

Trong đôi mắt đang sưng đỏ lại chứa đầy những giọt lệ xót xa: "Em sợ Dương Dương không chịu đựng được..."

Cô không dám tưởng tượng, hóa trị đối với một cậu bé nhỏ xíu như vậy là sự đau đớn tột độ như thế nào trong kiếp người!

Không có một người mẹ nào lại cam lòng đưa con của mình vào trong phòng hóa trị đáng sợ kia hết lần này đến lần khác.

Đoàn Vũ Đạt nắm chặt đôi tay đang run rẩy của Hoàng Ngân, ra sức truyền toàn bộ hơi ấm trên người mình sang cho cô: "Ngân à, em suy nghĩ cẩn thận lại đi, còn tiền hóa trị hay viện phí tháng này em đừng quan tâm làm gì, cứ để anh lo là được."

"Không được!!!"

Hoàng Ngân lập tức từ chối.

"Vũ Đạt, anh đừng như thế, em với Dương Dương đã nợ anh nhiều lắm rồi, em đã nợ tiền của anh nhiều đến mức khó mà trả nhanh được, em... Anh đừng như thế nữa, anh cứ như thế thì chi làm trong lòng em thêm khó chịu mà thôi."

Hoàng Ngân trả lời có phần ngắt ngứ: "Nói chung tiền thuốc thang của Dương Dương anh đừng xen vào, em chắc chắn sẽ nghĩ được cách kiếm tiền, còn nữa, đến cuối tháng em có thể nhận được ba phần lương, chắc chắn có thể trả nôi tiền viện phí, vì vậy anh đừng bận lòng thay em. Cho dù anh có tự mình đi đóng tiền giúp em đi chăng nữa thì em cũng sẽ trả lại cho anh như thường thôi."

"Ngân, có những lúc em thật sự rất buồn bực." Đoàn Vũ Đạt im lặng thờ dài, ngập tràn đau lòng: "Nghe lời anh đi, đừng tự làm khó bản thân mình."

"Không sao cả, em chịu được."

Hoàng Ngân bướng bỉnh lắc đầu.

Bây giờ chỉ mới cách lần hóa trị tới của Dương Dương nửa tháng mà thôi, túi tiền của Hoàng Ngân vẫn đang rỗng tuếch, lương cũng phải chờ đến cuối tháng mới được lĩnh. Hoàng Ngân giờ gấp đến độ như con kiến bò trên chảo nóng, cần rằng một cái, cô lại đi tìm công việc làm thêm sau mười hai giờ.

Công việc này là bán rượu ở trong quán karaoke, bán được càng nhiều rượu thì tiền phần trăm hoa hồng càng cao.

Thật ra trong lòng Hoàng Ngân hiểu rõ hơn bất cứ ai khác, đây chắc chắn không phải là một công việc nghiêm chỉnh tốt đẹp gì.

Mỗi ngày đều phải đối mặt với bao nhiêu thứ tạp nham, chuyện xa hoa kẻ đòi truy, khó tránh khỏi việc ông chủ sẽ giật dây các cô từ bán rượu thành gái tiếp rượu.

Cho dù tư lượng không tốt, cho dù có ghét mùi cồn, cho dù khinh thường mấy gã đàn ông muôn hình muôn vẻ kia đi chăng nữa thì cũng đâu còn cách nào? Đổ Hoàng Ngân cô thiếu tiền, thiếu một món tiền để cứu mạng!

Chi cần không đi bán thân, bán linh hồn thì có uống thêm chút rượu cô cũng không từ chối, mà cô cũng không có chỗ nào để từ chối cả.

Bốn giờ sáng hôm sau, Hoàng Ngân lê cả người toàn mùi rượu nồng và thuốc lá về nhà.

Việc đầu tiên làm là tắm rửa.

Cô gấp gấp muốn rửa sạch mấy mùi hương xa hoa đòi truy buồn nôn đang bám dính trên người mình.

Nhưng không ngờ vừa đi vào phòng tắm thì cô lập tức nôn thốc nôn tháo, làm thế nào cũng không thể nhịn được nổi.

"Chị? Chị làm sao thế?"

Quả nhiên vẫn đánh thức Đỗ Thanh Nga đang ngủ say dậy rồi vào phòng cô xem tình hình.

Hoàng Ngân có chút bối rối, cô không muốn để em gái mình thấy được bộ dạng nhor nhuốc này của cô, cô vừa ới ra vừa xoa tay với Đỗ Thanh Nga đang đứng ở cửa phòng tắm: "Chị không sao, cứ kệ chị, em về phòng ngủ đi. Oẹ ọe..."

Cô còn chưa kịp nói hết câu thì lại nôn tiếp ra.

"Chị, chị đã như vậy rồi mà còn nói không sao à?!"

Đỗ Thanh Nga đau lòng nhìn bóng lưng gầy yếu của chị mình, viền mắt đỏ lên, cô ấy vội vàng chạy đến phòng bếp rót cho Hoàng Ngân một cốc nước: "Chị, sao chị lại uống nhiều rượu như thế?"

Hoàng Ngân nhận cốc nước rồi súc miệng, cả người xụi lơ, gương mặt trắng bệch không có tí huyết sắc nào.

"Rốt cuộc chị đi làm việc gì vậy? Đến tận bốn giờ chị mới về!" Đỗ Thanh Nga cuống đến nổi nước mắt phải trào ra: "Chị, chị đừng như thế nữa, chúng ta không có tiền thì có thể vay mượn họ hàng chút đỉnh mà, chị đừng liều mạng để kiếm tiền như thế chứ! Đừng để đến lúc Dương Dương khỏi bệnh rồi thì lại đến phiên chị bị bán thân tự gãy vò mà ngã bệnh!"

Hoàng Ngân lắc đầu: "Em đừng lo cho chị, chị có thể chịu được. Chuyện hôm nay em tuyệt đối không được nói cho mẹ biết, sức khỏe của mẹ không tốt, không thể để bà lo lắng thêm cho chị nữa."

Hoàng Ngân không yên lòng dặn dò Đỗ Thanh Nga.

Cô ổng xong mấy hộp nước thì vào phòng tắm ngồi xuống cái ghế con, cô tựa đầu lên vách tường, nhắm hai mắt lại thì thờ hồn hên, trong dạ dày lại cồn cào khó chịu vô cùng, vừa xót vừa trướng, còn đau rất nữa.

"Chị..."

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Nhục nhã

CHƯƠNG 29: NHỤC NHÃ

Đỗ Thanh Nga nhìn thấy hình ảnh thảm thương mệt mỏi của chị gái mình, giọt lệ to tròn rơi khỏi hốc mắt, "Ngày mai em sẽ đến nhà họ hàng một chuyến."

"Thanh Nga, đừng làm bừa!" Hoàng Ngân nờ mắt ra, đáy mắt cô rã rồi vẩn đầy tia máu, "Nghe chị nói, đừng làm tăng thêm gánh nặng cho bọn họ nữa."

Vốn dĩ mấy gia đình này cũng không giàu có sung túc gì, cô hà tất phải liên lụy cuộc sống khổ sở này tới bọn họ chứ! Hơn nữa, sau khi ba đi rồi, họ hàng cũng chẳng có mấy ai muốn qua lại với mẹ con họ nữa, cô cần gì ngang ngạnh dính lấy như vậy.

"Nhưng mà..."

"Nghe lời."

"Vâng ạ."

Cuối cùng Đỗ Thanh Nga đã bị Hoàng Ngân thuyết phục.

"Chị, chị cứ thế này không thấy mệt sao?" Đỗ Thanh Nga đỏ mắt, đau lòng hỏi Thanh Nga.

"Mệt."

Hoàng Ngân thành thật trả lời.

Dù cô có biến mình thành siêu nhân, nhưng rốt cuộc vẫn là người trần mắt thịt mà thôi.

Chi có điều, bất kể mệt mỏi tới đâu, cô cũng không muốn buông tay, cô còn lòng dưng cảm thì còn có thể kiên trì.

Hoàng Ngân hơi ngừng đầu nhìn trần nhà trắng bọt phía trên, thì thầm tự nói: "Thanh Nga, có nhiều khi cuộc sống không tốt đẹp như chúng ta mong đợi, nhưng cũng còn xa mới tệ hại như chúng ta nghĩ. Yếu ớt và kiên cường của một con người là hai điều có thể vượt qua tưởng tượng của chính bản thân mình. Có lúc, vì một câu nói quan tâm nhẹ nhàng cũng khiến ta yếu ớt rơi nước mắt. Nhưng lại có lúc, ta có thể cắn chặt răng bước đi trên đoạn

đường cảm thấy đỉnh nhọn, rất dài rất dài...."

Mà Đỗ Hoàng Ngân cô, chính là như vậy, cắn chặt răng, kiên cường mà đứng cảm đi về phía trước!

Rạng sáng tại câu lạc bộ karaoke Ngự Tôn, phòng bao VVIP số 3109.

Tất cả bác sĩ và y tá của khoa ngoại thần kinh bệnh viện Vinmec đang ở đây nô đùa âm ỉ vui vẻ. Thật ra tụ tập muộn như vậy là vì các bác sĩ tài năng bọn họ vừa rời khỏi bàn mổ.

"Chúc mừng khoa chúng ta được bầu là khoa chất lượng tốt nhất bệnh viện trong năm. Hôm nay, chúng ta không say không về!!" Vũ Phong cầm microphone nói to.

"Vậy không được, sáng mai tôi còn ca phẫu thuật đấy. Là một người bác sĩ có trách nhiệm, tôi phải giữ vững nguyên tắc với bệnh nhân mà tôi phụ trách, mọi người nói đúng không?" Thái Linh cười đùa từ chối.

"Cậu làm mất cả hứng!" Bác sĩ nội trú Lâm Nghiễm Thành cười cười liếc mắt nhìn Thái Linh.

"Tôi cũng không uống rượu được." Ở chính giữa sofa, ánh đèn tường mờ tối in lên khuôn mặt anh tuấn góc cạnh rõ ràng của Cao Dương Thành. Anh ngai ngừng mỉm cười, chỉ vào dạ dày mình: "Gần đây, chỗ này không được thoải mái lắm, phỏng chừng còn uống rượu nữa thì thùng dạ dày mất thôi."

Thái Linh đùa cợt anh, "Bác sĩ thế đấy!"

Suy cho cùng, Dương Thùy Sâm cũng là một cô gái có phần cẩn thận, cô hỏi han Cao Dương Thành đầy quan tâm: "Thầy Cao, hay là ngày mai em giúp thầy sang bên khoa nội lấy sổ nhé. Có việc gì hay không, thầy cứ đi kiểm tra một chút dù sao cũng tốt mà."

"Được rồi được rồi, không uống thì tránh qua một bên, có chỗ nào mất mề thì tôi đi đó đi, chúng tôi tự uống với nhau. Tôi đi gọi rượu." Vũ Phong hứng trí nói rồi bấm số điện thoại nội bộ của quán Karaoke, "Đưa hai tá rượu tới phòng 3109."

...

Hoàng Ngân không ngờ thế giới này nhỏ như vậy, nhỏ tới mức ở cái xô xinh thắm hại nào của thế giới, cô cũng gặp được người đàn ông đặc biệt trong lòng mình kia.

Khoảnh khắc cửa được đẩy ra, Hoàng Ngân liếc mắt một cái đã thấy ngay Cao Dương Thành đang ngồi giữa nhóm người trên ghế sofa.

Ánh đèn u tối màu lam rơi nhẹ lên mái đầu anh, tia sáng nhạt nhuộm lên khuôn mặt góc cạnh rần rờ, một nửa ngoài sáng, một nửa ẩn trong bóng tối, bóng sáng đan đưa, thần bí khó lòng nhìn thấu.

Con mắt hẹp dài được vụn sáng u tối tô điểm, tựa như biển cả dưới trời đêm phấp màu xanh biếc, mê ly như mộng như ảo, chọc lòng người mê man.

Mà trong phòng bao, lúc Vũ Phong, Dương Thùy Sâm và Cao Dương Thành nhìn thấy Hoàng Ngân đẩy xe rượu từ ngoài vào cũng ngăn người ra.

"Cô Đỗ?" Vũ Phong kinh ngạc.

Dương Thùy Sâm nghiêng đầu, lo lắng nhìn về phía Cao Dương Thành.

Dưới đèn điện, khuôn mặt anh tuấn của Cao Dương Thành lạnh băng, ánh mắt như đuốc cháy rơi trên người Hoàng Ngân, tựa vô số lưỡi dao sắc nhọn đúc thành băng lạnh, khiến người ta không rét mà run.

Khoảnh khắc ấy, Hoàng Ngân có thể cảm nhận rõ ràng một chùm sáng lạnh lẽo rơi lên người mình, làm cho cô đứng ngơ không yên.

Cô không dám nhìn Cao Dương Thành nhiều thêm, chỉ mỉm cười chào hỏi với Vũ Phong, "Trùng hợp quá."

Nụ cười kia, ít nhiều có phần ngượng ngùng.

Hoàng Ngân vội vàng lấy hai tá rượu trong xe ra đặt lên bàn, thuận thực mờ nấp từng chai ra cho bọn họ.

"Nếu mọi người không còn chuyện khác vậy tôi ra ngoài trước." Hoàng Ngân nói, quay người vội vàng bỏ đi.

"Đợi một chút."

Trong phòng bỗng có người lên tiếng gọi Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân khó hiểu quay đầu lại.

Người gọi cô là bác sĩ Lâm Nghiễm Thành, hắn đang híp mắt cười bước về phía Hoàng Ngân, "Nào nào nào, nếu đã là bạn của Vũ Phong vậy ở lại cùng chúng tôi uống rượu, chơi đùa một lúc đi."

Trong lúc nói chuyện, Lâm Nghiễm Thành vô cùng thân thiết nắm lấy bà vai Hoàng Ngân, dẫn cô bước vào bên trong.

Hoàng Ngân khéo léo tránh khỏi cánh tay hắn, cô giữ nụ cười xa cách, "Thật ngại quá, hôm nay quán nhiều khách nên mọi người đều bận lắm, tôi không thể uống rượu cùng mọi người được."

Hoàng Ngân kiếm cớ cự tuyệt.

Cô bây giờ chỉ muốn mau chóng rời khỏi căn phòng đầy áp lực này thôi!

Lâm Nghiễm Thành nhiu này, dường như có chút không vui: "Bán rượu trong Ngự Tôn này, cô không có trách nhiệm rót rượu cùng uống với khách sao? Nếu tôi không nhớ nhầm thì nếu phục vụ không đạt tiêu chuẩn ở hai điều này, tôi có thể khiếu nại với câu lạc bộ."

Hoàng Ngân vừa nghe vậy sắc mặt hơi tái đi.

Nếu cô thật sự bị khiếu nại thì đâu chỉ không lấy được doanh thu phần trăm của mấy tháng này mà ngay cả lương cơ bản cũng bị trừ bốn trăm nghìn. Điều này với cô cũng giống như tàn nhẫn uống một ngụm máu trong người mình vậy, cô không thể vứt bỏ nó.

"Tôi xin lỗi." Hoàng Ngân nhẹ nhàng hít một hơi, mỉm cười tiêu chuẩn nhận lỗi với Lâm Nghiễm Thành, "Vừa rồi là sơ suất của tôi, mong anh bỏ qua."

Hoàng Ngân nói xong rồi đi qua rót đầy toàn bộ chén rượu đặt trên mặt bàn.

Vũ Phong có chút lúng túng liếc nhìn Hoàng Ngân, rồi lại nhìn Cao Dương Thành đang ngồi trên sofa không nói một lời.

"Biết uống rượu không?" Lâm Nghiễm Thành hỏi Hoàng Ngân. Hắn thấy Hoàng Ngân thỏa hiệp thì lại trung ra khuôn mặt tươi cười.

"Biết một chút." Hoàng Ngân thành thật trả lời.

Lâm Nghiễm Thành mỉm cười ôm chầm lấy vai Hoàng Ngân, "Nào, uống cùng anh ba chén, lần sau nhất định tiếp tục quan tâm chăm sóc em."

Hoàng Ngân ghét người đàn ông này bám dính lấy mình, càng ghét hắn ta nói mấy câu thô thiển kia.

Cái gì gọi là quan tâm chăm sóc cô? Cô chỉ là người bán rượu, không hề bán thân!

Hoàng Ngân nhận chén rượu và uống cạn, liền tiếp ba chén, chén nào cũng như vậy.

Cô chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi người đàn ông này!

Hoàng Ngân lách khỏi cánh tay Lâm Nghiễm Thành nhưng lại bị hắn ta kéo lại. Cô rốt cuộc không nhịn được nữa, lạnh giọng nhắc nhở hắn: "Xin anh tự trọng."

Lâm Nghiêm Thành mặc kệ, cười xòa vỗ vai Hoàng Ngân, "Gái bán rượu cũng là gái, sao lại kiêng kị nhiều như vậy. Nào nào, kính một ly với mọi người trong này đi."

Nghe được lời nói của hắn, sắc mặt Hoàng Ngân trắng nhợt đi, cô cố nén giận dữ trong lòng mình và cả cảm giác nhục nhã khiến cô khó chịu kia xuống.

Trong lòng cô biết rõ, cho dù mình tranh cãi đồ mặt với người đàn ông này, thì kết quả, người chịu thiệt vẫn là bản thân cô.

Hoàng Ngân bước tới giữa đám người, tự rót cho mình một chén rượu, nâng lên, mỉm cười đảo mắt một vòng, cũng bao gồm cả Cao Dương Thành trong đó, "Chén rượu này tôi kính mọi người, hy vọng đêm này mọi người chơi thật vui vẻ."

Hoàng Ngân nói rồi muốn uống cạn nhưng bỗng cô bị một bàn tay đưa ra ngăn cản.

Bàn tay này không phải ai khác, chính là Lâm Nghiêm Thành.

Hoàng Ngân nhiu mày.

Lâm Nghiêm Thành cười tít mắt, "Sao vậy? Kính rượu chẳng có thành ý gì cả? Chúng tôi có cả thầy hơn hai mươi người, em lại muốn dùng một ly bé xíu thế này cho xong sao? Không được đâu."

Hoàng Ngân gượng cười lắc đầu, "Ngại quá, tôi thật không uống được nhiều rượu lắm."

"Không sao, uống nhiều từu lượng sẽ tăng thôi! Em chúc một vòng hơn hai mươi người ở đây mỗi người một ly đi, tôi sẽ mua cho em thêm mười tá rượu nữa, thấy sao?" Đáy mắt Lâm Nghiêm Thành nhìn Hoàng Ngân có vài phần xấu xa.

Mọi người ở trong phòng bao đều nhìn ra được vấn đề!

Bao gồm cả Cao Dương Thành.

Lâm Nghiêm Thành là người thế nào trong lòng ai cũng biết rõ. Bình thường hắn ta áo mũ chỉnh tề nhưng đêm đến tới những chỗ thế này sẽ biến thành một tên mặt người dạ thú điển hình! Quần lấy cô gái đùa giỡn với hắn mà nói là chuyện thường như cơm bữa!

Dương Thủy Sam ngồi bên cạnh, vụng trộm kéo vạt áo sơ mi của Vũ Phong, ghé sát tai anh nhỏ giọng hỏi: "Chuyện này là sao?"

"Tôi cũng không biết nữa!" Vũ Phong cũng có chút đau đầu.

"Vậy chúng ta có gần giúp chị Đỗ không?" Dương Thủy Sam vừa hỏi vừa liếc nhìn Cao Dương Thành.

Cô chỉ thấy anh vui đùa trong màn sáng u tối nhằm chán đùa nghịch chiếc bật lửa trong tay, chiếc bật lửa khi đóng khi mở, tiếng kim loại va chạm vào nhau phát ra âm thanh "tách tách" rất nhỏ, lạnh lẽo đến rùng mình.

Mà anh, trước sau đều không nói một lời, tựa như mặt hồ sương khói mịt mù không lẫn tẩn gọn sóng.

Tựa như những chuyện xảy ra ở đây không liên quan gì với anh. Mà người phụ này, chẳng qua chỉ là một người xa lạ chẳng quen chẳng biết!

"Ngay cả lão nhị cũng không nói gì, chúng ta càng khó mở lời hơn, đợi xem tình huống thế nào rồi tính." Vũ Phong cẩn thận suy xét.

"Được rồi." Dương Thủy Sam gật đầu đồng ý.

Hoàng Ngân vốn không định uống từng ấy rượu, nhưng vừa nghe Lâm Nghiêm Thành đồng ý mua tiếp mười tá rượu nữa thì cô lại dao động. Trong lòng cô nhanh chóng tính toán, mười tá rượu, cô có thể kiếm thêm vào doanh thu hơn bốn trăm nghìn, tiền lương tăng thêm phần trăm thì cuối ngày ít nhất cũng cầm chắc một triệu rồi! Cô bây giờ sốt sáng kiếm tiền, sao lại không làm chứ!

"Được, tôi kính rượu mọi người, tạm thời biểu lộ lòng thành của mình."

Hoàng Ngân đồng ý.

Vũ Phong và Dương Thủy Sam sững sốt, cảm thấy hơi ngạc nhiên.

Cao Dương Thành thu lại bật lửa trong tay, đôi chân thon dài gác lên nhau, bàn tay tùy ý đặt lên gối dựa sofa. Anh ngồi nhàn nhã, tầm mắt rơi nhẹ lên người Hoàng Ngân, bình tĩnh không một gợn sóng.

Giống như anh chỉ là một người xa lạ đang ngồi xem tuồng kịch.

Hoàng Ngân bắt đầu kính rượu từ ngoài vào trong, mỗi người một ly, tất cả mọi người đều đáp lại nhiệt tình, một hơi uống cạn.

Lúc kính đến chỗ Vũ Phong, Vũ Phong vội vàng đứng dậy, nâng chén nói: "Chỗ tôi không cần, cô nhấp một ngụm là được rồi."

"Chỗ em cũng không cần!" Dương Thủy Sam vội vàng đứng lên cười nói, "Em cũng không biết uống rượu, chúng ta chỉ cần nhấp một ngụm nhỏ là được, không cần uống cạn, không sao đâu."

Ánh mắt Hoàng Ngân nhìn về phía họ mang theo lời cảm ơn, cô mỉm cười, "Cảm ơn."

Hai chén này cô khẽ nhấp một chút.

Uống xong một vòng rượu, cuối cùng chỉ còn lại Cao Dương Thành.

Hoàng Ngân nhìn anh ngồi lạnh tanh trước mặt mà có chút khó thở, nụ cười bên môi hơi căng cứng.

Cô chuyển rượu tới, trái tim trong lồng ngực như muốn nhảy ra ngoài, "Bác sĩ Cao, chén rượu này... kính anh."

Cao Dương Thành gương mặt lạnh lùng nhìn cô, khóe môi vẽ một nụ cười mỉa mai.

Bỗng nhiên anh đứng dậy, đối diện với Hoàng Ngân, anh liếc nhìn cô khinh thường, nhếch môi: "Rượu của loại con gái ở chỗ này mời, tôi chưa bao giờ uống!"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Khí thế hung hăng

CHƯƠNG 30: KHÍ THỂ HUNG HĂNG

Lời nói khinh thường của anh giống như một cái bạt tay tát mạnh lên khuôn mặt Hoàng Ngân, khiến cô mặt đỏ tai hồng, nhục nhã không chịu nổi.

Yết hầu cô căng cứng, ngón tay thiết chặt chén rượu nổi lên màu trắng bệch dọa người. Mà cô vẫn muốn bướng bỉnh bảo vệ tôn nghiêm của mình trước mặt anh.

Hoàng Ngân ngẩng cao đầu, điềm tĩnh đứng mực đón nhận ánh mắt sắc lạnh của anh, cô cười nhẹ và đáp lại bằng giọng nói thê lương. "Bác sĩ Cao, nghề nghiệp không phân sang hèn. Tuy rằng chúng tôi không thần thánh giống như bác sĩ các anh, nhưng mỗi một đồng tiền chúng tôi làm ra đều dựa vào đôi tay mình. Các anh có tư cách gì xem thường những người bán rượu chúng tôi chứ?"

Cô một không cướp đoạt, hai không trộm cắp, ba không bán đứng thân thể, dựa vào đâu mà phải chịu mấy người đàn ông này khinh rẻ?

Ý cười trên môi Cao Dương Thành đậm hơn cũng lạnh hơn, "Cố Đổ nói những điều này với tôi làm gì? Cô làm việc gì, thần thánh hay không, có liên quan gì tới tôi?"

Một câu nói lạnh nhạt của Cao Dương Thành lại nhẹ nhàng hắt văng mọi liên hệ của Hoàng Ngân và anh từ trước tới nay đi, hoàn toàn vứt bỏ!

Hơi thở của Hoàng Ngân nghẹn lại, sắc mặt khốn quẫn. Cô còn chưa kịp trả lời, Cao Dương Thành đã vòng qua cô, bước tới đối diện với Lâm Nghiên Thành.

Rốt cuộc anh cũng không uống ly rượu Hoàng Ngân mời.

"Bác sĩ Lâm, có thể uống không?"

Cao Dương Thành đứng trước chiếc bàn thủy tinh, vừa rót rượu đầy tao nhã vừa hỏi Lâm Nghiên Thành trước mặt.

Không thể không thừa nhận, khí chất của người đàn ông này vô cùng cao quý, mỗi một lời nói, việc làm của anh đều lộ ra hơi thở thanh nhã mà chỉ con cháu gia đình giàu sang mới có. Loại cảm giác tôn quý ngời ngời trên ngôi cao này khiến người ta thấy xa xôi không sao chạm tới...

"Cũng được." Lâm Nghiên Thành cười trả lời. "Sao vậy? Muốn uống với tôi à?"

Cao Dương Thành nói khiêu khích, "Chỉ sợ anh không dám."

Lâm Nghiên Thành nhếch môi cười, "Trên đời này không có rượu nào Lâm Nghiên Thành tôi không dám uống! Bác sĩ Cao muốn uống thể nào?"

"Rất đơn giản, ai ngã trước thì người đó thua, ai thua thì trả tiền cho tôi nay!"

"Được, không vấn đề!"

Hai người đàn ông không ai nhường ai.

Hoàng Ngân muốn lên tiếng khuyên Cao Dương Thành nhưng lại cảm thấy mình không có tư cách. Càng hướng chỉ, cô không dám chắc anh có lên tiếng chề nhạo mình không nữa.

Sao cô phải tự chuốc khổ vào thân chứ!

Hoàng Ngân đẩy tiếp mười tá rượu vào, chỉ yên lặng đứng ở bên cạnh rót rượu cho bọn họ.

Chẳng mấy chốc, một tá rượu đã bị hai người đàn ông này uống sạch, các bác sĩ xung quanh bắt đầu ồn ào đua cọt, trái tim Hoàng Ngân như bị bóp nghẹt.

Hai tá rượu đã hết, tiếp tục tá rượu thứ ba...

"Thầy Cao, chẳng phải thầy nói dạ dày không tốt, không uống được rượu sao? Thôi đừng uống nữa, đã uống nhiều vậy rồi..."

Cuối cùng Dương Thủy Sam không nhìn nổi nữa, đi lên phía trước muốn khuyên Cao Dương Thành.

Cao Dương Thành chỉ cho cô một cái liếc mắt lạnh lùng khiến Dương Thủy Sam cúi đầu, ịu xiu quay về, không làm nói thêm một câu.

Tuy giọng nói của Dương Thủy Sam rất nhẹ, nhưng Hoàng Ngân vẫn nghe được rõ ràng.

Ánh mắt của cô không tự chủ được nhìn về phía Cao Dương Thành bên cạnh, phát hiện giữa trán anh đã thấm đẫm mồ hôi lạnh. Hoàng Ngân có chút hoảng hốt, cô gạt hết mọi thứ, lên tiếng khuyên anh, "Đừng uống nữa, dạ dày anh sẽ không chịu được đâu."

"Im miệng!"

Cao Dương Thành lạnh lùng phun ra hai chữ, tiếp tục uống rượu, một hơi cạn sạch.

"Thật sự đừng uống nữa, uống thể này vô cùng có hại cho dạ dày. Anh là bác sĩ, anh nên biết điều đó chứ." Hoàng Ngân cuống lên.

Cao Dương Thành cười lạnh, "Cơ thể của tôi đến phiên cô lo lắng từ khi nào vậy?"

Lời nói chế giễu của anh, Hoàng Ngân lại coi như không nghe thấy, "Nếu đã vậy, tôi uống thay anh nhé! Dù sao tôi cũng uống quen rồi, chút rượu ấy với tôi không là gì!"

Hoàng Ngân nói rồi bung chén rượu lên trút vào miệng mình.

Một ly này còn chưa xuống bụng thì chột ly rượu bên miệng đã bị một bàn tay cướp lấy đầy thô bạo. Trong khoảnh khắc tiếp theo, một tiếng "xoảng" vang lên, chiếc ly thủy tinh bị đập mạnh lên mặt đất, lập tức vỡ nát.

Mảnh thủy tinh bắn tung tóe đầy đất, Hoàng Ngân sợ tới mức toàn thân run rẩy.

Tranh chấp đột nhiên kéo tới khiến mọi người trong phòng đều ngẩn ra, tức khắc cả phòng lặng ngắt như tờ.

Cao Dương Thành đứng trong ánh đèn mờ tối, đôi mắt anh sâu thẳm lạnh lẽo như hồ nước đang trùng trùng muốn ăn tươi nuốt sống Hoàng Ngân trước mặt.

"Cút!"

Cuối cùng, anh thương cho Hoàng Ngân một chữ lạnh lẽo đầy keo kiệt.

Hoàng Ngân ngẩn ngơ...

"Ra ngoài."

Thanh âm của Cao Dương Thành lạnh thêm vài phần.

Lời nói lạnh lùng tựa mũi dao sắc nhọn cắm thẳng vào lồng ngực Hoàng Ngân khiến cô đau đớn tới mức ngay cả hơi thở cũng run rẩy.

Cuối cùng Hoàng Ngân rời khỏi phòng.

Lúc ra ngoài, hốc mắt cô không kiềm được mà ừng đỏ.

Lâm Nghiên Thành nâng ly rượu lên cười nói, "Thì ra là tình nhân bé nhỏ của bác sĩ Cao. Tôi còn tưởng làm sao cậu lại vô duyên vô cớ tìm tôi thì uống rượu chứ! Chẳng qua nói đi cũng phải nói lại, khẩu vị của bác sĩ Cao cậu không nhạt nha. Mấy loại gái gú kiểu này, chúng ta gặp dịp thì chơi thôi, chơi chút cũng chẳng có gì. Cậu xem cậu kia, lại còn tính toán với tôi chứ!"

"Bụp ——"

Không ai ngờ, một Cao Dương Thành được giáo dục tốt, làm việc trầm ổn, lịch sự chừng chặc lại bất ngờ ra tay, đập thẳng một quyền lên khuôn mặt ra vẻ đạo mạo kia của Lâm Nghiên Thành.

Dù sao Cao Dương Thành cũng là người luyện quyền mấy năm, một cú đấm này vung ra khiến Lâm Nghiên Thành lập tức đỏ máu.

"Mẹ nó chứ!"

Lâm Nghiên Thành sờ sờ cái mũi đang chảy máu không ngừng của mình, "Cao Dương Thành, con mẹ nó cậu điên à? Muốn đánh nhau hả?"

Cao Dương Thành cười lạnh, kéo kéo cà vạt trên cổ, anh vùa còi cúc áo vùa âm trầm bước về phía Lâm Nghiêm Thành, "Đến đây, lúc nào tôi cũng sẵn sàng."

Lâm Nghiêm Thành không ngờ được Cao Dương Thành lại hòa theo như vậy. Với một cú đâm vừa này, hẳn đã cảm giác được nếu hai người thật sự đánh nhau, bản thân hẳn chắc chắn không phải đối thủ của anh. Hắn liên tục lui về sau vài bước, "Cao Dương Thành, cậu đứng có điên! Hôm nay mà đánh nhau cậu không sợ truyền đến tai cấp trên sao?"

"Lão nhì, đừng gây chuyện nữa. Lâm Nghiêm Thành nói không sai, chuyện này nếu làm lớn lên, khó tránh cấp trên không biết." Thái Linh vội vàng đứng ra giảng hòa, hạ giọng nói với Cao Dương Thành.

Cao Dương Thành mặc kệ, từng bước áp sát về phía Lâm Nghiêm Thành.

"Cậu đừng có nháo nữa! Cao Dương Thành, vì một đứa bán rượu, cậu..."

Lời của Lâm Nghiêm Thành vẫn chưa kịp nói xong, lại một cú đâm nện mạnh vào miệng hắn, "Lâm Nghiêm Thành, ăn vài quả đâm có phải cái mồm thối của anh sẽ sạch sẽ hơn không?"

"Con mẹ nó!!!"

Lâm Nghiêm Thành hoàn toàn nổi giận, hai mắt hắn đỏ như, nhảy lên đánh mạnh về phía Cao Dương Thành. Nhưng quả đâm của hắn còn chưa đánh ra đã bị Vũ Phong phía sau kéo lại, "Lâm Nghiêm Thành, anh đừng gây chuyện nữa! Mọi người đang chơi vui vẻ, anh thì hay rồi, tôi đánh nhau há?" Rõ ràng Vũ Phong đang thiên vị Cao Dương Thành.

"Người gây sự là tôi à? Là tôi à?!! Là cậu ta đánh tôi trước! Tôi nói đứa con gái kia một câu thì sao? Không phải bản thân cậu ta cũng coi thường cô á sao?" Lâm Nghiêm Thành đỏ mắt gầm lên.

Cao Dương Thành chỉ vào mũi hắn, hung ác mà gầm lên, "Lâm Nghiêm Thành, tôi cảnh cáo anh, anh có thể động tay động chân với bất kỳ người phụ nữ nào, nhưng chỉ có cô ấy, anh không được phép! Còn nữa, người phụ nữ này chỉ có Cao Dương Thành tôi mới được phép coi thường, người đàn ông khác, không có tư cách!!"

Hình ảnh Cao Dương Thành khí thế mạnh mẽ hung hăng khiến tất cả nữ y tá ở đây không chống cự nổi mà si mê điên đảo, ngay cả Dương Thủy Sam cũng gục xuống đầu vai Vũ Phong, về mặt đâm đuổi nhìn Cao Dương Thành trong ánh đèn tối, "Thấy Cao đẹp trai quá đi mất! Nếu tôi được thấy ấy bảo vệ như vậy, có chết cũng bằng lòng!"

Vũ Phong không nhịn được chọc cô, "Dương Thủy Sam, thì ra cô cũng kém tâm như vậy! Thế mà cả ngày còn lái nhái mấy cô gái khác mê trai, tôi thấy cô còn mê trai hơn."

Dương Thủy Sam vỗ vỗ cánh tay rắn chắc của Vũ Phong, cong miệng lên, "Cần anh lo à! Dù sao không mê anh là được rồi."

"Ha...." Vũ Phong cười vô lại, hoàn toàn không quan tâm

Lâm Nghiêm Thành kinh ngạc, cuối cùng tức giận phui tay bỏ đi. Hắn đi rồi, mọi người lại chơi đùa tiếp, hứng trí bùng bùng hát đến gần hai giờ, quét sạch mười hai tá rượu không dư giọt nào rồi mới bước khỏi Ngự Tôn.

Tất cả mọi người tựa hồ đều say nghiêng ngả, chỉ có Dương Thủy Sam còn tỉnh là tỉnh táo.

Tau trái cô đỡ Vũ Phong, tay phải nâng Cao Dương Thành, bước lao đảo ra ngoài.

Khéo thay lúc này Hoàng Ngân cũng tan làm, vừa định lái xe về nhà thì nhìn thấy Dương Thủy Sam dìu hai người đàn ông từ trong ra.

Hoàng Ngân không hề do dự bước nhanh tới đón bọn họ, lo lắng hỏi Dương Thủy Sam, "Uống nhiều lắm sao?"

"Ừm." Dương Thủy Sam giao Cao Dương Thành cho Hoàng Ngân, "Chị Đỗ, làm phiền chị đưa thầy Cao về nhà nhé, em chịu trách nhiệm dẫn tên này..."

Dương Thủy Sam chỉ chỉ vào Vũ Phong trong lòng.

"Được rồi, cô yên tâm, tôi sẽ đưa anh ấy an toàn về đến nhà." Hoàng Ngân vội vàng đỡ lấy Cao Dương Thành trong tay Dương Thủy Sam.

"Ha ha, chị đưa thầy ấy về thì chắc chắn em yên tâm rồi." Dương Thủy Sam cười cười đẩy mớ ám

Cuối cùng, cô ấy liếc nhìn Cao Dương Thành đã say bí tỉ gần như bất tỉnh nhân sự trong lòng Hoàng Ngân, lúc này mới tiếp tục nói, "Chị Đỗ, nắm đầm của thầy Cao bọn em bị thương rồi, tẹo nữa phiền chị giúp trườm đá chút nữa. Ngoài ra, nghe thầy ấy nói gần đây dạ dày không khỏe, hôm nay còn uống nhiều rượu như vậy, sợ là dạ dày thầy ấy không chịu được, chắc phải cần chị chăm sóc mới được." Dương Thủy Sam cẩn thận dặn dò.

"Ừm, được rồi." Hoàng Ngân ghi nhớ lại hết những lời này, đôi mày xinh đẹp vì lo lắng mà nhíu chặt lại. Cô nhìn mu bàn tay sưng đỏ của anh, hơi ngớ ngẩn hỏi, "Tay của anh ấy sao tự nhiên lại bị thương thế?"

"Đánh nhau với người ta đấy. Sau khi chị ra khỏi phòng, thầy Cao đã đánh tên khốn liên tục chèo rượu chị đó!" Dương Thủy Sam nói hết những chuyện xảy ra sau đó trong phòng cho cô biết, ngay cả câu nói vô cùng bá đạo kia của Cao Dương Thành nữa. Cô lập lại không thiếu một chữ cho Hoàng Ngân nghe.

"Lúc đó, thầy Cao của bọn em chỉ vào mũi tên khốn kia cảnh cáo hắn, 'Lâm Nghiêm Thành, anh có thể động tay động chân với bất kỳ người phụ nào, chỉ riêng cô ấy, anh không được phép! Còn nữa, người phụ nữ này chỉ Cao Dương Thành tôi mới được quyền coi thường, những người đàn ông khác không có tư cách!!' Chị Đỗ, chị nói thầy Cao của bọn em có đẹp trai quá trời không?"

Hoàng Ngân ngây ngẩn tại chỗ, cô rõ ràng không kịp tiêu hóa những lời kể của Dương Thủy Sam.

"Anh ấy... thật sự nói như vậy?" Hoàng Ngân hỏi lại Dương Thủy Sam đầy khó hiểu, cô có phần không tin được.

Nỗi chua xót và niềm cảm động đau nhói trào lên nơi đáy lòng.

"Dạ, lúc đó thầy Cao thật sự đẹp trai bùng nổ luôn!"

Thế ư?

Hồ mắt Hoàng Ngân hơi nóng, cô cúi đầu, liếc nhìn người đàn ông tuần tú hơn người bên cạnh mình.

Anh say rồi, đôi mắt nhắm lại, giống như một đứa trẻ ngoan ngoãn tựa trên vai cô.

Kỳ thật, bất cứ lúc nào anh cũng đẹp trai, ngay cả lúc tỏ vẻ coi thường cô, dáng vẻ hung hãn ấy cũng đẹp trai tới mức khiến trái tim cô đập dồn, tinh thần nhộn nhạo.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Đêm say đắm

CHƯƠNG 31: ĐÊM SAY ĐẮM

Hoàng Ngân không lái xe về nhà đỡ Cao Dương Thành đang say nghiêng ngả đứng ở ven đường gọi xe.

Trong đêm cuối thu, cảm giác lạnh lẽo ập tới, có lẽ là con gió lạnh này đã thổi tan một chút hơi rượu trong người Cao Dương Thành. Anh mờ to mắt, ngó nhìn Hoàng Ngân đầy mờ mịt.

Nhìn mặt lúc, dường như đã xác định được người trước mắt là Đỗ Hoàng Ngân, anh chợt vươn tay thô lỗ đẩy cô ra, quay người đi tới bãi đậu xe.

Hoàng Ngân không ngờ được anh lại bất ngờ đẩy mình đi, cô lao đảo một bước nhỏ rồi vội vàng đuổi theo anh, "Anh say rồi, không lái xe được."

"Cút đi!"

Anh lạnh lùng quát cô, giọng nói không có lấy chút độ ấm

Hoàng Ngân nhủ mày, không thể không thừa nhận, hai chữ này thật sự rất tổn thương lòng người.

"Anh uống nhiều rồi, đừng nháo nữa. Giờ cảnh sát bắt người lái xe say rượu rất chặt."

"Đừng nhúng mũi vào chuyện người khác!"

Cao Dương Thành mơ mơ màng màng lấy chìa khóa ra, anh vừa chuẩn bị mở khóa thì bị Hoàng Ngân cướp lấy, "Tôi rảnh rồi thích nhúng tay vào đấy!"

Cao Dương Thành trừng mắt nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm giống như giếng cổ hun hút, giây phút này đã phỉm vài tia máu đỏ tươi mẽ say.

Hoàng Ngân giấu chìa khóa ra sau lưng.

Ánh mắt u tối lạnh lẽo của anh rơi trên người cô, ngày càng sắc bén, "Trả chìa khóa cho tôi!"

"Không trả!"

Hoàng Ngân và anh gắng co không ai chịu ai, "Anh say thể này rồi còn tính lái xe, có phải muốn quậy chết người rồi mới chịu không?"

Khoe miệng lạnh bạc của Cao Dương Thành nhếch lên, "Cố yên tâm, cho dù có chết người cũng không trách cô ra tay đâu."

"... "

Hoàng Ngân cảm thấy tên này thật khôn khiếp! Ngay cả uống say rồi cũng khôn khiếp đến thế!!

Rõ ràng biết cô quan tâm tới an toàn của anh, nhưng anh luôn muốn rũ bỏ sạch sẽ quan hệ với cô! Khiến cho cô ngay cả tư cách quan tâm cũng không có.

Hoàng Ngân không muốn đồng dài với anh, không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, cô lập tức lao tới chui vào khuỷu tay anh, cánh tay nhỏ ôm lấy vòng eo rắn chắc của anh, cô gắng sức ôm anh bước tới ven đường.

Nhưng Hoàng Ngân vẫn luôn xem nhẹ khoảng cách sức lực giữa nam và nữ.

Cho dù cô cố gắng thế nào thì Cao Dương Thành cũng chẳng chịu thua, anh đứng tại chỗ không nhúc nhích, mà anh cũng không lấy tay đẩy cô ra.

Khuôn mặt Hoàng Ngân đỏ bừng, sau khi phải thờ hồn hèn thì cô cũng buông tay anh ra.

Cô ngẩng đầu, tức giận trừng mắt với anh, "Anh nhất định phải dẫn vật chết tới mới đồng ý đi phải không?" Cô giờ tay nhìn đồng hồ, "Đã bốn giờ sáng rồi, tám giờ ngày mai tôi phải dậy đi làm nữa, Cao Dương Thành, anh xem như thương hại tôi cũng được, anh đừng gây chuyện nữa có được không? Tôi thật sự mệt lắm!"

Mí mắt Hoàng Ngân lúc này bắt đầu đánh nhau rồi, giờ mà cho cô một cái giường, cô nhất định có thể vừa đặt lưng xuống là ngủ thẳng tới sáng.

Đồng tử màu khói của Cao Dương Thành co rút lại.

Cơ thể anh dựa lên người Hoàng Ngân, cúi đầu, nhìn thẳng vào cô.

Ánh mắt sắc bén như chim ưng mang theo vài phần mê ly của men rượu đập lên người cô, tựa như cơn gió lốc muốn cuốn cô vào trong.

Cô nghe được anh khàn giọng hỏi mình, "Đoàn Vũ Đạt để cô sống thế này sao?"

Hoàng Ngân không nghe ra được trong lời nói của anh rốt cuộc là châm biếm nhiều hơn, hay nghi ngờ nhiều hơn, hoặc giả còn có.... một chút thương tiếc.

Trong lòng cô nhói lên đau đớn.

Cô né tránh ánh mắt u tối đang nhìn chăm chú của anh, không đáp lại câu hỏi ấy, "Đi thôi."

Hoàng Ngân đỡ Cao Dương Thành lên taxi.

...

Cao Dương Thành nằm trên sofa, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Cô thể vì nguyên nhân uống nhiều rượu, hơi thở của anh nặng nề hơn trước một chút, mồ hôi trên trán chảy ròng ròng.

Chiếc áo sơ mi đơn sắc có chút ẩm ướt, mồ hôi mỏng manh thấm qua lớp vải, khiến cơ thể vốn đã cường tráng của anh càng lộ cảm giác gợi cảm. Lồng ngực rắn chắc theo từng lần hít thở mạnh mẽ của anh mà phập phồng lên xuống, hình ảnh này quả thực có thể dùng từ kiều diễm quyền rũ để hình dung.

Hoàng Ngân vội vàng lấy khăn lông tới lau mồ hôi giúp anh.

Lúc ánh mắt cô đảo tới bàn tay sưng đỏ kia của anh, đáy mắt vụt qua chút đau lòng.

Cô lấy hòm thuốc ra khỏi tủ rồi ngồi xuống chiếc thảm bên cạnh sofa. Cô nắm lấy tay anh, nhẹ nhàng bôi thuốc giúp anh.

"Chắc chắn, bác sĩ Cao, anh thật sự là người bạo lực nhà."

Hoàng Ngân nhẹ giọng cảm thán, trong lòng cô lại có chút cảm giác ảm áp không nói lên lời.

Hình ảnh anh đứng kia dù cô không nhìn thấy, nhưng cô biết, hôm nay cô được anh bảo vệ.

Muốn nói không nhận nhạo, vậy nhất định là giả.

Thình thoảng Hoàng Ngân lại thối lui lên miệng vết thương của anh, cô gắng giúp anh giảm bớt cảm giác đau đớn.

Cô không biết những hành động nho nhỏ lại hết lòng cẩn thận này đã được Cao Dương Thành ngồi trên sofa thu hết vào đáy mắt.

Đôi mắt phượng hẹp dài của anh híp thành một khe hở, anh tựa như một loài động vật họ mèo đang đi săn mà nhìn cô dò xét, trong đôi mắt ung súc bên phát ra ánh sáng nguy hiểm.

"Ồ Hoàng Ngân."

Anh đột nhiên gọi cô.

Giọng nói đê mê có chút gợi cảm.

"Hửm?" Hoàng Ngân kinh ngạc ngẩng đầu.

Hoàng Ngân đón nhận đôi mắt sâu thẳm mơ màng kia của anh, trong nháy mắt có chút hoảng hốt.

Con mắt Cao Dương Thành co rút lại, nhìn sâu vào cô, nhưng bất ngờ, màu mắt chợt tối đi, ánh nhìn nhạt tới mức khiến người ta lạnh cả người.

Chỉ thiếu chút nữa thôi anh đã bị kích thích mà hôn cô!

"Đừng đụng vào tôi!"

Anh lạnh lùng rút tay về, quay người đi thẳng tới phòng bếp.

Anh theo thói quen mở tủ lạnh lấy một chai nước lạnh, vừa muốn cho lên miệng uống, bỗng dừng lại bị một bàn tay lạnh chộp cướp lấy.

"Cao Dương Thành, có phải anh không cần dạ dày của mình nữa không? Đã là lúc nào rồi còn uống nước lạnh?"

Lần này Hoàng Ngân thực sự nổi giận rồi, cô ôm lấy chai nước lạnh kia, trừng mắt giận dữ nhìn người đàn ông về mặt lạnh tanh ở đối diện.

"Trả cho tôi."

Cao Dương Thành nén giận nhìn cô, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm dư thừa nào.

"Tôi lấy nước sôi cho anh." Hoàng Ngân ôm bình nước lạnh quay người đi nấu nước, nhưng bắt ngờ cô tay cô bị thiết chặt, còn không đợi cô phản ứng lại, cơ thể đã bị Cao Dương Thành thô lỗ áp lên vách tường.

Đồ uống rơi xuống đất nhưng không có ai chú ý tới.

Cao Dương Thành không hề rảnh, chỉ hung hăng trừng mắt nhìn Hoàng Ngân, đáng vẻ kia như muốn nuốt chửng cô vào bụng.

"Anh... anh muốn làm gì?"

Hoàng Ngân bị anh áp lên tường, gót chân chạm vào góc tường, cả cơ thể cứng ngắc, thở cũng không dám thở mạnh.

Cô bị anh kẻ sát nhìn chăm chăm, cảm giác được hơi thở nóng rực của anh lướt nhẹ qua, hô hấp của Hoàng Ngân hơi chững lại, khuôn mặt nhanh chóng nóng bừng.

Cô vừa muốn vùng vẫy thì người đàn ông trước mặt bắt ngờ cúi người, hung hăng hôn cô.

Cô nghe được hình như anh đang nói, "Đồ Hoàng Ngân, đây là cô treu chọc tôi trước."

Nói là hôn, không bằng báo cần cho nhanh.

Cao Dương Thành thờ hờn hờn, hung tợn, động tác thô bạo giống như đang xả nỗi bức dọc đã tích lũy rất lâu rất lâu trong lòng.

Trong khoảnh khắc này, Hoàng Ngân dường như quên luôn cả hô hấp.

Não cô như động cơ hoàn toàn chết máy, mà trái tim cũng căng thẳng như trống đánh, điên cuồng đập vào lồng ngực, hai bàn tay nhỏ buồng thông theo bàn năng nắm chặt rồi buông lỏng, rồi lại nắm chặt...

Trong lòng tay cô, mồ hôi đầm đìa.

Nơi môi cô, tất cả đều là hương vị đặc biệt mà cô quen thuộc thuộc về Cao Dương Thành, hương có nhẹ nhẹ kèm theo hơi thở mang mùi rượu nồng đậm, tùy ý giãy vò cánh môi cô, cắn nát...

Thân cận lâu ngày không gặp, hương vị đã lâu chẳng thấy này, tràn ngập trên môi cô, khiến hốc mắt cô thoáng chốc ẩm ướt.

Bốn năm rồi, giữa bọn họ đã có thời gian bốn năm đằng đẳng, chân trời góc biển, mỗi người một phương.

Bốn năm nay, không biết Hoàng Ngân đã mơ bao nhiêu giấc mộng đẹp đẽ, trong mộng, họ gặp lại nhau, khòe mắt trào lệ ôm hôn đối phương.

Nhưng, rốt cuộc cũng chỉ là mộng, mộng tỉnh rồi, chỉ còn cõi lòng tổn thương, ngoài ra không lưu lại bất cứ dấu vết gì. Khòe mắt đỏ hoeo vẫn cứ đỏ hoeo vậy thôi, giống như tình cảnh giờ này phút này vậy.

....

Cơ thể to lớn của Cao Dương Thành ép lên Hoàng Ngân, hai người kẻ sát vào nhau không chừa chút khe hở.

Lại giống như, ham muốn với cô làm thế nào cũng không chiếm đủ!

Lớp mồ hôi nhễ nhại trên trán, càng thấm càng nhiều.

Đôi mắt đỏ rực, hôn điên cuồng lên môi người phụ nữ trong lòng.

"Đồ Hoàng Ngân, cô có biết.... tôi hận cô nhiều thế nào không!"

Trong lúc hai đôi môi cuốn lấy nhau, giọng nói lạnh như băng của anh vang lên.

Loại cảm hận này đã xâm nhập vào sâu trong cốt tủy của anh, đã đằng đẳng suốt bốn năm.

"Cho nên...." Anh nhếch môi cười nhẹ, giọng nói âm u, "Đêm nay cho dù tôi có làm gì, cũng là cô nợ tôi!"

Anh đang trả thù cô!

Lời nói vừa buông, anh vén vạt áo sơ mi của Hoàng Ngân lên.

"Anh muốn làm gì..."

Hoàng Ngân hít sâu, cơ thể mềm mại giật nảy, khòe mắt trào ánh lệ.

"Cao Dương Thành, anh đừng có giờ trò lưu - manh!"

Hoàng Ngân giờ tay chống lên ngực anh, muốn đẩy anh ra.

Nhưng mà, cho dù anh say rồi thì sức lực vẫn không giảm chút nào.

Anh vươn tay bắt lấy cái tay nhỏ không ngoan ngoan của Hoàng Ngân rồi đặt lên đỉnh đầu, cơ thể mạnh mẽ cường tráng áp lên người cô, "Đồ Hoàng Ngân, đây không gọi là giờ trò lưu manh, đây gọi là.... làm - tình!"

Cao Dương Thành sửa lại cho cô.

"A...."

Hoàng Ngân sợ tới mức hét chói tai, "Cao Dương Thành, tên khốn! Anh làm gì đấy!!"

Ánh mắt cô ửng đỏ, phần nộ lên án hành vi xấu xa của anh.

Nhưng mà, trả lời cô lại là một nụ hôn sâu hơn, đau hơn...

Loại cảm giác này, như muốn bóp nát cô, lại giống như.... thương yêu tới mức muốn dung nhập cô vào trong cơ thể, vào trong xương cốt mình.

Hoàng Ngân không tránh được giam cầm của anh, cô chỉ có thể giống như thịt cá nằm trên dao thớt, mặc anh xâu xé.

"Cô gả cho Đoàn Vũ Đạt, đáng không?"

Bỗng nhiên anh áp lên tai cô lên tiếng hỏi.

Giọng nói khàn khàn, mẽ hoặc.

Cánh tay siết lấy vòng eo mảnh khảnh của cô, đã chặt lại chặt thêm.

Chợt, anh hé môi.

Cô tựa hồ như nghe thấy anh ní non một tiếng, "Đồ Hoàng Ngân, em gầy rồi."

Cô ấy thật sự đã gầy đi rất nhiều, còn gầy hơn lần trước anh gặp cô.

Giọt lệ rơi khỏi khóe mắt Hoàng Ngân, cô cắn môi, ghé vào vai anh, khóc không ra tiếng.

Trái tim, như vỡ ra một hố sâu, đau đớn tuôn trào ra ngoài, nhấn chìm lồng ngực cô, khiến cô đau tới tột cùng.

....

Đêm này, rốt cuộc cũng không xảy ra chuyện gì.

Hoàng Ngân đắp thuốc cho Cao Dương Thành, sau khi nhìn cháo loãng cho anh, lúc này mới sức cùng lực kiệt quay về nhà mình.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Nhiệm vụ bí mật

CHƯƠNG 32: NHIỆM VỤ BÍ MẬT

Hoàng Ngân vẫn như trước làm việc cả ngày lẫn đêm, ban ngày làm công việc chính, đến tối làm thêm, tới quán Karaoke bán rượu.

Chỉ là, công việc bán rượu này càng ngày càng khiến cô cảm thấy quái lạ.

Mới đầu là Vũ Phong đến đây, lúc rạng sáng, anh ta đến đúng lúc Hoàng Ngân vào giờ làm việc, hơn nữa còn nêu rõ muốn Hoàng Ngân đưa rượu tới. Anh ta vừa gọi đã là mười tá rượu, thế nhưng lại chỉ có một mình anh ta.

Hoàng Ngân đẩy rượu đến, đặt từng chai lên mặt bàn, cũng không vội mở rượu giúp anh ta, chỉ thuận miệng cười hỏi, "Bác sĩ Vũ hẹn bạn đến chơi sao?"

"Không, chỉ có mình tôi thôi." Vũ Phong trả lời thật, còn nói thêm, "Aiz, cô đừng gọi tôi là bác sĩ Vũ nữa, gọi Vũ Phong được rồi. Thẳng thắn chút, không cần lạnh nhạt như vậy."

"Được mà." Hoàng Ngân mỉm cười, "Nhưng mà một mình anh gọi nhiều rượu vậy ư?"

Mười tá, là một trăm hai mươi chai, đây cũng không phải chuyện đùa, "Anh tự uống?"

"Đúng, một trăm hai mươi chai chính là một trăm hai mươi chai!"

Hoàng Ngân cạn lời, "Hay là thế này nhé, tôi đề lại cho anh một tá, chín tá còn lại tôi mang về giúp anh trước, nếu anh uống không đủ tôi lại mang đến cho anh là được. Nếu giờ anh gọi mười tá, tới khi đó không uống rất lãng phí, mà quy định ở đây là không được trả đồ."

"Vậy nếu không uống hết thì có thể gửi ở đây, lần sau uống tiếp à?" Vũ Phong cười hỏi cô.

"Đương nhiên rồi." Hoàng Ngân vội vàng gật đầu.

"Vậy được rồi, tôi gọi mười tá, để hết lại đây, lần sau tôi mời bạn tới uống." Vũ Phong vung tay lên, rất sáng khoái.

Dù sao người bỏ tiền cũng phải anh.

"...."

Hiểu Nam không còn gì để nói.

Hóa ra hôm nay rượu trong quán Karaoke giảm giá, chỉ là cô không biết mà thôi?

Ngay sau đó, Thái Linh cũng đến.

Hoàng Ngân không biết anh ta nhưng lần trước lúc khoa bọn họ tụ tập trong quán, Hoàng Ngân đã gặp rồi, cho nên cô biết anh ta cũng là một bác sĩ trong khoa của Cao Dương Thành.

Không giống với Vũ Phong, anh ta gọi một đám bạn tới chơi, vừa mở miệng đã gọi hai mươi tá rượu, nhưng kết quả thì y chang Vũ Phong, gửi lại hơn mười tá rượu ở quán.

Ngày thứ ba, ngày thứ tư, ngày thứ năm.... Ngày thứ mười...

Ngày nào cũng có bác sĩ hoặc y tá trong khoa ngoại thần kinh của bệnh viện Vinmec tới Ngự Tôn gọi rượu, mà ai cũng vô cùng hào phóng, bọn họ gọi ít nhất phải chừng mười tá rượu, cuối cùng vẫn không uống được hết y chang Vũ Phong, phát tay, gửi lại.

Ngày hôm nay, rạng sáng, Hoàng Ngân vừa mới đi làm, quản lý đã gọi cô, "Hoàng Ngân, phòng 201 có một vị bác sĩ nữa, lại là hai mươi tá rượu, chỉ đích danh cô đưa tới. Cô nhanh đi đi!"

Quản lý mặt này hớn hờ nói.

"Vâng ạ vâng ạ."

Hoàng Ngân vội vàng thay quần áo.

"Công việc lắm ăn của cô tốt quá đi chứ! Tháng này doanh thu chắc hơn ba mươi triệu rồi nhỉ!" Trang, người cũng bán rượu như cô nói đầy hăm mộ.

"Đúng vậy đúng vậy. Ôi, cô nói đi, có phải cô có quan hệ gì với đám bác sĩ này không? Sao người nào đến cũng chỉ tìm cô gọi rượu chứ. Tội tôi đưa rượu đến bọn họ đều không chịu!" Khanh dầu môi.

Nói thật, trong lòng Hoàng Ngân cũng rất khó hiểu, "Thực ra tôi cũng luôn nghĩ về chuyện này."

"Được rồi được rồi, có gì mà phải nghĩ nhiều, chúng ta kiểm được tiền là được rồi! Các cô đấy, rảnh rồi thì theo Hoàng Ngân học hỏi, nếu các cô ai cũng nổi trội được như cô ấy, tôi có thể gối cao đầu ngủ rồi." Quản lý nói rồi vỗ vỗ vai Hoàng Ngân, "Mau đi thôi, đừng để người ta đợi lâu."

"Vâng ạ." Hoàng Ngân vội vàng tới kho lấy rượu.

Hôm nay, người tới là Dương Thủy Sam, cô ấy dẫn theo một vài người tới hát.

Hoàng Ngân lấy hai mươi tá rượu cô ấy gọi ra khỏi xe đây, cô cũng không mở giúp cô ấy, chỉ hỏi, "Không phải cô cũng định gửi chỗ rượu này ở quán Karaoke chúng tôi chứ?"

Dương Thủy Sam vội gật đầu, "Đúng đúng đúng, em đang muốn vậy."

Hoàng Ngân ngày càng cảm thấy chuyện này hơi kỳ quặc, "Bác sĩ trong khoa các cô đã gửi gần một trăm tá rượu ở đây rồi, hay là tôi giúp cô lấy một tá ra nhé. Các cô cũng không có nhiều người tới, căn bản không uống hết hai mươi tá rượu này, rất lãng phí."

Hoàng Ngân nói rồi muốn lấy hết chỗ rượu về xe, nhưng lại bị Dương Thủy Sam giữ lại, "Đừng mà, chị Hoàng Ngân, rượu này em muốn mà. Em uống hết, chị đừng lo cho em"

"Cô thật sự không uống được, nếu cô uống hết chỗ rượu này thì phá hỏng luôn cơ thể mình rồi còn gì! Thủy Sam, đám bác sĩ nam kia tới đây uống rượu tôi không nói được gì, nhưng một cô gái như cô vừa tới đã gọi hai mươi tá rượu, cô còn muốn lừa tôi là mình uống hết được? Nói chung, hôm nay mặc kệ cho cô uống hết hay không, dù sao số rượu này tôi cũng không thể bán cho cô. Một là lãng phí, hai là một cô nhóc như cô ở bên ngoài uống rượu dù sao cũng không an toàn. Cô nghe tôi nói, tôi lấy một tá rượu bác sĩ Vũ gửi lại đưa cho cô, quyết vậy đi."

"Đừng mà, chị Hoàng Ngân!!"

Dương Thủy Sam vội vàng kéo Hoàng Ngân lại, trưng khuôn mặt tròn đáng yêu sắp bật khóc của mình ra, "Em không cần của Vũ Phong, em nhất định phải tự mua!"

"Vậy của bác sĩ Thái có được không? Anh ta cũng để lại mười mấy tá đây."

"Không được." Dương Thủy Sam liên tục lắc đầu, "Nếu không thế này đi, chị Hoàng Ngân, chị xem em đáng thương vậy nè, thường em mười tá, mười tá nhé, có được không?"

Hoàng Ngân ngờ vực dò xét cô, "Thủy Sam, cô nói thật cho tôi biết đi, đêm hôm nay, rốt cuộc mọi người đang chơi trò gì thế?"

Cô thật sự ngày càng không hiểu nổi bọn họ.

Hay là mấy người này rùng rình quá, không có chỗ tiêu nên mới vội vã mang tới nhét vào quán Karaoke à?

"Không, tuyệt đối không!"

Dương Thủy Sam thề thốt phủ nhận, đẩy mắt lộ ra mấy phần chột dạ.

Hiển nhiên, cô nhóc trong sáng này không thích hợp với việc nói dối.

"Có việc khó nói?"

Hoàng Ngân vừa liếc mắt đã nhìn ra.

"Không, tuyệt đối không có!!" Dương Thủy Sam vội vàng xua tay, đôi má đỏ ửng, "Được rồi được rồi, chị Hoàng Ngân, chỗ rượu này.... Em không cần nữa. Chị.... Chị lấy về đi."

Cô e sợ mình làm lộ chuyện, không dám dây dưa với Hoàng Ngân nữa.

"Vậy tôi đi lấy một tá rượu trong phiếu của Vũ Phong cho cô nhé."

"Vâng ạ, cảm ơn chị." Dương Thủy Sam ù rù.

Nhìn Dương Thủy Sam biến hóa cảm xúc, Hoàng Ngân cảm thấy rất buồn cười, cô vừa dọn rượu vào trong xe, vừa trêu ghẹo, "Sao thế, giúp cô tiết kiệm nhiều tiền như vậy, cô còn không vui sao?!"

"Không có ạ, em vui lắm đó!" Dương Thủy Sam vẫn đang diễn kịch, nhưng tuồng kịch này diễn cũng gượng quá.

Hoàng Ngân cười cười, cô không nói thêm gì nữa mà đẩy xe ra khỏi phòng.

Hiện giờ cô có thể chắc chắn trăm phần trăm rằng đám bác sĩ này kẻ nào cũng có vấn đề, nhưng mà, vấn đề rốt cuộc nằm ở đâu? Bọn họ vì sao lại muốn giúp mình? Sẽ không vì...

Hoàng Ngân không dám nghĩ tiếp nữa, cô sợ mình lại tự mình đa tình!

Dành được chút thời gian rảnh, cô vào nhà vệ sinh một chuyến, vừa đóng cửa nhà vệ sinh lại thì nghe được cách vách truyền tới một tiếng nói quen thuộc.

Là Dương Thủy Sam, lúc này cô ấy đang nói chuyện điện thoại với người khác.

"Thầy Cao, em xin lỗi."

Cô ấy thấp giọng nói tiếng xin lỗi trong điện thoại, "Em không mua được rượu của chị Hoàng Ngân. Chị ấy nói em là một cô bé, sống chết không chịu bán. Em không thể hoàn thành nhiệm vụ thầy giao, em không phải học trò giỏi. Nhưng mà, thầy nhất định là người có tâm lòng rộng lớn, chắc chắn sẽ không giam học phần của em đâu, đúng không ạ?"

Cô ấy nói xong, tạm dừng một lúc, đang đợi người bên kia trả lời.

"Ha! Cảm ơn thầy, em biết thầy là tốt nhất mà!" Rất rõ ràng, thầy Cao của cô không định cắt giảm học phần của cô, "Vậy số tiền thầy đưa em, bọn em có thể.... giữ riêng không ạ?"

"...."

"Keo kiệt, nhà các thầy không phải giàu có lắm sao. Em thấy thầy ấy, chỉ không tiếc tiền lên người chị Hoàng Ngân thôi."

"...."

"Được rồi được rồi, em nói đùa mà, em không tám với thầy nữa, em cúp máy đây."

Ngắt điện thoại rồi, rất nhanh đã nghe thấy một tiếng "kêu kẹt" mở cửa, Dương Thủy Sam bước ra khỏi nhà vệ sinh.

Sau đó không lâu, Hoàng Ngân cũng đẩy cửa nhà vệ sinh ra ngoài.

Cô mắt hồn mất vĩa đứng rửa tay trước bồn rửa, trong đầu cô không ngừng lượn lờ những lời Dương Thủy Sam vừa nói trong điện thoại.

Rất rõ ràng, người ở đầu dây bên kia là Cao Dương Thành, thế nên, các bác sĩ mấy ngày hôm nay tới đây đều là người anh sắp xếp tới? Để cô không cần quá mệt nhọc, có thể nhẹ nhàng cầm được tiền lương cao?

Hoàng Ngân ngăn ngor dựa vào bồn rửa trước mặt, khó lòng bình tĩnh lại, trong tim cô như có một bình gia vị bị đổ, ngũ vị tạp trần, mùi vị nào cũng có.

Cô hít sâu một hơi, hắt chút nước lên rửa mặt, cố gắng điều chỉnh tâm trạng khác lạ của mình ổn định lại một chút. Sau đó cô sửa sang lại bản thân mình, kéo cổ áo lên cao, kéo váy xuống vài phân, lúc này mới bước khỏi phòng vệ sinh.

....

Rốt cuộc thì Hoàng Ngân cũng không chủ động đi tìm Cao Dương Thành, những chuyện quá giới hạn đã xảy ra trong đêm say rượu đó vẫn làm cô canh cánh trong lòng.

Quan hệ giữa bọn họ không nên đi tới bước này.

Bốn năm trước đã định kết cục của bọn họ rồi, bốn năm sau nếu lại dây dưa không rõ thì cái giá phải trả không phải là thứ bọn họ chịu đựng được! Ngay cả nghĩ Hoàng Ngân cũng không dám nghĩ.

Chủ nhật, cuối cùng Hoàng Ngân cũng có thể nghỉ ngơi một chút để tới thăm Dương Dương nhỏ bé của cô.

May mà tình trạng của tên nhóc hai hôm nay không tệ, trong lòng Hoàng Ngân ít nhiều có chút an ủi.

Cô ngồi trước giường gọt táo cho thằng bé, lúc này, y tá Vân và y tá Mỹ cũng mang thuốc vào.

"Ồ, thì ra hôm nay Dương Dương có mẹ bên cạnh sao! Chẳng trách trời vừa sáng đã vui vẻ tới không ngủ được rồi!" Mỹ cười cười, nhẹ nhàng nói chuyện với Dương Dương bé nhỏ trên giường.

"Mỹ đây à." Hoàng Ngân vội vàng đứng dậy.

"Chị Mỹ!" Dương Dương vừa nhìn thấy Mỹ tới đã vui vẻ nở nụ cười.

Mỹ mang thuốc tới chiếc tủ đầu giường, "Hôm nay em thấy thế nào?"

"Tốt lắm a, Dương Dương ăn gì cũng thấy ngon."

Thằng nhóc vỗ vào ngực giống như ông cụ non bảo đảm. Sau đó, nó nghiêng đầu nhìn y tá Vân vẫn luôn không nói một lời, "Chị Mỹ ơi, chị Vân hôm nay sao vậy ạ? Nhìn chị ấy rất không vui."

"Cô ấy à, đại khái là thất tình rồi." Mỹ mỉm cười trộm.

"Nói hươu nói vượn!" Vân đỏ mặt, quả măng cô.

"Thật ra là vậy, vừa này lúc chúng tôi ăn cơm ở căng tin thì nhìn thấy bạn gái của bác sĩ Cao."

Hoàng Ngân không nhận được ngược mắt nhìn Mỹ.

Mỹ tưởng Hoàng Ngân nghe không rõ, vội vàng giải thích, "Chính là bác sĩ Cao của khoa ngoại thần kinh đấy."

Cô nói rồi lấy cái ghế bên cạnh giường Dương Dương ngồi xuống, tiếp tục tám chuyện với Hoàng Ngân, "Thật bất ngờ, hôm nay anh ấy lại dắt bạn gái tới căng tin của chúng em. Chị Hoàng Ngân, chị không nhìn tình huống lúc đấy chứ, thật sự là trái tim thiếu nữ rơi vỡ đấy đấy! Chắc chắc..."

Vân không vui đâu mới lên, "Tớ thấy, bác sĩ Cao là cô ý tới diễn tình cảm thẩm thiết mặn nồng."

"Đúng thế, bác sĩ Cao chăm sóc bạn gái rất chu đáo. Tất cả mọi người trong căng tin đều có thể nhìn ra anh ấy đối với cô ấy rất tốt! Hơn nữa, nói thật lòng, Vân đừng bắt mẩn làm gì, hai người bọn họ xứng đôi quá mà. Bạn gái anh ấy vô cùng xinh đẹp, khí chất cao quý, vừa nhìn đã biết là tiểu thư khuê các nhà giàu, tuyệt đối môn đăng hộ đối!" Mỹ tổng kết.

Cô ẽ Hoàng Ngân đã lâu rồi không dùng dao gọt trái cây, đột nhiên cổ tay cô run lên, lưỡi dao chạm phải ngón tay, trong nháy mắt đã thấm máu.

Cô vội ngậm ngón tay vào miệng, miệng vết thương có chút đau, tựa như đang dần lan vào trong tim, từ từ thấm thấu...

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 33: Bị tập kích

CHƯƠNG 33: BỊ TẬP KÍCH

"Ừ, tớ thừa nhận bọn họ xứng đôi, nhưng mà, cậu không cảm thấy bọn họ rất kỳ quặc sao?" Khuôn mặt Vân đầy quái lạ.

"Kỳ quặc cái gì?" Mỹ nhìn cô khó hiểu.

Dương Dương ở trên giường cũng chớp mắt to tròn nhìn cô hóng chuyện, tò mò chờ đợi câu nói tiếp theo của cô.

"Hai người họ không phải sắp kết hôn sao? Nhưng mà, tớ thấy lúc bọn họ ở cạnh nhau có một cảm giác tôn trọng như khách vậy, chẳng giống cặp đôi yêu đương cuồng nhiệt gì cả. Tuy là bác sĩ Cao đối xử với bạn gái ân cần chu đáo, nhưng mà thái độ lễ phép tao nhã kia có giống bạn trai với bạn gái đâu?"

Vừa nghe Vân phân tích như vậy, Mỹ cũng hơi gật đầu, "Cậu nói thế tớ cũng thấy không giống thật."

Lịch sự, lễ phép, tao nhã, đây đều là những danh từ thuộc về Cao Dương Thành, là đánh giá của người khác dành cho anh.

Mà chỉ có Hoàng Ngân, cảm thấy anh khắc nghiệt, ngang ngược, tự phụ, thỉnh thoảng còn hung dữ với cô, thậm chí có lúc lại nói mấy câu tục ngữ lưu manh khiến cô hoàn toàn không chống đỡ nổi. Cao Dương Thành như vậy, hoàn toàn không liên quan tới chữ lịch sự, thanh nhã, nhưng con người đó hết lần này tới lần khác đẩy đưa với tình yêu của cô. Hình ảnh khắc thường đó của anh, trước nay chỉ có Hoàng Ngân nhìn thấy.

Lúc chàng vạng tối, Hoàng Ngân ra khỏi khu nội trú của bệnh viện, lúc đi qua phòng khám bệnh lại bất ngờ gặp được Cao Dương Thành, anh cũng vừa khéo bước ra khỏi phòng khám.

Vẫn là vạt áo trắng tinh sạch sẽ như mới kia, được cơ thể rắn rỏi hoàn mỹ của anh khoác lên mang đến cảm giác phong độ ngời ngời tựa người quân tử nổi danh một phương.

Anh cũng nhìn thấy Hoàng Ngân bước về phía này, nhưng trên khuôn mặt tuấn tú ấy vẫn tĩnh lặng điềm nhiên như trước, ánh mắt không có lấy một gợn sóng.

Hai tay anh lười nhác đặt trong túi, bước chân không giảm, lạnh nhạt lướt qua bên người Hoàng Ngân.

Từ đầu đến cuối, ngay cả một ánh nhìn cũng không liếc tới cô, giống như trong mắt anh, cô chẳng qua chỉ là không khí trong suốt.

Hoàng Ngân có chút buồn bã âm ỉ.

Cảm giác rõ ràng gặp mặt lại bị người ta coi nhẹ, ít nhiều vẫn thấy chưa xót.

Nhịp bước dưới chân cô không theo ý muốn, giảm tốc độ lại cực chậm.

Thật ra, về chuyện mua rượu trong quán Karaoke kia cô vẫn luôn muốn hỏi anh, hoặc là nói, muốn cảm ơn anh!

Hoàng Ngân nắm chặt túi trong tay, hít một hơi thật sâu, cuối cùng cũng thu được dũng khí, xoay mình gọi người trước mặt lại, "Bác sĩ Cao."

Lời vừa ra, bóng lưng áo trắng thẳng tắp trước mặt kia dừng lại.

Hơi thở của Hoàng Ngân có chút căng thẳng, nhưng cô vẫn không chịu thua, đứng trước mặt anh nói, "Bác sĩ Cao, chúng ta nói chuyện nhé."

Cao Dương Thành dời tầm mắt, nhìn cô đầy lạnh nhạt, "Giữa chúng ta còn có gì chưa giải quyết nữa?"

Thái độ xa cách của anh khiến lòng người lạnh lẽo.

Thậm chí còn kìm cho Hoàng Ngân nghỉ ngơi, người đứng phía sau âm thầm giúp đỡ cô, liệu có phải là người đàn ông lạnh lùng trước mặt này không.

"Chuyện các bác sĩ trong khoa ngoại thần kinh tới quán Karaoke tìm tôi mua rượu là thế nào?"

Hoàng Ngân không định đông dãi với anh bên hời thảng.

Cao Dương Thành híp mắt, "Muốn nói cái gì?"

"Là anh sao."

"Đúng, là tôi."

Hoàng Ngân không ngờ Cao Dương Thành thẳng thắn thừa nhận, không hề vòng vo.

Anh cúi đầu, nhìn cô theo kiểu từ trên cao liếc xuống, lạnh lùng hỏi, "Có vấn đề gì không?"

Lẽ nào không có vấn đề sao?

"Bác sĩ Cao..." Hoàng Ngân nhủ mảy, lắc đầu, "Tôi không biết vì sao anh muốn làm vậy, nhưng cho dù thế nào tôi cũng vô cùng cảm ơn sự giúp đỡ của anh. Nhưng, tôi hy vọng chuyện thế này, dừng ở đây, tôi... tôi không muốn nhận bất cứ ân huệ nào của anh nữa."

Thật ra, cô chỉ không muốn dính dáng đến anh quá nhiều, càng không muốn nợ anh quá nhiều.

Anh càng giúp đỡ cô như vậy, cô càng sợ mình sẽ ý lại vào anh hơn, cho đến một ngày.... không thể rời khỏi anh nữa!

Đáy mắt sâu thẳm đen tối của Cao Dương Thành trùng xuống, nổi lên một tầng ánh sáng rét lạnh, anh nhìn Hoàng Ngân chăm chăm, cuối cùng, nhếch môi lên, hỏi cô, "Đỗ Hoàng Ngân, vẫn nhớ nụ hôn đêm đó chứ."

Hiển nhiên Hoàng Ngân không ngờ được anh bỗng nhiên nhắc tới chuyện này, gò má cô thoáng chốc ửng hồng, về mặt có chút xấu hổ.

Cao Dương Thành cười nhạt, "Xem ra cô vẫn không quên."

Hoàng Ngân giả bộ bình tĩnh, đôi mày xinh đẹp nghiêm túc nhíu lại, nhắc nhở anh, "Bác sĩ Cao, tôi đang nói với anh chuyện mua rượu, anh đừng lảng sang chuyện khác."

Cao Dương Thành ôm ngực, liếc nhìn cô đầy ngao mạn, "Số rượu ấy trích phần trăm được bao nhiêu? Ít cũng mấy chục triệu nhì?"

"Ừm..."

"Đủ mua nụ hôn kia của cô chưa?" Khóe miệng lạnh bạc của Cao Dương Thành vẽ ra một nụ cười mỉa mai.

Hoàng Ngân sững sốt, sắc mặt tái đi, "Anh.... Lời này, có ý gì?"

Cao Dương Thành nhủ mảy, "Không hiểu? Cần tôi nói rõ ra nữa sao?"

"Cao Dương Thành, anh dễ đồng nghiệp đến mua rượu vì muốn dùng tiền nhục mạ tôi sao?" Đáy mắt Hoàng Ngân ửng đỏ, có một loại cảm giác tức giận âm ỉ nổi lên, "Đám cô tiền các người thật sự giỏi vậy sao? Có tiền thì được tùy ý nhục mạ người nghèo chúng tôi sao?"

Nhìn sòng mắt trong vắt và vẻ cổ chấp làm người ta đau lòng kia của cô, Cao Dương Thành cười lạnh, "Nếu cao ngạo như vậy, cô có thể lựa chọn không cần, không ai ép nổi cô."

Anh nói bình tĩnh như vậy, nhẹ nhàng như vậy.

Nhưng càng thế, càng khiến cho lồng ngực Hoàng Ngân run rẩy đau đớn.

Buồng thông hai bàn tay nhỏ đã siết thành nắm đấm, cô buồng bình ngẩng đầu, khóe môi vẽ ra một nụ cười châm biếm như có như không, "Nếu bác sĩ Cao đã mạnh tay như vậy, tôi hà tất phải ra về thanh cao chứ. Dù sao dùng tiền mua cũng tốt hơn để anh uông công đòi hỏi, đúng không!"

Hoàng Ngân nói vậy, hốc mắt lại nóng lên, yết hầu cảm thấy nhói đau buốt lạnh. Cô gạt đầu, tiếp tục làm vẻ không sao cả bỏ sung thêm "Dùng tiền bạc để tính quan hệ của chúng ta? Rất tốt, rất tốt."

Ít nhất, rõ ràng rành mạch, một chút dính dáng cũng không có.

Thật ra, đôi lại là ngày trước, với tính cách của cô thì đã sớm quên sổ tiền này lên mặt anh, nhưng hiện thực luôn tàn khốc như vậy, buộc cô phải cúi thấp đầu. Mặc kệ sổ tiền này dùng cái gì đòi lấy, cô cũng không thể lùi bước. Bởi vì Dương Dương nhỏ bé của cô giờ này phút này đang nằm trên giường bệnh chờ sổ tiền ấy làm hóa trị.

Đôi mắt vói giăng co của cô, Cao Dương Thành chỉ âm thầm liếc mắt nhìn, rồi sau đó xoay chân, bước đi không quay đầu lại.

Hoàng Ngân chết lặng tại chỗ, hồi lâu vẫn không tỉnh táo lại.

Bất ngờ, cô nhìn thấy một người đàn ông mặc quần áo bệnh nhân cầm trong tay bình chất lỏng không biết tên, bộ dạng hung dữ chạy tới chỗ cô, Hoàng Ngân tránh hẳn ta đi theo bản năng, lại thấy hân vọt thẳng tới chỗ Cao Dương Thành.

Trong khoảnh khắc ấy, hình ảnh đám người gây chuyện trong bệnh viện lần trước lại xẹt qua đầu cô. Cô cả kinh, thét lên với bóng lưng Cao Dương Thành, "Cẩn thận!!"

Cô vừa kêu vừa chạy về phía Cao Dương Thành, bởi vì cô kêu quá muộn, bình nước trong tay người đàn ông đã hất thẳng vào bóng lưng của Cao Dương Thành.

"Lũ khốn các ngươi, dám cầm súng cho tao. Tao muốn lấy axit sunfuric này hủy mặt mày, hủy mặt mày!" Người đàn ông kêu to, cảm xúc hoàn toàn không khống chế được.

"A..."

Một tiếng thét chói tai phát ra từ miệng Hoàng Ngân.

Khi dòng axit sunfuric bắn ra, khoảnh khắc ấy, Hoàng Ngân không kịp nghĩ ngợi bất cứ điều gì, cô bỏ nhào tới Cao Dương Thành, cô muốn đẩy anh khỏi kiếp nạn này, nhưng không ngờ, chất lỏng này lại hắt hết lên mặt cô.

Trong thoáng chốc, đôi mắt cô đau tới mức không mở được, chỉ có những giọt lệ nặng trĩu chảy xuống không ngừng.

Đau, đau quá!!

Cô muốn thét to nhưng lại sợ Cao Dương Thành lo lắng cho mình.

Lúc này, dường như cả thế giới đều đen kịt, cô không nhìn thấy bất cứ thứ gì, chỉ nghe được Cao Dương Thành gầm lên giận dữ: "Mày vừa hắt cái gì? Cái gì hả?!!"

"Sun... sunfuric." Người đàn ông trả lời dè dặt. Cho dù Hoàng Ngân không nhìn thấy nhưng cũng đoán được chắc chắn hẳn ta đã trúng một cú đâm của Cao Dương Thành.

"Con mẹ nó!" Cao Dương Thành tức giận nắnng một câu. Anh không khống chế được vung tay đâm lên khuôn mặt người đàn ông, "Ai cho phép mày tổn thương cô ấy?"

Người phụ nữ này, ngày cả Cao Dương Thành anh, từ trước tới nay cũng không nổi tổn thương một sợi tóc trên người cô. Dù cho biết cô đã kết hôn, khoác lên người chiếc áo cưới vì tên đàn ông khác, trở thành người con gái của tên đàn ông khác, nhưng anh vẫn không nỡ nhìn cô phải chịu khổ chút nào, anh còn đang hao tổn tâm sức muốn giúp cô. Nhưng còn tên khốn này? Lại dám dùng axit sunfuric hắt lên người phụ nữ anh thương yêu nhất!!

Cao Dương Thành trước giờ đều là người nho nhã lịch sự, nhưng vừa gặp chuyện liên quan tới Đỗ Hoàng Ngân thì lập tức biến thành một con sư tử dữ tợn. Anh sẽ quẳng hết cấp bậc lễ nghĩa ra khỏi đầu, anh sẽ giận dữ gầm thét, anh sẽ ra tay đánh người...

"Dương Thành, đừng đánh nữa! Đừng đánh nữa..."

Nước mắt Hoàng Ngân chảy không ngừng, sờ soạng trong bóng tối túm lấy Cao Dương Thành.

Mắt cô đau khiến cô sợ hãi, "Đưa tôi đi gặp bác sĩ, tôi đau, đau..."

Cao Dương Thành đành mặc kệ tên khốn vô duyên vô cớ lao ra này, anh không nói hai lời, ôm lấy Hoàng Ngân, bước như bay tới phòng cấp cứu.

Hoàng Ngân được anh ôm, có thể cảm nhận rõ ràng được cơ thể đang run rẩy căng thẳng của anh.

Cao Dương Thành giải quyết công việc trầm ổn, gặp chuyện không sợ không hoảng hốt, vào giờ khắc này lại luống cuống hơn bao giờ hết.

Anh không kịp đăng ký, cũng không kịp xếp hàng, cho dù trên hành lang có một đám bệnh nhân đang chờ khám, anh đã không để ý được nhiều thế nữa.

Khoa mắt, trong phòng khám

Trong căn phòng cách vách, Hoàng Ngân nằm trên giường, y tá đang cẩn thận rửa mắt cho cô.

"Vẫn may, chỉ là nước ớt mà thôi. Đừng là khiến chúng ta hoảng sợ một phen! Nếu thật sự là axit sunfuric, thì đừng nói đôi mắt này của cô Đồ bị hỏng mà ngay cả khuôn mặt cũng cháy sạch rồi." Giáo sư Lưu trong lòng vẫn còn sợ hãi lên tiếng nói.

Sau khi biết được kia chỉ là chút nước ớt, khuôn mặt căng thẳng của Cao Dương Thành thoáng chốc dịu đi không ít, nhưng lại nhanh chóng nhũn chặt đầu mày, "Giáo sư Lưu, nước ớt này có làm tổn thương mắt cô ấy không? Em thấy mắt cô ấy sưng rất to, nước mắt cũng chảy ra không ngừng..."

Cao Dương Thành nói, anh không nhận được nghiêng đầu nhìn Hoàng Ngân trong phòng, ánh mắt sâu thẳm lại nặng nề thêm vài phần, nhưng cũng dịu dàng đi không ít trong vô thức.

"Cậu yên tâm, sẽ không có vấn đề gì lớn, chỉ là bây giờ không dễ chịu mấy đâu. Nước ớt xộc lên, phòng chừng mắt cô ấy còn đau hơn một lúc nữa!"

Bờ môi lạnh bạc của Cao Dương Thành run rẩy, đôi mày kiếm nhũn chặt hơn.

"Là người thế nào lại hắt nước ớt chứ? Độc ác vậy!"

Đang lúc Cao Dương Thành muốn trả lời nhưng không biết nói sao thì cửa phòng khám bệnh bị mở ra, hai bác sĩ vội vàng đi vào, "Bác sĩ Cao, nghe nói bạn cậu vừa bị hắt axit sunfuric, tình huống sao rồi?"

"Mọi người à?" Cao Dương Thành nghi ngờ nhìn bọn họ.

Tuy rằng cũng là bác sĩ trong bệnh viện nhưng khác khoa, thế nên anh không biết họ.

"Là thế này, bác sĩ Cao, tôi là Hồ Khánh của khoa tâm thần. Người vừa mới hắt axit sulfuric là một bệnh nhân trong khoa tâm thần chúng tôi. Trước kia, vì vợ ngoại tình, tình nhân của vợ giết chết con của anh ta nên khiến tinh thần anh ta thất thường, vừa nhìn thấy người đàn ông đẹp trai lập tức nổi điên không khống chế được. Tôi vừa mới ở ngoài cửa tìm thấy anh ta. Thực sự rất xin lỗi, là chúng tôi làm việc sơ suất. Vậy cô gái kia thế nào rồi? Tình huống có nghiêm trọng không?"

Nghe thấy là bệnh nhân tâm thần của bệnh viện, dù Cao Dương Thành có tức giận hơn nữa cũng chỉ đành kìm nén nuốt vào trong bụng.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Cô là đồ Ngốc à

CHƯƠNG 34: CÔ LÀ ĐỒ NGỐC À

Anh lắc đầu: "May mắn là bạn tôi không xảy ra vấn đề gì, đây không phải là Axit Sulfuric mà chỉ là một ít nước ớt thôi. Nhưng sau này các vị nhất định phải dặn y tá trông chừng bệnh nhân này thật kỹ, nếu cứ nhìn thấy người đẹp trai là phát điên thì trong bệnh viện này có mấy trăm mấy nghìn người ưa nhìn mỗi ngày, chẳng lẽ tất cả đều sẽ bị người này tạt nước ớt sao? Không, cũng không nhất định, nói không chừng lần sau sẽ là Axit Sulfuric thật sự. Nếu tình huống như thế thật sự xảy ra, tôi nghĩ phòng chừng người trong bệnh viện cũng sẽ không cho y bác sĩ chúng ta sắc mặt hòa nhã đâu. Bác sĩ Hồ, anh thấy đúng không?"

Giọng nói của Cao Dương Thành không hề chứa sự tức giận mà mang theo uy nghiêm, lạnh lùng cảnh tỉnh Hồ Khánh.

"Vâng, bác sĩ Cao nói rất có lý. Việc hôm nay đúng là do chúng tôi có sơ sót trong khi làm việc, thật xin lỗi!" Hồ Khánh và một bác sĩ kế bên liên tục xin lỗi.

"Thôi, không sao rồi! Các vị đi bận việc của mình đi!" Cuối cùng, anh còn ngừng một một chút, không nhận được mới lên tiếng hỏi: "Bệnh nhân thế nào? Vừa rồi, tâm trạng của tôi có hơi kích động nên tôi đã đâm anh ta vài cái, ước chừng anh ta bị thương cũng không nặng đâu!"

Hồ Khánh xấu hổ cười một tiếng: "Bác sĩ khám nói là gãy xương mũi."

"..."

Cao Dương Thành sờ mũi mình, kiên trì nói tiếp: "Đáng đời anh ta! Lần này cho anh ta thế thảm một chút để xem lần sau gã đó còn nhớ kỷ việc này không. Bác sĩ Hồ, anh đưa kết quả khám bệnh cho tôi, việc tôi nên chịu trách nhiệm thì tôi sẽ không trốn tránh."

"Chuyện này..."

"Cứ quyết định như vậy! Anh cứ đi làm việc đi!"

Cao Dương Thành nói xong, anh cũng không đợi Hồ Khánh nói thêm gì nữa mà lập tức xoay người đi vào phòng trong.

Bên trong, y tá đã rửa mắt cho Hoàng Ngân xong.

Hoàng Ngân đã có thể hơi hé mắt rồi nhưng nước ớt xộc lên khiến mắt của cô đau quá. Cô chỉ mới hé ra một khe hở nhỏ thôi mà đã đau tới mức phải nhắm chặt mắt lại lần nữa. Nước mắt bắt đầu tuôn ra suối, đôi mắt sưng đỏ như hạt táo.

Hai tay Cao Dương Thành dút vào túi, đứng cạnh giường, nhìn xuống cô từ phía trên.

Trong tròng mắt đen có sóng ngầm đang lưu động, đầu mày nhũn chặt thành chữ Xuyên (川) vì cơn giận đang dề nén trong ngực.

"Đồ Hoàng Ngân, cảm giác làm anh hùng thế nào?"

Anh cúi đầu, kẻ sát vào gương mặt đầy vết nước mắt của Hoàng Ngân, dùng giọng điệu kỳ quái hỏi cô một câu, trên gương mặt tuấn tú lại tràn đầy lửa giận.

Anh đang tức giận.

Hoàng Ngân cố gắng mở mắt ra nhìn anh: "Bác sĩ Cao, nếu bây giờ anh muốn cảm ơn tôi thì tôi sẽ vui vẻ chấp nhận."

"Cô bớt huyền thuyên giùm tôi đi!"

Lần này, đến lượt Cao Dương Thành đưa ra yêu cầu.

Hoàng Ngân há hốc miệng.

Từ trước tới nay, lời này không phải đều do cô nói sao? Lần nào người huyền thuyên cũng là anh mà!

Cao Dương Thành dùng cái chân dài của mình kéo cái ghế tới, ngồi xuống cạnh giường Hoàng Ngân. Anh lấy tay chỉ vào trán cô, dùng ngón vẽ hung dữ cảnh cáo: “Đỗ Hoàng Ngân, tôi cảnh cáo cô lần nữa, quá tam ba bận. Nếu như cô để chuyện này xảy ra lần thứ ba thì tôi nhất định sẽ không tha cho cô. Tôi nhắc nhở cô lần này, Cao Dương Thành tôi là đàn ông, tôi không thích phụ nữ bảo vệ cho tôi, đặc biệt là cô đấy!”

Hoàng Ngân nhếch miệng: “Anh nhìn tôi hiện tại không phải rất tốt sao?”

“Cái gì gọi là rất tốt? Mắt sưng thành như vậy còn nói là rất tốt? Nếu như lần này không phải nước ớt mà là Axit Sulfuric thật thì cô có biết hậu quả sẽ thế nào không?” Cao Dương Thành nhàu mày, giận dữ hỏi cô.

Hoàng Ngân gương mặt nhìn anh, cả nửa ngày mới thấp giọng thì thào một câu: “Tôi chỉ biết, nếu đó là Axit Sulfuric mà tôi không đứng ra thì hậu quả có thể sẽ biến thành anh nằm trên chiếc giường này gào thét.”

Cao Dương Thành nhìn chăm chăm cô, sòng ngằm trong đôi mắt đến tối như hồ sâu bắt đầu chuyển động. Cuối cùng, anh còn nghiêm túc mà hỏi một câu: “Đỗ Hoàng Ngân, cô là đứa ngốc à?”

Cao Dương Thành thà rằng người nằm trên chiếc giường này là mình.

Hoàng Ngân rất muốn đáp lại anh một câu: Anh mới là đứa ngốc!

“Cô còn yêu tôi sao?” Cao Dương Thành bỗng nhiên hỏi câu này.

Dường như Hoàng Ngân đã bị câu hỏi này của anh dọa ngấy người, suốt cả buổi, cô vẫn chỉ mở to đôi mắt sưng như hạt táo ra sững sờ nhìn anh.

Ánh mắt Cao Dương Thành sáng ngời nhìn chăm chăm cô.

Hoàng Ngân chậm chạp hoàn hồn lại, nhưng cô vẫn có thể cảm giác được trái tim đang kích động đập mạnh của mình, xem ra màng tim của cô cũng rất yếu ớt.

Hoàng Ngân giả vờ bình tĩnh: “Anh nói vậy gì thế! Sao có thể chứ! Anh còn không hiểu tính cách của tôi sao? Với cương vị là một người bạn bình thường, tôi cũng sẽ nhắc nhở anh, huống chi hôm nay, tôi cũng không ngu tới mức chần thừ nước này thay anh, tôi định đẩy anh ra nhưng không ngờ cuối cùng chính mình lại trúng chiêu.” Hoàng Ngân cực lực giải thích.

Cao Dương Thành lạnh lùng nhìn chăm chăm vào cô: “Cô không cần vội vã giải thích như thế!”

Tia sáng trong đáy mắt anh càng ngày càng mờ, càng thêm nguội lạnh: “Vì sao lần nào tôi gặp cô, cô luôn khiến bản thân thấm hại như vậy? Cô có tình à?”

Hoàng Ngân có chút oán giận: “Tôi còn muốn hỏi anh đấy. Không phải anh là một bác sĩ à, vì sao lại cứ như dân giang hồ thế, đầu đầu cũng thấy kẻ thù, muốn càn cũng không càn nổi.”

Cao Dương Thành u ám nhìn Hoàng Ngân một cái: “Cô cho rằng bác sĩ dễ làm như vậy sao, mắt cô còn có vấn đề gì không?”

“Nó khá hơn rồi!” Hoàng Ngân trừng mắt với Cao Dương Thành.

Thật ra, mắt cô vẫn còn hơi đau, nước mắt vẫn trào ra nhưng đã dễ chịu hơn khi nãy rất nhiều.

“Đỡ rồi thì đi theo tôi!”

Hoàng Ngân vội xoay người, bỏ xuống giường, miệng lại hỏi: “Đi đâu?”

Cao Dương Thành không hề để ý tới cô mà đi thẳng ra khỏi phòng trong: “Giáo sư Lưu, cảm ơn thầy!”

Anh đang cảm ơn bác sĩ Lưu.

“Cảm ơn gì chứ, đây là trách nhiệm của bác sĩ chúng ta. Dương Thành à, đây là bạn gái của cậu hả? Tôi nghe nói bạn gái của cậu xinh đẹp, hào phóng từ lâu rồi mà bây giờ mới gặp, đúng là rất khá. Ánh mắt của tên nhóc cậu tốt thật, lần tới gặp lại lão Lâm, tôi có thể yên tâm báo cáo rồi.”

Cao Dương Thành cũng không phủ nhận mà chỉ cười, hỏi giáo sư Lưu: “Thầy Lâm dạo này có khỏe không ạ?”

Thầy Lâm chính là giáo viên hướng dẫn khi anh còn học đại học, cũng coi như là người mai mối cho anh và Đỗ Hoàng Ngân vào bốn năm trước.

Nếu như năm đó ông ấy không báo anh làm kiểm tra nhịp tim cho Đỗ Hoàng Ngân thì làm sao giữa bọn họ có thể xảy ra những chuyện cũ liên tiếp sau đó?

“Ông ấy vẫn khỏe nhưng cũng rất nhớ đám nhóc các cậu, có thời gian rảnh thì nhớ đi thăm ông ấy.”

“Vâng, nhất định rồi ạ!”

Hoàng Ngân nghe hết từ đầu tới cuối cuộc đối thoại của Cao Dương Thành và bác sĩ Lưu một cách rõ ràng.

Ra khỏi phòng khám bệnh, Hoàng Ngân vẫn không nhận được mà hỏi anh: “Sao anh không phủ nhận lời nói vừa rồi của bác sĩ Lưu?”

“Nói cái gì?”

Hai tay Cao Dương Thành đút trong túi áo, anh vẫn đi thẳng phía trước, trả lời cô mà không thèm quay đầu lại.

“Thì ông ấy cho rằng... Tôi là bạn gái của anh...”

Hoàng Ngân có chút xấu hổ.

“Có gì phải giải thích?” Bộ dạng của Cao Dương Thành vẫn là thái độ nhạt nhẽo, lạnh nhạt: “Chẳng lẽ ông ấy nghĩ ai là bạn gái của tôi thì người đó thật sự là bạn gái của tôi à?”

“...” Người này.

...

Hoàng Ngân đi theo Cao Dương Thành vào văn phòng khoa ngoại thần kinh. Kỳ thật, cô cũng không muốn đi nhưng Cao Dương Thành đã nói anh có một tuýp thuốc mỡ có được hiệu rất tốt cho mắt muốn đưa cho cô, nên bây giờ cô mới theo đuôi anh vào văn phòng.

Trong văn phòng không có ai, nguyên nhân là tất cả mọi người đã được phép tan ca rồi.

“Cô chờ tôi một chút, tôi thay bộ đồ, chuẩn bị tan tằm.”

Cao Dương Thành nói xong thì đi vào phòng trong thay đồ.

Cửa phòng làm việc bất thình lình bị người đẩy ra, Vũ Phong ủa vào như một con ốc: “Lão nhì, lão nhì, nghe nói cậu sắp kết hôn, thật hay giả vậy? Hôm nay cậu còn dẫn bà nhà tới căn tin phát kẹo nữa hả?”

Vũ Phong hưng phấn la lớn nhưng khi nhìn lại thì thấy Hoàng Ngân đang ngồi ngay ngắn trên ghế sofa trong văn phòng. Anh ta cảm thấy như có con ruồi chết đang chặn ngang cổ họng, nuốt không trôi mà ỏi cũng không ra.

“Hoàng... Hoàng Ngân, cô cũng ở đây à!” Trên mặt Vũ Phong lộ ra vẻ quần bách.

Hoàng Ngân cũng có hơi xấu hổ, vội vàng đứng lên giải thích: “Tôi... Tôi đến để lấy thuốc, lấy rồi lập tức đi ngay.”

Hóa ra hôm nay Cao Dương Thành dẫn Khuất Mỹ Hoa tới đây để phát kẹo cưới. Bọn họ thật sự sắp kết hôn...

Hoàng Ngân bỗng cảm thấy hốc mắt nóng rất, hơi nước nhanh chóng che phủ đôi mắt cô.

“Hoàng Ngân, mắt của cô...” Vũ Phong chỉ vào đôi mắt sưng đỏ của cô hỏi, chẳng rõ lý do.

Sương mù trong mắt cô quá nhiều, Hoàng Ngân giờ tay lên gạt lệ, trên mặt thì ra vẻ thoải mái, cười nói: “Khi này bị nước ớt gội vào mắt, khó trách sao nước mắt cứ chảy không ngừng thế này.”

Vũ Phong biết mình lỡ lời, anh ta còn định nói gì đó thì cửa phòng thay đồ bị Cao Dương Thành đẩy ra. Anh đã cởi chiếc áo blouse trắng, thay vào đó là một bộ đồ vest thẫm màu.

“Tối thay ca à?” Anh hỏi Vũ Phong.

Ngữ khí bình tĩnh, không có chút gọn sóng nào.

“Ừ.”

“Bánh kẹo cưới đặt trên bàn cậu đấy.” Anh đậm bạc nói một câu.

Vũ Phong trợn mắt muốn rời cả tờ ra ngoài, người này còn dám nhắc, hóa ra anh không thèm để ý chuyện Đỗ Hoàng Ngân biết chuyện mình kết hôn à?

“Bác sĩ Cao, thuốc kia...”

Hoàng Ngân nhìn Cao Dương Thành

“Cho cô!” Cao Dương Thành lấy một tuýp thuốc mỡ từ trong túi áo ra đưa cho cô: “Nó do một người bạn mang về từ nước ngoài, hiệu quả trị liệu cũng không tệ. Mỗi ngày cô bôi ba lần, khi mắt thoải mái hơn thì có thể ngừng thuốc.”

“Được, cảm ơn anh!” Hoàng Ngân nhận lấy: “Tôi còn có việc, đi trước nhé!”

Cô nói xong, xoay người định rời đi thì bị Cao Dương Thành kéo lại: “Đi đâu. Tôi đưa cô đi.”

“Không cần!”

Hoàng Ngân vội lắc đầu: “Tôi tự đi là được, anh cũng đi mau đi.”

“Tôi đưa cô đi.”

Cao Dương Thành nói rồi kéo tay Hoàng Ngân đi ra ngoài.

Hoàng Ngân bị động tác bất ngờ này của anh hù dọa, vội giãy giụa muốn tránh khỏi tay anh: “Bác sĩ Cao, anh đừng như vậy...”

Cô nhìn Vũ Phong một cái, cảm thấy rất mất tự nhiên.

Cô không muốn bị Vũ Phong hiểu lầm cái gì, càng không muốn biến thành kẻ thứ ba trong mắt người khác.

“Đỗ Hoàng Ngân, rốt cuộc tôi làm gì cô, sao cô lại kích động như vậy?” Cao Dương Thành cao giọng chất vấn Hoàng Ngân, dùng sức nắm cổ tay cô chặt hơn nữa: “Giữa cô và tôi không làm việc gì trái lương tâm, sao cô lại chột dạ như vậy? Hay là cô nghe nói tôi và Khuất Mỹ Hoa sắp kết hôn, trong lòng không vui nên muốn trốn tránh tôi?”

“Tôi không có!” Hoàng Ngân lên tiếng phủ nhận.

“Không có mới tốt! Đưa cô trở về cũng chỉ là xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo thôi! Cô đã không cảm kích thì quên đi!”

Nói xong, Cao Dương Thành hất tay Hoàng Ngân ra, rời khỏi văn phòng.

Bóng lưng cao lớn chậm rãi biến mất ở chỗ rẽ, sự lạnh lẽo và cảm giác cô đơn khiến hốc mắt Hoàng Ngân thấm ướt lần nữa.

Ngực cô ần ần đau đớn...

Giống như cô ngàn vạn con sâu đang gặm cắn, từng chút từng chút, tuy không nguy hiểm tới tính mạng nhưng lại có thể khiến người ta đau tới mức hít thở không thông.

Có vài người, vì họ không chiếm được nên mới giết vờ như mình không muốn có.

Nhưng chưa có ai nói với cô rằng quá trình giả vờ này lại khó chịu như thế...

Phải cần lực cản mạnh cỡ nào mới có thể giúp cô không bị anh mê hoặc!

Hoàng Ngân và Vũ Phong chào hỏi một tiếng rồi cô cũng ra khỏi văn phòng.

Vừa ra khỏi cổng bệnh viện, cô tức khắc nhìn thấy chiếc xe quen thuộc của Cao Dương Thành dừng ngay bên.

Cửa kính xe trượt xuống để lộ ra gương mặt đẹp trai, tuấn tú kia, anh nói: “Lên xe!”

Hoàng Ngân khẽ giật mình.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Cảm ơn anh

CHƯƠNG 35: CẢM ƠN ANH

“Sự nhượng bộ khi này đã là điểm mấu chốt cuối cùng của tôi rồi đấy.” Cao Dương Thành nhắc nhở cô.

Ý anh là, lúc này ở trước mặt Vũ Phong, anh cho cô rời đi chỉ là vì không muốn Vũ Phong cho rằng cô là kẻ thứ ba đáng xấu hổ sao?

Hoàng Ngân thờ dài, cuối cùng vẫn lên xe.

“Cảm ơn.”

Hoàng Ngân khẽ nói.

“Cài dây an toàn vào.” Cao Dương Thành liếc cô một phát, thân nhiên nhắc nhở.

Hoàng Ngân ngẩn ra, cười một cách lúng túng: “Xin lỗi. Tôi còn chưa quen lắm.”

Cô cảm thấy lòng mình chưa chất.

Đúng vậy. Cô chưa bao giờ có thói quen chủ động cài dây an toàn. Bởi vì bốn năm trước, luôn là anh cúi người cài cho cô, thế nên tới tận bây giờ cô vẫn chưa quen với việc tự làm.

Quả nhiên, thói quen là một thứ thật đáng sợ. Nhưng đã bốn năm rồi, tại sao cô vẫn giữ nguyên thói quen này chứ?

Vì cô không thể thay đổi nó, hay là vì thật sự không muốn, không nỡ thay đổi?

Cao Dương Thành lái xe rất vững vàng, giống như con người anh vậy, chín chắn điềm tĩnh.

Hoàng Ngân tựa vào cửa sổ thủy tinh, kinh ngạc nhìn cảnh vật chạy lướt qua ngoài cửa, trong lòng hụt hẫng khó tả.

“Mỗi ngày cô tan tâm vào lúc mấy giờ?”

Đột nhiên, Cao Dương Thành hỏi cô.

Hoàng Ngân ngoảnh lại nhìn anh: “Sáu giờ.”

“Tôi hỏi việc bán rượu ấy.” Giọng Cao Dương Thành thản nhiên như trước.

Hoàng Ngân chần chờ một lúc rồi mới đáp lại rõ ràng: “Ba giờ sáng.”

Cao Dương Thành nhíu mày thật chặt: “Cô rất cần tiền à?”

Hoàng Ngân hơi mỉm cười, nghĩ bản thân mình làm việc suốt ngày đêm, nói thật thì cô rất khó chịu: “Cứ coi là thế đi.”

Cô gật đầu.

Vốn dĩ cô cũng không muốn anh thấy bản thân mình nghèo túng đến vậy. Không phải là vì cô sợ anh khinh thường cô, mà là sợ anh sẽ lo lắng cho cô.

Nhưng, đôi lúc ông trời lại cứ thích trêu ngươi như thế đấy. Ghét của nào thì trời trao của đấy thôi.

“Đoàn Vũ Đạt không có tiền sao? Cần cô phải làm việc cật lực như thế à?” Giọng nói của anh có một chút giận dữ khó có thể nhận ra.

“Không phải thế.” Hoàng Ngân vội lắc đầu: “Tôi đã tiêu quá nhiều tiền của anh ấy rồi.”

Cao Dương Thành nhíu mày, nghiêng đầu nhìn cô: “Cô làm gì mà cần nhiều tiền vậy?”

“Tôi...” Lúc nghe thấy câu hỏi này, Hoàng Ngân hơi chột dạ chút xíu. Cô còn đang nghĩ phải lấy lý do gì để có lẽ với anh, lại nghe thấy anh nói bằng giọng thản nhiên: “Thôi, tôi cũng không có hứng muốn biết chuyện của cô đâu.”

Hoàng Ngân đành ngậm miệng, trong lòng lại cảm thấy may mắn vì anh không vặn hỏi thêm nữa.

“Đỗ Hoàng Ngân...”

Cao Dương Thành gọi tên cô.

Trái tim Hoàng Ngân bỗng siết chặt.

Cô lập tức nghe thấy anh nói: “Nếu cô thật sự cần tiền thì cô có thể tìm Đoàn Vũ Đạt để lấy. Cô là vợ anh ta, anh ta đương nhiên phải cho cô tiền tiêu rồi. Tôi biết cô không muốn dùng tiền của đàn ông, nhưng người đàn ông đó không phải là người khác, mà là chồng cô! Còn nữa, phụ nữ sinh ra không phải là để kiên cường, lại càng không phải để chịu khổ. Cô không nhất thiết phải ép bản thân mình tới nước này đâu...”

Cao Dương Thành vẫn nhìn thẳng về phía trước, nhưng giọng nói lại nghiêm túc đến mức xưa nay chưa từng có.

Cuối cùng, anh nói tiếp: “Nếu cô thật sự cần tiền mà anh ta lại không muốn cho cô, vậy thì tôi có thể cho cô mượn.”

Lời nói của Cao Dương Thành vừa dứt, Hoàng Ngân không thể khống chế được bản thân mình nữa, lệ tràn khóe mắt.

“Cảm ơn... Cảm ơn...”

Cô nói lời cảm ơn liên tục, yết hầu đau đớn, giọng nghẹn ngào.

Cô cảm ơn những lời của anh, cũng cảm ơn anh chịu cho cô mượn tiền.

Thật ra thì chỉ cần có những điều này thôi, đối với cô mà nói đã đủ lắm rồi.

Cô lắc đầu, mắt rung rung: “Không cần đâu, tôi đã kiếm đủ tiền rồi. Còn nữa, số rượu mà anh đã mua giúp tôi... Bất anh phải tiêu pha rồi...”

Đèn đỏ, xe dừng lại.

Cao Dương Thành kéo khăn giấy đưa cho Hoàng Ngân, nhìn cô nhíu mày: “Đỗ Hoàng Ngân, đừng khóc nữa, trông xấu lắm.”

Hoàng Ngân vội nhận khăn giấy lau khô nước mắt: “Bác sĩ Lưu còn khen tôi xinh đẹp trang nhã kia!”

Cao Dương Thành nhếch mép, nói bằng giọng cay nghiệt: “Chỉ có chính cô mới coi những lời đó là thật thôi.” Cuối cùng, anh thò tay kéo gương chiếu hậu xuống, chỉ vào nó rồi nói: “Cô tự nhìn xem bộ dáng kinh khủng của mình đi.”

Hoàng Ngân hơi giật mình vì thấy mình trong gương.

Đôi mắt sưng như hạch đào, trong mắt chứa đầy tơ máu đỏ ngầu, không biết là vì cay hay là vì mệt mỏi nữa.

Tuy rằng khuôn mặt vẫn sạch sẽ đến mức không có bất cứ tý vết nào, nhưng lại tái nhợt không còn chút máu. Trông mình như vậy đúng là cũng quá kinh khủng đi thôi.

Cô lè lưỡi, cắt gương đi, nhắc nhở Cao Dương Thành: “Đèn xanh rồi, mau lái xe đi.”

Xe đỗ lại trong một con hẻm nhỏ.

“Đến đây thôi. Cảm ơn anh.”

Hoàng Ngân tháo dây an toàn ra, nói lời cảm ơn với anh.

“Thật sự không cần tôi tiễn cô vào trong sao?”

“Vâng, không cần đâu.” Hoàng Ngân vội lắc đầu.

Hôm nay được nghỉ, chắc hẳn Thanh Nga có ở nhà. Hoàng Ngân vẫn không muốn bị Thanh Nga biết mối quan hệ giữa mình và anh.

Cao Dương Thành không nói thêm lời nào nữa, thả Hoàng Ngân xuống xe.

Anh đưa thuốc uống mà bác sĩ Lưu kê đơn cho cô: “Nhớ uống thuốc đúng giờ mỗi ngày. Cũng đừng quên bôi thuốc mỡ. Nếu có khó chịu thì phải đến bệnh viện để khám bất cứ lúc nào.”

“Vâng, tôi biết rồi.”

Anh cần dặn khiến Hoàng Ngân cảm thấy ấm áp.

“VẬY TÔI ĐI VÀO TRƯỚC NHÉ.”

“Ừ.”

Hoàng Ngân xoay người muốn đi, nhưng bỗng nhiên dừng bước lại, ngoảnh đầu nhìn Cao Dương Thành ngồi trong xe.

Mà anh, cũng đang nghiêng đầu nhìn cô.

Hoàng Ngân lại quay người bước về phía anh.

Nhìn cô bỗng đi vòng về, khoảnh khắc ấy, trái tim Cao Dương Thành dường như lại trở về trạng thái như khi mới gặp cô lần đầu tiên. Rộn rã như thế, đập thình thịch trong ngực anh.

Hoàng Ngân đứng trước cửa kính xe, nhìn anh bằng ánh mắt dịu dàng, dừng lại một lát rồi mới nói: “Lúc này tôi quên nói với anh... Chúc mừng anh nhé.”

Con người đen như hồ nước của Cao Dương Thành chợt co lại, sắc mặt bỗng chốc trở nên lạnh lẽo: “Cô quay lại chỉ vì nói một câu vớ vẩn như thế với tôi thôi sao?”

Hoàng Ngân hơi mím môi, không để ý tới lời nói của anh. Cô hít vào một hơi thật sâu, thế mới nói tiếp: “Dương Thành, một cuộc hôn nhân hạnh phúc cũng giống tình yêu, cần được chúc phúc thật nhiều thì mới hoàn hảo.”

Cô khẽ mỉm cười, ánh mắt chưa chút: “Hãy trân trọng duyên phận giữa anh và cô Khuất đi. Có thể gặp được nhau trong muôn vàn thế giới đã là phúc phận rồi. Có thể quen nhau, hiểu nhau, yêu nhau, lại còn môn đăng hộ đối như hai người thì thật sự... Rất hiếm thấy đấy.”

Giọng Hoàng Ngân hơi khàn.

Trước kia khi cô bị bà Cao bắt bẻ, cô luôn nghĩ rằng tại sao mình không có gia cảnh tốt, đủ để sánh ngang với anh, cùng anh đứng trên vũ đài, nắm tay nhìn nhau? Bây giờ, cô đã trưởng thành rồi, không còn nghĩ như vậy nữa. Tuy rằng cô xuất thân nghèo hèn, nhưng rốt cuộc điều đó không thể đánh giá cả cuộc đời của một người được. Chẳng qua, cô luôn luôn hâm mộ cô gái có thể đứng bên cạnh người đàn ông hoàn hảo này mà thôi...

Đó là giấc mơ mà cả đời này sẽ không bao giờ thành hiện thực của cô.

“Cho nên, tôi chúc phúc hai người.”

Hoàng Ngân nói xong, vành mắt đỏ hoe.

Nhưng cô vẫn giữ nguyên nụ cười chân thành nhất ấy, chậm rãi lùi lại, hai tay lại làm một chuỗi thủ ngữ phức tạp trước mặt Cao Dương Thành.

Hoàng Ngân đi rồi. Giấy phút quay lưng, nước mắt đã sớm ướt nhòa...

Cao Dương Thành ngăn người nhìn bóng lưng của cô. Đôi mắt sâu thẳm càng ngày càng khó đoán.

Cô nghĩ thơ cho rằng anh vẫn chưa thể hiểu được thủ ngữ của cô. Nhưng cô không biết rằng, sau khi đánh mất cô, anh đã tìm một giáo viên giỏi thủ ngữ nhất trong nước để học tập.

Anh biết cô đang nói: “Anh nhất định phải sống hạnh phúc hơn em đấy nhé.”

Nhưng mà, Đỗ Hoàng Ngân ơi, thế giới không còn em thì lấy đâu ra cái gọi là hạnh phúc nữa đây?

“Đỗ Hoàng Ngân!!!”

Đột nhiên, Cao Dương Thành gọi to về phía bóng lưng của cô.

Hoàng Ngân cứng đờ người, lại không quay đầu.

Cô nghe thấy Cao Dương Thành hỏi sau lưng cô: “Hoa tai, cô còn lấy nữa không?”

Không biết tự khi nào, anh đã xuống xe đi đến gần cô. Hoàng Ngân quay người lại nhìn anh, mắt đỏ như con thỏ.

Cao Dương Thành đứng yên trước mặt cô.

Ánh mắt anh nhìn cô thật sâu, không chờ cô trả lời, anh đã lấy một cái hoa tai màu lam từ trong túi áo. Bàn tay anh dịu dàng đẩy tóc dài của cô ra sau tai, nhẹ nhàng néo vành tai mềm mại của cô, cuối cùng mới cúi người, đút hoa tai vào trong cái lỗ nhỏ xíu trên da tai.

Tất cả cảnh tượng này, giống hệt... Ngày ấy năm xưa.

Ngón tay anh vừa mềm vừa nóng, khiến vành tai của Hoàng Ngân như sắp bị bỏng, ngay cả vành mắt cũng bị bỏng theo.

“Cảm ơn...”

Hoàng Ngân không dám ngừng đầu nhìn anh.

Bởi vì, nước mắt đã tích đầy trong vành mắt. Chỉ cần chớp mắt một cái là sẽ tràn ra ngoài.

Phút chốc, bầu trời xám ngoét bắt đầu đổ mưa lưa thưa, rơi trên vai họ, hơi lạnh phát phơ.

“Mưa rồi. Tôi về trước đây.”

Giọng Hoàng Ngân thoảng khàn khàn.

“Anh cũng mau về đi. Cảm ơn anh đã đưa tôi về.”

Cô vẫn luôn cúi đầu, không buồn liếc nhìn Cao Dương Thành lấy một lần.

Mà từ đầu đến cuối, Cao Dương Thành vẫn luôn nhìn chăm chăm vào cô, không nói một lời.

“Hẹn gặp lại...”

Hoàng Ngân nói xong rồi xoay người, đợi mưa chạy vội về phía nhà mình.

Mưa càng rơi càng lớn, đập vào mặt cô, thoáng đau đớn.

Hoàng Ngân vươn tay muốn lau nước mưa trên mặt, nhưng lại phát hiện càng lau thì nước càng nhiều, kiểu gì cũng không lau sạch được. Cuối cùng cô đã gần như không thể phân biệt được nước trên mặt cô là mưa, hay là nước mắt của cô nữa...

Cao Dương Thành, anh có biết rằng em luôn luôn, luôn luôn chưa bao giờ ngừng yêu anh không? Em chỉ... quyết định giấu kín tất cả mà thôi!

Cần gạt nước lểc qua lểc lại trên mặt kính, mơ hồ rồi lại rõ ràng, rõ ràng rồi lại mơ hồ.

Cao Dương Thành tựa lưng vào ghế xe, chắm một liều thuốc, hờ hững rít một hơi.

Anh chưa bao giờ thích mùi thuốc lá, nhưng nó có thể gây tê cho trái tim cô độc suốt bốn năm của anh.

Sương khói lượn lờ che mờ khuôn mặt tuấn tú của anh. Đôi mắt mê ly càng trở nên hờ hững và sâu thẳm.

Anh vươn tay ấn đầu mẩu thuốc lá vào gạt tàn thật mạnh, rồi sau đó khởi động xe, quay vô lăng, rời khỏi nơi khiến anh gần như phải nghẹt thở này.

...

Đêm trước ngày Dương Dương làm hóa trị liệu...

Hoàng Ngân bung một hộp đồ ăn mà cô đích thân làm, mở cửa văn phòng khoa huyết học.

“Vũ Đạt, đoán xem em mang thứ gì ngon tới cho anh này!”

Hôm nay là cuối tuần, trong văn phòng chỉ có một mình Đoàn Vũ Đạt trực ban. Thế nên Hoàng Ngân không gõ cửa mà trực tiếp thò đầu rồi đi vào.

Nhưng không ngờ rằng trong văn phòng lại có một người khác đang ngồi —— Cao Dương Thành!

Nụ cười trên mặt Hoàng Ngân thoáng trở nên gượng gạo.

Cô bung đồ ăn vào phòng, mỉm cười với Cao Dương Thành, gật đầu coi như chào hỏi.

Cao Dương Thành mặt không biểu cảm ngồi đối diện Đoàn Vũ Đạt, ngay cả lời chào hỏi cũng không buồn nói với Hoàng Ngân, chứ đừng nói tới chuyện mỉm cười khách khí.

Đoàn Vũ Đạt rõ ràng cũng không ngờ được rằng Hoàng Ngân sẽ đến vào giờ này: “Sao em lại tới vào giờ này?”

Hoàng Ngân nhìn lên Cao Dương Thành, thấp giọng đáp lại Đoàn Vũ Đạt: “Em không yên lòng.”

Cô không yên lòng Dương Dương, nhưng cô không dám nói rõ ràng, sợ bị Cao Dương Thành phát hiện ra gì đó.

Nhưng lời này lọt vào tai Cao Dương Thành thì lại hoàn toàn thay đổi ý nghĩa.

“Mang thứ gì tới vậy? Anh coi thử xem nào.” Đoàn Vũ Đạt nói rồi nhận lấy hộp đồ ăn từ trong tay Hoàng Ngân: “Còn nóng hổi nữa chứ! Thế thì phải ăn ngay cho nóng mới được.”

“Ừ.”

Hoàng Ngân hơi xấu hổ. Cô nhìn Cao Dương Thành một chút: “Ừm... Xin lỗi, tôi không biết là còn có người khác nên tôi chỉ mang theo có một đôi đũa thôi.”

“Không sao, chỗ anh có đấy!” Đoàn Vũ Đạt nói rồi lấy một đôi đũa tre đã rửa sạch ở trong ngăn kéo.

“Hai người dùng khách khí.”

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 36: Bệnh tình chuyển biến xấu

CHƯƠNG 36: BỆNH TÌNH CHUYỂN BIẾN XẤU

Cao Dương Thành nói rồi đứng dậy, hờ hững nhìn Hoàng Ngân và Đoàn Vũ Đạt, cười khách sáo: “Tôi lấy giấy báo xét nghiệm máu rồi đi ngay.”

Thật ra giấy báo xét nghiệm máu của anh đã có từ lâu rồi, vốn là lấy chung với cả khoa, nhưng không hiểu sao lúc khoa đi lấy kết quả thì lại thiếu giấy báo của mình Cao Dương Thành. Cuối cùng anh vẫn kéo dài chuyện này, mãi tới hôm nay khó khăn lắm mới nhớ ra, thế nên nhân tiện đến đây lấy.

Đoàn Vũ Đạt đưa giấy báo xét nghiệm máu cho anh: “Yên tâm đi. Kết quả xét nghiệm rất tốt, bình thường chú ý nghỉ ngơi chút là được.”

“Ừ, cảm ơn.” Cao Dương Thành nhận lấy giấy báo: “Tan tâm rồi. Tôi về trước nhé.”

“Thật sự không ăn chút gì à?” Đoàn Vũ Đạt hỏi anh.

“Ừ, không ăn. Còn phải giữ bụng để ăn yến huyết Mỹ Hoa hôm nữa.” Lúc nói lời này, Cao Dương Thành suýt nữa thì cười tới tận mang tai.

Không hiểu sao, Hoàng Ngân lại có cảm giác chua chát xen lẫn đau xót tủa vào lòng, rất buồn bã.

Mãi cho tới khi rời khỏi văn phòng khoa huyết học, Cao Dương Thành không buồn liếc nhìn Hoàng Ngân lấy một lần.

Hoàng Ngân thở dài một hơi, vẻ mặt lại không giấu được nỗi cô đơn.

“Sao há? Ghen à?” Đoàn Vũ Đạt cười hỏi cô.

“Anh nói bậy gì á?” Hoàng Ngân mạnh miệng: “Ăn đồ ăn đi. Anh cũng biết em ghét nhất là ghen mà. Tới tới tới, mau ăn ngay đi cho nóng!”

Cặp vợ chồng trong phòng kia ăn ái không thể nghĩ ngờ rằng chính là một cái gai đối với Cao Dương Thành, một cái gai đâm sâu vào trong lòng anh, bốn năm cũng không thể nhổ ra được. Mỗi khi thấy họ, Cao Dương Thành lại cảm giác từ đầu tới cuối mình thật sự giống một thằng ngốc!

...

Chuyện mà Hoàng Ngân vẫn lo sợ, cuối cùng vẫn đã xảy ra.

Đối với bé Hường Dương mà nói thì hóa trị không chỉ không thể ức chế đại thực bào trong cơ thể cậu bé mà thậm chí rất nhiều tế bào bình thường và tế bào miễn dịch trong cơ thể cậu bị tiêu diệt vì hóa trị, dẫn tới sức miễn dịch của cậu nhóc bị suy giảm rất nhiều. Mà tác dụng phụ của hóa trị cũng càng ngày càng nghiêm trọng.

Ban đầu, bé Hường Dương vừa nôn mửa vừa tiêu chảy.

Cậu bé hầu như phải ngồi trên bồn cầu suốt ngày suốt đêm, không thể đứng dậy được.

“Mẹ ơi, Dương Dương mệt quá...”

Bé Hường Dương ngồi trên bồn cầu, đôi mắt nhấp nhem nhìn Hoàng Ngân một cách vô tội.

Khuôn mặt ngày thơ tái nhợt tràn đầy mệt mỏi và đau đớn vốn không thuộc về lứa tuổi của cậu bé.

Hoàng Ngân đau lòng tới mức suýt khóc. Nhưng cô nhịn xuống. Cô sợ nếu mình khóc thì cậu nhóc cũng sẽ khóc theo cô.

Cô vươn tay ôm cậu nhóc vào lòng: “Bé cưng ngủ trong lòng mẹ đi, có được không?”

Cậu bé không thể rời khỏi bồn cầu được. Chỉ cần vừa đứng dậy thì bên dưới sẽ giống như là vòi nước bị vặn hết cỡ vậy, tiêu chảy sẽ vương vãi khắp nơi, không thể ngừng lại được.

Đã mấy ngày rồi cậu nhóc không thể ăn được gì, trong bụng căn bản không có thứ gì để đại tiện cả, toàn ra nước với máu.

Thấy cậu bé như vậy, Hoàng Ngân cảm giác như có muôn vàn lưỡi dao sắc bén đang đâm vào lòng cô vậy, mỗi nhát đều như muốn lấy mạng cô!

Bé Hường Dương nằm trong lòng mẹ, khuôn mặt nhỏ nhắn tham lam cọ xát: “Mẹ, mẹ đừng buồn nữa. Dương Dương sẽ mau chóng khỏe mạnh mà.”

Lời nói của bé Hường Dương hoàn toàn là một quả lựu đạn cay khiến Hoàng Ngân không thể nhịn được nữa, nước mắt rơi là chảy như mưa.

Cô cắn môi thật chặt, sợ mình sẽ khóc thành tiếng.

Cô vươn tay ôm cục cưng bé bỏng thật chặt. Đáng về lo được lo mất như thế cậu nhóc sẽ biến mất như những hạt cát trong gió vậy.

Cô nhất định sẽ không cho phép chuyện đó xảy ra!

Dương Dương, dù có khổ đến mấy đi nữa thì mẹ cũng sẽ chịu đựng vì con. Thế nên bất kể tương lai sẽ gian khổ đến nhường nào, xin con nhất định, nhất định phải kiên cường, vì mẹ!

Bây giờ, cậu bé chính là ngọn đèn sáng duy nhất trong lòng cô. Một khi đèn tắt, thế giới của Đỗ Hoàng Ngân cũng chìm trong tăm tối! Cô không dám nghĩ tới những ngày u ám đó nữa.

Vất vả và lăm lăm Dương Dương mới hết tiêu chảy. Nhưng không ngờ rằng, bác sĩ lại mang tới một tin tức như sét đánh ngang tai đến cho Hoàng Ngân.

Trong hành lang ngoài phòng bệnh...

“Ngân, trước khi nói những lời này, anh mong rằng em sẽ chuẩn bị tinh thần sẵn sàng trước.”

Đoàn Vũ Đạt nhìn Hoàng Ngân yếu đuối mong manh trước mặt mình, gần như khó mà nói thành lời được.

Những câu nói tàn nhẫn ấy, anh phải mở lời với người mẹ đáng thương này bằng cách nào đây?

Giờ khắc này, Đoàn Vũ Đạt cảm thấy mình chính là một con ác quỷ!

Dường như Hoàng Ngân cũng phát hiện ra điều gì, sắc mặt tái nhợt, vành mắt đỏ hoe, hai tay đặt trước người run lấy bầy: “Anh... Anh nói đi. Em... Em đã chuẩn bị... Tinh thần rồi.”

Giọng Hoàng Ngân run rẩy đến mức khiến người ta đau lòng.

Đoàn Vũ Đạt hít vào một hơi thật sâu, mãi sau mới nói: “Ngân, em biết đấy, đợt hóa trị lần này không thể giúp đỡ cho bệnh tình của Dương Dương một chút nào cả, thậm chí còn khiến con có xu thế chuyển biến xấu...”

“Vâng...”

Hoàng Ngân cúi đầu, hơi gật nhẹ.

Cô đang cố khống chế cảm xúc của mình.

“Tác dụng phụ của đợt hóa trị liệu lần này... Ban đầu bọn anh cho rằng chỉ ảnh hưởng một chút tới đường tiêu hóa. Nhưng kết quả xét nghiệm hôm nay...” Nói tới đây, Đoàn Vũ Đạt liếm đôi môi khô khốc của mình, cổ họng khàn khàn, gần như không đành lòng nói tiếp: “Bọn anh phát hiện thuốc hóa trị đã làm tổn hại chức năng gan của Dương Dương. Hiện giờ, con đã bị phát hiện chứng viêm gan nhiễm độc mãn tính...”

Hàm răng trắng nõn của Hoàng Ngân cắn chặt môi dưới. Cô rất dùng sức, gần như cắn đến chảy máu.

Cô đứng ở đó, không nói một câu, cũng không rơi nước mắt, chẳng qua thân thể gầy yếu run lấy bầy không ngừng.

Cô rất cố gắng khống chế cảm xúc của mình. Cô là chỗ dựa duy nhất là Dương Dương có thể nương tựa. Cô không thể để mình gục ngã, không thể biểu hiện mặt yếu ớt ra được, cho dù chỉ là chút xíu thôi!

“Ngân, em đừng như vậy...” Đoàn Vũ Đạt đau lòng tới mức ôm cô vào lòng, dịu dàng vỗ lưng cô: “Muốn khóc thì cứ khóc đi. Nếu em trách anh thì anh cũng chịu vậy! Xin lỗi, lúc trước trong cuộc hội thảo nghiên cứu, đáng nhẽ anh nên phản đối phương pháp hóa trị mới đúng. Xin lỗi...”

“Đó không phải là lỗi của anh, cũng không phải là lỗi của bác sĩ. Em biết, hóa trị là cách tốt nhất, cũng là cách duy nhất để kéo dài mạng sống của Dương Dương...”

Cách duy nhất... Ngay cả cách duy nhất cũng thất bại rồi...

Hoàng Ngân cảm thấy bầu trời đều tối om. Lần đầu tiên cô biết rằng, khi đau lòng đến cực hạn, có muôn khóc cũng không khóc được.

Cô vùi đầu vào vai Đoàn Vũ Đạt, nhắm mắt lại, trực tiếp ngắt xui tại chỗ.

Đối mặt với đã kích này, dù cô có kiên cường đến mấy thì thật sự cũng sắp chịu hết nổi rồi...

Ông trời ơi, nếu ông còn có một chút lòng thương hại, thì mong ông hãy thương cho con tôi với. Dù rằng bất tôi phải quý lạy muôn lần hằng ngày, hay là trực tiếp lấy mất mạng sống của tôi để đổi cho con tôi, tôi cũng không hối hận. Ông trời ơi!!!

Nơi cuối hành lang, một bóng người áo trắng cao lớn lảng lảng đứng đó, hờ hững nhìn hai bóng người ôm chặt lấy nhau một cách thân mật.

Ánh sáng lóe lên trong đôi mắt sâu thẳm như nước hồ của Cao Dương Thành. Anh xoay người, hai tay nhét vào túi áo blouse trắng, thong dong rời đi.

Đỗ Hoàng Ngân, từ nay về sau, xin cô hãy... rút ra khỏi thế giới của tôi một cách triệt để đi!!!

...

Viêm gan nhiễm độc, không thể nghỉ ngơi, lại là một khoản chi lớn.

Hoàng Ngân đã sắp gục ngã vì con mà ốm đáng sợ này rồi. Tiền tiết kiệm của cô cũng đang dần dần hao hụt.

Hoàng Ngân chi hạn một ngày không thể làm việc suốt hai mươi bốn giờ.

Ngày mai có phải nộp tiền cho bệnh viện rồi, nhưng bây giờ cô lại không thể lấy ra xu nào cả.

Vốn cô có thể tìm Đoàn Vũ Đạt lấy tiền. Nhưng cô đã nợ người đàn ông ấy quá nhiều rồi. Bất kể là hôn nhân, hay là tiền bạc.

Anh ấy đã đổ quá nhiều sức lực và tiền bạc vào bệnh của Dương Dương rồi. Cô không thể lấy làm phiền anh nữa.

Hoàng Ngân nằm trên bàn, sứt đầu mẻ trán.

Cô đang rồi rầm rồ cuộc có nên gọi điện thoại cho Đoàn Vũ Đạt hay không thì bỗng, câu nói hóm dóm của Cao Dương Thành chui vào đầu Hoàng Ngân.

—— Nếu cô thật sự cần tiền thì tôi có thể cho cô mượn!

Hoàng Ngân giật nảy mình, ngồi bật dậy, hai tay đập thật mạnh vào mặt mình.

Không được không được, không thể tìm anh ấy mượn tiền được. Không phải họ đã nói là không còn nợ nhau nữa, đừng trêu chọc lẫn nhau nữa sao? Nếu cô còn đi tìm anh ta thì chính là vi phạm quy tắc rồi!

“Ahhhh!”

Hoàng Ngân gục mặt lên bàn, sốt ruột tới mức cào đầu liên tục.

Trong lòng lại có một giọng nói không ngừng khuyên cô: Đổ Hoàng Ngân, tìm anh ta thì đã sao chứ? Bây giờ là vấn đề liên quan tới mạng sống của Dương Dương. Anh ta lại là cha ruột của Dương Dương, tìm anh ta lấy tiền không phải là chuyện dĩ nhiên sao?

Quả nhiên, nghĩ vậy, Hoàng Ngân cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. Có vẻ như chuyện vay tiền anh ta cũng không có khó xử như trước nữa.

Dù thế nào đi chăng nữa, cô nhất định phải thử xem, vì Dương Dương.

Hon nữa, cô tin rằng anh sẽ cho cô mượn.

Hoàng Ngân hạ quyết tâm, đứng dậy, mặc áo khoác rồi muốn ra khỏi cửa.

“Mẹ, con có việc gấp, đi ra ngoài một chuyến nhé!”

Hoàng Ngân gọi với vào trong phòng.

Trần Lan nhủ mảy: “Đã mười giờ rồi, còn ra ngoài làm gì nữa?”

“Có tí việc gấp cần xử lý.”

Trần Lan thở dài: “Ngày nào con cũng bận tới mặt thế. Nay, mặc nhiều quần áo chút, bên ngoài lạnh lắm đấy! Con chờ tí, mẹ đi lấy cái khăn quàng cổ cho con. Hơn mười ngày nữa chắc tuyết sẽ rơi đấy!”

“Dạ vâng.”

Hoàng Ngân đứng chờ ở cửa.

Trần Lan nhanh chóng lấy một cái khăn quàng cổ cho Hoàng Ngân: “Mang vào mang vào, đừng bị cảm. Con là trụ cột nhà mình đấy nhé.”

“Vâng vâng vâng! Mẹ đừng lo cho con, con sẽ trân trọng bản thân mình mà. Mẹ mau vào đi, đừng đứng trước gió thế, lạnh quá!”

“Ừ được rồi. Lái xe nhớ chú ý an toàn nhé!”

“Vâng, con biết rồi.”

Hoàng Ngân vẫy tay, vừa đáp vừa chạy vội xuống lầu.

Sau khi đến dưới lầu nhà Cao Dương Thành, cô do dự hơn mười phút, cuối cùng bị gió thổi lạnh tới mức không chịu nổi, cô mới dám gọi điện thoại cho anh.

Thật lâu sau, đầu dây bên kia mới nhấc máy.

Cao Dương Thành không nói lời nào. Cuối cùng, người lên tiếng trước vẫn là Hoàng Ngân.

“Là tôi đây.”

“Ừ.”

Cao Dương Thành ậm ừ một tiếng, không tiếp lời cô.

“Bác sĩ Cao...”

Rốt cuộc là vay tiền nên Hoàng Ngân vẫn còn hơi khó mà mở lời: “Ừm... Bây giờ anh có rảnh không? Tôi muốn nói chuyện với anh...”

“Nói chuyện?”

Cao Dương Thành cười khê trong ống nghe: “Nói chuyện gì cơ? Chẳng lẽ cô Đổ muốn tìm tôi ôn chuyện à?”

“Không, tôi không có ý đó.”

Hoàng Ngân mím môi, có vẻ khó mà mở lời: “Tôi biết anh không muốn gặp tôi cho lắm. Nhưng tôi thật lòng mong anh có thể giúp tôi...”

“Tôi đứng dưới lầu chờ anh. Khi nào anh cảm thấy mình có thời gian thì phiền anh xuống lầu gặp tôi. Cảm ơn.”

Hoàng Ngân vừa dứt lời, đầu dây bên kia lập tức cúp điện thoại mà không hề do dự chút nào.

Hoàng Ngân sững sốt mười mấy giây, rồi sau đó mới ngơ ngác cất điện thoại vào túi áo.

Gió lạnh ập tới. Cô run lên, vội bọc áo khoác kín hơn chút.

Hôm nay quả nhiên nói lạnh là lạnh thật!

Bên cửa sổ sát đất tầng hai, bóng dáng cao to của Cao Dương Thành miễn cưỡng tựa vào lưng ghế sofa, đôi mắt sâu thẳm xuyên qua cửa thủy tinh, nhìn chăm chăm vào bóng người gầy yếu đứng dưới đèn đường.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 37: Gặp lại mà lại không gặp

Cô gầy gò rúc trong khăn quàng cổ và áo khoác thật dày, đi qua đi lại dưới đèn đường, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ tầng hai bật đèn nơi anh đang đứng.

Cho dù anh không thấy rõ nét mặt, nhưng vẫn có thể cảm nhận được nỗi mong chờ bức thiết của cô.

Cao Dương Thành vẩy tàn thuốc trên tay, hơi cúi đầu, lại hút thuốc trên tay. Vòng khói lượn lờ phun ra từ đôi môi mỏng tanh, làm mờ đôi mắt mơ hồ của anh.

Anh lấy di động ra từ trong túi, ấn mấy phím tắt, gọi điện thoại.

Hoàng Ngân đứng dưới lầu nhanh chóng có phản ứng.

“Bác sĩ Cao!”

Hoàng Ngân nhận điện thoại, giọng nói phấn khởi va chạm thẳng vào lòng anh, khiến trái tim anh gần như đập loạn nhịp.

“Đi lên đi.” Giọng nói của anh không có một chút dao động.

“Vâng, cảm ơn anh.”

Hoàng Ngân kích động tới mức suýt nữa nước mắt tràn mi.

Hoàng Ngân cúp điện thoại, vội vàng chạy vào trong thang máy.

Tầng hai, Cao Dương Thành vắt chéo chân, lười biếng vùi mình trong sofa đơn, ánh mắt sắc bén như khoét thịt cô gái đang đứng ngồi không yên đối diện mình. Còn anh thì ung dung như một vị vua cao quý, thờ ơ chờ cô mở lời.

“Bác sĩ Cao...”

Cuối cùng, Hoàng Ngân gom đủ dũng khí lên tiếng.

Cô hít vào một hơi thật sâu, tạm dừng một lát, chuẩn bị cảm xúc một chút, thề mới van nài: “Tôi muốn... Mượn một trăm tám mươi triệu.”

Hoàng Ngân thờ dãi một hơi. Cuối cùng cũng nói ra rồi.

Đôi mắt tối om của Cao Dương Thành xẹt qua một tia sắc bén, nhìn khuôn mặt hốt hoảng của Hoàng Ngân, hơi lạnh lẽo.

“Mượn tiền sao?”

Anh cười lạnh lẽo, thoáng chằm chọc: “Đồ Hoàng Ngân, tôi không nghe nhầm chứ?”

Hoàng Ngân bối rối trước nụ cười mỉa mai của anh.

“Tôi...” Hoàng Ngân hơi nín thở, cúi đầu, nói lí nhí: “Xin lỗi. Tôi... Tôi đúng là vì cần tiền gấp nên mới hỏi vay anh. Nhưng anh yên tâm, tôi hứa, tôi hứa nhất định sẽ trả số tiền đó cho anh.”

Hoàng Ngân cố gắng cam đoan với anh. Dáng vẻ nghiêm túc ấy lại đôi lần tiếng cười vô lương tâm của anh.

Hơn nữa còn là cười nhạo!

“Đồ Hoàng Ngân, cô giỏi thật đấy!”

Anh nói rồi đứng dậy vào phòng bếp rót một ly thức uống lạnh cho mình, cuối cùng nghiêng đầu nhìn Hoàng Ngân trong phòng khách, nở nụ cười bạc bẽo: “Cô coi tôi là ai?”

Hoàng Ngân cắn môi, im lặng.

Cao Dương Thành dứt một tay vào túi quần, đến gần cô, cúi người nhìn cô từ trên cao, cười nhạo: “Xây ra vấn đề, cô không tìm chồng cô để giải quyết mà lại chạy tới tìm cái gọi là bạn trai cũ tôi đây. Đồ Hoàng Ngân, rốt cuộc cô có ý đồ gì vậy hả? Chẳng lẽ cô muốn thừa dịp của lại tôi chắc?”

Anh nói, khuôn mặt tuấn mỹ ghé sát vào Hoàng Ngân.

Hơi thở nóng rực phả vào mặt Hoàng Ngân khiến cô bắt đầu hô hấp dồn dập.

“Tôi không có ý đó.”

Hoàng Ngân phủ nhận. Anh đột ngột tiếp cận khiến cô căng thẳng, theo phản xạ nghiêng đầu ra sau, muốn giữ khoảng cách an toàn với anh.

Đôi mắt sâu thẳm của Cao Dương Thành trầm xuống, giọng nói bỗng trở nên lạnh lẽo: “Vậy cô có ý gì? Bốn năm trước cô chơi tôi chưa đủ nên bốn năm sau còn muốn tiếp tục nữa đúng không?”

Hoàng Ngân nín thở, trái tim siết chặt: “Bác sĩ Cao, tôi thật sự chỉ muốn tìm anh mượn chút tiền mà thôi. Anh đừng hiểu lầm.”

“Tôi cứ hiểu lầm đấy!”

Cao Dương Thành rũ mắt nhìn cô, nở nụ cười lạnh: “Đồ Hoàng Ngân, cô giỏi lắm, vừa biểu diễn tiết mục vợ chồng ân ái với Đoàn Vũ Đạt, vừa chạy tới chỗ người tình cũ ra về đáng thương, muốn được đồng tình! Rốt cuộc thì cô muốn gì hả?”

Sắc mặt Hoàng Ngân bỗng trắng bệch: “Nếu đã vậy thì xin lỗi, bác sĩ Cao cứ coi như tôi nay tôi chưa từng xuất hiện vậy.”

Cô nói rồi thờ tay muốn đẩy Cao Dương Thành ra, lại bị anh giữ chặt hai tay: “Đồ Hoàng Ngân, cô xài chiêu đã nghiệm còn ngại này mãi mà không chán đúng không?”

“Tôi không có!”

Hoàng Ngân nín thở. Mắt cô đỏ hoe, rống vào mặt anh: “Cao Dương Thành, lúc trước là anh nói với tôi rằng nếu tôi cần tiền thì có thể tìm anh mượn! Bây giờ tôi chỉ muốn vay tiền anh mà thôi, không muốn tiếp cận anh, lại càng không muốn chơi anh, của anh, anh hiểu không hả?!”

Cao Dương Thành cười lạnh: “Bây giờ tôi không muốn cho mượn! Cô đã hiểu chưa?”

Lý do mà anh không bằng lòng là vì anh đột nhiên hiểu được tình yêu của cô gái này và Đoàn Vũ Đạt, đột nhiên thấy rõ khoảng cách giữa anh và cô gái này!

“Tôi hiểu rồi.”

Hoàng Ngân vùng vẫy một chút, nhìn anh bằng ánh mắt lạnh lẽo: “Xin anh hãy buông tôi ra.”

Cao Dương Thành không động đậy, vươn tay nâng cằm cô lên một cách thô lỗ: “Đồ Hoàng Ngân, cô có biết điểm nào ở cô khiến tôi ghét nhất không?”

Hoàng Ngân nhu mày nhìn anh, bướng bỉnh giằng co với anh.

Đôi mắt tối đen của Cao Dương Thành hung tợn nhìn chằm chằm vào cô, trông như thể muốn ăn sống nuốt tươi cô vậy: “Tôi ghét nhất là khi mỗi lần tôi cố quên cô đi thì cô lại cứ xuất hiện trước mặt tôi như cô hồn vậy, cứ xuất hiện trong thế giới của tôi mãi mà không biết chán! Đồ Hoàng Ngân, tôi có thể hỏi cô rằng rốt cuộc cô muốn làm gì, muốn làm gì không hả?!”

Cảm xúc của Cao Dương Thành rất kích động, ánh mắt đỏ ngầu tràn đầy oán hận, ra sức trừng Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân nhìn anh, vành mắt bỗng đỏ hoe.

Cô muốn làm gì ư? Cô thật sự... Không muốn làm gì cả! Không phải không muốn, mà là không dám, cũng không có tư cách để muốn!

“Xin lỗi, bác sĩ Cao, tôi hứa...” Giọng Hoàng Ngân khàn khản: “Tôi hứa sau này sẽ không xuất hiện trước mặt anh nữa. Sau này cho dù là vô tình gặp gỡ, tôi cũng sẽ thức thối coi anh là người lạ! Chuyện hôm nay là do tôi bột tước, tôi xin lỗi anh.”

Hoàng Ngân cố gắng hết sức khiến cảm xúc của mình trông bình tĩnh hơn chút.

Mà Cao Dương Thành chỉ nhìn chằm chằm vào cô. Cuối cùng, không nể nang một chút tình cảm nào, một tay đẩy cô ra.

Cao Dương Thành đứng thẳng người, rũ mắt, thông dong chinh đồn cổ tay áo sơ mi, cuối cùng liếc Hoàng Ngân một phát, khôi phục tư thái chín chắn điềm tĩnh trước giờ của anh: “Lúc này tôi không có nhiều tiền mặt như thế. Tôi mai cô lại tới lấy đi.

“Không... Không... Không cần đâu.”

Hoàng Ngân vội từ chối. Cô đứng dậy, vẻ mặt còn hơi mất tự nhiên, vành mắt đỏ như con thỏ: “Bác sĩ Cao, cảm ơn ý tốt của anh, thật sự! Nhưng... Cứ vậy đi! Chính như những gì anh đã nói vậy, giữa chúng ta vốn nên không còn bất cứ dính líu gì nữa. Tôi... Vượt rào rồi! Hẹn gặp lại! À không, tốt nhất là... Lại không gặp nữa!”

Hoàng Ngân khàn giọng nói xong, vội vã rời khỏi nhà Cao Dương Thành mà không quay đầu lại.

Nhìn bóng lưng cô rời đi như đang chạy trốn, đôi mắt tối đen của Cao Dương Thành càng ngày càng âm trầm.

Lại không gặp nữa? Lại không gặp nữa...

Anh cười hờ hững, tùy tay châm điếu thuốc, tựa vào bàn một cách lười nhác, mặc cho mùi thuốc lá làm tê liệt trái tim trống rỗng từ lâu của anh.

Đỗ Hoàng Ngân, tại sao những lời tuyệt tình ấy lại luôn có thể được thốt ra từ miệng cô một cách dễ dàng vậy? Bốn năm trước là thế, bốn năm sau, cũng vẫn là thế!

Anh ấn đầu lọc vào gạt tàn thật mạnh...

Đỗ Hoàng Ngân, lại không gặp nữa... Tôi mong rằng cô nói được thì làm được!

...

Cuối cùng vẫn không mượn được tiền.

Hoàng Ngân vừa nhận được giấy nhắc nợ tiền của bệnh viện.

Cậu nhóc khoanh chân ngồi trên giường, đôi mắt to đen nhánh nhìn chăm chăm vào Hoàng Ngân: “Mẹ ơi, con hơi nhớ nhà, nhớ bà ngoại.”

“Hà?”

Hoàng Ngân dời mắt khỏi giấy nhắc nợ tiền, ngẩng đầu nhìn về phía bé Hường Dương.

“Mẹ dẫn bé cưng về nhà đi!” Bé Hường Dương vui đầu vào lòng Hoàng Ngân: “Bé muốn về nhà ở với bà ngoại.”

Hoàng Ngân rũ mắt, trái tim đau đớn. Cô vội cất giấy nhắc nợ tiền đi, ôm lấy bé Hường Dương: “Bé con nói cho mẹ biết, tại sao lại không muốn ở trong bệnh viện vậy?”

“Trong bệnh viện có mùi rất nặng. Dương Dương không thích...”

Hoàng Ngân thở dài, vành mắt ướt nhoe: “Có phải bé yêu cho rằng mẹ không có tiền chữa bệnh cho con không?”

Hường Dương im lặng.

Hoàng Ngân rất muốn khóc, nhưng cô cố nhịn: “Bé ngốc! Đừng nghĩ miên man. Mẹ có tiền mà, biết chưa?”

Bé Hường Dương nhìn chăm chăm mẹ mình bằng đôi mắt đỏ hoe: “Mẹ à, có phải con là gánh nặng của mẹ không vậy?”

“Dương Dương, mẹ không cho phép con nói như thế!” Sắc mặt Hoàng Ngân lập tức trầm xuống: “Con là mặt trời nhỏ của mẹ. Nếu không có con thì cuộc sống của mẹ sẽ không còn ánh mặt trời nữa. Nói như vậy, con đã hiểu chưa?”

Đôi mắt đen ngầy thơ của bé Hường Dương chợt lóe một chút âm u. Cậu bé vươn tay kéo bàn tay mềm mại của Hoàng Ngân: “Mẹ...”

Cậu bé gọi Hoàng Ngân như làm nũng. Giọng nói mềm mại ấy khiến Hoàng Ngân nghe mà muốn khóc.

“Mẹ đồng ý bà ngoại đi xem mắt đi.”

“Dương Dương, con muốn nói gì?” Hoàng Ngân nghẹn ngào hỏi, đôi mắt càng đỏ hoe.

Bé Hường Dương cúi đầu, không dám nhìn mặt Hoàng Ngân, khẽ than thở một câu: “Mẹ, con đã nghe thấy hết những gì mà chú Đoàn nói với mẹ hôm đó...”

Hoàng Ngân cảm thấy khó thở, nước mắt rơi là chỗ: “Chỉ chi nói con mắc bệnh viêm gan thôi, cũng không nói là không chữa được, biết chưa?”

“Mẹ à, mẹ đừng cố chống chọi nữa! Mẹ đừng cố chịu nữa!”

Bỗng dưng, cậu nhóc kêu to lên, kêu xong rồi khóc kiệt sức: “Mẹ đi xem mắt, mẹ đi tìm bạn trai đi! Con không muốn trở thành gánh nặng của mẹ đâu! Con không muốn làm gánh nặng!”

Hoàng Ngân chỉ nhìn cậu bé, mặc cho cậu kêu gào. Cô vẫn cắn môi, im lặng không nói một lời, nước mắt rơi như mưa, không ngừng được, cũng không thu lại được.

Sau khi rời khỏi bệnh viện, Hoàng Ngân hạ quyết định.

Cô không biết rốt cuộc quyết định này đúng hay sai. Nhưng bây giờ cô thật sự hết cách rồi.

Như thể sợ rằng mình sẽ hối hận, cô vừa xuống xe đã đi thẳng tới hiệu cầm đồ.

“Ông chủ, coi cho tôi xem thứ này có thể cầm được bao nhiêu tiền?”

Hoàng Ngân lấy chiếc hoa tai Trái Tim Biển Cả từ trên tai mình xuống đưa cho ông chủ: “Nhìn xem giúp tôi...”

Ông chủ tiệm cầm đồ vừa nhận lấy Trái Tim Biển Cả, ánh mắt lập tức lóe sáng. Ông đẩy gọng kính trên mũi, nhìn báu vật trên tay mình, lại nhìn Hoàng Ngân đứng đối diện.

Hoàng Ngân hít vào một hơi: “Ông chủ, ông đừng nhìn nữa. Đúng là tôi không mua nổi thứ này thật, là một người bạn tặng cho tôi. Nó chắc chắn không phải là hàng giả đâu!”

“Vậy thì tôi phải nghiên cứu cho kỹ xem thứ là thật hay giả. Cô ngồi một lát đi.”

Ông chủ nói rồi cầm Trái Tim Biển Cả vào phòng trong.

Hoàng Ngân cũng không ngồi mà sốt ruột đi tới đi lui trong phòng, trong lòng rất là nôn nao.

“Cô à, được rồi! Thứ này trông giống hàng thật, tiệm tôi sẽ thu.” Ông chủ nhanh chóng cầm Trái Tim Biển Cả đi ra.

“Thật sao?”

Hoàng Ngân không thể nói rõ mình đang phấn khởi hay là đang hụt hẫng nữa.

“Cô nào xem, cô muốn giá thế nào? Tôi tới tới, ngồi đi.” Ông chủ nhiệt tình mời Hoàng Ngân ngồi xuống, pha trà cho cô: “Cô gái à, tôi nói thật với cô, thứ này của cô đúng là có giá thật đấy. Nhưng nếu cô hét giá quá cao thì miễn nhà tôi cũng không thu nổi. Tôi ra một tỷ tám, đây là giá cao nhất. Cô xem thử có được không?”

“Một tý tám?”

Hoàng Ngân khiếp sợ.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Thế chấp trái tim biển cả

“Cô gái à, một tý tám thật sự không phải là một con số nhỏ đâu. Hay là tôi lại thêm hai trăm triệu nữa?” Rõ ràng là ông chủ cho rằng Hoàng Ngân không hài lòng với giá này: “Hai tỷ! Thật sự không thể hơn được nữa!”

Hoàng Ngân giật mình hoàn hồn. Cô vội lắc đầu: “Không... Không cần. Tôi không cần nhiều như thế đâu...”

Hoàng Ngân hơi mỉm cười, cô hòng khó khăn: “Ông chủ, thật không giấu diếm, đối với tôi mà nói thì thứ này thật sự... Cực kỳ quan trọng!” Cô nói rồi hít vào một hơi, lại nói tiếp: “Nhưng bây giờ tôi cần tiền cứu mạng. Nếu không thì tôi cũng sẽ không lấy thứ này tới chỗ ông. Tôi nghĩ thế này, tôi đề thứ này ở chỗ ông, một trăm tám mươi triệu, tôi chỉ cần một trăm tám mươi triệu thôi! Ông cho tôi một tháng, một tháng sau tôi trả lại ông một trăm chín mươi triệu, lại chuộc Trái Tim Biển Cả về. Ông thấy thế có được không?”

“Một tháng à?”

Ông chủ lại đẩy gọng kính trên mũi mình: “Ý cô là, nếu một tháng sau cô không trả đủ tiền thì Trái Tim Biển Cả sẽ thuộc về tôi, đúng không?”

“Đúng...”

Hoàng Ngân hít vào một hơi thật sâu, lại bổ sung: “Nhưng ông chủ, nếu một tháng chưa tới mà ông đã xử lý Trái Tim Biển Cả thì coi như là ông vi phạm hợp đồng. Ông phải bồi thường... hai tỷ cho tôi!”

Ông chủ do dự một lát, cuối cùng gật đầu: “Vậy được. Lại đây, giấy trắng mực đen, chúng ta lập khế ước nào!”

“Tuyệt quá! Cảm ơn ông chủ! Cảm ơn ông!”

Hoàng Ngân đứng lên, liên tục cúi đầu với ông chủ.

“Cô cũng đừng chi lo cảm ơn. Nếu còn muốn chuộc lại Trái Tim Biển Cả thì hãy mau chóng kiếm đủ một trăm tám mươi triệu đưa tôi, biết chưa?”

“Vâng vâng vâng, tôi biết, tôi biết mà. Ông chủ, ông đúng là người tốt. Người tốt nhất định sẽ được báo đáp.”

Lúc ký tên ấn tay trên khế ước, Hoàng Ngân vẫn do dự một lát.

“Sao hả? Tiếc à?” Ông chủ vừa nhìn đã biết suy nghĩ của Hoàng Ngân: “Hãy, có gì mà tiếc chứ. Cùng lắm nó chỉ rời khỏi cô một tháng mà thôi. Cô phải đưa một trăm chín mươi triệu đến đúng hạn, Trái Tim Biển Cả vẫn thuộc về cô! Tôi chẳng qua là coi giùm một tháng thôi mà, đúng không?”

“Cũng đúng...”

Hoàng Ngân gật đầu thật mạnh, hít vào một hơi thật sâu, cuối cùng mới hạ quyết tâm ký tên mình vào khế ước.

Trước khi đi, cô vẫn không yên lòng căn dặn ông chủ: “Ông chủ, chúng ta đã lập khế ước giấy trắng mực đen rồi đấy nhé. Trong một tháng này, bất kể là ai muốn thì ông nhất định không thể bán nó đi, biết chưa?”

“Biết, biết rồi! Đồng dài quá!”

Hoàng Ngân bị ông chủ đuổi ra ngoài. Sau khi ra khỏi tiệm cầm đồ, Hoàng Ngân vẫn không nhịn được thở tay sờ tai mình.

Nơi đó đã trống rỗng, giống như trái tim cô lúc này vậy. Cảm giác ấy thật sự không dễ chịu chút nào.

Cô hít vào một hơi thật sâu, liên tục an ủi mình rằng không sao đâu, nhanh thôi, nhanh thôi, cô sẽ chuộc lại chiếc hoa tai ấy lần nữa!

...

Khuất Mỹ Hoa đi theo bạn thân Trần Sam bước vào một tiệm đồ cổ cầm đồ.

Nội thất của hàng rất là tao nhã, còn có mùi vị thư hương cổ kính, khiến Khuất Mỹ Hoa vốn còn hơi bài xích cảm thấy thoải mái một chút.

“Sam, tớ không hiểu tại sao cậu lại cứ thích tới nơi này mà mớ mớ những thứ đồ cũ mà người khác đã từng dùng rồi vậy?” Khuất Mỹ Hoa thật sự khó hiểu.

“Cậu không hiểu được đâu, đừng thấy người ta chỉ là tiệm cầm đồ nhỏ nhỏ mà khinh. Ở đây luôn xuất hiện đồ cổ từ ngàn năm trước, ngẫu nhiên còn có một ít vật báu quý hiếm nữa. Lúc này ai cướp được là lời to, bán đi thì giá tăng lên mấy lần đấy! Nói ngắn gọn, tớ gọi đây là đầu tư. Quý cô à, cô đã hiểu chưa?”

Khuất Mỹ Hoa nhún vai, cô về không nấy hứng thú: “Thế được rồi, cậu cứ xem từ từ đi, tớ qua bên kia ngồi chờ cậu vậy.”

Khuất Mỹ Hoa nói rồi xoay người đi đến chỗ ngồi ngồi xuống.

“Chà, tôi nói sao hôm nay cửa hàng của tôi lại có cảm giác về vang cho kẻ hèn này vậy chứ, thì ra là cô Trần của chúng ta đại giá quang lâm! Tôi tới tới, cứ xem thoải mái đi.” Ông chủ tiệm cầm đồ đẩy gọng kính, vội đi ra đón chào.

“Ông chủ nói ngọt xớt quá. Gần đây có hàng mới nào đặc biệt không? Đề cử cho tôi đi.”

“Có, đương nhiên là có rồi! Tôi tới, mời sang bên này. Hôm qua tôi mới thu một đồng sứ men xanh lò Long Tuyền triều Tống, cô nhìn xem...” Ông chủ nói rồi lấy một món đồ sứ đưa đến trước mặt Trần Sam: “Sao hả? Đây thật sự được gọi là khéo léo tuyệt vời đúng không nào?”

Trần Sam mỉm cười, hơi chán ngán: “Còn có thứ khác không? Gần đây tôi đã mua rất nhiều thứ như vậy rồi, muốn xem thứ khác mới lạ hơn kia.”

Trần Sam vừa nói vừa dò xét chung quanh, chỉ chờ xem có thể đào được thứ gì mới mẻ hay không.

Mà Khuất Mỹ Hoa thì vẫn ngồi ở đó, nhàm chán lật xem một cuốn sách giới thiệu đồ cổ.

“Hãy, thứ mới lạ thì có, nhưng mà...” Ông chủ nói rồi đẩy gọng kính: “Cô chờ một lát, tôi đi lấy đây.”

“Thứ gì vậy?” Trần Sam tò mò.

Ông chủ kia nói rồi vào phòng trong, sau đó nhanh chóng cầm một hộp gấm nhỏ nhắn từ trong ra: “Thứ này ấy, tôi bảo đảm cô sẽ thích không rời mắt được!”

Ông chủ còn đang thừa nước đục thả câu.

“Mau lên, mau mở ra xem thử xem.” Trần Sam sốt ruột.

“Nè!” Ông chủ cẩn thận mở hộp gấm ra. Trần Sam mới nhìn một chút đã bị chấn động: “Trời! Trái Tim Biển Cả?!”

Khuất Mỹ Hoa ngồi chỗ kia vừa nghe thấy vậy, bỗng ngẩng đầu lên.

“Đúng, chính là nó! Năm đó trên hội đấu giá Trái Tim Biển Cả từng được một người bí ẩn lấy mức giá tối cao mua đi. Từ đó trong suốt sáu năm, Trái Tim Biển Cả biến mất tăm. Cho tới hôm nay nó lại xuất hiện lần nữa! Thế nào? Cô Trần, thứ này có thể khiến cô nôn nao chứ?” Ông chủ đẩy gọng kính, đặc ý cười hỏi Trần Sam.

“Ông chủ, báo giá đi.” Trần Sam hào phóng dứt khoát nói.

Ông chủ lắc đầu với vẻ khó xử: “Cô Trần, tôi thật sự không thể báo giá được đâu. Đây là một vị khách hàng của tôi gửi tạm ở chỗ tôi. Nó có thuộc về tôi hay không thì phải một tháng sau mới biết được!”

Ông chủ lại nhắc tới hiệp ước giấy trắng mực đen của mình và Hoàng Ngân với cô ta. Trần Sam vốn cũng không phải là người ngang ngược, đang định từ bỏ thì lại nghe giọng nói của Khuất Mỹ Hoa vang lên sau lưng họ không nặng không nhẹ: “Ông chủ, Trái Tim Biển Cả này, tôi trả bảy tỷ. Mặt khác, hai tỷ của quý cô kia tôi sẽ chịu trách nhiệm bồi thường, tổng cộng là chín tỷ. Thế nào? Có đồng ý bán không?”

Ông chủ khiếp sợ nhìn Khuất Mỹ Hoa nhỏ nhắn xinh xắn sau lưng Trần Sam: “Vị này là...”

Trần Sam mỉm cười: “Quen giới thiệu với ông, vị này là thiên kim của tập đoàn Khuất thị, cô Khuất Mỹ Hoa.”

“Cô Khuất, xin chào xin chào! Tôi có mắt mà không thấy nữ Thái Sơn, thất lễ với cô quá, cô Khuất đừng lấy làm phiền lòng.” Ông chủ khúm núm bắt tay với Khuất Mỹ Hoa.

Khuất Mỹ Hoa bắt tay với ông ta, mỉm cười: “Ông chủ, cái giá tôi vừa cho, ông thấy có thích hợp không?”

“Cô Khuất, nếu là bình thường thì giá này rất thích hợp. Nhưng vừa rồi tôi cũng nói với cô rồi đấy, đây là hiệp nghị mà tôi đã ký với một người khách, nếu làm vậy thì bên tôi sẽ vi phạm hiệp ước đúng không? Cô xem thử... Có thể tăng thêm một chút nữa được không? Tôi...”

“Mười một tỷ! Tổng cộng mười một tỷ! Nếu ông cảm thấy đủ thì tôi sẽ ký séc cho ông ngay bây giờ. Nếu cảm thấy cái giá này còn chưa hài lòng thì tôi không ép buộc nữa.” Khuất Mỹ Hoa thần nhiên nói.

“Được! Mười một tỷ thì mười một tỷ, thành giao!”

“Cảm ơn.”

Khuất Mỹ Hoa ký séc cho ông chủ: “Ông chủ, còn một việc tôi muốn nhờ ông một chút.”

“Cô Khuất đừng khách khí, cứ việc nói là được. Chỉ cần tôi có thể làm được thì nhất định sẽ không chối từ.”

“Việc nhỏ thôi.” Khuất Mỹ Hoa cười nói: “Nếu khách hàng của ông đến hỏi Trái Tim Biển Cả thì ông nhất định đừng nói cho cô ta biết là ai đã mua. Ông biết đấy, tôi không muốn gây vạ vào thân. Ông cứ nói là một người đàn ông đã mua là được.”

“Đương nhiên rồi, đương nhiên rồi. Cô Khuất cứ yên tâm đi. Chuyện này tôi nhất định sẽ xử lý thỏa đáng.”

“Vậy là tốt rồi.”

Khuất Mỹ Hoa mỉm cười, kéo Trần Sam ra khỏi cửa hàng.

“Sam, bây giờ tôi bắt đầu tin lời cậu rồi đấy. Quả nhiên, cửa hàng nhỏ như vậy cũng có vật báu khó tìm.”

Ví dụ như, Trái Tim Biển Cả.

Khuất Mỹ Hoa cười sâu thẳm. Có những thứ, có những người, đã chú định phải thuộc về cô, cũng chỉ thuộc về cô mà thôi!

...

Đêm, đã khuya.

Vào lúc bốn giờ sáng, Hoàng Ngân tan tầm về khu nằm viện trong bệnh viện. Mới lên tầng mười, lúc đi ngang qua hành lang, cô thấy Cao Dương Thành vội vàng đi vào một phòng bệnh. Nhìn vẻ mặt gấp gáp nặng nề của anh, cô biết ngay chắc chắn là bệnh nhân xuất hiện tình huống đột xuất rồi.

Hoàng Ngân tiếp tục bước đi. Lúc đi ngang qua phòng bệnh kia, cô vẫn không nhận được nghiêng đầu nhìn vào trong mấy lần.

“Dương Thịnh, nhìn tôi, nhìn tôi đây này!”

Cô thấy trong phòng bệnh, anh đang cúi người, cố gắng thương lượng với bệnh nhân. Tay anh cầm đèn pin y tế, lo lắng quan sát con người của bệnh nhân.

“Có nghe thấy tôi nói gì không? Dương Thịnh!”

Người bệnh không có bất cứ phản ứng nào.

Cao Dương Thành liếc nhìn thấy lọ thuốc trên bàn, mày kiếm nhíu lại, bỗng phát hiện điều gì đó, sắc mặt trắng bệch: “Y tá! Y tá!”

“Khụ khụ khụ...” Đúng lúc này, bệnh nhân trên giường bỗng bắt đầu ho khan. Cao Dương Thành đuổi bước chạy ra phòng bệnh: “Y tá!”

Nhưng y tá đang ở bên kia. Hành lang trống trơn, có lẽ y tá trực ban đều đang bận kiểm tra phòng.

Cao Dương Thành cúi mắt đến trên người Hoàng Ngân, ánh mắt sâu thẳm. Bỗng nghe thấy anh gằn giọng mệnh lệnh: “Vào đây, giúp tôi một tay!”

Hoàng Ngân sững sốt: “Tôi á?”

“Tôi có ớn không vậy?” Cô vẫn còn nghi ngờ bản thân mình.

Cao Dương Thành xoay người vào phòng bệnh: “Mau lên. Tôi nói được là được! Mau chóng cấp cứu!”

“Vâng!”

Hoàng Ngân đầu còn dám lễ mễ nữa, vội chạy theo anh vào phòng bệnh.

Khuôn mặt của bệnh nhân trên giường sưng vù như bánh bao, nhìn gần trông rất đáng sợ.

Cao Dương Thành đang gỡ máy hô hấp cho anh ta, ra mệnh cho Hoàng Ngân: “Đi lấy thùng rác lại đây, nhân tiện bụng chậu nước sạch tôi đây!”

“Vâng!”

Hoàng Ngân vội đi lấy thùng rác, lại nhanh chóng hứng một chậu nước. Cô thấy Cao Dương Thành đã đỡ người bệnh không còn ý thức ngồi dậy: “Đặt thùng rác ở đây.”

Hoàng Ngân vội đặt thùng rác bên giường, nhưng vẫn không nhận được khó hiểu hỏi anh: “Anh muốn làm gì vậy?”

“Anh ta vừa uống hết một lọ thuốc ngủ, bây giờ còn một ít kẹt trong cổ họng. Tôi nhất định phải làm cho anh ta mau chóng nôn ra, sau đó rửa ruột.” Cao Dương Thành hiếm thấy kiên nhẫn giải thích cho Hoàng Ngân.

“Đề tôi làm! Đề tôi giúp anh ta.”

Hoàng Ngân xung phong nhận việc: “Năm đó khi ba tôi uống thuốc ngủ, tôi cũng đã móc ra cho ông ấy đấy.”

Cô nói rồi muốn móc họng cho người bệnh này.

“Tránh ra!”

Sắc mặt Cao Dương Thành rất khó coi, không kiên nhẫn thò tay kéo cô ra.

Anh mở miệng người bệnh ra, không chút do dự thò tay vào trong miệng anh ta.

Ban đầu bệnh nhân không chịu ới ra, vừa cảm thấy có bàn tay thò vào cổ họng mình, anh ta há mồm cắn ngón tay thật mạnh.

Cao Dương Thành đau tới mức nhũu chặt mảy, lại ngang bướng tiếp tục thò ngón tay vào bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Hoa tai ở đâu

Hoàng Ngân đành phải đứng một bên lo lắng xuống: “Đau không vậy?”

Cao Dương Thành cắn răng tiếp tục. Lúc này, chỗ bị cắn trên ngón tay đã chảy máu.

Hoàng Ngân hét cách rồi, đành phải khuyên người bệnh. Cũng không biết anh ta có nghe thấy không nữa: “Anh gì ơi, anh có lương tâm chút được không? Bác sĩ Cao là vì cứu anh đấy. Anh cắn người ta như thế, sao lại không biết tốt xấu gì hết vậy! Anh mau nhả ra đi! Mau lên!!!”

Bệnh nhân Dương Thịnh dường như không nghe thấy gì cả, cắn chặt Cao Dương Thành không nhả ra.

“Anh nhả ra đi nào!” Hoàng Ngân sốt ruột.

“Cô tránh ra đi! Lát nữa ới hết lên người cô bây giờ!” Cao Dương Thành rử mắt, hơi mất kiên nhẫn nói với Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân nghiêng người, tránh ra một chút.

“Ọc ọc ọc...”

Cô vừa né tránh thì người bệnh đã ới ra.

Mùi thuốc và mùi chua bốc lên nồng nặc, ới đầy người Cao Dương Thành. Ngón tay bị thương của anh còn dính uế vật, nhưng anh thậm chí không nhũu lấy một chút mà thờ phào nhẹ nhõm, xoay người đi đến chỗ bồn nước để rửa tay, đồng thời sai khiến Hoàng Ngân: “Mau đến chỗ y tá gọi hai y tá tới đây. Người bệnh phải được đưa tới phòng rửa ruột ngay lập tức.”

“Vâng vâng...”

Hoàng Ngân vội chạy ra ngoài phòng bệnh. Lúc trở về, cô còn dẫn theo hai y tá.

“Mau lên, đưa vào phòng rửa ruột!” Cao Dương Thành ra lệnh cho y tá.

“Vâng vâng!”

Y tá đáp lời, đi theo Cao Dương Thành đẩy bệnh nhân ra khỏi phòng bệnh, thẳng tới phòng rửa ruột. Hoàng Ngân không yên lòng nên cũng đi theo.

Một giờ sau, cuối cùng thì mọi chuyện cũng được giải quyết xong, coi như là kéo mạng người ta từ chỗ Diêm La về.

Hai người kiệt sức ngồi bệt xuống băng ghế, mệt tới mức thở hổn hển liên tục.

“Tay anh không sao chứ?”

Hoàng Ngân nghiêng đầu tựa lên lưng ghế, mệt mỏi quan tâm anh.

Cao Dương Thành cúi đầu nhìn ngón tay mình, thần nhiên nói: “Chuyện nhỏ thôi, không coi là vấn đề.”

Hoàng Ngân nhũu mày: “Chảy máu mà còn không coi là vấn đề sao? Anh nghĩ mình làm bằng sắt chắc?!”

Cô nói rồi đứng thẳng dậy: “Trước tiên anh thay bộ đồ bẩn trên người đi, tôi xuống lầu một chuyến.”

Hoàng Ngân nói rồi đứng dậy, đi thẳng về phía thang máy.

Cao Dương Thành nghỉ ngơi một lát rồi cũng đứng dậy, đi về phía văn phòng khoa ngoại thần kinh.

Hoàng Ngân đến hiệu thuốc mua thuốc rồi trở về văn phòng tìm anh. Lúc đó, anh vừa tắm rửa xong, mới bước ra từ phòng tắm.

Một chiếc áo lông cừu màu nâu bao bọc cơ thể to cao của anh, dưới thân mặc một chiếc quần dài thẫm màu được cắt may khéo léo. Trông anh thoát nhìn tùy ý, nhưng từ trên xuống dưới lại lộ ra hơi thở lười biếng, quyến rũ tới mức khiến người ta khó lòng dời mắt.

Anh cầm khăn lông khô, lo đểnh lau mái tóc ngắn ướt của mình. Anh dùng mắt trên khuôn mặt của Hoàng Ngân, nhũu mày, vung tay ném khăn lông lên mặt Hoàng Ngân, tức giận nói: “Lau sạch nước miếng bên miệng cô cho tôi!”

“...”

Hoàng Ngân ai oán kéo khăn mặt xuống, liếc nhìn anh: “Chưa từng thấy gã nào tự luyện hơn anh cả.”

“Còn loại con gái mê trai như cô thì có thể bắt được cả đám!” Cao Dương Thành đáp trả cô không chút yếu thế.

“Bệnh hoàng tử!” Hoàng Ngân ném thuốc lên bàn, lại bổ sung thêm một câu: “Hơn nữa còn là bệnh hết thuốc chữa!”

“Đây là cái gì?”

Cao Dương Thành lục túi thuốc đó.

“Thuốc mờ. Nhớ bôi lên đấy.”

“Không cần. Chảy mấy giọt máu thôi mà, cần gì phải màu mè thế?” Anh tiện tay ném thuốc mờ lên bàn.

Thấy thái độ hờ hững của anh, Hoàng Ngân tự dưng nổi đóa: “Vấn đề ở đây là mấy giọt máu sao? Cao Dương Thành, chính anh là bác sĩ, hẳn là biết rõ chỗ bị cắn của anh để lại bao nhiêu vi khuẩn virus. Lỡ như người bệnh kia mắc bệnh truyền nhiễm gì thì anh nhất định cũng phải dính chương luôn cho coi!”

“Thế à? Thế thì thật sự khiến cô Đỗ thất vọng rồi.”

Anh vừa nói vừa vịn mở nắp tuýp thuốc mỡ kia ra, thuần thục dùng đũa mũi mở một lỗ thủng, đưa cho Hoàng Ngân, rồi sau đó lại đưa một mảnh vải cho cô. Sau đó nữa, ngoan ngoãn đưa tay mình ra: “Chỉ bằng thuốc mỡ của cô thì cũng lắm chi có tác dụng lắm vết thương lành lặn mà thôi. Cô tưởng rằng có thể sát trùng được sao? Chờ cô khử trùng cho tôi thì tôi đã hết thuốc chữa luôn rồi! Trước khi người bệnh rửa ruột, đã có y tá làm sơ cứu khẩn cấp cho tôi rồi! Nếu ngay cả thường thức đó mà cũng không biết thì tôi thành lang băm rồi còn gì nữa.”

Nghe anh nói vậy, Hoàng Ngân thế mới thở hắt ra: “Vậy sao anh không nói sớm.”

Cao Dương Thành ngồi xuống bên cạnh cô: “Chuyện hôm nay, cảm ơn.”

Hoàng Ngân nghiêng đầu nhìn anh, mím môi mỉm cười: “Thật khó để nghe thấy một câu hay ho từ miệng anh đấy.”

Cao Dương Thành tựa đầu vào sofa, từ từ nhắm mắt lại nghỉ ngơi: “Hôm nay tôi thật sự rất mệt, không có sức để đấu võ mồm với cô.”

Hoàng Ngân cẩn thận bôi thuốc cho anh: “Thật ra thì chuyện hôm nay, hình như khiến tôi lại biết thêm một chút về anh đấy.”

Cao Dương Thành vốn định thuận miệng đáp một câu ‘Không cần thiết’, nhưng cuối cùng anh vẫn không nói thành lời.

Anh mờ mắt, chăm chú nhìn mặt bên của cô: “Gì cơ?”

“Cho tôi nay, tôi vẫn cảm thấy anh là loại đàn ông thích sạch sẽ cực kỳ nghiêm trọng. Nhưng tôi không ngờ rằng, người như anh...” Nói tới đây, Hoàng Ngân hơi ngừng lại, giống như là suy nghĩ nghiêm túc rồi mới nói tiếp: “Một cậu ấm quý tộc giống anh, bình thường đều sạch sẽ đến mức không dính một hạt bụi nhỏ, từ trên xuống dưới tinh xảo không thấy một chỗ xuề xòa, nhưng mà, lúc đối mặt với người bệnh, anh lại thân thiết như... Thiên thần áo trắng! Đúng, chính là thiên thần áo trắng! Không chê bẩn, cũng không sợ mệt, không thể hiện sự mất kiên nhẫn dù chỉ một chút. Nói thật, bác sĩ Cao, khoảnh khắc ấy tôi cảm thấy hình tượng của anh được phóng đại rất nhiều lần! Đột nhiên tôi hiểu được thì ra anh được nhiều y tá trong bệnh viện tôn sùng như vậy, không phải là không có lý do.”

Cao Dương Thành khoanh tay trước ngực, bốn cột nhìn chăm chăm vào cô. Cuối cùng, nhếch miệng nở nụ cười.

Không thể không thừa nhận rằng những lời nói này của cô thật sự khiến anh cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Cảm giác này giống như là nổi bồng bềnh trên sương mù vậy, nhẹ bẫng, cực kỳ sáng khoái, cực kỳ sung sướng.

Cao Dương Thành không muốn suy nghĩ kỹ đây là cảm giác gì, cũng không muốn tìm hiểu kỹ tình cảm của cô gái này khi nói những lời ấy là gì. Đối với họ mà nói, có những thứ đừng tìm hiểu quá kỹ. Bởi vì, một khi đã biết rõ thì trái tim cũng trống trơn, lạnh lẽo!

“Đỗ Hoàng Ngân, tôi coi như lời nói đó là khen tôi đi. Nhưng mà, khen thì khen, cũng mong cô chú ý cách dùng từ của mình. Thiên thần áo trắng? Cô cảm thấy dùng bốn chữ này để miêu tả đàn ông có hợp không?”

“...” Hoàng Ngân cẹn lời. Thì ra cô nói cả đồng như thế, anh chàng này lại coi bốn chữ đó là trọng điểm sao?

“Thiên thần áo trắng đa phần là chỉ y tá mặc áo khoác trắng, bởi vì sự thánh khiết, lương thiện và giàu tình thương của họ. Họ cứu các sinh mệnh, không lừa gạt con nít cũng không lừa gạt người già, nên được gọi người so sánh là thiên thần xinh đẹp được thượng đế phái xuống nhân gian cứu chữa bệnh nhân! Đã hiểu chưa? Đồ không có văn hóa.”

“...”

Hoàng Ngân bị anh chặn họng nghẹn lời, ngây người một lúc rồi gật đầu: “Được rồi, mình anh có văn hóa thôi. Cảm ơn anh đã dụng tâm giải thích, tôi hiểu rồi! Vậy nói anh là anh hùng áo trắng, thế được chưa? À không đúng, không đúng, sánh đôi với thiên thần hẳn là vị thần áo trắng! Vị thần áo trắng!”

“...”

Cao Dương Thành giờ ngón cái với Hoàng Ngân: “Trẻ nhỏ dễ dạy.”

Không biết là vì hai người đều quá mệt hay là vì cùng cứu sống một sinh mạng yếu ớt mà lúc này, hai người không đối chọi như thường ngày mà dịu dàng như những người bạn thân lâu năm vậy.

Giờ khắc này, dường như ai cũng quên mất ước định ‘Không gặp lại nữa’. Hoặc họ chưa từng quên, chẳng qua trong bầu không khí ấm áp hiếm có này, chẳng ai muốn nhắc tới nó cả.

Cao Dương Thành đứng dậy, đi đến trước bàn làm việc, mở ngăn kéo, lấy một xấp tiền mặt màu đỏ ra: “Cho cô.”

Hoàng Ngân sững sốt, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn anh: “Đây...”

“Một trăm tám mươi triệu.”

Hoàng Ngân nhất thời hiểu ra, vội từ chối: “Không cần. Tôi đã tự giải quyết số tiền đó rồi.”

Cao Dương Thành nhú mày: “Giải quyết rồi? Thế sao cô còn chạy tới quán Karaoke mỗi ngày vậy?”

“Ừm...” Hoàng Ngân đứng dậy: “Anh cũng biết mà, hoàn cảnh gia đình nhà tôi không được tốt lắm...”

“Đoàn Vũ Đạt đâu? Cô coi anh ta là người chết sao?” Cao Dương Thành tự dưng lại nói giỡn.

“Ê, anh nói chuyện đừng khẩu nghiệp...” Cái gã này!

“Tôi làm gì mà khẩu nghiệp? Tôi mới nói thế thôi mà cô đã không nỡ rồi à?” Cao Dương Thành cười lạnh: “Được rồi, số tiền này cô coi như là tôi chỗ mũi vào chuyện người khác đi, tôi ăn no ngủ mỡ, đã được chưa?”

Anh tức giận cầm xấp tiền kia cất vào ngăn kéo.

“Tôi mới nói một câu như thế thôi, anh có cần phải nổi giận như thế không?” Hoàng Ngân tự dưng cũng nổi cáu.

Cô hơi khó chịu vén tóc dài bị rơi xuống ra sau tai: “Anh tan tâm sớm đi, tôi đi trước đây.”

Nói rồi, cô nghiêng người đi lướt qua anh, bỗng dừng lại bị Cao Dương Thành kéo cổ tay lại.

Hoàng Ngân nhú mày, ngẩng đầu nhìn anh khó hiểu.

“Hoa tai ở đâu?”

Anh bỗng hỏi.

Sắc mặt Hoàng Ngân cứng đờ.

Ánh mắt đỏ xẹt của Cao Dương Thành dừng trên khuôn mặt căng thẳng của cô, thấy hết vẻ chột dạ của cô. Anh nhú mày, mất hết kiên nhẫn: “Hoa tai đâu? Ở đâu rồi?”

Hoàng Ngân hít vào một hơi, nghiêng đầu nhìn anh: “Bán rồi.”

Con người của Cao Dương Thành co rụt lại, bất giác nắm chặt cổ tay Hoàng Ngân: “Rốt cuộc ở chỗ nào?”

Rõ ràng là anh không muốn tin vào sự thật này.

“Tôi thật sự bán rồi!”

Hoàng Ngân không muốn lừa anh.

Mạch máu trên trán Cao Dương Thành bỗng gò lên: “Chỉ vì một trăm tám mươi triệu kia thôi sao?”

Hoàng Ngân hít vào một hơi: “Đúng.”

Cô gạt đầu: “Đối với anh mà nói, số tiền đó ‘chi vè’ mà thôi. Nhưng đối với tôi mà nói thì... Khó như lên trời.”

Đôi mắt tối đen của Cao Dương Thành trở nên đỏ ngầu: “Mẹ kiếp, rốt cuộc cô cần tiền tới mức nào vậy hả? Hay là trong lòng cô, cái hoa tai kim cương đó chỉ đáng giá một trăm tám mươi triệu thôi?”

Hoàng Ngân cắn môi, vẻ mặt vô tội nhìn anh nổi trận lôi đình: “Nếu tôi nói một trăm tám mươi triệu thật sự quan trọng hơn hoa tai kim cương đó thì anh có thể thông cảm cho tôi được không?”

“Thông cảm?”

Cao Dương Thành bỗng bật cười: “Đỗ Hoàng Ngân, đáng về vò vẹt này của cô thật khiến người ta phiền chán! Lúc ấy là ai luôn nhấn mạnh tầm quan trọng của chiếc hoa tai đó với tôi? Là ai vẫn coi chiếc hoa tai đó còn quan trọng hơn cả mạng sống? Lại là ai... Nói với tôi rằng, chiếc hoa tai đó đã kế thừa kỷ ức không thể quên được! Đỗ Hoàng Ngân, cô chỉ biết dùng tiền để cân đo giá trị của nó, cô cần bán là không xứng để nói những lời đó!”

Từng câu từng chữ Cao Dương Thành nói như đập vào tim Hoàng Ngân, khiến cô không thở nổi.

“Đúng là tôi không nên bán nó đi. Nhưng tôi chỉ gửi nó ở tiệm cầm đồ thôi. Trong vòng một tháng, tôi sẽ chuộc lại nó!”

“Chuộc lại?” Cao Dương Thành cười lạnh: “Thật sự còn cần thiết nữa sao?”

Đôi mắt đen như hồ sâu của Cao Dương Thành nhìn Hoàng Ngân một cách lạnh lẽo: “Đỗ Hoàng Ngân, đừng coi nó như lợi thế của cô nữa! Lúc cần tiền thì bán nó, lúc có tiền lại chuộc nó về. Rốt cuộc thì cô coi nó là thứ gì vậy hả?”

Cao Dương Thành ép hỏi Hoàng Ngân, giọng nói lạnh như nước đá, ánh mắt nhìn Hoàng Ngân lạnh tới mức đủ để khiến cô bị đóng băng.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 40: Gian thương

Hoàng Ngân cúi đầu đến mức muốn khóc: “Tôi thật sự không có ý đó mà...”

“Ra ngoài đi!”

Cao Dương Thành lạnh lẽo nói.

Đôi mắt đỏ hoe của Hoàng Ngân chợt co rút, đứng yên tại chỗ không di chuyển.

“Ra ngoài đi!”

Giọng Cao Dương Thành càng trở nên sắc lạnh hơn.

Hoàng Ngân hơi nhắm mắt, đỏ mặt, xoay người chuẩn bị đi ra cửa, nhưng vẫn bị Cao Dương Thành giữ chặt tay lại.

“Cô bán nó ở tiệm cầm đồ nào?”

Cuối cùng anh vẫn không thể bỏ mặc không để ý tới nó được.

Hoàng Ngân cắn môi, thấp giọng đáp: “Tiệm ở đường Phạm Thủy ấy.”

“Một trăm tám mươi triệu?”

Hoàng Ngân im lặng.

“Cô giỏi lắm.”

Cao Dương Thành lạnh lẽo nhếch méo, thả Hoàng Ngân rời đi.

Anh tùy ý nằm trong văn phòng ba giờ. Đến tám giờ, anh lái xe đến cửa hàng đó.

Nhưng, kết quả khiến anh thất vọng vô cùng.

Ông chủ kia nói với anh rằng Trái Tim Biển Cả đã bị người đàn ông khác mua mất rồi. Còn chuyện đó là ai, thân phận là gì thì ông chủ kia chỉ nói rằng mình không rõ cho lắm.

Cao Dương Thành tay không bước ra cửa hàng, ánh sáng ban mai xuyên qua tầng mây rơi xuống đất, chiếu lên khuôn mặt tuân thủ một môi của anh. Anh tùy tay đặt áo vest sau lưng, xoay người lại, cất bước đi về phía bãi đỗ xe. Dưới ánh nắng ban mai, bóng dáng tao nhã kia lại cứ cho người ta cảm giác cô đơn khó tả.

Hội ức quá khứ, anh luôn nhớ lại rồi giữ chặt thứ quý giá nhất trong tay, kiểu gì cũng không nỡ buông ra. Nhưng, cũng chính vì anh ôm quá chặt quá khứ đã mất ấy nên tới bây giờ, Cao Dương Thành anh hoàn toàn không còn dư chỗ để ôm hiện tại nữa...

Hiện tại của anh là ai? Không phải là Đỗ Hoàng Ngân đã thành vợ người ta từ lâu, mà là người sắp trở thành vợ anh, Khuất Mỹ Hoa!

...

Hôm nay, Khuất Mỹ Hoa hẹn Hoàng Ngân xem bản thiết kế. Địa chỉ chọn một quán cà phê ở trung tâm thành phố.

Lúc Hoàng Ngân chạy tới, Khuất Mỹ Hoa đã ở đó chờ cô.

“Xin lỗi cô Khuất, trên đường hơi kẹt nên khiến cô chờ lâu rồi.”

Hoàng Ngân đặt giấy vẽ thiết kế xuống, cười xin lỗi với Khuất Mỹ Hoa.

“Không sao. Tại tôi suy nghĩ không chu đáo mới đúng. Lần sau gặp mặt, chúng ta cố gắng chọn nơi ở khu vực tốt hơn chút vậy.” Khuất Mỹ Hoa dịu dàng nói rồi vẫy tay, gọi nhân viên phục vụ tới, quay đầu hỏi Hoàng Ngân: “Hoàng Ngân, cô muốn uống gì?”

“Cà phê kiểu Mỹ, không đường là được.” Hoàng Ngân cười nói với nhân viên phục vụ.

“Một ly mocha.” Khuất Mỹ Hoa cũng nói.

Hoàng Ngân đưa bản vẽ cho Khuất Mỹ Hoa: “Cô Khuất nhìn xem thử, có chỗ nào không hài lòng thì cứ đưa ra. Tôi không sao hết.”

“Ừ.” Khuất Mỹ Hoa mỉm cười.

Cô nhìn kỹ bàn vẽ trên tay, khen ngợi nức nở: “Hoàng Ngân, trình độ thiết kế của cô đúng là tốt thật đấy. Bàn thiết kế ban đầu này tôi không thể xoi mói được gì cả.”

Hoàng Ngân cười khiêm tốn: “Trong đó có không ít công lao của đồng nghiệp.”

“Cô cứ khiêm tốn đi.” Khuất Mỹ Hoa cười, làm bộ như lơ lững vén sợi tóc trên má ra sau tai, để lộ tia sáng kim cương màu lam lấp lánh.

Ánh nắng vàng ươm xuyên qua cửa sổ, gieo rắc trong quán café, chiếu lên viên kim cương màu lam như đang soi sáng một vùng biển mênh mông xanh thẳm, rực rỡ lấp lánh, xán lạn chói mắt, khiến người ta chỉ cần liếc nhìn là có thể nhìn thấy viên kim cương nhỏ xa xỉ kia dưới ánh nắng mặt trời. Cũng khiến người ta không thể nào dời mắt được.

Sắc mặt Hoàng Ngân trắng bệch, nhìn viên Trái Tim Biển Cả nằm trên tay Khuất Mỹ Hoa, vẫn khó mà tin được: “Cô Khuất, chiếc hoa tai của cô...”

“À, cô nói là Trái Tim Biển Cả này ấy hả?” Khuất Mỹ Hoa cười rất ảm áp.

“Nó... Nó là Trái Tim Biển Cả sao?” Hoàng Ngân nhủ mảy, thoáng ngỡ vực.

“Ừ, thần kỳ lắm đúng không? Tôi vẫn cho rằng toàn thế giới chỉ có một viên Trái Tim Biển Cả thôi. Nhưng khi Dương Thành tặng nó cho tôi thì... Cô có thể tưởng tượng ra tâm trạng của tôi khi đó không? Quá bất ngờ ấy!”

Cô lẽ là nụ cười hạnh phúc trên gương mặt Khuất Mỹ Hoa quá chói mắt, thế nên khiến Hoàng Ngân cảm thấy mắt mình khô khốc, ngực đau đốn như nghẹt thở: “Chiếc hoa tai này là... Bác sĩ Cao tặng cho cô à?”

“Đúng vậy, anh ấy nói gì mà... Hình như là tìm được trong một tiệm cầm đồ nhỏ nào đó. Cô nói xem có thần kỳ không cơ chứ.”

Hoàng Ngân đầu còn tâm trạng nào mà để ý có thần kỳ hay không. Cô vừa nghe thấy là tìm được trong một tiệm cầm đồ, đầu óc cô lập tức ù đi, khuôn mặt trắng bệch đến mức đáng sợ: “Cô Khuất, cô... Cô có biết là tiệm cầm đồ nào không vậy?”

“Hình như tên là cô gì gì ấy, ở đường Phàm Thủy ấy. Hoàng Ngân, sao hả, có đẹp không? Dương Thành nói là tặng tôi làm quà tân hôn đấy. Hoàng Ngân? Hoàng Ngân... Cô sao vậy? Đang nghĩ gì vậy?”

“Hả?” Hoàng Ngân giật mình hoàn hồn, sắc mặt rất khó coi. Cô vội đứng dậy, thu dọn tài liệu: “Ừm... Xin lỗi cô Khuất. Mấy bản vẽ này cô giữ để xem kỹ trước đi. Có gì cần sửa thì cứ báo cho tôi bất cứ lúc nào. Bây giờ tôi... Tôi có chút việc gấp cần xử lý ngay lập tức. Xin lỗi, lần sau lại hẹn cô vậy.”

Hoàng Ngân nói rồi cũng không chờ cho Khuất Mỹ Hoa đáp lại, vội vã ra khỏi quán café, gọi taxi đi thẳng tới đường Phàm Thủy.

“Ông chủ, Trái Tim Biển Cả của tôi đâu rồi?”

Hoàng Ngân thở hắt ra chạy vào tiệm cầm đồ. Còn chưa kịp thở đã vồ vập hỏi ông chủ cửa hàng.

Ông chủ vừa thấy Hoàng Ngân, sắc mặt thay đổi, ánh mắt lóe ra vẻ chột dạ, đẩy gọng kính trên mũi: “Không phải còn chưa tới một tháng sao? Sao lại vội vã tới trả tiền rồi vậy?”

“Ông chủ, tôi hỏi ông, Trái Tim Biển Cả của tôi đâu?” Hoàng Ngân nói to hơn.

“Hầy, cô Đỗ, cô đừng kích động thế. Tôi tới tới, uống miếng trà trước đã.”

“Tôi không uống!” Hoàng Ngân nói gằn trệt đẽ: “Ông đừng dài dòng nữa! Ông lấy Trái Tim Biển Cả của tôi ra đây! Tôi muốn xem thử! Tôi muốn xem!”

“Cô là con gái con đưa, sao lại ngang bướng vậy?”

“Ông chủ, việc làm ăn quan trọng nhất là gì? Là giữ chữ tín! Lúc đó tôi đưa Trái Tim Biển Cả cho ông, chúng ta đã ký hiệp nghị giấy trắng mực đen rồi. Tôi có thời gian một tháng để chuộc lại nó. Nhưng ông đã làm gì? Ông lại lừa tôi bán mất Trái Tim Biển Cả!!! Ông làm người hay làm ăn đều không thể như thế được! Ông có biết không hả?”

Hoàng Ngân nói rồi suýt nữa khóc, đôi mắt đỏ quạch như con thỏ, trừng ông chủ một cách phẫn nộ.

Ông chủ thờ dãi: “Cô gái à, chuyện này đúng là tôi có lỗi với cô, nhưng đôi khi cô gặp phải những người có quyền thế thì tôi hoàn toàn không có cách nào cả, đúng không nào? Người ta lấy đồ rồi muốn tôi đá quán, tôi còn không chịu bán sao? Thế này đi, chúng ta đã viết giấy trắng mực đen rồi, chuyện này coi như là tôi vi phạm hiệp ước vậy. Hai tỷ đã hứa với cô, tôi sẽ trả đủ không thiếu một xu. Được rồi chứ?”

Ông chủ nói rồi móc một tấm thẻ ngân hàng trong túi quần ra: “Trong này có hai tỷ, không thiếu một cắc. Từ khi bán Trái Tim Biển Cả, tôi vẫn cảm thấy không yên lòng, cho nên đã chuẩn bị hai tỷ cho cô từ trước rồi. Lát nữa cô tới ngân hàng kiểm tra xem. Nếu thiếu có cứ việc tìm tôi lấy. Còn một trăm tám mươi triệu dư ra, thôi, coi như tôi bồi thường thêm cho cô vậy.”

“Tôi không cần tiền!”

Hoàng Ngân bướng bỉnh từ chối, vành mắt đỏ hoe: “Tôi muốn Trái Tim Biển Cả của tôi. Ông đã bán nó cho ai?”

Thật ra thì rốt cuộc nó bị ai mua đi, trong lòng cô đã rất rõ ràng, nhưng cô vẫn không muốn tin.

“Chiếc hoa tai đó bị một người đàn ông giàu có mua mất. Cụ thể là ai, tên gì thì tôi thật sự không biết. Hoa tai mà cô muốn thật sự không có đâu.” Ông chủ đưa thẻ ngân hàng đến trước mặt Hoàng Ngân: “Mau lên, đứng ở đây ổn ào nữa. Chúng ta đã viết rành mạch rồi, hai tỷ tôi bồi thường cho cô đều ở đây, lấy đi lấy đi! Không lấy thì tôi coi như cô tự động bỏ qua hai tỷ này đấy.”

“Gian thương!” Hoàng Ngân đỏ mắt, tức giận nằng ông chủ, một giọt nước mắt bắt giác lăn ra khóe mắt. Cô quật cường vung tay lên lau đi: “Đúng! Chuyện này không thể trách ông được. Chỉ có thể trách tôi quá ngu ngốc, quá dễ tin một người. Chẳng trách ai cũng nói không gian dối không phải là làm ăn. Làm buôn bán như các người không ai là tốt cả! Số tiền này tôi không cần, nhưng tôi cũng sẽ không cho ông hưởng sái đâu!”

Hoàng Ngân nói rồi phẫn nộ giật thẻ ngân hàng trong tay ông chủ, xông ra ngoài tiệm, làm cho cánh cửa trước tiệm ông ta bị va đập thật mạnh. Cuối cùng, cô như thể còn chưa hết giận, lại đá mấy phát thật mạnh lên cửa, thế mới bỏ đi.

Hoàng Ngân vừa rời khỏi tiệm cầm đồ liền gọi điện thoại cho Cao Dương Thành. Điện thoại vang lên không biết bao lâu thì người bên kia mới lười biếng nhấc máy.

“Ai đó?”

Giọng nói trong điện thoại còn lơ lửng về ngái ngủ. Mặt trời đã lên cao rồi mà gã này còn đang ngủ à? Thế mà còn có tâm trạng để ngủ à?!

Con giận của Hoàng Ngân thiêu đốt: “Cao Dương Thành, anh làm dân ông mà sao lại không có đạo đức gì hết vậy?”

Bị Hoàng Ngân mắng té tát, người đàn ông trong điện thoại ngẩn ra chừng nửa phút, ngay sau đó mới nghe thấy anh rít gào trong điện thoại: “Đỗ Hoàng Ngân, đồ điên! Tôi ngủ một giấc thì liên quan gì tới cô hả?”

Gào xong, bác sĩ Cao thậm chí lười cúp điện thoại, tức giận tới mức vung tay ném nó đi, khó chịu kéo chăn trùm kín đầu, ngủ tiếp.

Đầu dây bên kia, đáp lại Hoàng Ngân chỉ còn lại từng tiếng “tút tut tut...” đầy máy móc.

“Đồ khốn!!!”

Hoàng Ngân uất nghẹn nhìn đi động mắng một tiếng. Cô còn chưa đi vào chuyện chính đâu!

Cắt điện thoại đi, cô vội chạy tới trạm xe. Chuyện này cô nhất định phải tìm anh hỏi rõ ràng mới được!

“Tĩnh toang tĩnh toang...”

“Tĩnh toang tĩnh toang tĩnh toang...”

“Tĩnh toang tĩnh toang tĩnh toang...”

Tiếng chuông chùa vang lên dồn dập một cách điên cuồng, hơn nữa càng ngày càng điên cuồng hơn.

Cao Dương Thành khó chịu tới mức trở mình trên giường mấy lần, cuối cùng bị tiếng chuông đáng ghét này làm cho sắp nổ tung, anh mới mở mắt ra, nhấp nhem liếc nhìn chiếc điện thoại nằm ở cửa đi xuống tầng một. Ngay sau đó, anh cảm thấy mí mắt co giật liên hồi.

Đỗ Hoàng Ngân!

Cô còn chưa xong cơ à!

Cao Dương Thành khó chịu chụp lấy khóa cửa. Cửa thang máy dưới lầu vang lên một tiếng “Ting...” rồi mở ra. Hoàng Ngân vội bước vào, sau đó bị dẫn lên tầng hai.

Trong phòng khách trống rỗng, không có bất cứ ai cả.

Hoàng Ngân lại tìm tới trong phòng bếp một chuyến, cũng không thấy bóng anh đâu.

Chẳng lẽ là còn đang ngủ sao?

Hoàng Ngân nhủ mảy, nhìn đồng hồ trên di động. Đã sắp trưa rồi mà gã này lại vẫn còn đang ngủ!

Cô cũng không định ngồi trong phòng khách chờ anh rời giường. Dứt khoát một là không làm, hai là làm tới cùng, trực tiếp mở cửa phòng ngủ của anh đi vào.

Quả nhiên, anh còn đang ngủ.

Anh trùm chăn kín mít, chỉ để lộ mái tóc ngắn bù xù. Rõ ràng là cho dù Hoàng Ngân đến đây, anh cũng không có ý định đứng dậy.

Hoàng Ngân đứng bên giường anh, tay giữ chặt dây đeo của ba lô đeo chéo, biểu hiện sự bất an và khẩn trương trong lòng cô lúc này.

Cô lặng lẽ hít vào một hơi: “Cao Dương Thành.”

“...”

Không ai đáp lại cô.

“Cao Dương Thành, tôi có việc muốn hỏi anh.”

Vẫn không để ý tới cô.

Hoàng Ngân buồn bực liếm môi, nói tiếp: “Tôi biết anh đã dậy rồi. Anh đừng giả vờ ngủ nữa!”

Rốt cuộc người đàn ông nằm trên giường cũng có động tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Xin lỗi đã âm ỉ đến anh

Cao Dương Thành trở mình sang, một khuôn mặt đẹp trai với đôi mắt nhấp nhem lộ ra trong chiếc chăn màu bạc, đôi mắt nhỏ dài híp lại, lười biếng nhìn Hoàng Ngân ở trước mặt, "Mới sáng sớm ngày ra cô đã đến làm ầm lên, cô còn muốn cho người ta ngủ nữa không hả?"

Trong giọng nói của anh lộ vẻ uể oải rõ ràng, lại vẫn trầm âm êm tai như vậy.

"Đã giữa trưa mười hai giờ rồi."

Còn sáng sớm gì nữa! Khó thân anh đến khái niệm thời gian cũng chả còn.

"Có việc thì nói, không có việc gì thì cút đi!"

Cao Dương Thành thấy vô cùng phiền phức.

Anh nhìn thấy khuôn mặt của Hoàng Ngân là lại nhớ đến chuyện cô bán Trái Tim Biển Cả, vừa nghĩ tới thôi, trong lòng đã tức giận mà không có lý do, cơn giận kia đã mấy ngày liền mà vẫn không ép xuống nổi.

Hoàng Ngân bị lời nói tỏ vẻ chán ghét của anh làm cho tổn thương, mấp máy môi, trực tiếp hỏi anh, "Anh đưa Trái Tim Biển Cả cho Khuất Mỹ Hoa là có ý gì?"

Cao Dương Thành nhúu chặt chân mày, lạnh lùng quát mắt nhìn cô, "Tôi không biết cô đang nói gì."

Nói xong, anh dứt khoát xốc chăn lên đứng dậy.

Lập tức, cơ thể cường tráng lộ ra không sót gì trong không khí, da thịt màu mạch, đường cong cơ bắp gợi cảm hiện ra, đẹp đến mức có thể gọi là bảo vật, khiến người ta không dời mắt nổi.

Mà bên dưới cơ thể...

Chỉ có một cái quần soóc tứ giác đậm màu đơn giản bao lấy phần dưới to lớn của anh, không biết là tại quần quá chật, hay là tại cái đó của anh thực sự quá hùng vĩ, nên đường nét nhỏ ra vô cùng rõ ràng khiến Hoàng Ngân đột nhiên thấy đỏ mặt.

"Anh... Anh làm gì vậy?"

Hoàng Ngân mắc cỡ vội vàng xoay người, che mặt đi không nhìn anh nữa.

Cao Dương Thành thì vẫn ung dung mở tủ quần áo ra, lấy áo ngủ kẻ quần lên người mình, cuối cùng, lại xoay người đi vào phòng rửa mặt.

Hoàng Ngân cũng vội vàng đuổi theo.

Cao Dương Thành đứng trước gương rửa mặt đánh răng, Hoàng Ngân thì dựa lên cửa, lạnh lùng nhìn anh.

"Hôm nay vốn tôi có hẹn bạn gái anh đi xem bán vẽ."

"Vợ chưa cưới!"

Cao Dương Thành lạnh lùng sửa lại, trong miệng còn có bọt kem đánh răng màu trắng, nói năng cũng mơ mơ hồ hồ.

Hoàng Ngân khẽ cười một tiếng, vợ chưa cưới thì vợ chưa cưới, có gì đặc biệt hơn người đâu, còn phải để anh cố gắng nhấn mạnh như thế?

"Được, vợ chưa cưới thì vợ chưa cưới, tôi thấy tai cô ấy đeo Trái Tim Biển Cả đó!"

Lời của Hoàng Ngân làm cho Cao Dương Thành chột sùng sốt, cuối cùng, ngậm một ngụm nước ọc ọc vài cái, nhổ ra, ngẩng đầu, hỏi Hoàng Ngân, "Thế thì sao nào?"

Giọng nói bình thản như không, như thể đã biết rõ chuyện này từ lâu rồi vậy.

Hoàng Ngân bị thái độ này của anh chọc giận, "Cao Dương Thành, sao con người anh lại thiếu đầu óc như thế? Anh... anh có cần phải như thế không? Anh không thể tặng cô ấy quà mới cưới khác hay sao mà cứ nhất thiết phải tặng cái này? Anh có từng nghĩ tới sau này vợ chưa cưới của anh mà biết được thì trong lòng sẽ cảm thấy như thế nào không?"

Cao Dương Thành rửa mặt, dùng khăn mặt lau sạch nước trên mặt, rồi đặt khăn về chỗ cũ, sau đó mới đi ra khỏi phòng rửa mặt, vừa đi vừa tiện thể hỏi Hoàng Ngân, "Ai nói với cô khuyên tai đó là tôi tặng?"

"Chính cô ấy nói."

Hoàng Ngân không sao quên được khuôn mặt hạnh phúc mỉm cười lúc nói của Khuất Mỹ Hoa.

"Ồ..."

Cao Dương Thành bình thản đáp một tiếng.

Anh vui cơ thể còn hơi chút buồn ngủ vào ghế sofa mềm mại, từ từ nhắm hai mắt lại không nói.

Hoàng Ngân đứng bên ghế sofa, nhũn nhũn, cao ngạo nhìn xuống, "Cao Dương Thành, anh không cảm thấy chuyện này anh nên cho tôi một lời giải thích hay sao?"

Cao Dương Thành hơi mờ hé mắt, mê mẩn mà lại nhìn xoáy vào cô, "Cô Đổ, cô đang gờn há? Chuyện này có lại tìm tôi để nói? Sao cô không tự hỏi mình trước đi, khuyên tai do ai bán đi há?"

"Tôi không bán nó, tôi chỉ..."

"Đủ rồi!"

Hoàng Ngân còn chưa nói dứt lời, đã bị Cao Dương Thành chặn lại, anh trợn mắt, lạnh lùng nhìn cô, "Tôi không muốn lại vì chút chuyện này mà phải tiếp tục dây dưa với cô, tôi mệt rồi, cô đi đi!"

Hoàng Ngân nghẹn uất đến mức không nói được câu nào, cô chỉ cứ đứng đó, cắn môi, nhìn anh chăm chăm.

Cuối cùng, lật tẩm thê ngân hàng mà ông chủ mới đưa từ trong túi ra, "Cao Dương Thành, trong này có hai tỷ, phiền anh giúp tôi mua lại khuyên tai về, cảm ơn."

Cao Dương Thành từ từ mở mắt ra, đôi mắt đen nhánh nhìn chăm chăm vào khuôn mặt quật cường của Hoàng Ngân.

"Cô lấy đâu ra hai tỷ?" Anh hỏi cô.

"Ông chủ nhà bồi thường cho tôi." Hoàng Ngân khai báo theo sự thật, hơi phiền não mà liếm liếm môi, "Tôi biết, tôi biết anh chắc chắn còn cho ông ta nhiều tiền hơn, nhưng cho dù anh có đem tôi đi bán, tôi cũng không có được nhiều nhiều như vậy, tôi chỉ có hai tỷ này, xin anh nể tình chúng ta dù sao cũng có chút quen biết mà trả lại khuyên tai cho tôi, được không?"

Cao Dương Thành rướn thẳng người lên, ngưng mắt nhìn xoáy sâu vào Hoàng Ngân, "Không phải cô vẫn luôn mờ mẫm kêu thiếu tiền sao? Đã có hai tỷ rồi, cô còn giả vờ thanh cao cái nỗi gì?"

"Chuyện này khác!!"

Hoàng Ngân đặt thê ngân hàng trong tay lên bàn trà, ngồi xuống bên người Cao Dương Thành, "Tôi không cần tiền, anh trả lại khuyên tai cho tôi!"

Cao Dương Thành nghiêng đầu nhìn cô, híp mắt một cái, vẻ rung động lướt qua đôi mắt đen như mực, "Cô cố chấp như vậy với cái khuyên tai này, chắc không phải là muốn giữ lại để sau bán được giá cao hơn chứ?"

"..."

Hoàng Ngân vừa buồn cười vừa tức giận, sâu trong đáy mắt là từng trận tổn thương, "Trong mắt anh, tôi thật sự là người vì tiền mà không từ thủ đoạn nào như thế sao?"

Cao Dương Thành bật cười một tiếng, "Trong mắt tôi, Đổ Hoàng Ngân cô là người như thế nào, rốt cuộc có quan trọng không?"

"..."

Vừa rồi trọng điểm mà cô nói, chắc không phải là câu đặng trước chứ?

Hoàng Ngân nhấp máy môi, hơi mất tự nhiên, "Chuyện này, coi như tôi nhờ anh."

"Tôi đang hỏi cô đó! Trong mắt tôi, Đổ Hoàng Ngân cô là người như thế nào, rốt cuộc có quan trọng không!"

Hoàng Ngân nhũn nhũn, "Cao Dương Thành!"

"Trong mắt tôi, Đổ Hoàng Ngân cô là người như thế nào, rốt cuộc có quan trọng không?"

Anh cố chấp lại hỏi lại cô một lần nữa.

Ánh mắt nhìn Hoàng Ngân càng ngày càng xoáy sâu và nặng nề hơn, tình cảm cũng càng ngày càng nồng đậm hơn.

Giây phút đó, Hoàng Ngân có thể cảm thấy rất rõ ràng, trái tim của mình đang đập "Thình thịch" trong lồng ngực, từng nhịp một, mãnh liệt và gấp gáp như thế.

Hoàng Ngân hơi xấu hổ, quay đầu đi, chỉ vào tẩm thê ngân hàng trên bàn uống trà, "Tiền... Tôi để ở đây, còn... anh..."

Lời của cô còn chưa kịp nói xong, phút chốc đã bị một bàn tay to đẩy sức mạnh, ngang ngược nắm lấy cằm, ép cô phải quay đầu lại, đón nhận đôi mắt sâu thẳm như đáy hồ kia.

"Anh... Anh làm gì vậy?"

Hoàng Ngân căng thẳng đến mức hít thở cũng khó khăn.

Nhưng, trả lời cô, lại là sự mềm mại bất chợt trên môi...

Anh, lại đi... hôn cô!!

Hoàng Ngân tròn mắt ra, nhìn khuôn mặt tuấn tú đột nhiên phóng to trước mắt mà không dám tin.

Cả người căng thẳng, năm ngón tay bấu vào ghế sofa chột tùm chặt lại theo bản năng, nắm chặt lấy góc sofa, cũng không dám nhúc nhích nữa.

Khoảnh khắc kkhhi hai đôi môi đụng vào nhau, Hoàng Ngân chột cảm thấy một trận tê dại lan tràn từ cánh môi cho tới đầu lưỡi...

Đây là một nụ hôn vô cùng nồng nhiệt, đủ để thấp lên trái tim nồng nhiệt của bất kỳ cô gái nào...

Bàn tay to mà nóng rực của Cao Dương Thành bùng mặt cô, một bên đầu gối nửa quỳ trên ghế sofa, dẩy đưa đẩy tình cảm với cô gái trước mặt này.

Tiếng thở dốc, có chút nặng nề.

Tiếng nói khê khàng tràn ra từ cổ họng, rung động lồng ngực, khiến người ta không uống cũng say...

Hoàng Ngân bị anh thừa đầu đến mức cả người trở nên mềm yếu, ý thức ngẩn ngơ, hai tay chỉ có thể yếu đuối mà vô lực bám vào anh, ý loạn tình mê mà đi theo nhịp điệu của anh, dẩy đưa với anh, mặc cho anh cướp đoạt từng chút hơi thở của mình...

Mà đôi mắt vốn luôn bình thản của cô, lúc này lại ngưng tụ một làn sương mỏng, gò má căng mịn đỏ lên.

Nụ hôn này, không biết đã kéo dài bao lâu...

Mãi đến khi cảm thấy Hoàng Ngân ở trong ngực mình không thở nổi, Cao Dương Thành mới buông cô ra.

Trong động tác, cứ như không hề có bất kỳ sự luyến tiếc nào, nhưng, lớp sương mù đỏ lên trong đôi mắt đen kìa lại bán đứng tâm tình bình thản của anh.

Anh đứng dậy, đi thẳng ra khỏi phòng ngủ.

Hoàng Ngân chôn mình lê loi trên ghế sofa mà ngơ ngẩn.

Bên môi, tựa như còn có mùi vị của anh để lại, hương thơm nhàn nhạt này còn kèm theo vị kem đánh răng the mát, mùi đàn hương tràn ngập trong hơi thở của cô, rất lâu vẫn không tiêu tan...

Phải qua rất lâu, trong đầu của Hoàng Ngân vẫn hoàn toàn trống rỗng như trước, trái tim như đi chệch đường ray mà sắp bay ra ngoài.

Lúc cô đi ra khỏi phòng ngủ, đã qua hơn mười phút rồi.

Cao Dương Thành đang dùng máy để nướng bánh mì, Hoàng Ngân vừa thấy bóng dáng anh, gương mặt liền không nhận được mà đỏ ửng lên.

Cô đặt thẻ ngân hàng vào nơi tầm mắt anh có thể nhìn thấy được, "Tiền, gửi anh."

"Cầm về đi."

"Tôi không cần!"

Cao Dương Thành ngược mắt, chống lại cặp mắt mỏng lung mờ hồ của Hoàng Ngân, giây phút đó, bất chợt có một tình cảm mập mờ lượn quanh ánh mắt hai người, Hoàng Ngân vội vàng quẩn bách dời tầm mắt đi.

Cao Dương Thành bình tĩnh nhìn cô, mãi lâu sau mới nói, "Đỗ Hoàng Ngân, cô coi tôi là người bị bại não hả? Tôi lại đi tặng thứ đồ bạn gái cũ đã dùng sáu năm cho người vợ tương lai của mình sao?"

Hoàng Ngân không thể không thừa nhận, bốn chữ "người vợ tương lai" này... Có chút chói tai, xưng hô này tựa như một chiếc kim châm, đâm thật sâu vào tim cô, đau đớn vô cùng.

Cô ngẩng đầu, chống lại ánh mắt sâu thẳm của anh, ánh mắt ám đạm đi nhiều, cũng bình tĩnh hơn.

Mím chặt cánh môi, nhú mày, dùng vẻ mặt khó hiểu nhìn anh.

Cao Dương Thành mấp máy môi bảo, "Chuyện tổn hại như thế, chỉ có người nào cá như cô mới có thể nghĩ ra được, nhưng Cao Dương Thành tôi thì không làm được! Hơn nữa, quà mới cưới mà tôi tặng cho người vợ tương lai, có cần phải nghèo đến mức dùng lại cái khuyên tai giẻ rách này nữa sao?"

"..."

Quả nhiên, trong miệng người này không có lấy một câu dễ nghe nào cả.

"Khuyên tai giẻ rách", "dùng lại", ha! Trong mắt anh, cái khuyên tai này đúng là rẻ mạt như thế, chẳng đáng coi trọng như thế?

Nghe anh trái một câu "người vợ tương lai" phải một câu "người vợ tương lai", Hoàng Ngân thấy trong lòng vô cùng phiền não.

Cô quệt miệng, nhìn anh chăm chăm với vẻ u oán, "Vừa vừa này lúc tôi hỏi anh, sao anh không nói rõ luôn đi?"

"Vừa này tôi có nói câu nào bảo khuyên tai là do tôi tặng sao?"

"Nhưng anh cũng không nói khuyên tai không phải do anh tặng mà?" Hoàng Ngân vô cùng uất ức.

"Trong mắt cô, Cao Dương Thành tôi chính là một người đàn ông thiếu đầu óc như thế sao?"

Hoàng Ngân quệt quệt lỗ mũi một cái, nhìn trái ngó phải, thấp giọng lầm bầm, "Cũng kiểu kiểu vậy."

"..."

Giỏi quá nhỉ!

Cao Dương Thành phiền não đẩy máy nướng bánh mì tới trước mặt cô, "Giúp tôi nướng lên!"

"Dựa vào cái gì chứ!" Hoàng Ngân kháng nghị.

"Có phải cô có lỗi với tôi trước không?"

"Đó là tại anh không chịu giải thích rõ từ đầu." Hoàng Ngân tranh luận theo lí lẽ.

"Cuối tuần vốn tôi được ngủ no say, lại bị cái chuyện không đầu không đuôi này của cô làm phiền, định thế nào đây?"

"Bác sĩ Cao à, giờ này đã là mười hai rưỡi trưa rồi!"

"Cô biết tôi đi ngủ lúc nào không?" Cao Dương Thành hỏi cô, chỉ vào đồng hồ trên cổ tay, "Lúc hai giờ sáng, tôi đẩy bệnh nhân vào phòng phẫu thuật, bận đến mười giờ sáng mới đi ra khỏi phòng phẫu thuật, cô Đỗ, phiền cô cẩn thận tính toán lại xem, chỉ vì cái chuyện không đầu này của cô, cô đã để tôi ngủ được mấy tiếng hả, cô cảm thấy tôi kêu cô nướng mấy miếng bánh mì rồi cuộc là có nên hay không hả?"

Lời Cao Dương Thành nói, làm cho Hoàng Ngân sững sốt.

Trong bụng đột nhiên chát đầy áy náy.

Cô vội vàng ngoan ngoãn lấy máy nướng bánh mì qua, áy náy nhìn Cao Dương Thành với vẻ dỏ xét, "À, hay là anh đi ngủ thêm một lát nữa đi, tôi không ầm ĩ đến anh nữa! Về chuyện hôm nay, tôi xin lỗi, tôi đã quá lỗ mắng, quấy nhiễu giấc ngủ của anh cũng là điều tôi không nên làm, xin lỗi!"

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Một đôi trai tài gái sắc trời sinh

Hoàng Ngân tuy ngày thường rất quật cường, nhưng chỉ cần cô đã sai, thì cô nhất định sẽ nhận lỗi, biết lỗi rồi sửa.

"Bỏ đi, tôi cũng không ngủ được."

Hoàng Ngân le lưỡi một cái, bắt đầu nướng bánh mì cho anh, đồng thời hỏi anh, "Mấy người làm bác sĩ như anh lúc bận rộn đều liều mạng như thế sao?"

Cao Dương Thành không nói lời nào, chỉ đứng bên cạnh nhìn cô nướng bánh mì cho mình.

"Haiz, bình thường nếu anh có thể nghỉ ngơi, thì hãy nghỉ ngơi nhiều vào, anh không xem tin tức sao, chỉ riêng thành phố này của chúng ta, mỗi năm cũng có tới 2% bác sĩ vì quá lao lực mà chết, tuy trị bệnh cứu người là điều quan trọng, nhưng sức khỏe của mình cũng không thể không để ý chứ?"

Cao Dương Thành nhéo lát bánh mì nướng bỏ vào trong miệng, vừa nhai vừa hỏi cô, "Cô nguyên rùa tôi chết hả?"

"Phui phui!"

Hoàng Ngân liên tục phui phui mấy tiếng, "Con người anh có biết nói chuyện không đấy hả?"

Cao Dương Thành thấy đáng về câu giận của cô thì nở nụ cười, không thể không thừa nhận, thực ra Đỗ Hoàng Ngân như vậy, quả thực vẫn rất đáng yêu.

Hoàng Ngân nướng bánh mì cho Cao Dương Thành xong, lại đi rót một ly sữa nóng cho anh.

Cô dùng thìa khuấy sữa cho đều, cuối cùng, đột nhiên hỏi Cao Dương Thành, "Bảo anh đi tìm cô Khuất lấy khuyên tai, có phải đã quá làm khó anh không?"

Cao Dương Thành đưa tấm thẻ ngân hàng trên bàn qua trước mặt cô, "Cô cầm thẻ này về đi."

"Tôi không cần! Tôi thật sự không cần, tiền này vốn cũng không thuộc về tôi." Hoàng Ngân cự tuyệt.

"Đừng để tôi phải lặp lại một câu nói nhiều lần, tôi phiền lắm!" Ánh mắt Cao Dương Thành nhìn Hoàng Ngân rất nặng nề.

Hoàng Ngân cắn môi nhìn anh, "Vậy khuyên tai của tôi..."

"Đừng dùng ánh mắt ám ức đó nhìn tôi, tôi không có nghĩa vụ giúp cô lấy nó về!" Cao Dương Thành nói rất lạnh nhạt.

"Cũng đúng..."

Hoàng Ngân gật đầu, "Chuyện này là tự tôi gây ra, không liên quan đến anh..."

Cô nói, đưa sữa nóng cho anh, "Bác sĩ Cao, tôi không quấy rầy anh nghỉ ngơi nữa, tôi đi trước đây."

"Ừm"

Cao Dương Thành trầm ngâm một tiếng, không giữ cô nữa.

Hoàng Ngân tạm biệt xong, xách túi chuẩn bị đi.

"Đỗ Hoàng Ngân."

Cao Dương Thành vẫn gọi cô lại.

Hoàng Ngân kinh ngạc quay đầu.

Cao Dương Thành bỏ tấm thẻ ngân hàng kia vào tay cô, "Đồ của cô quên cầm này."

Hoàng Ngân kinh ngạc nhìn tấm thẻ ngân hàng trong tay mình, nghĩ đến chiếc khuyên tai kia, nhất thời trong lòng cô đầy cảm xúc phức tạp và cảm khái.

"Cảm hai tý này, đừng đến quán karaoke bán rượu nữa."

Hoàng Ngân ngược mắt nhìn anh, đầy mắt mờ sương, nghiêm túc hỏi anh, "Anh coi thường những người bán rượu như chúng tôi hả?"

Cao Dương Thành vừa buồn cười vừa tức giận, anh ôm ngực, cơ thể lùi biếng dựa vào cạnh cửa thang máy, nhìn Hoàng Ngân, "Cô Đỗ, trên báo có từng đưa tin hàng năm thành phố này có bao nhiêu cô gái bán rượu vì quá lao lực mà chết không?"

"..."

Hoàng Ngân rướn cổ lên lườm anh, "Bác sĩ Cao, anh hãy tích đức cho nhiều vào!"

Nguyên rùa cô chết luôn cơ!!

Trong phòng bệnh, tầng 10, nhà A, khu nội trú.

"Bác sĩ Cao, chuyện lần trước đúng là phải cảm ơn cậu nhiều!"

Cao Dương Thành tới kiểm tra phòng, Dương Thịnh vội vàng ngồi dậy trên giường bệnh, cảm ơn anh.

"Đừng cứ nằm cũng được, cơ thể khó chịu, đừng quá sức." Cao Dương Thành vội vàng đỡ Dương Thịnh nằm xuống, nghiêm túc kiểm tra sức khỏe cho anh ta, đo nhiệt độ cơ thể, hỏi anh ta, "Hôm nay cảm thấy sao rồi?"

"Tốt hơn nhiều rồi, chỗ sưng trên mặt cũng tiêu đi nhiều rồi. Bác sĩ Cao, thực sự về cùng cảm ơn cậu, nếu không có cậu, bây giờ... bây giờ tôi còn không biết đã nằm trong ngôi mộ cô độc nào rồi!"

"Đừng cảm ơn tôi, chẳng qua tôi cũng chỉ là làm đúng chức trách, anh cố gắng chịu đựng vài ngày, đợi sức khỏe ổn rồi thì có thể phẫu thuật được."

"Được, cảm ơn, cảm ơn! À, đúng rồi, tôi nhớ lúc đó còn có một cô gái trẻ nữa mà, không mặc blouse trắng, trông không giống y tá lắm, là bạn của bác sĩ Cao à."

Cao Dương Thành nhếch môi lên, "Ừ."

"Chắc là bạn gái hả! Nhìn cô ấy có vẻ thương cậu lắm đấy. Nói đến chuyện này, haiz, lại phải trách tôi rồi! Bác sĩ Cao, tay kia của cậu có phải đã bị tôi cắn bị thương rồi không? Nào, mau đưa tôi xem thử."

Cao Dương Thành rút tay vào túi, "Không sao, vết thương nhỏ ấy mà."

"Thật xin lỗi quá!" Dương Thịnh xin lỗi, "Lúc đó tôi cũng nóng nảy, có bạn gái nhỏ của cậu nói không sai chút nào, con người tôi, không biết phân biệt tốt xấu, không có lương tâm!" Anh ta hối hận nói

Cao Dương Thành cong môi cười, "Anh đừng nghe cô ấy nói bừa, đôi khi cô ấy nói năng không để ý gì cả."

Dương Thịnh cũng cười theo, "Bác sĩ Cao, bình thường không thấy vẻ mặt cậu rạn rờ như thế bao giờ, vừa nhắc tới bạn gái là cậu đã cười, trong mắt hoàn toàn không che giấu được cảm giác hạnh phúc nha."

Tim Cao Dương Thành đập mạnh hơn, bắt chợt sự sống, rồi mới giải thích, "Cô ấy không phải bạn gái của tôi."

"Không phải? Haiz, vậy quá đáng tiếc! Một đôi trai tài gái sắc trời sinh mà!" Dương Thịnh nói, bèn lấy một túi hoa quả trên bàn nhét vào tay Cao Dương Thành, "Bác sĩ Cao, cầm đi, đây là đồ do nhà chúng tôi tự trồng đó, tươi lắm!"

"Thứ này tôi không thể cầm được, anh đừng đưa nữa." Cao Dương Thành vội vàng cự tuyệt.

"Cái mạng này của tôi là do cậu nhặt về, cũng không có gì tốt để cho cậu cả, nếu cậu không nhận thứ này thì tức là coi thường nông dân ở quê như chúng tôi, hơn nữa, đây cũng không phải cho một mình cậu, cậu phải chia cho cả bạn gái nhỏ của cậu nữa! Nói cho cậu biết nhé, loại dưa này ngọt lắm, anh đây bảo đảm cô ấy sẽ thích ăn, chưa biết chừng vui vẻ lên còn thực sự đồng ý làm vợ cậu luôn đó! Đi đi, đi đi, cầm đi, đừng ghét bỏ anh đây."

Làm vợ anh? Cao Dương Thành bật cười, có chút tự giễu.

Đã nói đến mức này rồi, Cao Dương Thành cũng không tiện cự tuyệt nữa.

Kiểm tra phòng xong, mang hoa quả vào phòng làm việc, lại thấy Vũ Phong cũng ở bên trong. "Ái chà, lão nhị, xách hoa quả gì tươi thế? Nào, chia cho mấy người anh em bọn tôi với."

Vũ Phong nói xong thì muốn lấy hoa quả trong túi, nhưng không ngờ lại bị Cao Dương Thành đẩy thẳng ra, "Đừng động vào."

"Không phải chứ, nhỡ mọn thế?"

Cao Dương Thành không để ý tới anh ta, ngồi trên ghế làm việc trầm tư.

Cuối cùng, lấy di động ra gọi.

Đầu dây bên kia, qua một lúc lâu mới có người nhận.

"Alo."

Một giọng nói êm tai truyền đến.

Lúc thấy thông báo hiển thị cuộc gọi đến trên màn hình di động, Hoàng Ngân quả thực đã sững sốt rất lâu, vô cùng kinh ngạc, thế mà anh lại chủ động gọi điện thoại cho cô.

Nhưng càng ngoài ý muốn hơn là, trong lòng cô lại không khỏi vẫn hơi thấy chờ mong, tim đập nhanh hơn.

"Là tôi "

Giọng Cao Dương Thành trầm ấm, vẫn êm tai như vậy.

"Ừm."

Bất giác, Hoàng Ngân lại nhớ tới cái hôn bất ngờ hôm đó của bọn họ, cô không nhận được đưa tay chạm lên môi mình, nơi đó dường như vẫn còn dư lại mùi vị của anh...

Trong lòng trở nên căng thẳng một cách kì lạ.

"Anh... Tìm tôi có việc sao?"

"Ồ đâu?"

Cao Dương Thành hỏi cô, giọng nói vẫn lạnh tanh, vô cảm như vậy.

So với vẻ căng thẳng của Hoàng Ngân, anh lại có vẻ bình tĩnh hơn nhiều.

"Tôi đang ở bệnh viện đây." Hoàng Ngân khai báo đúng sự thật.

"Tại đâu trong bệnh viện?"

Hoàng Ngân vô cùng kinh ngạc, hỏi một câu dò xét, "Anh muốn tới tìm tôi sao?"

"Ừ."

Cao Dương Thành trầm ngâm một tiếng, nhướng mày, hình như có chút khó chịu bèn hỏi, "Có sao không?"

"Không... Không sao cả."

Cô chỉ thấy bỗng lo lo khi được quan tâm thôi.

"Vừa hay tôi đang ở trong công viên nhỏ dưới tầng khu nội trú để phơi nắng đây."

"Ừ."

Cao Dương Thành đáp một câu, bèn tự mình cúp điện thoại, sau đó, xách túi hoa quả trên bàn kia ra ngoài.

"Lão nhị, mang hoa quả cho Hoàng Ngân sao?" Vũ Phong xồng tới với vẻ bà tám.

Cao Dương Thành lạnh nhạt liếc mắt nhìn anh ta, "Từ lúc nào mà cậu quen thuộc với cô ấy như vậy?"

"..."

Vũ Phong im bật, đây có tính là nổi máu ghen không?

Lúc Cao Dương Thành nhìn thấy hai hình bóng quen thuộc trong công viên nhỏ thì bước chân cũng chợt chững lại.

Trên chiếc ghế dài trong công viên, chỉ thấy Hoàng Ngân và Đoàn Vũ Đạt tựa đầu vào nhau, đang lười biếng ngồi trên ghế dài phơi nắng.

Hai người hình như còn đang nói chuyện gì thú vị lắm, vừa nói vừa cười, thỉnh thoảng còn đẩy đẩy ảm ỉ với đối phương.

"Haiz, quan hệ giữa bác sĩ Đoàn và bạn gái của anh ấy thật là tốt, suốt ngày hai người họ cứ dính miết bên nhau kia."

"Không phải bạn gái đâu! Nghe mấy cô y tá nói cô ấy là vợ của bác sĩ Đoàn đó, ha ha, hai người cũng xứng đôi thật đấy!"

"Ừ, xứng đôi lắm, xứng đôi lắm! Một đôi trai tài gái sắc trời sinh mà!"

Gần đó, hai bệnh nhân đang ngồi trên ghế đá phơi nắng nhìn Đoàn Vũ Đạt và Hoàng Ngân ngồi trên ghế dài mà hưng phấn bàn tán.

Một đôi trai tài gái sắc trời sinh?

Hừ!

Nửa tiếng trước, Cao Dương Thành anh còn nghe thấy người khác dùng tám chữ này để miêu tả về mình và cô, khi đó anh cảm thấy thế nào? Không đến mức cực kỳ hưng phấn, nhưng ít ra trong lòng cũng thấy thoải mái, nhưng giờ phút này, khi lại nghe thấy tám chữ này, anh chỉ thấy cực kỳ châm chọc và nực cười.

Cao Dương Thành anh rốt cuộc đang làm gì đây?

Vẫn còn tơ tưởng mong lung về một người phụ nữ đã từng phản bội mình một cách vô tình, giờ còn là vợ người khác hay sao? Vẫn còn hy vọng xa vời rằng cô và mình có thể là một đôi trai tài gái sắc trời sinh??

Ý nghĩ này, khiến ngay chính bản thân Cao Dương Thành anh cũng thấy cực kỳ nực cười!

Anh nghĩ, anh đúng là điên rồi! Hơn nữa, còn điên không hề nhẹ nữa.

Đôi mắt đen sâu thẳm của Cao Dương Thành giật giật, xoay người, rồi đi không hề lưu luyến.

Trên ghế dài --

"Vũ Đạt, hình như em..."

Hoàng Ngân hít mắt nhìn lên ánh nắng chói chang trên bầu trời, hai mắt thấy hơi đau đốn, "Hình như em... cứ luôn không nhận được mà muốn tới gần anh ấy, làm sao bây giờ?"

Đoàn Vũ Đạt cũng học theo cô, hít mắt nhìn lên ánh nắng chói chang trên bầu trời, lại mím môi, không trả lời câu hỏi của cô.

Hoàng Ngân giờ tay lên, ngăn trở ánh mặt trời trước mắt, làm cho ánh sáng nhỏ vun chiếu xuống luôn qua kẽ tay cô, "Anh ấy đối với em, tựa như ánh mặt trời trên cao, nơi có anh ấy, thì sẽ có ánh sáng, cho dù chỉ là những tia sáng nhỏ luôn qua kẽ tay nhưng cũng đủ để chiếu sáng cả thế giới của em, nhưng... ánh sáng của anh ấy quá chói lóa, nên em mãi mãi cũng chỉ có thể đứng xa xa để nhìn mà không dám tới gần, cũng không thể tới gần, sức nóng của anh ấy sẽ làm em tổn thương, sẽ làm em... tan thành mây khói..."

Nói đến đây, ánh mắt của Hoàng Ngân đã không tự chủ được mà đỏ lên, cô hít sâu một hơi, thoáng ngồi thẳng người dậy, "Anh ấy hẹn sẽ tới đây tìm em?"

"Vậy sao?" Đoàn Vũ Đạt cũng đứng lên theo, anh ấy cười cười, trong vẻ mặt lại khó nén vẻ cô đơn, "Vậy anh đi trước, lát nữa còn phải đi kiểm tra phòng bệnh nữa."

"Được rồi, vậy anh cứ đi làm việc trước đi."

"Bye bye..."

Đoàn Vũ Đạt đi rồi, để lại một mình Hoàng Ngân cô đơn ngồi chờ trên ghế dài.

Có những người, biết rõ không thể tới gần, lại vẫn hy vọng sẽ tới gần, mong đợi sẽ tới gần...

Biết rõ là không thể, mà đến cuối cùng, người đau khổ, vẫn là cô mà thôi!

Những đạo lý này, Hoàng Ngân không phải không hiểu, mà cô hiểu, nhưng vẫn không làm được.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, nhưng mãi vẫn không tìm thấy hình bóng của người đàn ông kia.

Cao Dương Thành trở về phòng làm việc, cầm hoa quả trong tay đặt trên bàn làm việc của Vũ Phong, "Ăn đi."

Vũ Phong ngăn người, ngẩng đầu nhìn anh, chỉ thấy anh đã trở về trước bàn làm việc của mình rồi bắt đầu bận rộn, trên khuôn mặt tuấn tú vô cảm không nhìn ra bất kỳ cảm xúc nào.

Vũ Phong mở túi hoa quả ra liếc nhìn, lại nhìn sang Cao Dương Thành ở đối diện, thận trọng hỏi, "Sao thế? Có ấy không chịu lấy, hay là cãi nhau rồi?"

Cao Dương Thành không trả lời lời anh, cầm sổ ghi chép bệnh án lên, đứng dậy đi ra ngoài, "Đi nào, chuẩn bị phẫu thuật thôi."

"Ồ ờ, đây đây!"

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Nó không thuộc về em

Vũ Phong vội vàng đuổi theo.

Mà trong công viên nhỏ Hoàng Ngân vẫn đang ngồi trên ghế dài ngây ngốc chờ anh, không biết đợi bao lâu, Hoàng Ngân buồn ngùi đến mức ngủ gục trên ghế dài mà mãi vẫn không thấy bóng dáng anh đâu.

.....

Trong phòng ăn kiểu Pháp trang nhã, chung quanh tràn ngập không khí lãng mạn, tiếng đàn du dương, còn đệm thêm dòng nhạc nhẹ khiến người ta nghe mà say đắm.

"Dương Thành, nơi anh lựa chọn, luôn khiến em vô cùng yêu thích." Khuất Mỹ Hoa say mê khen ngợi.

Cao Dương Thành chỉ cười nhẹ nhàng, ánh mắt rơi vào Trái Tim Biển Cả màu xanh biển trên vành tai cô ta, mảy kiếm hơi nhích, "Mỹ Hoa, Trái Tim Biển Cả em đeo trên tai là chuyện gì vậy?"

Khuất Mỹ Hoa nhất thời sững sốt, sau đó khẽ cười, "Sao nào? Đẹp không? Em lấy được từ trong một cửa hàng đồ, bất ngờ lắm đúng không!"

Cao Dương Thành dùng ánh mắt sâu thẳm nặng nề nhìn xoáy vào cô ta, cuối cùng mới nói, "Nó không thích hợp với em."

Khuôn mặt tươi cười thanh tú của Khuất Mỹ Hoa hơi thay đổi, nụ cười nơi khóe miệng có chút cứng ngắt, hỏi Cao Dương Thành đầy ẩn ý, "Rốt cuộc là nó không thích hợp với em, hay là em không thích hợp với nó?"

"Đều như nhau."

Cao Dương Thành đáp lại không hề né tránh.

Sau cùng, anh rút một tờ chi phiếu trong túi ra, đưa tới trước mặt Khuất Mỹ Hoa, "Mười bốn tỷ, bán cho anh."

Sắc mặt Khuất Mỹ Hoa trắng nhợt, khóe mắt lập tức đỏ lên, "Cao Dương Thành, anh đang mua lại Trái Tim Biển Cả này về cho ai hả?"

Đôi mắt sâu thẳm của Cao Dương Thành nhìn thẳng vào Khuất Mỹ Hoa, ánh sáng nơi đáy mắt càng thêm u ám hơn, "Bất kể là cho ai, nhưng có một điều có thể khẳng định, nó không thuộc về em, cũng không nên thuộc về em."

Tiếng nói êm tai của anh, có vẻ khàn khàn.

Đáy mắt Khuất Mỹ Hoa long lanh ngấn lệ, "Nó không thuộc về em? Thuộc về ai đây? Thuộc về Đỗ Hoàng Ngân sao?"

Thực ra, cô ta mua cái khuyên tai này, sau đó nói những lời đó trước mặt Hoàng Ngân, chính vì muốn thăm dò thử quan hệ bây giờ của hai người bọn họ, mà kết quả thăm dò được, quả thật như cô ta dự đoán, giữa bọn họ thực sự không hề đơn giản như vậy!

Cao Dương Thành nhủ chặt mày lại, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Khuất Mỹ Hoa càng lúc càng lạnh lẽo, "Cho nên, em định tham dự cả vào quá khứ của anh hay sao?"

Rõ ràng anh đã thấy hơi khó chịu rồi.

"Đây thật sự chỉ là quá khứ của anh sao? Nếu quả thật chỉ là quá khứ, tại sao anh còn phải để ý như vậy? Chẳng qua em chỉ mua món quà anh tặng bạn gái cũ thôi mà, anh thực sự cần phải để ý như vậy sao?" Khuất Mỹ Hoa dùng giọng nức nở, vẻ mặt ảm ức hỏi anh, sau đó, nước mắt cứ như lũ cuốn, rơi càng nhiều hơn, "Dương Thành, anh có biết, anh chưa từng dùng giọng điệu này để nói chuyện với em không, trừ lần này, chỉ vì Đỗ Hoàng Ngân!!"

Cao Dương Thành nhìn thẳng vào khuôn mặt khóc lóc xinh đẹp trước mắt, đáy mắt không có gì ngoài vẻ lạnh lùng, lại không tìm thấy bất kỳ vẻ thương tiếc nào, "Quá khứ của anh, anh hy vọng sẽ để anh tự mình giải quyết, chứ không phải em tự tiện quên đi thay anh! Anh không thích phụ nữ can thiệp chỉ dạy, còn nữa, nguyên nhân mà anh để ý đến nó, là vì chính anh! Khuất Mỹ Hoa, khuyên tai đeo trên tai em, là hồi ức của anh, là tuổi trẻ của

anh, em cảm thấy anh dựa vào đâu mà không thể tìm em để mua lại nó hả?"

Hàm răng trắng tinh của Khuất Mỹ Hoa cắn chặt lấy môi dưới, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, "Dương Thành, em mới là vợ chưa cưới của anh..."

"Vì thế, anh không cảm thấy vợ chưa cưới của anh thích hợp đeo khuyên tai của bạn gái trước đây của anh!"

Đôi mắt Cao Dương Thành sầm xuống, "Tháo ra đi, đừng dùng quá khứ của anh để trừng phạt hiện tại của em! Khuất Mỹ Hoa em sẽ còn có thứ tốt hơn! Còn nó..."

Thực ra đã sớm chẳng còn chút giá trị nào nữa rồi!

Chỉ là, bọn họ đều quá cố chấp, đối với quá khứ đều quá mức để ý, mới gây ra kết quả như hiện nay.

.....

Ngày hôm đó, Hoàng Ngân nhận được điện thoại của Khuất Mỹ Hoa, nói là cảm thấy thiết kế hơi có vấn đề nhỏ cần bàn lại một chút, Hoàng Ngân cũng không dám chậm trễ, nhận được địa chỉ cô ta gửi tới thì trực tiếp chạy tới chỗ cô ta.

Đứng bên ngoài tiệm áo cưới xa hoa thánh khiết, Hoàng Ngân còn có chút ngẩn ngơ, cô gần như tưởng rằng mình đã tìm nhầm chỗ rồi.

Đúng lúc này, cô nhân viên lễ tân bên trong rất cung kính kéo cánh cửa kính trước mặt cô ra cho cô, "Chào cô, xin hỏi cô có cần gì không?"

"À..."

Hoàng Ngân hơi mất tự nhiên, "Tôi tới tìm người, nhưng... hình như tôi tìm nhầm chỗ, thật ngại quá."

Cô nói xong cũng chuẩn bị lui ra ngoài, lại nghe thấy cô lễ tân hỏi, "Cô đến tìm cô Khuất phải không?"

"Ừ, đứng rồi. Cô ấy có ở đây sao?"

"Có, nào, thưa cô, mời cô vào trong."

Cô lễ tân dẫn Hoàng Ngân vào trong.

Dọc theo đường đi, áo cưới trắng trong, rực rỡ xinh đẹp như đóa hoa bách hợp thuần khiết, có loại điểm lệ như bóng hồng, có loại màu xanh lam cao ngạo... Chúng tựa như mỗi một cảnh đẹp, truyền tải ước mơ về một cuộc hôn nhân hạnh phúc của mỗi một cô gái, cũng sự chờ mong về bạn đời.

Cô lễ cô lễ tân đã nhìn ra suy nghĩ hiện lên trong ánh mắt của Hoàng Ngân, cô ấy cười hỏi, "Cô vẫn chưa kết hôn nhì?"

Hoàng Ngân tỉnh táo lại, cười một tiếng, lắc đầu.

"Ha ha, chưa kết hôn cũng có thể chọn trước một bộ váy cưới để dự phòng, đợi đến khi tìm được bạn đời thích hợp để kết hôn, có thể mặc váy cưới đến thẳng hôn lễ rồi."

Giây phút đó, bất giác, Hoàng Ngân liền nghĩ đến Cao Dương Thành.

Trước đây từng có lúc, cô cứ dựa vào lưng anh nói đùa với anh, "Bác sĩ Cao, đời này Đỗ Hoàng Ngân em chắc chắn sẽ dính chặt lấy anh không buông tay, nếu anh dám cưới người phụ nữ khác, em sẽ chạy đến hôn lễ của anh một khúc hai nhào ba thất cổ, sau đó lại bỏ trốn cùng cô dâu xinh đẹp của anh, để anh phải ôm lấy chiếc giường đôi mà cô độc cả đời luôn!"

Thời điểm đó bác sĩ Cao đã trả lời cô thế nào?

Cô vẫn nhớ anh đã quay mặt cô ra, nghiêm túc nói cho cô biết, "Đỗ Hoàng Ngân, đời này, bất kể là lúc nào, chỉ cần em nói muốn gả, thì anh sẽ cưới!"

Thời gian thoát cái đã qua nhiều năm, Hoàng Ngân mới phát hiện, những lời ứa quá khứ, cô lại vẫn nhớ rõ như thể.

Rõ đến mức... Có thể khiến mắt cô đỏ bừng, mũi cô cay xè.

Cũng rõ đến mức, vừa ngẩng đầu lên, cô đã nhìn thấy khuôn mặt nghiêm túc trong trí nhớ kia...

Anh chỉ nghiêng người, đứng tựa bên cửa sổ.

Ánh mặt trời chói chang xuyên qua tấm cửa sổ thủy tinh hắt vào, rơi xuống góc bên trái của anh, anh mặc một bộ lễ phục màu trắng nho nhã, đứng trong ánh sáng chiếu rọi, đơn thuần mà hoa mỹ, lại có chút gợi cảm mơ hồ.

Khuôn mặt tuấn tú chìm trong ánh sáng, càng thêm vẻ thần bí, cặp mắt sâu thẳm nhưng vẫn luôn bình thản kia, không gợn chút sóng nào.

Dường như đã nhận ra ánh mắt của cô, Cao Dương Thành bỗng nhiên quay đầu qua.

Lúc thấy Hoàng Ngân ở cửa, đôi mắt trong luôn luôn bình thản kia lại có chút rung động nhàn nhạt, mày kiếm khẽ chau, ánh mắt sắc bén rơi vào trên người Hoàng Ngân, nhìn cô với vẻ sắc bén.

Hoàng Ngân còn hơi ngẩn ngơ, cho đến giờ phút này, cô mới chợt hiểu rõ lý do vì sao Cao Dương Thành xuất hiện ở đây.

Bọn họ đang thứ đồ cho hôn lễ sắp tới!

Mà Khuất Mỹ Hoa hẹn cô ở đây...

"Thưa cô, thưa cô? Cô có nhìn trùng kiểu dáng nào không?"

Thấy Hoàng Ngân dờ ra, nhân viên lễ tân cười gọi cô, Hoàng Ngân tỉnh táo lại, khẽ hít sâu một hơi, ép cho lớp sương mù dày đặc trong mắt phải rút lui, liếc mắt nhìn chủ rể điển trai tuấn tú trong tương lai, lắc đầu, cười nhạt, "Tôi đã kết hôn rồi."

Cô không biết tại sao mình lại nói như vậy, nhưng cô biết, cô đang cố ý nói cho người đàn ông ở đối diện nghe.

Cô lễ, trong lòng cô đang nhẫn nhịn một cơn tức giận.

Cho dù cô biết rõ hơn ai hết, cô cần bản không có tư cách để tức giận.

"Tôi nghĩ tôi quả thực đã tới nhầm chỗ rồi."

Hoàng Ngân nói, xoay người muốn đi.

"Hoàng Ngân!"

Giọng nói của Khuất Mỹ Hoa vang lên đằng sau, "Hoàng Ngân, bên này."

Giọng cô ta mềm mại, dịu dàng như vậy, cũng vô hại như vậy, dường như những việc này hôm nay chỉ là vô tình gặp phải, chứ không phải do cô ta cố gắng sắp xếp ra vậy.

Bước chân của Hoàng Ngân thoáng dừng lại một chút, sau đó xoay người nhìn về Khuất Mỹ Hoa đang mặc chiếc váy cưới trắng thuần phác đối diện.

Cô ta thật là đẹp...

Váy cưới thánh khiết như đám mây mờ ảo, bao bọc đường cong yêu kiều của cô ta, tựa như thần tiên trong đám mây mờ ảo, thuần khiết, sạch sẽ, tốt đẹp.

Cô ta hoàn mỹ không tí vết như thế, rõ ràng cực kỳ xứng đôi với người đàn ông tuyệt vời bên cạnh.

Cái gọi là "Kim Đồng Ngọc Nữ" đại khái chính là như vậy đi.

"Ôi, đẹp quá! Cô Khuất, cô và anh Cao đây là đôi vợ chồng đẹp nhất xứng đôi nhất tôi từng thấy từ trước đến nay đó."

Lúc cô lễ tân bên cạnh Hoàng Ngân nhìn thấy Khuất Mỹ Hoa, cũng không nhận được mà thốt lên một tiếng kinh ngạc.

Đáy lòng Hoàng Ngân có một nỗi chua chát không rõ, "Cô Khuất, tôi thấy hôm nay cô đã quá bận rồi, có vấn đề gì, chúng ta hôm khác lại bàn sau đi."

"Hoàng Ngân, đừng như vậy mà."

Khuất Mỹ Hoa vịn vàng xách váy cười chạy vội tới chỗ cô, thân mật khoác tay cô, cười nói, "Cố đầu phải không biết, về chuyện sửa sang lại phòng cưới, tôi và Dương Thành đều rất nôn nóng, đã sắp kết hôn rồi, chuyện sửa sang này vẫn còn chưa xong. Hoàng Ngân, cô đừng nóng giận, tôi cũng vì gấp gáp nên mới gọi cô tới đây thôi, cô yên tâm, không mất nhiều thời gian đâu, đây đã là bộ đồ cuối cùng của chúng tôi rồi, sắp thử xong rồi, cô chờ tôi một chút, được không?"

Đôi mắt với vẻ dịu dàng của Khuất Mỹ Hoa, dường như cô còn cực tuyệt nữa thì cô về hơi không hiểu chuyện rồi.

"Được, vậy cô cứ tiếp tục đi, tôi chờ cô."

Hoàng Ngân khẽ hít sâu một hơi, gật đầu đồng ý.

Cô tự nói với mình, cứ bình thản đón nhận tất cả mọi việc thực ra cũng không sao, nhưng, chú rể thử đồ nói cho cùng cũng là anh, cô sao có thể bình thản đón nhận đây?

Khuất Mỹ Hoa xách váy cưới đi tới bên người Cao Dương Thành, khẽ cười thì thầm vài câu với anh, không biết hai người nói gì thú vị mà trong lúc vành tai và tóc mai chạm nhau có thể nghe thấy tiếng cười như chuông bạc của Khuất Mỹ Hoa, còn đôi môi luôn mím chặt của Cao Dương Thành cũng khẽ nở nụ cười nhàn nhạt.

Hoàng Ngân thấy lòng run lên đau đớn, cô ép mình phải rời mắt đi.

Không lâu sau, Khuất Mỹ Hoa lại yểu điệu bước vào phòng thử quần áo.

Hoàng Ngân lựa chọn chiếc ghế sofa cách xa Cao Dương Thành nhất để ngồi, cô cúi đầu, tùy tiện lật xem đồng ảnh chụp váy cưới trong tay, lại có thể cảm nhận được có một ánh mắt sắc bén nhìn cô chòng chọc, như muốn đâm thủng cả người cô vậy.

Cô không cần nhìn cũng biết ánh mắt ấy đến từ đâu.

Rốt cuộc, Hoàng Ngân cũng đặt đồng ảnh chụp trong tay xuống, hít thở sâu rồi mới đứng lên đi tới chỗ của Cao Dương Thành.

Ánh mắt của Cao Dương Thành nhìn cô đầy lạnh nhạt.

Hoàng Ngân không được tự nhiên mà kéo mép quần hai bên của chiếc quần jeans đang mặc, "À..."

Cô nói đến đây, hơi dừng một chút, mấp máy môi, mới nói tiếp, "Tôi không muốn cô Khuất hiểu lầm chuyện của tôi với anh, cho nên, bác sĩ Cao, về sau nếu chúng ta không có việc gì khác, vẫn... đừng nên gặp riêng nữa."

Thực ra, Hoàng Ngân không phải e ngại Khuất Mỹ Hoa, mà có sợ bà Cao đứng sau cô ta!

Đôi mắt đen như mực của Cao Dương Thành lạnh đi, lạnh lùng nhích môi, "Vây phiền cô Đỗ giữ mình cho tốt, đừng tới trêu chọc tôi nữa! Ngoài ra, tôi có cần phải cảm ơn cô Đỗ đã trở thành người chứng kiến đầu tiên cho cuộc hôn nhân của chúng tôi không?"

Lời Cao Dương Thành nói, Hoàng Ngân nghe mà thấy hơi khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Chết tiết! Chọc phải tay rồi

Người chứng kiến đầu tiên? Hừ! Cô tuyệt đối không hề có chút hứng thú nào với việc bọn họ chuẩn bị đồ cưới!

Hoàng Ngân cảm thấy lòng nghẹn lại, cảm giác hít vào là trái tim chọt đau âm ỉ này, cực kỳ khó chịu.

Hai tay cô mất tự nhiên mà ma sát hai bên sườn, thoáng hít thở một hơi, rồi mới mấp máy môi đáp, "Tuy tôi không quá để ý đến những chuyện này, nhưng.. Có thể phiền anh nói với vợ chưa cưới của mình một chút không, tình huống này, vẫn không nên kêu một người ngoài đến chứng kiến thì tốt hơn, anh nói có phải không?"

Trong đôi mắt âm u của Cao Dương Thành có ánh sáng mờ tối lướt qua, nhìn xoáy vào Hoàng Ngân, bỗng dưng, rồi tầm mắt đi, chỉ nói, "Cô đi đi."

Hoàng Ngân sững sốt.

Giây phút đó, dường như cô nhìn thấy trong đáy mắt anh có cảm giác bị thương nhàn nhạt.

Anh móc túi thuốc ra, đặt lên miệng, chầm lừ, hút một hơi, vòng khói lượn lơ phà ra giữa hai cánh môi mỏng, anh nhìn khuôn mặt như mộng như ảo của Hoàng Ngân ở trước mặt qua làn khói mỏng, "Đỗ Hoàng Ngân, Trái Tim Biển Cả tôi đã vỡ rồi, điều này có nghĩa là gì, hẳn cô cũng rõ chứ?"

Hai tay đặt hai bên sườn của Hoàng Ngân không tự chủ được mà siết chặt lại.

"Điều này có nghĩa là đến cả quá khứ tôi cũng buông xuống rồi! Còn cô... Mỗi cô từ nay về sau rút ra khỏi thế giới của tôi, đừng bao giờ mong lại xông vào làm đảo lộn cuộc sống của tôi nữa!"

Lúc anh nói những lời này, đáy mắt âm u chi toàn màu lạnh lẽo.

Cảm giác lạnh lẽo ấy, gần như lạnh đến mức thấu vào tận tim Hoàng Ngân.

Cô cố rặn ra một nụ cười, "Đây cũng chính là ý của tôi."

Nói một cách thoải mái xong, cũng không đi vào chào hỏi Khuất Mỹ Hoa ở bên trong nữa, xoay người đi ra khỏi tiệm.

Vừa ra đến cửa tiệm, gió lạnh đã phất qua làm cho Hoàng Ngân không nhận được rung mình.

Trời, hình như lại lạnh hơn rồi.

Mà trong hốc mắt của cô, lại bắt gặp tron ướt rồi..

Cao Dương Thành, anh nói xem, muốn dứt bỏ anh, và quá khứ cùng với anh, sao lại khó khăn như vậy chứ?

Hoàng Ngân hít một hơi, thắt khăn quàng cổ thật chặt, ngược chiều gió đi tới tàu điện ngầm.

Lúc Hoàng Ngân đi qua khu chẩn đoán thì thấy Cao Dương Thành dẫn một đoàn bác sĩ mặc blouse trắng vội vã đi tới tòa nhà số 2.

Nhìn dáng vẻ nghiêm trọng của họ, Hoàng Ngân đoán chắc hẳn lại gặp ca bệnh nào khó giải quyết đây.

Trong phòng họp lớn ngoại khoa thần kinh, tòa nhà số 2.

Trên màn hình lớn đang chiếu một tấm ảnh chụp CT não bộ bệnh nhân.

Phó chủ nhiệm phòng ngoại khoa thần kinh đứng trên bục phát biểu ý kiến của mình về căn bệnh này, "Ý của tôi là, bệnh nhân này không phải bệnh nhân thông thường, mà là một người bị nhiễm HIV, tính mạng thực ra đã như chỉ mảnh treo chuông, cho nên, tôi cảm thấy chúng ta không cần thiết phải mạo hiểm mà phẫu thuật cho người này nữa, mặc dù khối u này lớn lên trong não bộ của anh ta cũng đang làm hại đến tính mạng của anh ta, nhưng ai có thể cam đoan thứ kết thúc tính mạng của anh ta không phải AIDS, mà là khối u này chứ?"

Phó chủ nhiệm nói xong, chủ nhiệm cũng đứng lên theo, "Tôi cùng ý kiến với chủ nhiệm Lý, dù sao cuộc phẫu thuật này sẽ phải động tới dao kéo, sẽ gây chảy máu, virus HIV nguy hiểm thế nào trong lòng mọi người đều rõ hơn ai hết, một khi không cần thận đính phải, ai cũng không gánh chịu nổi trách nhiệm này, phải không nào?"

Dưới bục, Cao Dương Thành dùng một tay chống lên đầu, nhìn chằm chằm tấm ảnh chụp CT não bộ trên màn chiếu mà ngẩn ngơ.

Đối với những lời hai chủ nhiệm vừa nói trên bục, anh gần như hoàn toàn không nghe lọt tai nổi.

"Lão nhì, cậu thấy chuyện này thế nào?" Thái Linh ở bên cạnh đẩy anh một cái.

Cao Dương Thành nhú mày, mấp máy môi, "Cậu thì sao?"

"Tôi cảm thấy những lời chủ nhiệm nói cũng không phải không có lý."

"Vậy còn cậu?" Cao Dương Thành nghiêng đầu hỏi Vũ Phong ở bên phải.

Vũ Phong chỉ chỉ Thái Linh, lại chột dạ vuốt mũi mình, "Tôi cùng ý kiến với lão tam."

Cao Dương Thành lạnh nhạt gật đầu, cũng không nói gì thêm nữa.

Trên bục, chủ nhiệm liếc nhìn quanh một lượt, "Nếu mọi người có cái nhìn nào khác, có thể nói ra, thảo luận thử xem."

Cao Dương Thành đứng lên một cách nho nhã, thong dong nói, "Chủ nhiệm, tôi nghĩ tôi không quá tán thành với ý kiến của anh."

Vũ Phong và Thái Linh liếc mắt nhìn nhau.

Cao Dương Thành vẫn bình tĩnh dứt hai tay vào túi áo blouse như cũ, mày kiếm khẽ nhếch lên, nhìn quét qua mọi người, "Tôi muốn hỏi mọi người, thời kỳ ủ bệnh của HIV dài bao nhiêu?"

Cao Dương Thành tự hỏi tự trả lời tiếp, "Cơ thể người sau khi nhiễm HIV, trung bình bảy đến mười năm, thậm chí là hai mươi năm mới có thể phát triển thành AIDS, mà trong vòng mười mấy năm thậm chí là mấy chục năm liền, bọn họ chỉ là người bị nhiễm HIV, chứ không phải đã đến giai đoạn AIDS! Mà hôm nay lý do chúng ta thảo luận về bệnh nhân này, là vì virus anh ta nhiễm phải mới ngắn ngủi trong vòng nửa năm mà thôi, đến thời điểm hiện tại, trên thế giới vẫn chưa có bất kỳ tài liệu nào có thể chứng minh có tồn tại bệnh án nhiễm HIV mà thời kỳ ủ bệnh còn ngắn hơn một năm! Còn khối u ác tính thì sao? Không tới nửa năm sẽ có thể cướp đi tính mạng của bệnh nhân! Chủ nhiệm, như anh đã nói, không ai có thể cam đoan thứ kết thúc tính mạng anh ta rốt cuộc là khối u này, hay là virus HIV! Mà chức trách của bác sĩ chúng ta là cứu người, chúng ta còn mặc tấm áo blouse này nghĩa là chúng ta không có lý do gì cũng không có tư cách gì để được lùi bước. Cho nên, ý kiến của tôi là, tôi muốn thực hiện cuộc phẫu thuật này..." Sau cùng, anh liếc mắt nhìn mọi người, lại tiếp tục nói, "Nếu như chủ nhiệm tin tưởng tôi, tôi xin đề nghị để tôi phẫu thuật chính trong cuộc phẫu thuật này."

Cao Dương Thành ung dung nói xong, lễ phép cúi mình xuống chào tất cả mọi người, sau đó mới ngồi xuống.

.....

Buổi nghiên cứu thảo luận tiếp tục, qua nhiều lần bàn luận, cuối cùng chấp nhận ý kiến mà Cao Dương Thành đề ra.

Phẫu thuật cho bệnh nhân HIV này, mà bác sĩ phẫu thuật chính đương nhiên là Cao Dương Thành rồi, người phụ giúp là Vũ Phong và Thái Linh, đây cũng do hai người họ chủ động yêu cầu.

Vừa ra khỏi phòng họp, mọi người bàn luận không ngừng, tin tức lập tức sôi sục ở ngoại khoa thần kinh.

Người lo lắng nhất không ai khác ngoài Dương Thủy Sam, "Vũ Phong, anh đã làm gì vậy! Chuyện lớn như thế, sao anh không khuyên nhủ thầy Cao chứ."

"Cậu ấy là người như thế nào, cô cũng không phải không biết, chuyện mà cậu ấy đã quyết định, chúng ta khuyên được sao?" Vũ Phong gãi gãi đầu, có chút vô tội.

"Vậy còn anh? Chẳng phải anh cũng xung phong nhận vào phòng phẫu thuật sao? Như thế... sẽ không có vấn đề gì chứ?" Dương Thủy Sam lo lắng nhìn anh ta.

"Tôi thì không có vấn đề gì, chúng tôi và những người khác đều chỉ là người phụ giúp mà thôi, giờ tôi lo lắng nhất là lão nhì, lúc khâu vết thương chỉ cần hơi sơ ý là có thể chọc phải tay, haiz, vậy thì phiền lắm!" Vũ Phong phì cười toái mà vô đầu, "Được rồi được rồi, cô nhanh đi chuẩn bị đầy đủ tư liệu về bệnh nhân đi, hai ngày nữa là chuẩn bị phẫu thuật rồi."

"Ồ..."

Dương Thủy Sam buồn rầu đáp một câu.

Cô ấy ôm một xấp tư liệu từ tầng 2 ra, trùng hợp gặp được Hoàng Ngân đang đi vào tầng một khu chẩn đoán để lấy thuốc.

"Chị Hoàng Ngân!"

Cô ấy vội vàng đi tới chào hỏi Hoàng Ngân.

"Thủy Sam."

Hoàng Ngân dừng bước, "Sao thế? Mới vừa họp xong hả?"

"Không có, cuộc họp này một thực tập sinh như em chưa đủ tư cách để đến nghe đâu à!" Dương Thủy Sam ngượng ngùng cười, bỗng nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, "Đứng rồi, chị Hoàng Ngân, thầy Cao của chúng ta luôn chỉ nghe lời chị thôi, chị có thể khuyên thầy ấy giúp em không, đề thầy đừng phẫu thuật nữa?"

Hoàng Ngân chợt dờ ra, nhìn Dương Thủy Sam đang lo âu với vẻ khó hiểu, "Chuyện gì thế?"

"Haiz, vừa rồi, họ quyết định phẫu thuật cho một bệnh nhân bị HIV! Người phẫu thuật chính là thầy Cao của chúng ta, hơn nữa còn do chính thầy đề nghị làm cuộc phẫu thuật này. Chị Hoàng Ngân, chị cũng biết, bệnh HIV này có khái niệm gì, phẫu thuật lại có khái niệm gì, thầy Cao chỉ cần có một vết thương nhỏ thôi cũng rất dễ bị dính virus, nên nếu có thể xin chị khuyên thầy, chị chỉ cần khuyên thầy một chút thôi, đây căn bản chính là đặt tính mạng của mình lên bàn phẫu thuật cùng đó!"

Hoàng Ngân sững sờ rất lâu, trong con mắt là ánh nước lay động, đôi mi thanh tú nhũn lại, hỏi cô ấy, "Bản thân bác sĩ Cao nói như thế nào?"

"Nghe nói thầy kiên trì muốn làm cuộc phẫu thuật này."

"Vậy sao?"

Hoàng Ngân rướn mày lên, phút chốc, trong đầu lại hiện lên dáng vẻ hiên ngang khi anh cứu bệnh nhân đêm đó, Hoàng Ngân cười cười, "Chị tin quyết định kiên trì của anh ta nhất định sẽ là một quyết định chính xác! Khi em nhìn thấy anh ta lên bàn phẫu thuật, chuyên tâm cứu giúp bệnh nhân kia, chị tin đến lúc đó nhất định cũng sẽ giống như chị nghĩ! Mặt khác..."

Hoàng Ngân hít sâu một hơi, nhún vai, ngượng ngùng cười, "Giờ chị và anh ta không còn chút quan hệ nào nữa rồi, cho nên, chị nói gì, anh ta cũng sẽ không nghe."

Nói xong, Hoàng Ngân khoát tay với Dương Thủy Sâm, "Chị không nói chuyện với em bây giờ được, phải đi xếp hàng lấy thuốc đây, tạm biệt."

"Tạm biệt..."

.....

Ngày hôm đó, toàn bộ ngoại khoa thần kinh đều tràn đầy không khí căng thẳng một cách kì lạ.

Mười một giờ trưa, bệnh nhân mắc HIV được đưa lên bàn phẫu thuật, đến bây giờ đã tròn năm tiếng rồi, còn chưa thấy tin phẫu thuật xong, mỗi người đều căng thẳng đến mức không ngừng nhìn vào chiếc đồng hồ làm bằng thạch anh trên tường.

Mà trong phòng phẫu thuật --

"Dao mổ --"

Cao Dương Thành xòe bàn tay đeo găng tay vô khuẩn ra, rất nhanh, trong lòng bàn tay đã có thêm một con dao phẫu thuật sắc bén.

"Phủ vải --"

"Thìa chuyên dụng."

Bên cạnh bàn phẫu thuật, tất cả các bác sĩ và y tá đặc biệt gần như đều nín thở chờ đợi.

Mãi đến khi phần u cuối cùng được Cao Dương Thành soi ra dưới kính hiển vi và dùng thìa chuyên dụng của bác sĩ khoét ra, mọi người mới thở hắt ra một hơi dài, điều này cũng có nghĩa cuộc phẫu thuật đã cơ bản sắp sửa hoàn thành, chỉ còn lại giai đoạn cuối cùng thôi, đó chính là khâu nối lại.

Vũ Phong sắp tới xung phong nhận việc, "Lão nhị, cậu mệt mỏi lâu vậy rồi, nghỉ ngơi một lát trước đã, chỉ còn lại bước cuối cùng này thôi, cứ để tôi làm cho!"

"Tôi thấy hay là để tôi đi, mọi người đều nghỉ ngơi lát đi." Thái Linh cũng sắp tới.

Cao Dương Thành ngược mắt nhìn bọn họ một chút, bàn tay dính đầy máu tươi, giờ lên không khí, trầm giọng nói, "Đều tránh sang một bên đi."

Cho dù, khuôn mặt tuần tú kia bị khẩu trang vô khuẩn màu xanh che lại, vẫn có thể cảm nhận rõ ràng vẻ nghiêm nghị trên mặt anh.

Anh đón lấy chi trong tay y tá, chăm chú khâu lại cho bệnh nhân.

Vũ Phong và Thái Linh ở một bên nhìn mà sợ hết hồn hết vía, chuyện này còn căng thẳng hơn chuyện phẫu thuật não cho người ta nhiều.

Bỗng chợt, chi nghe tiếng y tá kêu lên một câu, "Nguy rồi, chọc phải tay rồi!"

"Chết tiệt!!"

Vũ Phong mắng một câu, sắc mặt trắng nhợt, "Nhanh, nhanh xử lý khẩn cấp."

Đôi mắt đen thẫm thẫm của Cao Dương Thành càng thêm sâu, anh cố gắng khiến tâm trạng mình bình tĩnh lại một chút, đưa tay cho y tá Lâm, trấn an tất cả mọi người ở đó, "Hoàng loạn cái gì, chọc phải tay cũng không phải chuyện gì mới, chúng ta ở trên bàn phẫu thuật, có chuyện gì là chưa từng gặp đâu?"

Vũ Phong căng thẳng đến mức đầu đổ mồ hôi lạnh, "Lão nhị, cậu nhanh qua một bên nghỉ ngơi đi, để tôi."

"Để cái gì mà để! Cậu chờ ở một bên, tôi đã chọc phải tay rồi, cậu còn muốn đến chọc thêm cái nữa hả?"

"Giờ cậu..." Vũ Phong không biết nên nói gì cho phải.

"Được rồi, chỉ có mấy mũi kim nữa là xong rồi."

Xử lý khẩn cấp xong, Cao Dương Thành lại tập trung vào phẫu thuật.

Phẫu thuật khá thành công.

Cao Dương Thành cởi bộ đồ vô khuẩn ra, bước ra ngoài phòng phẫu thuật, chuyện đầu tiên đi làm chính là trực tiếp đến khoa máu rút máu làm xét nghiệm

Gắn sát giờ tan tầm, Cao Dương Thành bị gọi vào phòng chủ nhiệm

"Dương Thành này, chuyện trên bàn phẫu thuật hôm nay, chúng tôi cũng đều nghe nói rồi, cậu cũng biết đấy, thứ virus HIV này suy cho cùng cũng không đùa được, tôi vừa bàn bạc cùng các phó chủ nhiệm, cuối cùng nhất trí quyết định cho cậu nghỉ ngơi ít lâu, cậu cũng biết mà, kết quả xét nghiệm trong thời gian ngắn cũng không soi ra được, cho dù mỗi ngày cứ giữ cậu ở lại trong bệnh viện, chi e cậu cũng không có cách nào để chuyển tâm làm việc được. Cậu nói có đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Hoàng ngân quật cường

Trong lòng Cao Dương Thành chưa bao giờ thấy trầm trọng như bây giờ.

Trước đó, anh không phải chưa từng nghĩ tới sự đáng sợ của virus HIV, nhưng một khi thứ này dính phải mình, nói thật, cảm giác khủng hoảng này... tựa như vi khuẩn điên cuồng ăn mòn tất cả lòng can đảm và trấn định của anh.

Anh biết lí do mà chủ nhiệm cho anh nghỉ, việc này đồng nghĩa với việc cách ly anh khỏi tất cả nhân viên và bệnh nhân, quyết định như vậy thực ra cũng không có gì đáng trách.

"Chủ nhiệm, tôi nghe theo sự sắp xếp của mọi người."

Giọng anh nói, còn có chút mất tiếng.

"Được." Chủ nhiệm gật đầu, vỗ vai anh, "Dương Thành à, chúng tôi quyết định như vậy cũng vì suy nghĩ lấy đại cuộc làm trọng, hy vọng cậu đừng để ý."

"Đương nhiên. Chủ nhiệm, nếu như không có việc gì, tôi đi làm việc trước."

"Ừ, đi đi." Chủ nhiệm gật đầu, ý bảo anh rời đi.

.....

Cuối tuần, Hoàng Ngân ở trong bệnh viện cùng Dương Dương.

Lúc đến phòng chứa nước sôi lấy nước, đi qua khu vực y tá, liền nghe thấy Mỹ và mấy y tá nữa đang bà tám

"Mọi người biết không, bác sĩ Cao đã xảy ra chuyện rồi."

"Xảy ra chuyện gì? Lâm sao? Lâm sao?" Vừa nghe thấy Mỹ nói như vậy, tất cả các y tá đều châu đầu vào, ngay cả Hoàng Ngân cũng không nhịn được dừng bước, lổ tai dựng lên theo bản năng.

"Chẳng qua là vì cuộc phẫu thuật cho bệnh nhân HIV kia gây ra ư, nghe nói trên bàn phẫu thuật anh ấy bị kim chọc vào tay, kết quả bị chù nhiễm khoa yêu cầu anh ấy nghỉ một thời gian, nói là muốn chờ kết quả xét nghiệm của anh ấy có rồi, mới tiếp tục sắp xếp công việc cho anh ấy ra sao đó!"

"Trời ạ..." Mấy y tá kêu than thành tiếng, "Bác sĩ Cao chẳng lẽ thực sự bị nhiễm virus HIV rồi sao? Chuyện này thật sự không giòn được đâu."

"Hừ! Lãnh đạo bệnh viện cũng quá nhẫn tâm rồi, nếu như bác sĩ Cao thật sự bị nhiễm virus HIV thì sao? Bọn họ định làm như thế nào? Lẽ nào trực tiếp cách chức bác sĩ Cao? Cũng đừng quên, người ta là vì bệnh nhân trong bệnh viện mới như vậy chứ!"

"Haiz, chúng ta có cần tìm thời gian đi thăm anh ấy một lát không?" Có y tá bắt đầu đề nghị.

"Thăm thế nào? Chúng ta đâu biết nhà anh ấy, hơn nữa, chúng ta đường đột như vậy chạy tới nhà người ta, ngại biết bao nhiêu, người ta còn chẳng quen biết chúng ta."

Các y tá vẫn tiếp tục trò chuyện rúc rích, Hoàng Ngân đã hoàn toàn không nghe lọt tai nữa rồi.

Cô luống cuống lấy nước, quay người vào phòng bệnh, Đỗ Hướng Dương còn đang ngủ trưa, Hoàng Ngân vội vội vàng vàng cầm túi xách, bèn ra khỏi phòng bệnh đi tới chỗ mấy y tá.

"Mỹ, phiền em buổi chiều giúp chị chăm sóc cho Dương Dương nhé, chị có chút việc gấp, phải ra ngoài một chuyến."

"Được, chị Hoàng Ngân, chị cứ yên tâm đi làm việc đi."

"Cảm ơn." Hoàng Ngân vội vàng bước vào thang máy.

Đứng dưới nhà Cao Dương Thành, Hoàng Ngân do dự rất lâu cũng không biết có nên ấn chuông không.

Cô đi qua đi lại trong hành lang, lòng nóng như lửa đốt, nhưng lại không dám tùy tiện hành động, phải biết rằng mấy ngày trước cô còn cao giọng nói với anh, không có chuyện gì, thì dừng gấp mặt riềng nữa, nhưng bây giờ...

Hoàng Ngân đập một cái vào đầu mình, "Đỗ Hoàng Ngân, mày không có bản lĩnh kia, thì đừng cậy mạnh vớ vẩn!"

Giờ thì hay rồi! Gậy ông đập lưng ông! Lo lắng cho người ta cũng chỉ có thể đứng đây lo lắng suông.

"Cô à, đến tìm bác sĩ Cao sao?"

Chú bảo vệ hỏi Hoàng Ngân.

"Đúng vậy." Hoàng Ngân liếc mắt là nhận ra chú ấy, "Chú ơi, bác sĩ Cao có ở nhà không ạ?"

"Có! Vẫn luôn ở nhà, đã rất nhiều ngày rồi không thấy cậu ấy ra khỏi cửa."

"Vậy ạ."

Hoàng Ngân vừa nghe thấy anh rất nhiều ngày không ra khỏi nhà thì càng thêm gấp gáp, không nghĩ nhiều nữa, bèn nhấn chuông phòng 2003.

Nhưng, đáp lại cô vẫn chỉ là sự im lặng.

Không ai để ý tới.

Hoàng Ngân thất bại nện vào vai, "Chú ơi, bác sĩ Cao thực sự ở nhà sao ạ? Trong nhà hình như không có người mà!"

"Có đấy! Tôi thấy xe cậu ấy còn đỗ ở bãi đỗ xe, chắc chắn là ở nhà."

Hoàng Ngân có chút buồn bực, lẽ nào anh nhìn thấy là mình, nên cố ý không mở cửa?

Hoàng Ngân nhấn chuông lần nữa, hơn nữa, rất có ý muốn thì gan với anh, anh không mở cửa, cô liền không ngừng ấn.

Hơn mười phút sau, di động trong túi Hoàng Ngân bỗng nhiên vang lên.

Cô vừa nhìn thì thấy lại là Cao Dương Thành gọi tới.

Hoàng Ngân sùng sốt một lát, cái tay nhấn chuông cửa, cũng ngừng lại.

Giấy tiếp theo liền vội vàng nhận điện thoại.

"Cao Dương Thành, anh ở đâu?"

Cô chưa kịp nói gì đã đâm đầu hỏi người ở đầu bên kia điện thoại.

Có lẽ vì trong giọng nói của cô tràn đầy cảm giác lo lắng nồng đậm, nên làm cho Cao Dương Thành ở đầu bên kia điện thoại chột sùng sốt hơn mười giây.

"Đỗ Hoàng Ngân, cô còn dám ấn chuông thử xem! Âm ỉ chết mất!"

"..."

Mẹ nó! Thế mà anh còn không thấy ngại mà gào lên với cô trong điện thoại, oán giận cô? Tay cô nhấn chuông cửa cũng một chết đi được, có biết không?!

"Anh mở cửa ra cho tôi, tôi sẽ không nhấn nữa." Trong giọng nói bình tĩnh của Hoàng Ngân lại tựa như còn mang theo chút khẩn cầu.

"Vậy cô tiếp tục đi." Cao Dương Thành trầm giọng hơn một chút, nói xong, anh bèn trực tiếp cúp điện thoại.

"Alo! Đây này!!!" Hoàng Ngân không cam lòng mà hô lên với điện thoại, nhưng trả lời cô chỉ còn là một hồi tiếng máy bận "Tút TUT TUT --".

Hoàng Ngân có chút thất bại, còn có chút không cam lòng, giờ tay lại đi nhấn chuông cửa, lại phát hiện...

Anh lại dỡ bỏ pin chuông cửa rồi?!

Hoàng Ngân gọi điện thoại lại cho anh, đáp lại cô lại là âm thanh đã tắt máy.

"Cao Dương Thành, rốt cuộc anh đang làm cái quái gì há!!!"

Hoàng Ngân nóng nảy, cô biết, anh tuyệt đối không phải vì trốn cô mới như vậy, anh vì lo lắng cho sức khỏe của mình, lo lắng anh thật sự bị virus HIV, thì cách xa cô một chút sẽ an toàn hơn một chút.

Hoàng Ngân gấp đến mức mặt cũng đỏ lên, nóng nảy mà giam chân không ngừng, "Đồ xấu xa, không biết người khác sẽ lo lắng hay sao?!"

Hoàng Ngân triệt để không liên lạc được với anh, cô dứt khoát thực hiện phương châm không làm thì thôi đã làm thì không ngừng nghỉ, trực tiếp chạy ra bên ngoài, đứng dưới nhà anh hướng lên cửa sổ sát đất tầng hai lớn tiếng

gọi anh, "Cao Dương Thành!! Cao Dương Thành -- mở cửa!! Anh không mở cửa, thì mở cửa sổ cũng được! Cao Dương Thành --"

Hoàng Ngân gần giọng gào lên thất thanh, gương mặt nghen đến đỏ bừng, lại vẫn không thấy người ở tầng hai có bất kỳ tiếng đáp lại nào, nhưng các tầng khác, lại liên tiếp có người thò đầu ra nhìn.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, còn Hoàng Ngân cứ thế cố chấp đứng dưới tầng hồ, cho dù giọng nói đã khàn đi, cô vẫn không chịu từ bỏ.

Rốt cục, có người ở tầng khác không nhìn được, bắt đầu lộ đầu ra liên tiếp chỉ trích cô.

"Này, ồn ào cái gì thế hà! Cô không biết như vậy sẽ ảnh hưởng đến những cư dân khác sao?"

"Xin lỗi, xin lỗi..." Hoàng Ngân khàn giọng không ngừng cúi người xin lỗi, "Nhưng tôi phải gọi, phải hét đến lúc anh ta nghe thấy mới thôi."

Cô không thể để anh một thân một mình nhốt mình lại, càng không thể để anh cảm thấy lúc anh bị bệnh rồi thì sẽ cô độc đến mức như cả thế giới chỉ còn lại một mình, cô muốn nói cho anh biết, cho dù dính phải HIV cũng không sao cả, cho dù mọi người trên toàn thế giới không chịu để ý đến anh, cũng không sao cả, cô ở đây, cô sẽ mãi luôn ở đây! Hơn nữa, cô thực sự không sợ thứ virus này! Không, không phải không sợ, mà duy nhất không sợ virus trên người anh!

Cao Dương Thành đứng ở bên cửa sổ, cao ngạo nhìn xuống hình bóng quật cường dưới tầng 1.

Đôi mắt đen nhánh như mực, sâu thẳm mà trầm lắng, mà ánh sáng tối tăm nơi đáy mắt càng thêm sâu, nơi đó tựa như còn có ánh sáng suột qua, để lộ tâm trạng bất an lo lắng của anh.

Người phụ nữ này dường như là người cố chấp nhất quật cường nhất trong những người anh quen biết, cũng là người thiếu ánh mắt nhất.

Có lúc khi cố chấp rồi sẽ thực sự khiến người ta thấy phiền, cũng khiến người ta... đau lòng!

Bóng dáng hồ hết lạc giọng lên trên tầng, dường như đâm vào nơi nhạy cảm trong trái tim của anh, nơi đó còn mơ hồ đau đớn.

Con người đen nhánh co rút lại, đáy mắt nhiễm về đỏ dằng mộng lung, anh thấp giọng lầm bầm, "Đồ Hoàng Ngân, cô còn dám ngốc hơn nữa sao?"

Nhìn cô gái dưới tầng bắt đầu không ngừng gập người, Cao Dương Thành mới ý thức được có lẽ cô đã bị những cư dân khác chỉ trích rồi.

Như vậy chắc cô cũng nên từ bỏ đi nhì?

Nhưng, anh đã quên, cô là Đồ Hoàng Ngân!

Là Đồ Hoàng Ngân mà một khi đã xác định điều gì thì sẽ quật cường cố chấp tới cùng, sao có thể từ bỏ như vậy?

Đến tận lúc trên tầng trên có một chậu nước lạnh như băng dội qua cửa sổ sắt đất của Cao Dương Thành, mạnh mẽ tạt thẳng vào Hoàng Ngân, tiếng hét của cô mới đột nhiên ngừng lại.

Cô đứng đó, còn không kịp phản ứng, đã bị tạt cho ướt sũng.

Nước lạnh như băng, trút xuống từ trên đỉnh đầu, xối ướt toàn thân cô, lạnh đến mức cả người cô run lên một cái, chặt vật như kẻ chết đuối, nhất thời, lại ảm ức đến mức có chút muốn khóc.

"Chết tiệt!"

Trên tầng, Cao Dương Thành rõ ràng không ngờ lại đột nhiên xảy ra một màn như thế, anh không kịp nghĩ quá nhiều, tiện tay cầm áo khoác bên cạnh, bèn vội vã đi xuống tầng.

Hoàng Ngân vẫn còn ngây ngốc đứng tại chỗ không chịu di chuyển, nhưng có lẽ do bị tạt nước nên cô trở nên ngoan ngoãn hơn nhiều, chỉ ít cô đã không lên tiếng gọi anh nữa.

Ngày lập đông, lạnh lẽo buốt giá, Hoàng Ngân lạnh tới mức cả người run rẩy, theo bản năng cô ôm lấy mình thật chặt, nhưng dù là như vậy, vẫn không thấy ấm áp hơn được mấy.

"Đồ Hoàng Ngân, cô dám quật cường thêm nữa cho tôi xem nào?"

Phút chốc, một tiếng nói lạnh như băng xõng thẳng vào tai cô, ngay sau đó, một chiếc áo khoác vừa dày vừa nặng bao chặt lấy cô, hơi ấm quen thuộc lập tức vẩn vơ vờn quanh người cô.

Hoàng Ngân vui vẻ trong lòng, quay người lại, lập tức đụng phải ánh mắt âm u đen kịt của Cao Dương Thành.

Tâm mắt của anh, dùng thẳng trên người cô, đáy mắt dường như còn có ánh lửa tức giận đang bập bùng cháy.

Hoàng Ngân nhìn anh, đáy mắt phù kín sương mù, "Cao Dương Thành..."

Cô vừa lên tiếng, đôi mắt đen như mực của Cao Dương Thành càng tối sẫm lại.

Cô hòng của cô, đã khàn hết cả.

Anh bước thẳng tới trước, cứ thế tùy ý đưa tay, khều một sợi tóc ướt nhách trên đỉnh đầu cô, sau đó, chỉ nghe thấy anh dùng một giọng nói cực kỳ bình thản nói với Hoàng Ngân, "Nhà tôi lắp toàn bộ kính cách âm."

"..."

Cho nên, ý của lời này là, vừa rồi cô ở dưới này tốn sức lạc giọng hò hét, thực ra, anh căn bản không nghe thấy câu nào ư?!!

Giờ phút này, Hoàng Ngân chỉ cảm thấy muốn chửi thề trong lòng.

Cô hối hận đến mức suýt nữa muốn tát cho mình một cái luôn.

Rách cả cổ họng còn chưa nói, nhưng ướt hết cả người thì nghiêm trọng lắm! Giờ cô đã lạnh đến mức răng trên răng dưới đánh nhau canh cách rồi.

"Vì sao anh không nói sớm?!" Cô lạc giọng oán trách anh.

Cao Dương Thành che kín áo khoác lại cho cô, "Đừng nói chuyện, giọng khó nghe như vịt đực vậy."

"..."

Vì sao, lời nào nói ra từ trong miệng anh, cũng trở nên cực kỳ khó nghe, cực kỳ chói tai như vậy chứ?

Cao Dương Thành cuối cùng cũng cho cô vào nhà, lấy một bộ áo choàng tắm sạch sẽ cho Hoàng Ngân thay, lại lấy máy sấy cho cô, sau cùng, chỉnh điều hòa trong phòng lên mức cao nhất, tiện tay quăng điều khiển đi, rồi tự mình ra ban công ngoài trời hút thuốc.

Cách cửa kính ban công, Hoàng Ngân chỉ thấy anh nghiêng người dựa vào đó, đầu hơi cúi, một mình cô đơn hút thuốc trong tay.

Trong trí nhớ của Hoàng Ngân, dường như đây là lần đầu thấy anh như vậy, cô đơn, bất lực, lại tựa như còn có chút mê mang đến lạnh lòng người...

Anh như vậy, làm cho Hoàng Ngân chỉ đứng nhìn từ xa mà đã đau thắt cả lòng.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 46: Lo lắng vô cùng

Cô cho rằng anh chẳng để ý đến điều gì, nhưng cho đến tận giờ phút này cô mới biết, thì ra anh cũng như bao người, biết sợ hãi, biết hoang mang, biết cô độc...

Cô về như cảm nhận được sự tồn tại của Hoàng Ngân phía sau lưng, nhưng anh không quay lại nhìn cô mà chỉ trầm giọng nói: “Quần áo hong khô rồi thì đi liền đi.”

Động tác đang lau tóc của Hoàng Ngân chợt khựng lại.

Lồng ngực hơi đau nhói.

Cô tiến lên phía trước, lại gần anh, nghiêng đầu về phía khuôn mặt điển trai của anh, cau mặt làm trò hề với anh rồi hỏi anh: “Trưa nay ăn gì vậy?”

Cao Dương Thành nhúm mày nhìn cô, nhưng vẫn lặng thinh không trả lời cô.

"Anh đừng nói với tôi rằng chưa ăn chút gì nhé, chú bảo vệ nói nhiều ngày rồi mà anh vẫn chưa ra ngoài, tôi phải đến kiểm tra chút, xem thử mấy ngày nay anh sống qua ngày kiểu gì?"

Hoàng Ngân nói đoạn rồi xoay người đi về phía phòng bếp thật.

Vừa mở tủ lạnh ra, cô chợt tròn tròn mắt.

"Cao Dương Thành, anh sống mà không biết tự lo cho bản thân gì vậy, một tủ lạnh toàn mì ăn liền, anh không cần đến dạ dày của mình nữa phải không?" Hoàng Ngân đứng trong phòng bếp bắt đầu tức giận quở trách.

Đột nhiên có một luồng sức mạnh túm lấy cánh tay đang đặt lên tủ lạnh của Hoàng Ngân, hất thẳng cánh tủ lạnh, sau đó cả người cô bị Cao Dương Thành đẩy ra ngoài một cách thô bạo: "Đỗ Hoàng Ngân, tôi sống thế nào không đến lượt cô nhúng tay vào! Mối cô lập tức ra khỏi nhà tôi, hiện giờ tôi không muốn nhìn thấy cô nữa!"

“Anh đừng đẩy tôi, tôi không đi đâu!”

Hoàng Ngân thà chết cũng không chịu đi, hai tay giữ khư khư cửa thang máy, kiên quyết không chịu để anh đóng cửa: “Cứ cho là anh đuổi được tôi đi thì tôi sẽ tiếp tục đứng dưới tầng hết lớn, hết đến khi nào anh chịu mở cửa cho tôi mới thôi!”

"Đỗ Hoàng Ngân, cô cút đi cho tôi!"

Cao Dương Thành đột nhiên cao giọng, đôi mắt đỏ ửng trừng trừng với khuôn mặt đầy uất ức của Hoàng Ngân: “Cô không hiểu lời tôi nói à? Mau cút đi cho tôi!”

"Tôi không đi đâu..."

Mắt Hoàng Ngân đỏ ửng, dốc hết sức hét lớn một tiếng về phía anh. Cho dù cổ họng cô sắp không nói thành tiếng nữa rồi, nhưng cô vẫn cố chấp hét: “Tôi sẽ không đi đâu cả! Không phải chỉ là HIV thôi sao? Nó có thể làm gì được tôi chứ? Tôi không sợ! Dù sao hôm nay tôi cũng quyết bám lấy anh, bám chặt lấy anh rồi! Cao Dương Thành, chắc anh cảm thấy mình đã mắc phải căn bệnh vợ vãn này rồi phải không? Kết quả xét nghiệm của bệnh viện còn chưa có mà anh ở đây u sầu cái quái gì chứ?”

Nhìn thấy đáng vẻ ngang ngược đến cùng của Hoàng Ngân, giây phút ấy Cao Dương Thành lại thấy được cô của bốn năm về trước...

Cô đúng là vẫn là cô của ngày ấy, không thay đổi dù chỉ một chút.

Ngang như cua, cô vẫn như vậy... ngang bướng quật cường khiến tim anh đập loạn nhịp.

Hoàng Ngân đang muốn nhân cơ hội anh quay người lên lấy quần lại. Nhưng không ngờ chân mới bước được một bước thì người đã bị Cao Dương Thành kéo lại.

"Về đi."

Giọng nói của anh vẫn ngang ngược không cho ngắt lời.

Đôi mắt trầm lặng xoáy chặt vào cô: "Đỗ Hoàng Ngân, tôi trước giờ không phải là người đa sầu đa cảm, nhưng..."

Anh cau mày, đôi mắt chăm chú hơn: “Cô cũng đừng coi thường bệnh HIV, nếu như mắc phải, có lẽ đến tận cuối đời... cô cũng không có lấy nửa người bạn đâu...”

Giờ phút này, Hoàng Ngân thấy rõ được nỗi hui quạnh nơi đáy mắt anh, chỉ nghe thấy giọng nói khàn khàn của anh: “Đừng coi chuyện này là trò đùa, chúng ta không gánh vác nỗi đâu! Có đi đi, về đi, càng tránh xa tôi càng tốt!”

Vì mấy câu nói nặng nề này của anh mà khóe mắt cô ướt đầm.

Cô nghĩ, anh có cảm giác như vậy có lẽ là do mấy ngày nay anh đã gặp phải những kiểu đối xử như vậy.

Cái gọi là ngay cả nửa người bạn cũng không có... Là bởi vì anh bị cái người gọi là bạn kia lừa nhạt sao? Là bởi vì tất cả mọi người đều đang xa lánh anh, trốn tránh anh sao?

"Anh đừng đuổi tôi đi..."

Lần này, Hoàng Ngân không tiếp tục tranh cãi với anh nữa.

Giọng nói của cô chợt dịu dàng, cô vờ lên tiếng, nước mắt liền chảy dọc theo khóe mi, cô đưa tay liềm liềm ôm lấy thất lực cường tráng của Cao Dương Thành, khuôn mặt áp vào chiếc áo lông cừu mềm mại của anh, lớn tiếng khóc: "Cao Dương Thành, anh đừng đuổi tôi đi, tôi không đi, tôi không muốn đi! Đừng nói anh không mắc bệnh HIV, cho dù anh có mắc thì cũng không lây được sang tôi đâu. Anh là bác sĩ, mà sao chút kiến thức cơ bản này anh cũng không có vậy? Bệnh HIV chỉ lây qua đường máu, từ mẹ sang con và lây qua đường tình dục... Huhu... chút kiến thức cơ bản này anh cũng không biết thì làm bác sĩ kiểu gì chứ!"

Anh là bác sĩ, sao anh có thể không biết con đường lây truyền của bệnh HIV chứ? Nhưng mọi chuyện đều có rủi ro, bọn họ nên cẩn thận vẫn hơn.

Hoàng Ngân vừa nói vừa kéo, đáng vẻ đáng thương pha chút khôi hài khiến Cao Dương Thành thấy mà vừa thương vừa buồn cười.

Đôi mắt đen tối sầm lại.

Bị cô ôm chặt như vậy, đột nhiên cảm thấy trong lồng ngực có thứ gì đó mềm mại đụng vào. Giây phút ấy, tim anh như chìm vào biển sương mù, bốn phía như bị vô vàn đám mây mềm mại quấn lấy, mềm mại đến mức chỉ cần chạm nhẹ thôi là có thể chìm sâu vào đó.

Cảm giác như mộng như ảo, thật giả lẫn lộn khiến lòng người say đắm..

"Đỗ Hoàng Ngân, cô cứ ôm tôi như vậy, tôi không loại trừ khả năng hai ta lây truyền qua đường tình dục..."

Lời ấy chỉ nói đến một nửa thì dừng lại.

Giọng nói mạnh mẽ khàn khàn, trầm thấp, mộc mạc như tiếng đàn vi-ô-lông, khiến Hoàng Ngân chỉ nghe thôi cũng say.

Hoàng Ngân sững sốt, vội lẳng túng buông tay ra, rồi khỏi lồng ngực anh, hai gò má trắng như tuyết đã đỏ ửng thẹn thùng từ lâu.

Cuối cùng, Cao Dương Thành cũng không bắt bẻ Hoàng Ngân nữa, hai người họ rời khỏi cửa thang máy rồi đi vào phòng khách.

Hoàng Ngân ngượng ngùng ngồi khấp nép trên chiếc ghế sofa đơn, còn đối diện, Cao Dương Thành đang lạnh lùng ngồi vắt chân ở đó, giữa những ngón tay thon dài trắng nõn còn kẹp một điếu thuốc trắng, khói thuốc mịt mờ bao phủ, khiến gương mặt tuấn tú như thần tiên mờ mờ ảo ảo, ánh mắt sắc bén như chim ưng nhìn xuyên thấu qua làn khói thuốc, rơi trên người cô, chỉ thấy anh hỏi cô: “Cô có nhớ mấy ngày trước cô nói gì với tôi không?”

Trên khuôn mặt vô cùng điển trai của anh không có quá nhiều biểu cảm.

Hoàng Ngân ngưng ngưng khẽ cúi đầu, lắc đầu, phủ nhận.

Thực ra, cô vẫn còn nhớ như in.

Cao Dương Thành hít điều thuốc trong tay một hơi thật sâu, máy kiểm nhủ lại thật sâu, tỏ vẻ phiền muộn.

"Có nói chúng ta dừng lên lút gặp nhau nữa! Giờ thì sao? Có đang muốn làm gì vậy?" Trong giọng nói của anh còn thể hiện rõ vẻ phiền phức vô cùng: "Cả ngày cứ quần lấy tôi giống hệt một con ruồi đáng ghét, có muốn gì hả?"

Giọng nói chán ghét của anh khiến Hoàng Ngân hơi tái mặt, cô mấp máy môi, tự cảm thấy lần này lại là lỗi của mình: "Xin lỗi."

Cô xin lỗi, đồng thời thăm dò người đàn ông ngồi đối diện: "Có thể coi lần này là do có chuyện quan trọng được không?"

"Chuyện quan trọng?" Cao Dương Thành lạnh lùng bật cười, cười đến mức ngả trái ngả phải "Đồ Hoàng Ngân, sao trong đầu cô chuyện gì cũng có thể thành chuyện quan trọng hết vậy? Có phải chỉ cần cô muốn đến tìm tôi, dù cho chỉ là một con kiến chết trên đường cũng thành chuyện quan trọng phải không?"

Hoàng Ngân cắn môi, bị anh nói cho không còn sức chống trả.

Quả thực, câu này là câu trước đó cô đã nói, nhưng hiện giờ lại bị anh nhắc lại như vậy, bản thân cô lại giống một con ruồi cứ bám riết lấy anh không chịu buông.

Hoàng Ngân hít sâu một hơi, che giấu sự đau đớn nơi đáy lòng: "Tôi biết mình nói không lại anh, nhưng vẫn là câu đó, trước khi anh chưa có chuẩn đoán chính xác, tôi vẫn cứ bám riết lấy anh đó! Anh mắng tôi mù quáng cũng được, bảo tôi một dây cũng chẳng sao, mặc anh nghĩ gì, tôi cũng không quan tâm..."

Thực ra, cô rất quan tâm đó!

Cô không muốn làm phiền anh, càng không hi vọng anh coi mình là một người mắc bệnh HIV, cô độc trốn trong phòng, sau đó chỉ ăn mì tôm sống qua ngày.

Đôi mắt trầm lặng của Cao Dương Thành buồn bã hơn nữa, anh dụi tàn thuốc vào gạt tàn một cách mệt mỏi, sau cùng ngược mắt bình thần nhìn Hoàng Ngân rồi nói: "Tôi nghĩ có chuyện này phải làm rõ với cô."

"?" Hoàng Ngân mím môi, tỏ vẻ không hiểu nhìn anh.

"Cho dù tôi có mắc HIV hay không, thì cũng chẳng hề liên quan gì đến cô! Còn nữa, nếu tôi không mắc HIV thật, vậy có lẽ tôi sẽ trở thành người đàn ông hạnh phúc nhất trên đời này rồi! Như có thấy đó, tôi sắp kết hôn rồi!"

Cao Dương Thành nói rồi mở bàn tay ra: "Lẽ cưới sẽ diễn ra sau hai tuần nữa, vì vậy, Đồ Hoàng Ngân à, cô cảm thấy bây giờ mình còn lập trường để ở đây nữa không?"

Anh cứ bình thản hỏi cô như vậy, nhưng từng câu từng từ đều có thể dồn cô vào góc chết.

Còn cái câu nói "Tôi sắp kết hôn" kia như thể muốn đoạn tuyệt quan hệ với cô, giây phút ấy khiến Hoàng Ngân có cảm giác như sắp ngừng thở.

Trái tim cô như bị đè bởi một tảng đá khổng lồ, vừa nghẹn đắng vừa đau đớn.

Khóe mắt đột nhiên phủ đầy sương mù, sương mù ngày càng dày, cuối cùng gần như làm mờ cả ánh mắt cô.

"Không thì như vậy đi..."

Giọng nói của cô khàn đặc có chút khó chịu.

Cô muốn khóc, nhưng vẫn luôn chịu đựng, cô biết bản thân mình đang xen vào việc của người khác, nhưng cô lại cứ muốn quan tâm đến cái chuyện vợ vẫn này: "Không thì, anh gọi điện thoại kêu cô Khuất đến đây với anh đi, chung quy anh dừng tự nhốt mình trong phòng nữa..."

Cô lo lắng, cô thực sự rất lo lắng!

"Tôi sẽ không để cô ấy đến đây đâu." Cao Dương Thành gạt bỏ.

"Vì sao vậy?" Hoàng Ngân buồn bực, nhanh chóng hiểu được anh đang lo lắng điều gì: "HIV sẽ không lây qua việc tiếp xúc đơn thuần đâu, là bác sĩ lẽ nào đến điều này mà anh cũng không biết à?"

"Cô cảm thấy giữa tôi và cô ấy chỉ tiếp xúc đơn thuần à?" Cao Dương Thành cười lạnh lùng hỏi cô.

Hoàng Ngân sững sốt bởi câu hỏi của anh, giây tiếp theo đầu óc cô xoay vòng, chợt hiểu ra điều anh ám chỉ.

Sau khi hiểu rồi, trong lòng không khỏi khó chịu, cô tức giận quát anh: "Mấy ngày này anh không thể giữ mối quan hệ bình thường với cô ấy được à? Nhịn vài ngày thì có sao chứ? Nhìn thấy cô ấy anh không kiềm chế nổi à? Anh thấy mình là động vật hoang dã à?"

Hoàng Ngân thừa nhận, cô ghen rồi.

Hơn nữa cô cũng hiểu rõ bản thân mình vốn không có tư cách ghen, nhưng tình cảm là thứ không thể dùng lý trí để định đoạt, cô không nên ghen vì chuyện này, vốn không đến lượt cô ghen. Nhưng hiện giờ, cô cảm thấy lồng ngực mình vô cùng khó chịu, vô cùng đau đớn.

Cô quay mặt đi, không tiếp tục nhìn anh nữa.

Ánh mắt trầm lặng của Cao Dương Thành nhìn chăm chú vào khuôn mặt buống bình kia, đôi mắt sâu thẳm như đáy hồ khẽ gợn sóng, tiếp đó là giọng nói trầm khàn của anh: "Đồ Hoàng Ngân, cô cho rằng ai cũng hành động nhưng không chịu cân nhắc giống cô à? Tất cả mọi người khi nghe thấy bệnh HIV đều hoảng sợ tránh không kịp, còn cô thì..."

Còn ngốc nghếch mà chui đầu vào rọ!

Cũng chỉ có cô, sẽ nhớ phải lo lắng cho anh, vẫn quan tâm anh lúc này có phải đang ở một mình không, có phải đang ở đơn không, có phải đang sợ hãi không...

Đồ Hoàng Ngân, thì ra bốn năm trước tôi yêu em, cũng không phải điều vô lý nhì!

Nghe thấy câu trả lời ấy, Hoàng Ngân ngăn người một lát, lồng ngực cô chợt nhói đau: "Vậy nên cô ấy cũng không đến thăm anh à?"

Đôi mắt đen nhánh sâu thẳm của Cao Dương Thành chợt lóe lên, đáy mắt có chút khó hiểu: "Đồ Hoàng Ngân, đừng bày ra cái dáng vẻ căm phẫn đó, đây chỉ hiện thực thôi mà."

Hoàng Ngân cười nhạt: "Đúng là một hiện thực thú vị nhì! Hóa ra cô Khuất lại là người bình thường như vậy. Xem ra mắt nhìn của mẹ anh cũng chẳng ra làm sao."

Đột nhiên nhắc đến mẹ anh, làm cho Cao Dương Thành giật mình một chút, đôi mắt sắc bén dò xét Hoàng Ngân: "Sao cô biết cô ấy là nàng dâu mà mẹ tôi chọn trúng?"

Hoàng Ngân hoảng hốt, ý thức được bản thân vừa nói nhanh hơn nghĩ, trong lòng chợt dạ, nhưng cũng nhanh chóng tìm ra lý do để chống đỡ: "Cô Khuất tự nói thôi..."

"Cô ấy nói với cô những điều này?"

"Đúng vậy, cô ấy nói mẹ anh rất thích cô ấy. Sao vậy? Có chuyện gì à?"

Khuất Mỹ Hoa quả thật từng nói điều này, ngày đi đo phòng cưới, cô ta từng nhắc đến điều này.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Thế giới hai người đầy dịu dàng

Cao Dương Thành nhìn cô không rời mắt, nhưng không tiếp tục nói về đề tài này nữa, anh chỉ mái tóc vẫn còn hơi ẩm ướt của Hoàng Ngân: “Đi lấy máy sấy sấy khô tóc đi.”

"À, được thôi..."

Hoàng Ngân cầm chiếc máy sấy mà anh vừa chuẩn bị, đứng trên ban công ngoan ngoãn sấy tóc.

Cao Dương Thành ngồi trên sofa, lẳng lặng nhìn bóng hình nhỏ bé đang đứng ngoài ban công kia, ánh mắt sâu thẳm ngày càng dịu dàng...

Buổi chiều, Hoàng Ngân vui người trên chiếc sofa ngắn của anh ngủ say, Cao Dương Thành nằm trên ghế sofa dài chợp mắt nghỉ ngơi.

Ánh mặt trời mỏng manh của buổi chiều xuyên thấu qua cánh cửa kính ban công rọi thẳng vào phòng khách, phủ xuống bóng dáng ấm áp của hai người bên trong.

Trong chóp mắt, sự ấm áp đã tràn ngập căn phòng...

Một khung cảnh dịu dàng ấm cúng choáng ngợp cả căn phòng.

Dường như không cần phải nói gì, cũng không cần phải làm gì, chỉ cần lặng im nằm cạnh đối phương là đủ rồi, khoảnh khắc ấy đã trở thành mãi mãi.

Cao Dương Thành khẽ nheo mắt lại, ngắm nhìn ánh mặt trời ấm áp trên đỉnh đầu...

Đột nhiên, anh cảm thấy đã rất lâu rồi, anh không sống một cuộc sống ấm áp đầy đủ như vậy! Cảm giác trái tim được lấp đầy bởi sự ấm áp, và cả... ngày tháng có cô bên cạnh... thực sự, bốn năm qua đi, giờ được gặp lại, khiến cảm giác này trở nên không chân thực, như mộng như ảo, choáng ngợp lồng ngực anh, khiến anh không kìm chế được mà muốn đưa tay ôm lấy cô.

Anh đứng dậy, đến gần Hoàng Ngân.

Cúi người, chăm chú ngắm nhìn cô rất lâu, từ đôi chân mày lá liễu thanh tú, đến sống mũi xinh đẹp, tiếp đến là đôi môi anh đào màu hồng mê người...

Ánh mắt anh lại càng sâu thẳm hơn nữa.

Sau cùng, anh quay lưng ngồi xuống trước chiếc sofa mà cô đang nằm, sau đó quay người nhẹ nhàng dựa vào người cô, tựa gần vào lồng ngực cô nhắm mắt ngủ.

Hoàng Ngân, hiện giờ tôi có thể cảm nhận được rõ ràng nhịp đập của em. Nhưng hiện giờ, có hay không dù chỉ một giây thôi, nhịp tim của em đập... là vì tôi? Chỉ thuộc về riêng tôi thôi?

Ánh mặt trời của buổi chiều đã dịu đi, như phủ lên người họ một lớp lụa mỏng...

Cao Dương Thành an tâm ngủ.

Lúc Hoàng Ngân tỉnh lại, chỉ thấy anh ngồi trên thảm trải sàn, đầu dựa vào ngực mình, ngủ say sưa.

Giờ phút này, anh giống hệt một đứa trẻ đang ngủ say, một môi biếng nhác, không thứ gì có thể đánh thức, thậm chí còn khiến cô cảm thấy dễ thương biết bao.

Cứ lặng thinh ngắm nhìn anh như vậy, khúc môi xinh đẹp của cô cũng bất giác khẽ nhếch lên.

Nhưng cô không dám lộn xộn, sợ mình sẽ phá hỏng giấc ngủ của anh.

Cô cũng không biết vì sao anh lại đột nhiên nằm ngủ trong lồng ngực mình, cô không muốn truy hỏi vấn đề này đến cùng, cô chỉ biết rằng, cảm giác này đẹp đến vô cùng...

Đẹp đến như thể hoa anh đào nở rộ vào tháng ba đầu xuân vậy, gió thổi nhẹ nhẹ, cánh hoa rơi đầy, choáng ngợp cả trái tim cô.

Cô ngẩng đầu, nhìn chân trời ngoài cửa sổ bị ánh hoàng hôn nhuộm thành một mảng đỏ rực, trong phút chốc cô chợt mỉm cười.

Gần đến thời gian ăn tối, anh tỉnh dậy từ trong lòng cô.

Giây phút bốn mắt nhìn nhau, anh gần như còn ngăn người một lát, nhưng câu nói đầu tiên anh thốt lên lại khiến Hoàng Ngân lặng người: “Đỗ Hoàng Ngân, vừa mở mắt đã thấy cô, mới phát hiện cô còn xấu xí hơn bốn năm trước luôn.”

"..."

Hoàng Ngân cô có thể thô lỗ mà chửi thề không?

Cao Dương Thành đứng dậy, đi về phía nhà bếp: "Đỗ Hoàng Ngân, tôi muốn ăn cơm!"

Ban này còn nói cô xấu kia mà, giờ lại còn la hét muốn ăn cơm, coi cô là giúp việc chỉ biết nấu cơm à? Đúng là đáng đời anh bị dúi chết mà!

"Được thôi! Hiện giờ tôi sẽ xuống tầng mua thức ăn, anh đợi chút nhé!" Hoàng Ngân nói rồi bỏ dậy từ sofa.

Có lẽ nghĩ một đằng làm một nẻo vĩnh viễn là việc mà phụ nữ am hiểu nhất.

Nhưng cô sẽ không biết, người trước mặt cô là bác sĩ Cao, giây phút vừa mở mắt đã nhìn thấy cô ban này, suy nghĩ chân thật nhất trong lòng lòng anh khi ấy là...

Thực ra, anh rất muốn nói... Đỗ Hoàng Ngân, vừa mở mắt đã nhìn thấy ánh mặt trời và em đều ở đây, chính là tương lai duy nhất mà tôi hằng ao ước!

Nhưng tương lai này... không ai có thể cho anh nữa rồi!

Buổi tối, lúc làm cơm cho anh, Hoàng Ngân không nhận được mà hỏi anh: “Chuyện phẫu thuật, anh có hối hận không?”

Cô đột nhiên hỏi chuyện này, lại khiến anh bàng hoàng mất một lát. Sau cùng, anh lắc đầu: “Tôi không biết sau này tôi có hối hận hay không? Nhưng tôi biết, nếu như không kiên trì thực hiện phẫu thuật, vậy tôi nhất định sẽ hối hận.”

Nhìn góc nghiêng khỏi ngó nghiêng tức của anh, Hoàng Ngân bất chợt mỉm cười: “Bác sĩ Cao, có thể được làm bệnh nhân của anh, đó là một may mắn.”

Trong lòng Hoàng Ngân, người đàn ông này hoàn hảo không góc chết.

Anh có gia thế hiển hách, nhưng trước giờ không hề quản là áo lượt. Ngược lại, anh trút bỏ mọi thói quen xấu của hội công tử nhà giàu, anh nhã nhặn, khiêm tốn, chín chắn, luôn cháy hết mình với công việc, thái độ nghiêm chỉnh, nhưng lại vô cùng hiền lành tốt bụng với bệnh nhân của mình.

Ông trời sắp xếp cho Đỗ Hoàng Ngân cô gặp gỡ một người đàn ông hoàn hảo như vậy, chỉ như vậy thôi đã là may mắn rồi. Mà cô và người đàn ông này lại còn từng yêu nhau nữa, đây chính là phần thưởng tuyệt vời nhất đối với cô, vậy nên cô đã miễn nguyện từ lâu rồi. Nhưng... người đàn ông xuất chúng như thần tiên này, một khi đã có được, thì một người bình thường như cô sao có thể dễ dàng quên đi, sao có thể dễ dàng buông tay được chứ...

Đêm khuya...

Cao Dương Thành lái xe đưa Hoàng Ngân đến bệnh viện.

Anh xuống xe, lịch thiệp mở cửa thay cô, Hoàng Ngân bước ra khỏi xe.

“Tôi không đưa cô vào trong đâu.”

Anh ngừng đầu, vừa nhìn thấy hai chữ “Vinmec” trên cổng chính của bệnh viện, đôi mắt đen láy chợt lóe lên một sự khó hiểu mơ hồ.

“Ừ, không sao, tôi tự vào trong cũng được.” Hoàng Ngân biết anh khó xử, cũng thông cảm với nỗi khó xử của anh.

Cô chỉ về phía bệnh viện, quay đầu lại nói với anh: “Chuyện xin nghỉ phép này, anh cũng đừng để trong lòng, lãnh đạo bệnh viện cũng vì nghĩ cho anh thôi.”

Cao Dương Thành không trả lời câu hỏi của cô, ánh mắt trầm lặng lướt qua cô, nhìn cổng chính của bệnh viện, nhìn hồ hững một lát, cuối cùng mới thu lại ánh mắt rồi bảo cô: “Cô vào đi.”

Hoàng Ngân biết anh đang nhìn thứ gì.

Nếu có ngày anh nhận được kết quả đã nhiễm HIV thì con đường làm bác sĩ của anh cũng kết thúc triệt để, có lẽ trong lòng anh đang tranh đấu kịch liệt.

“Khi nào có kết quả?” Hoàng Ngân hỏi anh.

“Sẽ nhanh thôi, có lẽ chỉ là chuyện của một hai ngày nữa thôi.”

"Vậy thì tốt quá! Hy vọng cảnh nhanh càng tốt!" Đối với họ mà nói, đợt chờ dai dẳng chính là một loại dày vò vô cùng đau khổ.

Hoàng Ngân ngược mắt nhìn anh: "Cao Dương Thành, nếu như có kết quả, cho dù thế nào, hy vọng anh có thể nói cho tôi biết."

Cao Dương Thành nhìn xuống, anh nhìn thẳng vào cô: “Tôi hứa với cô, một khi có kết quả, từ từ ra cô sẽ là người đầu tiên biết được. Cho dù kết quả có ra sao, tôi cũng sẽ không giấu cô.”

Rõ ràng chỉ là một câu nói vô cùng bình thường, nhưng không hiểu sao, Hoàng Ngân nghe được lại cảm thấy ấm áp vô cùng...

Ấm áp đến mức khiến khóe mắt cô bỗng dưng ẩm ướt.

"Vậy thì tốt rồi..."

Hoàng Ngân gạt đầu, chớp mũi hơi cay xè: "Ừm, tôi... vào nhé."

"Ừ." Anh trầm ngâm đáp lại.

"VẬY... Tôi vào đây, tạm biệt..."

Hoàng Ngân lui mấy bước, vẫy tay với anh rồi quay người rời đi. Nhưng đột nhiên, cổ tay bị ai đó nhẹ nhàng nắm lấy.

Giây phút ấy, lồng ngực Hoàng Ngân chợt căng thẳng, hô hấp chợt khó khăn. Cô quay đầu lại, nhìn Cao Dương Thành đang đứng trước mặt, trong lòng có chút ngẩn ngơ.

Đôi mắt đen nhánh sâu thẳm như đã ngủ sâu cả nghìn năm của anh nhìn cô chăm chú: “Đỗ Hoàng Ngân, dù thế nào thì cũng cảm ơn cô.”

Đột nhiên, nhìn thấy bóng lưng rời đi của cô, anh lại... luyến tiếc rồi!

Chút hạnh phúc bất chợt của ngày hôm nay, đã hoàn toàn kết thúc trong khoảnh khắc này rồi!

Hoàng Ngân hít sâu, lồng ngực khẽ nhói đau.

Không biết cô lấy đâu ra sự can đảm, đột nhiên, cô lật tay, nắm lấy bàn tay to lớn của anh.

Phút giây ấy, cô có thể cảm nhận được rõ ràng, bàn tay mà cô đang nắm kia bỗng dưng cứng đờ.

Hoàng Ngân cũng luống cuống một hồi, bỗng nhiên bình tĩnh rồi mới ý thức được bản thân mình vừa làm gì, vừa muốn nhanh chóng buông tay ra, lại vừa không nỡ. Mà bàn tay to lớn trong tay cô kia còn nhanh hơn động tác chạy trốn của cô, lòng bàn tay anh đột nhiên siết chặt, trực tiếp nắm lấy bàn tay của cô, khiến bàn tay nhỏ bé không ngoan ngoãn kia hết đường trốn chạy.

Hoàng Ngân hoảng hốt, gò má trắng nõn lập tức ửng hồng.

Cô xấu hổ nhìn người đàn ông đối diện: "Cái đó..."

Đầu lưỡi bất chợt khẽ liếm bờ môi đỏ mọng, chỉ cảm thấy cổ họng có chút khô nóng.

Cao Dương Thành vẫn luôn nhìn cô chăm chú, ánh mắt khựng lại nơi đôi môi đỏ mọng mê người kia, khựng lại nơi cổ họng không ngừng nhấp nhô vì căng thẳng kia...

Anh có một ham muốn đầy kích động, muốn hôn cô.

Nhưng đến cùng anh đã kiềm chế lại được!

Bởi vì, hiện giờ anh vẫn còn trong thời kì quan sát nguy hiểm, trước khi có kết quả, anh và cô nên giữ gìn khoảng cách thích hợp mới là việc anh nên làm!

Hoàng Ngân nấp mấy môi, khẽ nén tâm trạng xuống, sau khi hít một hơi thật sâu, cô mới nói với anh: "Cao Dương Thành, nếu có một ngày... Tôi là nói nếu như, nếu quả thật có một ngày như vậy, tất cả mọi người đều xa lánh anh. Nhưng anh hãy tin tôi, tôi nhất định sẽ ở cạnh anh! Nhất định sẽ trở thành bạn của anh, sẽ luôn ở cạnh anh! Chỉ cần tôi còn sống, anh vĩnh viễn sẽ không phải cô độc một mình..."

Chỉ cần cô còn sống, anh nhất định sẽ có hai người bầu bạn!

Cô, còn có cả Dương Dương nữa!

Hoàng Ngân đã dự định từ trước đó rồi, nếu như kết quả lần này quả thực là bi kịch, việc đầu tiên mà cô cần làm sẽ là nói cho anh biết, anh đã làm ba rồi! Cô sẽ giữ lại cho anh một phần hy vọng, sẽ giữ lại cho anh một ánh mặt trời.

Bạn bè...

Quả nhiên, cô sẽ mãi mãi vạch rõ mối quan hệ của cô và anh, để mỗi khi anh hơi mơ hồ thì cô có thể dùng một câu nói để lại kéo anh về chỗ cũ.

Cao Dương Thành bỗng thả tay cô ra, đáy mắt tràn đầy lạnh lẽo, anh khẽ nhếch môi: “Vào đi.”

“Ừ...”

Lòng bàn tay đột nhiên trống rỗng, khiến Hoàng Ngân có chút mất mát.

Cô ngẩng gót rút tay về, cười ngượng ngùng: "Tôi đi trước nhé, tạm biệt..."

“Tạm biệt.”

Hoàng Ngân xoay người đi vào trong bệnh viện.

Cao Dương Thành lên xe ngay mà không ngoảnh đầu lại lần nào, sau đó lại không may may lưu luyến mà lái xe rời đi.

Hoàng Ngân quay đầu, mãi đến khi bóng của chiếc xe mất hút trong đêm khuya, cô mới lưu luyến thu ánh mắt về.

.....

Đội chờ ngày có kết quả, đúng là sự dày vò một mối nhút.

"Hoàng Ngân, cô lại viết sai số liệu lên bản vẽ rồi."

Lý San cầm bản phác thảo CAD đi vào văn phòng của Hoàng Ngân.

"Hả? Vậy sao? Xin lỗi, xin lỗi nhé, để tôi kiểm tra lại lần nữa." Hoàng Ngân vừa nói xin lỗi vừa mở phần mềm bản vẽ CAD của mình ra.

Lý San thoải mái dựa vào bàn của Hoàng Ngân, lo lắng nhìn cô: "Này, hai ngày nay cô sao vậy? Hồn vía như ở trên mây, luôn trong trạng thái lo lắng, có phải... Dương Dương lại xảy ra chuyện gì rồi phải không?"

Ngoại trừ bé cưng Hướng Dương ra thì cô thật sự không thể nghĩ ra ai khác có thể khiến một người luôn cẩn thận như Hoàng Ngân liên tiếp phạm lỗi như vậy!

"Không phải không phải, Dương Dương vẫn rất khỏe mạnh." Hoàng Ngân vội vàng lắc đầu, áy náy cười trừ, nhận bản phác thảo CAD từ trong tay của Lý San: "Nào, để tôi xem cụ thể đã sai gì nào?"

"Dương Dương không sao là tốt rồi, nhìn dáng vẻ lo lắng bất an hai ngày nay của cô, tôi rất lo lắng đó."

"Tôi không sao, cô yên tâm." Hoàng Ngân đáp lại Lý San bằng một nụ cười an tâm.

Cô chỉ đang lo lắng về kết quả xét nghiệm của ai đó thôi mà.

Kể từ hôm anh nói với cô chỉ khoảng hai ngày nữa là có kết quả, nhưng hôm nay đã là ngày thứ ba rồi, Hoàng Ngân quả thật sắp nóng lòng đến chết rồi.

"Chị Hoàng Ngân, chuyển phát nhanh của chị này."

Đồng nghiệp cầm đồ chuyển phát nhanh đi vào: "Đây, tiện thể em mang lên giúp chị."

"Cảm ơn nhé."

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Kết quả xét nghiệm âm tính

Hoàng Ngân nhận lấy, nghi ngờ cầm lấy gói chuyển phát nhanh sau đó lật trước lật sau thăm dò.

Chuyển phát nhanh chỉ đơn giản là một phong thư thôi, hơn nữa còn là chuyển phát nhanh cùng thành phố.

Đây là cái gì?

"Ai gửi đồ đến vậy?" Lý San tò mò hỏi cô.

"Tôi cũng không biết." Hoàng Ngân lắc đầu, ngờ vực mở phong thư trong tay ra.

Trong phong thư, chỉ là mấy tờ giấy mỏng đơn giản.

Thứ đầu tiên đập vào mắt cô chính là mấy dòng chữ "Kết quả xét nghiệm lây nhiễm HIV", giây phút ấy, trái tim Hoàng Ngân chợt ngừng đập.

Đây là kết quả xét nghiệm Cao Dương Thành gửi tới.

Bàn tay cầm mấy tờ giấy mỏng mới chưa được vài giây đã bắt đầu rịn đầy mồ hôi.

Rõ ràng trước đó, Hoàng Ngân luôn mong chờ nhận được kết quả. Nhưng giờ kết quả đã nằm trong tay, cô mới phát hiện, cô nhát gan đến mức không dám mở ra xem.

Cô nhắm mắt lại, áp kết quả xét nghiệm vào lồng ngực đang đập loạn nhịp, thật tâm cầu nguyện một hồi rồi mới mở mắt, sau khi hít sâu một hơi, cô lấy can đảm lật trang cuối cùng..

Lúc kết quả đập vào mắt, hốc mắt Hoàng Ngân chợt âm ứn, cô gần như gắng sức muốn khống chế niềm vui sướng của mình, nhưng ngược lại, tâm trạng cô càng thêm kích động, đến cuối cùng kích động đến mức không thể khống chế được bản thân mà ôm lấy mấy tờ giấy xét nghiệm rồi khóc sụt sùi.

Cô đột nhiên thay đổi tâm trạng khiến Lý San đang đứng bên ngăn người.

"Hoàng Ngân, sao vậy? Sao vậy? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, khóc thành như vậy rồi! Nào, nín khóc trước đi, đừng khóc nữa..."

Lý San vừa rút khăn giấy, vừa ra sức an ủi vỗ về Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân ngẩng đầu lên khỏi tờ xét nghiệm, đột nhiên nín khóc rồi bật cười với Lý San, chỉ là cười rồi nhưng nước mắt vẫn không ngừng tuôn rơi: "San à, tôi không sao, tôi... chỉ là tôi... quá vui mừng thôi, thật đó! Tôi chỉ vui đến phát khóc thôi, huhu..."

Cô thực sự rất vui, việc mà cô vừa cầu nguyện trong lòng đã linh nghiệm rồi!

Kết quả xét nghiệm của anh rất rõ ràng, dấu hiện lên là âm tính (-), kết quả xét nghiệm là âm tính!

"Tốt quá, tốt quá rồi..."

Hoàng Ngân cầm giấy xét nghiệm mà mừng đến bật khóc: "Anh ấy không sao, thật quá tốt rồi."

Người tốt đúng là sẽ được bình an cả đời mà.

Nhìn dáng vẻ vừa khóc vừa cười của Hoàng Ngân, Lý San cũng chợt bật cười, cô đưa mấy tờ khăn giấy cho Hoàng Ngân: "Thôi nào, vừa khóc vừa cười giống hệt một đứa bé vậy, nhanh nào, lau nước mắt nước mũi đi."

Hoàng Ngân rung rung mím cười, nhận lấy khăn giấy trong tay Lý San: "Đi thôi, tôi mời cô uống café!"

"Oa! Thật sao, vậy tôi sẽ uống một cốc mocha! Loại mới nhất ấy!"

"Được, uống gì cũng được!"

.....

Bệnh viện Vinmec...

"Chào bác sĩ Cao!"

"Bác sĩ Cao, buổi sáng tốt lành!"

“Chào bác sĩ Cao!”

"Bác sĩ Cao, lâu rồi không gặp, sắc mặt ngày càng tốt nha!"

Cao Dương Thành rút hai tay trong túi áo blouse, mỉm cười cả dọc đường đi về hướng phòng làm việc, trên đường liên tục gặp được những vị bác sĩ y tá thân thuộc, không ngừng nhiệt tình chào hỏi anh.

Ai ai cũng đáp lại bằng nụ cười nhã nhặn nhất từ trước tới giờ.

Xa cách nửa tháng trời, giờ lại được vào bệnh viện, anh đột nhiên cảm thấy đến không khí của bệnh viện dường như cũng tươi mới hơn, mỗi một khuôn mặt tươi cười trong bệnh viện bắt chợt đều trở nên vô cùng xinh đẹp.

Cao Dương Thành nghĩ, đây có lẽ chính là cảm giác được thuộc về rất khó giải thích, mà nơi anh thuộc về chính là bệnh viện và bệnh nhân.

Có lẽ đời này của anh đã định sẵn là phải làm bác sĩ rồi.

Nhưng đến cuối cùng anh cũng không thể ngờ, trong tương lai không xa, anh lại từ bỏ con đường làm bác sĩ, lại còn đi trên một con đường khác... một con đường không thuộc về anh.

Đương nhiên những điều ấy đều là việc của sau này.

Anh đẩy cửa phòng làm việc...

"Bùm bùm bùm..."

Âm thanh nổ giòn tan của pháo giấy tranh nhau vang lên, những sợi ruy băng đủ màu rực rỡ rơi xuống đỉnh đầu anh.

Màn chào đón anh tiếp theo là từng gương mặt rất đỗi quen thuộc.

"Lão nhì, chào đón cậu trở về đây kiên cường!" Thái Linh tiến đến ôm chặt lấy Cao Dương Thành.

"Lão nhì, tôi rất nhớ cậu!" Vũ Phong kích động đến mức lập tức lao vào người Cao Dương Thành, vỗ vỗ một cách nặng nề vào lưng anh: "Mẹ kiếp, lần sau dám để chúng tôi ở ngoài cửa nữa xem!"

Cao Dương Thành đưa tay, ra sức ôm trả anh ta, vô cùng cảm động với tình anh em mà anh ta dành cho mình.

Quả thực vào ngày cuối cùng mà anh nhốt mình lại, anh ta có mang một đội bác sĩ và y tá đến để thăm anh, nhưng đều bị anh từ chối một cách vô tình rồi cho đứng ngoài cửa.

"Thầy Cao, thầy có thể quay lại là quá tốt rồi!" Dương Thủy Sam ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, kích động nói. Kết quả đang nói thì bật khóc, sau đó cô ấy vui vào lòng Cao Dương Thành: "Thầy Cao, thầy không biết mấy ngày này mọi người lo lắng cho thầy nhiều đến mức nào đâu, huhu... Tên Vũ Phong kia ngày nào cũng lo lắng cho thầy đến mức mất ngủ, ngày nào cũng gọi điện cho em vào nửa đêm, phá phách khiến quảng mắt em thâm hết cả rồi. Thầy có thể quay lại quá thực quá tốt rồi, cuối cùng em cũng có thể ngủ một giấc ngon lành rồi! Huhu..."

Vậy thì, cô ấy khóc là bởi Cao Dương Thành anh có thể trở về, nên cô ấy vui đến phát khóc, hay bởi cô ấy vui mừng vì cuối cùng cũng có thể an tâm ngủ một giấc ngon lành?

Mọi người đều bật cười bởi mấy câu nói dễ thương của Dương Thủy Sam, Vũ Phong kéo Thủy Sam đang khóc sụt sịt ra khỏi ngực Cao Dương Thành: "Làm gì vậy hả? Nói chuyện tử tế nhé, không có chuyện muốn nhân cơ hội lợi dụng lão nhì đâu nhé! Có không biết có biết bao nhiêu y tá đang nhòm ngó vị trí đây á, không sợ bị chết chìm trong biển nước miếng à?"

"Ái chà, chuyện gì xảy ra vậy nhì? Sao phòng làm việc lại bỗng nhiên có mùi gì chua chua vậy nhì! Là ai đó đang ăn dấm à?" Thái Linh vừa nói vừa làm động tác ngửi ngửi thăm dò xem chuyện gì.

Tất cả mọi người đều bật cười, ngoại trừ hai người có liên quan.

Dương Thủy Sam chợt đỏ bừng mặt, cô hồn dỗi đánh Thái Linh một cái: "Bác sĩ Thái, anh đừng trêu chúng tôi nữa!"

Vũ Phong to thái độ chẳng hề gì, ngượng ngùng cười, khoác một cánh tay lên vai Dương Thủy Sam: "Nhân vật chính hôm nay là lão nhì, nên cũng đừng lấy chúng tôi ra làm trò đùa nữa, lại nói, cô bé này quá non nớt, không phải khẩu vị của tôi!"

"Chậc, khẩu vị của lão tử nặng ghê nhì!"

Nhóm người trong phòng làm việc liên bật cười nghiêng ngả.

"Bác sĩ Cao, bác sĩ Cao..."

Đột nhiên, có một y tá đẩy cửa phòng ngoại khoa thần kinh: "Anh mau đến phòng khám xem thử đi."

"Sao vậy?"

Vừa nghe thấy lời này, tất cả mọi người đều trở nên căng thẳng.

Thứ đầu tiên xuất hiện trong đầu mọi người chính là bệnh nhân gây loạn.

"Xảy ra chuyện gì rồi?"

Cao Dương Thành thông thả đi ra ngoài theo y tá, tất cả mọi người cũng đi theo như ong vỡ tổ.

"Tôi cũng không rõ, là chủ nhiệm khoa gọi điện đến nói, bảo anh nhanh chóng sang đó."

"Ừ, tôi biết rồi."

Cao Dương Thành nói đoạn rồi bước vội vàng.

Vừa đến cửa khu chẩn đoán đã nghe thấy y tá và bác sĩ lớn tiếng bàn luận: "Bác sĩ Cao đến rồi, đến rồi..."

Điều khiến Cao Dương Thành và tất cả các bác sĩ ngoại khoa thần kinh đều ngạc nhiên chính là, lần này không phải bệnh nhân đến phá phách, mà là...

Trong đại sảnh khu chẩn đoán, chỉ nhìn thấy bệnh nhân mắc HIV đã được Cao Dương Thành làm phẫu thuật đứng đó, trong tay cầm một tấm biển dài gần ba mét. Vừa nhìn thấy Cao Dương Thành bước vào, anh ta đã quỳ xuống đất "bụp" một tiếng. Trong đại sảnh, anh ta quỳ thẳng xuống trước mặt Cao Dương Thành, giọt nước mắt vui mừng của người đàn ông ấy cứ thế tuôn ra, từng giọt từng giọt hăm nóng tất cả những bác sĩ và bệnh nhân có mặt ở đó, cũng hăm nóng lòng hồ thẹn của chủ nhiệm ngoại khoa thần kinh.

"Bác sĩ Cao, cảm ơn tấm lòng y đức nhân từ của anh, nếu không phải là anh, tôi sẽ không thể biết được, hóa ra những con người cá biệt như chúng tôi cũng có người sẵn lòng yêu thương, cũng có người sẵn lòng liễu mình cứu người!"

Anh ta nói xong, liền kéo tấm lụa dơ trên tấm biển ra, trên mặt tấm biển in tám chữ vàng óng ánh, "Cứu người bị thương, y thuật nhân từ".

Trong giây phút ấy, tám chữ to kia giống như những ngọn lửa xâu chuỗi vào nhau, nung đỏ ánh mắt của tất cả những người có mặt ở đó, đến một người có khả năng kiềm chế gọi như Cao Dương Thành mà khúc mắt cũng hơi ẩm ướt trong lúc ấy.

Trong đám người vây quanh ấy, Hoàng Ngân cũng bất giác cảm động mà rơi nước mắt.

Cao Dương Thành thông thả đến gần người bệnh kia, anh khom lưng, đỡ anh ta dậy: "Mau đứng lên đi, anh quý như vậy thì mười Cao Dương Thành tôi cũng không nhận nổi! Cứu anh chỉ là tôi đã làm đúng chức vụ của một bác sĩ thôi, quả thực không cần phải như vậy đâu!"

Xung quanh vang lên tiếng vỗ tay, tràng này gổì lên tràng kia, Vũ Phong và Thái Linh vội nhận lấy tấm biển trong tay bệnh nhân kia.

Cao Dương Thành đỡ người đó đứng lên, vừa ngoái mắt liền nhìn thấy Hoàng Ngân trong đoàn người.

Mà cô cũng đang nhìn anh.

Hai người, cách nhau cả đoàn người, vậy mà vẫn nhìn nhau cười ẩn ý.

Đội tất cả mọi người tản đi, anh đi về phía Hoàng Ngân.

Gặp lại anh, Hoàng Ngân rõ ràng có chút mất tự nhiên, cô vắt chéo tay sau lưng, liếc nhìn anh rồi mỉm cười: “Bác sĩ Cao đối mặt với lời đánh giá lớn lao như vậy, hình như hơi ngượng ngùng thì phải.”

“Không phải ngượng ngùng, tôi chỉ cảm thấy anh ấy khen ngợi hơi quá mức rồi, tôi không nhận nổi.” Cao Dương Thành nhét hai tay vào túi áo theo thói quen.

"Là bác sĩ Cao khiêm tốn quá thôi." Hoàng Ngân hé miệng bật cười: "Tôi nói rồi mà, có thể được làm bệnh nhân của anh, là có phúc lắm. Nếu đổi lại là bác sĩ khác, chưa chắc đã thực hiện phẫu thuật cho bệnh nhân kia, đúng không?"

Cao Dương Thành chỉ nhìn cô chăm chú, nhếch môi không nói gì.

Hoàng Ngân đưa tay phải về phía anh: "Bác sĩ Cao, chúc mừng anh."

"Chúc mừng tôi điều gì?" Cao Dương Thành không hiểu hỏi, nhưng vẫn đưa tay phải ra bắt lấy tay cô.

"Chúc mừng anh đã quay về với cương vị mà anh luôn nhiệt huyết!"

“Cảm ơn cô!”

"Vậy... Tôi còn có việc, tôi đi trước đây." Hoàng Ngân ngẩng ngực rút tay mình ra khỏi lòng bàn tay anh.

“Ừ, được.”

Cao Dương Thành gật đầu, không giữ chân cô, chỉ là ánh mắt nhìn mặt cô càng thêm trầm lắng hơn.

Hoàng Ngân xoay người, đi về một hướng khác của hành lang.

Đột nhiên cô nghe thấy một giọng nói dịu dàng yêu kiều vang lên: “Dương Thành!”

Là Khuất Mỹ Hoa.

Bước chân của Hoàng Ngân hơi ngừng một chút, nhưng giây tiếp theo cô tiếp tục bước, rồi khỏi đó mà không thêm ngoảnh đầu lại.

Đỗ Hoàng Ngân, từ nay về sau, thực sự đừng cho phép bản thân tìm lý do để đến gần anh nữa! Người đàn ông đó và người phụ nữ đó mới là một cặp trời sinh, còn bản thân cô chỉ là một phần kí ức dư thừa giữa họ mà thôi!

"Dương Thành, anh có kết quả xét nghiệm rồi sao không nói với em? Làm em uống công lo lắng cho anh, em phải hỏi bác sĩ Vũ mới biết đó." Khuất Mỹ Hoa thân mật kéo tay Cao Dương Thành, nói xin lỗi với anh: “Xin lỗi nhé, Dương Thành, mấy ngày này em không đến thăm anh được, anh có giận em không?”

"Không giận."

Cao Dương Thành mỉm cười.

"Không là tốt rồi, làm em căng thẳng mất mấy ngày trời! Thực lòng xin lỗi nhé, em thật lòng không phải cố ý không đến thăm anh đâu, chỉ là gần đây nhiều việc quá. Anh cũng biết đó, khu phía đông của chúng ta vừa hay có sản phẩm mới sắp tung ra thị trường, em vừa hay..."

"Mỹ Hoa."

Khuất Mỹ Hoa vẫn còn đang nỗ lực thanh minh cho bản thân, Cao Dương Thành nhẹ giọng ngắt lời cô ta: "Không cần giải thích với anh nhiều như vậy, anh vốn không để bụng đâu."

Lý do mà cô ta không đến thăm anh, rốt cuộc là gì? Quả thực anh không hề có hứng thú muốn biết.

Có tới hay không, cũng không sao cả, cho dù là vì bận quá, hay là bởi vì sợ hãi, anh cũng không muốn truy cứu đến cùng.

"Anh không giận em là tốt rồi, trưa nay anh đi ăn cơm cùng em được không?"

"Hôm nay mới vừa đi làm lại, quả thật có hơi bận, để hôm khác được không?" Cao Dương Thành từ chối khéo léo.

"Vậy được rồi." Khuất Mỹ Hoa bĩu môi, tuy không vui, nhưng cô ta cũng không cưỡng ép anh: “Vậy hẹn anh hai ngày nữa nhé.”

"Ừm"

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Chú bán hàng

Ngày hôm đó, Dương Dương đập hộp tiền tiết kiệm của mình, móc tất cả tiền xu ở bên trong ra, nghiêm túc ngồi đếm.

"Ba nghìn..."

"Sáu nghìn..."

"Mười nghìn..."

Đếm đến cuối cùng, cũng có gần một trăm bảy mươi nghìn.

Đỗ Hường Dương nhét tất cả tiền xu vào túi, lén lút đi ra khỏi phòng bệnh, đi thẳng ra ngoài bệnh viện.

Cao Dương Thành vừa tan làm, từ xa đã nhìn thấy Đỗ Hường Dương lăm lăm lết lết chạy ra khỏi cửa bệnh viện, chạy thẳng vào trong một hàng thủy sản ngoài cổng bệnh viện.

Cao Dương Thành nghiêng đầu liếc nhìn, theo bản năng đuổi theo bước chân của cậu bé.

Cậu nhóc kia đang nhón chân, nằm úp sấp bên một cái bể cá lớn cao cao, đôi mắt to lúng liếng, nhìn không dời mắt chú cá đó đang bơi qua bơi lại bên trong bể.

Không biết vì sao, giây phút ấy, Cao Dương Thành dường như nhìn thấy được trong cặp mắt ngây thơ của cậu nhóc kia đang thể hiện sự ngưỡng mộ.

Không phải chỉ là mấy con cá đang vui vẻ bơi lội thôi sao? Đáng để cậu bé nhìn chăm chăm ao ước vậy à?

“Nhìn gì vậy?”

Cao Dương Thành sờ sờ cậu bé đứng bên chân mình.

"Chú Cao!" Cậu nhóc kia nhìn thấy Cao Dương Thành, tỏ vẻ vui mừng.

Cao Dương Thành ngồi xổm xuống cạnh cậu bé, học tập theo dáng vẻ của cậu bé, nhìn chăm chú mấy con cá nhỏ đang bơi trong bể: “Muốn làm gì vậy? Nhìn say đắm như vậy là muốn mua chúng à?”

"Vâng."

Cậu nhóc kia gạt đầu lia lịa, sau đó lại dán ánh mắt vào bể cá nói: “Chú Cao, chú nói xem... con cá nào có thể sống lâu hơn Dương Dương nhỉ...”

Lời của Đỗ Hường Dương làm cho Cao Dương Thành hơi sững sốt, vậy nên đây chính là nguyên nhân cậu bé này ngưỡng mộ bọn chúng sao?

Anh nghiêng mắt, nhìn cậu bé đáng yêu trước mặt, cổ họng có chút đắng chát: “Chẳng con nào sống lâu hơn Dương Dương đâu.”

Hường Dương mỉm cười: "Chú Cao, con biết chú đang gạt Dương Dương."

"Chú Cao là bác sĩ, bác sĩ nói có thể sống lâu hơn thì chắc chắn sẽ sống lâu hơn."

Đỗ Hường Dương không để ý tới lời của anh nữa, ngừng đầu hỏi người bán hàng: "Chú bán hàng ơi, chú có con cá nào khỏe mạnh không?"

"..."

Người bán hàng ái ngại: "Cậu bé này, thể nào gọi là khỏe mạnh?"

"Đó là chú cá có thể hoạt bát nhanh nhẹn, không cần tiêm, không cần uống thuốc, cũng sẽ không khiến mẹ con khóc áy." Cậu bé đáp lại người bán hàng bằng giọng nói non nớt, nhưng gương mặt nhỏ kia rất nghiêm túc.

Người bán hàng liếc Cao Dương Thành: “Anh này, con trai anh muốn mua loại cá gì vậy? Tôi quả thực có chút thắc mắc không hiểu.”

“Anh lấy cho cậu bé một chú cá mập nhất đi! Dùng bể cá để đựng nhé.”

Rõ ràng người bán hàng đã hiểu nhầm quan hệ giữa anh và Dương Dương, nhưng anh cũng lười giải thích.

“Được rồi!”

Người bán hàng đáp lời, chọn cho Dương Dương một chú cá, cậu bé thăm dò cái đầu nhỏ, không an tâm lại dấn dò người bán hàng: “Chú ơi, cháu muốn một bé cá khỏe mạnh nhất nhé! Không được có bất cứ bệnh tật gì đâu đấy!”

“Được rồi, chú biết rồi!”

Cao Dương Thành thanh toán cho cậu nhóc.

Lúc thu tiền, người bán hàng còn không khỏi khen Dương Dương: “Anh này, con trai anh thật đáng yêu!”

Cao Dương Thành cúi đầu liếc nhìn cậu bé đang đứng cạnh mình, anh đưa tay xoa xoa cái đầu nhẵn hín của Dương Dương, mỉm cười: “Anh hiểu lầm rồi, tôi không phải ba cậu nhóc.”

"Hả? Hai người không phải ba con à? Tôi lại cảm thấy hai người giống nhau như đúc ấy, đều rất ưa nhìn!"

Cao Dương Thành cười, không nói thêm gì nữa, dẫn Đỗ Hường Dương đi ra khỏi cửa tiệm. Anh cũng chỉ coi mấy lời nói khi này của người bán hàng là nịnh nọt thôi, không hề để ý đến.

Đỗ Hường Dương một tay ôm bể cá nhỏ xinh, một tay nắm lấy bàn tay to lớn của Cao Dương Thành, đi cùng anh vào trong bệnh viện.

"Dương Dương, có thể nói cho chú biết, con mua con cá này để làm gì không?"

"Mẹ con thích. À, chú Cao, giờ này chắc mẹ con cũng đến bệnh viện rồi!" Cậu nhóc nói đoạn, bước chân cũng gấp gấp dần lên, khuôn mặt thoáng hiện lên niềm vui sướng.

"Thật sao? Dương Dương có muốn để chú Cao gặp mẹ xinh đẹp của con không?" Cao Dương Thành khá tò mò về mẹ của cậu bé này, anh tò mò rốt cuộc một người phụ nữ tài giỏi đến mức nào mới có thể dạy dỗ được một cậu nhóc ngoan ngoãn hiểu chuyện đến như vậy.

"Được ạ, được ạ!" Cậu nhóc kia càng vui vẻ hơn: "Chú Cao, bằng không chú làm bạn trai của mẹ con đi!"

Cao Dương Thành ngăn người.

Đã thấy một cậu nhóc vội vàng rao bán mẹ của mình như thế bao giờ chưa?

Anh nắm bàn tay nhỏ bé của Dương Dương, đi theo cậu bé đến phòng bệnh.

Nhưng không ngờ, vừa đến cửa của khu nội trú, anh lại bắt gặp Khuất Mỹ Hoa, còn có Ôn Thuần Như.

“Mẹ?”

Lúc nhìn thấy người phụ nữ ung dung khoan thai, đoan trang lễ độ, đôi mày khẽ nhúu lại tỏ vẻ khó gần ở phía đối diện, Cao Dương Thành quả thực có chút vui mừng bất ngờ: “Sao mẹ lại đến đây?”

"Con trai..."

Ôn Thuần Như vừa nhìn thấy cậu con trai yêu quý lâu ngày không gặp, xúc động đến mức suýt thì rung rung nước mắt, bà ta ôm lấy Cao Dương Thành: “Mẹ nhớ con quá! Nhớ chết đi được...”

"Mẹ, sao mẹ đến mà không gọi điện thoại cho con vậy? Giờ này con tan làm rồi, chỉ sợ mẹ không gặp được con ấy."

“Bác nói muốn khiến anh ngạc nhiên, vậy nên mới bảo em không gọi điện thoại cho anh, nếu không như vậy, thì sao có thể vừa bất ngờ vừa vui mừng được chứ?” Khuất Mỹ Hoa vừa cười vừa giải thích, sau cùng mới chú ý đến cậu nhóc đứng bên Cao Dương Thành: “Oa, cậu bé này ở đâu ra vậy? Đáng và thật đáng yêu! Trắng trẻo mũm mĩm, giống hệt như búp bê vậy.”

“Con chào cô.”

Dương Dương lễ phép chào hỏi Khuất Mỹ Hoa, rồi lại nhìn người phụ nữ cao quý đứng bên cạnh cô ta, cậu nhóc ôm lấy bể cá nhỏ rồi cũng cúi người lễ phép chào: “Cháu chào bà.”

Ôn Thuần Như nhàu mày, hồ hờng liếc nhìn Đỗ Hường Dương đang đứng một bên, bà ta tỏ vẻ khó chịu kéo áo choàng trên người, lạnh lùng nói: “Tiếng bà này không phải là từ để cháu tùy tiện gọi!”

Một cậu bé nhảy cảm như Đỗ Hường Dương dường như có thể cảm nhận được sự lạnh nhạt và chán ghét mà Ôn Thuần Như dành cho cậu, cậu bé có chút bất an ngừng đầu nhìn Cao Dương Thành ở cạnh bên.

"Mẹ, mẹ đừng như vậy mà, cậu nhóc chỉ là một đứa trẻ thôi mà! Gọi mẹ một tiếng bà cũng đâu có gì đáng trách."

Cao Dương Thành xoa xoa cái đầu nhẵn hín của Đỗ Hường Dương, an ủi cậu.

Mà đúng lúc này, Hoàng Ngân vừa hay xuống tầng tìm Dương Dương, cửa thang máy vừa mở cô liền nhìn thấy cảnh tượng kia trong đại sảnh.

Cô sùng sốt, sắc mặt đột nhiên tái nhợt, trong khoảnh khắc ấy, đầu óc cô gần như ngừng hoạt động.

Ôn Thuần Như...

Đó là người phụ nữ đã từng dùng mạng sống của Dương Dương để năm lần bảy lượt uy hiếp đe dọa cô!

Mà giờ này phút này, Dương Dương bé nhỏ của cô lại đang đứng trực tiếp bên chân của người phụ nữ đó.

Hoàng Ngân hoảng sợ đến mức toàn thân run rẩy, cô không ngừng tự an ủi chính mình, nỗ lực khiến tâm trạng của mình bình tĩnh một chút, chỉ là khóe mắt vẫn không kiềm chế được mà nước mắt lưng tròng.

Cô rất sợ! Loại khủng hoảng này đã tròn bốn năm cô không phải hứng chịu, đột nhiên nó lại tới, khiến cô luống cuống tay chân thêm lần nữa.

Thiếu chút nữa là cô lao thẳng ra đó, bảo vệ Dương Dương bé nhỏ của cô. Nhưng lời nói của Ôn Thuần Như đã kịp lúc khiến bước chân cô khựng lại.

“Đầu ra đứa con hoang này vậy, con còn nói đỡ cho nó nữa!” Giọng nói của Ôn Thuần Như như đang quở trách con trai của mình.

Từ ngữ thật cay nghiệt khó nghe.

Ánh mắt của Hoàng Ngân chột tối tăm, nhưng tâm trạng lo lắng bất an cũng dần mất đi trong giây phút ấy.

Lời này cũng đã chứng minh, Ôn Thuần Như vốn không biết Dương Dương rốt cuộc là con của ai.

Hoàng Ngân tìm một góc rồi trốn vào đó.

"Mẹ, cậu bé này không phải con hoang gì cả, nó là một bệnh nhân trong bệnh viện của chúng ta." Cao Dương Thành giải thích.

"Bệnh nhân mà con còn nắm tay nó à?" Đáy mắt Ôn Thuần Như hiện lên vẻ chán ghét: "Mau buông tay nó ra đi, ngộ nhờ nó mắc phải bệnh truyền nhiễm gì thì phải làm sao? Con mau buông tay ra đi! Mẹ đã nói rồi mà, bảo con đứng làm bác sĩ gì đó thì con không chịu nghe lời!"

Ôn Thuần Như nói rồi ra sức kéo tay của Đỗ Hường Dương.

Bấy giờ, cánh tay nhỏ xù yếu ớt trắng xanh của cậu bé xuất hiện năm dấu móng tay đỏ tươi.

Hoàng Ngân núp một bên theo dõi, trái tim như bị một sợi dây nhỏ siết chặt vậy, đau đớn đến mức phát run.

Cô hận không thể lao ra, đẩy người đàn bà đang động tay động chân với con trai cô kia, nhưng cô còn chưa kịp lao ra thì một bàn tay lớn đã giành lấy việc đó trước rồi.

“Mẹ, đừng ồn ào nữa!”

Là Cao Dương Thành.

Anh hất tay Ôn Thuần Như ra khỏi cánh tay của Dương Dương: “Nó chỉ là một đứa bé vô tội thôi mà, nó cũng không phải đứa con hoang như lời mẹ nói, cũng chẳng mắc phải bệnh truyền nhiễm gì. Mẹ không cần gay gắt như thế với một đứa bé!”

Nói xong, anh lại kiểm tra cánh tay Dương Dương một hồi, thấy không có gì đáng ngại, anh mới yên tâm.

Nếu như thật sự khiến cậu bé bị thương gì, anh biết ăn nói sao với mẹ của cậu bé đấy!

"Con..." Ôn Thuần Như tức giận: "Vì đứa con hoang này mà con dám to tiếng với mẹ?"

"Dương Thành, anh bớt nói một hai câu đi..." Khuất Mỹ Hoa vội vàng làm hòa, kéo kéo Cao Dương Thành, thấp giọng nói: "Khó khăn lắm bác mới đến đây một chuyến, đừng khiến quan hệ giữa hai người căng thẳng nữa."

"Mẹ, con không có ý đó."

Nét mặt Cao Dương Thành dịu đi đôi chút: "Con đưa cậu bé này về phòng bệnh trước đã, hai người đứng ở cửa chờ con một lát."

"Chẳng qua chỉ là một đứa bé thôi mà, có gì to tát chứ! Mỹ Hoa con phải giúp mẹ trút con giận này, sau khi con và Dương Thành kết hôn xong, lập tức sinh một đứa cháu mũm mĩm trắng trẻo cho mẹ!"

Khuất Mỹ Hoa nghe thấy mấy lời này của Ôn Thuần Như, mặt đỏ rần, cô ta khéo léo đáp một câu: “Bác, con... chúng con sẽ cố gắng ạ.”

"Còn gọi bác gì nữa, một tuần nữa là thành người của nhà họ Cao rồi, phải gọi mẹ đi thôi!"

"Vâng ạ. Mẹ..." Khuất Mỹ Hoa ngượng ngùng gọi một câu.

Cao Dương Thành không quan tâm đến cuộc đối thoại của hai người phụ nữ kia, anh nắm tay Đỗ Hường Dương đi về phía cửa thang máy.

Đỗ Hường Dương cảm bẽ cá nhỏ, vừa đi vừa ngoái đầu hỏi anh: “Chú Cao, cô xinh đẹp kia là bạn gái của chú à?”

"Ừ, đúng vậy."

"Chú sắp kết hôn với cô ấy rồi à?" Cậu nhóc kia tò vè bà tám hỏi anh.

“Đúng vậy.”

"Vậy chú có thích cô ấy không?" Cậu nhóc vẫn tiếp tục hỏi.

Cao Dương Thành cúi đầu, liếc mắt nhìn Đỗ Hường Dương bên chân, sau cùng anh gật đầu: "Ừm, thích."

Chỉ là thích thôi chứ mãi mãi không thể chuyển hóa thành yêu.

"Vậy thì tốt..." Cậu nhóc gật gù cái đầu nhỏ, lại tiếp tục nói: “Vậy con sẽ không giới thiệu cho chú làm quen với mẹ con nữa.”

Lúc nói lời này, trong giọng nói của cậu nhóc ẩn hiện chút tiếc nuối mơ hồ.

Cửa thang máy khép lại, đem theo cuộc đối thoại giữa hai người họ vào bên trong. Hoàng Ngân đã không còn nghe thấy gì nữa rồi.

Cô dựa vào vách tường lạnh như băng, ôm lấy lồng ngực đau nhói, thốn thức thật lâu.

Sắc mặt cô tái nhợt như giấy trắng, không còn chút tia máu.

Bên tai, vẫn văng vẳng mấy câu nói của Ôn Thuần Như...

Vậy là một tuần sau, anh sẽ kết hôn với Khuất Mỹ Hoa rồi sao?

Còn câu thích không mấy may do dự kia của anh, lúc Hoàng Ngân nghe thấy từ ấy, cô có thể cảm nhận rõ ràng được lồng ngực đột nhiên đau nhói, nơi đó như thể có tảng đá đè nặng lên, khiến cô hít thở không thông.

.....

Cao Dương Thành đưa Khuất Mỹ Hoa và Ôn Thuần Như đi nửa vòng quanh thành phố A, cuối cùng chọn một nhà hàng quốc tế năm sao cao cấp để dùng bữa.

“Mẹ, sao lúc này mẹ lại đến đây đột xuất vậy?”

Cao Dương Thành lịch lịch kéo ghế thay Ôn Thuần Như và Khuất Mỹ Hoa.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Cuộc gặp gỡ xấu hổ ở chợ đêm

“Còn không phải là vì mẹ lo lắng hai đứa bạn việc mà quên mất ngày cưới của mình sao! Cũng chỉ còn khoảng một tuần nữa thôi, vậy mà chẳng thấy hai đứa về nhà, mẹ sốt ruột, nên mới đến đây. Mọi chuyện thế nào? Dương Thành, đơn xin nghỉ để kết hôn của con đã được chấp nhận chưa?”

Cao Dương Thành dùng chiếc khăn lông nóng đã được khử trùng để lau tay: “Đã xin được rồi, ba ngày.”

“Ba ngày?” Ôn Thuần Như không hài lòng: “Không được, thời gian quá gấp, đề lất nữa mẹ bảo thư ký của ba con gọi điện cho lãnh đạo bệnh viện.”

“Mẹ đừng làm như vậy.” Cao Dương Thành cảm thấy đau đầu, nhưng anh cũng không biểu hiện ra ngoài, cũng không thể làm gì ngoài việc khuyên nhủ mẹ mình: “Là như thế này, trước khi mẹ đến đây, không may con lại bị bệnh, sau đó phía bệnh viện cũng tạo điều kiện cho con được nghỉ ngơi đầy đủ, để con nghỉ nửa tháng, mãi đến hai hôm trước con mới đi làm lại, cho nên công việc của con còn rất nhiều, bận tới mất tới mũi, bệnh viện cho con nghỉ ba ngày cũng đã rất nể mặt rồi, vì vậy mẹ không cần bảo thư ký của ba gọi điện nữa.”

“Con bị ốm?” Ôn Thuần Như đau lòng vuốt ve khuôn mặt đẹp trai của con trai mình: “Thảo nào mẹ vẫn luôn cảm thấy dạo này con gầy đi! Vậy giờ con đã khỏi hẳn chưa? Ôi chao, sao con bị ốm mà không gọi điện báo cho mẹ biết! Hai đứa bây giờ như thế là thế nào hả? Có chuyện gì cũng giấu mẹ đứng không?”

“Mẹ, sao bọn con dám chứ, lần này không phải vì sự khiến mẹ lo lắng sao?” Khuất Mỹ Hoa vội vàng lên tiếng.

Ôn Thuần Như nắm lấy tay của Khuất Mỹ Hoa: “Mỹ Hoa à, mẹ rất yên tâm khi có con ở bên Dương Thành, suốt mười mấy ngày nay con vẫn luôn chăm sóc cho nó, vất vả cho con rồi, đợi lất nữa chúng ta đi dạo, nhất định phải bảo Dương Thành thưởng cho con, con muốn mua gì thì cứ để nó thanh toán.”

Những lời này của Ôn Như Thuần làm cho khuôn mặt của Khuất Mỹ Hoa đỏ bừng.

Cô ta xấu hổ đến mức không dám ngẩng đầu lên nhìn Cao Dương Thành: “Mẹ, không cần phải thưởng cho con, mẹ cũng biết thường ngày con cũng không thiếu thứ gì, lất nữa chúng con cùng mẹ đi dạo phố là được, à, đúng rồi, tối nay đúng dịp chợ đêm tổ chức lễ hội Carnival! Mẹ nhất định phải đến xem, nghe nói đây là lễ Carnival náo nhiệt nhất trong năm của thành phố A.”

“Con đúng là một đứa bé tốt, được, nếu con đã nói vậy thì chúng ta đi thôi!”

Cao Thành Dương chỉ yên lặng ngồi nghe, anh không tỏ bất cứ ý kiến gì về hành trình của hai người phụ nữ này.

Ánh mắt của anh thỉnh thoảng lại nhìn về phía Khuất Mỹ Hoa, bỗng nhiên anh lại nhớ đến người phụ nữ tên Đỗ Hoàng Ngân kia.

Người phụ nữ kia đã mang ánh mặt trời đến với cuộc sống khép kín, và nặng nề của anh!

Con người đen nhánh càng thêm thâm thúy.

.....

Trong chợ đêm náo nhiệt và rực rỡ, tiếng nói chuyện ồn ào, xung quanh đều giăng đèn kết hoa, âm nhạc vang lên khắp nơi, giống hệt như một thành phố không đêm vậy.

“Mẹ, mau nhìn, mau nhìn qua phía bên kia, pháo hoa đẹp quá...”

“Mẹ, mẹ có muốn nếm thử một miếng Takoyaki không, món này cũng ngon lắm!”

“Mẹ thấy con đội cái này có đáng yêu không?”

“...”

Khuất Mỹ Hoa hiển nhiên là kiểu phụ nữ biết nịnh người lớn, liên tục gọi ‘mẹ’, làm cho Ôn Thuần Như vô cùng vui vẻ.

Nói này dù sao cũng là thể giới của phụ nữ, Cao Thành Dương thật sự không tiện tham gia.

Vì vậy anh tìm một chỗ cho phép hút thuốc, rồi đứng ở đó hút thuốc một mình.

Ngay lúc này, ở một nơi cách đó không xa, ở trước chiếc bật của tòa nhà, có một người mặc bộ đồ hoạt hình Logger Vick đang ra sức giới thiệu hộp bao cao su trong tay của mình.

Khuôn mặt của nhân viên tiếp thị bị đầu của Logger Vick che khuất, làm anh không nhìn được khuôn mặt của đối phương, nhưng dựa vào dáng người thì anh có thể đoán được đó là một cô gái.

Cô gái này xem ra rất thích công việc của mình, cô ấy cầm chiếc bao cao su, liên tục hét lớn, vụng về lên lời vào trong đám đông, cố gắng làm cho bầu không khí trở nên sôi động, khiến cho người đi đường liên tiếp dừng lại.

Nhìn thấy hình ảnh buồn cười này, đôi môi mỏng của Cao Dương Thành cũng không nhịn được mà nhếch lên.

Thể giới này càng ngày càng kỳ quái, lúc đầu thì có đứa bé giới thiệu bao cao su, giờ lại có cô gái tích cực giới thiệu bao cao su như vậy!

Cao Dương Thành thu tầm mắt lại, vứt mẫu thuốc trong tay, sau đó định bước vào dòng người tìm mẹ mình và Khuất Mỹ Hoa.

Khi anh đi ngang qua người mặc bộ đồ Logger Vick, thì nghe được đối phương đang nỗ lực chào bán hộp bao cao su trong tay: “Đi qua nhưng đừng bỏ qua, mẫu VIP mới nhất của năm 2013, trải nghiệm siêu mỏng, xoắn ốc có gai, không dùng không biết, dùng rồi thì không muốn dừng lại! Tối nay giảm kịch sàn, tất cả đều giảm nửa giá, ai mua là người đấy có lời!!!”

“...”

Kiểu quảng cáo khoa trương cộng với giọng nói ngọt ngào thật đúng là làm cho đàn ông muốn mua, nhưng mà giọng nói này...

Tại sao anh lại cảm thấy quen tai như vậy nhỉ?

“Anh gì đó ời, đừng thử đi, đừng thử đi!”

“Anh gì đó ời, tôi đảm bảo là anh sẽ cảm thấy hài lòng, mua một hộp đi!”

“Mua một hộp đi!”

Giọng nói khản thiết này, quen thuộc đến mức làm cho Cao Dương Thành hí mắt lại, con người đen nhánh lộ ra ánh mắt lạnh lùng sắc bén, anh nhìn chăm chăm về phía ‘Logger Vick’, giống như là muốn xuyên thủng đối phương vậy.

“Tôi mua.”

Bỗng nhiên có một giọng nói lạnh lẽo vang lên bên tai của ‘Logger Vick’.

Nụ cười của Hoàng Ngân phía sau mặt nạ Logger Vick còn chưa kịp xuất hiện thì đã ngưng bật.

Cô không ngờ mình lại có thể gặp Cao Dương Thành trong tình huống như thế này!

Nhưng khi nghĩ đến việc bản thân đang đội chiếc mặt nạ hình ‘Logger Vick’ thì trong lòng liền cảm thấy yên tâm hơn nhiều, anh sẽ không nhận ra cô đâu nhỉ.

Hoàng Ngân đưa một hộp bao cao su cho anh, cánh tay còn hơi run run: “Của anh, hết bảy mươi nghìn.”

Cô cố ý gằn giọng, để giọng nói của mình thêm vài phần tục tĩu.

Nhưng cái tay của cô vừa đưa ra đã bị một cánh tay khác nắm chặt lấy: “Cô có phụ trách hướng dẫn cho khách hàng cách sử dụng không?”

Anh dùng giọng điệu mỉa mai để trêu đùa cô, còn tay thì nắm chặt lấy tay Hoàng Ngân.

Đôi mắt lạnh lùng kia vẫn cứ nhìn chăm chăm về phía Hoàng Ngân, làm cho cô cảm thấy tay chân luống cuống.

Hoàng Ngân biết anh chắc hẳn đã nhận ra cô.

Cô định bỏ chiếc mũ trên đầu xuống, chuẩn bị một trận sống mái với Cao Dương Thành, nào ngờ, khi cô vừa định gỡ mặt nạ xuống thì lại nhìn thấy Khuất Mỹ Hoa và... Ôn Thuận Như đang từ trong đám người đi về phía bọn họ!!

Hoàng Ngân hoảng hốt, khuôn mặt bên trong chiếc mặt nạ cũng trở nên trắng bệch.

“Đồ Hoàng Ngân, nếu như người ở bên trong bộ quần áo này đúng là cô thì cô chết chắc rồi!!”

Cao Dương Thành cầm lấy đầu của Logger Vick, cố gắng kéo nó ra khỏi người cô.

Người phụ nữ đáng chết này, thế mà lại biến cuộc sống của mình trở nên nghèo hèn như vậy!!

“Anh buông tôi ra!!”

Hoàng Ngân ra sức giữ chiếc mặt nạ trên đầu mình, chống lại anh đến cùng.

Chết tiệt, nếu để Ôn Thuận Như biết cô đang ở thành phố A thì một nhà bốn người của cô sẽ không sống yên ổn được.

“Tên khốn!!” Hoàng Ngân ôm lấy đầu của mình, tức giận đá Cao Dương Thành một cái, nhưng lại bị anh né được.

Nhân lúc đó, Hoàng Ngân ôm lấy đầu của mình, mặc bộ quần áo hoạt hình, vung về chạy trốn, đáng vẻ buồn cười này của cô làm cho người đi đường liên tục quay đầu nhìn.

Cao Dương Thành cũng không nghĩ nhiều, lập tức chạy đuổi theo, bây giờ anh càng chắc chắn người đó chính là Đồ Hoàng Ngân!!

“Cô tốt nhất là dừng để cho tôi bắt được cô! Nếu không, cô chết chắc rồi!”

Trên đường, nhiều người đến mức làm cho Hoàng Ngân muốn khóc.

Mặc bộ quần áo này để chạy đã rất mất sức, giờ lại thêm dòng người đông đúc, làm cho Hoàng Ngân vô cùng khó khăn, nhưng may mà không chỉ có mình cô bị cản trở, Cao Thành Dương, người vẫn luôn kiên trì đuổi theo cô cũng không khá hơn là mấy.

Hoàng Ngân thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn về phía người đàn ông vẫn đang kiên trì đuổi theo mình: “Đáng chết! Rốt cuộc là anh ta muốn làm cái gì!”

Cuối cùng thì Hoàng Ngân cũng thoát ra khỏi dòng người, cô lại tiếp tục chạy, đến khi nhìn thấy có phòng vệ sinh thu phí, cô như thể gặp được mẹ đẻ không bằng, kích động đến mức suýt khóc, cô cũng không kịp suy nghĩ nhiều, nhanh chóng chạy vào trong nhà vệ sinh.

Hoàng Ngân cúi mặt nạ hình Logger Vick xuống, ngồi lên trên nắp bồn cầu, thở hồng hộc.

Bộ trang phục này là loại kín gió, cho dù bên ngoài có lạnh như thế nào thì bên trong cũng giống như lồng hấp, cộng thêm việc cô còn mặc nó chạy cả đoạn đường, nên lúc này cả người Hoàng Ngân đều ướt đẫm, mồ hôi đầm đìa, mái tóc dài cũng vì mồ hôi mà bết lại, đáng vẻ của cô lúc này cũng không khác người ăn xin là mấy.

Nhưng, cho dù như vậy, điều đáng được ăn mừng là cô đã thành công vứt bỏ đồng phận phức kia đi rồi!

Nói thật, cô cũng không muốn Cao Dương Thành nhìn thấy đáng vẻ chật vật như thế này của mình!

Nhưng, cô còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, trong nháy mắt, cánh cửa nhà vệ sinh bị người ở bên ngoài mở ra.

Sau đó, ‘rầm’ một tiếng, cánh cửa bị khóa lại.

Hoàng Ngân trừng mắt, ghen hòng nhìn Cao Dương Thành đột nhiên xuất hiện trong nhà vệ sinh!

Gương mặt vô cùng đẹp trai của anh trở nên tối tăm, anh đứng trước mặt cô, lạnh lùng nhìn cô chăm chăm.

Chiếc áo trắng của anh có phần ẩm ướt, mồ hôi làm cho chiếc áo trở nên trong suốt, khiến cho cơ bắp của anh càng trở nên gợi cảm và cường tráng, cơ ngực săn chắc cũng phập phồng theo nhịp thở của anh, hơi thở nam tính của anh được bộc lộ rõ ràng, quả thật có thể dùng kiểu diễn ướt át để miêu tả đáng vẻ vừa tức giận vừa lạnh lùng này của anh.

Nhưng bây giờ không phải là lúc để mê trai!

Hoàng Ngân nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc của mình, cô ngồi xuống, kiêu ngạo ngẩng cao đầu, nhìn thẳng về phía Cao Dương Thành, mang theo chút tức giận: “Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Đôi môi mỏng của Cao Dương Thành khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười nhạt, sau đó anh cúi người lại gần Hoàng Ngân: “Đồ Hoàng Ngân, cô được lắm, hết lần này đến lần khác làm cho tôi phải thay đổi cách nhìn về con người cô!”

Cho nên, anh ta đuổi theo cô lâu như vậy là vì muốn si nhục cô?

Khi cảm nhận được hơi thở nóng bỏng của anh lại gần, Hoàng Ngân cảm thấy có chút khó thở, cô lùi về phía sau theo bản năng, sau đó chống lại ánh mắt chăm chọc của anh mà không chút sợ hãi: “Chẳng lẽ anh không dùng thứ này nên cũng không cho người khác bán sao?”

Sau đó, nhìn thấy anh còn đang cầm hộp bao cao su trong tay, Hoàng Ngân liền đuổi tay ra, lạnh lùng nói: “Trả tiền đi.”

Con người đen nhánh của Cao Dương Thành híp lại, đáy mắt hiện lên sự tức giận, ánh mắt anh giống như những lưỡi dao sắc bén, chỉ hận không xuyên thủng người của cô.

Anh đột nhiên lạnh lùng mỉm cười.

Anh đuổi tay, ngang ngực nắm lấy cằm của Hoàng Ngân, khiến cho cô ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt mình: “Đồ Hoàng Ngân, đột nhiên tôi lại cảm thấy vô cùng hứng thú với món đồ này của cô!”

Hoàng Ngân bị anh giữ chặt, làm cho hơi thở của hai người hòa vào với nhau, Hoàng Ngân có thể cảm giác được hơi thở nóng bỏng của anh đang bao trùm lấy cô, làm cho hơi thở của cô có phần dồn dập, mồ hôi trên trán cũng càng nhiều thêm.

Nhưng cô vẫn cố gắng hết sức làm cho bản thân bình tĩnh lại.

“Tốt... tốt lắm! Vậy thì bác sĩ Cao hãy mua thêm một ít nữa để khi về thử xem sao?”

Trong giờ phút quan trọng này mà Đỗ Hoàng Ngân cô vẫn không quên đẩy mạnh tiêu thụ.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 51: Tôi mua hết chỗ này

“Đương nhiên rồi.” Cao Dương Thành cười nhạt: “Nhưng mà còn cần cô Đỗ tự mình chỉ cho tôi cách sử dụng mới được!!”

Anh lạnh lùng lên tiếng, sau đó cúi đầu, mạnh mẽ hỏi lên đôi môi của Hoàng Ngân, tùy ý chiếm lấy hơi thở mùi đàn hương của cô.

“Ưm um um...”

Hoàng Ngân không ngờ anh lại đột nhiên hôn cô: “Cao Dương Thành, anh buông tôi ra, um...”

Cô giờ tay đẩy người đàn ông trước mặt mình, cố gắng gầy giữa trong lồng ngực của anh.

Nhưng, Cao Dương Thành đã bị lửa giận thiêu đốt lý trí từ lâu, một tay anh giữ hai cánh tay đang gầy giữa của Hoàng Ngân lên trên đỉnh đầu, nụ hôn ướt át lại rơi xuống đôi môi, gò má của Hoàng Ngân...

“Cao Dương Thành...”

Hoàng Ngân không thể chạy thoát, cô bị anh ôm chặt vào trong lồng ngực, giống như rơi vào bước đường cùng vậy.

Khuôn mặt nhỏ nhắn bị nghiền đến đỏ bừng, tiếng thở dốc càng thêm sâu: “Anh... đừng có mà giờ trò lưu manh... a... um um...”

Trong lúc Hoàng Ngân đang kháng nghị thì đôi môi của người đàn ông kia rời khỏi đôi môi cô, sau đó trực tiếp tấn công về phía chiếc cổ trắng nõn của cô.

Cái cảm giác tê dại bỗng nhiên ập đến này làm cho Hoàng Ngân không nhận được mà khẽ rên thành tiếng.

Khuôn mặt cô bỗng nhiên nóng bừng như bị bỏng vậy, thân hình nhỏ bé không ý thức được mà run rẩy, đôi mắt như bị bịt kín một tầng sương mù: “Anh muốn làm gì, anh đừng có lại gần!!”

Bàn tay to của Cao Dương Thành thô bạo kéo bộ quần áo không thoáng khí trên người Hoàng Ngân xuống, động tác của anh tràn ngập sự không kiên nhẫn và bức dọc: “Đỗ Hoàng Ngân, sao cô cứ muốn làm cho cuộc sống của mình trở nên bất tiện như vậy!! Chẳng phải cô muốn bán bao cao su sao? Không phải là trải nghiệm siêu mỏng, chỉ cần dùng là không thể dừng lại sao? Lại đây! Bây giờ lập tức làm cho tôi không dừng lại được!! Nếu như thứ này quả thật tốt như cô nói thì tôi sẽ mua, mua hết chỗ bao cao su này của cô!!”

Cao Dương Thành tức giận mà gào thét với Hoàng Ngân, đôi mắt đỏ ngầu không hề che giấu sự tức giận trong lòng anh.

Anh đang tức giận, nhưng mà, rốt cuộc anh đang tức giận cái gì!!

“Cao Dương Thành, anh điên rồi sao! Tôi bán bao cao su ở trên đường thì liên quan gì đến anh? Cái này đáng để anh đuổi theo tôi một quãng đường xa như vậy để si nhục tôi sao?”

Hoàng Ngân đỏ hoe cả mắt, cô không chút yếu thế nào mà đánh trả lại anh, cô tức giận ném ‘Logger Vick’ trong tay lên người anh, món đồ rơi xuống đất, cuối cùng còn lăn vài vòng, làm cho nó trở nên bẩn thỉu, Hoàng Ngân trề môi ra, những giọt nước mắt từ thân cứ liên tục chảy ra, không có cách nào kìm lại được.

“Đồ khốn nhà anh!! Một ngày nhện nhện như ngày hôm nay lại bị anh làm hại không bán được gì cả!! Còn có bộ quần áo này, là tôi bỏ một khoản tiền lớn ra để thuê, bây giờ cũng bởi vì anh mà trở thành như vậy, anh đền cho tôi, anh đền cho tôi!!! Hu hu hu...”

Hoàng Ngân giống như một đứa bé đang ăn vạ, cô ngồi trên nắp bồn cầu, bởi vì tủi thân mà òa khóc.

Cao Dương Thành nhìn thấy đáng về đáng thương kia của cô thì trong lòng có phần áy náy, trong lúc nhất thời anh chỉ biết đứng đó mà không nói nổi một lời.

“Đừng khóc!”

Anh nhìn con tức để dễ đánh cô.

Kết quả, Hoàng Ngân lại càng khóc lớn hơn: “Anh đừng có động vào tôi!!”

Cô tức giận gào thét với anh, cả người ngồi co ro trên nắp bồn cầu, cô ngồi ôm lấy gối, càng khóc lớn hơn.

“Đỗ Hoàng Ngân, nếu cô còn khóc thì tôi sẽ lại tiếp tục hôn cô!!”

Lời đe dọa của Cao Dương Thành, làm cho Hoàng Ngân ngẩng mặt lên, nước mắt của cô bỗng nhiên như dừng lại nơi khóe mắt, lông mày, là chẳng khóc.

Đột nhiên, “Oa...” một tiếng, Hoàng Ngân không thể khống chế được cảm xúc của bản thân, lại một lần nữa khóc lớn: “Anh còn dám đe dọa tôi? Cái tên khốn nhà anh, đồ khốn khiếp! Hu hu hu...”

“...”

Bà nó!!

Không hề nghĩ ngờ, Hoàng Ngân lại bị Cao Dương Thành hôn.

Con người anh, từ trước đến nay đều là một người đàn ông tốt đã nói là sẽ làm!

Đôi môi ẩm ướt của anh dây dưa với đôi môi đỏ mọng của Hoàng Ngân, đầu lưỡi ẩm áp mạnh mẽ cắn hăm răng của cô ra, vừa vội vã lại vừa dịu dàng chiếm đoạt lấy hơi thở mùi đàn hương của Hoàng Ngân, hút lấy từng hơi thở của cô.

Bàn tay to của anh cách bộ trang phục dày sù, mạnh mẽ ôm lấy thân thể mềm mại của Hoàng Ngân, hai người quá quyết lấy nhau.

Hoàng Ngân rõ ràng muốn phản kháng, muốn từ chối, nhưng khi đối mặt với sự ngang ngược mà dịu dàng này của anh thì cô lại không có chút sức lực nào để chống lại.

Đôi mắt kiêu diễm của cô như phủ kín một tầng sương mù, tội nghiệp nhìn anh, đáng về yếu đuối, bất lực như vậy làm cho người đàn ông trước mặt càng thêm muốn cô!!

“Cũng không biết thằng bé Dương Thành này chạy đi đâu rồi, bảo đi hút thuốc mà giờ đã không thấy tăm hơi đâu!”

Đột nhiên, ngoài cửa truyền đến một giọng nói quen thuộc, làm cho hai người đang ôm hôn trong nhà vệ sinh ngáy người.

Hoàng Ngân chết đứng, khuôn mặt cũng trở nên trắng bệch.

“Có lẽ anh ấy không tìm thấy chúng ta, hay là chúng ta gọi điện cho anh ấy xem.” Người nói ra những lời này là Khuất Mỹ Hoa.

Hoàng Ngân hoảng sợ nhìn Cao Dương Thành, mà anh thì cũng đang nhìn cô.

Chỉ là, cô lại không hề nhìn thấy một chút hoảng loạn hay khẩn trương nào trong đôi mắt anh.

“Điện thoại của anh...”

Hoàng Ngân nhỏ giọng nhắc nhở anh.

Nhưng cô vừa nói dứt lời thì chiếc điện thoại trong túi Cao Dương Thành lại vang lên.

Hoàng Ngân sợ hãi, trong một khoảnh khắc, hồ hạp của cô giống như muốn dừng lại vậy.

“Ừa?”

Ngoài cửa truyền đến giọng nói nghi ngờ của Khuất Mỹ Hoa.

Cao Dương Thành tức mắt nhìn khuôn mặt tái nhợt của Hoàng Ngân, từ từ lấy chiếc điện thoại trong túi ra, màn hình thông báo hiện lên hai chữ ‘Mỹ Hoa’, anh không hề do dự mà chuyển chế độ điện thoại về im lặng.

“Mẹ, có phải con nghe nhầm không? Lúc mới nói máy với điện thoại của Dương Thành thì ở đây cũng vang lên tiếng điện thoại.” Khuất Mỹ Hoa nói, nghi ngờ đẩy cánh cửa phòng vệ sinh nơi Hoàng Ngân đang đứng.

Hoàng Ngân lập tức khẩn trương đến mức cả người đều cứng đờ, cô nhìn chăm chăm về phía cửa, một lúc lâu sau cô mới thở phào nhẹ nhõm, may mà ổ khóa ở chỗ này là loại tốt.

“Bên trong có người không?”

Khuất Mỹ Hoa ở bên ngoài, hô lên để dò xét.

Hoàng Ngân khẩn trương đến mức túm chặt ống tay áo của Cao Dương Thành, bỗng nhiên, cô nảy ra một ý, cô nắm lấy mũi, gần giọng xuống, dùng tiếng địa phương ở quê mình, bắt đầu giả vờ như là nghe điện thoại.

“Mẹ, mẹ đừng gọi điện cho con nữa, con lập tức về đây.”

“Dạ, dạ, được rồi! Con đang đi vệ sinh! Không nói chuyện với mẹ nữa...”

“Dạ dạ, hẹn gặp lại, um um...”

‘Cuộc điện thoại’ của Hoàng Ngân cũng kết thúc, cô còn chưa kịp có phản ứng khác thì đôi môi đỏ mọng lại bị tập kích, đôi môi cô bị đôi môi anh che phủ, tùy ý dẩy dụa.

Đôi mắt của Hoàng Ngân mở to, gần như là không tin được, tên khốn Cao Dương Thành này...

Trong tình huống như vậy mà anh còn dám hôn cô!!

Chẳng lẽ anh không biết người ở bên ngoài là mẹ và người vợ tương lai của mình sao?!!

Hoàng Ngân lập tức cảm thấy bản thân mình giống như đang vụng trộm với chồng của người ta ở ngay trước mặt vợ cả, trong lòng vừa xấu hổ vừa tức giận, muốn đẩy anh ra nhưng lại không lay động được anh, đến cả kêu cứu hay chửi rủa cũng không được!

Tên khốn này, nhất định là cố ý!!

Sau khi Hoàng Ngân diễn vở kịch lúc này thì Khuất Mỹ Hoa mới cảm thấy mình đã suy nghĩ nhiều, cô ta lại tiếp tục gọi điện cho Cao Dương Thành, nhưng vẫn không có ai nghe máy.

Mà bên trong nhà vệ sinh, hành động của Cao Dương Thành lại càng thêm quá đáng.

Hàm răng trắng sáng khẽ gặm cắn lên chiếc cổ trắng nõn của cô, những dấu hôn màu đỏ tím cũng liên tục xuất hiện trên làn da mịn màng của cô.

Hoàng Ngân tức đến mức gợn tay lên đánh anh, nhưng cũng không có hiệu quả, cuối cùng chỉ khiến cho anh càng thêm ngang ngược mà chiếm đoạt!

Bàn tay to nóng rực của anh trực tiếp đi vào bên trong áo sơ mi của Hoàng Ngân, sau đó nhanh chóng nắm lấy vòng một đẩy dả của cô, tùy ý vuốt ve, làm cho bộ phận mềm mại kia biến thành những hình dáng mê người.

Hoàng Ngân muốn kêu lên, nhưng hai người phụ nữ ngoài kia làm cho cô không dám lên tiếng.

Cô muốn phản kháng, nhưng khi đối mặt với sức mạnh của anh thì lại không còn chỗ trốn.

Cô giống như một con thú nhỏ đáng thương bị vây nhốt, chỉ có thể để mặc cho anh bắt nạt, chiếm lấy!

Hoàng Ngân biết, anh cố ý, anh cố ý bắt nạt cô, nhục nhã cô...

Có lẽ anh còn chưa thể quên được những đau khổ và chua xót mà bốn năm trước cô mang đến cho anh.

“Đi thôi, chúng ta ra ngoài tìm nó thôi.”

Gọi điện thoại cũng không được, nên hai người phụ nữ kia lập tức đi ra ngoài sau khi đi vệ sinh.

Mà lúc này, Cao Dương Thành cũng buông Hoàng Ngân ra.

Hoàng Ngân ngồi trên nắp bồn cầu, hờn hển trừng mắt nhìn người đàn ông trước mặt, khuôn mặt thanh tú cũng đỏ bừng vì xấu hổ, nước mắt ngập tràn ra nơi khóe mi, càng tủi thân thì lại càng tức giận: “Cao Dương Thành, đồ điên nhà anh!!”

Đôi mắt sâu thẳm thẳm của anh nhìn chăm chú về phía đôi môi sưng đỏ của Hoàng Ngân, khóe miệng hơi nhếch lên, ra vẻ hờ hững nói: “Đến ngày hôm nay tôi vẫn cảm thấy tò mò, không biết khi ngoại tình thì sẽ kích thích như thế nào...”

“Thấy cô khi ở dưới tôi chặt vật như vậy, Đồ Hoàng Ngân, cảm giác đó, quả thật là không tồi!!”

Cao Dương Thành nói, sau đó lấy bảy mươi nghìn ở trong túi ra, để trên nắp bồn cầu: “Đây là tiền bao cao su, sau khi quay về, tôi sẽ cẩn thận thư với Mỹ Hoa, nếu như không tệ thì tôi sẽ lại đến tìm cô!”

Anh vừa dứt lời, liền mở cửa phòng, rồi ung dung đi ra ngoài.

Phong thái lịch sự, đủ để làm cho mọi người quên mất chuyện anh bước ra từ trong nhà vệ sinh nữ.

“Tên khốn!!”

Hoàng Ngân tủi thân cảm bảy mươi nghìn lên, rồi bước ra bên ngoài, nước mắt rơi như mưa: “Ai cần tiền của anh, tên khốn Cao Dương Thành nhà anh, đồ lưu manh!!”

Cao Dương Thành đi ra khỏi nhà vệ sinh, anh nhìn xuống hộp bao cao su được sản xuất trong nước trên tay mình, sau đó cảm thấy lông mày gật liên tục.

Rốt cuộc là người phụ nữ này đang làm cái quái gì vậy!!

Không bán rượu thì đi bán bao cao su? Hai tỷ anh để lại cho cô đâu? Đã tiêu vào chỗ nào rồi? Còn có Đoàn Vũ Đạt, anh lại để vợ mình đi làm loại công việc này sao?

Tất cả những điều này cũng quá kì lạ rồi!

Cao Dương Thành tiện tay ném hộp bao cao su trong tay vào thùng rác, sau đó bước về phía mà lúc này Hoàng Ngân mới đứng.

Ở chỗ đó còn có không ít nhân viên tiếp thị đang ra sức giới thiệu sản phẩm.

Cao Dương Thành ung dung bước đến: “Đếm xem, chỗ này có bao nhiêu hộp, tôi đều mua hết.”

“Cái gì?”

Nhân viên bán hàng ở quầy đương nhiên là không ngờ được sẽ có một ông chủ lớn như vậy xuất hiện, anh ta ngạc nhiên đến mức không khép mồm vào được, thậm chí còn có chút không dám tin.

Cao Dương Thành nhàu mày, có chút không kiên nhẫn, thúc giục nói: “Tính xem là bao nhiêu tiền.”

Mua bao cao su ở trên đường lớn đã không phải là một chuyện về vang gì, nay lại còn mua nhiều như vậy, chẳng phải bỗng nhiên sẽ bị mọi người nhòm ngó sao? Cao Dương Thành cảm thấy anh vì người phụ nữ ngu ngốc tên Đỗ Hoàng Ngân kia mà mất hết mặt mũi rồi!

“Được, được, làm liền ạ!”

Nhân viên bán hàng bắt đầu kích động đi tính tiền.

Cao Dương Thành đứng ở cạnh quầy, hút thuốc chờ đợi kết quả.

“Thưa anh, đã xong rồi, chỗ này có hai mươi thùng, mỗi thùng có năm mươi hộp, mỗi một hộp có giá bảy mươi nghìn, cho nên tổng cộng là bảy mươi triệu, bởi vì anh mua nhiều nên chúng tôi giảm cho anh 12%, chỉ còn sáu mươi một triệu sáu trăm nghìn! Xin hỏi anh trả bằng tiền mặt hay quẹt thẻ ạ?”

Cao Dương Thành lấy một chiếc thẻ vàng VVIP từ trong ví ra, nhàu mày hỏi: “Các anh sẽ có tiền hoa hồng chứ.”

“Dạ, đúng vậy.” Nhân viên bán hàng kia thành thật trả lời.

“Vậy thì anh cứ tính bảy mươi triệu đi, khi viết hóa đơn thì nhớ viết tên Đỗ Hoàng Ngân vào.”

“Dạ?”

Nhân viên tiếp thị còn cho là mình nghe không rõ.

Cao Dương Thành ngược lên nhìn anh ta: “Có vấn đề gì sao?”

“Không... không có.” Nhân viên bán hàng tuy nói không có, nhưng trong lòng thì đã sớm mắng một trận.

Anh ta vốn cho là lần này mình sẽ kiếm được một khoản, nào ngờ tiền đến tay rồi lại còn dễ vượt mất!

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Một đêm n lần

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Mãi đến khi nhìn thấy nhân viên bán hàng viết tên Đỗ Hoàng Ngân, Cao Dương Thành mới đưa chiếc thẻ trong tay ra: “Tôi sẽ không mang hai mươi thùng hàng này đi, anh bảo cô ấy nghĩ cách chuyển đến cho tôi.”

“Dạ, phiền anh cho tôi xin địa chỉ.”

“Không cần.” Cao Dương Thành từ chối: “Anh nói với cô ấy là tôi họ Cao. Cô ấy sẽ biết nên gửi đến chỗ nào.”

Cao Dương Thành nói xong liền đi, đầu cũng không ngoảnh lại lấy một lần.

Anh vừa mới rời khỏi thì Hoàng Ngân cũng chật vật quay về.

Khi cô về đến nơi thì thấy mọi người đang tháo bát xuống, Hoàng Ngân có chút nóng nảy: “Ồi chao, mọi người đang làm gì vậy? Sao hôm nay lại không bày sạp nữa? Bây giờ mới là lúc đông đúc nhất mà!”

“Còn bày cái gì nữa, cô Đỗ, nhờ phúc của cô nên hôm nay có một ông chủ lớn đến mua hết hai mươi thùng bao cao su của chúng ta rồi!” Nhân viên bán hàng ghen tỵ nói.

“Có ý gì?” Hoàng Ngân vẫn không hiểu lắm.

“Tự cô xem đi.” Nhân viên bán hàng đưa hóa đơn cho cô.

Hoàng Ngân nhìn những con số trên đơn hàng mà có phần không dám tin: “Mua hết hai mươi thùng? Ai vậy? Lợi hại như vậy sao, anh ta có thể dùng hết sao? Dù sao chỗ đó cũng có đến 12000 chiếc đó!!”

Trời ạ! Cho dù một năm 365 ngày, đêm nào anh ta cũng dùng thì chỗ đó cũng đủ dùng trong 32 năm!!

Người đàn ông này cũng quá lợi hại rồi!!

“Tôi không biết anh ta có lợi hại hay không, nhưng người ta còn nhân mạnh phải ghi tên cô trên hóa đơn, giảm cho anh ta 12% mà đối phương cũng không cần! Đỗ Hoàng Ngân, tôi nghĩ, lúc anh ta mua hơn mười nghìn chiếc

bao cao su này thì chắc cũng đang nghĩ làm thế nào để dùng hết chỗ đó với cô đấy! Nói anh ta không thích cô thì có ma mới tin!”

“Ồ, sao anh lại nói như vậy! Cái gì gọi là nghĩ cách dùng hết chỗ đó với tôi? Tôi còn không biết tên của người ta, thì sao có thể giao nhiệm vụ nặng nề này cho tôi chứ!”

“Anh ta nói anh ta họ Cao, còn báo cô chuyển hai mươi thùng hàng này đến cho anh ta!”

“Họ Cao?”

Hoàng Ngân không còn gì để nói nữa.

Chẳng lẽ là Cao Dương Thành? Cái tên điên đó...

Mua nhiều bao cao su như vậy, anh ta có thể dùng hết được sao?!

Hoàng Ngân khẽ cắn môi, trong lòng có phần dè dặt.

Khi cô nghĩ đến những lời đồng nghiệp vừa nói thì không nhận được mà đỏ mặt.

Hoàng Ngân kết thúc công việc, ôm bộ trang phục ‘Logger Vick’ của mình đi lên tàu điện ngầm về nhà.

Nửa tiếng sau, cô ra khỏi tàu điện ngầm, đi về phía con hẻm nhỏ ở trước cửa nhà.

Lúc này, trong đầu Hoàng Ngân loạn như ma, toàn bộ suy nghĩ của cô vẫn còn đang nghĩ về lúc ở trong nhà vệ sinh, cô về còn chưa hoàn hồn.

Đôi mắt đỏ mọng của cô sưng to, nhẹ nhàng nhắm mắt cũng có thể cảm nhận được sự đau đớn, có thể đoán được nụ hôn của người kia thô bạo đến nhường nào.

Còn trên cổ...

Hoàng Ngân vẫn không nhận được mà đưa tay sờ lên cổ, nơi đó có những dấu hôn màu đỏ tím, giống như bông hoa anh túc kiêu diễm, bởi vì làn da trắng nõn nên những dấu vết đó càng thêm chói mắt.

Cô cúi đầu thờ dãi, ép buộc bản thân mình phải loại bỏ những suy nghĩ không nên có, điều chỉnh lại cảm xúc rồi tiếp tục đi về nhà.

Khi Hoàng Ngân đi đến cuối ngõ thì bỗng nhiên dừng lại.

“Cô Khuất?”

Hoàng Ngân ngạc nhiên nhìn Khuất Mỹ Hoa đang đứng ở trước mặt mình.

Phía dưới ngọn đèn đường từ mù, cô ta mặc một chiếc váy liền màu đen, đứng trong bóng đêm, cảm giác có phần lạnh lẽo và đáng sợ.

Khuôn mặt vẫn luôn mang theo nụ cười dịu dàng của cô ta nay lại lạnh lẽo đến mức không ai dám lại gần.

Sau khi nhìn thấy Hoàng Ngân, cô ta bước ra, tiếng giày cao gót cũng từ từ đến gần.

Đây là lần đầu tiên Hoàng Ngân nhìn thấy một Khuất Mỹ Hoa như vậy, nói thật, lúc mới thấy đối phương, cô còn bị sự lạnh lùng của cô ta dọa sợ, nhưng Hoàng Ngân cũng nhanh chóng làm cho bản thân bình tĩnh lại.

“Cô Khuất, cô đến tìm tôi sao?”

Hoàng Ngân hỏi cô ta.

Khuất Mỹ Hoa lạnh lùng nhích khóe miệng, sau đó giơ tay lên, ‘bốp...’ một cái, âm thanh vô cùng trong trẻo, cô ta không chút do dự mà tát mạnh lên má trái của Hoàng Ngân.

Lập tức, làn da trắng nõn nhanh chóng hiện lên năm dấu tay đỏ rực, một bên má cũng bắt đầu sưng lên.

Sự cố bất ngờ này làm cho Hoàng Ngân ngơ ngời, cô che mặt, nhìn người phụ nữ lạnh lùng trước mặt mà có phần không dám tin.

Sau khi tát xong một cái thì Khuất Mỹ Hoa lại một lần nữa giơ tay định tát Hoàng Ngân.

Khi bàn tay của cô ta chuẩn bị lại gần Hoàng Ngân thì đã bị cô giơ tay lên giữ lại ở trên cao, Hoàng Ngân lạnh lùng nhìn cô ta, không hề có chút sợ hãi: “Khuất Mỹ Hoa, nếu cô muốn trút giận thì cũng phải chọn cho đúng đối tượng chứ? Đồ Hoàng Ngân tôi cũng không phải là người dễ bắt nạt!”

Cô vừa nói xong liền buông tay Khuất Mỹ Hoa xuống, sau đó giơ tay đẩy cô ta ra xa.

Khuất Mỹ Hoa đứng ở phía đối diện, cả người như chìm vào trong bóng đêm, cười lạnh hỏi Hoàng Ngân: “Đồ Hoàng Ngân, cảm giác khi làm tình nhân thế nào? Có phải là rất thoải mái, rất kích thích không?”

Những lời này của Khuất Mỹ Hoa làm cho trái tim của Hoàng Ngân đập nhanh hơn, cả người cứng đờ, còn khuôn mặt thì tái nhợt đi.

“Xem ra cô đã ngồi đến nghiện ở cái vị trí tình nhân đáng xấu hổ kia rồi!”

Cô ta vừa nói vừa bước lại gần, còn giơ tay nâng cằm Hoàng Ngân lên, cũng vì thế mà nhìn thấy được hết những dấu hôn chói mắt ở trên cổ cô.

Hoàng Ngân nhũn mảy, bực dọc tránh khỏi tay cô ta, nhưng khi đối mặt với lời chất vấn của đối phương thì cô lại không nói nên lời.

Trái tim như bị ai đó bóp chặt, khiến cho cô có cảm giác bản thân không thể hô hấp.

Hoàng Ngân lướt qua Khuất Mỹ Hoa rồi đi thẳng về nhà.

“Đồ Hoàng Ngân, nghe nói em gái của cô cũng rất thích ông xã của tôi phải không?”

Khi Khuất Mỹ Hoa nói ra hai chữ ‘ông xã’ thì vô cùng đắc ý, nhưng khi nhắc đến em gái cô thì giọng nói lại lạnh lẽo đến mức làm người khác sợ hãi.

Hoàng Ngân đứng lại, cô nắm chặt lấy quay túi, hít một hơi thật sâu, cố gắng làm cho bản thân mình bình tĩnh lại, sau đó cô mới xoay người lại, nhìn thẳng vào khuôn mặt u ám của người phụ nữ kia: “Khuất Mỹ Hoa, nếu cô dám động vào em gái tôi, thì tôi nhất định... sẽ không tha cho cô!!!”

Khuất Mỹ Hoa cười lạnh: “Cô yên tâm, người phụ nữ kia, tôi kinh không thèm động đến cô ta!”

Cô ta chỉ cần đợi hai chị em bọn họ trai cò đánh nhau, còn cô ta sẽ chính là ngư ông, chỉ cần ngồi chờ thu lợi!

Hoàng Ngân nấp máy môi, trong lòng cô có chút khó chịu: “Tôi không muốn làm người thứ ba chen vào giữa cô và Cao Dương Thành.”

Nhưng... mới lúc này cô còn hôn người đàn ông kia! Đó là sự thật, một sự thật làm cho cô không thể cãi lại!!

“Không muốn?”

Khuất Mỹ Hoa cười nhạt: “Nếu như không muốn, thế thì đồ hèn hạ quấy quýt với anh ấy ở trong nhà vệ sinh tối hôm nay là ai? Nhắc đến cũng thấy tình cờ, ông trời cố ý làm cho tôi rớt một bên hoa tai, tôi quay lại tìm, thế mà lại thấy hai người lần lượt bước ra từ trong nhà vệ sinh.”

Khuất Mỹ Hoa nói đến đây thì dừng lại, cô ta hít thở sâu, cố gắng dè dặt cảm giác đau đớn trong lòng, sau đó mỉm cười, giống như lại trở về với dáng vẻ dịu dàng ấm áp trước đây: “Không sao cả, Đồ Hoàng Ngân, cô hãy nhớ cho kỹ những chuyện mà hôm nay cô làm với tôi, một ngày nào đó... cô sẽ phải trả giá đắt cho những chuyện này!”

Nếu như không đến lúc bất đắc dĩ thì Khuất Mỹ Hoa sẽ không nói cho Ôn Thuần Như biết về sự tồn tại của Đỗ Hoàng Ngân!

Bởi vì, cô ta là người biết rõ nhất, cô ta có thể kết hôn với Cao Dương Thành đều là nhờ một tay Ôn Thuần Như thúc đẩy, mà thủ đoạn của Ôn Thuần Như lại quá ác, quá tàn nhẫn, cũng quá trực tiếp, nếu làm tổn thương người phụ nữ này, chạm đến ranh giới cuối cùng của Cao Dương Thành thì chỉ sợ anh sẽ sống mãi với Ôn Thuần Như, còn cuộc hôn nhân của cô ta và anh sẽ hoàn toàn thất bại, cho nên, nếu không đến lúc bất đắc dĩ thì cô ta không dám mạo hiểm như vậy!

Người phụ nữ như thế này, nên từ từ đùa chết cô mới được!!

.....

Hai ngày sau, phòng làm việc ngoại khoa thần kinh...

Cánh cửa thủy tinh bị đẩy ra, một bác sĩ nhìn vào trong phòng gọi: “Bác sĩ Cao, anh có bưu phẩm chuyển phát nhanh, mau xuống tầng một để ký nhận.”

Cao Dương Thành đặt hồ sơ bệnh án trong tay xuống, có hơi nghi ngờ: “Chuyển phát nhanh của tôi?”

“Đúng vậy, anh nhanh xuống xem đi!”

“Được, cảm ơn.”

Cao Dương Thành đứng dậy, cho hai tay vào trong túi rồi đi xuống tầng một.

Nhưng khi anh đi xuống đại sảnh ở tầng một thì thấy có rất nhiều y tá và bác sĩ đang đứng quanh quầy lễ tân, ồn ào thảo luận.

“Ồi chao, có phải là bác sĩ Cao quá lợi hại rồi không?”

“Wow, chỗ đó của bác sĩ Cao nhất định rất trâu bò, tôi muốn nhìn một cái, sờ một chút quá...”

“Mọi người nói xem, có khi nào bác sĩ Cao là người một đêm N lần không? Mua nhiều như vậy, trời ơi, không phải một đêm năm lần luôn chứ?”

Cao Dương Thành đứng từ xa cũng nghe thấy mấy cô y tá đang bàn về điều gì, nói chung, không biết khi họ nói ra những lời này sẽ cảm thấy như thế nào, còn người nghe như anh chỉ cảm thấy rất xấu hổ mà thôi.

“Nói chuyện gì vậy? Mọi người rảnh như vậy, hôm nay không phải trực ban sao?”

Cao Dương Thành phát tay, bình tĩnh, thông thả đi về phía họ.

“A... Chào bác sĩ Cao.”

Mấy cô gái vừa nhìn thấy đường sự đến thì lập tức đỏ mặt.

Cao Dương Thành mỉm cười, nhìn về phía nhân viên lễ tân, hỏi: “Trần, nghe nói tôi có chuyển phát nhanh?”

“À... đúng thế.”

Khuôn mặt của Trần hiện lên vẻ xấu hổ, thỉnh thoảng lại liếc mắt quan sát Cao Dương Thành, sau đó chỉ vào thùng hàng ở trước quầy lễ tân: “Bác sĩ Cao, là... cái này.”

Cao Dương Thành nhìn theo tầm mắt của cô ấy, sau đó lông mày anh liên tục giật giật.

Thứ đầu tiên đập vào mắt anh chính là dòng chữ: “Bao cao su Dishban” ở phía cuối còn có một dòng chữ lớn ghi “Kính gửi Cao Dương Thành”, đặc biệt ba chữ ‘Cao Dương Thành’ còn được viết rất to, giống như là sợ mọi người không biết đây là đồ của anh vậy.

Cao Dương Thành khẽ vuốt vuốt chân mày, anh cảm thấy có hơi đau đầu.

Không có gì phải nghi ngờ cả, đây chính là sự trả thù của Đỗ Hoàng Ngân dành cho hành vi tội tệ của anh tối hôm qua! Nhưng mà cách này cũng không khờ... quá hại người rồi!

“Bác sĩ Cao, hay là anh đi nhờ mấy người đồng nghiệp đến để giúp đi, chứ tôi thấy mình anh không bê được nhiều như vậy đâu?” Trần, nhân viên lễ tân tốt bụng nhắc nhở anh.

Cao Dương Thành miễn cưỡng gượng cười: “Tôi sẽ tự nghĩ cách, không cần phải làm phiền người khác đâu.”

“Bác sĩ Cao, để tôi giúp anh.” Những cô y tá trẻ ở xung quanh bắt đầu nhao nhao đăng ký, nói xong lập tức ôm thùng bao cao su chạy đến gần anh, xấu hổ nói: “Bác sĩ Cao, đi thôi.”

“Tôi cũng giúp, tôi cũng giúp!”

“...”

Sau đó, tình hình trở thành như thế này...

Có một hàng dài các y tá trẻ ôm thùng bao cao su đi theo sau bác sĩ Cao, về mặt của mỗi cô y tá ở đây đều vô cùng thẹn thùng, còn bác sĩ Cao anh có giống một tên bác sĩ cảm thụ, đang đợi để lên giường với họ không?

Hình ảnh này quả thật có gì đó sai sai.

Anh âm thầm hít một hơi thật sâu, nở một nụ cười khiêm tốn với những cô y tá nhiệt tình này, giả vờ bình tĩnh nói: “Cảm ơn mọi người đã nhiệt tình giúp đỡ, nhưng mà mọi người đều đặt xuống hết đi, mình tôi làm là được!”

Sau đó anh lấy điện thoại ra gọi cho Vũ Phong, nhỏ giọng nói: “Nhanh lên, gọi cả Thái Linh cùng xuống đây.”

Sau khi Vũ Phong và Thái Linh xuống đến nơi, nhìn thấy tình huống ở đó thì suýt nữa không nhận được cười.

“Nào, các người đẹp, mọi người bỏ bao cao su xuống đi, chuyện này để cảnh đàn ông chúng tôi tự mình làm!” Vũ Phong mỉm cười nhận lấy thùng bao cao su trong tay các y tá.

Mọi người căng da đầu, ôm mấy thùng bao cao su đi trong bệnh viện, làm cho mọi người đều ngoái đầu lại nhìn.

Vừa vào đến thang máy là Vũ Phong lập tức ôm bụng cười: “Lão nhì, cậu lợi hại vậy, xem ra gọi cậu là ‘lão nhì’ đúng là không sai mà!”

Vũ Phong vừa nói vừa không quên dùng ánh mắt mập mờ nhìn về phía ‘cậu nhỏ’ của Cao Dương Thành.

Khuôn mặt của Cao Dương Thành đen như Bao Công vậy, anh cười lạnh, sau đó không không để ý đến lời nói của đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Tình yêu đơn phương đau khổ của đỗ thanh nga

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Vũ Phong bị thái độ lạnh lùng này của anh dọa sợ, lưng áo ướt đầm mồ hôi, nhưng vẫn to gan lên tiếng: “Lão nhi, nói thật, cậu không bị cái gì gì đó kích thích chứ? Đột nhiên lại mua nhiều bao cao su như vậy... khụ khụ khụ, cậu muốn làm chết con nhà người ta trên giường sao!”

Những lời này của Vũ Phong làm cho Thái Linh đứng bên cạnh ôm bụng cười to.

Ánh mắt của Cao Dương Thành vẫn luôn chăm chú hướng về phía bảng thông báo số tầng, khi nghe thấy những lời này của Vũ Phong, ánh mắt anh hơi nhúu lại, khóe môi hiện ra một nụ cười lạnh: “Cậu cũng cho rằng tôi nên làm chết người này trên giường sao?”

“...”

Vũ Phong rút cổ lại: “Bản thân tôi thì thấy cô Khuất có vẻ yếu ớt, có vẻ như không chịu nổi trách nhiệm nặng nề này.”

Nụ cười của Cao Dương Thành càng lúc càng tùy ý: “Tôi tin là Đỗ Hoàng Ngân sẽ không làm tôi thất vọng!”

Vũ Phong và Thái Linh cùng lúc nuốt nước bọt...

Cho nên, bác sĩ Cao không chỉ muốn làm chết Đỗ Hoàng Ngân, mà còn muốn ngoại tình nữa!

12000 chiếc bao cao su, tối nay anh ta sẽ dành một phút để mặc niệm cho Hoàng Ngân.

Mà lúc này, Hoàng Ngân đang ngồi chăm chú vào bản thiết kế ở công ty bỗng nhiên liên tục hắt xì hơi, làm hại cô phải liên tục lấy khăn lau mũi.

Ai mà lại nhớ cô như vậy!

“Hoàng Ngân, giám đốc điều hành tìm cô, cô nhanh chóng đến phòng làm việc của anh ấy một chuyến đi.” Lưu Mai gọi cô.

“Ồ, được rồi!” Hoàng Ngân tiện tay ném giấy vào trong thùng rác, rồi đứng dậy vội vã đi đến phòng làm việc của Lý Kiến Thành.

Cô lịch sự gõ cửa vài tiếng rồi mới mở cửa bước vào: “Giám đốc điều hành, anh tìm tôi?”

“Đúng vậy, ngồi xuống đi.”

Lý Kiến Thành ra hiệu báo Hoàng Ngân ngồi xuống.

Hoàng Ngân cũng không khách khí, cô ngồi xuống chiếc ghế đối diện anh ấy.

“Cô nhìn qua kế hoạch này xem.”

Lý Kiến Thành đưa tập tài liệu trong tay cho cô: “Đây là kế hoạch mà cấp trên mới đưa xuống, là bản thiết kế của một khách sạn lớn.”

Hoàng Ngân mở ra nhìn, ngạc nhiên nói: “Ồ thành phố S?”

“Đúng vậy. Hôm nay đã bắt đầu xong với bên thành phố S, sáng mai sẽ cử người đến xem phòng ốc, cho nên, kế hoạch lần này còn phải làm phiền cô dẫn đội đi điều tra, phòng tài vụ đã đặt xong ô tô, tám giờ sáng mai sẽ xuất phát.”

“Giám đốc điều hành...”

Hoàng Ngân nhấp nháy môi, có phần khó nói: “Có thể để San đi chuyến này không? Tôi...”

“Cô không muốn đi công tác?” Lý Kiến Thành nghiêm túc nhìn về phía Hoàng Ngân, anh ấy đặt chiếc bút trong tay xuống, hỏi cô: “Vẫn lo lắng cho con trai của cô sao?”

“Đúng vậy.” Hoàng Ngân thành thật gật đầu.

“Hoàng Ngân, cô cũng biết, đây là quyết định của công ty, không phải là tôi hay cô có thể quyết được, người của bên kia cũng vì xem qua bản thiết kế của cô mới chọn công ty của chúng ta, cho nên, cô không từ chối được việc ngày mai, tuy con cái là quan trọng, nhưng thân là một thành viên trong công ty thì đây cũng là chuyện quan trọng! Nếu không thì như vậy đi, tôi xin với cấp trên, để cho cô chỉ cần ở thành phố S ba ngày, những chuyện sau đó sẽ do đoàn bên đó chịu trách nhiệm, còn cô về trước, như vậy thì sẽ không còn vấn đề gì rồi chứ?” Lý Kiến Thành nhượng bộ.

“Dạ, cảm ơn giám đốc điều hành đã thông cảm.”

“Được rồi, vậy thì không còn chuyện gì nữa, cô đi ra ngoài trước đi.”

.....

Buổi tối, Hoàng Ngân ở trong bệnh viện với Dương Dương, không ngờ Đỗ Thanh Nga cũng ở đây.

Nhưng đêm nay cô ấy có vẻ mất hồn mất vía, dáng vẻ cũng rất buồn bã, không biết đang suy nghĩ điều gì.

“Chị, em cảm thấy không thoải mái, muốn đi ra ngoài hít thở một chút...”

Đỗ Thanh Nga nói xong liền đi ra khỏi phòng bệnh.

Hoàng Ngân có chút không yên tâm, sau khi Đỗ Dương Dương đi ngủ thì cô lập tức đi ra ngoài tìm cô ấy.

Nhưng không ngờ khi cô đi đến cuối hành lang thì lại thấy cô ấy đang ở bên Cao Dương Thành.

“Bác sĩ Cao!”

Cao Dương Thành quay lưng về phía Đỗ Thanh Nga.

Tuy anh nghe thấy Đỗ Thanh Nga gọi mình nhưng cũng không hề có ý muốn dừng lại, mà cứ tiếp tục đi về phía trước.

“Bác sĩ Cao...”

Đột nhiên, Đỗ Thanh Nga chạy đến, ôm lấy tấm lưng cường tráng của anh.

Hoàng Ngân đứng yên tại chỗ.

“Anh thật sự sắp lấy vợ rồi sao?”

Đỗ Thanh Nga khóc.

Cánh tay cô ấy vẫn ôm chặt lấy anh.

Dáng vẻ lúc này giống như sợ anh sẽ biến mất bất cứ lúc nào vậy.

Cao Dương Thành không nhịn được mà nhúu chặt chân mày, anh duỗi tay đẩy cánh tay đang ôm chặt lấy mình của Đỗ Thanh Nga ra.

“Cô hai nhà họ Đỗ, làm phiền cô tự trọng một chút!”

Giọng nói của anh lạnh lẽo, không mang theo chút độ ấm nào.

“Em không muốn! Em không muốn...” Đỗ Thanh Nga chời xấu mà ôm chặt lấy anh, chết cũng không chịu buông tay: “Bác sĩ Cao, em không muốn anh lấy vợ! Hu hu...”

Cao Dương Thành nhìn xuống, anh hít cánh tay của cô ấy ra, xoay người lại, khi thấy đôi mắt đầm lệ của cô ấy thì khuôn mặt đẹp trai của anh cũng không có bất cứ biểu cảm nào: “Đỗ Thanh Nga, những lời nói trước đây của tôi còn chưa đủ rõ ràng hay sao?”

Giọng điệu bình tĩnh của anh, lạnh nhạt như nước vậy: “Nếu vậy thì tôi sẽ lặp lại một lần nữa.”

Ánh mắt của Cao Dương Thành khi nhìn Đỗ Thanh Nga lạnh lẽo đến mức không có lấy một chút độ ấm, càng không có chút tình cảm hay rung động nào: “Cô không phải là gu của tôi! Từ đầu đến chân, cô không có chỗ nào vừa mắt tôi cả! Nói dễ nghe một chút là tôi cảm thấy cô xấu xí! Còn nói khó nghe một chút thì Đỗ Thanh Nga cô không xứng với tôi! Đừng cứ không biết trời cao đất rộng mà quần quýt lấy tôi nữa, cho dù tôi có lấy vợ hay chưa, đều không có chút liên quan nào đến cô cả, có hiểu không!?”

Quả nhiên, sau khi Đỗ Thanh Nga nghe thấy Cao Dương Thành nói vậy thì sắc mặt của cô ấy lập tức trở nên trắng bệch, nước mắt rơi như mưa.

Hoàng Ngân cảm thấy cô không thể tiếp tục nhìn được nữa!

Cô bước về phía họ, che chở đằng trước em gái của mình, hít một hơi thật sâu, nhìn thẳng vào ánh mắt ngạt nhiên của Cao Dương Thành, lạnh lùng nói: “Bác sĩ Cao, lời nói là một loại nghệ thuật, anh có thể bỏ sức cho môn học này một chút không?”

Cao Dương Thành nhìn xuống, ánh mắt nhìn về phía khuôn mặt tràn đầy sự lên án của Hoàng Ngân, nhếch miệng cười: “Cô Đỗ, có thể nhờ cô dạy dỗ em gái mình một chút không, bầm lấy người khác cũng là một loại nghệ thuật, cô xem xem cô có thể để cho cô ta cũng bỏ sức cho môn học này một chút được không?”

Trước đây anh cũng bị Đỗ Hoàng Ngân quần quýt không buông như vậy, nhưng tại sao lúc đó anh chỉ cảm thấy bất lực với cô, chứ không hề có bất cứ cảm giác chán ghét nào cả?

“...”

Hoàng Ngân hít một hơi thật sâu, cô cảm thấy bản thân mình không đầu lại được miệng lưỡi của anh.

Khuôn mặt tái nhợt của Đỗ Thanh Nga lúc này đã trở nên trắng bệch, cô ấy bị những lời này của Cao Dương Thành làm tổn thương rất nhiều, nước mắt không ngừng chảy xuống, nhưng mà cô ấy vẫn có chút không cam lòng: “Bác sĩ Cao, em thật sự làm cho anh chán ghét như vậy sao? Anh nói đi, em có chỗ nào không tốt, em sẽ sửa, không được sao?”

Cao Dương Thành đứng thẳng người, nghiêm túc nhìn cô ấy: “Hay là cô nói xem, cô thích tôi ở điểm nào để tôi thay đổi, có được không?”

“Bác sĩ Cao, anh đừng có quá đáng quá!”

Hoàng Ngân không nhịn được mà nói chen vào, bảo vệ em gái của mình.

Cao Dương Thành lạnh lùng liếc nhìn Hoàng Ngân, sau đó lại chuyển ánh mắt lạnh lùng về phía Đỗ Thanh Nga: “Đỗ Thanh Nga, cô có biết cô cứ quần lấy tôi như vậy làm tôi cảm thấy rất phiền phức không, có lẽ cô cảm thấy đây là tình yêu, nhưng tôi lại cảm thấy rất phiền! Trong mắt của người khác...”

Khi nói đến đây anh dừng lại một chút.

Ánh mắt cũng hướng về phía Hoàng Ngân, sau đó không nói thêm gì nữa.

Phía sau anh còn muốn nói, “Trong mắt của người khác thì cô là kiểu người không có lòng tự trọng!”, nhưng anh lại không muốn thấy đáng về lên án anh của Đỗ Hoàng Ngân, cho nên, anh không nói nữa.

Hoàng Ngân biết rõ anh độc miệng như thế nào, mặc dù anh không nói tiếp, nhưng cô biết, những lời mà anh nói ra không có câu nào là dễ nghe cả.

“Bác sĩ Cao, là do chúng tôi đường đột, xin lỗi anh.”

Hoàng Ngân kéo Đỗ Thanh Nga đi về một phía khác của hành lang.

“Chị chị đừng kéo em! Em không đi, chị đừng kéo em!”

Đỗ Thanh Nga cố gắng thoát khỏi tay của Hoàng Ngân.

Cao Dương Thành đứng ở đầu hành lang bên này, hờ hững nhìn về phía hai người, nhìn bóng dáng cứng cỏi của Hoàng Ngân càng ngày càng xa anh...

Con người đen kịt này lại càng đen hơn.

Anh xoay người, đi thẳng vào trong thang máy.

Hôm đó, Đỗ Thanh Nga khóc suốt đêm.

Bởi vì, hôm sau Cao Dương Thành phải quay về thành phố S để tổ chức đám cưới với Khuất Mỹ Hoa.

Hoàng Ngân không biết mình nên dùng cảm xúc gì để đón nhận thông tin này...

Đỗ Thanh Nga khóc một đêm, thì cô cũng ở bên cạnh cô ấy một đêm

Sáng sớm hôm sau, những tia nắng yếu ớt xuyên qua làn sương mù, xuyên qua lớp kính cửa sổ, chiếu lên người Hoàng Ngân, giống như phủ một lớp vải mỏng màu vàng lên người cô...

Cô ngơ ngác nhìn về phía mặt trời chói chang ngoài cửa sổ, bỗng nhiên hai mắt đỏ hoe.

Cuối cùng thì anh cũng phải kết hôn rồi...

Như vậy, có phải là cô cũng có thể triệt để mất hết hy vọng rồi không...

Hoàng Ngân gơ tay ôm lấy cơ thể lạnh lẽo của mình.

Sáng sớm mùa đông, có chút lạnh.

Lúc này, điện thoại trong túi cô vang lên, là đồng nghiệp trong công ty gọi điện đến.

“Hoàng Ngân, cô đang ở đâu vậy? Chúng tôi đang trên đường đến bến xe đường dài.”

“Được, tôi lập tức đến đó.”

Hoàng Ngân cảm hành lý, đi đến bên giường của Dương Dương.

Đứa bé vẫn còn đang ngủ say, trong lúc ngủ, chiếc miệng chúm chím hơi chu ra, đáng yêu vô cùng.

Hoàng Ngân không nhịn được ý cười, cô gơ tay vuốt ve chiếc đầu trọc lóc của cậu bé, sau đó nhẹ nhàng hôn liên tục lên trán cậu: “Cục cưng, ba ngày mẹ không ở nhà, con nhất định phải biết tự chăm sóc cho mình, phải ngoan ngoãn đợi mẹ về...”

Nói xong, cô lại lo lắng giúp cậu bé đắp lại chăn: “Mẹ nhất định sẽ nhanh chóng trở về với Dương Dương.”

“Tạm biệt...”

Giọng nói của Hoàng Ngân dần trở nên nghẹn ngào.

Ba ngày...

Đối với hai mẹ con họ mà nói, ba ngày dài như ba năm vậy!

Huống hồ đối với cô mà nói, ba ngày của Đỗ Hướng Dương, càng là vô giá!

Khỏe mắt tốt nhoe, cô xoay người, kéo hành lý đi ra khỏi phòng bệnh của Dương Dương.

Ngồi trên chiếc ô tô đường dài đi thành phố S, Hoàng Ngân chưa bao giờ cảm thấy cảm xúc của mình đè nén như lúc này.

Cô không biết tại sao bốn năm sau lại quay về thành phố S, hay là vì... anh sắp kết hôn...

Cô dựa đầu vào cửa kính, đờ đẫn ngắm nhìn phong cảnh trên đường cao tốc, không biết bao lâu sau, có lẽ là vì mệt mỏi, cuối cùng thì Hoàng Ngân cũng chìm vào giấc ngủ.

Đến khi tỉnh lại, thì chiếc xe đã dừng tại bến xe đường dài của thành phố S.

“Đến nơi rồi.”

Truyện được up trên ứng dụng mê tình truyện mỗi ngày

Các đồng nghiệp bắt đầu nhao nhao xuống xe, Hoàng Ngân cũng xuống theo mọi người.

Đứng trong bến xe, cô ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời thành phố S, sắc trời u ám, giống như tâm trạng của cô vào lúc này.

Nhìn đoàn người hối hả qua lại, đều là những khuôn mặt xa lạ, nơi này, dường như mọi thứ đều thay đổi, rồi lại như chưa từng thay đổi điều gì.

Dường như cô lại nhớ đến kỉ nghỉ tết năm nào...

Khi đó, Cao Dương Thành anh còn chưa là bạn trai của Đỗ Hoàng Ngân cô.

Cô ngồi xe đường dài quay về thành phố A, bạn thân lôi kéo Cao Dương Thành đến tiễn cô, ai cũng tiếc nuối nói lời tạm biệt với cô, ngoại trừ anh. Anh chỉ hờ hững đứng trong đám người, không có ý muốn tiễn đến, đương nhiên, càng không có ý muốn nói lời tạm biệt với cô.

Hiển nhiên anh chỉ là người đi cùng bạn của mình đến để tạm biệt mà thôi.

Sau khi tất cả bạn bè đều nói lời tạm biệt, Hoàng Ngân cũng đến lúc phải lên xe, thì ánh mắt của cô vẫn cứ lưu luyến nhìn về phía Cao Dương Thành, vẫn hy vọng anh sẽ nói lời tạm biệt với mình, hoặc chỉ cần nói với cô một câu thôi, cô cũng thấy mãn nguyện.

Nhưng vào lúc anh xoay người bước đi thì hy vọng của cô cũng hoàn toàn vỡ vụn.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Thì ra hai người quen biết nhau

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hoàng Ngân vui vẻ gọi tên anh, tất cả sự vui mừng đều hiện lên trên mặt.

So với sự vui vẻ của cô thì Cao Dương Thành có vẻ bình tĩnh hơn, ánh mắt anh nhìn về phía khuôn mặt đỏ bừng vì lạnh của Hoàng Ngân, chân mày nhăn lại “Nếu như lúc đầu không biết tôi sẽ đến, có phải em sẽ mặc thêm mấy cái áo nữa không?”

Lời nói trực tiếp này của Cao Dương Thành làm Hoàng Ngân đỏ mặt.

Đúng vậy, bởi vì lúc sáng nghe tin anh sẽ đến, nên cô mới cố gắng trang điểm cho bản thân mình xinh đẹp một chút.

Cô mặc một chiếc váy dài màu trắng, khoác một chiếc áo gió dáng dài màu kaki, đi một đôi tất ren mỏng màu đen, phong cách gợi cảm làm cho đáng người của cô thêm cao gầy, xinh đẹp, nhưng mà cũng làm cô rét run.

Cao Dương Thành đặt chiếc túi trong tay lên trên vali của Hoàng Ngân, trong đó đều là đồ ăn.

Anh không chút do dự mà tháo chiếc khăn quàng trên cổ mình xuống rồi choàng lên cho Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân bị hành động đó dọa sợ, cô chỉ biết nhìn chăm chăm về phía anh.

Cô dờ dẫm đứng đó, ngốc nghếch ngắm nhìn khuôn mặt đẹp trai của anh, mặc cho anh tùy ý giúp cô đeo khăn quàng cổ, còn trái tim cô... đã sớm ngừng đập từ lâu rồi.

Nhiệt độ của anh bao trùm lên cô, đi thẳng vào tim cô, khiến cho cơ thể vốn lạnh như băng nhanh chóng trở nên ấm áp.

“Về đến nhà nhớ gọi điện thoại cho tôi.”

Giọng nói của anh vẫn cứ bình tĩnh, đương nhiên như vậy.

Sau đó, anh lại tháo găng tay của mình ra, nắm lấy đôi bàn tay nhỏ bé của Hoàng Ngân, tỉ mỉ giúp cô đeo găng tay.

Hoàng Ngân căng thẳng nhìn anh, có phần không rõ ràng: “Anh... sao lại đột nhiên làm vậy... em cảm thấy không quen...”

Trước đây không phải đều là cô nhiệt tình theo đuổi anh, đối tốt với anh, sau đó anh sẽ tỏ vẻ phiền phức mà tránh cô sao? Tại sao hôm nay...

“Vậy thì tốt nhất là em nhanh chóng làm quen đi.” Anh vẫn cứ hờ hững như trước, nhưng giọng nói lại ngang ngược đến mức không cho người khác phản bác.

“Cao Dương Thành, anh... anh có ý gì vậy?”

Khoảnh khắc đó, Hoàng Ngân cảm thấy cô có thể nghe rõ trái tim mình đang đập “thình thịch thình thịch.”

“Không phải em vẫn muốn hẹn hò với tôi sao?”

Anh mỉm cười nhìn cô: “Vậy thì tôi sẽ để em hẹn hò cho đủ...”

Hoàng Ngân nghĩ, cả đời cô sẽ không thể quên được nụ cười đó của anh.

Cho dù bây giờ nhớ lại thì nó cũng đủ để làm cho trái tim cô tan chảy...

.....

Vừa đến thành phố S, Hoàng Ngân và đồng nghiệp của mình đã vội vã bắt tay vào làm việc.

Cả ngày đều ở trong khách sạn để đo đạc, xem bản thiết kế, buổi tối, cậu chủ của khách sạn còn tổ chức tiệc để chào mừng bọn họ, sau khi ăn xong còn có rất nhiều hoạt động đón tiếp ở phía sau.

Những hoạt động này cũng không có gì ngoài ca hát và uống rượu, Hoàng Ngân vốn định từ chối, nhưng nghĩ đến việc đối phương là khách hàng lớn của công ty, Hoàng Ngân cũng không thể không nể mặt, cho nên cô bắt buộc phải tham dự buổi tiệc.

Điều làm cho Hoàng Ngân vui vẻ là Mộ Thanh Bình, cậu chủ của nơi này là một người đàn ông vô cùng lịch lãm, anh ta không mời rượu, cũng không ép các cô uống rượu, chỉ nói mọi người cứ tự nhiên là được, làm cho Hoàng Ngân cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

“Cô Đỗ đã từng đến thành phố S rồi sao?”

Mộ Thanh Bình đến gần Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân mỉm cười: “Bốn năm đại học tôi đều ở đây.”

“Ồ? Trùng hợp như vậy sao, cô học trường nào vậy?” Hình như Mộ Thanh Bình cảm thấy rất hứng thú với chuyện này.

“Khoa thiết kế, Đại học kĩ thuật lâm nghiệp.”

“Đại học kĩ thuật lâm nghiệp? Trùng hợp như vậy sao?” Mộ Thanh Bình bật cười: “Người anh em của tôi cũng học ở Đại học kĩ thuật lâm nghiệp, nhưng cậu ta học khoa y, không cùng khoa với cô.”

Khoa y...

Hoàng Ngân lại nhớ đến Cao Dương Thành, trong lòng cảm thấy chua xót.

“Đợi lát nữa bạn tôi đến, tôi sẽ giới thiệu để hai người làm quen! Cậu ta có thể xem là đàn anh của cô. Tên nhóc kia ưu tú đến mức làm cho tất cả đàn ông quen biết với cậu ta đều cảm thấy tự ti, nhưng mà, đáng tiếc là, đêm nay sẽ là buổi tối độc thân cuối cùng của cậu ta rồi, về sau cậu ta sẽ không còn tư cách để đi làm hại những thiếu nữ vô tội khác nữa.”

Khi Mộ Thanh Bình nói ra những lời này, giọng điệu của anh ta vô cùng hả hê.

Hoàng Ngân mỉm cười: “Được.”

“Cô xem, vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến liền.”

Mộ Thanh Bình đứng dậy, mỉm cười đi về phía cửa: “Chú rể, đã lâu không gặp!”

“Nghe Tề Vĩnh nói cậu chủ Mộ cậu tôi nay đang định gieo họa cho một người đẹp đến từ thành phố A? Có muốn giới thiệu một chút hay không?”

Khi giọng nói trầm ấm kia vang lên, Hoàng Ngân còn cho rằng cô đã nghe nhầm

Cô quay đầu lại, lập tức nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai không góc chết của Cao Dương Thành.

Những đường nét tinh xảo ẩn hiện dưới ánh đèn chùm, khuôn mặt tuấn tú khiến cho bao người say mê, mỗi lần nhìn thấy đều có thể làm cho người khác rung động.

Anh mặc một chiếc áo khoác gió dáng dài màu sẫm, phong thái lịch lãm, dáng người cao lớn, giống như người quân tử thời xưa vậy.

Khi Cao Dương Thành nhìn thấy Hoàng Ngân cũng sững sốt mất mấy giây.

Hiển nhiên anh cũng không ngờ được người đẹp mà mình nói đến lại là cô, ánh mắt khẽ lướt qua, anh nghiêng đầu, cười hỏi Mộ Thanh Bình: “Người đẹp mà Tề Vĩnh nói chính là cô ấy?”

Anh giống như chỉ tùy ý hỏi một câu, vừa nói vừa tháo găng tay sau đó quay người giao cho nhân viên phục vụ đứng bên cạnh.

“Cậu đừng nghe cái tên Tề Vĩnh kia nói bừa! Nào, để tôi giới thiệu cho cậu, rất trùng hợp, người đẹp này là đàn em thời đại học của cậu! Cũng học ở Đại học kĩ thuật lâm nghiệp, cô ấy tên là...”

“Đỗ Hoàng Ngân.”

Cao Dương Thành nói ra tên của Hoàng Ngân trước khi Mộ Thanh Bình kịp nói ra.

Hoàng Ngân nở một nụ cười gượng.

Mộ Thanh Bình ngạc nhiên: “Ồ, thì ra là hai người biết nhau sao?”

Cao Dương Thành mỉm cười, tuấn tú mà khiêm tốn, nhưng ánh mắt khi anh nhìn Hoàng Ngân lại mang theo vài phần xa cách: “Chỉ quen biết mà thôi.”

Hoàng Ngân có phần xấu hổ, trái tim lại cảm thấy khó chịu, hai tay cô không được tự nhiên mà sờ vào túi quần: “Thật là trùng hợp.”

“Đúng vậy.” Cao Dương Thành chỉ đáp lại một câu, sau đó không nói gì nữa.

Mộ Thanh Bình bảo bọn họ ngồi vào chỗ: “Hoàng Ngân, nếu như cô cũng quen biết thằng nhóc này, thì mai cùng tôi đến tham gia đám cưới của cậu ta đi!”

Hoàng Ngân sững sốt, hiển nhiên là cô không ngờ đến việc Mộ Thanh Bình đưa ra lời đề nghị này.

Sắc mặt của cô lại càng thêm tái nhợt, vội vàng lắc đầu: “Không, tôi không tham gia được.”

Nụ cười của cô càng thêm cứng ngắt.

Cao Dương Thành ngồi hút thuốc ở một bên, ánh mắt anh cứ luôn nhìn về phía nụ cười trên môi Hoàng Ngân, cuối cùng, anh bỏ điếu thuốc xuống, vỗ nhẹ lên vai của Mộ Thanh Bình: “Cậu đừng đưa cô ấy đến.”

Giọng nói của anh có phần khàn khàn.

“Tại sao?” Mộ Thanh Bình nhìn Cao Dương Thành rồi lại nhìn Hoàng Ngân: “Không phải hai người cũng quen biết sao, càng đồng ý càng vui, sẽ có chuyện gì được chứ?”

Cao Dương Thành bật cười, trong đôi mắt như được phủ kín sương mù kia của anh hiện lên một tia cợt nhả: “Sao cậu biết được là sẽ không có chuyện gì?”

Anh mỉm cười, nửa thật nửa giả nói: “Nói không chừng tôi sẽ kéo cô ấy cùng nhau chạy trốn thì sao.”

Một câu nói không biết là thật hay đùa của anh lập tức làm cho Hoàng Ngân luống cuống.

Giống như có một tảng đá lớn đang đè lên ngực cô, làm cho cô không thể hít thở, đến cả khi hô hấp cũng thấy đau, cô chỉ biết cầm ly rượu trong tay lên nhấp một ngụm rượu để che giấu sự khản trương của bản thân.

Rượu khá nặng, như muốn đốt cháy lồng ngực của cô, âm ỉ đau.

Đôi mắt cô bịt kín một tầng hơi nước...

“Đỗ Hoàng Ngân, chỉ là đùa thôi, cô đừng coi là thật.” Cao Dương Thành nhẹ giọng cười.

Hoàng Ngân nở một nụ cười gương gao: “Sao tôi có thể coi đó là thật được.”

Mộ Thanh Bình khẽ vỗ lên vai Cao Dương Thành, chế nhạo nói: “Thằng nhóc cậu giỏi lắm, mới đến thành phố A chưa được bao lâu, mà đã học được cách tán gái rồi! Cậu không sợ Mỹ Hoa giết cậu sao?”

Cao Dương Thành cũng chỉ mỉm cười chứ không nói gì.

Hoàng Ngân không để ý đến những lời mà bọn họ nói, cô cầm ly rượu trong tay lên rồi uống, có ý nhìn sang nơi khác, ép bản thân mình không được nhìn về phía khuôn mặt đẹp trai của Cao Dương Thành.

“Ngày mai cậu nhớ phải chuẩn bị tốt bao lì xì, mấy anh em tính toán sẽ không để cho cậu yên lành động phòng đầu.” Mộ Thanh Bình nở một nụ cười xấu xa, anh ta khẽ chạm ly với Cao Dương Thành: “Cần quá tào gì gì đó chỉ là chuyện nhỏ, tên nhóc Tề Vinh kia đã nghĩ ra vài chiêu còn lợi hại hơn cơ! Ha ha...”

“Cậu nói một chút xem lợi hại như thế nào.” Cao Dương Thành hí mắt lại, nhưng khuôn mặt vẫn cứ bình tĩnh như thường.

Hoàng Ngân nghiêng người nói chuyện với đồng nghiệp ở bên cạnh, giả vờ như không nghe thấy cuộc trò chuyện của họ.

“Ngâm quá anh đào, cậu hiểu không? Chính là đặt anh đào trên người của cô dâu... khụ khụ khụ, là ở trong áo ngực của cô dâu, để cho cậu cần từng quả từng quả một, bước thứ hai, là kêu bác sĩ Cao của chúng ta nằm xuống, hưởng thụ sự phục vụ của cô dâu, đầu tiên là đặt anh đào lên người cậu, sau đó sẽ để chị dâu ngâm từng quả một... ha ha ha ha ha... thế nào, có phải chỉ cần nghe thôi cũng thấy thoải mái rồi không? Chiều nay của Tề Vinh được chứ?” Mộ Thanh Bình cười.

Hoàng Ngân đột nhiên đứng lên, né tránh ánh mắt của Cao Dương Thành và Mộ Thanh Bình: “Tôi sang phòng bên cạnh hóng gió một chút...”

Nói xong, cô vội vã đi sang căn phòng bên cạnh.

Mộ Thanh Bình nhìn theo bóng dáng của Hoàng Ngân, có chút không hiểu: “Chẳng lẽ những lời mà tôi vừa nói làm cho cô Đỗ cảm thấy xấu hổ?”

Cao Dương Thành chỉ tập trung hút thuốc, không nói gì cả.

Hoàng Ngân đóng cửa phòng lại, tất cả ồn ào náo nhiệt bên ngoài đều bị ngăn cách lại.

Truyện được cập nhật mỗi ngày trên app mê tình truyện

Cô dựa vào tường, ngồi trên chiếc ghế sofa dài ở trong phòng, đầu dựa vào tường, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Hồ hấp của cô có phần nặng nề, khỏe mắt chưa xốt, cho dù cô nhắm mắt lại thì cũng có thể thấy được giọt nước mắt nơi khóe mi.

Chỉ là, cô cố chấp không cho nó rơi xuống.

Hoàng Ngân đã từng cố chấp cho rằng, chỉ cần anh không từ bỏ tình yêu này, thì cô vĩnh viễn sẽ không là người rời khỏi trước, nhưng kết quả lại là cô buông tay trước, để cho anh rời đi..

Đến ngày hôm nay, anh đã là của người khác, còn cô đã không thể ôm anh được nữa rồi.

Ký ức bỗng dừng lại ủa về như dòng nước lũ, bóp nát trái tim cô, làm cô khóc như mưa...

Năm đó, cô theo đuổi anh đều dựa vào da mặt dày, mà khi đó cô còn có một tình địch, cô gái kia tên là Lữ Thu, người cũng như tên, dịu dàng trong sáng, xinh đẹp rộng lượng, giống như Khuất Mỹ Hoa, là kiểu mà Cao Dương Thành thích, ngày đó, cô thường nghe bạn học nói hai người họ mới thật là một đôi, chỉ là vì sau này Lữ Thu có quan hệ mập mờ với người con trai khác, nên hai người mới chia tay.

Nếu như nói Hoàng Ngân không cảm thấy chua chát thì đó nhất định là giả.

Ngày ấy, là sinh nhật của một người bạn, mọi người cũng hẹn nhau đến câu lạc bộ để vui chơi, cô có mặt, Cao Dương Thành có mặt, cô gái tên Lữ Thu kia thế mà cũng đến, khi tới nơi, cô ta không nói gì mà chỉ trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Cao Dương Thành.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 55: Tâm trạng khó có thể đè nén

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Một đám người vô tư cùng nhau chơi nói thật hay mạo hiểm, nếu không trả lời được thì phải uống rượu, số lượng rượu cũng không hề ít, vừa uống đã lên tới mười cốc, uống rất nhiều.

Nhưng không ngờ, thế nhiệm vụ vòng đầu tiên lại rút được Lữ Thu, mà người đưa ra câu hỏi, vừa hay lại là Đỗ Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân thừa nhận, cô không thích cô gái này.

“Chọn cái gì?”

Thái độ của cô đối với Lữ Thu, vẫn luôn lạnh nhạt.

“Nói thật.” Lữ Thu xấu hổ trả lời.

Hoàng Ngân ngược lại cũng không khách khí, nhếch mép, trực tiếp hỏi cô ta, “Lúc ở bên Cao Dương Thành, đã quen mấy người bạn trai?”

Một câu nói, không thêm không bớt, cũng không hề dùng từ ngữ uyển chuyển, dứt khoát khiến cho khuôn mặt của Lữ Thu lập tức trắng bệch.

Cao Dương Thành lạnh lùng ngồi ở bên, không nói lời nào, chỉ mỉm chặt môi.

Khuôn mặt kiều diễm xinh xắn của Lữ Thu lộ ra nụ cười yếu ớt lúng túng, đưa tay vén sợi tóc trước trán, “Chuyện đã qua rồi, hãy để cho nó qua đi! Không nhắc đến nữa, tôi nhận thua, uống rượu nhé!”

Đôi lông mày thanh tú của Hoàng Ngân nhú lại, phất phất tay, “Tùy cô thôi.”

Lữ Thu không nói hai lời, nâng cốc rượu trên bàn lên uống.

Nhưng, mới uống chưa đầy hai ngụm, cô ta đã bắt đầu ho dữ dội, đến cuối cùng, bị sặc đến nỗi đỏ bừng cả mặt, ngay cả nước mắt cũng đã chảy ra.

Tất cả mọi người, đều không nói gì.

“Thật ngại quá, bình thường dạ dày không tốt lắm, cho nên không uống nhiều...”

Cô ta bày ra bộ dạng lòng đầy áy náy, nói xong, lại nâng cốc rượu trên bàn lên.

“Đủ rồi!”

Đột nhiên, tay của Lữ Thu, bị Cao Dương Thành đè lại.

Lòng bàn tay là một mảng lạnh lẽo.

“Dạ dày không tốt, uống như vậy, sẽ uống đến chết đó.”

Trong giọng nói của anh, bình tĩnh không có chút gợn sóng, ngẩng đầu, nhìn về phía Đỗ Hoàng Ngân ở đối diện.

Ánh mắt, lại bén nhọn như một con dao sắc, trực tiếp khoét sâu lên trái tim của Hoàng Ngân.

Anh đang trách cô sao? Tại sao?

Hoàng Ngân cười nhạt, ngực đau nhức.

Càng như vậy, cô sẽ càng không chịu thua, đôi mi thanh tú khẽ động đậy, vô tâm nói với Cao Dương Thành, “Sao thế? Không nở ư?”

“Tôi uống thay cô ấy.”

Cao Dương Thành không trả lời câu hỏi của Hoàng Ngân, ngược lại nâng cốc rượu lên, tự mình uống.

Lập tức, tất cả mọi người trong phòng lại lần nữa rơi vào im lặng.

Hoàng Ngân ngây ngốc nhìn Cao Dương Thành đang đứng ra che chở cho Lữ Thu..

Trái tim như bị sợi dây đàn thắt chặt, chia làm mấy phần, bị bóp nghẹt hết lần này đến lần khác.

Đau đến nỗi khiến cô cay cay sống mũi, khóe mắt đỏ lên, nước mắt suýt chút nữa tràn ra.

Bỗng dưng, cô đứng lên, đoạt lấy cốc rượu trong tay Cao Dương Thành, “Cao Dương Thành, anh dựa vào cái gì mà uống thay cho cô ta, anh là gì của cô ta chứ?”

Hoàng Ngân tức giận lớn tiếng chất vấn anh, nước mắt không chịu thua kém cứ vậy tuôn rơi, lại nói thẳng, “Anh chẳng qua cũng chỉ là bạn trai cũ của cô ta! Không, không phải bạn trai cũ...”

Cô lắc đầu, cười nhạt bỏ sung, “Là bạn trai rất rất cũ của cô ta!!”

Đến cô cũng đã gặp Lữ Thu đi thuê khách sạn với những người đàn ông khác nhau không biết bao nhiêu lần rồi.

“Cò, cảm miệng!”

Cao Dương Thành tức giận lạnh lùng quát Hoàng Ngân.

Lập tức, cầm lấy cốc rượu, tiếp tục uống.

Hoàng Ngân lại cố chấp đoạt lại cốc rượu một lần nữa, cô tựa như một đóa hoa hồng có gai, nhìn chăm chăm Cao Dương Thành, cười nhạt, “Không nở để cô ta uống đúng không?”

Nước mắt của cô, tuôn rơi, “Nhưng biết làm sao bây giờ? Cao Dương Thành, con ngốc là em đây cũng không nở để anh uống...”

Giọt nước mắt to bằng hạt đậu, như ngọc trai đứt dây, rơi xuống.

“Cho nên, cứ để em uống thay cô ta đi!”

Hoàng Ngân nói xong, nhắm mắt, uống liền một hơi hết sạch rượu mạnh trong cốc.

Rượu, đốt cháy lồng ngực cô, đau quá đau quá..

“Đồ Hoàng Ngân, đừng có làm loạn nữa!!”

Cao Dương Thành hung hăng cướp cốc rượu trong tay Hoàng Ngân, trực tiếp ném lên sàn nhà, “Đồ Hoàng Ngân, có phải cô cho rằng cô yêu tôi thì tôi nhất định cũng sẽ thích cô không? Tôi nói cho cô biết, tình yêu trước giờ luôn là chuyện của hai người! Nếu như trong tình yêu có một trăm bước, dù cô có đi chín mươi chín bước, đó cũng chỉ là phí công vô ích mà thôi! Không thích, chính là không thích, dù có kêu tôi đi một bước, tôi cũng không muốn! Có hiểu không?”

Cuối cùng, Hoàng Ngân cũng đã thông qua trò chơi này, tìm ra được đáp án...

Cô cắn môi, mắt ngấn lệ, nhìn người đàn ông nhẫn tâm trước mắt.

Bỗng dưng, cô lại cố chấp nở nụ cười..

Lắc đầu, “Không sao, Cao Dương Thành, cho dù một bước anh cũng không muốn đi, cũng không sao! Cùng lắm thì, em đi thêm một bước nữa, đã đi được những chín mươi chín bước rồi, em không để bụng phải đi thêm một bước nữa đâu...”

Chi cần, anh đứng tại chỗ, không lùi lại là được rồi!

Hoàng Ngân cố chấp nói, khiến tất cả mọi người ngáy ra tại chỗ, thật lâu cũng vẫn không hoàn hồn, đặc biệt là... Cao Dương Thành!

“Tôi hơi mệt rồi, về trước nhé...”

Hoàng Ngân vẫn giữ nụ cười không chịu thua như cũ, chào hỏi một tiếng với tất cả bạn bè, đi thẳng ra khỏi phòng.

Khoảnh khắc quay người ra cửa...

Nước mắt, mạnh mẽ tuôn trào.

Cao Dương Thành, anh có biết, cho dù là người phụ nữ vô tâm, thì khi nghe thấy lời nói tuyệt tình như vậy của anh, trong lòng cũng sẽ đau không...

Sau đó, cả đêm hôm đó Hoàng Ngân trốn ở vườn hoa trong trường, khóc bất tỉnh nhân sự.

Cao Dương Thành không biết là đúng lúc đi ngang qua hay cố ý đi tìm cô, anh đứng dựa vào cây liễu, lạnh lùng đứng đó, gọi cô, “Đồ Hoàng Ngân.”

Hoàng Ngân quật cường trốn ở trong, không chịu lên tiếng.

“Ra đây đi.”

Hoàng Ngân không thêm đề ý đến anh.

“Sự chịu đựng của tôi rất có hạn, cô mà không ra là tôi đi đấy!”

Quả nhiên, những lời này đã có hiệu quả.

Trong lòng hoa, khẽ động dậy.

Ngay sau đó, một khuôn mặt khốc đến nỗi ướt nhèm như con mèo mướp nhỏ lên.

Có lẽ bởi vì uống nhiều rượu, trong đôi mắt ngấn lệ của Hoàng Ngân vẫn hiện lên chút men say, bộ dạng ngây ngốc, có chút thảm thương, nhưng lại có cảm giác đáng yêu khó tả.

“Còn đi nổi không?” Anh hỏi cô.

Thấy cô không có phản ứng, Cao Dương Thành cau mày, quay người, khom lưng xuống, trầm giọng nói, “Lên đây đi.”

Hoàng Ngân sững sốt, lập tức, nín khóc mỉm cười, nhảy tót lên, leo lên tấm lưng dày rộng của Cao Dương Thành.

Nước mắt, không chút kiêng nể mà trào ra bên ngoài...

Không ai biết, cô đã đợi khoảnh khắc gần gũi này bao lâu rồi.

Hoàng Ngân áp mặt lên lưng của anh, tham lam vuốt ve, “Cao Dương Thành...”

“Hừ.” Cao Dương Thành do dự.

“Muốn anh chủ động tiến lên một bước vì em... thật sự khó đến vậy sao?”

Đêm đó, câu trả lời của anh, Hoàng Ngân đợi rất lâu...

Nhưng thứ đợi được, vẫn chỉ là sự im lặng vô bờ bến của anh.

Im lặng, chính là thể hiện thừa nhận!

Hoàng Ngân nằm trên lưng anh, nước mắt tuôn rơi như mưa...

Nhưng lại nghe thấy có nghẹn ngào, bướng bỉnh nói, “Không sao, để em đi! Dù anh không muốn đi về phía trước một bước, cũng không sao, chỉ cần anh đồng ý với em, anh sẽ đứng đó không rời đi là được...”

Không ai biết, Đỗ Hoàng Ngân lúc đó, vì yêu mà một mối đến mức nào, đau đến mức nào, lại cố chấp biết bao nhiêu.

“Cao Dương Thành, đồng ý với em, đứng lùi về phía sau nữa, bởi vì, em sợ... Con đường giảng dạy gai này, em sợ đến cả Đỗ Hoàng Ngân được làm bằng sắt đá cũng sẽ thấy mệt đó...”

Sau đó, Hoàng Ngân mơ màng nghiêng người ngủ trên lưng Cao Dương Thành, hình như cô có nghe thấy anh đang nói, “Cái cô gái tên Lữ Thu kia, thực ra vốn không phải là gu của tôi.”

.....

Truyện được cập nhật mỗi ngày trên ứng dụng mê tình truyện

Ký ức trước kia, giống như những chiếc trầm nhỏ liên miên, đâm vào ngực Hoàng Ngân, đau đến nỗi khiến cô hít thở không thông.

Bốn năm trước, cô cố gắng như vậy, khổ cực như vậy chỉ để đuổi theo bước chân anh...

Mà bây giờ, lại không thể không buông tay, để anh rời đi!

Nếu hỏi Hoàng Ngân có nhớ không, cô không nhớ!

Đau không?

Cô không biết đây có được coi là một loại đau không, cô chỉ biết là, giờ phút này, trái tim cô đã nứt thành hàng vạn kẻ hở, nỗi đau vô bờ bến thông qua từng kẻ hở truyền đến da thịt, trong máu, trong xương tủy của cô...

Cho đến khi xâm chiếm hơi thở của cô!

Khiến cô khốc đến mức thở không ra hơi.

Cảm giác đau thấu tim gan này, Hoàng Ngân chỉ muốn châm một liều thuốc, khiến chúng làm tê dại cảm giác đau đớn khắp người cô.

Cô không biết hút thuốc, nhưng cô vẫn châm một điếu.

Cô ngồi xổm trước quầy bar, ngực đau nhức một lần, cô lại hít một hơi, đau nhức hai lần, cô lại hít hai hơi...

Cô tự nói với mình, qua đêm nay, qua đêm nay thì mọi thứ đều sẽ qua đi thôi!!

Lúc cửa phòng bị đẩy ra, Cao Dương Thành chỉ thấy Hoàng Ngân ngồi xổm bên quầy bar, vừa ngáp ngừng phả ra khói thuốc, vừa khóc sụt sướt.

Đôi môi mòng của Cao Dương Thành ním lại thành một đường thẳng, cất bước đi vào, tiện tay đóng cửa lại.

Anh khom người, phiên não gắng lấy điếu thuốc vẫn đang cháy trong tay Hoàng Ngân, không nịn được ném xuống đất.

“Học hút thuốc từ khi nào?” Giọng nói trầm khàn của anh, gợn dữ phất ra từ trong lồng ngực.

Hoàng Ngân ngẩn người, anh đột nhiên xuất hiện, khiến cô nhất thời không biết nên làm gì.

Nước mắt, vẫn đang không kiêng dè gì mà chảy ra ngoài, cô ngẩn cũng không ngăn nổi.

“Tôi...”

Hoàng Ngân muốn giải thích, cũng gấp gấp muốn che giấu, nhưng lời đến bên môi, thì lại không nghĩ ra được lý do gì.

Cao Dương Thành kéo cô đứng lên, mày kiếm nhàu chặt, ánh mắt gắt gao dán lên người cô.

Đáy mắt hiện lên sự khó hiểu, đưa tay lên, chạm rầy thay cô lau khô nước mắt, nhưng nước mắt càng lau lại càng nhiều.

Cuối cùng anh thở dài nặng nề, nâng khuôn mặt của cô lên, nhẹ nhàng khuyên cô, “Đừng khóc nữa...”

Hoàng Ngân vùi khuôn mặt mình vào lòng bàn tay to lớn ấm áp của anh, tham lam hưởng thụ giây phút gần gũi hiếm có này.

Cô thực sự không nở buông tay!

“Xin lỗi...”

Hoàng Ngân khóc xin lỗi, “Xin lỗi, tôi không muốn khóc đâu, tôi cũng không muốn khiến bản thân trở nên bê tha như vậy...”

Nhưng, vừa nghe thấy tin anh sắp kết hôn, vừa nghĩ đến ngày mai anh sẽ trở thành chú rể của người khác, cảm xúc của cô lại không thể kìm nén được...

Nhìn nước mắt của cô lăn dài xuống, Cao Dương Thành chỉ cảm thấy cổ họng chua xót vô cùng.

Bỗng dưng, anh nâng khuôn mặt của cô lên, không kiềm chế được, hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô...

Nụ hôn đột ngột của anh, khiến Hoàng Ngân khóc lớn hơn.

Nụ hôn của anh, ấm áp như vậy, giống như một ngọn lửa nóng bỏng thiêu đốt cánh môi của cô, trong khoang miệng mùi đàn hương, dường như đang nung chảy cô...

Nếu như có thể, Hoàng Ngân rất hy vọng mình sẽ tan chảy trong sự dịu dàng mà người đàn ông này mang đến, cho dù phải chết, cô cũng cam tâm tình nguyện.

Nước mắt, chảy dài theo khuôn mặt tái nhợt của Hoàng Ngân, lan ra khắp nơi, len lỏi giữa bốn cánh môi, đắng đến khó tả.

Cánh tay rắn chắc của Cao Dương Thành thăm dò, giữ chặt chiếc eo thon của cô, ôm vào lồng ngực anh, để cho cô và cơ thể anh áp sát vào nhau, không chút kẽ hở.

Cơ thể hai người dán chặt vào nhau, có thể cảm nhận rõ ràng nhiệt độ cơ thể của đối phương...

Còn có, thứ bên dưới cơ thể đang bành trướng nhanh chóng vì cô của anh!

Mặt của Hoàng Ngân, phẫn phẫn hồng.

Cao Dương Thành nâng khuôn mặt của cô lên, mạnh mẽ hôn cô, từ cánh môi, chuyển tới gò má, rồi đến giữa chiếc cổ nhạy cảm của cô...

Nơi đó, cảm giác ấm nóng đột nhiên đến, khiến Hoàng Ngân không kìm được mà rên thành tiếng.

Đầu lưỡi ấm nóng của anh, mút qua từng tắc da thịt nơi cổ cô, đôi môi mọng ngậm mút chiếc cổ gọi cảm của Hoàng Ngân, thỉnh thoảng liếm láp, thỉnh thoảng lại gặm cắn, khiến cho Hoàng Ngân không kìm được mà rên lên thành tiếng, miệng bắt đầu xin anh buông tha, “Đừng.. Đừng như vậy, Dương Thành...”

Đợi đến khi khoái cảm vừa lạ lẫn mà lại quen thuộc thật sự khiến cô có chút không chống đỡ được nữa.

Nhưng, lời kháng cự của cô, lại giống như thuốc kích thích liều mạnh, khiến động tác muốn cô của Cao Dương Thành càng trở lên thô bạo và vội vã hơn!

Anh đưa tay, không hề tốn nhiều sức đã kéo được áo khoác trên người Hoàng Ngân xuống.

“Dương Thành...”

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 56: Vì cô, tôi nguyện phản bội cả thế giới

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

☐

“A...”

Hoàng Ngân rên lên thành tiếng, nước mắt trong hốc mắt như ngọc trai đứt dây lăn dài xuống dưới.

Phút chốc, lập tức cảm thấy khuôn ngực lạnh lạnh, đến khi hoàn hồn, cô mới giật mình nhận ra áo sơ mi, cùng với chiếc áo lót bằng ren màu đen trên người mình, toàn bộ đều đã bị anh ngang ngược vén cao lên, nơi đầy đặn trắng nõn ngọc ngà kia cũng đã nẩy ra, điên cuồng kích thích tất cả cảm quan của Cao Dương Thành!

Dưới thân lập tức bành trướng, máu nóng toàn thân sôi trào, ngay cả đôi mắt đen láy cũng bị bao phủ bởi một lớp tình thú, trở nên đỏ ngầu.

Anh cúi người, mở miệng, mút chặt quả nhô màu hồng đang nhảy nhót kia của Hoàng Ngân...

Toàn thân Hoàng Ngân cứng đờ, ngay cả ngón chân cũng không kìm nén được mà co quắp lại, thân thể áp sát lên vách tường, đầu đã trống rỗng.

Quả nhô màu hồng bị Cao Dương Thành trêu đùa mà ngậm vào, đầu lưỡi liếm láp hết lần này đến lần khác...

Khoái cảm ấm nóng này, dường như khiến ý thức của Hoàng Ngân sụp xuống.

Mà bàn tay không an phận của anh, sớm đã rơi vào bên hông Hoàng Ngân, nhanh chóng cời khuy chiếc quần bò của cô, kéo khóa quần xuống.

“Đừng mà, Cao Dương Thành! Đừng mà!!”

Hoàng Ngân bỗng nhiên lấy lại lý trí, gầy gữa trong ngực anh, nhưng, đáp lại cô chỉ là cảm giác mát lạnh giữa hai chân...

Anh đã thô bạo kéo chiếc quần dài của cô xuống đến giữa đầu gối, mà ngón tay thon dài của anh, thuận thế tiến vào thăm dò nơi riêng tư kẹp chặt của Hoàng Ngân, cách một lớp quần lót mỏng, quần lấy nhau tận tình.

Hoàng Ngân sợ, nước mắt không hề kiềm dè mà chảy ra ngoài...

Nhưng thứ đôi lại, lại là sự khiêu khích ngày càng tệ hại hơn.

Ngón tay của anh trực tiếp cời quần lót của Hoàng Ngân ra, không đợi cô có phản ứng, trực tiếp... tiến sâu vào giữa nhụy hoa khít khao của cô!

“A...”

Hoàng Ngân rung rung nước mắt, thờ gập, rên thành tiếng, đôi mắt đầy nước tội nghiệp nhìn anh, không ngừng xin tha, “Dương Thành, tôi không muốn, tôi không muốn... Đừng làm vậy với tôi, hu hu, a...”

Cô càng xin tha, động tác cầm rút giữa ngón tay anh lại càng mạnh mẽ hơn.

Mãi đến khi cảm giác được giữa đôi chân, có chút nước sền sệt chảy ra, động tác tay của anh mới chậm lại, ngược lại còn nhẹ nhàng vuốt ve vùng đất mặn cảm của cô dọc theo dòng nước mờ ám kia...

Cổ họng của anh, đã khàn, “Đã thế này rồi, cô còn dám nói không muốn sao?”

Hoàng Ngân xấu hổ vô cùng, đầu dựa vào tường, cắn môi, nhắm đôi mắt nhắm lại, không hề nhìn anh, “Anh thật sự... Nhất định phải dùng cách này để làm nhục tôi sao?”

Mắt Cao Dương Thành bỗng sầm xuống, cánh tay rắn chắc ôm lấy eo cô càng thêm chặt hơn.

Nụ hôn, như mưa phùn, rơi tí tách trên gò má của Hoàng Ngân, tay lại bắt đầu cời dây lưng bên hông của mình.

“Đừng như vậy, đừng như vậy!”

Hoàng Ngân kiêu cuồng, khốc căng lớn hơn, cô đưa tay đẩy người đàn ông trước người, “Cao Dương Thành, đừng như vậy, chúng ta không nên như vậy! Anh đừng quên, ngày mai anh sẽ phải kết hôn rồi...”

Cho nên, bọn họ bây giờ, đang làm gì vậy?

Lưu lại chút hương vị của đôi phương vào ngày cuối cùng trước khi anh kết hôn ư?

Bọn họ bây giờ, thật sự rất giống đôi nam nữ vô liêm sỉ đi ngoại tình bên ngoài!!

Thực ra, trong lòng bọn họ đều rõ hơn ai hết, nhưng lại... không kháng cự lại được sự mê hoặc của đôi phương!

Vì sao, có vài người rõ ràng không thể ở bên nhau, nhưng ông trời lại cứ muốn sắp xếp cho bọn họ gặp nhau, sau đó yêu nhau...

Lời của Hoàng Ngân, khiến toàn thân Cao Dương Thành khựng lại.

Đôi mắt nóng bỏng sâu như chiếc giếng cổ ngàn năm, sáng quắc nhìn chăm chăm khuôn mặt của Hoàng Ngân, trầm lặng mà chăm chú, thậm chí là một sự chăm chú trước giờ chưa từng có.

“Đỗ Hoàng Ngân...”

Giọng nói của anh khàn khàn gọi tên cô, tiếp đó nghe thấy anh nói, “Chỉ cần cô nói một câu, cô không muốn tôi cưới cô ấy, tôi cam đoan... hôn lễ ngày mai sẽ vĩnh viễn không bao giờ xuất hiện nữa!”

Đỗ Hoàng Ngân, chỉ cần một ánh mắt xác định của cô, một lời xác định của cô, cho dù có phản bội cả thế giới này, tôi cũng cam tâm tình nguyện!!

Cho dù cô đã có gia đình, anh cũng sẽ không bận tâm, cùng cô làm trái rành giới cuối cùng của đạo đức này.

Nhìn đôi mắt đen sâu thẳm kia, nghe lời thì dù để hủy diệt cả thế giới kia của anh, Hoàng Ngân thiếu chút nữa đã gật đầu.

Nước mắt, chảy xuống như nước tràn bờ đê...

Cô rất muốn nói thật với anh, cô thực sự không hy vọng anh kết hôn, không hy vọng từ nay về sau trở thành người lạ với anh...

Nhưng, lời này cô không có tư cách nói, cô cũng không thể nói!

“Tôi chúc anh... hạnh phúc...”

Hoàng Ngân không biết bản thân đã dùng giọng điệu nào để nói ra năm chữ này.

Cô chỉ biết là, nói xong những lời này, toàn thân cô run rẩy liên tục, lực phù ngữ tựa dường như cũng đã nát theo rồi.

Đôi mắt trầm lắng của Cao Dương Thành lập tức nhắm lại, một câu nói, như đã kéo anh từ thiên đường xuống địa ngục...

Anh dường như vẫn có chút không cam lòng, nhìn chăm chăm Hoàng Ngân, lại hỏi cô một lần nữa, “Đây là lời thật lòng của cô sao?”

Giọng nói của anh khàn khàn, mê người, khiến cho người nghe tan nát cõi lòng.

“Đúng vậy!” Hoàng Ngân cắn môi, cố chấp gật đầu, cố kìm nén để không cho nước mắt trong hốc mắt rơi xuống.

Âm ỉm, khi đôi mắt đen láy của Cao Dương Thành lướt qua, đôi mắt đầy nhiệt tình khi này chớp mắt đã bị sự lạnh nhạt thay thế.

Tay, thay cô sửa lại quần áo vẫn còn hơi xộc xệch trên người từng chút một, thân hình rắn chắc, hoàn toàn rời khỏi cơ thể kiêu diễm của cô, lại ngược mắt, đáy mắt sâu lắng đã giấu bớt một nửa tình ý.

Anh xoay người, đi tới cửa, nhưng lại khựng lại ở phút giây mở cửa.

Anh không quay đầu lại, “Đỗ Hoàng Ngân, nếu thật lòng muốn tôi hạnh phúc thì đừng có trốn ở đây hút thuốc lá nữa! Còn nữa, tôi không thích phụ nữ hút thuốc, tuy chúng ta không thể làm người yêu, nhưng tôi cũng không hy vọng người phụ nữ tôi đã từng yêu trở thành người mà tôi ghét nhất!”

Cao Dương Thành lạnh lùng nói xong, mở khóa cửa, đi ra ngoài.

Đề lại một mình Hoàng Ngân, ôm cơ thể lạnh như băng của mình, ngồi chồm hổm trong góc, khóc bất tỉnh nhân sự.

Thực ra, vào khoảnh khắc Cao Dương Thành xoay người rời đi, Hoàng Ngân đã nhìn thấy trên cổ anh đeo một sợi dây chuyền đơn giản, mà trên sợi dây chuyền đó, có treo một mặt dây chuyền màu lam...

Mặt dây chuyền đó, chính là viên đá Trái Tim Biển Cả mà anh từng tặng cô!!

.....

Ngày hôm sau...

Hoàng Ngân sắp xếp thời gian làm việc kín mít, khiến bản thân bận tới mất tới mũi từ sáng đến tối.

Sau khi đo đạc xong, cô không hề nghỉ tay lấy một phút, trực tiếp vào chủ đề, bắt đầu nghĩ phương án, làm thiết kế.

Cả ngày hôm đó, Hoàng Ngân không cho mình có bất cứ cơ hội nghỉ ngơi nào, nhưng, một ngày này trôi qua không khác gì một năm, dài đằng đẵng vậy.

Trong ba ngày ở thành phố S, Hoàng Ngân không biết mình đã trải qua như thế nào.

Còn về tình hình hôn lễ của anh, Hoàng Ngân không biết gì hết, nhưng nghe hôm đó, cuộc thảo luận của anh và Mộ Thanh Bình thì có thể biết được đây là một hôn lễ hạnh phúc náo nhiệt.

Cuối cùng...

Anh đã kết hôn rồi!

Còn cô, cũng thực sự có thể triệt để, cắt đứt mọi tương niệm rồi!

Hoàng Ngân một mình xách hành lý, đón xe đi đến bến xe khách đường dài.

Người trong phòng chờ xe đến rồi lại đi, muốn tìm một cái ghế để nghỉ ngơi cũng không dễ dàng, Hoàng Ngân đứng ở đó, nhìn xung quanh.

“Trùng hợp quá.”

Đột nhiên, một giọng nói trầm thấp, vang lên bên người Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân kinh ngạc nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy Cao Dương Thành hai tay đang nhét trong túi quần, bộ dạng nhàn nhã đứng bên cạnh người cô.

Không biết là bởi vì đã kết hôn rồi, hay vì điều gì khác, nhưng hôm nay anh nhìn có vẻ rất hăng hái, khác mọi morning lúc này còn nở nụ cười nhẹ nhàng.

Hoàng Ngân có hơi hoảng hốt, đáy lòng dường như tràn đầy chua xót.

Cô khách khí nhếch mép, mỉm cười, “Sao anh lại ở đây?”

Cao Dương Thành nhúm mày, “Tiền một người bà con xa tới tham gia hôn lễ, vừa đi xong.”

“Thì ra là vậy...”

Nụ cười trên khóe miệng của Hoàng Ngân có chút cứng ngắc.

“Cô về thành phố A à?” Cao Dương Thành lại hỏi lại cô.

“Ừ.”

Hoàng Ngân gạt đầu, nghiêng đầu nhìn thấy có chỗ ngồi, khẽ khom người nói, “Anh cứ làm việc của anh đi, tôi... đi qua bên kia đây.”

Hoàng Ngân nói xong, liền kéo hành lý định đi.

Nhưng, tay kéo đột nhiên lại bị một bàn tay lớn nắm chặt, vali hành lý thuận thế rơi vào trong tay Cao Dương Thành.

“Vừa hay, tôi cũng trở về thành phố A.”

Hoàng Ngân không hiểu nhìn anh.

“Tôi đi xe, cùng đi đi.”

Anh nói rồi kéo hành lý của Hoàng Ngân ra ngoài.

“Không cần đâu!!”

Hoàng Ngân vội vàng đuổi theo, giữ va-li hành lý của mình lại, “Bác sĩ Cao, anh đừng khách khí, tôi đã mua vé rồi, tôi ngồi xe khách đường dài về là được rồi.”

“Thì trả lại vé đi.” Cao Dương Thành ngừng lại, cúi xuống nhìn cô, “Không phải vừa hay cô đang thiếu tiền sao? Tôi đưa cô về, số tiền này cô cũng không cần tiêu nữa.”

“Đây là tiền của công ty.” Hoàng Ngân vội vàng kiểm có.

Cao Dương Thành vẫn ung dung nhìn cô, “Xem xem, tiền của công ty thì không phải là tiền rồi, đúng không?”

“Tôi không có ý đó.” Hoàng Ngân tê cả da đầu, “Nói chung, tôi tự mình ngồi xe về là được rồi.”

“Đi thôi!”

Cao Dương Thành vốn không cho Hoàng Ngân cơ hội phản kháng, kéo hành lý của cô đi tới bãi đậu xe, “Đỗ Hoàng Ngân, tôi lái xe đường dài một mình như vậy, nếu không có người nói chuyện cùng, tôi sợ mình sẽ ngủ quên mất.”

Hoàng Ngân chạy đuổi theo phía sau hành lý của mình, “Cô Khuất đâu rồi? Chẳng phải cô Khuất cũng ở thành phố A suốt sao? Hai người không về chung sao?”

“Ừ, cô ấy bận giải quyết những chuyện còn lại, nhất thời không đi được.”

Cũng đúng, sau khi kết hôn có rất nhiều chuyện vặt vãnh cần phải xử lý.

“Hay là anh kéo bữa một hành khách nào đó cũng đi đến thành phố A trong bến xe đi, người đó có thể nói chuyện với anh, anh còn có thể kiếm thêm chút thu nhập, có đúng không? Bác sĩ Cao, tôi xin anh hãy trả hành lý lại cho tôi có được không? Tôi đi xe khách trở về! Này, anh làm gì thế, làm gì thế!!”

Hoàng Ngân còn chưa kịp nói xong, đã thấy anh mở cốp sau, nhét hành lý của cô vào, lúc này cô xông lên muốn ngăn cản, nhưng nắp cốp đã bị anh đóng chặt, khóa lại.

“Cô chính là hành khách tôi tùy tiện kéo được ở trên đường, tuy không kiếm được thêm thu nhập, nhưng dọc đường tôi muốn ngủ quên, chắc cũng không có khả năng nữa! Mặt khác, lúc tôi mệt cô cũng có thể lái xe cho tôi, lên xe đi!”

Cao Dương Thành nói xong, liền leo lên ngồi vào ghế lái.

Hoàng Ngân ngơ ngác đứng cạnh thân xe, cắn môi, oán niệm nhìn anh chằm chằm.

“Không lên xe ư?”

Cao Dương Thành nhúm mày.

Cô có thể không lên xe sao? Tất cả mọi thứ của cô đều nhét vào trong va-li hành lý bị khóa chặt trong cốp xe ban nãy rồi, bao gồm cả tiền và vé xe của cô!

“Anh mở cốp sau ra trước đi, dù có lên xe thì tôi cũng phải trả vé lại trước đã chứ!? Vé vẫn còn ở trong va-li hành lý kia kia!”

Cô nói đều là lời nói thật mà.

“Vé khỏi trả lại đi, dù sao cũng là tiêu tiền của công ty!”

“...”

Cao Dương Thành nói, đã bắt đầu khởi động xe.

“Này!!”

Hoàng Ngân vẫn còn đang vùng vẫy giữa giữa.

“Lên xe đi.”

Cuối cùng, cô vẫn không lay chuyển được anh, đánh mở cửa xe, ngồi vào trong xe.

Hoàng Ngân quyết định không nói lời nào với anh ở trên xe, cô nghĩ như vậy, cũng làm như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Cùng trở về bệnh viện

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hoàng Ngân lười tranh luận với anh.

“Đỗ Hoàng Ngân, hay cô làm tình nhân của tôi đi!! Chính là cái loại tình nhân lên lên lút lút không thể cho ai biết ấy...” Cao Dương Thành híp mắt, chế nhạo hỏi cô.

Hoàng Ngân nhũn mảy, tức giận trừng mắt nhìn anh, “Cao Dương Thành, anh sĩ nhục tôi cũng không sao? Nhưng anh đừng quên hôm qua anh vừa mới kết hôn đó!!”

Cao Dương Thành ngang ngược nở nụ cười, lập tức đưa tay, ôm ngang người Hoàng Ngân đang ngồi trong xe ra ngoài, “Đùa cô thôi mà! Đi ra đi lại chút đi, đừng ngồi trong đó cho khó chịu ra.”

Hoàng Ngân không ngờ anh lại đột nhiên như vậy, khuôn mặt chợt ửng hồng, vùng vẫy nhảy ra khỏi lòng anh.

Bộ dạng nhanh chóng tránh xa đó, nghiễm nhiên coi anh như rắn rết.

Nhưng Cao Dương Thành dường như không thêm bận tâm, cũng không để ý tới cô nữa, chỉ đi đến khu hút thuốc lá ở bên để hút.

Mà trong lòng Hoàng Ngân vẫn còn sợ hãi, vẫn còn cảm thấy bị thương vì câu nói làm tình nhân kia của anh.

Mấy tiếng sau đó, xe thuận lợi lái lên đường cao tốc, đi về phía trung tâm thành phố.

“Cô đi đâu? Tôi về bệnh viện điểm danh, đưa cô về nhà trước nhé?” Cao Dương Thành nắm tay lái, nghiêng đầu hỏi cô.

“Tôi cũng đến bệnh viện.”

Hiện giờ Hoàng Ngân rất muốn gặp Dương Dương của cô.

Cao Dương Thành liếc mắt nhìn cô qua kính chiếu hậu, nhếch môi, cười nhạt, “Muốn gặp Đoàn Vũ Đạt đến vậy sao?”

Hoàng Ngân hơi sững sốt, nhếch khóe miệng, không nói thêm gì nữa.

“Đỗ Hoàng Ngân, có thể cho tôi một lý do hay không, hàng ngày cô liều mạng kiếm tiền như vậy để làm gì chứ? Đoàn Vũ Đạt không cho cô đủ tiền tiêu sao? Nếu ngay cả chút điều kiện cơ bản này mà anh ta cũng không đáp ứng được, nắm đó tại sao cô lại vì anh ta mà phản bội tôi, có phải hơi đáng tiếc không? Chỉ ít cô cần tiền, tôi cũng sẽ cho cô đủ.”

Khóe miệng của Cao Dương Thành hiện rõ sự mỉa mai.

Hoàng Ngân hít một hơi, ngực có chút nặng nề, “Là một người thân của chúng tôi bị bệnh, người đó cần rất nhiều tiền để sống. Vũ Đạt đã tận lực rồi, dù là về tiền tài, hay tinh thần...”

Nói đến đây, khóe mắt Hoàng Ngân bất giác hiện lên mảng nước, cô nói tiếp, “Thực ra tiền đối với chúng tôi mà nói không quan trọng, nếu như tiền có thể đổi lấy sức khỏe của người thân, cho dù có khổ cực hơn nữa thì cũng có đáng gì đâu.”

Cao Dương Thành hơi bất ngờ với kết quả này, “Cho nên cô bán Trái Tim Biển Cả cũng vì cứu người thân này của cô ư?”

“Ừ.”

Hoàng Ngân gạt đầu, lại vẫn không quên giải thích, “Nhưng tôi không bán nó.”

Cho dù như vậy, điều khiến cô thấy vui mừng đó là viên đá Trái Tim Biển Cả kia không hề bị mất, cũng không rơi vào tay người khác, chỉ ít, vẫn ở chỗ bọn họ.

“Ừ...” Cao Dương Thành trầm ngâm đáp lại một tiếng, gạt đầu.

Đột nhiên hiểu ra, tâm trạng của cô khi bán viên Trái Tim Biển Cả.

“Tôi có thể hỏi một chút đó là người thân nào của hai người không?” Anh chỉ đơn thuần cảm thấy tò mò.

Hoàng Ngân hơi ngần ngại, vẻ mặt tự nhiên hiện lên trong đáy mắt cô, nhưng Cao Dương Thành đang bận lái xe lại không cách nào nhìn thấy được.

“Một người rất thân.”

Hoàng Ngân trả lời lập lờ nước đôi, cuối cùng, cười nhạt, “Chúng ta đôi chủ đề đi, chủ đề này nghe cứ nặng nề sao ấy, tôi không muốn nhắc đến.”

“Ừ.”

Rất thân, Cao Dương Thành nghĩ, đại khái chắc là bố mẹ hai bên gia đình rồi.

Thảo nào cô liều mạng như vậy!

Mất Cao Dương Thành thêm âm đạm, anh nghĩ, nếu như ngay từ khi bắt đầu, cô gả cho mình, cuộc sống của cô có trở nên tốt hơn không nhỉ? Ít nhất, cô cũng không cần bán mạng đi kiếm tiền chữa bệnh như vậy! Cho dù anh có nghèo hơn nữa, thì anh cũng quyết không nỡ để cô phải làm như vậy.

.....

Xe, vừa tiến vào bãi đỗ xe của bệnh viện, Cao Dương Thành xuống xe cầm hành lý hộ Hoàng Ngân, chỉ thấy Vũ Phong và Dương Thùy Sam hấp tấp chạy vội về phía anh.

“Thầy Cao, đám cưới vui vẻ!!”

Dương Thùy Sam ngọt ngào hô.

“Lão nhị, đám cưới hạnh phúc nhé!!” Vũ Phong cười mập mờ, khoác vai Cao Dương Thành, “Cô dâu của chúng ta đâu rồi?”

Anh ta cúi đầu, nhìn vào ghế phụ, “Cô dâu, mau xuống xe đi, còn ngại cái gì chứ!”

Kết quả, mãi đến khi thấy Hoàng Ngân xuống xe, Vũ Phong lập tức im lặng.

“Chị... Hoàng Ngân.”

Dương Thùy Sam quần bách gọi một tiếng, sau cùng, vẫn không quên đạp lên móng Vũ Phong một cái.

Cao Dương Thành đứng đó cười có chút hà hể.

Gò má Hoàng Ngân hơi nóng lên, “À tại... Tôi... Tôi vừa hay đến thành phố S của bọn họ công tác, vừa hay gặp nhau, sau đó mới cùng trở về, mọi người đừng hiểu lầm, tôi... chúng tôi...”

Hoàng Ngân xấu hổ đến nỗi nói năng có chút lộn xộn, nhìn Cao Dương Thành ở đối diện với ánh mắt cầu cứu, nhưng anh lại tỏ vẻ hoàn toàn không liên quan đến mình, chứ đừng nhắc tới chuyện định giải vây cho cô.

“Chị Hoàng Ngân, chị không cần giải thích, bọn em sẽ không hiểu lầm đâu!” Dương Thùy Sam vội vàng thay cô giải vây.

Tất cả bác sĩ và y tá ngoại khoa thần kinh đều biết, người phụ nữ tên Đỗ Hoàng Ngân này mới là người bác sĩ Cao của bọn họ yêu thương nhất, nhưng không hiểu vì nguyên do gì mà hai người bọn họ lại cứ mãi không thể ở bên nhau.

“Lão nhị, nhìn dáng vẻ hăng hái, người gặp chuyện mừng tinh thần phơi phới của cậu, là tôi biết hai ngày nay cậu sống rất hạnh phúc rồi!”

Từ xa, Thái Linh liếc hết về phía Cao Dương Thành, nhưng, lúc vừa nhìn thấy Hoàng Ngân ở bên cạnh, anh ta cũng giống hệt Vũ Phong, trong họng như nuốt phải con ruồi, lập tức im bật, sau cùng, mới lấy lại tinh thần cảm thán một câu, “Thì ra là thế, lão nhị được đó! Cuộc sống mới cưới thật thú vị mà!”

Cao Dương Thành không cho là đúng, lạnh nhạt hỏi anh ta, “Chưa kết hôn cũng gọi được là cuộc sống mới cưới ư?”

Một câu nói của anh khiến tất cả mọi người đều khó hiểu đến ngẩn người, đặc biệt là Hoàng Ngân.

“Ý... Ý gì vậy? Cái gì mà chưa kết hôn? Nay này, nói thử xem, nói thử xem chuyện gì vậy?”

Thái Linh nhiều chuyện lao đến, Dương Thủy Sam cũng tò mò cúi đầu vào, về mặt mừng rỡ, “Oa, thầy Cao, anh vì chị Hoàng Ngân của chúng ta mà hủy bỏ hôn lễ sao?”

Hoàng Ngân nghe thấy lời này, mặt lại càng đỏ hơn.

Cô bàng hoàng nhìn Cao Dương Thành ở đối diện, nói với anh, “Anh đừng có nói đùa linh tinh.”

Hoàng Ngân ngoài miệng mặc dù nói thế nhưng thật ra cô cũng giống như bọn Thái Linh, đều rất tò mò về lời nói đột ngột này của anh.

“Tôi chưa kết hôn.”

Cao Dương Thành khẳng định lại với bọn họ.

Mọi người thôn thức nhìn anh, lại quay sang nhìn về phía Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân tỏ vẻ vô tội, trái tim lại lo lắng đến nỗi lúc nào cũng có thể nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Đừng nhìn có ấy nữa, chuyện này không liên quan đến cô ấy.” Cao Dương Thành dùng một tay xách hành lý của Hoàng Ngân, tay kia nhét vào trong túi áo khoác gió, ung dung bước vào trong bệnh viện, vừa đi vừa giải thích, “Sáng sớm hôm qua còn chưa kịp tổ chức hôn lễ, ông nội của Mỹ Hoa đột nhiên lên cơn nhồi máu cơ tim, qua đời ngay tại chỗ.”

“...”

Điều này... Đến cùng thì nên trách ai xui xẻo đây?

Mọi người đều buồn rầu!

“Theo như tục lệ của thành phố S chúng tôi, người thân mất, con cháu đều phải để tang trăm ngày, cho nên, trong vòng một trăm ngày này, chúng tôi cũng không thể kết hôn được nữa.”

Hoàng Ngân nghe được tin này, nếu nói trong lòng không hề mừng rỡ, thì tuyệt đối là giả.

Quả nhiên, tình yêu đều ích kỷ!

Tâm trạng trong giờ phút này, cô cũng thật sự không biết nên dùng từ gì để hình dung, cảm xúc lẫn lộn, mùi vị gì cũng có.

Nhưng, tất cả mọi chuyện xảy ra chẳng khác gì một bộ phim, mà tâm trạng của Hoàng Ngân cũng chìm nổi y như vậy, lo được lo mất.

Cao Dương Thành thấy mọi người vẫn đang ngáy người tại chỗ, không hề đi theo, anh dừng bước, nhìn bọn họ, “Sao thế?”

“Không có gì.” Vũ Phong cười rồi lên, dẫn đầu đuổi theo bước chân của anh, vừa đi vừa nói, “Quả nhiên, người gặp chuyện tốt tinh thần thoải mái! Đúng vậy không? Lão tam!”

“Đúng thế! Bảo sao hăm hở đến thế!” Thái Linh hoàn toàn tán thành mà gật đầu.

“Thầy Cao, lúc đầu bọn em tới chúc anh đám cưới hạnh phúc, nếu anh chưa kết hôn, vậy thì bọn em đi trước nhé, đúng rồi, chuyện ông nội của cô Khuất, đừng đau buồn quá nhé.”

Nói xong, Dương Thủy Sam một tay kéo Vũ Phong, một tay dắt Thái Linh vội vã đi về phía trong bệnh viện.

Chỉ nghe Vũ Phong ở phía kia còn không cam lòng kêu lên, “Anh hai, cần bao cao su thì trên tầng còn nhiều lắm! Còn những hai mươi mấy thùng vẫn đang chờ anh đó!!”

Truyện được up trên app mê tình truyện mỗi ngày

“...”

Hoàng Ngân im lặng, gương mặt hơi nóng lên.

Trong gió rét, Cao Dương Thành nhả nhận đứng ở nơi đó, một tay nắm tay kéo hành lý, tay kia nhét trong túi áo khoác gió, mặt hơi nhàu lại, ánh mắt ranh mãnh nhìn Hoàng Ngân, “Chuyện mấy chục thùng bao cao su, tôi vẫn chưa tính sổ với cô đâu đấy.”

“...” Hoàng Ngân buồn rầu.

Chuyện này sao có thể trách cô chứ?

Cô đưa tay muốn kéo hành lý trong tay anh, “Tôi tự xách.”

Cao Dương Thành không nhúc nhích, tay vẫn nắm lấy tay cầm hành lý, không chịu thả ra, ánh mắt nhìn chăm chăm người phụ nữ có hơi hoảng hốt nhưng vẫn cố giả bộ bình tĩnh, “Đỗ Hoàng Ngân, nghe thấy tin tôi chưa kết hôn, có vui không?”

Anh nheo mắt, dứt khoát hỏi cô.

Hoàng Ngân sững sốt, chột dạ nhếch mép, “Bác sĩ Cao có kết hôn hay không, chắc cũng không liên quan đến tôi lắm đâu nhỉ?”

“Ha...”

Cao Dương Thành cười nhạt rất mờ ám, tiện tay đưa hành lý cho Hoàng Ngân, “Tôi còn có việc, đi trước đây.”

“Ừ, anh đi làm việc của mình đi.”

Cao Dương Thành không thèm quay đầu lại.

Nhìn dáng người cao ngất trong gió hiu hiu kia, Hoàng Ngân đột nhiên cảm thấy bầu trời hôm nay trở nên quang đãng hơn một chút.

Hoàng Ngân kéo hành lý, đi lên khu nội trú tầng mười, Mỹ vô cùng lo lắng chạy đến đón cô, “Chị Hoàng Ngân, chị trở về tới thật đúng lúc, em đang chuẩn bị gọi điện thoại cho chị đây.”

Hoàng Ngân thấy bộ dạng nóng lòng của Mỹ, trái tim đột nhiên trầm xuống, “Sao vậy? Xảy ra chuyện gì sao?”

Cô gần như chạy, lao nhanh đến phòng bệnh của Dương Dương.

“Chị Hoàng Ngân, chị đừng kích động, Dương Dương bây giờ không có ở phòng bệnh, cậu bé... cậu bé được đưa vào phòng cấp cứu rồi...”

Một câu nói của Mỹ, khiến bước chân của Hoàng Ngân liền khựng lại.

Mắt tối sầm, sắc mặt lập tức trắng bệch, lớp sương lập tức bao phủ đôi mắt màu xám tro của Hoàng Ngân.

“Dương Dương đột nhiên toàn thân nóng bừng, tuyến dịch lâm-phạ sưng to...”

“Mẹ, đừng nói nữa, chị... chị không muốn nghe...”

Giọng nói của Hoàng Ngân run run ngăn cản cô ấy.

Hít thở sâu một hơi, cô nén nước mắt trong mắt, đi về phía phòng cấp cứu.

Trái tim, không ngừng run rẩy, cảm giác lung lay sắp đổ, khiến cô khó chịu vô cùng.

Không ai có thể hiểu, cuộc sống ngày nào cũng phải sống trong sợ hãi này nó u ám đến nhường nào...

Hàng ngày cô đều tận lực, bán mạng kiếm tiền cho Dương Dương chữa bệnh, cô cố gắng như vậy, cho dù mệt mỏi hơn nữa, đau khổ hơn nữa, cô cũng không bao giờ cho phép bản thân nói ra, nhưng... cô đã cố gắng như vậy, lại vẫn không thể giành được sự ưu ái của ông trời...

Bất cứ thời điểm nào ông trời đều có thể cướp đoạt đi tính mạng của Dương Dương từ trong tay cô, còn cô... ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có!!

Cả ngày, Hoàng Ngân đều ngăn ngor.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Bị sốt

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Không sao đâu, đừng kích động, ngồi xuống trước đi đã.”

Đoàn Vũ Đạt bảo Hoàng Ngân ngồi xuống, cởi khẩu trang ra, cầm trong tay, “Dương Dương vẫn tốt, không nghiêm trọng như chúng ta nghĩ.”

Giọng nói của anh ấy khàn đặc, sau đó nắm lấy bàn tay lạnh như băng của Hoàng Ngân, đặt vào trong lòng bàn tay ấm áp của mình, “À... Hoàng Ngân, sau này nếu không cần thiết thì đừng đi công tác nữa, Dương Dương... Mấy ngày này rất nhớ em đó.”

“Xin lỗi...”

Hoàng Ngân vừa nghe thấy lời này, bỗng dừng lại khóc, nước mắt “tí tách tí tách” rơi xuống, “Sau này tuyệt đối sẽ không có chuyện như vậy xảy ra nữa đâu, em sẽ không rời xa con dù có nữa bước...”

“Hãy ở bên con nhiều hơn.”

Đoàn Vũ Đạt nắm tay Hoàng Ngân, ngày càng chặt.

Hoàng Ngân ngăn người, sắc mặt đột nhiên tái nhợt, “Vũ Đạt, lời này của anh... có phải là bởi vì Dương Dương...”

Có phải là bởi vì Dương Dương... thực ra không sống được bao lâu nữa không?!

Hoàng Ngân đã hoàn toàn khóc không thành tiếng, câu tiếp theo, người mẹ như cô sao có thể hỏi ra được chứ.

Đoàn Vũ Đạt mím môi, không nói lời nào.

Không nói lời nào có nghĩa là thừa nhận!

Hoàng Ngân lắc đầu, than thở khóc lóc.

Cô không dám tưởng tượng, cuộc sống của Dương Dương dần dần biến mất trong sinh mệnh của cô, cảnh tượng đó sẽ ra sao đây.

Trên bồn rửa mặt sẽ không còn chiếc bàn chải đánh răng nho nhỏ? Trên bàn công sẽ không còn xuất hiện những bộ đồ con con đáng yêu kia nữa? Trên bàn cơm sẽ thiếu mất một bộ chén đĩa nhỏ? Từ nay về sau, mỗi khi nghe thấy có người ở phía sau gọi mẹ, có khi nào chỉ có thể mở mắt nhìn xung quanh, mà không thấy bóng dáng nhỏ bé của cậu bé đầu nữa...

Hoàng Ngân che miệng, cổ đê nén tâm trạng của mình, sự tan vỡ trong cõi lòng, khiến cô không thể kìm lòng, nước mắt giống như vỡ đê mà tuôn trào.

“Vũ Đạt, em còn có thể làm chút gì cho con không? Em không muốn con đi mất, em không muốn con đi mất...”

Hoàng Ngân ăn vờ như một đứa trẻ nhỏ, nhưng, thực ra cô hiểu rõ hơn bất kỳ ai, đây không phải chuyện chỉ cần cô ăn vờ là có thể giải quyết được.

Đoàn Vũ Đạt đau lòng thay cô lau nước mắt, thờ dãi, do dự hồi lâu, mới nói, “Hoàng Ngân, bây giờ chúng ta ngồi đây đợi tùy thích hợp để ghép cho Dương Dương, quả thực không phải là cách hay, ôm cạy đợi thò chỉ khiến cho thời gian của Dương Dương ngày càng ít hơn thôi...”

Đoàn Vũ Đạt nói, ngập ngừng nhấp mấy môi, “Thực ra bây giờ còn có một cách, nhưng...”

Đôi mắt của anh, tối đi vài phần.

“Anh nói đi!! Vũ Đạt, dù là cách gì, cho dù muốn lấy mạng của em, em cũng đồng ý thử một lần!” Hoàng Ngân kích động đến rơi nước mắt.

“Sinh thêm một đứa con nữa!” Đoàn Vũ Đạt hít một hơi thật sâu, nhìn Hoàng Ngân, cổ vũ tinh thần nói, “Cách duy nhất, chính là sinh thêm một đứa con nữa với Cao Dương Thành! Cơ hội ăn khớp máu cưỡng rốn của hai người cùng cha cùng mẹ là 25%, mà xác suất thành công của hai người không cùng máu mủ cùng chỉ có 0,001%, cho nên, anh cho rằng so với ở đây ngồi chờ một trăm nghìn người kia, chỉ bằng bản thân tự tạo ra cơ hội sống cho Dương Dương!”

Đoàn Vũ Đạt biết rằng cách mà mình đưa ra đồng nghĩa với việc bản thân sẽ hoàn toàn mất đi cô gái ở trước mặt, nhưng đối diện với một sinh mạng, sao anh có thể vô tình làm ngơ chứ?

Hướng hồ, cô gái ưu tú này, trước giờ anh cũng chưa từng có được, sao có thể nói là mất đi cơ chứ?

Lời của Đoàn Vũ Đạt khiến cho Hoàng Ngân hoàn toàn kinh sợ.

Cô ngăn người nhìn Đoàn Vũ Đạt đang vô cùng nghiêm túc, chần chờ nhếch mép, “Vũ Đạt, đừng... đừng đùa kiểu này...”

“Hoàng Ngân, em biết anh sẽ không đùa loại chuyện như vậy với em mà, hướng hồ, cách này, thực ra em cũng nên nghĩ đến từ lâu rồi...”

Quả thực, sau khi xét nghiệm tủy của Cao Dương Thành và Dương Dương thất bại, cô thật sự có nghĩ tới, nhưng nói cho cùng thì cô cũng chỉ nghĩ mà thôi.

25%, Hoàng Ngân không thể không thừa nhận, đối với cô mà nói, tuyệt đối là con số vô cùng mê hoặc!

Hoàng Ngân không ngừng hít sâu, tay bắt giắc xoa đi xoa lại lên đùi, thể hiện lúc này cô đang rất hỗn loạn và bí bách.

Sắc mặt của cô, trắng đến kinh người.

Cuối cùng, gượng cười với Đoàn Vũ Đạt, “Em... Nghĩ thêm đã...”

Hon nữa phải suy nghĩ thật kỹ!

Sinh thêm một đứa con nữa? Với Cao Dương Thành? Đây không phải là một chuyện dễ dàng nói là làm được!

Quan hệ giữa bọn họ ban đầu đã đủ phức tạp rồi, nếu lại vô duyên vô cớ sinh thêm một đứa con nữa, không nói đến hai người lớn bọn họ, chỉ cần nói về đứa bé, ai dám đảm bảo hạnh phúc của nó? Sinh ra lại giống Dương Dương, vừa sinh ra đã không có một gia đình hoàn thiện? Cũng sẽ giống cậu bé, vừa sinh ra đã bị người khác uy hiếp tính mạng? Nói không chừng còn chưa sinh ra đã bị...

Hoàng Ngân lắc đầu, chỉ nghĩ thôi cũng đã thấy sợ, cô không tán thành quyết định này cho lắm.

Đối với con mà nói là ích kỷ, đối với cô mà nói, là việc khó, đối với Cao Dương Thành và Khuất Mỹ Hoa mà nói, càng là tổn thương!

Đoàn Vũ Đạt nắm bàn tay lạnh như băng của cô, “Em đừng vội quyết định, hãy nghiêm túc ngắm lại đi, nhưng...” Anh ấy nói đến đây, nhấp mấy môi, “Nếu đã quyết định rồi, thì càng nhanh càng tốt.”

Dù sao, cơ thể của Dương Dương cũng không chờ nổi.

Hoàng Ngân ngáp ngừng gật đầu, “Được, để em suy nghĩ...”

Trái tim trầm xuống, nhất thời trở nên hỗn loạn không biết nên làm thế nào.

Đêm khuya, Hoàng Ngân kéo hành lý đứng ở tầng mười chờ thang máy.

Cửa thang máy vừa mở, bất ngờ, liền gặp phải Cao Dương Thành mặc áo blouse màu trắng.

Hoàng Ngân sững sốt, phút chốc, trong đầu liền nghĩ đến phương pháp chữa bệnh liên quan đến chuyện mang thai sinh con mà Đoàn Vũ Đạt nói, trong lòng hoảng hốt, khuôn mặt nóng lên, nhất thời Hoàng Ngân Xứ lại không biết nên làm gì cho đúng.

Cửa, khép lại.

Lập tức, lại bị mở ra.

Tay Cao Dương Thành, vẫn đặt trên nút bấm thang máy, lạnh nhạt hỏi cô, “Không xuống à?”

Hoàng Ngân bưng tỉnh, đáy mắt hiện lên sự ngượng ngùng, “Có xuống, cảm ơn.”

Cô nói cảm ơn, kéo hành lý, đi vào trong thang máy chật hẹp.

Trong thang máy, chỉ có hai người bọn họ, rõ ràng không hề chật chội, nhưng Hoàng Ngân lại cảm thấy hô hấp có chút khó khăn.

“Trong người khó chịu à?”

Đột nhiên, Cao Dương Thành hỏi cô.

“Hả?” Hoàng Ngân ngạc nhiên nghiêng đầu, nhếch mép, gượng cười, che giấu sự hỗn loạn và lo lắng trong lòng, “Không, không...”

“Cô có muốn soi gương không?”

Cao Dương Thành lại diễn không hỏi một câu.

Hoàng Ngân khó hiểu nhìn anh.

Cao Dương Thành chỉ lên hai bên má của cô, “Mặt cô đã đỏ sấp lan đến tận cổ rồi, cô chắc là không bị sốt hay tim đập nhanh gì đó chứ?”

Tim đập nhanh...

Bị Cao Dương Thành nói như vậy, gương mặt của Hoàng Ngân lại càng đỏ hơn.

Cô vội vàng quay mặt đi, “Có... có lẽ là trong thang máy quá nóng đấy.”

Lập tức, cửa thang máy mở ra, dừng ở tầng một, Hoàng Ngân giống như bỏ trốn đi ra khỏi thang máy, vừa đi ra, cô tay lập tức bị một lực ấm nóng nhẹ nhàng nắm lấy.

Hoàng Ngân kinh hãi, quay đầu, đụng phải cặp mắt dịu dàng của Cao Dương Thành.

“Nếu quả thật khó chịu, cũng đừng giấu, đây là bệnh viện.”

Anh nói, một tay kéo Hoàng Ngân tới gần hơn, đưa tay ra, đặt lên trán cô kiểm tra, mày kiếm nhu lại, “Đồ Hoàng Ngân, cô sốt cao như vậy, cô còn dám nói cô không thấy khó chịu ư?”

“Hả?”

Hoàng Ngân cũng học anh đưa tay lên trán kiểm tra, đúng thật là, rất nóng!

Thảo nào cả ngày hôm nay cô luôn cảm thấy có hơi hốt hoảng, cho rằng chỉ là mình nóng lòng quá gắng sức quá mà thôi, cô cũng không để ý lắm, hiện giờ xem ra bản thân đúng là có chút không khỏe trong người.

“Tôi dẫn cô đi đăng kí khám gấp.”

Cao Dương Thành kéo Hoàng Ngân, đi về phía khoa khám gấp.

Tay Hoàng Ngân, bị anh nắm chặt, có lẽ bởi vì sốt cao, nên lòng bàn tay hai người đã rịn ra một lớp mồ hôi mỏng.

Bàn tay nhỏ bé khẽ giằng co một chút trong lòng bàn tay anh, nhưng ngược lại lại bị anh nắm chặt hơn.

“Thực ra tôi không sao đâu, uống thuốc là được rồi.”

Nói thật, chuyện bị cảm nhẹ như vậy, Hoàng Ngân trước giờ chưa từng đến bệnh viện khám, ai cũng biết, chỉ cần đến bệnh viện thì túi tiền sẽ xẹp lép ngay, cô rất không nỡ.

“Cô ở đây chờ tôi đã.”

Đối với lời của Hoàng Ngân, Cao Dương Thành hoàn toàn ngoảnh mặt làm ngơ.

Đề Hoàng Ngân ngồi trên ghế nghỉ trước phòng chuẩn đoán, cúi người kiểm tra trán của cô thêm lần nữa, nhủ chặt chân mày.

Anh đi tới trước máy nước uống, rót một cốc nước nóng cho Hoàng Ngân, “Uống nhân lúc còn nóng.”

Hoàng Ngân nhận lấy cốc nước từ trong tay anh, ngón tay chạm vào bàn tay lớn có khớp xương rõ ràng, đáy lòng bỗng thấy rung động. “Cảm ơn.”

Truyện được cập nhập mỗi ngày trên app mê tình truyện

Cao Dương Thành không nói gì, xoay người đi xếp hàng đăng ký trước cửa đăng ký cho Hoàng Ngân.

Anh mặc áo blouse trắng, đứng trước đám đông, trông rất nổi bật.

Bóng lưng cao ngất, bà vai dày rộng đó lại có thể đem đến một cảm giác ấm áp khiến cô yên lòng, anh giống như cốc nước trong tay cô, ấm nóng nhưng không làm bỏng người.

“Nghĩ gì thế? Ngáy ngốc nhìn cốc nước, còn không uống đi?”

Đột nhiên trên đỉnh đầu vang lên giọng nói trầm ấm của Cao Dương Thành, Hoàng Ngân vừa ngước mắt, liền đụng phải đôi mắt sâu ấm áp kia, khiến cô lập tức mất hồn.

Sửng sốt vài giây, cô mới cúi đầu, ngoan ngoãn uống vài ngụm nước ấm trong tay.

Khóe miệng gợi cảm của Cao Dương Thành khẽ cong lên.

“Đi thôi.”

Anh kéo va-li hành lý của cô, đi về phía phòng khám.

May mà, buổi tối bệnh nhân chờ khám không nhiều, Hoàng Ngân đợi một lát là đến lượt.

Sau khi đo nhiệt độ cơ thể, tình hình không được ổn lắm, sốt cao những ba mươi chín độ.

“Truyền nước đi, phải mau truyền nước để giảm nhiệt độ xuống mới được.”

Bác sĩ kê đơn thuốc cho Hoàng Ngân, Cao Dương Thành trực tiếp đưa cô đi mua thuốc, Hoàng Ngân lại ngăn lại, “Để tôi tự đi đi.”

Cao Dương Thành lạnh nhạt nhìn cô, hất cằm về phía chiếc ghế nghỉ ngơi sau lưng cô, “Đi qua đó, ngồi xuống.”

Hoàng Ngân cắn môi, có chút khó xử.

“Cô Đỗ, cô để bác sĩ Cao đi đi! Hiếm khi thấy anh ấy đối xử tốt với cô gái nào như vậy, cô là người đầu tiên đó, hay là cứ để anh ấy cống hiến chút sức lực đi, tôi thấy đêm nay chắc anh ấy không ngủ được đâu.” Bác sĩ khám bệnh không nhận được trêu họ.

Hoàng Ngân đỏ mặt, không kìm được ngước mắt nhìn anh một cái.

Cao Dương Thành chỉ mỉm cười, không thêm giải thích gì, càng không phủ nhận lời của bác sĩ kia, “Tôi đi lấy thuốc, ở đây chờ tôi.”

Cao Dương Thành đi rồi, Hoàng Ngân nhìn bóng lưng không ngừng vì cô mà bận rộn kia, trong lòng lập tức cảm thấy ấm áp vô cùng.

Hoàng Ngân tổng cộng phải truyền bốn chai dịch, trong phòng truyền dịch, Cao Dương Thành chọn một chỗ ngồi không gần cửa sổ cho Hoàng Ngân.

Anh thay cô điều chỉnh tốc độ chảy của dịch, cuối cùng, đứng đối diện cô, nhét hai tay vào trong túi áo blouse trắng, cao ngạo nhìn xuống chỗ cô, “Đoàn Vũ Đạt vẫn chưa biết cô bị bệnh hả?”

“Ừ, anh ấy bận.” Hoàng Ngân gật đầu.

Cao Dương Thành gھếu cọt, “Bận đến mức vợ mình cũng không chăm sóc nữa ư?”

Anh nói, ngồi lên tay vịn của ghế sofa Hoàng Ngân đang ngồi, “Gọi điện thoại cho anh ta, kêu anh ta xuống với cô.”

Ai cũng biết, lúc bị bệnh, người bản thân mong muốn ở bên nhất chính là người bản thân yêu nhất!

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Chăm sóc cẩn thận

Ban ngày lái xe đường dài những hơn năm tiếng đồng hồ, sau đó đến nhà cũng chưa kịp về, liền lao thẳng đến bệnh viện trực ban, buổi tối lại tiến hành một cuộc phẫu thuật nhỏ, vừa mới đưa bệnh nhân vào phòng bệnh, lúc chuẩn bị tan ca lại gặp Đỗ Hoàng Ngân bị ốm.

Cao Dương Thành dựa lên lưng ghế sofa của cô, mày kiếm nhíu sâu, mắt nhắm nhẹ, nghỉ ngơi.

Hoàng Ngân nghiêng đầu nhìn anh.

Đường nét tinh tú, khắc sâu sắc bén, góc cạnh rõ ràng như được điêu khắc, mi mắt sụp xuống dài mà khít, mũi cao thẳng, đẹp đến lạ thường, cánh môi mỏng gợi cảm mê người.

Nhưng, trên khuôn mặt đẹp như vậy, lại không thể che giấu được sự mệt mỏi rã rời.

Truyện được cập nhập trên app mê tình truyện

Hoàng Ngân có chút không nề, đưa tay thử dò xét lay nhẹ người anh, “Bác sĩ Cao, anh vẫn nên về nhà nghỉ đi.”

Đôi mắt đẹp của Cao Dương Thành mở ra tạo ra một kẻ hồ mê ly, nhìn Hoàng Ngân, đột nhiên hỏi cô, “Có lạnh không?”

Hoàng Ngân phản ứng lại, lắc đầu, “Vẫn ổn.”

Cao Dương Thành chống người dậy, “Chờ tôi một lát.”

Anh nói rồi đi ra khỏi phòng truyền dịch.

Lúc quay lại, anh đã thay chiếc áo blouse trắng sạch sẽ kia ra, mặc trên người chiếc áo khoác gió màu sẫm, thân hình cao ngất như một người mẫu nam, nhưng trên người có thêm sức hút của đàn ông trưởng thành hơn bọn họ.

Mà trong tay anh còn có thêm một chiếc chăn.

Anh đưa chăn cho Hoàng Ngân, “Đắp lên đi, lát nữa nước dịch vào mạch máu, sẽ lạnh lắm đó.”

Trong lòng Hoàng Ngân cảm thấy ấm áp, “Cảm ơn.”

Cô đưa tay nhận lấy, ngẩng đầu nhìn anh, “Anh vẫn nên về nhà nghỉ cho hẳn hoi đi, tôi thật sự không sao đâu.”

“Đã bận liên tiếp mười tiếng đồng hồ rồi, cũng chẳng để bụng hai tiếng đồng hồ này với cô đâu, nhưng mà, cô cũng biết chọn thời điểm bị bệnh thật đấy.”

Lại cứ ốm đúng lúc anh đang bận bù đầu rối tóc.

Nếu nói anh không muốn về nhà nghỉ ngơi thì là giả, nhưng, anh yên tâm về người con gái này được sao? Tự hỏi lòng mình, anh thật sự không thể yên tâm

Hoàng Ngân áy náy cúi đầu.

Cao Dương Thành lười biếng ngồi lên tay vịn ghế sofa của Hoàng Ngân, nghiêng đầu căn dặn cô, “Sáng sớm ngày mai thức dậy, nhớ đo nhiệt độ cơ thể, nếu vẫn không hạ sốt, thì phải đến bệnh viện ngay, biết chưa?”

“Ừ.”

Hoàng Ngân ngoan ngoãn gật đầu.

Có lẽ bởi vì bị bệnh, nên tinh thần của cô có vẻ hơi ủ rũ, đôi mắt trước giờ luôn tràn đầy sức sống, lúc này bị một lớp sương mù che lại, yếu đuối đến vô tội, lại khiến người ta cảm thấy thương xót.

Cao Dương Thành nhìn cô như vậy, bất đắc dĩ thở dài một hơi, đưa tay, lại sờ trán của cô, vẫn chưa hết nóng.

“Đồ Hoàng Ngân, sau này đừng liều mạng như thế nữa, bán đồng bao cao su này, có thể kiếm được mấy đồng tiền chứ, hôm đó tôi mua hết đồng bao cao su về, cũng chỉ hết có bảy mươi triệu mà thôi! Cô có kiếm được bảy trăm nghìn không?”

Lúc anh nói ra những lời này, thực ra, đa phần là đau lòng.

Bốn năm trước, cô cố chấp cầu xin anh buông tay, anh cho rằng sau khi để cô rời đi, chỉ ít cô sẽ sống tốt hơn khi ở bên cạnh anh, nhưng hiện thực thì sao? Anh không biết cô có hạnh phúc không, nhưng anh biết, thực ra cô sống không hề ổn!

Hoàng Ngân giả vờ thả lỏng nhếch môi cười, “Có thể kiếm được bảy triệu.”

“Bảy triệu?” Cao Dương Thành nhủ mảy, lại nghiêm túc nghĩ một lát, “Giá gốc của thứ kia rất thấp đến đâu vậy? Bán ra bình quân mỗi cái cũng không đến bảy nghìn?”

Trước đây anh không tính kĩ, lúc này tỉ mỉ tính lại, bác sĩ Cao kinh ngạc, chán ghét nhìn Hoàng Ngân, “Đồ Hoàng Ngân, cô bán đồ dùng tình thú thì thôi không nói làm gì, cô lại còn mua thứ đồ dùng tình thú ư?”

“Chỗ nào đều vậy!” Hoàng Ngân kháng nghị, lấy lại tinh thần trả lời trong sạch cho bản thân, “Anh cho rằng cứ rẻ là đều chắc! Hơn nữa, anh dựa vào đâu mà nói nó là đồ đều hả? Anh đâu có dùng nó!”

“Sao cô biết tôi chưa dùng nó?” Cao Dương Thành hí hóp mắt nhìn cô.

Hoàng Ngân khịt khịt mũi, “Chẳng phải anh luôn dự ứng với thứ đó sao?”

Quả thực, nguyên nhân anh chưa bao giờ dùng, chính là bởi vì anh dự ứng nghiêm trọng với cao su.

Cao Dương Thành nở nụ cười nham hiểm, “Xem ra cô hiểu rất rõ thói quen tình dục của tôi nhỉ.”

Khuôn mặt của Hoàng Ngân lập tức đỏ bừng, phần nộ lườm anh, tò vè cảnh cáo.

Ý cười trên khóe miệng của Cao Dương Thành càng thêm sâu, bàn tay ấm áp vỗ lên gáy Hoàng Ngân, không kim được treu đùa cô, “Lúc tôi mua chúng, trong đầu chỉ nghĩ đến cảnh tượng cô không mặc đồ!”

“Cao Dương Thành!”

Màu đỏ ửng trên gương mặt của Hoàng Ngân, bị anh nói đùa hai câu, liền lan đến tận cổ, cô lườm anh, cảnh cáo, “Anh đừng có nói đùa linh tinh.”

“Sao cô biết tôi đang nói đùa chứ?”

Đôi mắt đen sâu của Cao Dương Thành nhìn Hoàng Ngân, sự đùa cợt trên mặt đã nhạt dần, thay vào đó là bộ dạng chăm chú đầy ẩn ý.

Trái tim Hoàng Ngân kinh sợ...

Đột nhiên, trái tim trong lồng ngực liền đập thành thịch như nổi trống.

“Tôi chớp mắt một lát, nếu thấy khó chịu thì gọi tôi.”

So với sự lo lắng của Hoàng Ngân, tên đầu sỏ gây tội bên cạnh người cô lại thản nhiên vô cùng.

Anh trực tiếp ngồi lên tay vịn ghế sofa, nhắm mắt, ngủ.

Hoàng Ngân lập tức như trút được gánh nặng, thờ phào nhẹ nhõm.

Mãi đến hai giờ sáng, Hoàng Ngân mới truyền nước xong.

Mà cô, đã sớm ngủ ngà ngón trên ghế sofa rồi.

Mái tóc dài đen nhánh như thác nước rẽ sang hai bên, làm nổi bật làn da trắng ngần, nhìn lấp lánh trong suốt của cô.

Hàng mi cong cong giống như chiếc quạt hương bồ, khẽ rủ xuống, chiếu xuống tạo thành hai bóng râm dịu dàng, có lẽ là do quá mệt, cô có vẻ ngủ rất sâu.

Khi giọt nước dịch cuối cùng truyền vào trong người Hoàng Ngân, y tá cũng đứng lúc đi đến chỗ họ.

Cao Dương Thành lại đưa tay ra, nhỏ giọng ngăn hành động của y tá lại, “Cô ấy ngủ rồi, để tôi làm cho.”

Anh nhẹ nhàng lùi ra khỏi bên người Hoàng Ngân, khom người, lấy bông tiệt trùng, dè dặt lên mạch máu của Hoàng Ngân, sau đó, thận trọng rút kim từ trên mu bàn tay cô xuống.

Trong lúc ngủ mơ, Hoàng Ngân có lẽ đã cảm nhận thấy sự đau đớn nhẹ nhẹ, đôi mi thanh tú không vui nhủu lại, nghiêng đầu, chuyển sang bên kia rồi tiếp tục ngủ.

Cao Dương Thành kéo chăn trên người cô xuống, cầm tay cô, nhủu mảy, cơ thể vẫn lạnh ngắt.

Anh vội vàng cởi áo khoác gió trên người, thận trọng đỡ cô đang ở trên ghế sofa dậy, mặc cho đầu cô tựa trên vai mình, còn anh lại tỉ mỉ mặc áo khoác gió cho cô.

Có lẽ do thuốc này còn có tác dụng gây buồn ngủ, cho nên, cô đang nằm trong ngực anh, ngủ rất say.

Lúc mặc xong đồ cho cô, cô còn hơi cảm thấy khó chịu, khuôn mặt ấm nóng lại như khạc nghẹn chà sát trên cổ Cao Dương Thành, cái miệng nhỏ nhắn chu lên, phát ra mấy tiếng kêu ni non mà yêu kiều.

Da thịt có rất nóng, dán chặt lên cổ Cao Dương Thành, đúng là đang đốt vài ngọn lửa trên người anh mà, đốt đến nỗi thân dưới anh cương cứng, đến hơi thở thờ ra cũng đã nóng hơn vài phần.

Đáy mắt trầm lặng của Cao Dương Thành hiện lên tia âm u nóng bỏng, đôi mắt ngày càng thâm thúy hơn, sau đó, khẽ cúi người, dễ dàng ôm ngang Hoàng Ngân đang ở trên ghế sofa.

Hàng mi xinh đẹp khẽ động đậy, thể trọng nhẹ như lông vũ, khiến trái tim anh thất lại.

Từ trong bệnh viện đi ra, Cao Dương Thành ôm Hoàng Ngân lên thẳng xe của anh.

Điều chỉnh ghế phụ xuống, lúc này mới thận trọng đặt cô lên, đóng cửa lại, anh lướt qua thân xe, ngồi vào ghế lái.

Trong xe vẫn cảm thấy lạnh lạnh, anh theo bản năng chỉnh điều hòa lên mức to nhất, lại quay người ra ghế sau, lấy gối tựa và chăn.

Nhẹ nhàng nghiêng đầu Hoàng Ngân, đặt gối dưới đầu cô, cố gắng để cô có thể ngủ thoải mái hơn.

Hoàng Ngân lại như có chút không vừa lòng với hành động di chuyển của anh, lại ni non kháng nghị mấy câu, hàng lông mày thanh tú nháu lại, thể hiện sự oán trách.

Nhìn bộ dạng bất giác làm nững này của cô, Cao Dương Thành khẽ cong khóe miệng, lại không quên dịu dàng dỗ dành cô, “Sắp xong rồi...”

Nhét gối vào xong, đáng vẻ của Hoàng Ngân rất thỏa mãn, khuôn mặt nhỏ nhắn dụi vài cái, sau đó, nghiêng người tìm một tư thế thư thái nhất để ngủ.

Nhìn khuôn mặt ngoan ngoãn ngủ say của cô, trong đôi mắt thâm sâu của Cao Dương Thành hiện lên sắc màu dịu dàng, rơi lên trên khuôn mặt của cô, càng thêm âm trầm, cũng thêm nóng hổi.

Bộ dạng kia, như thể có nhìn cô thế nào cũng không thấy đủ.

Bỗng nhiên, Cao Dương Thành cúi đầu, cười có chút tự giễu.

Anh của hiện tại, rốt cuộc đang làm gì đây? Động tình với một người phụ nữ đã kết hôn ư?

Sau khi đắp chăn cho cô xong, khởi động xe, lái xe ra khỏi bệnh viện, đi về phía nhà cô.

Nửa giờ sau, xe dừng trong một ngõ sâu, đã khoảng ba giờ sáng.

Nửa giờ sau, Hoàng Ngân mơ màng tỉnh dậy trong giấc mơ.

Đôi mắt nhấp nhem vừa mở ra, liền nhìn thấy đôi mắt sâu thẳm của Cao Dương Thành.

Anh đang đưa tay lên chống đầu, hơi nghiêng người, ánh mắt chăm chú rơi vào trong đôi mắt của Hoàng Ngân, không mấy may có ý định chuyển đi chỗ khác.

Khóe miệng gợi cảm, lại như hàm chứa nụ cười nhạt.

Nụ cười đó, khiến cảm xúc của Hoàng Ngân trở nên hoảng hốt, thật lâu, đắm chìm trong ánh mắt mê ly của anh, vẫn chưa hoàn hồn.

“Tỉnh rồi à?”

Giọng Cao Dương Thành trầm thấp, lười biếng, nhẹ giọng hỏi Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân sững sốt, chợt hoàn hồn, đáy mắt hiện lên vẻ áy náy, “Xin lỗi, xin lỗi, tôi ngủ quên mất...”

Cô vội vàng ngồi dậy, vén chăn trên người xuống, mới phát hiện lúc này trên người mình đang mặc áo khoác của anh.

Tháo nào, vừa rời trong lúc nằm mơ, luôn có một loại cảm giác như được anh ôm thật chặt vào trong ngực, khiến cô kiên định, yên lòng đến vậy.

Khuôn mặt của Hoàng Ngân, âm thầm đỏ lên, cô vội vàng cởi áo khoác trên người xuống, “Trời lạnh như thế này, anh chỉ mặc mỗi một chiếc áo sơ mi, không sợ bị cảm sao.”

Lập tức, Cao Dương Thành cúi người, lao đến chỗ cô.

Đột nhiên tới gần, khiến cho hô hấp của Hoàng Ngân cứng lại.

Cảm nhận được hơi thở ấm áp của anh, phả vào gò má ửng hồng của cô, Hoàng Ngân căng thẳng đến nỗi trái tim như sắp bay ra khỏi lồng ngực.

Hoàng Ngân cúi thấp mặt, nhìn đôi môi mòng khêu gợi đang hướng đến phía đôi môi anh đào của mình, lông mi cong vút lo lắng chớp chớp...

Cuối cùng, cô không chống lại được anh, sau khi hít một hơi thật sâu, đưa hai tay ra, đặt lên trước ngực anh, “Cao Dương Thành, anh... anh muốn làm gì hả?”

Lúc Hoàng Ngân hỏi câu này, cũng cảm giác được ghế dựa sau lưng mình đang dần được nâng lên.

Lại nhìn cánh tay anh đang chống bên cạnh mình, khuôn mặt của Hoàng Ngân, đột nhiên khô rát.

Cao Dương Thành nhếch môi, mỉm cười, đáy mắt vẫn còn hiện rõ sự trêu ghẹo, “Tôi đang giúp cô nâng ghế dựa lên, cô cho là tôi muốn làm gì?”

“...”

Máu đỏ hồng vì ngại ngùng cứ vậy mà lan dần từ gò má của Hoàng Ngân đến tận hai bên tai.

Hiển nhiên, bản thân bị anh trêu đùa!

Hoàng Ngân hận không thể trực tiếp tìm một cái lỗ, chôn mình xuống! Mặt mặt quá!!

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 60: Sau này cách xa mỹ hoa ra một chút

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Mà sự vô tội yếu đuối kia lại đánh trúng vào tim Cao Dương Thành, anh phát hiện ra mình lại ham muốn cảm giác mềm mại trong lòng bàn tay kia, khiến anh không nỡ buông tay.

“Cao Dương Thành...”

Hoàng Ngân khẽ gầy gựa một cái, gương mặt lộ ra vẻ lúng túng, hơi ngượng ngùng.

Cao Dương Thành nắm chặt lấy bàn tay cô, sau đó buông tay cô ra.

Hoàng Ngân vội vã thu tay lại, vẫn còn hơi ngượng ngùng: "Tôi về trước đây, anh... đi đường cẩn thận, lái xe chậm thôi."

Cao Hoàng Dương dựa đầu vào lưng ghế, không nhìn cô, chỉ khẽ nói: "Tôi hơi mệt."

Giọng anh hơi khàn, không khó để nghe ra mấy phần uể oải.

Hoàng Ngân đau lòng nhìn anh một cái, trong lòng hơi áy náy: "Xin lỗi anh, là tôi làm lỡ mất thời gian nghỉ ngơi của anh."

Nói rồi, cô lấy điện thoại di động ra nhìn thoáng qua thời gian: “Đã ba giờ rồi sao?”

Cô gãi đầu, hơi ảo não: “Vây mà tôi lại ngủ một thời gian dài như vậy! Ôi, sao anh không gọi tôi tỉnh dậy sớm một chút!”

Cao Dương Thành không trả lời cô, chỉ nghiêng đầu nhìn cô, khoe miệng tựa như còn chứa đựng nụ cười nhạt.

“Làm sao bây giờ? Hình như tôi không lái xe nổi nữa.”

Hoàng Ngân thấy hơi có lỗi, trong lòng tràn đầy sự ảm áp anh cho.

Suy nghĩ một chút, cô cũng học dáng vẻ của anh, hơi nghiêng đầu dựa lưng vào ghế ngồi, mắt lẳng lặng nhìn anh: “Hay là tôi ở đây với anh để anh nghỉ ngơi một lát trước nhé.”

Ý cười nơi khoe miệng Cao Dương Thành càng thêm sâu.

Anh muốn cô ở lại, nhưng lời nói ra lại ngược lại.

“Đùa cô thôi, về ngủ đi!”

Anh đưa tay vỗ nhẹ lên má phải của Hoàng Ngân như đang dỗ một đứa trẻ.

Một động tác lơ đãng lại tràn đầy sự cưng chiều khiến Hoàng Ngân kinh ngạc.

Giây phút kia dường như lại trở về bốn năm trước, trở về những năm tháng anh nuông chiều mình trong lòng bàn tay kia!

Lòng Hoàng Ngân căng thẳng, đau đớn kéo tới, bén nhọn.

Thấy Hoàng Ngân không nhúc nhích, Cao Dương Thành lại thúc giục cô: “Nhanh lên nào, đi về đi, đừng làm chậm trễ thời gian của tôi nữa.”

Sao anh nỡ để cô ở lại đây cùng chịu giày vò với anh chứ!

Hoàng Ngân không yên tâm nhìn anh: “Vây anh thật sự vẫn có thể lái xe sao? Một môi mà lái xe sẽ rất nguy hiểm đó.”

“Vây cô có muốn tiễn tôi về không?”

Cao Dương Thành lập tức tiếp lời hỏi cô, nơi khoe miệng vẫn là nụ cười nhạt ấy.

“...”

Mặt Hoàng Ngân đỏ lên: “Không cần đâu, kỹ thuật lái xe của tôi kém, vậy... tôi xuống trước đây.”

“Ừ, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Hoàng Ngân đẩy cửa ra, xuống xe.

Cửa mới khép lại, cửa sổ xe lại bị Hoàng Ngân gõ.

Cao Dương Thành hạ cửa sổ xe xuống, không hiểu nhìn cô: “Sao vậy?”

“Sau khi về đến nhà, anh gửi tin nhắn cho tôi nhé.”

Hoàng Ngân hơi không yên tâm về anh.

“Được.”

Cao Dương Thành cong khoe miệng.

“Vây tôi đi vào trước đây, anh cũng mau đi về đi.”

“Ừ.”

Cao Dương Thành gật đầu, ánh mắt lướt qua cô, nhìn con ngõ nhỏ đen như mực sau lưng cô, đôi mày kiếm khẽ chau lại: “Chỗ này cách nhà cô bao xa?”

“Không xa, năm phút đi đường mà thôi.”

Cao Dương Thành nghe xong, nhíu mày, sau đó mở cửa xe ra, đôi chân dài bước ra, xuống xe.

Hoàng Ngân lẳng lặng nhìn anh.

“Đi thôi, tôi đưa cô đến dưới tầng.”

Nói rồi, anh cất bước, dẫn đầu đi về phía trước.

Hoàng Ngân vội vàng đuổi theo, cùng biến mất vào con ngõ nhỏ đen như mực theo dáng người mạnh mẽ của anh: “Thật ra không cần đâu, mỗi ngày tôi đều đi về như vậy.”

“Cô không sợ sao?”

Cao Dương Thành hỏi cô, sau đó đưa tay bắt lấy bàn tay nhỏ bé hơi lạnh của Hoàng Ngân một cách chính xác.

Tím Hoàng Ngân đập mạnh, cơ thể hơi cứng lại, trong chớp mắt, bàn tay nhỏ bé đã căng thẳng đến mức đỏ ra một lớp mồ hôi mỏng.

Rõ ràng cô muốn chống cự nhưng toàn thân cô dường như không thể rút ra được chút sức lực nào để từ chối sự gần gũi ảm áp này của anh.

Trong lúc nhất thời, cô cứ ngây ngô để anh nắm lấy như vậy, một đường đi vào trong ngõ nhỏ.

Trong giây phút ấy, Hoàng Ngân hy vọng biết bao nhiêu, rằng thời gian chậm lại một chút, chậm lại một chút nữa...

Đề bọn họ cứ nắm tay nhau như vậy, từ từ, từ từ đi tiếp, một đường đi đến bạc đầu, đi đến điểm cuối của sinh mệnh.

Nghĩ đến đây, lòng Hoàng Ngân đắng chát, khoe mắt không tự chủ được lại ảm ướt.

truyện được cập nhập trên app mê tình truyện!

“Đang nghĩ gì vậy?”

Bỗng nhiên, Cao Dương Thành hỏi cô.

Giọng nói trầm thấp vang lên bên tai cô như tiếng đàn êm tai, khiến cô hơi hoảng hốt.

“Không có gì.”

Hoàng Ngân vội vàng lắc đầu.

Trước mắt xuất hiện một chút ánh sáng âm đạm, cô rút tay mình từ trong tay anh về không chút dấu vết, nấp máy môi, mỉm cười: “Tôi đến rồi.”

Cao Dương Thành nhìn ngôi nhà tạm bợ trước mắt, chau mày, không thể tin nổi nhìn Hoàng Ngân: “Đoàn Vũ Đạt để cô ở đây?”

“Không, không phải.”

Hoàng Ngân nói hơi ấp úng, cô đút hai tay vào túi sau quần jeans: “Mẹ tôi và em tôi ở đây.”

Đôi mày kiếm của Cao Dương Thành cau lại: “Cô không ở cùng Đoàn Vũ Đạt mà lại ở cùng mẹ cô?”

Ánh mắt tìm tòi của anh càng ngày càng âm trầm, nhìn chăm chăm Hoàng Ngân như đang nghiền cứu một con chuột bạch: “Đỗ Hoàng Ngân, cô thế này sẽ khiến tôi cảm thấy thật ra cô và Đoàn Vũ Đạt sống không tốt chút nào!”

Sắc mặt Hoàng Ngân khê cứng lại, cô liếm môi, suy nghĩ hồi lâu mới tìm ra một lý do: “Anh cũng biết công việc của anh và Vũ Đạt rồi mà, bình thường bận tới mức thời gian ở nhà cũng rất ít...”

“Lời này của cô đang ám chỉ tôi bình thường cô khá cô đơn?” Cao Dương Thành nhướn cao đôi lông mày rậm.

“Không, tôi không có ý đó.” Hoàng Ngân vội vàng xua tay, đỏ mặt giải thích: “Anh cũng biết ở Thành Bắc anh ấy có một căn biệt thự, nhưng bình thường thời gian anh ấy ở nhà rất ít, một mình tôi ở cũng sợ, vì vậy khi Vũ Đạt không có ở đây, tôi lại quay về nhà mình.”

Lòng Cao Dương Thành hơi trầm xuống, ánh mắt trong nháy mắt lạnh thêm mấy phần.

Cô sợ tới sao? Cô không sợ. Con ngõ nhỏ tối tăm như vậy mà cô còn dám đi một mình thì cô còn sợ gì? Cô sợ cô đơn, sợ cảm giác hư vô lạnh lẽo khi không có Đoàn Vũ Đạt kề bên há?

Nghĩ tới những điều này, không hiểu sao trong lòng anh thấy hơi ngọt ngat.

“Tôi đi vào trước, anh mau về nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

“Ừ.”

Cao Dương Thành lạnh nhạt ừ một câu.

“Tạm biệt.” Hoàng Ngân vẫy tay, sau khi nói tạm biệt, cô vội vã đi vào rồi biến mất nơi hành lang.

Đứng trên tầng, Hoàng Ngân kinh ngạc nhìn dáng người cô đổ dưới tầng một, mãi đến khi anh hoàn toàn hoà vào trong màn đêm, cô mới không nở thu lại ánh mắt.

Trong lòng bàn tay dường như còn lưu lại nhiệt độ của anh, ầm ập đến mức khiến trái tim cô không ngừng loạn nhịp.

Tan việc, Hoàng Ngân vội vàng tới bệnh viện, Dương Dương vẫn còn ở trong phòng chăm sóc đặc biệt, không được nhìn, Hoàng Ngân chỉ có thể ngồi bên ngoài phòng chăm sóc đặc biệt cùng cậu bé.

“Chị chị...”

“Thanh Nga, sao em lại đến đây?”

Đỗ Thanh Nga mang theo hộp cơm đi đến chỗ Hoàng Ngân: “Em đến đưa cơm cho chị, còn nóng đó, chị mau ăn đi.”

Trong lòng Hoàng Ngân rất cảm động: “Đợi lát nữa chị tùy tiện ăn gì đấy là được rồi, sao phải cố ý mang cơm tới làm gì.”

“Mẹ nói chị bị bệnh, không thể ăn ở bên ngoài nên kêu em đưa cơm tới cho chị.” Đỗ Thanh Nga nói xong bèn đứng dậy đi đến gần cửa phòng chăm sóc đặc biệt, nhìn Dương Dương bên trong cửa sổ thủy tinh, đôi mi thanh tú nhuu chặt lại: “Chị, bác sĩ nói khi nào thì Dương Dương có thể ra ngoài?”

Hoàng Ngân lắc đầu, tâm trạng hơi cô đơn: “Tạm thời vẫn chưa biết, còn phải xem tình hình, Dương Dương lúc tốt lúc xấu...”

Hoàng Ngân thấp giọng thờ dài, trong lòng lại nặng nề hơn.

Đỗ Thanh Nga ngồi xuống bên cạnh Hoàng Ngân, cũng thờ dài: “Chị nói xem chuyện ghép tủy này khó đến vậy sao? Đến bây giờ vẫn không có tin tức gì.”

Lời nói của Đỗ Thanh Nga lại một lần nữa khiến Hoàng Ngân nhớ đến Cao Dương Thành.

Người đàn ông có thể tạo ra tỷ lệ 25% cho Dương Dương cùng cô kia, cô có nên thật sự thử một lần?

Hoàng Ngân không có ý kiến gì.

“Đừng rồi, chị, chị đoán xem sáng nay đi làm em gặp được ai ở dưới tầng?”

Lúc Đỗ Thanh Nga nói những lời này, ánh mắt loé lên nét vui vẻ.

“Ừ?”

Hoàng Ngân ngơ vờ nhìn cô ấy.

“Sao chị lại không đoán được ra!” Đỗ Thanh Nga cố ý khiến người khác tò mò, qua một hồi lâu mới cười hi hi nói: “Là bác sĩ Cao.”

“Bác sĩ Cao?” Hoàng Ngân giật mình: “Cao Dương Thành?”

Lẽ nào tới qua anh không lái xe về mà ngủ trên xe cả đêm?

“Đừng vậy!” Đỗ Thanh Nga gật đầu liên tục: “Chị cũng không ngờ phải không? Lúc em nhìn thấy anh ấy cũng ngỡ người ra hồi lâu. Xe của anh ấy đỗ ở trong con ngõ nhỏ trước nhà chúng ta, hình như anh ấy ngủ trong xe cả đêm! Chị, chị nói xem sao anh ấy lại đến gần nhà chúng ta nhỉ? Kỳ lạ quá, lẽ nào anh ấy có bạn trong khu nhà chúng ta? Nếu là như vậy thì quá tốt rồi, lần sau em còn có thể ra tay từ chỗ bạn anh ấy, đến gần anh ấy! Ôi, đúng rồi, chị, chị vẫn không biết phải không, bác sĩ Cao vẫn chưa kết hôn đâu! Nhắc đến cũng thật sự buồn cười, ngày kết hôn đó, ông nội của Khuất Mỹ Hoa lại đi mất, chị, chị nói xem đây có phải là ý trời hay không?”

Đỗ Thanh Nga nói một thôi một hồi, Hoàng Ngân nghe đến mức mơ hồ.

Hoàng Ngân đột nhiên nghĩ đến, nếu mình thật sự sinh thêm một đứa bé nữa với Cao Dương Thành, vậy còn Đỗ Thanh Nga? Thanh Nga có thể chấp nhận không? Đối với cô ấy mà nói, có phải đây cũng là một loại tổn thương lớn hay không?

Hoàng Ngân đột nhiên cảm thấy đầu hơi đau.

Nhưng nháy mắt, cô lại nhận ra một việc, cô quay đầu, khó hiểu nhìn cô ấy: “Thanh Nga, sao em biết chuyện bác sĩ Cao chưa kết hôn?”

Đỗ Thanh Nga nhún vai: “Khuất Mỹ Hoa nói.”

Hoàng Ngân nhủ này: “Cô Khuất không phải đang ở thành phố S sao?”

“Đúng vậy, cô ta gọi điện thoại nói với em”

Đôi lông mày thanh tú của Hoàng Ngân lại sâu hơn, trong lòng bỗng dựng lên vẻ đề phòng: “Rốt cuộc là chuyện gì? Sao em lại có số điện thoại của cô ta? Em thân với cô ta lắm sao? Hai người bình thường vẫn thường xuyên liên lạc? Còn quan hệ, quan hệ thế nào?”

Đỗ Thanh Nga đột nhiên bị Hoàng Ngân ập tới hỏi nhiều như vậy, nhất thời ngẩn người ở đó, rất lâu sau cũng vẫn chưa hoàn hồn, sau đó dùng một ánh mắt kỳ lạ nhìn chằm chằm chị mình: “Chị, chị làm sao vậy? Không phải em chỉ liên lạc với Khuất Mỹ Hoa thôi hay sao, chị căng thẳng như vậy làm gì? Chị sợ cô ta còn ăn thịt được em hay sao?”

“Vậy em trả lời câu hỏi của chị trước đã.” Vẻ mặt Hoàng Ngân căng thẳng nhìn cô ấy.

“Em với cô ta còn có thể có quan hệ thế nào? Cô ta là tình địch của em mà! Em có thể tốt với cô ta hay sao? Có điều, nói thật ra con người cô ta cũng không tệ, bình thường em khó chịu với cô ta vài câu, cô ta cũng không để bụng, còn tỏ thái độ thánh thiện nữa. Trước kia em không quan tâm đến cô ta, nhưng mấy ngày trước cô ta còn thường xuyên đến tiệm đồ ngọt của tụi em ăn đồ ngọt, vậy nên em với cô ta cũng dần thân thuộc. Thình thoảng sẽ liên lạc với nhau, nhưng cũng không thường xuyên.”

Thấy thái độ này của Đỗ Thanh Nga, trong lòng Hoàng Ngân thoáng buông bỏ khúc mắc: “Tóm lại nếu em không có chuyện gì, sau này cách xa cô ta ra một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Miếng xà phòng ở cửa kia

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hoàng Ngân ngượng ngùng cười, trong chốc lát dường như nghĩ tới điều gì, vẻ mặt căng thẳng, cần dặn Đỗ Thanh Nga: “Thanh Nga, em nhớ đừng nhắc đến chuyện của chị trước mặt cô Khuất nhé, bao gồm cả Dương Dương và Vũ Đạt. Cho dù cô ta hỏi đến cũng không được nói, biết chưa?”

Đỗ Thanh Nga hoài nghi chớp chớp mắt: “Chị, tại sao vậy? Hơn nữa tại sao chị cảm thấy cô ta sẽ hỏi em những điều này?”

Hoàng Ngân gượng gạo mấp máy môi, không muốn lừa dối em gái mình, nhưng những chuyện kia của cô và Cao Dương Thành, nhất thời cô cũng không nói ra miệng được: “Chuyện gì em cũng đừng quan tâm, tóm lại em đừng nhắc đến là được.”

“Vậy được thôi.” Đỗ Thanh Nga mơ hồ gật đầu đồng ý.

Ban đêm, Cao Dương Thành đang làm cấp cứu.

Sảnh lớn chật ních người, lại là một chuỗi tai nạn giao thông liên hoàn, từng bệnh nhân nối tiếp nhau được đẩy vào trong phòng phẫu thuật.

Hoàng Ngân ngồi trong phòng cấp cứu của anh, yên lặng chờ anh, nhìn bóng dáng không ngừng bận rộn của anh, trong mắt nổi lên sự đau lòng.

Tối qua anh vốn không được nghỉ ngơi tốt, giờ đã sắp qua rạng sáng rồi, đoán chừng đêm nay lại quá sức.

Mãi đến một giờ sáng hơn, việc trong tay Cao Dương Thành mới thả lỏng được đôi chút.

Anh đi nhanh đến cạnh bồn rửa tay rửa tay khử trùng, sau khi rửa sạch sẽ bản thân, anh mới kéo ghế ngồi xuống trước mặt Hoàng Ngân.

Đưa tay sờ trán cô, gạt đầu hải lòng.

Sốt cao đã hạ.

“Có uống thuốc cùng cổ bệnh tình hay không?”

Anh hỏi cô, giọng nói như gió thoảng qua bên tai Hoàng Ngân, khiến tinh thần cô ngẩn ngơ.

Cô gạt đầu: “Vâng, đã uống rồi, còn anh? Hôm nay anh có nghỉ ngơi một chút không? Hay bận từ sáng đến tận bây giờ?”

Hoàng Ngân căng thẳng nhìn anh, không khó để phát hiện ra sự lo lắng và quan tâm trong ánh mắt cô.

“Lo lắng cho tôi à?”

Cao Dương Thành nhếch khoé miệng, cười hỏi cô.

Hoàng Ngân bĩu môi một cái: “Anh đừng đùa với tôi nữa, sáng nay Thanh Nga đã nói có ấy nhìn thấy anh ở dưới tầng nhà chúng tôi, đêm qua anh vốn không về, anh ngủ ở trong xe suốt một đêm?”

“Tôi không nói nữa, tôi không lái được xe.” Cao Dương Thành cười, thành thật khai báo: “Thà ở trên xe nghỉ ngơi cho tốt một chút còn hơn là lái xe một nhọc, ít nhất còn khá an toàn, đúng không?”

“Tôi cứ nghĩ anh đang đùa.”

Hoàng Ngân hơi áy náy.

“Cô đến đây đợi tôi thời gian dài như vậy để nói với tôi cái này?” Đôi mày kiếm của Cao Dương Thành khẽ cau lại, hỏi cô.

“Khi nào anh tan làm?”

“Hử?”

“Lúc này cũng hơn một giờ rồi, anh đừng nói với tôi là anh phải đợi đến sáng mới có thể đi.” Hoàng Ngân nhìn đồng hồ thạch anh trên tường, trong giọng nói dường như còn có chút oán giận.

Ý cười nơi khoé miệng Cao Dương Thành càng sâu: “Nếu tôi nói phải thì sao?”

Hoàng Ngân thờ dãi: “Thức đêm như thế, bây giờ anh vẫn còn trẻ, không cảm giác được, đợi đến khi anh già rồi anh sẽ biết.”

“Được rồi, đi thôi!”

Cao Dương Thành nói rồi đứng lên.

Hoàng Ngân khó hiểu nhìn anh: “Đi đâu?”

“Vi không để mình già sớm, tan làm.”

Hoàng Ngân cười đuổi theo bước chân anh: “Anh làm bác sĩ, muốn tan làm lúc nào là tan làm lúc đó sao?”

Hai tay Cao Dương Thành rút trong túi áo dài trắng, cất bước đi về phía phòng làm việc khoa não: “Mười giờ tôi tan làm rồi, nhưng gặp phải tình huống cấp bách nên tăng ca thêm vài tiếng, tôi về phòng làm việc tắm một cái, thay bộ quần áo đã.”

“Được.”

Hoàng Ngân lúng túng gạt đầu, đi theo anh vào phòng làm việc.

Trong phòng làm việc không một bóng người: “Chờ tôi một lát, buồn chán thì nghịch máy tính đi.”

Cao Dương Thành đưa Hoàng Ngân đến ngồi trước máy tính của mình.

“Được.”

Hoàng Ngân không biết tại sao mình phải đợi anh, hình như điều này cũng không phải mong muốn ban đầu của cô, nhưng vừa đợi, dường như cô đã ngại đi trước rồi.

Nhưng thật sự chỉ vì ngại thôi sao? Có phải còn có lần tâm trạng gì khác không?

Cao Dương Thành vào phòng tắm bên trong tắm rửa rồi.

Hoàng Ngân ngồi trước bàn máy vi tính của anh, dờ ra nhìn màn hình máy tính của anh, cô nào dám động đến máy tính cá nhân của anh.

Bỗng chốc cô lại nghĩ tới bức ảnh của cô lưu trong máy tính của anh vài ngày trước, nói thật ra, Hoàng Ngân vẫn thật sự tò mò bức ảnh kia liệu có còn hay không, nhưng cuối cùng cô cũng chỉ tò mò mà thôi, không hề thật sự mở máy tính của anh ra tìm.

“Đỗ Hoàng Ngân.”

Đột nhiên trong phòng tắm truyền đến tiếng gọi trầm thấp của Cao Dương Thành.

“Vâng?”

Hoàng Ngân nghiêng đầu, ngờ vực đáp lời anh.

“Lấy khăn tắm tới giúp tôi, trong tủ quần áo của tôi, số 203.”

“A? À...”

Hoàng Ngân sững sốt một chút, lúc này mới vội vàng đứng dậy, đi cầm khăn tắm cho anh.

“Tôi đưa tới rồi.”

Sau khi tìm được, Hoàng Ngân cầm lấy khăn tắm của anh, đi về phía phòng tắm.

“Đưa cho tôi đi.”

Một cánh tay rắn chắc đưa ra từ trong khe cửa.

Hoàng Ngân sắp đưa khăn tắm tới, đột nhiên dưới chân đạp phải một vật trơn bóng, cả người cô không hề báo trước ngã xuống.

“A...”

Hoàng Ngân sợ đến mức hét lên.

Trong nháy mắt khi cô ngã xuống, đột nhiên cô chỉ cảm thấy bên hông chặt lại, một cánh tay có lực vươn ra giữ chặt hông cô.

Cả người cô thuận thế ngã vào một lồng ngực ướt nhẹp, gương mặt ấm áp đập vào bắp thịt to lớn của anh, còn hơi đau.

“Muốn yêu thương nhưng nhớ cũng không cần gấp như vậy đâu.”

Đỉnh đầu truyền đến giọng nói hài hước của Cao Dương Thành.

Khuôn mặt của Hoàng Ngân đột nhiên đỏ bừng lên.

Ánh mắt rơi vào khuôn ngực rắn chắc của anh, hình ảnh đường nét cơ bắp gợi cảm không chút che giấu ở trước mắt Hoàng Ngân khiến cô ngại ngùng vội vàng cup mắt xuống.

Kết quả, không cúi đầu còn tốt, vừa cúi đầu...

Gương mặt Hoàng Ngân bỗng chốc nóng hổi như nước sôi, khí nóng toàn thân toả thẳng ra ngoài.

Anh của giờ phút này lại không mặc gì, mà rừng rậm màu đen rậm rạp nơi bụng dưới kia lại nằm rõ ràng trước mắt cô, vật đàn ông màu hồng có thể nhìn thấy tốc độ căng phồng nhanh chóng bằng mắt thường, sau đó nặng nề đè trên bụng Hoàng Ngân...

Trong nháy mắt, đầu óc Hoàng Ngân bắt đầu nổ ong ong.

“Nhìn thấy gì?”

Trên đỉnh đầu vang lên tiếng nói ám ảnh của Cao Dương Thành.

Giọng nói lười biếng lộ ra tình sắc liên tục, mờ ám khiến tinh thần người khác rung động.

Hoàng Ngân hoàn toàn hoảng hốt...

Một trái tim, lúc này đang điên cuồng đập, căng thẳng đến mức bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy từ trong buồng tim ra ngoài.

“Tôi... tôi đi ra ngoài trước.”

Hoàng Ngân muốn chạy trốn.

Nhìn thấy dáng vẻ mặt đỏ tím đập của cô, Cao Dương Thành hài lòng cong khoé miệng.

Độ cong lồng ngực phập phồng càng lúc càng lớn, cánh tay đặt ở hông cô càng lúc càng chặt hơn một chút, đưa cơ thể yêu kiều mềm mại vào trong ngực mình không chút dấu vết, hai người nhất thời không có chút kẽ hở nào.

Ai cũng có thể cảm nhận được một cách rõ ràng rằng nhiệt độ cơ thể của nhau trước kia, còn cả hơi thở đột nhiên đến vì sự mờ ám này mà trở nên nóng rực.

Mà Hoàng Ngân càng có thể nhận ra được rõ ràng vật đang chĩa vào mình phía dưới kia càng ngày càng lớn, cũng càng ngày càng cứng...

“Buồng... buồng tôi ra...”

Hoàng Ngân đỏ mặt, quần bách giày giữa trong lòng anh.

Cao Dương Thành không buông ra, ngược lại sức lực ôm cô lại chặt hơn chút nữa: “Cô không cảm nhận được nó sao?”

“Cao Dương Thành!”

Hoàng Ngân mặt đỏ tới mang tai nhắc nhở anh.

Khoẻ miệng Cao Dương Thành chứa đựng nụ cười: “Cẩn thận một chút, tôi vẫn nghe được.”

Thân hình to lớn ép lên người Hoàng Ngân không chút dấu vết, bao phủ cô giữa vách tường và mình.

Một tay siết lấy eo thon của cô, một tay khác vơn ra, tùy ý chống trên vách tường sau đầu cô: “Cô nói chẳng qua tôi chỉ tắm một cái thôi, cô cũng không muốn để tôi yên ỗn...”

Khí nóng mê ly lướt nhẹ qua hơi thở của Hoàng Ngân, khiến cả người cô như mê mẩn, mềm cả tâm hồn.

“Rõ ràng anh biết tôi không cố ý...”

Cô cố gắng cãi lại: “Hơn nữa, rõ ràng là anh bảo tôi đưa khăn tắm cho anh, còn nữa, miếng xà phòng ở cửa kia...”

Nói đến đây, Hoàng Ngân híp mắt, đáng vẻ đột nhiên rõ ràng, cô nhìn Cao Dương Thành: “Không phải anh cố ý đẩy chứ?”

Cao Dương Thành vẫn ung dung nhìn cô, bàn tay to ôm lấy cô gái bên hông cô theo bản năng: “Cô cảm thấy Cao Dương Thành tôi là người đàn ông không có nhân phẩm vậy sao?”

Bị anh gái, Hoàng Ngân nhẹn không được bật cười khanh khách, cơ thể yếu đuối ở trong ngực anh không được tự nhiên vận vẹo một cái: “Cao Dương Thành, anh đừng náo loạn, ngưng...”

Nụ cười xán lạn của Hoàng Ngân vô cùng đẹp, trong nháy mắt khiến Cao Dương Thành như trở về bốn năm trước...

Đôi mắt sâu xa hơn một chút, ánh mắt liên tục dán lên mặt Hoàng Ngân, dần dần nóng bỏng, dường như có một dòng điện lưu nhanh chóng nổi lên từ đáy lòng, anh không kìm được nghiêng người, muốn tiến đến hôn cô...

Đột nhiên, mặt Hoàng Ngân khẽ nghiêng đi, tránh khỏi nụ hôn của anh, đôi môi mòng chỉ rơi trên gương mặt nóng rực của Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân căng thẳng đến mức hơi thở căng lên, nhưng sự né tránh của cô lại không hề gây nên sự giận dữ của Cao Dương Thành, đôi môi mòng hôn vài cái lên gò má trắng nõn của cô, sau đó một đường mát tới vành tai nhạy cảm của cô.

Vành tai mềm mại của Hoàng Ngân bị anh nhẹ nhàng mút trong đôi môi mòng, mập mờ ôm lấy, đầu lưỡi nóng ẩm quen thuộc treu đùa cô, từng chút từng chút một, quấn quýt lấy nhau, mút, liếm...

Mỗi động tác treu đùa gần như đều đang diễn cuồng treu chọc dây thần kinh lý trí của Hoàng Ngân.

Chỗ vành tai tê dại vẫn luôn lan tràn đi trên từng tắc xương máu, trong lúc nhất thời, cô chỉ có thể yếu đuối ngồi trong lòng anh, mặc anh tùy ý thưởng thức.

Bàn tay nhỏ bé chắn trước ngực anh vẫn cố gắng duy trì khoảng cách với anh, đầu nghiêng đi, hơi thở dồn dập: “Đừng, Cao Dương Thành, đừng như vậy...”

Giọng nói của cô mang theo sự run rẩy rõ ràng.

Đổi với lời từ chối của cô, Cao Dương Thành lại ngoảnh mặt làm ngo, đưa tay dịu dàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé trước ngực mình: “Hình như nó hơi không nghe lời...”

truyện được cập nhập trên app mê tình truyện !

“Nó” đương nhiên chỉ vật to lớn phía dưới đang để trên người Hoàng Ngân, gần như muốn làm đau cô kia!

“Giúp tôi một chút...”

Anh khàn giọng, cầu khẩn Hoàng Ngân.

Đẩy mắt mê man tràn đầy ham muốn tình dục khiến Hoàng Ngân nhìn thấy hơi hoảng sợ.

Mặt cô nóng lên, sương mù nhuộm lên hàng mi dày của cô, cô lắc đầu: “Tôi... tôi không cần... Rõ ràng anh biết chúng ta không nên thế này.”

Giọng nói của Hoàng Ngân không tự chủ được hơi nghẹn ngào. Truyện được đăng miễn phí tại Vietwriter.com

Khiến anh chỉ nghe thôi cũng khó che giấu được sự đau lòng.

Giống như thật sự là anh bắt nạt cô vậy.

Anh thờ dãi không tiếng động, bàn tay to khớp xương rõ ràng theo gò má đan vào mái tóc mềm mại của cô, nâng gương mặt cô lên, sau đó... hôn lên cô thật sâu!

Nụ hôn này, Hoàng Ngân không từ chối nữa, mà anh cũng không đi sâu hơn nữa, chỉ lướt qua rồi thôi.

Cô vẫn có thể cảm nhận được một cách rõ ràng vật to lớn đè dưới bụng mình vẫn đang căng to, Hoàng Ngân gần như thấy hơi lo lắng thay anh.

Đột nhiên, anh lại buông cô ra.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Bốn người cùng cắm trại đốt lửa

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hoàng Ngân đỏ mặt, chui ra khỏi khuỷu tay anh, biến mất khỏi phòng tắm với tốc độ nhanh nhất.

Đứng trong phòng làm việc, cô ôm ngực thở hồng hộc.

Trên môi vẫn lưu lại mùi vị của anh...

Mà trong đầu lại toàn là thứ khổng lồ ngang ngực kia của anh, có đuôi thể nào cũng không đi.

Hoàng Ngân chán nản tự cào vào đầu mình một cái, nghĩ gì thể hà, Đồ Hoàng Ngân, cái đồ mê trai này!

Cô liếm môi, chỉ cảm thấy mồm miệng khô khốc, vội vã chạy đến bên máy lọc nước liên tục rót cho mình mấy cốc nước, lúc này mới cảm thấy thoải mái hơn chút.

Mà Cao Dương Thành trong phòng tắm còn khô sở hơn Hoàng Ngân bên ngoài gấp trăm lần.

Thứ không lồ kia vẫn không ngừng dựng đứng lên cao, mặc anh cố gắng thế nào, nó cũng không rù xuống.

Đương nhiên, người phụ nữ này còn mạnh hơn cả thuốc kích dục!

Huống hồ, anh thực sự đã cảm dục lâu lắm rồi..

Đêm đó, tựa như một đêm 0 độ C, Cao Dương Thành phải ngâm mình trong nước lạnh gần nửa giờ đồng hồ mới có thể miễn cưỡng đè nén nhiệt độ trong cơ thể xuống.

Từ sau đêm “giồng tố” trong phòng tắm đó, Hoàng Ngân rất ít khi gặp lại Cao Dương Thành, có lẽ vì anh quá bận, lại cộng thêm việc lúc nào cô cũng cố hết sức trốn tránh anh.

Bệnh tình của Dương Dương đang dần có những chuyển biến tốt đẹp, hiện đã được chuyển từ phòng chăm sóc đặc biệt sang phòng bệnh bình thường.

Mà Khuất Mỹ Hoa cũng đã trở về từ thành phố S được vài ngày, Hoàng Ngân biết được chuyện này cũng là từ em gái mình.

Nhắc tới cũng thấy lạ, mối quan hệ giữa Đỗ Thanh Nga và Khuất Mỹ Hoa dường như ngày càng tốt thì phải, tốt đến mức khiến Hoàng Ngân cảm thấy có gì đó bất thường.

.....

Khi Cao Dương Thành đang vui đùa viết luận văn y học trên máy tính, cửa phòng làm việc bật mở, liền thấy Khuất Mỹ Hoa đi đôi giày cao gót bằng thủy tinh tao nhã bước từ ngoài vào: “Dương Thành.”

Cao Dương Thành kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cô ta: “Sao lại đến giờ này? Không đi làm sao?”

“Vâng, vừa hay bây giờ rảnh, qua đây thăm anh một chút.”

Khuất Mỹ Hoa ngồi xuống bên người Cao Dương Thành: “Không làm phiền anh chứ?”

Cao Dương Thành đặt công việc trong tay xuống, xoay người nhìn cô ta, mỉm cười: “Sao nào? Có ý tới tìm anh, có việc gì sao?”

“Vâng.”

Khuất Mỹ Hoa rạng rỡ mặt mày, khôn khéo nở nụ cười: “Em muốn ngày mai anh đi dã ngoại cùng em, được không?”

“Cắm trại đốt lửa?”

Cao Dương Thành dường như không hứng thú lắm.

“Vâng, Dương Thành, thực sự lâu lắm rồi chúng ta không ra ngoài hẹn hò, tuy rằng chúng ta vẫn chưa kết hôn, nhưng anh cũng nên bồi thường một ngày trăng mật cho em chứ?” Sự ám ức trên mặt Khuất Mỹ Hoa thật khiến lòng người rung động.

Anh ngẩng mặt lên, ánh mắt rơi trên gương mặt dịu dàng thanh thoát của Khuất Mỹ Hoa, có chút trầm tư suy nghĩ.

Mấy ngày nay, quá thực anh luôn suy nghĩ, Đỗ Hoàng Ngân, hoặc cô ta, anh bên ai mới được gọi là sự dây dưa sai lầm đây.

Chắc là anh cùng Đỗ Hoàng Ngân rồi!

Dù sao, hai người đều đã lệch khỏi quỹ đạo của mình, anh là người sắp được gia thế chống lưng, còn cô ta đã được người nhà làm chỗ dựa từ lâu! Nếu hai người họ còn tiếp tục dây dưa như vậy, liệu có sai từ lần này tới lần khác nữa không, mà còn mang đến tổn thương cho người bên cạnh? Sâu đậm đường nào?

“Dương Thành, nhìn gì thế?”

Khuất Mỹ Hoa thấy Cao Dương Thành nhìn cô ta ngẩn ngơ như vậy, gương mặt cô ta lại thêm ửng đỏ mấy phần, hèn dỗi nhắc nhở anh.

Cao Dương Thành bừng tỉnh, mỉm cười: “Em vừa nói là đi cắm trại đốt lửa?”

“Đúng vậy, lên đỉnh Hắc Kỳ cắm trại làm thịt nướng, như kiểu chúng ta tự gom củi nhóm lửa, nghe nói như vậy vui lắm.” Khuôn mặt Khuất Mỹ Hoa tràn đầy vẻ mong chờ.

“Được, vậy đi chỗ đó đi.” Cao Dương Thành đồng ý.

“Tốt quá, vậy em không làm phiền anh nữa, em đi trước sắp xếp đây, tối nay sẽ báo thời gian cụ thể cho anh.”

Khuất Mỹ Hoa tung tăng đứng dậy: “Em còn hẹn bạn đi ăn tối nữa, em đi trước đây, bye bye.”

Khuất Mỹ Hoa đi rồi, Cao Dương Thành ngồi trước bàn làm việc, nhìn màn hình máy tính đang tối dần, tận sâu trong đôi mắt sâu thẳm ấy là sự hỗn loạn không ngừng dâng lên.

truyện được cập nhập trên app mê tình truyện!

Anh bỗng nhận thấy đời sống tình cảm của mình tựa như một mớ dây rối.

Có những người, là lời hứa, anh không muốn phản bội.

Có những người tựa như cơn sâu độc vậy, dù anh có lý trí hơn chăng nữa, cuối cùng vẫn không thể chạy thoát khỏi sự rung động đang dâng lên trong đời..

Có lẽ, đã đến lúc anh phải suy nghĩ thật cẩn thận về mối quan hệ giữa ba người rồi!

.....

Bữa tối, người Khuất Mỹ Hoa hẹn không phải ai khác, mà chính là Đỗ Thanh Nga.

“Thanh Nga, mai tớ đi đốt lửa cắm trại, cậu có muốn đi cùng không?” Khuất Mỹ Hoa dò xét hỏi Đỗ Thanh Nga ngồi đối diện.

Đỗ Thanh Nga nghi ngờ nhìn cô ta, không hứng thú cho lắm: “Vớ những ai vậy?”

Quả thực trước kia Đỗ Thanh Nga vô cùng không ưa Khuất Mỹ Hoa, nhưng càng về sau, dần dần tiếp xúc, cô mới phát hiện ra Khuất Mỹ Hoa thực sự là một cô gái tốt, sau đó hai người lại thường xuyên liên lạc, nói chuyện tán gẫu, đi dạo hay gì gì đó, rồi tự nhiên thành bạn bè.

Nhưng dù đã là bạn bè, nhưng cũng không có nghĩa có thể nhường đàn ông cho nhau!

“Thì tớ với Dương Thành đó.”

Khuất Mỹ Hoa hút nước trong ly.

Đỗ Thanh Nga sững sốt: “Bác sĩ Cao cũng đi sao?”

“Anh ấy đi kỳ lạ lắm sao?” Khuất Mỹ Hoa vui ra mặt nhìn cô ấy.

Đỗ Thanh Nga suy xét nhìn cô ta: “Này, hai người kín đáo hẹn hò lại vô duyên vô cớ gọi tới đến là có làm sao hả? Chắc không phải cố ý muốn khoe khoang tình cảm của hai người trước mặt để kích thích tớ chứ?”

Khuất Mỹ Hoa “xì” một tiếng nở nụ cười: “VẬY cậu chốt một câu xem có đi không nào!”

“Đi chứ, sao mà không đi cho được! Tớ phải dùng bóng đèn lớn 200W này chia rẽ các người!”

Khuất Mỹ Hoa dịu dàng mỉm cười: “Tớ có lòng tin với anh ấy.”

“VẬY được! VẬY để xem ngày mai tớ giành bác sĩ Cao về tay kiểu gì nhé!”

Đỗ Thanh Nga nghiêm túc thề thốt.

“VẬY hay là cậu gọi Hoàng Ngân đi cùng đi.” Khuất Mỹ Hoa đột nhiên đề nghị.

“Chị tớ á?”

Đỗ Thanh Nga do dự: “Sao đột nhiên lại nghĩ đến chị ấy?”

Khuất Mỹ Hoa mỉm cười: “Chúng ta cũng khá thân với cô ấy mà, hơn nữa, nhờ mình ghề lạnh cậu thì sao? Gọi Hoàng Ngân đến đi, bốn người chơi vui hơn, đúng không?”

“Nhưng e là chị tớ sẽ không tham gia đâu!” Để cô biết mình đi đốt lửa cắm trại cùng Khuất Mỹ Hoa, sợ là cô cũng chẳng vui về gì: “Nhưng mà tớ có thể động viên chị ấy, gần đây chị ấy cũng khá vất vả, lâu rồi không đi ra ngoài hóng gió, tớ cũng thấy chị ấy nên đi dạo một chút, được rồi, vậy tớ sẽ về hỏi chị ấy.”

“Được, vậy Hoàng Ngân phải nhờ cậu rồi!”

“Không thành vấn đề.”

Hai cô gái cứ như vậy mà quyết định chuyện này.

Đến tối, khi Đỗ Thanh Nga đến động viên Hoàng Ngân đi đốt lửa cắm trại, không dám nhắc đến chuyện Khuất Mỹ Hoa và Cao Dương Thành cũng đi cùng, chỉ nói đi ra ngoài du ngoạn cùng vài người bạn, ban đầu Hoàng Ngân dùng mọi cách từ chối đi, nhưng dù thế nào cũng không lay chuyển được sự nhõng nhẽo đòi hỏi của Đỗ Thanh Nga, không còn cách nào khác ngoài đồng ý.

Ngày hôm sau..

Dù thế nào Hoàng Ngân cũng không thể ngờ, hôm nay sẽ thành một nhóm đi du ngoạn thế này.

Bốn người, Khuất Mỹ Hoa và Cao Dương Thành, cộng thêm cô và em gái Thanh Nga của cô nữa.

Mà đương nhiên, sự xuất hiện của Hoàng Ngân và Đỗ Thanh Nga cũng khiến Cao Dương Thành sững sốt giây lát, cặp chân mày xinh đẹp nháu lại, khó hiểu nhìn về phía Khuất Mỹ Hoa.

Khuất Mỹ Hoa mỉm cười: “Lát nữa sẽ giải thích với anh sau.”

Sự không hài lòng của Cao Dương Thành, không chút giấu giếm rơi hết vào mắt Hoàng Ngân.

Rõ quá mà, sự xuất hiện của cô và Thanh Nga khiến bác sĩ Cao vô cùng không vui.

Tại sao? Bởi vì sự tồn tại của chị em cô đã làm phiền thế giới chỉ có hai người của anh và Khuất Mỹ Hoa sao?

“Hoàng Ngân, cô cũng tới rồi, đúng là tốt quá.” Khuất Mỹ Hoa bước tới, vô cùng thân thiện dắt tay Hoàng Ngân, nhiệt tình chào hỏi cô.

Sự nhiệt tình có phần bất ngờ này khiến Hoàng Ngân không được tự nhiên trong lòng, nhìn khuôn mặt tươi cười xinh đẹp của Khuất Mỹ Hoa, lại nghĩ đến sự lạnh lùng của cô ta đêm ấy, sự chênh lệch một trời một vực như hai người khác nhau này nhất thời khiến Hoàng Ngân lạnh sống lưng, gạt mình trong lòng, vội vã rút tay khỏi tay cô ta.

Trong lòng bàn tay đều là mồ hôi.

Cô tự thấy bản thân mình và người phụ nữ trước mặt này chưa thân thiết tới mức này, đặc biệt là sau khi trải qua chuyện kia.

“Tôi không thể đi cùng mọi người đâu.”

Hoàng Ngân khẽ nói, khẽ miệng mỉm cười: “Mọi người chơi vui về nhé.”

Cô lặng lẽ liếc nhìn Cao Dương Thành phía đối diện, lại phát hiện ra, ánh mắt của anh cũng đang rơi trên người cô.

Hoàng Ngân vội vã rời mắt đi, xoay người muốn rời khỏi, lại bị Khuất Mỹ Hoa kéo lại: “Hoàng Ngân, cô đừng làm mọi người mất hứng thế chứ, chẳng dễ dàng gì mới tới đây chơi một chuyến, còn chưa chơi có đã loạn lên muốn về, người không biết còn tưởng cô không hợp với ai đó trong đám chúng tôi đây! Hay cô nói thật đi, có phải cô không thích tôi không? Hay là, cô không thích Dương Thành?”

Khuất Mỹ Hoa cười nhẹ nhàng hỏi Hoàng Ngân, khi nhắc đến Cao Dương Thành, còn không quên quay đầu liếc nhìn anh một cái.

Hoàng Ngân cũng đưa mắt nhìn Cao Dương Thành, lại phát hiện anh sớm đã đi ra khu hút thuốc đằng xa hút thuốc rồi.

Thân hình anh cao lớn, lười biếng nghiêng người dựa vào buồng điện thoại, góc nghiêng góc cạnh rõ nét càng mờ hồ trong phát phơ khói thuốc.

Gió lạnh thổi qua, khẽ kéo theo vạt áo khoác của anh bay lên, mây mù tán ra, lộ rõ đường nét tinh tế của anh khiến Hoàng Ngân có chút si mê.

“Hoàng Ngân, cô đi cùng chúng tôi đi, cô xem ba người chơi thì có ý nghĩa gì nữa, phải không nào?” Khuất Mỹ Hoa vẫn đang khuyên nhủ cô.

Hoàng Ngân bưng tỉnh, nghiêng đầu, hồ hững nhìn Khuất Mỹ Hoa trước mặt.

Người phụ nữ này rốt cuộc muốn làm gì đây?

“Đừng vậy, chị à, chị đi cùng mọi người đi! Chị xem gần đây chị bạn như thế, bình thường bạn từ sáng đến tối, tối đến còn phải chăm...”

“Thanh Nga!”

Thấy Đỗ Thanh Nga suýt chút lỡ miệng, Hoàng Ngân vội vàng ngăn cô ấy lại: “Chị đi”

Cô lạnh lùng liếc nhìn Khuất Mỹ Hoa, lại liếc nhìn cô em gái của mình, dường như Đỗ Thanh Nga phát hiện ra mình suýt chút nhắc đến chuyện của Dương Dương trước mặt Khuất Mỹ Hoa, cũng nhanh chóng ngậm miệng lại.

Mặc dù cô ấy không biết tại sao mình không được nói ra, nhưng chị cô ấy đã dẫn đó như vậy, cô ấy vẫn nên cẩn thận thì hơn.

“Đi thôi.”

Hoàng Ngân nói xong, liền lên xe trước.

Đỗ Thanh Nga vội vàng theo sau.

Bốn người vừa đến đỉnh Hắc Kỳ liền bắt rộn không thôi.

Cao Dương Thành đứng cách đó không xa dựng vỉ nướng thịt, Khuất Mỹ Hoa bày ly nước ra, Đỗ Thanh Nga rót nước cho mọi người.

“Ly có sạch không đây?” Đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* cập nhật nhanh nhất tại Vietwriter.com

Khuất Mỹ Hoa không yên tâm hỏi một câu, cầm chiếc ly nghiêm túc nhìn mấy lần, sau đó khẽ mỉm cười, đẩy đến trước mặt Hoàng Ngân: “Hoàng Ngân, phiền cô bưng ly nước này cho Dương Thành hộ tôi, tôi đang bận tay quá.”

Hoàng Ngân ngược mắt nhìn cô ta một cái, dường như do dự một lúc, lúc này mới nhận ly nước trong tay cô ta, đứng dậy đi về phía Cao Dương Thành.

Cách đó không xa, anh đang cúi người, cố gắng dựng vỉ nướng thịt, dù động tác không quá thành thực nhưng lại không hề làm giảm sức hút đặc biệt trên người anh.

Hoàng Ngân cầm ly nước trong tay đưa cho anh: “Uống ngụm nước trước đi.”

Động tác trong tay Cao Dương Thành cũng ngừng lại, ngẩng đầu nhìn Hoàng Ngân.

Bốn mắt nhìn nhau, Hoàng Ngân trộm liếc anh.

Vô hình trung, cô lại nhớ tới cảnh trong phòng tắm lần trước, gò má không tự chủ được mà phồng lên một lớp ửng đỏ nhàn nhạt.

Cao Dương Thành nhận ly nước trong tay cô: “Cảm ơn.”

Anh lạnh nhạt nói cảm ơn.

Hoàng Ngân gương gao mỉm cười, không nói thêm gì nữa, xoay người quay lại bên cạnh Đỗ Thanh Nga, cùng các cô thu dọn đồ đạc.

Cuối cùng, sau nửa giờ, mọi thứ đã được sửa sang xong, vỉ nướng cũng đã dựng xong, còn thiếu rom củi nữa thôi.

“Anh đi nhặt rom củi qua nhé.”

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Nói! là ai bỏ thuốc

Là người đàn ông duy nhất trong nhóm, đương nhiên Cao Dương Thành phải đứng ra.

“Dương Thành, em đi cùng anh.”

Lần này, Khuất Mỹ Hoa không cho bất kỳ ai có được cơ hội này, nói rồi chạy đến khoác tay Cao Dương Thành.

Hoàng Ngân đứng một bên giả vờ nghiêm túc xâu thịt nướng, với hành động thân mật giữa bọn họ, cô lựa chọn tự động bỏ qua.

“Em cũng đi!”

Đỗ Thanh Nga nói xong liền đứng dậy, nhảy đến bên tay Cao Dương Thành, kéo tay Khuất Mỹ Hoa xuống: “Em đi cùng bác sĩ Cao!”

Cao Dương Thành nhàu mày, hững hờ nói: “Không cần, mình anh đi là được rồi, mọi người ở đây đợi đi.”

“Không được, em nhất định phải đi!” Đỗ Thanh Nga quyết giữ ý mình.

Khuất Mỹ Hoa đứng bên cạnh nhìn.

Cao Dương Thành không thêm đề ý đến các cô, vòng hai tay cho vào túi quần, vẫn đi về phía rừng sâu.

Đỗ Thanh Nga muốn đuổi theo, lại bị Hoàng Ngân đưa tay kéo lại: “Thanh Nga, xiên thịt cùng chị đi!”

Khuất Mỹ Hoa không nói lời nào, vội vã đuổi theo: “Dương Thành, em đi chung với anh!”

“Chị...”

Đỗ Thanh Nga không vui.

Thấy bóng lưng xa dần của họ, cô ấy chỉ có thể đứng tại chỗ tức giận mà giậm chân.

“Vẫn vớt chúng ta ra khỏi thế giới của hai người đó! Sớm biết vậy đã chẳng thêm đi rồi!” Đỗ Thanh Nga vẫn không vui oán trách.

Hoàng Ngân không nói gì, vẫn tiếp tục im lặng xiên thịt.

.....

Mà bên kia, khác với sự mất hứng của Hoàng Ngân, Khuất Mỹ Hoa vui vẻ ra mặt, tâm trạng cô ta dường như vẫn rất tốt.

Cao Dương Thành khom người nhặt củi, Khuất Mỹ Hoa luôn luôn đi cùng.

“Dương Thành, anh biết ban nãy Hoàng Ngân nói gì với em không?”

Khuất Mỹ Hoa ngồi xôm xuống bên cạnh Cao Dương Thành, cười mỉm: “Cô ấy nói cô ấy thấy hai ta vô cùng đẹp đôi, mong sớm ngày nhìn thấy chúng ta kết hôn, sau đó sinh một đứa bé mập mạp đáng yêu!”

Động tác nhặt củi của Cao Dương Thành hơi dừng lại trong giây lát, sau đó lại tiếp tục nhặt củi.

“Cô ấy còn phở biến cho em một chút đạo lý sống chung giữa hai vợ chồng, ha ha, chỉ nghe cô ấy kể chuyện giữa cô ấy và Vũ Đạt thôi, em đã thấy hai người họ vô cùng hạnh phúc rồi! Vừa rồi cô ấy còn nói, bây giờ cô ấy và Vũ Đạt đang chuẩn bị cho việc có con nữa đây! Hai người họ thật hạnh phúc biết bao, nghe thôi mà em đã ngưỡng mộ rồi, nào giống chúng ta chứ, rõ ràng sắp kết hôn đến nơi, lại phải đợi thêm ba tháng nữa, haizz...”

Khuất Mỹ Hoa đứng một bên tự biên tự diễn, Cao Dương Thành đứng đây, liếc một vòng xung quanh: “Hình như bên này không có rom củi nào dễ cháy cả, hay là vào trong xem đi.”

Khuất Mỹ Hoa sững sốt: “Dương Thành, anh không nghe thấy lời em nói à?”

Cao Dương Thành lạnh lùng nhếch miệng, nét mặt hờ hững: “Nghe rồi, nhưng anh không hứng thú với hạnh phúc của người khác.”

Anh vừa nói vừa nhàu mày, trên trán toát chút mồ hôi mỏng.

Anh cảm thấy thật kỳ lạ, trong rừng sâu núi thẳm này, cộng thêm thời tiết mới vào đầu mùa đông, càng đi sâu vào bên trong phải càng lạnh mới đúng, nhưng sao anh lại thấy trái ngược hoàn toàn vậy, không chỉ không cảm thấy

lạnh, mà thậm chí người càng lúc càng phát hỏa, đến lòng bàn tay cũng ướt đầm vì mồ hôi.

“Dương Thành, anh sao vậy?”

Khuất Mỹ Hoa lo lắng nhìn anh.

“Không sao.” Cao Dương Thành lắc đầu: “Đột nhiên thấy hơi nóng thôi.”

Anh cởi chiếc áo gió trên người ra, trên người chỉ còn lại chiếc áo sơ mi trắng mỏng tang, trên áo có dấu vết mồ hôi bị thấm ướt dán chặt trên thân hình cường tráng của Cao Dương Thành, càng nổi bật lên sự quyến rũ và lực lưỡng của anh.

“Anh mặc ít như vậy, cẩn thận bị lạnh đấy.” Khuất Mỹ Hoa lo lắng dặn dò anh.

“Không sao, đi thôi.”

Cao Dương Thành mang theo Khuất Mỹ Hoa đi vào trong rừng.

Anh đi trước, Khuất Mỹ Hoa chậm rãi bước theo sau.

“A, đau quá...”

Bỗng nghe thấy tiếng thét chói tai của Khuất Mỹ Hoa, cô ta khom người ôm mắt cá chân, sắc mặt tái nhợt.

“Sao vậy?”

Cao Dương Thành vội vàng quay người lại, lo lắng bước tới: “Chân em sao vậy? Để anh xem!”

“Không... Không sao đâu, trọ một chút thôi.”

Khuất Mỹ Hoa đau đến gất đầu, cặp chân mày đen thanh tú nhíu lại: “Dương Thành, đưa em đến bên kia ngồi đi, được không?”

Khuất Mỹ Hoa chỉ vào mòm đá cách đó không xa.

Cao Dương Thành dìu cô ta đến bên đó, nhưng chẳng ngờ, vừa đi được vài bước, đột nhiên cảm thấy chân nhẹ bẫng đi, cùng với tiếng thét chói tai đầy kinh hãi của Khuất Mỹ Hoa, hai người bất ngờ rơi thẳng xuống một cái bẫy rất sâu.

Khuất Mỹ Hoa sợ đến phát khóc.

Những giọt nước mắt trong suốt nhuộm đầy bờ mi, đáng thương vô cùng, cô ta ngã đầu vào bờ ngực ấm nóng của Cao Dương Thành: “Dương Thành, em sợ quá, cái này là gì vậy? Sao chúng ta lại rơi vào trong hang này! Hu hu hu...”

Dứt lời, cô ta ôm chặt lấy Cao Dương Thành, có chết cũng không buông tay, bờ vai nhỏ run như cây sậy trong lòng anh.

Cảm nhận được sự sợ hãi của cô ta, Cao Dương Thành không vội kéo cô ta ra khỏi ngực mình, nhưng cũng không đưa tay ôm lấy cô ta, chỉ vỗ nhẹ trên bả vai, an ủi cô ta: “Đừng sợ, đây là chỉ một cái bẫy săn bình thường thôi.”

Cao Dương Thành trầm tĩnh nói, lại liếc nhìn xung quanh, vững tin nói: “Chắc chẳng mấy chốc sẽ có người đến cứu chúng ta thôi.”

Nếu đã có người đi săn, chắc chắn sẽ có người đến kiểm tra bẫy đúng hạn thôi.

“Nào, anh dìu em sang bên kia ngồi trước đã, để anh tìm xem có cách nào giúp chúng ta thoát ra ngoài không.” Cao Dương Thành nói xong liền kéo Khuất Mỹ Hoa trong lòng ra, nhưng Khuất Mỹ Hoa nào có nghe theo, cơ thể mềm mại hoảng hốt chà vào ngực anh: “Em không muốn, em sợ...”

Cảm giác cọ sát mềm mại trong lòng này khiến khắp người Cao Dương Thành bỗng thấy khó nóng bất an, nhưng dù là như vậy, sao anh lại thấy... cảm giác này có chút thoải mái?

Ngay bản thân anh cũng chưa kịp phản ứng với cảm giác sáng khoái xuất hiện bất thình lình này.

Anh đưa tay đẩy Khuất Mỹ Hoa trong lòng ra, hồ hấp bỗng trở nên nặng nề: “Em nghỉ ngơi trước đi, anh đi xem thể nào.”

“Dương Thành, anh sao vậy?”

Khuất Mỹ Hoa vừa ngẩng mặt lên, liền bắt gặp đôi mắt sâu thẳm như xoẹt qua một tia mê đắm.

Cô ta đưa tay thăm dò trán anh, vừa chạm vào da thịt anh, lập tức bị Cao Dương Thành đưa tay nắm lấy.

“Anh không sao.”

Anh gồng gượng che đi.

“Rõ ràng là anh không ổn, trán anh nóng lăm! Ngay cả mặt cũng đỏ hết lên rồi. Dương Thành, anh đừng làm em sợ, rốt cuộc anh sao vậy?”

Khuất Mỹ Hoa lo lắng ra mặt.

Cao Dương Thành không thêm đề ý đến cô ta, đi đến bên cái bẫy bắt đầu điều tra tình hình.

Bây giờ điều anh muốn làm nhất chính là nhanh chóng thoát khỏi hang động này, bởi anh nhận thấy một chuyện vô cùng không bình thường, đó là... cơ thể anh, thực sự đang không bình thường chút nào!

Cả người anh như đang phát hỏa, thờ dốc nặng nề, những biểu hiện đó thôi thì bỏ qua, nhưng ban này khi Khuất Mỹ Hoa nhõng nhẽo trong lòng anh, phần dưới của anh, lại không chịu được mà... cứng lên!

Đó chắc chắn không phải là nhịp điệu bình thường của cơ thể anh, anh hiểu rất rõ về khả năng không chế dục vọng của mình.

Dò xét một vòng trong hang động, anh hơi thất vọng, hang này sâu khoảng ba mét, lòng máng vùng ven lại rất trơn, về cơ bản muốn dùng tay leo lên mòm đá đó là điều không thể, qua bước đầu xem xét, chắc bây giờ họ chỉ có thể đợi người bên ngoài đến cứu viện thôi.

Cao Dương Thành vội vàng lục điện thoại trong túi, nhưng lục mấy túi tiền vẫn không thấy bóng dáng chiếc điện thoại đâu, lúc này anh mới nhớ ra ban này khi dưng vì nướng thịt, có nhận một cuộc điện thoại của bệnh viện, bèn tiện tay để điện thoại bên bàn mất rồi.

Anh xoay người hỏi Khuất Mỹ Hoa: “Mỹ Hoa, đưa điện thoại của em cho anh.”

Khuôn mặt Khuất Mỹ Hoa ỉa chã nước mắt như muốn khóc, mếu máo: “Tối qua em ngủ sớm, quên sạc điện thoại, bây giờ nó hết pin tự động tắt nguồn rồi.”

Chẳng ai ngờ, vài giây trước Khuất Mỹ Hoa đã có tình tắt nguồn điện thoại.

“Làm sao đây?”

Cô ta bây ra dáng vẻ đáng thương nhìn Cao Dương Thành, nói xong lại dính sát vào người anh.

Cao Dương Thành cũng không nói gì: “Vậy cứ đợi trước đã, chân em sao rồi? Nào, ngồi trước đi, anh xem xem”

Khuất Mỹ Hoa lắc đầu: “Chân em không sao, lúc mới triệu chân có hơi đau chút thôi, giờ không đau nữa rồi. Nhưng em vẫn sợ...”

Cô ta trốn trong lồng ngực nóng bỏng của anh, dù nói gì cũng không chịu rời khỏi, hai tay nhỏ nhắn dùng sức vòng qua vòng eo cường tráng của anh, không để anh dễ dàng đẩy cô ta ra.

“Mỹ Hoa, em buông anh ra trước đi!”

Giọng nói của Cao Dương Thành đã khàn đi vài phần.

Anh có thể cảm nhận được rất rõ phản thân dưới của mình đang kịch liệt đề lên phản bụng dưới mềm mại của Khuất Mỹ Hoa, anh lùi lại theo bản năng, nhưng Khuất Mỹ Hoa lại dính chặt vào người anh như cao su vậy, khiến thân dưới của anh nặng nề dính sát cô ta, dường như không để lộ kẽ hở nào.

Vậy mà cô ta còn chớp chớp đôi mắt vô tội, gọi tình nhân Cao Dương Thành, hôn đôi làm nũng anh: “Dương Thành, anh đừng đẩy em ra, được không? Em sợ...”

Ngoài hang động, Hoàng Ngân và Đỗ Thanh Nga đang chờ cúi đầu thấy hai người kia chậm chạp mãi chẳng thấy về, không nhận được bất đầu lo lắng.

“Chị, hai người họ đi hơn một tiếng rồi đấy, sao vẫn không thấy người trở về? Chắc không phải xảy ra chuyện gì rồi chứ?”

Đỗ Thanh Nga đứng trước vì nường, ngẩng đầu lên, nhìn thẳng về phía rừng sâu, nhưng vẫn không thấy bóng dáng hai người họ.

“Gọi điện thoại cho họ đi.”

Hoàng Ngân đề nghị.

Đỗ Thanh Nga vội vàng lấy điện thoại bấm số của Khuất Mỹ Hoa, nhưng đáp lại cô ấy là thông báo đã tắt máy.

“Sao điện thoại của cậu ấy lại tắt máy? Không phải hết pin rồi chứ, ban nãy em còn thấy đầy pin mà! Đứa nhóc này...”

Đỗ Thanh Nga vừa trách móc, vừa quay đầu lại hỏi Hoàng Ngân: “Chị, làm sao bây giờ? Không gọi được điện thoại, em lại không có số bác sĩ Cao...”

“Để chị gọi, chị có số điện thoại của anh ta.”

Hoàng Ngân móc điện thoại ra, bấm số của Cao Dương Thành, mà Đỗ Thanh Nga tròn tròn hai mắt, vẻ mặt kinh ngạc nhìn chị mình.

Điện thoại trên bàn nường vang lên, không ai nghe máy.

Hoàng Ngân nhú mày: “Anh ta không mang điện thoại ra ngoài.”

Cũng hơn một tiếng trôi qua rồi, mong không xảy ra chuyện gì là được.

Truyện được cập nhật trên app mê tình truyện!

“Chị, sao chị lại có số điện thoại của bác sĩ Cao?”

Đỗ Thanh Nga nghi ngờ tiến lại gần, dò xét nhìn chị mình.

Hoàng Ngân thu điện thoại vào trong túi áo bông, ngược mắt nhìn về phía Đỗ Thanh Nga: “Chị có số điện thoại của anh ta thì lạ lắm sao? Chị chưa từng nói với em, anh ta là khách hàng của chị à?”

“A... Em quên mất, hi hi.”

Lúc này Đỗ Thanh Nga mới nhớ ra chuyện này: “Chị, nhanh, cho em số điện thoại của anh ấy.”

Đỗ Thanh Nga nói xong liền móc điện thoại trong túi Hoàng Ngân ra, Hoàng Ngân cũng không từ chối, hào phóng đưa điện thoại cho cô ấy: “Thanh Nga, em ở đây chờ chị, chị đi tìm bọn họ.”

“Chị, em đi cùng chị.” Đỗ Thanh Nga vừa lấy số điện thoại, vừa nói.

“Không cần, em ở đây đợi chị về.” Hoàng Ngân nói, lấy điện thoại từ tay Đỗ Thanh Nga về: “Em ở đây đợi họ, nhờ họ có quay lại thì gọi điện báo cho chị.”

“Nhưng em không an tâm chị đi một mình như thế.”

“Chị có điện thoại mà, có chuyện gì chị gọi điện cho, em nhớ kỹ, không được đi đâu đấy, biết không?”

Hoàng Ngân vẫn không yên tâm dặn dò em mình.

“Vâng, em đảm bảo sẽ không chạy lung tung đâu.”

“Được.”

Hoàng Ngân gật đầu, xoay người đi về phía bọn họ vừa đi ban nãy.

Truyện được cập nhật nhanh nhất & miễn phí tại Vietwriter.com

.....

Mà bên đó, tình hình trong hang động cũng đã xảy ra bước ngoặt long trời lở đất.

Cao Dương Thành hoàn toàn tin chắc rằng mình đã uống nhầm thuốc kích dục, nhưng, ai có loại thuốc này, ai dám hạ thuốc này với anh chứ?

Là Khuất Mỹ Hoa với khuôn mặt ngây thơ vô tội trước mặt, hay Đỗ Thanh Nga ngoài động kia?

“Dương Thành, mặt anh đỏ đến bất thường rồi, rốt cuộc anh bị làm sao vậy...”

Khuất Mỹ Hoa nói xong, bèn đưa tay lên sờ vào khuôn mặt của Cao Dương Thành, nhưng lại bị anh gắt gao nắm chặt.

“Nói cho anh biết, là ai bỏ thuốc hại anh?”

Khuất Mỹ Hoa ngạc nhiên ra mặt: “Thuốc gì?”

“Em không biết?”

Cao Dương Thành nhăn mặt, dò xét nhìn cô ta chăm chăm.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Trong lòng tự biết

“Em không biết, em thực sự không biết!” Khuất Mỹ Hoa lắc đầu, vội vàng phủ nhận, giây phút đó, cô ta như hiểu ra điều gì: “Dương Thành, anh... chắc không phải bị thuốc loại... loại thuốc đó chứ?”

Nói đến đây, khuôn mặt Khuất Mỹ Hoa không tự chủ được ửng đỏ.

Cảm nhận được bàn tay anh đang nắm lấy cổ tay mình, nóng hằm hạp, dán trên tay cô ta khiến trái tim cô ta đập loạn.

Xem ra được tính của loại thuốc này đúng là có tác dụng, thực sự giống như tình dục vậy, ông chủ tiệm nói nó lợi hại lắm, có điều cô ta mới bôi một vòng men theo miệng cốc nước thôi, đã có hiệu quả mạnh như vậy rồi.

“Thanh Nga! Nhất định là cô ta...”

Khuất Mỹ Hoa tức giận nói: “Thào nào hôm qua cô ta nhất định quần lấy em đòi đi cùng, còn nói nhất định sẽ dùng mọi cách giành lại anh từ tay em nữa, ban nãy còn mặt dày đòi đi cùng anh nữa! Em thật không ngờ cô ta lại dùng thủ đoạn hèn hạ như thế!”

Cao Dương Thành khẽ nhếch đôi môi mỉm cười, tạo thành một đường thẳng cứng đờ, ánh mắt lạnh lùng mà sắc bén, nhìn chằm chằm Khuất Mỹ Hoa phía đối diện, khiến cô ta lạnh cả sống lưng.

“Thật sự không phải là em chứ?” Lời nói lạnh nhạt, từng câu từng chữ như rít ra từ kẽ răng.

Trong nháy mắt khốc mất Khuất Mỹ Hoa hoen đỏ: “Dương Thành, anh thả tin hai người họ, chứ không thêm tin em sao? Em mới là vợ sắp cưới của anh mà! Tại sao em phải vô duyên vô cớ bỏ thuốc anh chứ?”

Những giọt nước mắt oan ức của Khuất Mỹ Hoa rơi xuống tựa như chuỗi hạt trân châu bị đứt: “Ly là do Đỗ Thanh Nga chuẩn bị, nước cũng là do cô ta đổ vào, đến ly nước đó của anh, cũng là do Hoàng Ngân đưa tới, anh thấy em có cơ hội bỏ thuốc anh sao? Dương Thành, anh nghỉ ngơi em như vậy là anh không đúng rồi! Trong mắt anh, Khuất Mỹ Hoa em thực sự kính tởm đến vậy sao? Hay là, trong lòng anh, em còn không bằng chị em họ... hu hu hu...”

Khuất Mỹ Hoa khóc theo tiếng lên án Cao Dương Thành, hai tay kéo cổ áo sơ mi anh, nhào người về phía ngực anh khóc không thành tiếng.

Đối mặt với sự lên án của cô, Cao Dương Thành không biết nên giải thích giúp mình thế nào nữa.

“Đừng khóc nữa, nếu quả thực chỉ là hiểu lầm, vậy anh xin lỗi.”

Chuyện này xảy ra quá đột ngột, khiến anh có chút bất ngờ, cũng khiến anh không phát hiện ra bất kỳ manh mối nào.

Quả thực anh nghĩ mãi không ra, trong ba người phụ nữ kia, ai mới là kẻ làm ra hành động đê hèn này với anh, mục đích ra tay là gì? Chẳng lẽ là vì muốn xảy ra quan hệ đó với anh sao?

Hả! Lý do này cũng khó tránh những điểm vô lý!

Nhưng có một điều, anh có thể khẳng định, người phụ nữ bỏ thuốc chắc chắn không phải Đỗ Hoàng Ngân!

Trong phút chốc, trong đầu anh lại hiện lên cảnh trong nhà tắm đêm đó, hình ảnh gợi tình như vậy, cô tránh còn không kịp, sao có thể uống công vô ích hạ thuốc anh chứ?

Chỉ là, vừa nghĩ đến Đỗ Hoàng Ngân, Cao Dương Thành phát hiện ra cơ thể mình càng lúc càng không thể chinh đồn lại được nữa, toàn thân nóng rực như có một ngọn lửa lớn đang thiêu đốt khó chịu vô cùng, nhưng thân dưới của anh lại sưng tấy tựa như có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Anh muốn quăng hết toàn bộ hình ảnh kia ra khỏi đầu, nhưng dần dần, suy nghĩ về Đỗ Hoàng Ngân trong đầu lại càng mãnh liệt, từ chiếc áo sơ mi mỏng tang ban đầu, dần dần cho đến sự giao nhau giữa hai thân thể, thậm chí từ cảm giác nóng bỏng cho đến trạng thái nóng như lửa đốt của cơ thể đều như đang dán chặt trên người anh...

Bàn tay nhỏ mềm mại, nhẹ lướt qua lồng ngực vững chắc của anh, cẩn thận cời từng cúc áo giúp anh...

Cảm giác tê dại này dường như đang cào cấu trên ngực anh, khiến anh càng thờ dốt nặng nề hơn, ánh mắt toát lên cơn ham muốn, dường như thời khắc này, ngọn lửa mãnh liệt trong cơ thể anh đang gom góp sức mạnh chờ thời cơ!

Truyện được cập nhập trên app mê tình truyện!

Môi phù lên đôi môi mỉm cười của anh, mặc sức hôn sâu...

Trong đầu anh lúc này, tất cả mọi thứ đều là gương mặt ửng hồng đầy ngượng ngùng của Đỗ Hoàng Ngân.

“Dương Thành, muốn em đi...”

Giọng nói nũng nịu thoát ra khi hai đôi môi giao nhau, anh dường như ôm chặt lấy người phụ nữ trong lòng theo bản năng, thời khắc cô ta sà vào lòng anh, Cao Dương Thành bỗng nhiên dừng lại.

Anh không hề do dự đưa tay đẩy Khuất Mỹ Hoa trong lòng ra, lắc đầu xua tan cơn mê muội, khuôn mặt chập chờn của Đỗ Hoàng Ngân dần biến mất, thay vào đó là khuôn mặt nhõng nhẽo tổn thương của Khuất Mỹ Hoa.

Khi anh vòng tay ghì người phụ nữ trước mặt vào trong lòng, khoảnh khắc ôm eo cô ta, anh liền nhận ra, người phụ nữ trong lòng không phải Đỗ Hoàng Ngân trong đầu anh.

Bơi vòng eo của hai người không giống nhau, vòng eo của Đỗ Hoàng Ngân rõ ràng gầy mà mảnh hơn, ôm vào lòng còn có chút chỗ đặt tay, nhưng anh lại thích cảm giác ấy, thậm chí là mê mị, nên anh mới khấn sâu vào trí nhớ như vậy.

“Đừng đụng vào anh...”

Giọng nói của anh hơi trầm và khàn, ý thức rõ ràng đã tiêu tan.

Nhưng Khuất Mỹ Hoa dường như ngoảnh mặt làm ngơ với lời anh nói, lại hôn một nụ hôn sâu rồi dán vào người anh: “Dương Thành, thả lỏng mình ra được không? Rõ ràng anh đang muốn em...”

Khuất Mỹ Hoa nói xong, bắt lấy bàn tay nóng rực của anh, kéo anh hạ xuống bờ ngực mềm mại của mình.

Sự đẩy dáp bất ngờ khiến Cao Dương Thành căng thẳng trong lòng, anh dường như mất hết ý thức, nắm lấy, sau đó, không khống chế được mà vẩn vơ...

Động tác thô bạo này khiến Khuất Mỹ Hoa vừa yêu vừa hận, mà anh, dường như sớm đã mất hết ý thức, tất cả mọi thứ trước mắt anh đã mờ nhạt từ lâu.

Phía trên hang động, những lời nói tình ái của Khuất Mỹ Hoa đã lọt vào tai Hoàng Ngân không sót một chữ.

Cũng vì những lời nói thầm thì ra rích ấy, mà cô mới phát hiện ra dấu vết của họ.

Ngồi xồm trên miệng hang, quan sát tình hình trong hang, Hoàng Ngân bỗng cảm thấy dường như mình xuất hiện sai thời điểm rồi.

Nhìn bóng dáng hai người ôm hôn cuồng nhiệt bên trong, cô đột nhiên cảm thấy dường như có thứ gì đó nặng tựa ngàn cân đè nặng trên ngực mình, khiến hơi thở của cô có chút khó khăn.

Đôi mắt ánh lên sự chưa xốt, trái tim đau nhói từng cơn...

Cô khom người ngồi xuống, tựa đầu trên đầu gối, ép mình không được nghĩ đến những hình ảnh ấy, không được nhìn dáng vẻ cuồng nhiệt của Cao Dương Thành khi hôn Khuất Mỹ Hoa, không được nhìn dáng vẻ điên cuồng của anh trên cơ thể Khuất Mỹ Hoa...

Cổ nén nổi đau, hít sâu một hơi, cô mới nhận thấy ngực mình đau như bị xé rách vậy.

Sương mù chậm rãi nhuộm ướt hàng mi cô, cô nhắm mắt lại, lẳng lặng ngồi đó chờ đợi, bỗng nhiên cảm thấy không khí quanh mình lạnh hơn một chút...

“Đỗ Hoàng Ngân!”

Đột nhiên, có người trong động gọi cô, tiếng hét khẩn nộ dường như muốn nuốt cô vào bụng vậy.

Ngoài Cao Dương Thành ra còn ai vào đây nữa.

Hoàng Ngân sững sốt, quay đầu lại, hai mắt vẫn rung rung, cúi đầu nhìn anh trong hang.

Lúc này, Cao Dương Thành và Khuất Mỹ Hoa đã tách nhau ra, còn anh đang ngẩng đầu lên, hai mắt đỏ rực, tức giận đến nghiến răng nhìn Hoàng Ngân đang đứng ngoài miệng hang: “Có định ngồi trên đó tới khi nào? Còn không mau gọi người tới kéo chúng tôi lên?”

Hoàng Ngân thực sự không hiểu, anh trừng mắt với mình như thế làm gì? Chẳng lẽ đang trách cô cản trở nhã hứng nghỉ ngơi của hai người họ?

Nhưng cô nào biết rằng anh tức giận là vì cô đã sớm đến đây, lại còn ngồi bên trên xem trò vui, nếu không phải anh đủ kiên định, e là hôm nay thực sự đã có biến rồi!

Ánh mắt Hoàng Ngân nhìn thẳng về phía Cao Dương Thành và Khuất Mỹ Hoa, cảm thấy như có hai ánh mắt lạnh lùng như tên lập tức phóng về phía cô, cô chưa kịp phản ứng, Khuất Mỹ Hoa đã thay đổi sắc mặt, tỏ vẻ đáng thương nói với cô: “Hoàng Ngân, cô mau tìm người giúp chúng tôi đi, chúng tôi không lên được, ở đây đáng sợ quá, tôi muốn ra khỏi đây...”

Hoàng Ngân nheo mắt lạnh lùng nhìn cô ta, khóe miệng hơi cong lên, như cười như không, có chút khinh thường.

“Tôi gọi điện báo cảnh sát ngay đây, hai người đợi trước đã!”

Hoàng Ngân móc điện thoại ra bấm gọi 110, trong giây lát dường như cô nghĩ ra gì đó, ngo đầu vào bên trong động, nhìn Khuất Mỹ Hoa, khuôn mặt tỏ vẻ ngại thò nói: “Cô Khuất, sao cô lại tắt điện thoại thế, tôi gọi một lúc lâu mà không được, Thanh Nga nói sáng nay vẫn thấy điện thoại của cô đây pin mà, giờ lại đột nhiên tắt máy, cô đã làm chúng tôi sốt ruột lắm đấy, sớm biết hai người ở đây ồm ồm, tôi đã không tới làm phiền rồi.”

Hoàng Ngân nhướn mày lên vừa nói vừa cười, thấy gương mặt càng lúc càng tái nhợt của Khuất Mỹ Hoa, dường như cô đã hiểu ra điều gì đó, miệng càng cười càng tươi. Sau đó, cô nghiêng đầu nhìn về phía Cao Dương Thành bên cạnh, cười nói: “Bác sĩ Cao, ngại quá, làm phiền hai người rồi.”

Cao Dương Thành nhếch mép, cười nhạt.

Ánh quay đầu nhìn Khuất Mỹ Hoa bên cạnh, ánh mắt mơ màng mà lóe lên bao tia sắc bén, nhưng cuối cùng, chỉ nhếch miệng, không hỏi câu nào.

Chỉ một ánh mắt ấy của anh thôi, Khuất Mỹ Hoa đã thấy sống lưng lạnh toát.

Cô ta thừa biết, anh không nói gì chỉ đơn giản là vì không muốn làm cô ta mất mặt.

Có lẽ vì sự xuất hiện của Đỗ Hoàng Ngân, mà hiện giờ trong hang, Cao Dương Thành dường như đã tỉnh táo hơn nhiều, ít nhất, anh không còn động dục với Khuất Mỹ Hoa trước mặt nữa.

Còn Khuất Mỹ Hoa cũng e ngại sự xuất hiện của Hoàng Ngân, nên cô ta cũng không làm mấy động tác thái quá nữa.

Rất nhanh, cảnh sát ập tới, mọi người cùng hợp lực cứu hai người dưới động.

Cảnh sát thả một sợi dây thừng xuống cho bọn họ trước, để họ buộc vào eo, rồi từng chút từng chút kéo hai người họ lên.

Khi tới gần cửa động, Khuất Mỹ Hoa thấy mình sắp lên tới mặt đất, cô ta liền gọi Hoàng Ngân: “Hoàng Ngân, nhanh, kéo tôi với.”

Hoàng Ngân không chút do dự, đưa tay ra dùng hết sức kéo Khuất Mỹ Hoa lên: “Chậm thôi.”

Khuất Mỹ Hoa đưa tay ra, tay còn lại đã vội vã coi dây thừng, liền nghe thấy Hoàng Ngân hét lên: “Này, cô đợi lát nữa hãy coi, còn chưa lên tới nơi mà!”

Vừa dứt lời, đột nhiên Hoàng Ngân cảm thấy lòng bàn tay đau nhói, cảm giác ấy tựa như bị cây kim thô ráp đâm vào da thịt, đau tới mức cô chẳng kịp nghĩ gì, đau đớn hét lên một tiếng, rút tay về như một phản xạ có điều kiện.

Mãi đến khi rút tay về, cô mới ý thức được chuyện gì vừa xảy ra.

“Không...”

Hoàng Ngân sợ hãi hét lên, lại đưa tay ra, nhưng mọi chuyện đã muộn, chỉ còn tay cô giữa khoảng không.

Khuất Mỹ Hoa trước mặt với cái buồng tay bất ngờ của cô, mà cả người cứ thế rơi thẳng xuống hang động, cô ta sợ hãi hét thất thanh, sắc mặt trắng bệch: “Cứu em, Dương Thành...”

Nhìn gương mặt sợ hãi đang dần cách xa của Khuất Mỹ Hoa, đồng tử trong mắt Hoàng Ngân không ngừng giãn ra, tới khi mắt cô mờ dần...

Sau đó, ấn đường không ngừng run rẩy: “Rầm...”

Âm thanh chói tai vọng lên từ đáy động, khiến khóe mắt Đỗ Hoàng Ngân lập tức ướt nhoe.

“Trời ơi...”

“Mau, mau cứu người!”

Sắc mặt tất cả cảnh sát đều biến đổi.

Cao Dương Thành đang lơ lửng giữa không trung cũng hoảng hốt vài giây, hét lên với cảnh sát: “Mau, thả tôi xuống! Tôi là bác sĩ!”

Cảnh sát vội vàng thả Dương Thành xuống.

“Có Đỗ, sao cô lại có tình buồng tay??”

Cảnh sát ở trên cửa động sa sầm mặt mày hỏi Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân lắc đầu, khóe mắt đã ướt nhoe: “Không phải tôi cố ý! Không phải tôi cố ý đâu!”

“Cô còn nói cô không phải cố ý sao? Tôi đã thấy cô thả tay ra! Ban nãy tận mắt tôi nhìn thấy, cô còn không thừa nhận? Có cô biết đây hành động này của cô là cố tình gây thương tích cho người khác không, là một cảnh sát, tôi có thể tố cáo cô tội cố tình gây thương tích, lát nữa tôi sẽ tới sở cảnh sát lấy lời khai!”

“Hai người còn cãi cò cái gì đấy! Mau gọi xe cấp cứu đi, cô ấy bị thương vô cùng nghiêm trọng, chấn thương nặng ở đầu, bây giờ phải lập tức cấp cứu!”

Dưới động, Cao Dương Thành tức giận ngẩng đầu hét lên với người bên trên.

Khoảnh khắc này, đầu óc Hoàng Ngân hoàn toàn trống rỗng.

Hai chân cô hoảng loạn lùi về sau mấy bước, nước mắt tựa như chuỗi hạt trần châu bị đứt tuôn chảy không ngừng.

Lúc này cô thực sự không cố ý, rõ ràng là có gì đó đâm vào lòng bàn tay cô, khiến cô không thể không buông tay theo phản xạ có điều kiện.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Tàn nhẫn đằng sau sự dịu dàng

Hoàng Ngân nghĩ vậy, cô lập tức xòe bàn tay mình ra, liền thấy lòng bàn tay bị thủng một lỗ lớn, còn có máu chảy ra.

Không biết bị vật gì đâm? Cũng không biết tại sao nó lại đâm vào được? Khả năng duy nhất đó là do thứ Khuất Mỹ Hoa cầm trong tay, ban nãy khi cô ta vội vàng cời sợi dây thừng ngang hông..

Hoàng Ngân đột nhiên cảm thấy choáng váng, dưới chân nhẹ bồng, sau lưng lạnh đến đáng sợ.

Một người phụ nữ đối xử với chính mình mà còn tàn nhẫn như vậy, thì có chuyện gì cô ta không làm được chứ?

Khuất Mỹ Hoa, phía sau khuôn mặt dịu dàng của cô, rốt cuộc ẩn giấu trái tim thâm hiểm đáng sợ đến mức nào vậy?

Chỉ nghĩ thôi Hoàng Ngân đã cảm thấy sợ dựng tóc gáy!

Rất nhanh sau đó, xe cứu thương chạy tới, Khuất Mỹ Hoa đã hôn mê bất tỉnh, chiếc váy hoa sáng màu nhuộm đầy máu tươi, nhìn thấy mà giật mình.

Cô ta nằm mê man bất tỉnh ở đó, gương mặt trắng bệch không còn chút sức sống.

Cao Dương Thành vẫn túc trực bên cạnh cô ta, bàn tay to nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của cô ta, không ngừng động viên bên tai.

Đỗ Thanh Nga nhìn thấy cảnh tượng này liền bị dọa sợ hãi: “Chị, chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Tại sao Mỹ Hoa lại bị như vậy?”

“Đừng, chuyện này cô nên hỏi chị cô!”

Về mặt của vị cảnh sát kia nghiêm nghị: “À, ban nãy khi chúng tôi vào trong hang động để cứu người, chị cô gọi کمک, mắt thấy người ta sắp lên được rồi, cô ta lại cố ý buông tay, để người ta rơi từ độ cao 3 mét rưỡi xuống dưới! Đừng là đồ nhân tâm!”

“Tôi nói rồi không phải tôi làm mà!”

Sắc mặt Hoàng Ngân tái nhợt, không chịu yếu thế hét lên với cảnh sát.

Nước mắt đã sớm khô cạn, rơi nước mắt vì loại phụ nữ này không đáng chút nào!

“Đúng, tôi thừa nhận, tôi buông tay là lỗi của tôi, việc cô ta bị thương cũng liên quan đến tôi, nhưng tôi nhắc lại một lần nữa, tôi không hề cố ý buông tay, tôi cũng không cố ý làm cô ta bị thương, bởi vì trong lòng bàn tay tôi đột nhiên bị thứ gì đó đâm vào nên tôi mới phản xạ có điều kiện buông tay ra! Tại sao mọi người không điều tra xem rốt cuộc thứ gì đã đâm vào tay tôi chứ?”

“Cố Đỗ, thái độ nhận sai của cô có thể thành khẩn hơn được không, lên xe đi, giờ cô phải trở về đồn cảnh sát với tôi!” Cảnh sát nghiêm mặt lại, không cho Hoàng Ngân cơ hội giải thích, ý bảo Hoàng Ngân mau lên xe cảnh sát đi.

“Chị chị... Sao chị có thể làm như vậy chứ?”

Đỗ Thanh Nga không dám tin nhìn chị gái của mình: “Mặc dù em sớm đã đoán ra chị không thích Mỹ Hoa, nhưng chị... chị làm cho em thất vọng quá!”

Lời nói của Đỗ Thanh Nga khiến trái tim Hoàng Ngân đập mạnh, cô dờ dẩn quay đầu nhìn đứa em gái đứng bên cạnh mình, về mặt càng ngày càng lạnh lùng cứng ngắt.

“Em vừa mới nói cái gì?” Giọng nói của Hoàng Ngân nhẹ nhàng như con gió thoảng qua, buồn bã khiến người khác đau đến xé lòng, nước mắt lại đảo quanh trong hốc mắt, cuối cùng cô không thể kiềm nén được cảm xúc của mình òa khóc: “Đỗ Thanh Nga, ngay cả em cũng không tin chị...”

Hoàng Ngân chưa bao giờ cảm thấy trái tim mình lạnh lẽo như giờ phút này.

Cô nghiêng đầu nhìn Cao Dương Thành, lại thấy anh lướt qua vai cô vội vã lên xe cấp cứu với Khuất Mỹ Hoa, từ đầu tới cuối, đôi mắt của anh không hề nhìn về phía cô dù chỉ một chút...

Đáy mắt của anh, tràn đầy sự lo lắng không thể che giấu, tất cả đều vì Khuất Mỹ Hoa!

Hoàng Ngân cảm thấy rất khó chịu, cô không mong anh sẽ tiến đến quan tâm hỏi han cô, chỉ cần anh cho cô một ánh mắt khinh lệ, cô đã đủ can đảm để đối mặt với sự việc này rồi.

Nhưng, cuối cùng vẫn không có...

Cũng đúng, cô gái bị té xuống đất kia là vợ chưa cưới của anh, trước đó, cô lại còn phá vỡ tình cảm của bọn họ, có lẽ ngay cả anh cũng cảm thấy do mình ghen ăn tức ở nên mới cố ý đẩy Khuất Mỹ Hoa té xuống dưới!

Hoàng Ngân nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, lúc mờ ra, sự tủi thân ban nãy đã biến mất, chỉ còn lại khuôn mặt hơi ửng đỏ.

“Làm phiền anh giúp tôi đưa em gái tôi xuống núi với.”

Cô nói xong cũng không hề đưa mắt nhìn Đỗ Thanh Nga đang đứng bên cạnh, lập tức theo cảnh sát lên xe.

“Chị...”

Mắt Đỗ Thanh Nga đỏ ửng đuổi theo.

Hoàng Ngân quay đầu, bình tĩnh dặn dò cô ấy: “Nói với mẹ là chị ở bệnh viện không về, còn Dương Dương đành nhờ em chăm sóc nó, chị sẽ về nhanh thôi.”

Cô không cố ý làm người khác bị thương, cho nên cô tin luật pháp nhà nước sẽ không đối xử bất công với cô!

.....

Hoàng Ngân đã ở trong đồn cảnh sát xấp xỉ bốn tiếng rồi, từ buổi sáng đến xế chiều, nhưng bọn họ hiển nhiên vẫn không có ý định thả người.

“Đỗ Hoàng Ngân, ban nãy bệnh viện Vinmec gọi điện thoại tới nói rằng vết thương của cô Khuất rất nặng, đến bây giờ vẫn đang ở trong phòng cấp cứu, chưa qua cơn nguy kịch, tôi nói cho cô biết, tốt nhất cô nên cầu nguyện cho cô ấy bình an vô sự, nếu như cô ấy thật sự xảy ra chuyện gì, thì nửa đời sau của cô cứ chuẩn bị sống trong tù đi!”

Hai tay của Hoàng Ngân đang khoanh trước ngực đột nhiên cảm thấy lạnh lẽo.

Ngón tay run rẩy dữ dội, sắc mặt cũng tái nhợt không còn chút máu.

Nửa đời sau phải sống trong tù?

Hoàng Ngân cảm thấy mơ hồ, trong đầu vẫn luôn nghĩ về những điều đó.

Cô sao có thể để mình bị giam trong tù chứ? Trên người cô còn gánh vác cả tính mạng của Dương Dương, con trai bảo bối của cô còn đang chờ cô về cứu cậu bé, cô không thể để mình bị chôn vùi trong cái nhà tù đáng sợ này!

“Tôi nhắc lại lần nữa, tôi không hề cố ý làm cô ta bị thương!”

Lúc nói chuyện, cánh môi tái nhợt của Hoàng Ngân còn run rẩy kịch liệt hơn.

Cô đột nhiên cảm thấy những người cảnh sát mặc đồng phục này vô cùng xấu xa, bọn họ mượn danh nghĩa chính trực để tố cáo rồi đổ oan cho người dân vô tội như cô, nhưng chưa bao giờ họ nghĩ mình sẽ đi làm những việc mà một người cảnh sát nên làm, đó chính là điều tra kỹ chuyện này.

“Mấy người không nhìn thấy lòng bàn tay tôi bị thương sao? Tại sao mấy người không đi điều tra xem, chẳng lẽ một mình tôi phải chịu trách nhiệm về chuyện này sao?”

Người cảnh sát lấy khẩu cung mắt kiên nhẫn đặt bút trong tay xuống: “Đồ Hoàng Ngân, tôi không biết tại sao cô lại bị thương ở tay, nhưng chúng tôi có nhân chứng tận mắt nhìn thấy, cô chủ động thả tay của cô Khuất ra, hơn nữa, cô Khuất đã ngã thành như vậy rồi, cô có dám nói chuyện này không liên quan đến cô nữa không? Nếu như cô không muốn sống khổ sở trong tù, thì tôi khuyên cô thái độ nhận tội thành khẩn chút sẽ tốt hơn.”

Nói thật, đến lúc này, Hoàng Ngân thật sự muốn mắng chửi tổ tông mười tám đời nhà anh ta.

“Tôi không có tội, tại sao tôi phải nhận! Hôm nay cho dù mấy người cầm dao kề vào cổ tôi, tôi vẫn nói tôi không có tội! Không phải tôi cố ý đẩy Khuất Mỹ Hoa xuống! Mấy người đều là đồ khốn kiếp, ăn cơm của dân chẳng phải để phục vụ dân sao! Ngoại trừ việc bắt nạt những người nhỏ bé yếu đuối như chúng tôi, thì mấy người còn làm được gì nữa?”

Hoàng Ngân bị mấy tên khốn này ép nên cô mới nói ra những lời khó nghe như vậy, nhưng cô không hề biết rằng thực ra những người này cũng bị nhà họ Khuất dùng quyền thế ép buộc họ làm như vậy.

Ai cũng biết, người bị rơi vào trong hang động chưa rõ sống chết là cô chủ Khuất Mỹ Hoa của Khuất Thị, nếu cô ta thực sự xảy ra chuyện thì người của nhà họ Khuất sẽ dễ dàng bỏ qua cho những cảnh sát đi cứu viện như bọn họ sao? Có thể tưởng tượng được, đến lúc đó nếu đội lên đầu bọn họ tội danh không làm tròn bổn phận cứu hộ, thì bọn họ sẽ mất việc ngay lập tức, cho nên, cách tốt nhất đó chính là để Đồ Hoàng Ngân chết thay mình.

Sau khi cô gánh vác tội danh này, bọn họ đương nhiên sẽ an toàn!

Mặc dù việc làm này hơi hèn hạ, nhưng người sống trên đời, ai chẳng nghĩ cho bản thân mình trước tiên?

“Không nhận tội đúng không?”

Hoàng Ngân tính tình bướng bỉnh, thực sự khiến người cảnh sát lấy khẩu cung tức điên lên, hần đột nhiên đứng lên, không chút do dự cho Hoàng Ngân một cái tát vào mặt: “Không chịu nhận tội, tôi sẽ đánh đến khi cô nhận tội mới thôi! Mẹ kiếp!”

Khuôn mặt thanh tú của Hoàng Ngân bị đánh lệch sang một bên, trong lúc nhất thời, cô chỉ cảm thấy hoa mắt, đầu óc choáng váng kêu ù ù.

Hoàng Ngân không ngờ đang yên đang lành mình lại bị đánh trong đồn cảnh sát, mãi đến khi khuôn mặt nóng rát sưng lên, cô mới bình tĩnh trở lại.

Khóe mắt, lập tức đỏ lên...

“Anh điên rồi hả!”

Mắt cô đỏ lên, không kiềm chế được hết lòng về phía người cảnh sát kia: “Anh dựa vào cái gì mà đánh tôi? Dựa vào cái gì!”

Hoàng Ngân cảm thấy vô cùng tủi thân, bọn họ chẳng phải là người phục vụ cho dân sao? Tại sao lại giống mấy bạn ác ôn không phân tốt xấu đã đánh người: “Tôi không có tội, cũng không hề làm cô ta bị thương, các người dựa vào cái gì mà đối xử với tôi như vậy?”

Hoàng Ngân biết mình đánh không lại hắn, cô chỉ có thể trút giận bằng cách dùng chân đá vào chiếc bàn lấy khẩu cung trước mặt, giọt nước mắt uất ức không ngừng chảy xuống: “Tôi nói cho anh biết, tốt nhất anh đừng thả tôi ra ngoài, một khi tôi được thả ra thì việc đầu tiên tôi làm chính là đi kiện anh! Thân là cảnh sát vậy mà không chấp hành luật pháp, thậm chí biết luật mà còn cố tình làm việc phạm pháp! Anh tưởng tôi dễ bắt nạt lắm hả?”

“Được! Có những lời này của cô, vậy thì cô đừng mong có thể ra khỏi nơi này! Chết cũng không chịu nhận tội đúng không? Được, tôi xem cô có thể mạnh miệng đến lúc nào! Lương, giam cô ta lại, bỏ đói hai ngày, đừng thông báo cho người nhà của cô ta, tôi muốn xem xem cái miệng này có thể có chấp tội khi nào!”

Hoàng Ngân thật sự không ngờ mình vô duyên vô cớ bị giam lại như vậy.

Cô rõ ràng không hề phạm pháp, nhưng bọn họ lại cứ gán cho cô tội danh cố ý làm người khác bị thương!

Cái thế giới mà lời nói con người có thể đổi trắng thay đen này lạnh lẽo đáng sợ như vậy đấy!

Truyện được cập nhật trên app mê tình truyện mỗi ngày!

Hoàng Ngân bị nhốt vào trong trại tạm giam tối tăm

Nhìn khung cảnh xa lạ xung quanh, cô cảm giác như mình đang gặp ác mộng, ôm chặt lấy cơ thể lạnh như băng cố gắng để tìm kiếm chút hơi ấm, nhưng cuối cùng cũng chẳng ăn thua gì.

Cơ thể đã lạnh lẽo, mà trái tim lại càng lạnh hơn...

Trong đầu cô vẫn luôn hiện lên những lời nói đổi trắng thay đen để tố cáo cô, còn bên tai thì văng vẳng tiếng trách cứ của em gái mình: “Chị, em thực sự thất vọng về chị...”

Còn cả thái độ của Cao Dương Thành khi đi lướt qua mà không thèm liếc mắt nhìn cô.

Tất cả những sự lạnh nhạt của mọi người dành cho cô, cộng thêm cả sự đau nhức nóng rát trên gò má, cho dù Hoàng Ngân có kiên cường thế nào đi chăng nữa thì cuối cùng cũng không gánh nổi sự bi thương này, vùi đầu giữa hai đầu gối khóc thút thít.

Hoàng Ngân không biết mình đã ở trong trại tạm giam bao lâu, thỉnh thoảng lại nhìn thấy từng nhóm người trong trại đi ăn cơm, còn cô thì bị nhốt ở bên trong ngay cả một giọt nước cũng không được uống.

Cái bụng đã đói đến mức dán vào lưng, nhưng cô rất cố chấp, nhất quyết không chịu xin tha như những người bên ngoài, lại càng không nhận tội!

Chết cũng không nhận!

Đêm đã về khuya, Hoàng Ngân lạnh đến mức run lẩy bẩy, thời tiết có mấy độ nhưng cô không có chăn để đắp, còn phải nằm trên tấm phản cứng, cô co người thành một cục, căn bản không thể nào ngủ được.

Cảm giác vừa đói vừa lạnh dường như đã xóa bỏ tất cả ý chí của Hoàng Ngân.

Ngay khi cô sắp không chịu nổi nữa thì cửa phòng trại tạm giam đột nhiên mở ra.

Một vị cảnh sát từ bên ngoài đi vào, lễ phép nói với Hoàng Ngân: “Cô Đồ, có người tới báo lãnh cho cô, mời cô ra ngoài.”

Hoàng Ngân ngẩng đầu, tròn to mắt, không thể tin nổi nhìn vị cảnh sát này. **Làm Vợ Bác Sĩ**

Hồi lâu sau, cô vẫn không dám tin sự thay đổi 180 độ này, không đúng, phải là thái độ đột nhiên thay đổi 360 độ mới phải, khiến cô mãi vẫn chưa hoàn hồn lại.

Nhưng vừa nghe thấy có người tới báo lãnh cho mình, Hoàng Ngân căn bản không còn sức để suy nghĩ quá nhiều, vội vàng theo cảnh sát đi ra khỏi căn phòng tạm giam lạnh lẽo này.

Nhưng khi bước vào phòng khách nhìn thấy Cao Dương Thành, khóe mắt khó khăn của Hoàng Ngân lại bắt đầu đỏ lên.

Đáng người cao lớn của anh đứng giữa căn phòng, ánh sáng chiếu lên thân thể của anh khiến cả người anh như được phủ một lớp voan mỏng lạnh lùng.

Giờ phút này trông anh càng lạnh lùng hơn so với bình thường, nghiêng người đứng ở nơi đó giống như bậc vương giả chí tôn cao cao tại thượng, khiến người khác không dám đến gần.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Cảm giác bị đánh thế nào?

Cô lẽ là cảm giác được sự tôn tại của Hoàng Ngán, anh nghiêng đầu, nhìn thấy cô.

Cô đứng ở giữa cửa hứng chịu từng cơn gió lạnh, đôi mắt đỏ bừng ngẩng nhìn anh.

Gió lạnh thổi qua khiến những sợi tóc trước trán cô tung bay, lộ ra gò má sưng đỏ đến chói mắt.

Cô lạnh đến mức cả người run rẩy, nước mắt lại đảo quanh trong hốc mắt, suýt chút nữa thì rơi xuống, nhưng đã bị cô cố gắng nén xuống.

“Mau, tới đây...”

Cao Dương Thành vẫy tay về phía Hoàng Ngán.

Hoàng Ngán sững sờ một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi bước từng bước một đi tới chỗ Cao Dương Thành.

Cô thực sự thấy hơi sợ hãi.

Cô sợ anh sẽ giống như em gái cô, nói với cô rằng anh rất thất vọng về cô; cô cũng sợ anh sẽ giống như những cảnh sát vô lương tâm này, khuyên cô mau chóng nhận tội..

Hoàng Ngán nghĩ như vậy, trái tim run rẩy tưởng chừng như lúc nào cũng có thể nứt ra, tê liệt đau đớn, cùng với đó là sự lạnh thấu xương lan tràn khắp cơ thể cô.

Càng tới gần anh, bước chân của cô càng chậm lại, cũng trở nên cứng ngắt hơn.

Bất chợt một bàn tay to ấm áp, nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo đang run rẩy của cô.

Còn tay kia nâng khuôn mặt sưng đỏ của cô lên, cúi đầu, ánh mắt sáng như đuốc quan sát cô thật kỹ.

Trong chốc lát, Hoàng Ngán nhìn thấy dưới đáy mắt thâm trầm của Cao Dương Thành có sự... đau lòng.

Đôi mắt đen nhánh co rút, anh nhíu mày: “Ai đánh cô?”

Anh hỏi Hoàng Ngán, giọng nói vô cùng dịu dàng, nhưng cũng lạnh lùng như một con dao, đủ để đẩy người khác vào chỗ chết.

Hoàng Ngán hít một hơi thật sâu, cô rất muốn khóc.

Nước mắt không ngừng đảo quanh trong hốc mắt, bộ dạng tủi thân đó khiến trái tim Cao Dương Thành co rút đau đớn.

“Ai đánh cô ấy?”

Anh nghiêng đầu, lạnh giọng hét lớn hỏi cảnh sát đang trực trong đồn, đôi mắt lạnh lẽo tỏa ra sự u ám khiếp người, đáy mắt xuất hiện tia máu đỏ tươi đáng sợ có nghĩa là hiện giờ anh không thể đè nén lửa giận trong lòng mình được nữa.

“Là... là Lê Vũ Chung.”

Vị cảnh sát trực ban bị dọa sợ, nói năng còn run rẩy: “Anh Cao, cậu ta... đêm nay cậu ta không trực ban.”

Cao Dương Thành không nói gì, cánh môi mím chặt, vẽ thành một đường thẳng, ánh mắt âm u nguy hiểm nhìn người cảnh sát phía đối diện khiến toàn thân anh ta sợ hãi run lên, từng giọt mồ hôi to bằng hạt đậu trên trán không ngừng rơi xuống.

“Tôi sẽ gọi điện thoại báo cậu ấy tới đây ngay, anh Cao chờ một lát, chờ một lát nhé...”

Sau đó liền nghe thấy vị cảnh sát kia nhỏ giọng gọi điện thoại cho Lê Vũ Chung.

“Vũ Chung, cậu tới đồn cảnh sát ngay!”

“Cậu vẫn còn tâm trạng đi tán gái hả? Tôi nói cho cậu biết, cậu đã gây ra họa rồi đấy biết không! Nếu đêm nay cậu không tới đây, thì sau này cậu cũng không còn cơ hội bước chân vào cái đồn cảnh sát này nữa đâu!”

“Chuyện gì đã xảy ra? Mà tên nhãi ranh như cậu lại dám đắc tội với con trai của thị trưởng thành phố S hà, tôi thấy cậu hình như chán sống rồi thì phải! Cậu tới đây mau lên!”

Vị cảnh sát kia nói xong, “bụp” một tiếng liền cúp điện thoại.

“Anh Cao, anh chờ chút nhé, cậu ta sẽ tới ngay.”

Sắc mặt của Cao Dương Thành vô cùng khó coi, anh không để ý đến vị cảnh sát kia, mà quay đầu lại, ánh mắt nhìn chằm chằm vết thương trên gò má của Hoàng Ngán, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào, nhưng đổi lại là tiếng kêu đau đớn của cô.

Khóe mắt cô đỏ bừng: “Đau, đừng chạm vào...”

Trong ánh mắt của Cao Dương Thành đều là sự yếu đuối của cô khiến người khác muốn bảo vệ.

Thực ra Hoàng Ngán không phải là một cô gái dễ dàng thể hiện sự yếu đuối của mình cho người khác thấy, nhưng đối mặt với việc bị mọi người xa lánh, đối trắng thay đen, thì cho dù cô kiên cường thế nào đi chăng nữa cũng không thể chịu nổi.

Cô cũng muốn tìm một bờ vai vững chắc có thể động viên cô, cho cô cảm giác ấm áp để dựa vào, cô cũng là một cô gái, thỉnh thoảng cô cũng muốn được người khác quan tâm, được người khác cưng chiều..

Cao Dương Thành vươn tay giữ lấy vùng eo thon thả của cô, ôm cô thật chặt trong lòng mình.

Còn tay kia thì cẩn thận giúp cô vén sợi tóc bên mặt ra phía sau tai: “Đừng khóc vội, nước mắt thấm vào vết thương sẽ càng đau hơn, đợi giải quyết xong mọi chuyện, tôi sẽ cho cô trốn trong lòng tôi khóc thỏa thích.”

“...”

Đôi mắt Hoàng Ngán đỏ lên, nước mắt liên tục tách rơi xuống, càng khóc to hơn.

Khốn kiếp, lời này của anh chính là đạn hơi cay đấy biết không?

Hoàng Ngán vùi mặt vào trong ngực anh, mặc cho nước mắt không ngừng chảy ra.

Đột nhiên, cô như nhớ ra điều gì đó, liền thối lui khỏi lòng Cao Dương Thành, hỏi anh: “Khuất Mỹ Hoa... tình trạng hiện giờ sao rồi?”

“Tình hình không ổn lắm”

Cao Dương Thành nói sự thật với cô, đáy mắt lộ ra vẻ buồn rầu: “Nhưng cũng may không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa, phần đầu bị thương rất nghiêm trọng, vẫn hôn mê bất tỉnh, hiện giờ còn phải dùng đến máy thở.”

“Nghiêm trọng như vậy sao?” Hoàng Ngán không ngờ cô ta lại bị thương nặng như vậy.

Trong lòng bắt đầu tự trách mình, mặc dù cô thực sự không cố ý làm chuyện này, nhưng đúng là bởi vì cô buông lỏng tay nên cô ta mới té xuống, cô cũng phải chịu trách nhiệm không thể trốn tránh.

“Lê Vũ Chung tôi rồi.”

Đột nhiên, Cao Dương Thành vỗ vỗ bên mặt không bị thương của cô, nhắc nhở cô.

Hoàng Ngân vừa ngừng đầu lên, liền bắt gặp Lê Vũ Chung đang sốt ruột từ ngoài cửa đi vào.

Lê Vũ Chung nhìn thấy Hoàng Ngân cũng vô cùng sửng sốt, sau đó, mắt hần trọn trùng hung háng hét lớn: “Ai cho cô ra ngoài hả? Chẳng phải đã bảo rồi sao, ít nhất cũng phải giam đến khi nào cô ta nhận tội mới thôi? O?”

Cao Dương Thành vừa thấy thái độ phách lối của Lê Vũ Chung với Hoàng Ngân, anh không nói gì, đi tới giờ tay hung hăng nắm hất một phát.

Hoàng Ngân lại càng hoảng sợ: “Dương Thành...”

Tính ra thì đây đã là lần thứ ba anh ra tay đánh người vì mình rồi.

Đồ bạo lực này!

Một cú nắm đột nhiên đánh về phía mình khiến Lê Vũ Chung một hồi lâu sau mới phản ứng được: “Chiều nay tôi còn cứu anh, vậy mà bây giờ anh lại lấy oán trả ơn đánh tôi! Được lắm, muốn chơi với tôi đúng không? Tôi sẽ chơi với anh đến cùng, mẹ kiếp!”

Lê Vũ Chung không hề giống một người cảnh sát, mà trông hần chẳng khác gì mấy tên du côn lưu manh trên đường cả, chứ xong hần liền giờ nắm nắm về phía Cao Dương Thành, nhưng không đợi anh né tránh, một bàn tay lớn đã giữ chặt lấy thất lưng của Lê Vũ Chung: “Lê Vũ Chung, cậu đừng làm loạn nữa! Nếu cậu muốn ngồi tù thì cậu cứ nắm quả nắm này đi! Cậu biết đây là ai không? Há? Anh ấy chính là người ban nãy tôi nói với cậu đấy, con trai của thị trưởng thành phố S Cao Dương Thành! Cậu mà còn tiếp tục gây chuyện nữa là cậu bị đuổi việc chắc đó!”

Vị cảnh sát kia vừa mới nói xong, không đợi Lê Vũ Chung có bất kỳ phản ứng gì, Cao Dương Thành đã tiến lên phía trước, nắm thêm một cú vào mặt của hần.

Còn Lê Vũ Chung ban nãy vẫn còn ngang ngược phách lối sau khi nghe thấy lời nói của vị cảnh sát kia, cả người lập tức mơ hồ, bị ăn một cú nắm nhưng cũng không dám nói gì.

“Cảm giác bị đánh thế nào?”

Cao Dương Thành lạnh lùng hỏi hần, đôi mắt đen nhánh âm u tỏa ra tia lạnh kinh người.

Lê Vũ Chung cắn cắn môi, một hồi lâu sau hần mới đỡ dần cúi người trước Hoàng Ngân, bắt đầu đi nói câu xin lỗi.

“Tôi không cần câu xin lỗi của anh!”

Hoàng Ngân đi về phía trước, tức giận nói với hần: “Thứ tôi cần không phải là lời xin lỗi, mà thứ tôi cần là lòng tự trọng, là sự trong sạch! Lê Vũ Chung, từ lúc anh dẫn tôi đến cái đồn cảnh sát này, anh chưa từng làm những việc mà một người cảnh sát nên làm, anh không nghe tôi giải thích sự thật, anh vu oan đổ tội cho tôi! Anh hoàn toàn không xứng làm một người cảnh sát!”

Lê Vũ Chung cắn môi, khuôn mặt trắng bệch, không dám hé răng nửa lời.

“Lê Vũ Chung, giờ tay của cậu ra đây.”

Cao Dương Thành lạnh lùng ra lệnh cho hần, giọng nói của anh khiến người khác không dám xen vào.

Lê Vũ Chung hơi do dự, một lúc lâu sau mới run rẩy giờ tay phải của mình ra.

Cao Dương Thành nắm tay thành nắm nắm, giờ tay của mình ra: “Nắm chặt lấy nắm tay của tôi!”

Lê Vũ Chung liếc mắt nhìn Cao Dương Thành, đối diện với sự lạnh lùng tỏa ra từ người anh, hần lập tức vươn tay nắm lấy nắm tay của anh.

Nhưng không ngờ, lòng bàn tay đột nhiên đau đớn...

“A a a...”

Hần đau đớn nhỏ giọng kêu lên, phản xạ có điều kiện rút tay về, lập tức, trong lòng bàn tay của hần xuất hiện một lỗ thủng giống lỗ trên tay Hoàng Ngân.

Cao Dương Thành mở tay ra, trong lòng bàn tay anh là một chiếc ghim cài áo, trên chiếc ghim vẫn còn dính vết máu của Lê Vũ Chung, anh lạnh lùng ném chiếc ghim cài áo này vào trong thùng rác.

Sau đó, anh lại lấy một chiếc ghim cài áo khác được cất trong túi bảo hộ ở trong túi của mình ra, ném lên trên bàn lạnh lùng nói: “Các cậu làm cảnh sát mà lại lơ là nhiệm vụ của mình, nên tôi đành phải tự đi tìm bằng chứng để trả lại sự trong sạch cho cô ấy thôi! Lê Vũ Chung, cậu mờ to hai mắt ra mà nhìn cho rõ, cái ghim cài áo này là tôi tìm thấy ở trong hang động kia, trên đầu ghim còn có vết máu rõ ràng, các cậu có thể mang đi xét nghiệm thử xem vết máu dính trên đó có phải của Đỗ Hoàng Ngân hay không! Hơn nữa, lúc này tôi cũng đã thí nghiệm ở trên thân thể của cậu cho thấy, sự đau đớn khi bị chiếc ghim này đâm vào da thịt đủ để khiến một người phản xạ có điều kiện buông tay ra! Ngay cả một người đàn ông như cậu cũng không chịu được đau đớn, cậu dựa vào cái gì mà cho rằng một cô gái có thể chịu đựng được?”

Mỗi một chữ của Cao Dương Thành đều quý như châu ngọc, mỗi một câu nói ra đều khiến tất cả cảnh sát ở đó phải xấu hổ.

Sắc mặt của Lê Vũ Chung trắng bệch đến đáng sợ.

Hoàng Ngân được Cao Dương Thành nắm tay dắt ra khỏi đồn cảnh sát.

Bàn tay nhỏ bé của cô được anh nắm chặt trong lòng bàn tay của anh, một khắc kia, trong lòng Hoàng Ngân có cảm giác yên tâm mà bốn năm nay cô chưa từng cảm nhận được.

Không hiểu sao, khỏe mắt lại không tự chủ đỏ lên.

Anh buông tay cô ra: “Cò vào trong xe chờ tôi, tôi đi gọi điện thoại một lát.”

Cao Dương Thành nói xong liền mở khóa xe, ý bảo Hoàng Ngân lên xe trước, còn anh thì ung dung đi về phía khác gọi điện thoại.

“Thư ký Lý, là tôi đây!”

Anh gọi điện thoại cho thư ký của ba mình.

“Lê Vũ Chung ở phân cục Lan Thành, từ nay về sau tôi không muốn hần làm việc ở bất kỳ bộ phận nào của chính phủ nữa! Anh sắp xếp đi.” Sau đó, anh lạnh lùng nở nụ cười: “Càng nhần tâm càng tốt!”

Hoàng Ngân không biết anh gọi điện thoại cho ai, nhìn như anh không muốn để cho cô biết, cho nên cô cũng không hỏi, cũng không vội lên xe ngay.

Cô đứng ở nơi đó, đón từng cơn gió lạnh, nhìn dáng người cao ngất dưới màn đêm đó, cái dáng vẻ luôn mang lại cho người khác cảm giác yên tâm

Đèn đường tỏa ra từng luồng ánh sáng như vãi lụa mỏng bạc trắng rơi trên người anh, kéo bóng dáng của anh dài ra dài ra...

Còn anh thì một tay đút vào túi áo gió, đứng ở nơi đó, quay lưng về phía cô chăm chú nói chuyện điện thoại.

Gió thổi lướt qua đôi mắt của Hoàng Ngân, gợn lên từng tầng sương mỏng, khiến tầm mắt cô dần trở nên mơ hồ.

Có một số người, đúng là một khi đã gặp mặt nhau, chớp mắt một cái đã có cảm giác như hàng vạn năm trôi qua, cũng có những lần trái tim rung động, một khi đã bắt đầu, thì cho dù thời gian có lâu đến mấy, cũng... không thể

quay lại như ban đầu được nữa.

Nước mắt của Hoàng Ngân đảo quanh trong hốc mắt...

Cô không nghĩ nhiều, đột nhiên đi về phía anh, ôm thật chặt vòng eo cường tráng của Cao Dương Thành từ phía sau.

Khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào phần lưng vững chắc của anh, khóc giống lên như một đứa bé.

Cái ôm bất ngờ này khiến cơ thể Cao Dương Thành trở nên cứng ngắc.

Trái tim cũng giống như bị từng sợi bông bắn vào, lún sâu xuống dưới, trong lòng tràn đầy sự dịu dàng.

Anh vẫn đang nói chuyện điện thoại với thư ký Lý, nhưng tất cả những lời chưa nói xong đã gói gọn thành một câu kết thúc đơn giản: “Trước tiên cứ như vậy đi đã, tôi cúp máy đây.”

Anh tắt máy đi.

Vừa cúp điện thoại, một bàn tay nhỏ bé lập tức ôm chặt lấy hông anh, sau đó liền nghe thấy giọng nói nghẹn ngào vang lên sau lưng anh.

“Cao Dương Thành, cảm ơn anh, cảm ơn anh là người duy nhất tin tưởng tôi...”

Nói xong mấy lời này, Hoàng Ngân lại càng khóc lớn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 67: Chúc cô hạnh phúc

Cao Dương Thành xoay người, kéo Đỗ Hoàng Ngân vào lòng, vươn tay ôm chặt lấy vòng eo thon thả của cô, kéo cô sát vào người mình...

“Đỗ Hoàng Ngân, kiểu phụ nữ giống cô, thực sự tôi không biết có nên tin hay không...”

Giọng nói của anh hơi nghẹn ngào, yết hầu khiêu gọi bỗng trượt xuống, anh nói tiếp: “Cô đã từng nói yêu tôi, tôi đã tin không một chút nghi ngờ, nhưng kết quả thực sự đã nói cho tôi biết, đó chỉ là một lời nói dối từ đầu tới cuối, còn cô chính là một kẻ lừa gạt, đùa giỡn tình cảm của người khác.”

Anh nói, thờ dãi một hồi, ôm lấy Đỗ Hoàng Ngân cứng chặt hơn một chút, bộ dạng kìa như đang rất lo sợ cô sẽ trốn khỏi vòng tay mình lần nữa vậy: “Chuyện hôm nay, rõ ràng tôi nên nghi ngờ cô giống tất cả mọi người, đến tôi cũng tận mắt thấy cô buông tay Khuất Mỹ Hoa ra, nhưng tôi lại không tin, tôi không tin Đỗ Hoàng Ngân cô là người như vậy! Cô nói xem, có phải bốn năm trước tôi bị lừa chưa đủ, cho nên bốn năm sau vẫn bằng lòng bị cô lừa gạt đến ngớ ngẩn như vậy...”

Thực ra chỗ này anh muốn nói đến trái tim!

Bốn năm sau anh vẫn bị cô lừa gạt trái tim đến ngây ngốc như vậy!

Đỗ Hoàng Ngân, cô thật sự được định sẵn là một kiếp trong cuộc đời tôi, cho dù tôi có gắng muốn thoát khỏi cô như thể nào thì cũng không thể trốn khỏi được tình kiếp mà cô sắp đặt!

Hoàng Ngân ở trong lòng anh, âm ức bầu môi, nước mắt tự nhiên chảy xuống: “Xin lỗi...”

Cô nói xin lỗi là chân thành xin lỗi cho những chuyện trong quá khứ.

Cô vùi mình vào ngực anh, càng sâu hơn nữa: “Nhưng tôi bảo đảm, lần này tôi thật sự không lừa anh, tôi không cố ý buông tay cô ta ra...”

Thấy cô vẫn đang nghiễm tức giải thích với mình, Cao Dương Thành khẽ nở nụ cười, xoa sau gáy cô, trấn an cô: “Đỗ Hoàng Ngân, cho dù bị cô lừa nhưng tôi vẫn tin tưởng vào đạo đức của cô! Cho nên không cần phải giải thích quá nhiều với tôi!”

Lời anh nói hoàn toàn khiến nước mắt Hoàng Ngân tuôn rơi, cô đáng thương như một đứa trẻ, cảm động khóc đến bất tỉnh nhân sự trong lòng anh.

Cao Dương Thành, cảm ơn anh vẫn luôn tin tôi, cảm ơn anh vẫn luôn ở đây! Vẫn luôn ở bên tôi!

Cao Dương Thành đến tiệm thuốc mua thuốc cho Hoàng Ngân, sau đó lại dẫn cô đi ăn cơm rồi mới lên xe về nhà.

Anh xuống xe trước, Hoàng Ngân xuống theo sau.

Giọng lạnh thoắt qua từng cơn se se khiến Hoàng Ngân không nhận được rung mình mấy lần, không đợi cô phản ứng kịp, một chiếc áo gió vừa dày vừa nặng đã ôm lấy người Hoàng Ngân.

“Mặc đi.”

Cao Dương Thành nói với giọng trầm ấm, đưa tay kéo cổ áo gió kín đáo cho cô.

“Tôi không lạnh, anh chỉ mặc mỗi áo sơ mi, sẽ cảm lạnh đấy.”

Hoàng Ngân nói rồi định cởi áo gió ra, lại bị Cao Dương Thành từ chối: “Mặc đi, vừa hay, gió thổi lạnh lạnh khiến tôi tỉnh táo hơn đôi chút.”

Trong ánh mắt đen láy của anh như có một sự cô đơn đang lan tràn, nhưng chỉ là thoáng qua mà thôi, nửa giây sau đã khôi phục lại vẻ bình lặng.

Anh quay người, đứng trên cầu đón gió đêm, đốt một điếu thuốc.

Khói lượn kỳ lạ góc nghiêng lạnh lùng của anh thêm mê ly, dưới ánh đèn mờ, bóng dáng cô đơn khiến người ta chạnh lòng.

“Hoàng Ngân...”

Anh đột nhiên gọi cô, không quay đầu nhìn cô, cặp mắt sâu thẳm u buồn kìa nhìn thẳng về ngôi sao ở đầu bên kia sông.

Hoàng Ngân chợt dạ, tên của cô thốt ra từ đôi môi mềm mại của anh, khoảnh khắc ấy, Hoàng Ngân có thể cảm nhận rõ ràng hốc mắt mình đột nhiên nóng lên muốn bật khóc.

“Ừ.”

Cô đáp lại một câu, có chút nghẹn ngào.

Cô đến gần Cao Dương Thành, dừng lại ở vị trí bên cạnh anh.

“Chuyện tôi và cô...”

Giọng anh trầm thấp mà nghẹn ngào giống như phát ra từ đáy cổ, giọng nói ấy u buồn, hiện lên chút đau lòng, sau đó anh hút một hơi từ điếu thuốc trong tay, mê đắm nhìn Hoàng Ngân: “Đoàn Vũ Đạt có biết không?”

Hoàng Ngân sững sờ.

Cô ngẩng đầu, nghênh đón ánh mắt đen kịt sâu thẳm của anh, chỉ nghe thấy anh nói tiếp: “Cô biết, hai chúng ta hiện giờ... chính là đang ngoại tình! Cô đang làm chuyện phản bội Đoàn Vũ Đạt, còn tôi đã khiến Khuất Mỹ Hoa thiệt thòi.”

Đôi mắt sâu thẳm của anh hoàn toàn trầm xuống, ánh mắt phóng về phía bờ sông đối diện: “Thực ra, tôi ghét nhất là hút thuốc và không phải người hút thuốc, nhưng vì cô, tôi từng khiến mình biến thành kẻ nghiện thuốc lá, còn bây giờ...”

Anh dừng lại một chút mới nói tiếp: “Hoàng Ngân, tôi không muốn vì cô mà lại khiến mình biến thành một người đàn ông không chung thủy trong tình cảm nữa. Nếu chúng ta còn tiếp tục, vậy thì... tôi có gì khác biệt với cô của ngày xưa và cả Đoàn Vũ Đạt nữa? Tôi không muốn khiến mình biến thành người mình ghét nhất, hoặc là bộ dạng đáng ghê tởm nhất!”

Nước mắt Hoàng Ngân tùy ý tuôn trào, dù cô có nín thở nào cũng không kiềm được.

Ghét nhất, đáng ghê tởm nhất...

Những chữ này khiến tim cô đau nhói, nhưng cô lại không thể hận anh được, bởi vì chính cô là người đã tạo nên bộ mặt này của anh.

Hoàng Ngân vội vàng lau nước mắt cho mình, nhưng đột nhiên lại bị Cao Dương Thành vurun tay ra ôm thật chặt vào lòng.

“Đồ Hoàng Ngân, cô thích khóc như vậy, bảo tôi làm sao yên tâm trả cô lại cho Đoàn Vũ Đạt...?”

Cổ họng anh đã khàn rồi.

Anh đỡ sau gáy cô thật chặt, để cô vùi vào lồng ngực mình thật gần.

Vừa mới nhào vào vòng tay ấm áp của Cao Dương Thành, nghe anh nói một câu cảm động, Hoàng Ngân đã không kiềm chế được mà bật khóc thất thanh.

Cô rất muốn nói với anh, cô chưa bao giờ phản bội anh, thật muốn nói với anh, từ khoảnh khắc lần đầu tiên gặp anh, trái tim cô chưa từng rời khỏi anh nửa bước, cô thật muốn nói anh biết, giữa bọn họ còn có một đứa con đáng yêu...

Nhưng...

Cô không thể nói gì cả.

Hoàng Ngân đưa tay ôm lại anh thật chặt, vùi vào ngực anh khóc như một đứa trẻ.

Anh không dỗ dành cô, cũng không khuyên cô, bởi vì anh đã đồng ý với cô, cho phép cô núp trong ngực anh khóc chán thì thôi!

Ngón tay anh vuốt qua gò má Hoàng Ngân, gạt mấy lọn tóc bị gió thổi loạn của cô ra sau đầu, nhẹ nhàng vỗ về mái tóc dài xõa xuống sau lưng Hoàng Ngân...

“Nếu tôi bảo em hãy vì tôi mà ly hôn với Đoàn Vũ Đạt...”

Câu nói khàn khàn của Cao Dương Thành mới nói được một nửa đã cảm nhận được rõ ràng thân thể cô gãi trong ngực đang cứng đờ.

Anh bật cười, có chút tự giễu, có lẽ thật sự anh đã quá coi trọng bản thân rồi.

Đáy mắt anh thoáng hiện lên vẻ cô đơn, chỉ thấy anh khàn giọng nói: “Đồ Hoàng Ngân, đừng tưởng thật, tôi đùa cô thôi. Thà dờ mười ngôi miếu cũng không phá một cuộc hôn nhân, hôn nhân của ba người, chúng ta đã không đùa nổi rồi!”

Anh không muốn đùa tiếp nữa!

Hoàng Ngân lùi lại từ lồng ngực anh.

Ánh mắt phủ hơi sương đối diện với đôi mắt khó hiểu khiến người ta đau lòng kia, khoảnh khắc đó, Hoàng Ngân như nghe thấy tiếng tim mình bị nứt vỡ.

Cao Dương Thành choàng hai cánh tay lên lan can cầu, mắt nhìn về phía trước: “Nếu cô hạnh phúc bên Đoàn Vũ Đạt, hai người hãy sống thật tốt! Còn về tôi...”

Anh dừng lại một chút, nghiêng đầu nhìn về phía Hoàng Ngân, khẽ miệng ắn chứa một nụ cười nhạt nhòa: “Tôi sẽ cố gắng chúc cô hạnh phúc.”

Nước mắt Hoàng Ngân lặng lẽ tuôn rơi...

Cô cũng học theo dáng vẻ của anh, vurun tay ra đặt lên lan can cầu, ánh mắt rung rung, nặng nề gạt đầu mấy cái: “Tôi cũng chúc anh và cô ta hạnh phúc đến bạc đầu...”

Thế là hai người rơi vào sự im lặng rất lâu.

Không khí như bị hút cạn vậy, khiến bọn họ không thể hít thở.

Cuối cùng vẫn là Cao Dương Thành dẫn đầu phá vỡ sự im lặng ngột ngạt này. Anh nghiêng đầu hỏi Hoàng Ngân: “Như thế mới là chính đạo của chúng ta, phải không?”

Ngày hôm nay liên tiếp xảy ra những chuyện khiến người ta kinh hãi, từ việc anh uống trúng thuốc kích dục, rồi đến Khuất Mỹ Hoa ngã xuống hàng, sau đó Hoàng Ngân suýt chút nữa bị đưa vào trại giam. Liên kết tất cả mọi chuyện lại, Cao Dương Thành tin rằng đây chắc chắn không chỉ đơn giản là chuyện ngẫu nhiên, nhưng anh cũng không dám chắc đây có phải là do Khuất Mỹ Hoa cẩn thận sắp đặt hay không, nếu như phải thì thật là quá hiếm độc, quá đáng sợ.

Nhưng nếu như đúng là như vậy, anh biết, khởi nguồn chuyện này chắc chắn là do anh, mà chuyện này cũng nhắc nhở anh, cho dù có yếu cớ nào thì chuyện đạo đức và luân lý sẽ mãi mãi không thể vi phạm.

Điều tra rõ đầu đuôi những chuyện hôm nay là một việc, duy trì khoảng cách phù hợp với cô lại là một chuyện khác!

“Đứng.”

Hoàng Ngân gạt đầu, thấp giọng đáp lại anh.

“Nghe nói cô và Đoàn Vũ Đạt sắp có con rồi.”

Anh hỏi như thuận miệng.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu mà hôm nay anh xác định đưa ra quyết định này.

Hoàng Ngân sững sốt nghiêng đầu, kinh ngạc nhìn anh.

“Ai nói với anh chuyện này?” Cô không nhận được mà nhủ mảy.

“Mỹ Hoa.” Cao Dương Thành thành thật trả lời, anh nhủ mảy, mỉm cười nói: “Sao? Không phải thật ư?”

Vậy mà anh lại mong cô phủ nhận.

Nhưng cuối cùng Hoàng Ngân chỉ cười cười, không nói gì cả.

Cô phóng tầm nhìn ra bờ sông phía xa, hít một hơi thật sâu rồi nhắm nghiền hai mắt lại, che khuất đôi mắt mờ sương.

Cô không nói là bởi vì không muốn khơi mào những mâu thuẫn không cần thiết giữa anh và Khuất Mỹ Hoa lúc này, giống như anh vừa nói với cô vậy, bọn họ hạnh phúc là được rồi!

Sẽ hạnh phúc! Những người yêu nhau sẽ luôn vô cùng dễ hạnh phúc!

Còn anh, anh yêu Khuất Mỹ Hoa đúng không, nếu không yêu, làm sao hôm nay lúc trong hang, anh có thể không kiềm chế được tình cảm với cô ta như vậy chứ?

Hoàng Ngân mở mắt ra, cởi áo gió khoác trên người trao lại cho anh: “Muộn quá rồi, tôi phải về đây, chuyện hôm nay... cảm ơn anh.”

“Mặc vào đi, tôi đưa cô về.” Cao Dương Thành không đón lấy.

“Không!”

Hoàng Ngân vội lắc đầu từ chối: “Anh đừng tiền nữa!”

Cô nói, khỏe mắt đã đỏ nửa vòng: “Nếu còn tiền tôi tiền lui thì khi nào mới là điểm dừng, hơn nữa tôi muốn tự mình đi...”

Hoàng Ngân cảm áo trong tay đưa cho Cao Dương Thành: “Cảm ơn.”

Cô nói xong lập tức xoay người, đi ngược với hướng của anh, không hề quay đầu lại.

Truyện được cập nhật trên app mê tình truyện mỗi ngày!

Bóng lưng mảnh mai dần dần biến mất trong bóng tối, biến mất ở nơi sâu thẳm tận cùng...

Khoảnh khắc đó, Cao Dương Thành như trở lại bốn năm về trước, về lại buổi tối khiến anh đau lòng kia.

“Chúng ta chia tay đi!”

Giọng nói Đỗ Hoàng Ngân lạnh lùng, không có một chút nhiệt độ nào.

Cô cứ đứng trong gió rét như vậy, lạnh lùng nhìn anh.

Mà bên cạnh cô còn có Đoàn Vũ Đạt đứng đó.

Bọn họ đan mười ngón tay vào nhau thật chặt, không hề ngần ngại thể hiện thứ tình yêu chết tiệt của bọn họ trước mắt anh!

Cao Dương Thành rút một tay trong túi áo gió, ánh mắt lạnh nhạt nhìn gương mặt xa lạ của Hoàng Ngân ở đối diện: “Buông tay ra...”

Từng câu từng chữ của anh lạnh như băng mà ra lệnh cho Hoàng Ngân.

Đôi mắt sắc bén kia lại đủ khiến cô như bị xuyên thủng.

Hoàng Ngân cười châm chọc: “Cao Dương Thành, người nên buông tay là anh! Anh vẫn chưa tỉnh ngộ sao? Tôi đã không còn yêu anh nữa rồi.”

Đáy mắt cô toàn là sự phiền chán và căm ghét: “Tôi đi đây! Anh đừng đến làm phiền chúng tôi nữa.”

Hoàng Ngân lạnh nhạt nói xong liền kéo Đoàn Vũ Đạt xoay người rồi đi, nhưng mới chỉ đi được một bước cô đã bị Cao Dương Thành đưa tay kéo lại.

Tay anh lạnh thấu xương.

“Đỗ Hoàng Ngân, tôi cho cô một cơ hội nữa!” Cổ họng anh tắc nghẹn đến mức giống như bị người ta dùng dao cắt vậy.

Mà con dao kia chính là Đỗ Hoàng Ngân!

Khoảnh khắc đó, anh như cảm giác được cô do dự nửa giây, nhưng đột nhiên tay anh bị cô vùng khỏi.

“Cao Dương Thành, anh đủ chưa vậy? Cho tôi một cơ hội nữa?” Hoàng Ngân cười lạnh lùng, cười đến tàn nhẫn mà dứt khoát: “Biết tôi ghét anh ở điểm gì nhất không? Chính là ghét vì tự phụ này của anh! Ghét thái độ cao ngạo không ai sánh bằng của anh! Dựa vào cái gì mà lần nào tôi cũng phải nhún nhường bộ đỡ anh? Tôi đủ rồi, cũng mệt rồi, đương nhiên cũng không cần anh nữa! Cho nên anh đừng dùng bộ mặt này để cầu xin tôi quay lại, tôi nhìn sẽ chỉ buồn nôn hơn mà thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Một kế hoạch khác

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hoàng Ngân dứt khoát nói xong thì nắm tay Đoàn Vũ Đạt biến mất trong bóng tối, không hề ngoảnh đầu lại mà biến mất trước mắt anh.

Đêm đó, Cao Dương Thành đón gió ở đầu cầu kia, đứng bất động ở đó cả đêm.

Đỗ Hoàng Ngân, sớm biết tình yêu cô giành cho tôi nhu nhược như vậy, tôi sẽ không để mình không đề phòng mà rơi vào tay giặc như vậy...

Kỷ ức ủa về cùng với gió lạnh kéo tới khiến anh càng lạnh hơn.

Anh xoay người lên xe, khởi động xe đuổi theo bóng dáng Hoàng Ngân, lững lờ chạy một mạch về phía nhà cô, mãi đến khi bóng dáng cô khuất hẳn trong khu nhà anh mới lái xe quay về hướng nhà mình.

...

Hoàng Ngân xách hoa quả đến thăm Khuất Mỹ Hoa.

Trong phòng bệnh VIP, không có một bóng người, cô lễ là người chăm sóc chuyên trách cho cô ta vừa rời khỏi.

Tình trạng sức khỏe của Khuất Mỹ Hoa vẫn rất tệ, trên miệng và mũi vẫn đeo bình oxy, cả người vẫn hôn mê sâu, bất tỉnh nhân sự.

Nhìn cô ta như vậy, trong lòng Hoàng Ngân vô cùng áy náy.

Cô cảm gió trái cây trong tay đặt lên tủ đầu giường bên cạnh, nhắc một cái ghế ngồi xuống trước giường của Khuất Mỹ Hoa.

“Cô Khuất, tôi không biết cô có thể nghe thấy những lời tôi nói sau đây hay không, nhưng tôi hy vọng cô có thể nghe thấy...”

Hoàng Ngân dừng lại một chút, hít sâu một hơi mới lại nói tiếp: “Đầu tiên, tôi phải chân thành xin lỗi cô, thật sự xin lỗi. Cho dù là chuyện cô bị thương, hay là... chuyện của tôi và bác sĩ Cao.”

Nhắc đến người đàn ông kia, lồng ngực Hoàng Ngân có chút nhói đau.

Trong lúc thoáng qua, cô còn nhìn thấy Khuất Mỹ Hoa ở trên giường khẽ giật giật ngón tay cứng ngắc kia.

“Chuyện đối với bác sĩ Cao, tôi rất xin lỗi, tôi bảo đảm sau này sẽ không dây dưa gì với anh ấy nữa. Đương nhiên, tôi cũng hy vọng cô Khuất đừng lãng phí tâm tư vào đó nữa, đừng sắp xếp cơ hội cho chúng tôi gặp mặt nữa, tôi thành thật xin lỗi vì đã gây ra tổn thương cho cô. Ngoài ra, về chuyện trong hang động hôm đó...”

Hoàng Ngân hơi nhàu mày: “Tôi hy vọng chuyện đó thật sự chỉ là ngoài ý muốn chứ không phải do cô sắp đặt tí mĩ...”

Hoàng Ngân không biết mình nói hết đoạn này với cảm xúc gì.

Cô chỉ biết sau khi nói xong, tâm trạng của cô vô cùng tệ, cảm giác này không dễ chịu cho lắm.

Cô vẫn không hiểu vì sao tình yêu của cô luôn có nhiều hiện thực chắn trước mặt như vậy, khiến cô luôn gặp phải nhưng lại không hiểu.

Mười lăm phút sau khi Hoàng Ngân ra khỏi phòng bệnh của Khuất Mỹ Hoa.

Cô không biết, Khuất Mỹ Hoa trên giường bệnh chậm chậm mở đôi mắt u ám không ánh sáng kia ra.

Nỗi hận trong ánh mắt tóe ra, còn đôi tay nhỏ bé đặt bên sườn lại run rẩy, vì hận mà đang không ngừng siết chặt lại...

Khuất Mỹ Hoa chưa từng lường trước được màn kịch do mình cẩn thận sắp đặt, kết quả lại là cô ta phải trả giá thể thảm đau đớn thu dọn tàn cục.

Cô ta bỏ thuốc cho Cao Dương Thành, thứ nhất là hy vọng anh có thể bày tỏ sự mến mộ đối với cô ta trước mặt hai chị em nhà họ Đỗ, thứ hai, cô ta hy vọng có thể mượn thuốc kích dục này khiến anh mất lý trí mà ham muốn cô ta, nhưng kết quả thì sao? Tuy Đỗ Hoàng Ngân bắt gặp cảnh tượng hai bọn họ đang triển miên, nhưng lại quấy rầy sự kết hợp giữa bọn họ.

Theo Khuất Mỹ Hoa, chỉ cần Cao Dương Thành ham muốn cô ta, cuộc hôn nhân của bọn họ về cơ bản là ổn thỏa. Nhưng từ khi bọn họ yêu đương đến khi đính hôn, rồi tới bây giờ, anh vẫn chưa từng động vào cô ta lần nào!

Khi Đỗ Hoàng Ngân đến cứu cô ta, cô ta lại nảy sinh ra một kế hoạch.

Cô ta cố tình để tất cả mọi người có mặt nhìn mất chứng kiến Đỗ Hoàng Ngân buông tay mình ra, cố ý để mình ngã xuống hang động. Cô ta muốn khiến Cao Dương Thành thất vọng về loại phụ nữ này, cũng hy vọng mượn cơ hội này đẩy cô vào trại giam, thậm chí khiến cô không có cơ hội gặp mặt Cao Dương Thành nữa. Nhưng cô ta không ngờ, Cao Dương Thành lại tin tưởng cô như vậy, cũng chưa từng nghĩ mình sẽ bị ngã xuống hang động nghiêm trọng như thế, vậy nên cô ta mới dễ chứng cứ bị rơi mất trong hang động.

Khuất Mỹ Hoa không cam lòng, khi cô ta nằm trên giường bệnh chịu đựng nỗi đau đớn này, lại nghĩ đến Đỗ Hoàng Ngân vẫn quán quýt triển miên với chồng tương lai của mình, cô ta hận không thể chém cô thành muôn mảnh!

Đỗ Hoàng Ngân, tôi tuyệt đối sẽ không để cô sống tốt như vậy!

Khuất Mỹ Hoa dùng sức lực toàn thân, cố gắng nâng tay giựt bỏ máy thở oxy trên mũi.

Nhịp thở của cô ta rất nhỏ, rất yếu...

Cô ta gần như mất đi sức chín trâu hai hổ mới giựt được bình oxy xuống, sau đó mất ý thức mà ngất đi lần nữa.

Lập tức tiếng “tít tít tít” khẩn cấp vang vọng cả phòng bệnh.

“Trời ơi, bác sĩ, cứu mạng! Bác sĩ, cô chủ nhà chúng tôi sắp không ổn rồi!”

Chỉ nghe thấy người giúp việc của Khuất Mỹ Hoa thất thanh gào ở cửa phòng bệnh: “Có người giựt bình oxy của cô chủ nhà tôi, mau đến cứu mạng!”

Hoàng Ngân vừa nghe đột nhiên quay đầu lại, nhìn chăm chăm người giúp việc ở cửa phòng bệnh.

Người giúp việc kia cũng đang nhìn chăm chăm cô.

Đột nhiên cô chỉ thấy Cao Dương Thành dẫn một đoàn bác sĩ y tá vội vã chạy tới, tiếng cảnh báo khẩn cấp vẫn đang réo chói tai, khiến Hoàng Ngân sợ mất mật.

Hoàng Ngân vẫn chưa bừng tỉnh thì người giúp việc đã đột nhiên nhào về phía cô, đưa tay túm tóc cô kéo về phía phòng bệnh: “Chính là cô ta, vừa rồi tôi vào thì thấy cô đi ra từ phòng bệnh của cô chủ nhà tôi! Là cô rút ống của cô ấy, tại sao cô lại muốn hại cô ấy! Cô ấy là một đứa trẻ hiền lành như vậy, sao cô có thể cam tâm ra tay với cô ấy!”

Hoàng Ngân bị tình huống bất ngờ làm cho bối rối, khi cô phản ứng được thì đã đầu đã đau đến mức như bắt cứ lúc nào cũng bị rách ra: “Buông tôi ra! Buông tóc tôi ra, đau chết mất!”

Hoàng Ngân dùng hết sức giãy giụa, nhưng không ngờ càng giãy giụa lại càng đau, đau đến mức cô sắp rớt nước mắt.

“Cô chủ nhà chúng tôi mà có gì sơ sẩy thì nhất định ông chủ và bà chủ sẽ khiến cô sống không bằng chết!”

Bà già kia không những không thả ra mà còn càng lúc càng tăng sức mạnh.

Hoàng Ngân cảm thấy nguyên mảng da đầu sắp bị bà ta xé rời, nhưng những chuyện này đều không quan trọng, quan trọng là dựa vào cái gì mà bắt cô hết lần này đến lần khác phải tiếp nhận sự vu khống không căn cứ, điên đảo trắng đen của bọn họ như vậy!

“Bà buông tôi ra! Rốt cuộc Đỗ Hoàng Ngân tôi đã làm gì các người! Cái gì cũng oán tôi! Cô ta ngã, trách tôi! Bây giờ cái ông bị rút ra cũng trách tôi! Mẹ kiếp, trời sinh ra cái mạng rề rúm như tôi, đáng đời bị các người chà đạp sao?”

Hoàng Ngân gào thét lên, tròng mắt đã đỏ ngầu, nhưng cô nhất quyết sẽ không để mình bật khóc.

Cô đưa tay hung hăng cấu lấy tay bà già, không cho phép bà ta tiếp tục phá vỡ luân lý đạo đức yêu già kính trẻ nữa. Cô dùng móng tay của bị thương tay người giúp việc, cuối cùng bà già kia cũng hét lên một tiếng, bị đau nên thả lỏng tóc Hoàng Ngân ra, trong miệng vẫn đang hùng hổ mắng cô.

Hoàng Ngân bị bà ta làm âm lên như vậy, cả người nhất thời đầu bù tóc rối như người điên.

Nhìn bộ dạng hùng hổ của bà ta cùng với những tiếng chỉ trích, khinh thường không hề che giấu của đám y tá kia, mọi cảm xúc của Hoàng Ngân đều đạt đến mức tức nước vỡ bờ.

Bàn tay nhỏ bên hông nắm chặt thành nắm đấm, mắt cô đỏ lên, tức giận hét lên với bà già đối diện: “Phải! Chính là tôi cố tình khiến cô ta ngã xuống hang động, là tôi cố tình giựt ống thở của cô ta đấy, tôi hận không thể cho cô ta chết sớm hơn một chút đấy! Tôi nói như vậy đã đủ chưa? Các người hài lòng chưa? Không phải các người muốn kết quả này ư? Tôi nhận, tôi nhận hết được chưa? Tôi phải xem xem các người ai nấy đều muốn tôi sống không bằng chết! Các người đến đây, nhắm vào tôi cả đi! Đỗ Hoàng Ngân tôi không sợ!”

Đỗ Hoàng Ngân cô mà biết sợ sao? Trước giờ cô chính là một chiến sĩ càng đấu càng hăng!

“Cậu chủ...”

Hoàng Ngân vừa dứt lời thì nghe thấy người giúp việc đột nhiên gọi người phía sau cô một tiếng.

Hoàng Ngân đỏ mắt, ngây ngốc xoay người, liếc mắt đã bắt gặp Cao Dương Thành trong chiếc áo dài màu trắng tinh.

Tầm mắt anh dừng dừng quét đến bộ dạng khốn đốn của Hoàng Ngân, ánh mắt lạnh lùng như một ao nước lạnh, không có một gợn sóng.

Người giúp việc rót mấy giọt nước mắt già nua xuống: “Cậu chủ, vừa rồi người phụ nữ xấu xa này nói gì cậu đều nghe cả rồi, mau báo cảnh sát bắt cô ta lại đi! Cô ta độc ác quá, quá độc ác... Nếu không phải tôi đến đúng lúc, e là cô chủ nhà chúng tôi đã... lành ít dữ nhiều rồi!”

“Bà Trần, sau này đừng để cô ấy đến gần cô chủ nhà bà nữa.”

Cao Dương Thành thản nhiên dặn dò một câu, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm dư thừa nào.

Hoàng Ngân đỏ mặt, gần như không dám tin mà nhìn anh.

Sương mù lan khắp nơi trong đáy mắt, càng tích tụ càng nhiều...

Cô vốn khốn đốn, lúc này càng bần hàn đến không thể che giấu.

Chỉ nghe thấy Cao Dương Thành thấp giọng nói với cô: “Sau này cô hãy tránh xa cô ấy một chút, càng xa càng tốt!”

Anh nói xong, không hề quay đầu lại mà đi vào phòng bệnh của Khuất Mỹ Hoa.

Khoảnh khắc anh xoay người rời đi, nước mắt Hoàng Ngân vẫn không có tự trọng mà chảy xuống, nhưng cô ngang bướng nhanh chóng lau đi, nhin lại nỗi đau trong tim, tiện tay túm gọn mái tóc dài bù xù của mình lên, thất lại thành đuôi ngựa gọn gàng, sau đó hít sâu một hơi, cao ngạo ngẩng đầu lên ra khỏi hành lang.

Đỗ Hoàng Ngân, không sai, mày là chiến sĩ, cho nên phải kiên cường một chút, kiên cười hơn nữa!

...

“Lão tử, là tôi.”

Cao Dương Thành điện thoại cho Vũ Phong.

“Sao vậy?”

“Gọi điện thoại cho Đỗ Hoàng Ngân, hỏi xem cô ấy ở đâu, cậu đi tìm cô ấy.” Cao Dương Thành dặn dò qua điện thoại.

“Lão nhị, sao cậu không tự đi đi?”

“Tôi bận.”

Cao Dương Thành trả lời ngắn gọn rõ ràng, sau đó nói tiếp: “Sau khi tìm được cô ấy, nếu cô ấy đang khóc, cậu hãy an ủi cô ấy, dẫn Thùy Sam đi cùng.”

Anh sợ một người đàn ông như anh ta không giải quyết được phụ nữ rơi nước mắt.

“Sau đó mặc kệ cô ấy nói gì với cậu, cậu đều phải gạt đầu tin tưởng cô ấy, không được nghi ngờ cô ấy.”

“Ồ, được.”

Lời Cao Dương Thành dặn dò anh ta, Vũ Phong nghe chẳng hiểu đầu của tai nheo gì, nhưng anh ta vẫn đồng ý.

“Ngoài ra, đừng nói với cô ấy là tôi bảo cậu đi tìm cô ấy.” Cao Dương Thành hơi trầm giọng.

“Sao thế?” Vũ Phong không hiểu.

“Cậu đừng lo nhiều chuyện như vậy, làm theo là được rồi.”

“Ồ, được! Vậy tôi gọi điện cho cô ấy đã, nếu cô ấy thật sự khóc đến mức cả tôi và Thùy Sam cũng hết cách, có phải tôi có thể gọi điện cầu cứu cậu không?”

“Không cần đâu.” Bên này, Cao Dương Thành lại có vẻ suy nghĩ nghiêm túc: “Cậu gửi tin nhắn cho tôi đi.”

“Được, vậy cứ thế đã, lát lên lạc.”

Vũ Phong và Dương Thùy Sam nhận được mệnh lệnh của Cao Dương Thành xong, trước tiên bắt đầu hành động, khi tìm thấy Hoàng Ngân, cô đang ngồi trên ghế dài ở công viên trong bệnh viện phơi nắng, chỉ là đầu tóc rối bời, trông hơi bẩn.

Lúc Cao Dương Thành vẫn đang kiểm tra phòng đã nhận được tin nhắn của Vũ Phong.

“Lão nhị, tin tốt và tin xấu, cậu muốn nghe cái nào trước.”

Cao Dương Thành không hề do dự, soạn chữ “tốt” trả lời ngay, sau đó tiếp tục kiểm tra phòng bệnh, kiểm tra tình trạng sức khỏe bệnh nhân.

“Tin tốt, Hoàng Ngân không khóc.”

Đây đúng là một tin tốt khiến anh vui mừng mà cũng đau lòng.

Cô gái kia mãi mãi vẫn già vò kiên cường.

Cô nhin một bụng túi thân, chỉ bằng khóc luôn một lượt, ít nhất thì trong lòng sẽ thoải mái hơn chút.

Thực ra, Cao Dương Thành không biết, nếu anh ở đó, nhất định Hoàng Ngân sẽ khóc đến không thành tiếng.

Trước mắt người khác, cô có túi thân hơn nữa cũng không kích động đến rót nước mắt.

“Tin xấu thì sao?”

Cao Dương Thành lại hỏi anh ta.

“Cô ấy đang không ngừng chửi cậu.”

“...”

Cao Dương Thành suy nghĩ một chút, trả lời lại năm từ: “Kệ cho cô ấy mắng.”

Vũ Phong cảm điện thoại, về mặt xụ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 69: Quyết định tàn nhẫn

Lão nhị, trùng hợp như vậy không giống với phong cách của cậu lắm!

Vũ Phong vẫn chưa phản ứng kịp, di động của anh ta đã vang lên: “Cô ấy mất rồi?”

Hiển nhiên, bác sĩ Cao vẫn có chút không kiềm chế được.

“Ngu ngốc, kẻ bại hoại điên đảo trắng đen, còn nói chúc cậu mãi mãi không hài hòa với cô Khuất về khoản giường chiếu!”

Đỗ Hoàng Ngân, cô ác độc thật đấy!

Cao Dương Thành lại không nhận được mà hơi cong khóe miệng, câu này lại thật sự giống như lúc cô ghen tuông mà nói đại vậy.

Có điều cô nói anh điên đảo trắng đen, anh lại không thừa nhận.

Anh tin cô, cho nên mới bảo cô tránh xa Khuất Mỹ Hoa.

Đỗ Hoàng Ngân, chắc cô là kẻ ngu ngốc nhất hả!

Cao Dương Thành không trả lời lại tin nhắn nữa, chỉ cần biết cô ỏn là được rồi!

Truyện được cập nhật trên app mê tình truyện mỗi ngày!

...

Cuối tuần, trong phòng bệnh vang lên tiếng khóc vang dội của Đỗ Hường Dương.

Hoàng Ngân ôm thật chặt Dương Dương bé bỏng vào vòng tay dịu dàng ảm áp của mình.

Dương Dương là đứa trẻ tuyệt đối không dễ rơi nước mắt, nhưng ngày hôm nay cậu bé lại khóc vô cùng mãnh liệt.

Lúc này, y tá đang cầm lấy tay Dương Dương tiêm cho cậu bé, mà mũi tiêm này đã là mũi thứ năm của hôm nay.

Cậu bé đau đến mức co rúm lại, chỗ đâm kim trên cánh tay nhỏ đã sưng phồng lên.

“Đau...”

“Dương Dương đau quá...”

“Mẹ, mẹ...”

Giọng nói trẻ con non nớt của Dương Dương hét gọi Hoàng Ngân đến lạc đi.

Từng tiếng khóc đau lòng giống như từng mũi dao đâm lên ngực cô, từng nhát đau đớn như vậy...

Hội chứng thực bào tế bào máu của Dương Dương lại lan ra, bây giờ các bác sĩ đang gấp rút ức chế cho cậu bé, không chỉ mỗi ngày phải cấp tốc tăng thêm lượng thuốc, nhưng đến thuốc cũng đáng đến nỗi khó mà nuốt được.

Một mũi tiêm kết thúc, Hoàng Ngân ôm Dương Dương có chút hoang mang.

Sáng nay lúc có kết quả kiểm tra sức khỏe của Đỗ Hường Dương, Hoàng Ngân có cảm giác trời đất tối sầm lại, cả thế giới như đang chao đảo, chao đảo đến mức cô hỗn loạn, khó chịu đến hoảng sợ.

Cô đưa tay ôm Dương Dương bắt tinh thần sự vào lòng mình, cố gắng truyền tất cả hơi ấm từ cơ thể của mình cho cậu bé, lại giống như sốt sáng muốn hấp thụ càng nhiều dưỡng khí và động lực hơn từ cơ thể của Đỗ Dương Dương.

“Cục cưng, con cố chịu thêm chút nữa...”

“Cho dù dùng cách gì, Hoàng Ngân cũng sẽ dốc toàn lực cứu con...”

Cho nên, cho dù phải tổn thương rất nhiều người, nhưng... xin hãy tha thứ cho cô, cô chỉ là một người mẹ!

Người mẹ nào cũng sẽ ích kỷ trong tình yêu đối với con của mình! Có thể ích kỷ đến mức kệ tất cả mọi người!

Hôm đó, Hoàng Ngân hạ quyết tâm đưa ra một quyết định.

...

Sau buổi trưa, Hoàng Ngân đỡ Dương Dương ngủ xong liền ra khỏi bệnh viện, đi về hướng mà cô đã chọn.

Trước giờ cô chưa từng cảm thấy lòng mình nặng trĩu như hôm nay.

Chỉ mấy hôm trước cô còn thề bảo đảm với Khuất Mỹ Hoa rằng cô tuyệt đối sẽ không dây dưa với người đàn ông kia nữa.

Chỉ mấy hôm trước, anh còn nói anh không muốn vì Đỗ Hoàng Ngân mà biến thành một người đàn ông không chung tình.

Nhưng bây giờ thì sao? Cô lại đang làm gì?

Hoàng Ngân không biết rốt cuộc quyết định này sẽ tổn thương bao nhiêu người, nhưng vì cứu Dương Dương đáng thương của cô, cô thật sự đã không còn con đường nào khác để đi.

Cô không thể tiếp tục sống cho riêng mình được nữa!

Cao Dương Thành sững sốt vì Hoàng Ngân tìm đến nhà, khi thấy cô đột nhiên xuất hiện ngoài cửa, anh không nhận được mà khẽ nhủ mảy.

Có vẻ như anh đang nấu cơm, không, không đúng, nói chính xác thì chắc là anh đang nấu một bát mì đơn giản nhất, ít nước và nhạt nhẽo.

Trên bàn bếp còn đặt mấy trái trứng gà vẫn chưa kịp khuấy, trên thớt, hành thái được cắt từng khúc ngắn dài, vô cùng mất thẩm mỹ.

“Tìm tôi có việc?”

Cao Dương Thành không báo Hoàng Ngân vào nhà, chỉ đứng ở cửa hỏi cô.

Hoàng Ngân ngẩng đón ánh nhìn của anh, cô nhìn chăm chăm anh, nhìn mãi một lúc rất lâu.

Cao Dương Thành bắt mắt nhủ mảy lại, bị cô trừng đến mức hơi nói đa già: “Nhìn gì?”

Hoàng Ngân hít một hơi, không cho mình bất cứ cơ hội lùi bước nào: “Cao Dương Thành, những lời anh từng nói vẫn được tính chứ?”

Cao Dương Thành nhú mày, vô cùng ngạc nhiên với lời nói của cô: “Lời nào?”

Hoàng Ngân liếm liếm môi, lúc này mới lấy dũng khí, nói ân ý: “Anh nói... để tôi làm người tình của anh.”

Lời của Hoàng Ngân khiến con người Cao Dương Thành căng lên, nhất thời như nhìn thấy quái vật, anh lạnh lùng nhìn chằm chằm Hoàng Ngân.

Cao Dương Thành nhú mày, phiền não nói: “Cô nói rõ ra xem nào, nói mấy lời này không đầu không cuối là có ý gì?”

Anh có vẻ vô cùng không nhận được.

Hoàng Ngân mất tự nhiên mà mấp máy môi, bàn tay nhỏ bé để phía trước, không nhận được mà bắt vào nhau. Sau đó, cô hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn anh: “Tôi đồng ý yêu cầu đó...”

“Cô đồng ý với yêu cầu nào?”

Cao Dương Thành không dám tin mà trừng mắt nhìn Hoàng Ngân ở đối diện.

Anh gần như tưởng mình nghe nhầm.

Hoàng Ngân nắm chặt tay cầm túi xách, vừa nghĩ tới gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Dương Dương, cô đã không có lý do để rút lui.

“Tôi muốn làm người phụ nữ của anh...”

“...”

Cao Dương Thành im lặng.

Rất lâu sau, đôi môi mỏng mím chặt thành một đường thẳng lạnh lùng, ánh mắt lạnh thấu xương phóng vào người Hoàng Ngân, gần như muốn xuyên thủng cô.

Hoàng Ngân như đứng ngồi không yên, cô có cảm giác bị anh coi là chuột bạch để thâm nhập tìm tòi nghiên cứu.

Răng cắn chặt môi dưới, hiển nhiên lúc này cô đang bất an.

Bỗng nhiên cô nghe thấy Cao Dương Thành thấp giọng hỏi cô: “Người phụ nữ của tôi, hay là người tình của tôi?”

Một câu nói bình tĩnh đến mức không có bất kỳ gợn sóng nào, cũng không có độ âm ỉ.

Hoàng Ngân mím chặt cánh môi, không nói gì.

Đôi mắt sâu thẳm đen láy của Cao Dương Thành lại lạnh hơn một chút: “Người tình?”

Hoàng Ngân cắn môi, lồng ngực bức bối như bị thứ gì hung hăng đập vào, khiến cô hơi khó thở.

Nhưng anh lại thấy cô khẽ gật đầu: “Phải.”

Khoảnh khắc đó, Hoàng Ngân có thể cảm nhận rõ ánh mắt nhìn mình sắc bén đến kinh người.

Cao Dương Thành nhếch khóe miệng, tùy ý nở nụ cười, nụ cười kia chỉ là hình thức, lạnh đến mức khiến người ta sợ hãi: “Là kiểu chỉ dùng để giải quyết dục vọng?”

“...”

Cao Dương Thành nói thẳng khiến Hoàng Ngân hơi tái mặt.

Nhưng cô không thể không thừa nhận, anh nói đúng!

Mà cô cũng chỉ cần có thể!

Hàm răng cắn lấy môi dưới, càng lúc càng mạnh, cánh môi cũng càng lúc càng trắng bệch, nhưng cô vẫn không phủ nhận.

Cô chỉ lựa chọn im lặng không lên tiếng.

“Im lặng có nghĩa là đồng ý, đúng không?”

Cao Dương Thành lạnh lùng hỏi cô, bỗng nhiên anh bật cười: “Rất vui, Đỗ Hoàng Ngân, cô rất biết đùa!”

Tay cầm túi xách của Hoàng Ngân hơi nắm chặt: “Tôi nghiêm túc.”

“Ha!”

Cao Dương Thành cười nhạt, thân nhiên coi tap dè ở eo ra, tiện tay ném lên từ bát cách đó không xa, ánh mắt lạnh lùng quét qua Hoàng Ngân: “Cô cảm thấy một người đàn ông bình thường sẽ tìm vợ của người khác làm người tình?”

Anh cười: “Cô đừng đùa nữa! Thứ giải quyết nhu cầu sinh lý càng khít chặt càng tốt. Mà cô thì...”

Anh lắc đầu, lướt nhìn Hoàng Ngân từ trên xuống dưới một lượt, hơi nheo mắt: “Tôi không hứng thú nói!”

“...”

Hoàng Ngân tái mặt.

Quả nhiên, lời nói thốt ra từ miệng người đàn ông này mãi mãi dừng hòng có câu nào để nghe.

Cao Dương Thành là như vậy, lúc dịu dàng có thể khiến bạn như băng tan, còn lúc máu lạnh, cho dù bạn là ngọn lửa mãnh liệt ở nhiệt độ cao, anh cũng có thể đóng băng bạn.

“Nói đi, muốn gì ở tôi?”

Cao Dương Thành xoay người đi vào phòng bếp, bưng trứng gà lên, dùng đôi đũa khuấy một cách vô cùng vụng về.

Cuối cùng Hoàng Ngân có chút không nhìn nổi nữa, cô đi tới đưa tay đón lấy: “Để tôi thì hơn.”

Cao Dương Thành không từ chối, anh chỉ như con quái vật, nhìn Hoàng Ngân không có quá nhiều biểu cảm.

Hoàng Ngân cúi đầu khuấy trứng gà, không trả lời câu của Cao Dương Thành mà lựa chọn im lặng.

Cô lại đun nước trong nồi giúp anh, lúc này mới thả mì vào.

Sau khi làm xong mọi chuyện, cô mới xoay người đi rửa tay.

Lúc cô xoay người lại thì thấy Cao Dương Thành đang dựa vào ghế sofa trong phòng khách hút thuốc, trong làn khói lượn lờ, đôi mắt sâu lắng kia sắc bén nhìn Hoàng Ngân: “Nói đi, cô muốn gì ở tôi?”

Anh nheo mắt lại, nhẹ nhàng búng tàn thuốc xuống cái gạt tàn, trầm giọng hỏi Hoàng Ngân.

Anh tưởng rằng mấy hôm trước bọn họ đã nói rõ lắm rồi chứ.

Hoàng Ngân nhìn anh, ngây ngốc cả nửa phút.

Thật lâu...

“Tiền.”

“Tôi cần tiền.”

Hoàng Ngân nói xong hít một hơi, lấy lại dũng khí nói một câu nữa.

Khoảnh khắc đó, Hoàng Ngân rõ ràng nhìn thấy chân mày lạnh lùng của Cao Dương Thành đột nhiên nhướn lên.

Giống như anh đang đè nén ngọn lửa giận nào đó.

Ngón tay anh hung hăng ấn tàn thuốc tắt ngúm trong cái gạt tàn, đứng dậy bước từng bước đến gần Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân có thể cảm nhận sâu sắc được sự lạnh lùng toát ra từ người anh, khiến toàn thân cô rét run lên.

“Lặp lại câu nói kia một lần nữa?”

Anh cúi đầu, cao ngạo và lạnh lùng nhìn xuống Hoàng Ngân, nghiêng rằng nghiêng lợi mà ra lệnh cho cô.

Cao Dương Thành như vậy giống như một con thú dữ sắp sửa bùng nổ, khiến Hoàng Ngân hơi khiếp sợ.

Nhưng cô vẫn lấy dũng khí nói: “Tôi cần tiền...”

Cô đứng ở đó, đôi tay nhỏ bé đặt song song bên người nắm chặt thành quyền, hơi cúi đầu, chỉ nghe thấy cô vẫn đang lặp lại: “Cao Dương Thành, tôi cần tiền! Tôi cần tiền!”

Ngoài câu này ra, Hoàng Ngân thật sự không thể tìm được lý do nào tốt hơn.

“Ý cô là, vì tiền mà cô bằng lòng bán thân?”

Hoàng Ngân cắn môi im lặng.

“Phải không?”

Giọng nói của Cao Dương Thành đột nhiên cất cao thêm mấy đề-xi-ben nữa.

“Phải!”

Hoàng Ngân tàn nhẫn, cao giọng trả lời anh.

“Được lắm.”

Cao Dương Thành cười nhạt: “Đồ Hoàng Ngân, quả nhiên càng ngày cô càng tiến bộ!”

Anh tưởng rằng trò bán rượu bán bao cao su đã là giới hạn của cô, không ngờ đó mới chỉ là chuyện vặt mà thôi!

Anh nhíu chặt mày lại, phiền não châm thêm một điếu thuốc, phả một làn khói ra, lạnh lùng hỏi Hoàng Ngân: “Đoàn Vũ Đạt đâu?”

“Ở bệnh viện.”

Hoàng Ngân biết rõ anh hỏi gì, nhưng cũng chỉ có thể né tránh dùng câu này lấp liếm cho qua.

“Anh ta có biết chuyện cô muốn bán thân không?” Đáy mắt anh băng giá, giống như hồ nước lạnh.

“...”

“Gọi điện thoại cho anh ta.”

Cao Dương Thành nói rồi lấy di động trong túi của mình ra, trực tiếp ném xuống bên cạnh chân của Hoàng Ngân: “Gọi điện cho anh ta! Dùng di động của tôi, ngay trước mặt tôi, nói với anh ta, vợ của anh ta là Đồ Hoàng Ngân cô vì tiền mà bán thân cho tôi, mẹ kiếp! Tôi muốn xem thử rốt cuộc Đoàn Vũ Đạt hán lăm chồng thế nào! Có phải thật sự vì tiền mà có thể bán cả vợ đi không! Mẹ kiếp!”

Từ trước tới nay Hoàng Ngân chưa từng thấy Cao Dương Thành nổi giận kinh khủng như vậy.

Nếu bây giờ Đoàn Vũ Đạt đang ở trước mặt anh, chắc chắn Cao Dương Thành anh sẽ không nói hai lời mà đấm một phát, không thể không đánh Đoàn Vũ Đạt đến răng rơi đầy đất, ngay cả bố mẹ anh ấy cũng không nhận ra anh ấy.

Dương nhiên anh biết nhất định Hoàng Ngân cần tiền là để chữa bệnh cho người thân, nhưng có thể nào anh cũng không thể ngờ Đoàn Vũ Đạt này làm chồng mà lại không có trách nhiệm như thế, có thể chăm sóc vợ mình đến bước đường này.

Hoàng Ngân phờ phạc gương mặt, không chịu cử động.

“Sao há? Không dám gọi?”

Cao Dương Thành cười nhạt: “Nếu không dám gọi, lập tức cút ra ngoài ngay cho tôi!”

Hoàng Ngân hít một hơi, cúi người nhặt di động từ dưới đất lên, đưa lại cho Cao Dương Thành ở đối diện.

“Tôi làm người tình của ai không cần phải xin ý kiến anh ấy trước.”

Về mặt Hoàng Ngân bình tĩnh, cô dừng lại một chút mới nói: “Tôi... đã ly hôn với anh ấy rồi!”

“...”

Tám chữ này khiến Cao Dương Thành đột nhiên choáng váng.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 70: Thẻ thanh toán của tôi, mật mã là sinh nhật của cô

Đôi mắt âm trầm của anh nhìn chằm chằm vào Hoàng Ngân, bộ dạng kia giống như muốn nhìn xuyên cô vậy.

Ánh mắt thâm thúy của anh rõ ràng xẹt qua ánh sáng âm đậm, đẩy lên từng lớp sóng, sau mười mấy giây lại khôi phục về lạnh lùng: “Từ lúc nào?”

Giọng điệu của anh rõ ràng là giả vờ bình tĩnh.

“Rất lâu rồi...”

Hoàng Ngân liếm môi, bổ sung thêm: “Mấy năm rồi.”

Nghे Hoàng Ngân nói vậy, trong lòng Cao Dương Thành thật sự không biết nên nghĩ sao.

Vui ư?

Chúng kiến hai người đã từng phản bội mình hóa ra lại thế thâm như vậy, anh nên khui rượu sâm banh ăn mừng mới phải chứ?

Nhưng vì sao anh lại không vui nổi như?

Thậm chí, anh còn cảm thấy lồng ngực mình như bị một tảng đá khổng lồ đè lên, khiến anh hít thở không thông.

Rốt cuộc cuộc sống của cô gái này trở trờ cỡ nào?

Một lúc lâu, phòng khách rơi vào sự im lặng hoàn toàn.

Cao Dương Thành dựa trên quầy bếp, nhui mày, hút hết một điếu thuốc lại châm thêm điếu nữa.

Ly hôn rồi?

Ha! Cũng đúng, chỉ có lý do này mới có thể ăn khớp với mọi chuyện trước đó.

Trong phòng bếp, nồi đế bằng nấu mì trên bếp điện đã sôi từ lâu, sợi mì trong đó đã lộn nhào hết mình, vung nồi đánh vào thành nồi “lanh canh lanh canh”.

“Tôi vớt mì ra cho anh trước đây...”

Hoàng Ngân nói rồi lướt qua anh mà đi vào phòng bếp.

Nhưng vừa đưa tay ra, cô đã bị Cao Dương Thành giữ cổ tay lại.

“Đồ Hoàng Ngân, tôi sẽ cho cô một cơ hội nữa, làm người phụ nữ của tôi hay là làm người tình!”

Người phụ nữ có nghĩa là được yêu đương, được bên nhau!

Người tình, có nghĩa là làm cho tốt thân phận của mình!

Lời nói này... thật giống như lần từ biệt bốn năm trước, anh kéo tay cô nói: “Đồ Hoàng Ngân, tôi cho cô một cơ hội nữa!”...

Hoàng Ngân quay đầu, ánh mắt bình tĩnh nhìn anh, thản nhiên cong khóe môi: “Người tình.”

Hai chữ này có nghĩa là, cô chưa bao giờ muốn yêu đương với anh, cũng chưa từng... muốn ổn định!

Hoàng Ngân biết mình ích kỷ, cho nên nói xong câu đó, cô không dám liếc anh thêm cái nào, gạt tay anh ra đi vào phòng bếp.

Cao Dương Thành không ngừng đứng trên ban công hút thuốc, ngay cả Hoàng Ngân gọi anh đến ăn mì anh cũng giả vờ không nghe thấy, lạnh lùng đứng đó không chịu vào nhà.

Anh hít sâu điếu thuốc trong tay, lại phun ra một hơi khói dài.

Hon ai hết, anh biết rõ sự tồn tại của Hoàng Ngân có ý nghĩa như thế nào đối với anh.

Cảm giác đặt cô trong tim, không ai có thể thay thế được dễ chịu lắm sao? Không dễ chịu chút nào!

Mà bây giờ, mình hoàn toàn có thể tùy ý trong sinh mệnh của cô ấy, nhưng anh thì sao? Có phải anh cũng có thể làm được như cô ấy, để cô ấy cũng có thể tùy ý được trong sinh mệnh của cô ấy?

Vượt qua nỗi đau bốn năm khiến anh không còn sự tự tin đó.

Anh không thể không để ý mà giữ cô lại bên mình, yêu mà không có được chính là hình phạt nghiêm khắc và tàn nhẫn nhất đối với bản thân anh!

Cảm giác đau đến tim gan, anh không muốn kéo dài nó nữa!

“Nếu anh còn không ăn, mì sẽ bị trương hòng mất đấy.”

Tiếng thúc giục dịu dàng ảm áp của Hoàng Ngân lại truyền tới từ phòng khách phía sau anh.

Anh xoay người, liếc mắt nhìn Hoàng Ngân sau lưng, sau đó ấn tàn thuốc trong tay vào gạt tàn, quay vào phòng khách.

Trên bàn đặt bát mì mới mức ra, nóng hổi đến vẫn còn bốc hơi, đột nhiên anh cảm thấy trong dạ dày như đã bị khó tiêu, không nhét nổi thứ gì nữa.

“Cần bao nhiêu tiền?”

Anh hỏi Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân sững sốt.

“Người thân chữa bệnh, thiếu bao nhiêu tiền?”

Cao Dương Thành dịu tính lại mà hỏi lần nữa.

Hoàng Ngân mím môi, không biết nên trả lời thế nào.

Đột nhiên Cao Dương Thành đưa tấm thẻ vàng cho cô: “Đây là thẻ thanh toán của tôi, mật mã là sinh nhật của cô.”

Tim Hoàng Ngân đập thình thịch, ánh mắt trong veo phủ lên một lớp rung động, cô nhìn anh nhưng không giơ tay nhận lấy thẻ vàng của anh.

Cao Dương Thành thản nhiên liếc nhìn cô: “Không cần nghĩ nhiều, mật mã đặt từ bốn năm trước, lướt sửa lại nên vẫn dễ, tiền bên trong đủ cho cô tiêu, không đủ thì tôi sẽ nạp vào bất cứ lúc nào.”

Thấy Hoàng Ngân không nhận, anh nhui mày: “Cầm đi.”

Hoàng Ngân ngẩng đầu, khó hiểu nhìn anh.

Có vẻ Cao Dương Thành hơi mất kiên nhẫn: “Sao há? Thật sự vẫn muốn lên giường với tôi mới đồng ý cầm số tiền này đúng không?”

Hoàng Ngân khó sở nhìn anh, trong lòng lại cảm động.

Chỉ ít anh bằng lòng cho cô vay tiền vô điều kiện, đúng không?

“Đồ Hoàng Ngân, đừng thách thức tính nhẫn nại của tôi!”

Hiển nhiên, bác sĩ Cao có chút tức giận.

Hoàng Ngân do dự một lúc, cuối cùng vẫn rụt rè đưa tay ra, đón lấy thẻ trong tay anh.

Hiển nhiên cô đang tự đào hố chôn mình, cô cũng chỉ có thể để sau này tìm cơ hội trả tiền lại cho anh!

Nhìn thẻ ngân hàng trong tay, tâm trạng Hoàng Ngân có chút phức tạp.

Thậm chí cô còn hơi nghi ngờ mình đi một vòng tròn lớn như vậy, rốt cuộc có cần thiết hay không.

Cô vẫn đang do dự có nên nói với anh về chuyện của Dương Dương không, nhưng nói với anh thì được gì? Một khi sức khỏe của Dương Dương bị bại lộ, nói không chừng từ nay về sau sẽ không có bệnh viện nào bằng lòng trị liệu cho bọn họ, một khi như vậy, gần như Hoàng Ngân không dám tưởng tượng, nếu để cô nhìn tính mạng của Dương Dương trong lòng mình biến mất từng chút một, mà cô lại không có cách nào, chắc cô sẽ điên mất!

Còn cả anh nữa, sau khi biết được sự thật, chắc chắn anh sẽ dốc toàn lực bảo vệ an toàn cho cô và Dương Dương, một khi làm ảm lên với Ôn Thuần Như, cuối cùng bọn họ sẽ rơi vào kết cục thế nào đây?

Bọn họ đã định sẵn là không thể ở bên nhau, cần gì phải nói sự thật với nhau để khiến anh thêm phiền não chứ!

Hoàng Ngân lên hít sâu một hơi, liếm môi: “Bác sĩ Cao, không có công không nhận thưởng, về điều kiện tôi vừa đề nghị, hy vọng anh có thể suy nghĩ kỹ, mấy hôm nữa tôi lại đến tìm anh.”

Hoàng Ngân nói đúng chừng mực xong, quay lưng bỏ đi, để lại Cao Dương Thành ở trong nhà.

Trước khi đi, cô có thể cảm nhận được một ánh mắt kinh người đang nhìn mình, nhưng cô lựa chọn không thấy.

Cửa thang máy đóng lại, Hoàng Ngân thờ phào nhẹ nhõm, lúc này mới phát hiện chẳng biết từ lúc nào lòng bàn tay cô đã đổ một lớp mồ hôi mỏng, trong thang máy còn phản lại một gương mặt tái nhợt, không có tí màu máu nào.

Chung quy cô vẫn quyết định bước này, nhưng cô tin đây nhất định sẽ là bước quan trọng nhất trong cuộc đời Dương Dương.

Hoàng Ngân nghĩ như vậy, khước miệng thanh tú không nhận được mà cong lên, vẽ lên một độ cong rực rỡ.

Cục cựa của cô chính là nụ cười đẹp nhất của cô! Cho dù có khổ sở và mệt mỏi hơn nữa, vừa nghĩ tới gương mặt đáng yêu kia, gian khổ gì cô cũng quên sạch. . .

...

Cao Dương Thành đứng gần cửa sổ.

Anh đưa mắt nhìn bóng dáng hao gầy nhỏ nhắn ra khỏi khu nhà, sau đó mới thản nhiên thu tầm mắt lại.

Ánh mắt càng lúc càng thâm trầm, màu mắt cũng tối hơn một chút.

Anh lại châm một điếu thuốc nữa. . .

Anh đột nhiên cảm thấy lồng ngực bị bách đến vô cùng khó chịu.

Hôm nay Đồ Hoàng Ngân mang đến cho anh hai bất ngờ.

Cô muốn làm người tình của anh, chỉ là người tình, vì tiền!

Cô đã ly hôn!

Hai tin tức này đang chứng tỏ cùng một việc. . .

Đồ Hoàng Ngân cô sống không tốt! Thậm chí có thể nói cuộc sống của cô rất tệ!

Vì tiền, cô ngày đêm bán mạng, liều mạng làm việc.

Bán rượu, bán bao cao su, cho tới hôm nay. . .

Ngay cả thân thể cô cũng có thể bán đứng!

Cao Dương Thành cúi đầu, hít một hơi thuốc, cố gắng để mùi thuốc lá ức chế nỗi đau đớn rõ ràng này của anh.

Đồ Hoàng Ngân, rốt cuộc là cuộc sống gian khổ thế nào mới dẫn cô đến bước đường cùng như vậy!

Anh có cần phải thâm nhập tìm hiểu một chút không?

...

Cuối cùng sức khỏe của Khuất Mỹ Hoa cũng bắt đầu chuyển biến tốt.

Sau nửa tháng, tinh thần đã khá hơn trước kia nhiều, tuy vẫn chưa thể xuống giường, nhưng ít ra có thể ngồi dậy nói chuyện với người khác.

Cao Dương Thành mặc áo dài màu trắng sạch sẽ, hai tay dút trong túi quần theo thói quen, hai chân bắt chéo, lơ lửng ngồi trên ghế sofa đối diện giường bệnh, đứng đưng nhìn Khuất Mỹ Hoa trên giường, gương mặt điển trai không có quá nhiều biểu cảm

“Về chuyện hôm đó anh bị thuốc kích dục, em bị ngã xuống hang và em bị giữ ống thở. . . Anh hy vọng sẽ không có lần thứ hai xảy ra chuyện như vậy nữa!”

Giọng nói của Cao Dương Thành âm trầm lạnh lùng như băng, khiến người ta nghe mà sợ hãi.

Cao Dương Thành vừa dứt lời, khóe mắt Khuất Mỹ Hoa lập tức ướt nhèm: “Dương Thành, rốt cuộc anh đang nói gì vậy?”

“Anh nói gì em không hiểu sao?”

Cao Dương Thành chỉ đứng đưng nhếch mí mắt lên, sắc mặt lạnh lùng hơn một chút.

“Anh không nhìn thấy sao? Bây giờ người nằm trên giường là em, người bị giữ ống thở suốt chút nữa mất mạng là em, vì sao anh lại muốn nói em? Trong mắt anh em thật sự không quan trọng đến vậy sao? Hay là. . . anh thật sự yêu Đồ Hoàng Ngân đến như vậy?”

Khuất Mỹ Hoa nói xong thì than vãn khóc lóc, từng giọt nước mắt tuôn trào, thật khiến người ta thương xót.

truyện được cập nhập trên app mê tình truyện!

“Anh là bác sĩ, sinh mệnh nào trong mắt anh cũng quan trọng!”

Cao Dương Thành dùng khái niệm nghĩa rộng để trả lời cô, một câu nói đã đứng đưng coi cô ta cùng một cấp bậc với tất cả những bệnh nhân của anh.

Khuất Mỹ Hoa chạnh lòng, nước mắt rơi là chết: “Trong lòng anh, em không khác gì với những bệnh nhân kia của anh đúng không? Cho nên bây giờ anh chỉ coi em là một bệnh nhân của anh, đến kiểm tra phòng thôi đúng không?”

“Nếu chỉ là bệnh nhân của anh, anh cần bàn không quan tâm đến đạo đức của người đó ra sao.”

Cao Dương Thành đứng đưng nói rồi đứng dậy: “Em nghỉ ngơi đi, lần tới anh lại đến thăm em.”

“Anh chắc chắn việc này không phải Đỗ Hoàng Ngân tí mĩ sắp đặt như vậy sao?”

Khuất Mỹ Hoa nhìn bóng lưng của anh, không cam lòng mà hét lên, tay siết chặt lấy chân, gần như muốn lún móng tay vào chân đệm.

Cao Dương Thành quay đầu nhìn cô, ánh mắt bình tĩnh: “Bởi vì kiểu phụ nữ kiểu ngao như Đỗ Hoàng Ngân sẽ không thể nào bán đứng linh hồn của mình vì bất cứ ai!”

Trông mắt Khuất Mỹ Hoa căng ra, đáy mắt lập tức ướt nhèm.

Lời này không chỉ đang đề cao Đỗ Hoàng Ngân mà còn không để lại cho Khuất Mỹ Hoa đường lui nào!

Khuất Mỹ Hoa hít sâu một hơi, cố gắng dùng hết khả năng đè nén nỗi hận trong lòng xuống, cong khỏe miệng lên cười dịu dàng: “Dương Thành, nếu anh thật sự yêu Hoàng Ngân như vậy, em có thể đề nghị từ hôn với bác gái, anh biết đấy, em không phải người thích ép buộc. Chỉ cần một câu nói của anh...”

Cao Dương Thành nhìn gương mặt tươi cười, dịu dàng thanh tú của Khuất Mỹ Hoa, đáy mắt càng tối màu hơn, bỗng nhiên anh cười lạnh lùng, nụ cười không rõ ý tứ, chỉ nói: “Em nghỉ ngơi đi.”

“Mỹ Hoa!”

Bên ngoài phòng bệnh vang lên tiếng gọi của Đỗ Thanh Nga, người chưa đến tiếng đã đến trước chính là phong cách trước sau như một của cô ấy.

Đỗ Thanh Nga ló đầu vào, liếc mắt đã thấy Cao Dương Thành chuẩn bị đi ra cửa: “Bác sĩ Cao.”

Cô ấy sững sốt, vui vẻ tràn đầy trong đáy mắt.

Cao Dương Thành chỉ thản nhiên nhìn cô ấy một cái, gật đầu coi như chào hỏi.

“Dương Thành, phiền anh rót cho Thanh Nga cốc nước giúp em, em không tiện cử động lắm, cảm ơn anh.” Khuất Mỹ Hoa khẽ gọi Cao Dương Thành sắp đi ra ngoài.

Cao Dương Thành cũng không từ chối, xoay người đến máy nước rót cho Đỗ Thanh Nga ly nước.

Đỗ Thanh Nga hơi ngại ngùng, vội đặt giỏ trái cây trong tay xuống, đón lấy ly nước trong tay anh: “Cảm ơn, thực ra tôi tự rót được.”

Cô ấy nghiêng đầu, liếc nhìn Khuất Mỹ Hoa tâm trạng đặc biệt ở trên giường: “Sao vậy? Trông đáng vẻ không vui.”

Cô ấy lại nhìn thoáng qua Cao Dương Thành, hỏi dò: “Cãi nhau?”

Cao Dương Thành không trả lời: “Hai người nói chuyện đi, tôi đi trước.”

“Dương Thành...”

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 71: Đến nhà của hoàng ngân

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Khuất Mỹ Hoa vẫn gọi Cao Dương Thành lại: “Lát nữa anh có thể giúp em đưa Thanh Nga trở về được không? Sau đó giúp em lấy cuốn tạp chí thời trang số lượng có hạn lần trước em mượn cô ấy về được không? Gần đây em nằm một chỗ rất nhàm chán, quyển tạp chí đó còn chưa kịp đọc...”

Đỗ Thanh Nga nghe thấy Khuất Mỹ Hoa muốn Cao Dương Thành đưa cô ấy trở về, cô ấy vừa mừng rỡ vừa kinh ngạc nhìn Khuất Mỹ Hoa đang nằm trên giường bệnh, sau đó lại mong chờ nhìn thoáng qua Cao Dương Thành đứng bên cạnh, hồi hộp cúi đầu xuống uống một ngụm nước ấm trong cốc, rất nhanh đã cảm thấy cả người ấm áp.

" Mỹ Hoa, sao không nói sớm cho tôi biết, nếu không hôm nay tôi đã mang tới cho cậu rồi, đâu cần phải phiền phiền như vậy!"

Nhưng điều khiến Đỗ Thanh Nga vui mừng và bất ngờ đó chính là Cao Dương Thành không hề từ chối cô ấy.

“Còn khoảng nửa tiếng nữa là tôi tan ca, kiểm tra phòng xong tôi sẽ tới tìm cô.” Cao Dương Thành nhìn Đỗ Thanh Nga, nhẹ nhàng nói một câu, sau đó xoay người bước ra khỏi phòng bệnh.

Cao Dương Thành vừa đi, Đỗ Thanh Nga vui vẻ nói trong phòng bệnh của Khuất Mỹ Hoa: “Mỹ Hoa, cậu đứng là quá hào phóng rồi đó! Cậu cứ tạo cơ hội cho tớ và bác sĩ Cao như vậy, tớ thật hận không thể nhào tới ôm hôn cậu một cách nồng nhiệt...”

Khuất Mỹ Hoa nghe xong khẽ cười một tiếng, nụ cười có chút giả dối, nhưng giọng điệu lại dịu dàng vô hại: “Tớ cũng không hẳn đang tạo thời cơ cho cậu đâu, đợi lát nữa cậu đừng động tay động chân với anh ấy, tớ rất muốn biết anh ấy có kiềm chế nổi trước cậu không.”

Đỗ Thanh Nga cười xấu xa: “Muốn người ta động tay động chân với tớ thì cũng không thể oán trách tớ được rồi...”

Khuất Mỹ Hoa khẽ cười một tiếng: “Nếu anh ấy thật sự động tay động chân với cậu, tớ sẽ hào phóng tặng anh ấy cho cậu, được không?”

“Này, có phải cậu quá tự tin không vậy?”

Đỗ Thanh Nga tỏ vẻ không hài lòng, khẽ huyếch vào bả vai của Khuất Mỹ Hoa.

Khuất Mỹ Hoa ngoài mặt nở nụ cười, trong lòng lại mĩa mai cười nhạo.

Cô ta tự tin rằng loại phụ nữ không có não như Đỗ Thanh Nga nhất định không thể lọt vào mắt của Cao Dương Thành, về phần tại sao cô ta muốn để Cao Dương Thành đưa Đỗ Thanh Nga về thì đương nhiên có lý do riêng của cô ta.

Đỗ Thanh Nga giống như một quả bom hẹn giờ bên cạnh Cao Dương Thành và Đỗ Hoàng Ngân, một khi đến giờ hẹn, thời cơ chín muồi thì quả bom này đủ để cho đôi uyên ương tình cảm nồng nàn của bọn họ nổ tan xương nát thịt, cô ta rất muốn xem tình yêu buồn nôn này của bọn họ có thể kiên trì được bao lâu.

...

Nửa tiếng sau...

Cao Dương Thành đưa Đỗ Thanh Nga đi về nhà cô ấy.

Trên đường đi, Cao Dương Thành luôn giữ im lặng, chỉ tập trung lái xe, mà Đỗ Thanh Nga dường như lại hồn nhiên quá đỗi...

“Bác sĩ Cao, vì sao sáng hôm đó anh lại đứng dưới nhà em vậy?”

Đỗ Thanh Nga nghiêng đầu hỏi Cao Dương Thành trên ghế lái.

Cao Dương Thành bật đèn xi nhan, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn về phía trước, không trả lời vấn đề của cô ấy.

Thấy anh không trả lời, Đỗ Thanh Nga cũng cảm thấy có chút hụt hẫng, nhưng cô vẫn tiếp tục hỏi: “Chẳng lẽ anh cũng có bạn bè ở khu nhà em sao?”

“Ừ.”

Lần này, cuối cùng Cao Dương Thành cũng lên tiếng, kiêu loi nói ra một chữ.

“Ai vậy?”

Cô ấy tò mò chớp mắt mấy cái: “Tòa nào? Số mấy? Nam hay nữ vậy? Có cơ hội thì mọi người cũng có thể làm quen kết bạn với nhau...”

Cao Dương Thành nghiêng đầu, khẽ liếc cô ấy một cái, môi anh mấp máy: “Nữ.”

Chữ này vừa nói ra, trong mắt của Đỗ Thanh Nga lộ ra vẻ hụt hẫng: “Nữ sao?”

Cô cười nhạt một tiếng: “Sáng sớm như vậy mà anh cũng đứng ở dưới nhà chờ cô ấy sao?”

Cao Dương Thành nhú mày, hồ hững nói: “Đó là chuyện của tôi và cô ấy.”

Lời nói này mang nghĩa bóng, tức là chuyện này không liên quan gì tới Đỗ Thanh Nga, mà anh cũng từ chối trả lời vấn đề này.

Đỗ Thanh Nga nhếch miệng, trong lòng có chút không vui, nhưng cô ấy cũng không để bản thân biểu hiện ra ngoài. Dù sao thì cô thể ở một mình cùng với Cao Dương Thành cũng coi như là phúc phận tu được từ kiếp trước, sao cô ấy lại có thể vì chút không vui nhất thời của mình mà lãng phí thời cơ tốt như vậy chứ?

Nhìn thấy sắp về tới nhà, Đỗ Thanh Nga có chút khản trương, cô chỉ muốn tìm nhiều chủ đề nói chuyện để rút ngắn khoảng cách với Cao Dương Thành.

Đúng lúc Đỗ Thanh Nga đang vắt óc suy nghĩ thì Cao Dương Thành lại bất ngờ lên tiếng: “Nhà cô có người bị bệnh sao?”

Vấn đề được đưa ra bất ngờ này khiến Đỗ Thanh Nga sững sờ, cô khẽ gạt đầu: “Bác sĩ Cao cũng biết sao?”

“Ai bị bệnh? Cụ thể là bệnh gì?”

Cô lẽ anh còn giúp được một chút, ít nhất là cũng có thể giúp tìm được giáo sư chuyên khoa...

“Là...”

Đỗ Thanh Nga đang định nói chuyện thì điện thoại di động trong túi quần lại đột ngột đổ chuông.

Tiếng nhạc chuông vang lên trong xe, âm thanh rất lớn, có chút chói tai, cô ấy áy náy cười một tiếng: “Chờ em một lát, em nghe điện thoại...”

“Chị à?”

Cuộc điện thoại này là Hoàng Ngân gọi tới.

Cao Dương Thành âm thầm nhìn sang Đỗ Thanh Nga ở bên cạnh.

“Thanh Nga, sắp về đến nhà chưa?” Hoàng Ngân ở đầu dây bên kia khẽ hỏi.

“Sắp rồi, chị, có phải chị đang chờ em ăn cơm không?” Không khó nhận ra tâm trạng của Đỗ Thanh Nga đang rất tốt.

“Ừ, vậy em nhanh lên, chị chờ em.”

“Được, em lập tức về nhà!”

Đỗ Thanh Nga cúp điện thoại, sau đó nghiêng đầu dò xét Cao Dương Thành ở bên cạnh, cô ấy đưa mắt nhìn đi chỗ khác, sau đó lại nhìn anh, cuối cùng dồn hết dũng cảm để hỏi anh: “Bác sĩ Cao, anh... có muốn tới nhà em cùng ăn cơm không? Dù sao cũng đến giờ cơm rồi, được không?”

“Ừ...”

Cao Dương Thành nghiêng đầu, khẽ nhìn lướt cô ấy một cái, dường như anh không có quá nhiều hứng thú với lời mời này.

Nhưng điều khiến Đỗ Thanh Nga vui vẻ chính là anh không hề từ chối, điều này cũng có ý nghĩa là cô ấy vẫn còn cơ hội.

“Cùng ăn đi, chị em nấu cơm rất ngon, đảm bảo sau khi anh ăn một lần thì sẽ muốn ăn lần hai.”

Đỗ Thanh Nga muốn dùng tài nấu nướng của Đỗ Hoàng Ngân để dụ dỗ anh.

Nhưng cho dù vậy, cô ấy cũng không dám ôm hi vọng lớn lao, không ngờ rằng... Cao Dương Thành lại thật sự gật đầu.

Giây phút này, Đỗ Thanh Nga tưởng mình nhìn nhầm, cô ấy kinh ngạc: “Bác sĩ Cao, anh... anh đồng ý sao?”

Khóe miệng Cao Dương Thành khẽ nhếch lên: “Đói bụng.”

Vừa nghĩ tới những món ăn do Hoàng Ngân làm, anh thật sự cảm thấy hơi thèm...

Đỗ Thanh Nga cúi đầu, cố che giấu đi trái tim đang đập loạn nhịp trong ngực, không kiềm chế được, khẽ nở nụ cười.

Chưa bao giờ cô ấy cảm thấy vui vẻ như hôm nay.

Lần đầu tiên...

Lần đầu tiên cô ấy được ngồi trên xe của bác sĩ Cao.

Lần đầu tiên anh đồng ý lời mời của cô ấy, cùng nhau về nhà ăn cơm!

Quan hệ giữa bọn họ đã có sự nhảy vọt về chất, Đỗ Thanh Nga hơi luống cuống tay chân, vừa mừng vừa lo, nhưng cuối cùng cô ấy cũng đạt được một tin tốt, đó chính là... bác sĩ Cao không còn chán ghét cô ấy như trước nữa.

Khi Cao Dương Thành xuất hiện trước cửa nhà cô, Đỗ Hoàng Ngân nhất thời sững sờ tại chỗ, quên cả chào hỏi, cũng quên cả nói chuyện.

Cao Dương Thành mặc một bộ đồ tây màu đen thanh lịch, áo khoác hơi mở ra, để lộ áo gi lê cũng màu đen bên trong và áo sơ mi kẻ ca rô loại cao cấp. Phía dưới là một chiếc quần tây tinh tế ôm lấy đôi chân thon dài của anh, làm nổi bật lên dáng người cao lớn vạm vỡ.

Anh đứng ở nơi đó như cây cao đón gió, như một quý ông thượng lưu, như một hoàng tử, từ đầu đến chân đều toát lên khí chất trái ngược hoàn toàn với những người bình dân như bọn họ.

Giống như vua của một nước bước vào nơi rừng sâu hẻo lánh, khiến người ta vừa mừng vừa lo sợ, giống như rồng đến nhà tôm, khiến cả gian phòng cũng vì anh mà tỏa sáng.

Cao Dương Thành dùng một tay chỉnh lại quần áo, đầu hơi cúi thấp, thanh lịch bước vào gian phòng nhỏ bé.

“Chào đi.”

Anh mỉm cười, lễ phép chào hỏi với Trần Lan ngồi trong phòng.

Trần Lan thấy có khách đến lập tức nở nụ cười, nhiệt tình đi ra đón: “Là khách của Thanh Nga sao? Nào, mau vào đây ngồi...”

Khi bà vừa đến cửa, nhìn thấy Cao Dương Thành cao to đẹp trai, phong độ dịu dàng thì bà bỗng dưng sững người, nụ cười trên mặt dường như cứng lại.

“Mẹ, anh ấy là bác sĩ Cao Dương Thành.”

Đỗ Thanh Nga vui vẻ giới thiệu, trong lòng đột nhiên có cảm giác thỏa mãn trước giờ chưa từng có, giống như giờ phút này cô ấy đang giới thiệu bạn trai của mình với người nhà vậy.

Cảm giác này thật tuyệt!

Hoàng Ngân đứng ở bên cạnh hơi mất tự nhiên sờ vào túi quần đằng sau, có chút xấu hổ.

Cô thật sự không ngờ Cao Dương Thành lại đột nhiên đến nhà cô, điều này khiến cô cảm thấy bất ngờ.

“Mẹ, mẹ...”

Thấy Trần Lan nhìn Cao Dương Thành đến ngây người, Đỗ Thanh Nga cuối cùng cũng không nhịn được mà nhắc nhở mẹ của mình, cô ấy bật cười nói: “Mẹ, mẹ đừng nhìn chăm chăm vào người ta như vậy, thế là bất lịch sự đó.”

Trần Lan búng tỉnh, nụ cười ở khóe miệng có chút mất tự nhiên, vội vàng gạt đầu: “Đúng vậy, đúng là bất lịch sự, mau ngồi xuống đi... Bác sĩ Cao đúng không? Vừa nãy mới nói là tên gì ấy nhỉ?”

Trần Lan bảo Cao Dương Thành vào nhà, Hoàng Ngân im lặng đi theo sau, cảm thấy vô cùng khó xử.

“Cao Dương Thành.”

Cao Dương Thành lễ phép trả lời.

“Được rồi, Dương Thành, vừa đúng lúc mới nấu cơm xong, đi rửa tay trước đi rồi chúng ta ăn cơm.”

“Vâng, cảm ơn dì.”

Khóe miệng Cao Dương Thành nở nụ cười rạng rỡ.

Ngay sau đó anh nghiêng đầu, hỏi Hoàng Ngân ở bên cạnh: “Tôi phải đi rửa tay ở bên nào?”

Hoàng Ngân không ngờ anh lại đột nhiên nói chuyện với cô, nhất thời sững sờ, vài giây sau mới trả lời anh: “Nhà bếp, ở bên kia...”

Cô chỉ về phòng ngoài cùng ở bên trái.

Trần Lan vỗ đầu Hoàng Ngân: “Bất lịch sự quá, dẫn bác sĩ Cao qua đó đi.”

Hoàng Ngân bị đánh một cái, giận dữ chu mỏ lên, nhưng bất đắc dĩ, cô vẫn phải dẫn Cao Dương Thành vào nhà bếp.

Đỗ Thanh Nga ở lại trong phòng cùng sắp xếp bát đĩa với Trần Lan.

Hôm nay ai cũng nhìn ra dáng vẻ hớn hờ như chim sẻ của cô ấy, chạy đi chạy lại ở trong phòng, vui sướng vô cùng.

Trần Lan nhìn gương mặt vui vẻ của Đỗ Thanh Nga, trên gương mặt hiền lành của bà lại lộ ra vài phần phiền muộn.

Trong phòng bếp...

Cao Dương Thành rửa tay, Hoàng Ngân đứng ở một bên.

Cô nghiêng đầu, thấy Đỗ Thanh Nga nhảy nhót như chim ở trong phòng, khó hiểu nhìn về phía anh: “Anh... Sao anh lại đến nhà chúng tôi?”

Cao Dương Thành rửa tay xong, Hoàng Ngân lại đưa cho anh một chiếc khăn lông, động tác của hai người vô cùng ăn ý, hoàn toàn không giống như người xa lạ.

Anh lau khô tay, ngừng đầu, nhướn mày nhìn Hoàng Ngân hỏi: “Tôi phải giả vờ là không biết cô hay phải giả vờ là rất quen thân?”

Giả vờ rất quen thân?

Hoàng Ngân nhiu mày, lờ mờ anh một cái, tức giận nói: “Không biết!”

Sau đó cô trực tiếp xoay người rời khỏi nhà bếp.

Trên bàn ăn, Hoàng Ngân cầm cúi ăn cơm.

Mà Đỗ Thanh Nga lại không ngừng gấp thức ăn cho Cao Dương Thành: “Bác sĩ Cao, anh ăn nhiều một chút, đồ ăn chị em làm rất ngon đó.”

Cao Dương Thành đưa mắt nhìn Hoàng Ngân đang vui đầu ăn cơm ở phía đối diện, anh tiện tay đặt đồ ăn Đỗ Thanh Nga vừa gấp sang một bên, chẳng thèm quan tâm đến.

Đỗ Thanh Nga thấy anh không chịu ăn đồ ăn cô ấy gấp thì có chút khó chịu, nhưng cô ấy cũng không để bản thân biểu hiện ra ngoài.

“Dương Thành à, không biết thức ăn này có hợp khẩu vị của cháu không... Dĩ cũng không biết cháu sẽ tới, nếu không đã mua nhiều thức ăn hơn rồi...”

Trần Lan cười hiền lành hỏi Cao Dương Thành, nhưng không hề gấp thức ăn cho anh.

“Dì à, thức ăn này rất hợp khẩu vị của cháu.”

Cao Dương Thành mỉm cười, lễ phép trả lời.

Trần Lan gật đầu, hào phóng khen ngợi: “Đúng là một đứa trẻ vừa ngoan ngoãn vừa lễ phép, không biết là gia đình như thế nào mới có thể dạy dỗ được một đứa trẻ ngoan như vậy chứ...”

Thấy Trần Lan khen người đàn ông trong lòng mình không ngớt, trong lòng Đỗ Thanh Nga cũng cảm thấy hơi đắc ý.

Hoàng Ngân cũng không nhịn được mà đưa mắt nhìn về phía người đàn ông được mẹ cô khen ngợi.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Bữa cơm khó xử

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Anh khẽ mỉm cười, đôi mắt sáng như sao cong lên, sự lạnh lùng ngày thường ngay tại thời khắc này đã được thu lại, cả người toát ra khí chất như hoàng tử, đủ để khiến tim của mọi cô gái đập thình thịch.

Hoàng Ngân đảo mắt nhìn về phía em gái, phát hiện ánh mắt ái mộ nóng rực của cô ấy đang rơi vào gương mặt đẹp trai của anh, nhiệt độ dường như nóng đến mức có thể thiêu đốt anh.

Đọc tiếp truyện *LÀM VỢ BÁC SĨ* từ Vietwriter.com

Đột nhiên, Hoàng Ngân cảm thấy lồng ngực mình có chút nặng nề.

Cô bắt đầu nghĩ ngợi, có phải cô nên tìm cơ hội nói rõ quan hệ của mình và Cao Dương Thành cho Đỗ Thanh Nga biết hay không? Nhưng khi nhìn thấy vẻ mừng rỡ của em gái, cô thật sự không nỡ...

Hoàng Ngân cắn đũa trúc, trong lòng có chút buồn bực.

“Dương Thành, cha mẹ cháu làm gì vậy?”

Đột nhiên lại nghe thấy tiếng Trần Lan hỏi Cao Dương Thành.

“Mẹ...”

Đỗ Thanh Nga huých tay mẹ: “Mẹ làm gì vậy, ngày đầu tiên người ta tới nhà đã hỏi hoàn cảnh gia đình của người ta rồi, như thế là bất lịch sự...”

Trần Lan hoàn toàn không nề mặt Thanh Nga, bà bình tĩnh đẩy tay Đỗ Thanh Nga trở về, trách mắng: “Con thì biết cái gì?”

Hoàng Ngân nghĩ ngợi đưa mắt nhìn mẹ mình, cô có chút bất ngờ, bà cũng không phải người hay để ý đến hoàn cảnh gia đình của người khác...

Cao Dương Thành mỉm cười: “Cha cháu là một cán bộ trong bộ máy chính phủ của thành phố S.”

Anh nói vô cùng khiêm tốn.

“Cán bộ chính phủ gì chứ? Rõ ràng là thị trưởng thành phố S mà! Bác sĩ Cao, sao anh phải khiêm tốn như vậy?” Đỗ Thanh Nga vội vàng bổ sung giúp anh.

Lời vừa nói ra lại khiến cho biểu cảm trên mặt Trần Lan cứng đờ.

“Thị trưởng thành phố S?” Bà lâm bầm một câu, tay cầm đũa trúc lên lên một cái, khẽ gượng gạo cười một tiếng: “Bác sĩ Cao đúng là con nhà giàu nhà, điều kiện tốt như thế, cửa nhỏ nhà nghèo như chúng tôi sao có thể xứng với công từ nhà giàu như cậu được...”

Cao Dương Thành không ngờ Trần Lan lại đột nhiên nói ra mấy câu như vậy.

Anh nhíu mày lại, ánh mắt sâu xa nhìn thoáng qua Hoàng Ngân phía đối diện, mà Hoàng Ngân lại cúi đầu giả bộ ăn cơm, còn đồ ăn trong bát có hương vị gì thì cô thật sự không cảm nhận được.

Đỗ Thanh Nga đột nhiên thay đổi thái độ: “Mẹ, mẹ nói gì vậy?”

Mặt cô ấy ửng đỏ, rất không vui: “Bác sĩ Cao là người ghét nghèo yêu giàu sao? Nếu thật sự như vậy thì hôm nay anh ấy sẽ không cùng con về nhà ăn cơm đâu.”

“Con bớ nói hai câu đi! Bác sĩ Cao có phải người ghét nghèo yêu giàu hay không cũng không quan trọng, quan trọng là người nhà cậu ta có ghét nghèo yêu giàu không mà thôi!” Trần Lan giống như nổi giận, giọng nói không tự chủ được mà nâng cao thêm vài phần.

Nói xong, lúc này bà mới ý thức được thái độ của mình có chút quá khích, vội vàng điều chỉnh cảm xúc, xin lỗi Cao Dương Thành: “Dương Thành, cháu đừng để ý, dĩ Trần chính là người thẳng tính như vậy, sau này cháu cũng bớt qua lại với Thanh Nga nhà đi thì hơn, cháu là người đàn ông ưu tú như thế, muốn tìm bạn gái dạng nào chẳng được. Hoàn cảnh của nhà chúng tôi như thế này thật sự không xứng với cháu...”

“Mẹ!”

Đỗ Thanh Nga ném bát cơm trong tay xuống, hốc mắt nhanh chóng đỏ lên: “Sao mẹ lại có thể như thế được? Con rất vất vả mới có quan hệ tốt với bác sĩ Cao, mẹ lại đi phá đám, mẹ có thật là mẹ của con không vậy?”

Đỗ Thanh Nga nói xong, cả hai mắt đều ướt.

Cả Đỗ Hoàng Ngân và Cao Dương Thành đều không ngờ rằng một bữa cơm lại kết thúc trong cục diện như vậy.

Chỉ là lời của mẹ cũng giống như một hồi chuông cảnh báo đối với Hoàng Ngân.

Nhưng hồi chuông cảnh báo này thực sự quá nặng nề, khiến trong lòng cô nhất thời có cảm giác khó thở.

“Mẹ, Thanh Nga, hai người đừng như vậy, nhà mình đang có khách mà...”

Hoàng Ngân đứng dậy, vỗ về mẹ và em gái của mình.

“Dì Trần...”

Cao Dương Thành lịch sự đứng lên, khước miệng vẫn nở nụ cười như cũ: “Cháu nghĩ có lẽ mọi người đã có hiểu lầm rồi, cháu và Thanh Nga chẳng qua chỉ là bạn bè bình thường mà thôi, cháu chưa từng có ý nghĩ muốn tiến thêm một bước với cô ấy...”

Chỉ vài câu ngắn ngủi, anh đã dễ dàng nói rõ quan hệ giữa mình và Đỗ Thanh Nga.

Cuối cùng, ánh mắt của anh lướt qua gương mặt của Hoàng Ngân, sau đó nói với Trần Lan: “Nhưng dì Trần à, cháu vẫn muốn nói cho dì biết, nếu cháu đã nhìn trúng cô gái nào, thì cháu sẽ không quan tâm cô ấy giàu có hay nghèo khổ, càng không quan tâm đến việc người nhà cháu sẽ có thái độ gì, cháu chỉ biết rằng người phụ nữ cháu thích nhất định là người phụ nữ tốt nhất thế giới. Nếu đã là tốt nhất thì cháu sẽ không dễ dàng từ bỏ!”

Những lời nói nghiêm túc này giống như một lời tuyên bố, cũng giống như cam đoan với một người mẹ như Trần Lan.

Trong lòng Hoàng Ngân vừa mừng vừa lo, vô cùng kinh ngạc, không hiểu tại sao anh lại đột nhiên nói ra mấy câu nói như vậy, trái tim khẽ đập loạn, về mặt có chút hoảng hốt, nhưng cô rất nhanh đã bình tĩnh lại, hơi mắt tự nhiên đảo mắt đi chỗ khác.

Sắc mặt Đỗ Thanh Nga xám ngoét, bỏ bát đĩa trong tay xuống, nước mắt dâng lên: “Mọi người từ từ ăn đi, con no rồi.”

Cô ấy nói xong, vừa khóc vừa chạy vào phòng của mình, cánh cửa vốn cũ kĩ, giờ phút này lại bị đập mạnh, vang lên tiếng “két”.

“Mẹ, con đi xem em ấy một chút...”

Hoàng Ngân vừa nói vừa định rời đi, lại bị Trần Lan quát lớn: “Xem cái gì mà xem? Mặc kệ nó! Ngồi xuống, ăn cơm đi!”

“Mẹ...”

Từ trước tới giờ Hoàng Ngân chưa từng thấy dáng vẻ nghiêm khắc này của mẹ.

“Ngồi xuống!”

Trần Lan dùng đũa gõ mạnh xuống bàn một cái.

Thấy dáng vẻ này của mẹ, Hoàng Ngân đầu dám chọc cho mẹ tức giận nữa, cô chỉ có thể cúi đầu im lặng, ngồi xuống bàn ăn cơm lần nữa.

Mà Cao Dương Thành lại bình tĩnh ngồi trước bàn ăn, thanh lịch thưởng thức đồ ăn trước mặt, dường như không bị quấy nhiễu bởi những sóng gió vừa xảy ra vì anh.

Mặc kệ trong hoàn cảnh nào, anh vẫn vĩnh viễn biểu hiện vô cùng đúng mực.

Một bữa cơm, ba người đều ăn trong suy nghĩ ngổn ngang, Hoàng Ngân ăn giống như nhai sáp nên vậy.

Cơm nước xong xuôi, cửa phòng Đỗ Thanh Nga bị mở ra, chỉ thấy cô ấy đi ra ngoài với đôi mắt sưng húp, trên tay còn cầm một quyển tạp chí, cô đưa cho Cao Dương Thành: “Bác sĩ Cao, anh giúp em nói một tiếng cảm ơn với Mỹ Hoa...”

“Ừ.” Cao Dương Thành hồ hững đáp một tiếng, đưa tay nhận lấy.

Sau đó anh nhìn về phía Trần Lan: “Dì Trần, hôm nay cháu quấy rầy dì rồi, hôm nào có thời gian cháu lại tới thăm dì.”

“Ồ, cũng được.”

Trần Lan vội vàng đáp lại, cũng không giữ Cao Dương Thành.

“Bác sĩ Cao, em đưa anh xuống dưới.”

Đỗ Thanh Nga nói xong liền xoay người vào phòng lấy áo khoác, chuẩn bị đi ra cửa, nhưng không ngờ nghe xong lời này, Trần Lan vội vàng dừng mọi việc trong tay, nhanh chóng xông tới.

“Thanh Nga, không cho phép con đi! Không đi đâu cả! Ngoan ngoan ở lại nhà cho mẹ!”

Cảm xúc của Trần Lan có chút kích động, khiến Hoàng Ngân đứng bên cạnh cũng phải kinh ngạc.

Dáng vẻ này không giống dáng vẻ ngày thường của mẹ...

“Mẹ, mẹ nói điên gì vậy?” Đỗ Thanh Nga đứng dậm chân trước cửa phòng, hốc mắt đỏ bừng, lớn tiếng nói: “Con muốn đi!”

“Con thử đi xem mẹ có đánh gãy chân con không?”

Dường như Trần Lan thật sự quyết tâm, vừa nói xong lập tức cầm chổi lông gà trên ghế sofa đánh vào người Đỗ Thanh Nga: “Cút về cho mẹ! Mau trở về phòng đi! Hoàng Ngân, con đi đi, giúp mẹ tiễn bác sĩ Cao ra ngoài!”

Cao Dương Thành không ngờ Trần Lan lại đánh người, anh bước lên phía trước cản lại chổi lông gà trong tay Trần Lan, tay cũng không dùng sức: “Dì Trần, đừng như vậy, nếu vì cháu mà khiến mẹ con hai người bất hòa thì không đáng đâu, cháu tự đi xuống là được rồi.”

Thấy Cao Dương Thành như vậy, Trần Lan cũng dừng tay, không tiếp tục đánh Đỗ Thanh Nga nữa, chỉ kéo cô ấy đi về phòng của mình.

Đỗ Thanh Nga gãy dạ: “Mẹ... Hu hu... Sao mẹ phải làm như vậy?”

Đỗ Thanh Nga vừa khóc vừa điên cuồng hét lớn, cô ấy bị Trần Lan nhốt vào trong phòng: “Mở cửa ra! Mở cửa ra! Mẹ, mẹ làm vậy con sẽ hận mẹ! Mẹ...”

Đỗ Thanh Nga hét khản cả giọng, không ngừng đập cửa phòng.

Trần Lan nghe tiếng con gái kêu khóc, sắc mặt tái nhợt đáng sợ, tay cầm chổi lông gà của bà cũng run mạnh hơn.

“Mẹ, như vậy có ổn không?”

Hoàng Ngân cũng có chút khản trương: “Hay là chúng ta để cho Thanh Nga ra ngoài trước đã...”

“Con im ngay!” Trần Lan quát lớn một tiếng, cuối cùng mới nhìn thoáng qua Cao Dương Thành đứng ở một bên: “Đi đi, đưa bác sĩ Cao xuống dưới!”

Hoàng Ngân lo lắng nhìn cửa phòng đóng chặt của Đỗ Thanh Nga, âm thầm thở dài, thương lượng với mẹ: “Vậy sau khi con đưa bác sĩ Cao xuống thì mẹ hãy thả Thanh Nga ra...”

“Được, mẹ biết rồi, chẳng lẽ con cho rằng mẹ sẽ nhốt con gái mình cả đời không thả sao?”

Nghe xong lời này, Hoàng Ngân mới yên tâm.

Cao Dương Thành nhìn Trần Lan, nghi ngờ nhủ mảy lại.

Hiển nhiên bữa cơm hôm nay anh đã đến không đúng lúc rồi.

Hoàng Ngân đưa Cao Dương Thành xuống tầng.

“Bình thường mẹ cô kì thị nhà cán bộ nhà nước lắm à?”

Cao Dương Thành thực sự không nhịn được nữa, đành lên tiếng hỏi Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân cũng không hiểu nổi mẹ mình, cô lắc đầu: “Không phải, trước đây chú hàng xóm sát vách nhà tôi cũng làm cán bộ, tôi thấy mẹ tôi không dùng dáng vẻ này đối xử với người ta...”

Cao Dương Thành nhủ mảy: “Vây thái độ của bà ấy đối với tôi là gì?”

“Thái độ của bà ấy với anh là gì anh còn không rõ ràng sao?” Hoàng Ngân cũng không nói thẳng, chủ yếu là không muốn đá kích lòng tự tin của anh.

“Ừm... Hình như bà ấy không chào đón tôi tới nhà cô...”

Hoàng Ngân nhún vai, không giải thích.

Bởi vì cô cũng có cảm giác này.

“Nhưng hình như cô cũng không chào đón tôi lắm, vì sao vậy?”

Cao Dương Thành nhủ mảy, đôi mắt đen như đáy hồ của anh lộ ra vẻ khó chịu.

Hoàng Ngân nấp máy môi, một lúc sau mới nói: “Tôi chỉ hơi bất ngờ thôi, vì sao anh lại đột nhiên xuất hiện ở cửa nhà tôi, hơn nữa... còn đi cùng Thanh Nga...”

Cao Dương Thành hờ hững liếc nhìn Hoàng Ngân, nhưng không giải thích gì nhiều, chỉ nói: “Sau này tôi sẽ giữ khoảng cách với cô ấy.”

Thật ra, anh đồng ý đưa Đỗ Thanh Nga về nhà là vì nghĩ đến cuộc sống ngày thường của Hoàng Ngân khá vất vả, có lẽ anh có thể giúp cô chăm sóc người nhà cô một chút, mà anh đột nhiên xuất hiện ở cửa nhà cô cũng chỉ là muốn biết một chút về hoàn cảnh sống của cô mà thôi.

Chỉ là anh cũng không ngờ lại tạo thành trận sóng gió lớn như vậy.

“Thanh Nga... thật sự thích anh...”

Hoàng Ngân có chút lo lắng.

Trong đôi mắt bình tĩnh của Cao Dương Thành lóe lên một tia mờ ám, anh nhìn Hoàng Ngân đầy ẩn ý, lạnh nhạt nói một câu: “Tình yêu là chuyện của hai người.”

Anh đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, nếu như có một ngày Hoàng Ngân phải chọn giữa anh và em gái cô thì cô sẽ lựa chọn như thế nào?

Ánh mắt của Cao Dương Thành tối lại, anh hi vọng giữa bọn họ vĩnh viễn không có ngày như vậy!

Anh mở khóa xe, mở cửa xe, giục Hoàng Ngân: “Đi vào đi, bên ngoài lạnh lắm.”

“Ừ.”

Hoàng Ngân sờ lên túi quần, nhìn Cao Dương Thành phía đối diện, có chút mất tự nhiên: “Chuyện... Chuyện lần trước tôi nói với anh, anh nghĩ thế nào?”

Cao Dương Thành không ngờ Đỗ Hoàng Ngân lại cố chấp với chuyện này như vậy, anh lạnh lùng nhìn Hoàng Ngân, sắc mặt trở nên u ám: “Đỗ Hoàng Ngân, tôi không hi vọng được nghe chuyện này từ miệng cô lần nữa.”

Rõ ràng anh có chút tức giận.

Hoàng Ngân im lặng, trong mắt lộ ra cảm xúc hụt hẫng.

Có lẽ, cô thật sự nên cân nhắc đổi một cách khác...

“Đi vào đi!” Cao Dương Thành nghĩ ý bảo cô đi lên nhà trước.

Hoàng Ngân khẽ gật đầu, nhìn vào mắt anh, đáy mắt có một chút dịu dàng: “Đi đường lái xe cẩn thận.”

Cô vẫn không quên dặn dò anh.

“Ừ.”

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Tới thăm người thân của cô

Đáy mắt tĩnh lặng của Cao Dương Thành lóe lên chút ánh sáng mờ nhạt, rõ ràng còn mang theo chút vui mừng.

“Tạm biệt...”

Hoàng Ngân vẫy tay với anh, trong đôi mắt long lanh có nỗi buồn lướt qua.

Cô xoay người đi vào trong nhà.

Lát nữa cô còn phải đến bệnh viện chăm Dương Dương.

...

Vừa vào nhà, Hoàng Ngân đã nghe thấy tiếng gào khóc điên cuồng của Đỗ Thanh Nga, cô ấy vẫn bị nhốt trong phòng của mình, chưa được mẹ thả ra.

Mà Trần Lan vẫn ngồi đờ đẫn trước bàn ăn chưa kịp thu dọn xong.

Trên gương mặt già nua in hằn những vết chân của thời gian kia dường như không có chút sức sống nào, trắng bệch như tờ giấy.

“Mẹ...”

Hoàng Ngân đi vào nhà: “Sao vậy? Mẹ vẫn đang suy nghĩ về chuyện của Thanh Nga sao?”

Trần Lan nghe được giọng của Hoàng Ngân thì đột nhiên tỉnh táo lại, vội vã đứng lên, cầm khăn lau trong tay nhanh chóng lau bàn: “Cậu ta đi rồi à?”

“Vâng”

Hoàng Ngân gật đầu: “Mẹ, mẹ mau thả Thanh Nga ra đi.”

“Thanh Nga và cậu ta có quan hệ thế nào?”

Trần Lan bỗng nhiên hỏi một câu không đầu không cuối.

Hoàng Ngân sững sờ, lắc đầu: “Cụ thể thì con cũng không rõ lắm, nhưng có phải mẹ hơi nhạy cảm với bác sĩ Cao không? Chẳng qua anh ấy chỉ là con ông cháu cha mà thôi, mẹ làm như thế sẽ khiến người ta hiểu lầm đó...”

Hoàng Ngân cẩn thận nói chuyện với mẹ.

“Hiểu lầm? Hiểu lầm cái gì?” Sắc mặt Trần Lan vô cùng khó coi.

“Hiểu lầm là mẹ không thích người ta...”

“Chẳng lẽ con cảm thấy mẹ nên tỏ ra nhiệt tình với cậu ta sao? Mẹ nói cho hai chị em con biết, mẹ không quan tâm các con có quan hệ gì với cậu ta, là yêu đơn phương, là có quan hệ yêu đương hay chỉ đơn giản là bạn bè bình thường cũng được, các con cũng tuyệt đối không được qua lại cùng cậu ta.” Trần Lan hướng về phía gian phòng của Đỗ Thanh Nga, rõ ràng lời này là nói cho cô ấy nghe, nhưng cũng khiến sắc mặt Hoàng Ngân tái đi.

“Mẹ, con không hiểu lầm, có phải mẹ có nên cho con một lý do không?”

“Không có lý do gì cả! Mẹ hoàn toàn không thích cậu ta, nếu như không muốn làm mẹ tức chết thì sau này hai chị em các con tránh xa cậu ta ra cho mẹ, nhất là Thanh Nga, con có nghe thấy không?”

Bà lớn tiếng nói vọng về phía phòng của Đỗ Thanh Nga như muốn cảnh cáo.

Hoàng Ngân không hiểu lầm, trong đôi mắt long lanh của cô có thêm vài phần lo lắng và nghi ngờ, cô không nói gì thêm nữa: “Mẹ, con đi xem Thanh Nga một chút.”

“Con ngồi xuống, mẹ còn có chuyện muốn nói với con.”

Trần Lan ra lệnh cho Hoàng Ngân ngồi xuống.

Hoàng Ngân cũng không dám chống lại, đành ngoan ngoãn ngồi xuống.

“Hôm trước đi Trương của con lại tới tìm con đó, nói là muốn giới thiệu cho con một người đàn ông có học, tính cách cũng không tệ...”

“Mẹ...”

Nghe đến chuyện xem mặt, Hoàng Ngân cũng hơi đau đầu: “Chuyện này không phải chúng ta đã nói rồi sao, trước khi Dương Dương khỏi bệnh thì sẽ không nhắc tới mà...”

“Đúng vậy, nhưng con nói cho mẹ biết đi, bao giờ bệnh của Dương Dương mới tốt lên đây? Lần nào bệnh viện gọi tới cũng đều báo tin xấu... Hoàng Ngân, con đừng trách mẹ độc mồm, con sớm muộn gì cũng nên tính toán cho bản thân mình thì hơn, đừng vì Dương Dương mà làm chậm trễ thanh xuân của mình, nhớ chăng may...”

“Mẹ!” Câu nói kế tiếp, Hoàng Ngân không cách nào nghe nổi nữa.

Cô biết mẹ muốn nói gì, nhưng cô không muốn nghe, cô cũng không dám nghe.

“Mẹ mặc kệ con có nghe hay không, tóm lại nếu không muốn mẹ bị hai chị em con chọc cho tức chết thì lần này bằng giá nào con cũng phải đi đến chỗ hẹn cho mẹ, chỉ là đi xem mặt một chút thì đã sao? Người ta cũng đâu có ăn thịt con?”

Hôm nay tính khí Trần Lan thật sự hơi nóng nảy.

Vừa nghĩ tới chuyện cả đời của hai người con gái không khiến cho bà bớt lo chút nào thì cảm giác tức giận càng lúc càng tăng lên.

Hoàng Ngân đương nhiên hiểu được sự tức giận của mẹ, cũng hiểu được tình huống hiện tại của bản thân khiến mẹ lo lắng nhường nào, bắt đầu đi, cô đành phải miễn cưỡng gật đầu đồng ý: “Được, mẹ, con đồng ý với mẹ là sẽ đi gặp anh ta một lần được chưa? Nhưng con nhất định phải nói trước cho mẹ biết, con sẽ không lừa anh ta chuyện con đã có con...”

Trần Lan hơi sững sờ, đầy mắt cũng tới đi vài phần, trong miệng lầm bầm một câu: “Thật sự là oan nghiệt! Cũng không biết có phải kiếp trước người làm mẹ này đã tạo nghiệp gì không...”

“Mẹ, mẹ đừng như vậy...” Hoàng Ngân nghe xong có chút đau lòng và áy náy.

“Mẹ không có ý trách con, mẹ chỉ đang thay con lo lắng cho tương lai mà thôi. Phụ nữ như con đúng là ngốc, không trải đời, cũng không biết suy nghĩ cho tương lai của mình...” Trần Lan nói đến mức hai mắt đỏ lên: “Được rồi, mẹ cũng không hi vọng con lừa gạt người ta, con muốn thì cứ nói đi, cuối tuần này mẹ sẽ sắp xếp cho hai người gặp mặt.”

“Vâng”

Hoàng Ngân không dám từ chối nữa.

Tuy cô hiểu rõ lần xem mặt này sẽ có 90% là không thành công, nhưng đi xem một lần cũng sẽ an ủi được mẹ phần nào.

Thật ra, trong lòng Trần Lan cũng không hề mơ hồ chút nào, đương nhiên bà biết với điều kiện của nhà bọn họ thì xác suất xem mặt thành công cũng giống như xác suất Dương Dương khỏi bệnh vậy, nhưng chỉ cần có cơ hội thì người làm mẹ như bà cũng không muốn từ bỏ...

Dù sao có hi vọng cũng tốt hơn là không có.

Cao Dương Thành đứng trước mặt y tá ở tầng mười khu nội trú.

“Làm ơn giúp tôi kiểm tra xem tầng mười có người bệnh nào có người nhà là Đỗ Hoàng Ngân không? Người bệnh ở phòng nào?”

“Có, người nhà của Đỗ Hoàng Ngân nằm ở phòng 1023, nhưng hôm qua bọn họ đã làm thủ tục chuyển viện rồi.”

“Chuyển viện rồi sao?” Cao Dương Thành nhíu mày.

“Vâng, nhưng hôm nay hình như vẫn chưa...”

Y tá vừa nói được một nửa thì đã thấy Hoàng Ngân từ trong thang máy đi ra: “Này, chị Hoàng Ngân, thật đúng lúc, bác sĩ Cao đang tìm chị đó.”

Cao Dương Thành hơi nghiêng người, lập tức thấy được Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân nhìn thấy anh, cũng sững sờ một lúc.

Một lát sau, cô đi về phía anh: “Tìm tôi sao?”

Hoàng Ngân hơi kinh ngạc.

Cao Dương Thành rút hai tay trong túi, khẽ gật đầu: “Ừm, tới thăm người nhà cô một chút.”

Anh không hề che giấu.

Hoàng Ngân hơi ngần ngại, đẩy mắt lộ ra vẻ mất tự nhiên, sau đó khẽ cười: “Cảm ơn, nhưng chúng tôi đã làm thủ tục chuyển viện rồi.”

Cao Dương Thành nhíu mày lại: “Sao vậy? Vinmec là bệnh viện có trang thiết bị tốt nhất, không phải ở lại sẽ tốt hơn sao? Chẳng lẽ cô thật sự thiếu tiền đến mức đó, không đủ để trả tiền điều trị ở chỗ này? Tôi đưa tiền cho cô, được không?”

“Không phải, anh đừng hiểu lầm, tôi nghe nói trang bị kỹ thuật chữa bệnh tiên tiến nhất của Mỹ vừa được chuyển tới khoa huyết học của bệnh viện K, chuyên điều trị bệnh ung thư máu, cho nên tôi muốn tới đó thử xem sao...” Hoàng Ngân giải thích.

Thì ra là thế!

Cao Dương Thành gật đầu, trên mặt vẫn không có quá nhiều cảm xúc: “Nghe nói hiệu quả chữa bệnh bên bệnh viện K cũng không tệ lắm, nếu thật sự như vậy thì cô đi thử xem sao. Nếu thiếu tiền thì cứ nói với tôi, hơn nữa bên khoa huyết học của bệnh viện K có mấy giáo sư chuyên khoa là thầy giáo cũ của tôi, nếu như cần thì tôi có thể giới thiệu...”

Hoàng Ngân vô cùng cảm động trước sự giúp đỡ của anh.

Cô mỉm cười, có chút xấu hổ: “Vũ Đạt đã giúp tôi liên hệ rồi...”

Đôi mắt đen láy của Cao Dương Thành giống như một miệng giếng sâu nghìn năm, gắt gao nhìn chăm chăm Hoàng Ngân ở phía đối diện, sâu đến mức không thấy đáy.

“Tôi đến bệnh viện xử lý chút thủ tục còn sót lại, anh đi làm việc trước đi, tôi không quấy rầy anh nữa.” Hoàng Ngân mất tự nhiên nói.

Cao Dương Thành không nhiều lời, khẽ gật đầu với cô, chào xong lập tức đi lướt qua Hoàng Ngân, trực tiếp tiến vào thang máy.

Hoàng Ngân quay lại, nhìn dáng người cao lớn biến mất ở cửa thang máy, cảm thấy hơi hụt hẫng.

Sau này bọn họ hẳn là không còn cơ hội nào để gặp mặt nữa.

Về phần bệnh của Dương Dương, Hoàng Ngân đã suy nghĩ kỹ, lần này phải sang bệnh viện K xem xét tình huống trước đã, nếu như không còn cách nào khác thì cô mới nói toàn bộ sự thật cho Cao Dương Thành, đến lúc đó, cô cũng không biết cục diện mà bọn họ sẽ phải đối mặt là gì, cô chỉ biết rằng mỗi một bước đi của bọn họ sẽ vô cùng khó khăn.

...

Phòng bệnh số 1023.

Cậu bé dựa vào ngực Mỹ khóc suốt暮夜, nhưng cậu bé lại xòe tay ra như một ông cụ non, không ngừng lau nước mắt cho Mỹ: “Chị Mỹ, đừng khóc, khóc xấu lắm, Dương Dương không thích chị khóc.

Vừa nói hết câu, cậu bé lại càng khóc lớn hơn.

Mỹ dùng một tay ôm Dương Dương kéo vào trong ngực, ôm cậu bé chặt hơn, nước mắt không ngừng tuôn rơi: “Làm sao bây giờ? Chị Mỹ không nỡ rời xa Dương Dương...”

Bởi vì, Mỹ hiểu hơn ai hết, lần này từ biệt với Dương Dương cũng có thể là âm dương cách biệt...

“Dương Dương cũng không nỡ rời xa chị... Nhưng Dương Dương đồng ý với chị, chờ Dương Dương khỏi bệnh thì sẽ lập tức tới thăm chị, được không?”

Dương Dương khóc đỏ cả mắt, dịu dàng an ủi Mỹ.

“Ừm, chờ Dương Dương khỏi bệnh rồi thì nhất định phải đến tìm chị Mỹ, chị Mỹ ở đây chờ em...”

Mỹ đặt đầu Dương Dương lên vai mình, ôm thật chặt, cô ấy đã sớm không khóc nổi thành tiếng nữa rồi.

Hoàng Ngân đứng ở một bên nhìn thấy cảnh này cũng cảm động lau nước mắt, Đoàn Vũ Đạt thì im lặng đứng đó.

Nửa giờ sau, sau khi tạm biệt tất cả các y tá, lúc chuẩn bị đi, Dương Dương lại không nhúc nhích: “Hoàng Ngân, chờ Dương Dương một chút được không?”

Hoàng Ngân ngồi xổm xuống: “Dương Dương còn có việc gì sao?”

“Vâng, con muốn nói lời tạm biệt với chú Cao.” Cậu bé nhỏ giọng nói.

Hoàng Ngân hơi ngạc nhiên, thứ gọi là tình thân ảm sâu trong lòng bỗng nhiên rục rịch, đáy lòng dâng lên một chút chua xót.

Cô ngẩng đầu nhìn Mỹ ở bên cạnh, chậm rãi đứng lên, xấu hổ nói: “Mỹ, làm phiền cô dẫn Dương Dương đi một chuyến được không...”

“Được, không có vấn đề gì. Nào, bé ngoan, chị Mỹ dẫn em đi tìm chú Cao.”

“Cảm ơn chị Mỹ!”

Cậu bé nhất thời vui vẻ ra mặt, mặc cho Mỹ dẫn ra khỏi phòng bệnh.

Hoàng Ngân nhìn bóng lưng vui vẻ của cậu bé, âm thầm thở dài một hơi, vô thức nói với Vũ Đạt: “Không biết quyết định năm đó của em rốt cuộc là đúng hay sai... Cuối cùng thì bọn họ vẫn là cha con, đúng không?”

Quyết định của cô có phải quá tàn nhẫn, quá ích kỷ rồi không?

...

Khi Dương Dương đẩy cửa phòng làm việc khoa ngoại thần kinh ra thì tất cả bác sĩ bên trong đều trùng to mắt nhìn cậu bé đáng yêu vừa xuất hiện giống như nhìn một sinh vật lạ.

Cậu bé có đôi mắt to màu nâu giống như người nước ngoài, lông mi vừa dày vừa dài giống như hai chiếc quạt nhỏ, đôi mắt to sáng lấp lánh vì tò mò, gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn giống như trái táo chín, đáng yêu đến mức khiến người ta chỉ hận không thể nhào qua cắn một miếng.

“Xin hỏi chú Cao Dương Thành có ở đây không?”

Giọng nói non nớt của cậu bé vang lên trong phòng làm việc của khoa ngoại thần kinh, tầm mắt mọi người không hẹn mà cùng nhìn về Cao Dương Thành đang chăm chú chỉnh sửa tài liệu.

Nghe được giọng nói trẻ con quen thuộc, Cao Dương Thành cũng ngạc nhiên ngẩng đầu lên khỏi đồng tài liệu.

“Dương Dương?”

Anh kinh ngạc, đặt tài liệu trong tay xuống, lập tức đứng lên.

“Chú Cao!” Cậu bé vừa thấy Cao Dương Thành đã thả lỏng tay Mỹ ra, vui vẻ chạy về phía Cao Dương Thành.

“Bác sĩ Cao.”

Mỹ tươi cười đi tới, chào hỏi với Cao Dương Thành.

Cô ấy khom người, ôm cậu bé vào trong ngực mình.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Đôi tượng xem mặt đáng sợ

Cao Dương Thành khẽ cười, nhìn Dương Dương ở trong ngực Mỹ: “Sao giờ này lại đến đây?”

Hỏi xong, tâm trạng của Dương Dương đang nằm trong ngực của Mỹ có vẻ không tốt lắm, cậu bé cúi đầu, nắm tay nhỏ không ngừng hoạt động, che giấu sự không vui trong lòng.

“Sao vậy? Tâm trạng không tốt sao?”

Cao Dương Thành cúi đầu, xích lại gần Dương Dương, quan tâm hỏi han cậu bé.

“Nào, Dương Dương, nói cho chú Cao biết hôm nay em tới tìm chú làm gì đi...” Mỹ đỡ dành Dương Dương.

Dương Dương cúi đầu thấp hơn, giọng nói non nớt tràn ngập sự buồn bã phát ra từ miệng cậu bé: “Chú Cao, Dương Dương đến để nói lời tạm biệt với chú...”

Cậu bé vừa nói xong câu đó thì hai hốc mắt đều ướt.

“Tạm biệt?” Cao Dương Thành cảm thấy hơi căng thẳng, anh nhủ mảy lại, khó hiểu nhìn Mỹ.

“Bác sĩ Cao, là như thế này, chắc anh cũng biết bên bệnh viện K có cách chữa mới đối với căn bệnh của Dương Dương, cho nên tất cả mọi người đều chuyển viện qua bên đó, Dương Dương cũng không ngoại lệ, cho nên...”

“Tôi biết rồi.”

Cao Dương Thành khẽ gật đầu, trong lòng có chút mất mát.

Cảm giác mất mát này không cách nào diễn tả được, giống như khi Hoàng Ngân nói cho anh biết bọn họ chuyển viện, cảm giác mất mát lúc đó rất giống bây giờ.

Có lẽ về sau sẽ ít có cơ hội gặp lại...

Anh đưa tay đón lấy Dương Dương từ trong ngực Mỹ: “Tôi bế cậu bé.”

Giọng của anh hơi lạc đi.

Cậu bé nghe được lời nói này lập tức rướn người ra, chui vào lồng ngực vạm vỡ của Cao Dương Thành.

Hình như trong trí nhớ của Cao Dương Thành, đây là lần đầu tiên anh ôm trẻ con, cảm giác ấm áp mềm mại trong ngực giống như một chiếc kẹo bông gòn, nhẹ nhàng chạm tới những chỗ mềm mại nhất trong trái tim của anh.

Đột nhiên, anh bỗng có một ảo giác, dường như... anh chính là cha của đứa trẻ này.

Anh bị suy nghĩ bất chợt này của mình làm cho kinh sợ, anh bỗng bật cười, không ngờ cũng có ngày anh cảm nhận được tình cha, đây thật sự không giống phong cách thường ngày của anh.

“Chú Cao, chú sẽ tới thăm Dương Dương chứ?” Đột nhiên, cậu bé ngẩng đầu lên, mong đợi hỏi Cao Dương Thành.

“Đương nhiên rồi.”

Cao Dương Thành không chút do dự gật đầu.

“Thật tốt!” Cậu bé vui vẻ vỗ tay trong ngực anh, đôi mắt đẹp cũng cong lên như vầng trăng lưỡi liềm: “Tháng sau là sinh nhật của Dương Dương, chú Cao cũng tới chúc mừng Dương Dương được không?”

“Được!”

truyện được cập nhập trên app mê tình truyện

Cao Dương Thành gật đầu trả lời.

Anh nghĩ vào ngày đó có phải sẽ may mắn được gặp mẹ của cậu bé hay không?

Dương Dương giấu bàn tay trắng nõn ra ôm lấy bờ vai rộng của Cao Dương Thành, khuôn mặt nhỏ nhắn lưu luyến cọ cọ vào cổ anh: “Dương Dương thật sự phải đi rồi...”

Trong giọng nói non nớt của cậu bé lộ ra vẻ không nỡ.

“Được!” Cao Dương Thành dùng bàn tay ấm áp nhẹ nhàng vỗ vào lưng cậu bé: “Hẹn gặp lại.”

Vậy mà anh cũng có chút không nỡ.

“Hẹn gặp lại...”

Hai mắt cậu bé đỏ lên, khóc nức nở nói lời tạm biệt với anh.

Mỹ ôm Dương Dương ra khỏi ngực Cao Dương Thành: “Bác sĩ Cao, vậy chúng tôi đi trước...”

“Được, tôi đưa hai người ra ngoài.”

Cao Dương Thành đưa bọn họ ra khỏi văn phòng.

Cuối cùng Hoàng Ngân vẫn đồng ý đi xem mặt.

Nhìn người đàn ông trung niên đã qua tuổi bốn mươi, bụng phệ, đầu đội tóc giả ở phía đối diện, suýt nữa thì Hoàng Ngân bị sặc nước chanh.

Thật sự cô không có ý kì thị về ngoài của người khác, nhưng hình ảnh như vậy khác một trời một vực so với lời miêu tả của mẹ cô.

Lúc đó mẹ cô đã nói như thế nào?

“Ngân à, nghe di Trương nói thì người đàn ông đó làm bên IT, nhìn dáng vẻ đã biết là người có tài, mà thu nhập cũng khá cao, nhân phẩm lại không có điểm nào để chê...”

Hoàng Ngân không thể tin nổi, trừng mắt nhìn người mẹ ngày thơ của mình: “Mẹ, nếu như người đàn ông này thật sự tốt như di Trương nói thì sao người ta lại phải giới thiệu cho con gái của mẹ chứ?”

Hoàng Ngân luôn tự biết thân biết phận, rốt cuộc thì cô cũng chỉ là một bà mẹ đơn thân, đàn ông mà nói không để ý đến chuyện này tuyệt đối là giả dối.

“Di Trương nói người đàn ông này cái gì cũng tốt, chỉ có điều... tuổi tác hơi lớn một chút.”

Biết ngay mà!

Hoàng Ngân vốn còn ngày thơ cho rằng hơi lớn một chút này thật sự chỉ là “một chút”, không ngờ rằng “một chút” này cũng đủ để cho Dương Dương gọi tiếng ông nội rồi.

Dù sao cũng không có kết quả, cô muốn rời đi nhưng lại ngại đây là người mà di Trương giới thiệu, mẹ cô lại tôn sùng như vậy, cô cũng không thể bỏ của chạy lấy người được...

“Cô Đồ Hoàng Ngân đúng không? Chào cô, chào cô, rất hân hạnh được biết cô. Tôi tên là Phạm Thái, hân hạnh!”

Người đàn ông bụng phệ trước mặt tươi cười, đuổi bàn tay mập mập ra định bắt tay với Hoàng Ngân.

“?”

Hoàng Ngân nhũu mày rút tay ra. Thùng cơm?

Cô không nghe lầm chứ? Cái tên khác người như vậy mà cũng đặt được sao?

“Đừng hiểu lầm, Phạm trong phạm vi, Thái trong thái bình.”

Phạm Thái vội vã giải thích, hiểu lầm như vậy anh ta cũng đã sớm quen rồi.

Hoàng Ngân hơi xấu hổ, vội vàng đứng lên bắt tay anh ta: “Anh Phạm, xin chào, rất vui được biết anh.”

“Nào, ngồi xuống đi.”

Phạm Thái nói xong cũng không buông lỏng tay Hoàng Ngân ra, một cánh tay mập mập khác lại vươn tới, cầm lấy tay phải Hoàng Ngân, cười tủm tỉm: “Tôi có thể gọi cô là Hoàng Ngân không?”

Hoàng Ngân cảm thấy nổi da gà, sống lưng lạnh toát: “Được... không có vấn đề gì...”

Cô lúng túng muốn rút tay ra khỏi tay anh ta, đang định mạnh mẽ kéo tay lại, lại nghe được người đàn ông đang cười híp cả mắt kia cảm thán: “Hoàng Ngân, da thịt cô thật là mềm mại, không giống như người phụ nữ đã làm mẹ...”

Nghe xong lời này, Hoàng Ngân đột nhiên nảy sinh sự chán ghét, nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài, chỉ là khó chịu ngồi xuống.

Lại không biết rằng hình ảnh “mờ ám” này đã rơi vào một đôi mắt sắc bén như chim ưng ở bên ngoài cửa sổ bằng pha lê.

“Ồ đây đi...”

Cao Dương Thành lạnh nhạt nói một câu.

Vũ Phong kinh ngạc không hiểu: “Ăn cơm tối ở đây sao?”

Anh ta ngẩng đầu nhìn biển hiệu cửa hàng, vội vã nói: “Lão nhị, đây không phải hàng ăn, đây chỉ là quán cà phê thôi, hàng ăn ở phía trước.”

“Chọn chỗ này.”

Cao Dương Thành nói với khí thế vô cùng uy nghiêm khiến người ta không dám cãi lại.

Mà gương mặt đẹp trai của anh vốn không có biểu cảm gì đã chuyển sang lạnh như một tảng băng.

Vũ Phong theo Cao Dương Thành đi vào quán cà phê, bất ngờ gặp được Hoàng Ngân ngồi ở gần cửa sổ.

Vũ Phong đột nhiên hiểu rõ mọi chuyện.

Anh ta nhếch môi cười một tiếng, đi thẳng về phía Hoàng Ngân, nhiệt tình chào hỏi: “Ồ, Hoàng Ngân, thật trùng hợp.”

Hoàng Ngân không ngờ đi xem mặt mà cũng có thể gặp được người quen.

Nếu coi như nhìn thấy Vũ Phong là ác mộng thì khi nhìn thấy gương mặt lạnh lùng của Cao Dương Thành ở phía sau Vũ Phong không xa, Hoàng Ngân nhất thời có cảm giác như rơi thẳng xuống mười tám tầng địa ngục.

Đây gọi là gì? Một người xui xẻo thì ngày cả uống nước cũng có thể mắc ghen!

Hoàng Ngân nhếch môi, mắt tự nhiên chào hỏi với Vũ Phong: “Thật là trùng hợp...”

“Người quen à?”

Phạm Thái thấy Hoàng Ngân gặp người quen cũng vội vã đứng lên, lịch sự bắt tay với Vũ Phong: “Xin chào, xin chào, tôi là bạn trai Hoàng Ngân, Phạm Thái!”

Một câu đã khiến cho mọi người giật mình.

Hoàng Ngân đột nhiên cảm thấy sống lưng lạnh toát, có một ánh mắt lạnh như băng sắc như dao đang bắn thẳng về phía cô.

“Anh vừa nói gì?”

Vũ Phong còn tưởng rằng bản thân nghe nhầm.

“Bạn trai?”

Anh ta trừng lớn mắt, khó hiểu nhìn về phía Hoàng Ngân, sau đó lại nhìn Cao Dương Thành đã biến thành hằm hằm ở phía sau lưng, sau đó không chút khách khí cười lớn: “Thùng cơm? Ha ha, cái tên này rất hay, rất hay!”

Hoàng Ngân xấu hổ không còn chút mặt mũi nào.

“Anh đừng hiểu lầm, tôi và anh Phạm chỉ vừa mới quen mà thôi.” Cô đỏ mặt giải thích.

“Hiểu lầm gì chứ? Hoàng Ngân, em cứ yên tâm đi, anh rất hài lòng về em, hôm nay chúng ta có thể trở về bàn bạc với mẹ anh một chút, chọn ngày tổ chức hôn lễ, tránh cho em cảm thấy tiêu chuẩn của anh quá cao, không nhìn trúng em.” Phạm Thái vội vã tiếp lời.

Lời này nghe thế nào Hoàng Ngân cũng cảm thấy không thoải mái.

Thì ra anh ta hài lòng với cô là được rồi, còn tự tin đến mức hoàn toàn không cần hỏi cảm giác của cô đối với anh ta ra sao ư? Còn nói cái gì mà tiêu chuẩn quá cao chứ, lời này chẳng phải đang nói những người có tiêu chuẩn cao sẽ không để ý đến Đồ Hoàng Ngân cô sao? Cho dù có một nửa là sự thật, nhưng cũng không cần trắng trợn nói ra như thế... Còn chọn ngày cưới gì chứ? Đúng là nằm mơ giữa ban ngày!

Hoàng Ngân càng nghĩ càng tức giận, nhưng ngại tình huống như hiện tại nên cô không tiện vạch mặt, hơn nữa nếu làm quá mức thì khi về nhà cô sẽ bị mẹ cô dạy dỗ tới chết mất.

Hoàng Ngân điều chỉnh hơi thở, ngồi xuống, cổ gồng kim chế lửa giận đang cháy bùng bùng trong lồng ngực, cơ mặt cô giãn ra, mắt tự nhiên cười một tiếng: “Anh Phạm, tôi cảm thấy hình như anh hiểu lầm ý tôi rồi.”

“Hoàng Ngân, cô cũng đừng căng thẳng, dì Trương đã nói cho tôi biết tình huống của cô rồi, nói bây giờ cô không đợi được nữa, muốn gả đi, không phải sao? Dù sao tôi cũng không đợi được nữa, muốn cưới vợ sinh con rồi, hai chúng ta vừa đúng lúc trở thành một đôi, đúng không?”

Đúng cái đầu anh!

Hoàng Ngân suốt nửa không nhận được mà chửi tục, nhưng ngược mắt lên mới để ý được trước bàn còn có hai ông chủ lớn đang chờ xem trò vui.

Hoàng Ngân nhất thời có loại cảm giác tiến không được, lùi cũng chẳng xong, cả người rất khó chịu.

Đi xem mặt gặp được một mặt hàng hiếm thấy như thế thì cũng thôi đi, trước bàn còn có hai người chờ xem trò vui, quan trọng là hai người chờ xem trò vui này không có một chút ý thức tự giác nào, hoàn toàn không cảm thấy rằng mình đã quấy rầy đến người khác.

Thấy bọn họ không đi, Hoàng Ngân cũng không tiện nói bọn họ, dù sao đây cũng là chỗ công cộng, cho nên cuối cùng cô cũng vẫn phải kiên trì tiếp tục.

“Anh Phạm, thật ra tôi không nghĩ tới việc nhanh như vậy đã...”

“Ngân à, anh Phạm rất thích em!”

Hoàng Ngân còn chưa kịp nói xong đã bị Phạm Thái chặn họng, mà bàn tay mập như heo của anh ta còn nhào về phía Hoàng Ngân, mặc cho Hoàng Ngân gầy giữa thế nào cũng không buông ra: “Anh buông tay ra!”

Hoàng Ngân cuối cùng cũng nổi giận.

Nhưng trước khi cô nổi giận đã có một bàn tay mạnh mẽ đánh vào bàn tay mập mạp của Phạm Thái, khiến anh ta đau đến há miệng, vội vã rút cái tay heo kia của anh ta trở về.

“Anh... anh là ai?”

Khi Phạm Thái trừng mắt nhìn Cao Dương Thành thanh lịch lạnh lùng trước mặt, trong mắt anh ta lộ ra vài phần nhát gan sợ sệt.

Cao Dương Thành chỉ lạnh lùng nhìn anh ta một cái, sau đó môi mím chặt lại, không để ý tới anh ta nữa.

Thân hình cao lớn chậm rãi ngồi xuống bên cạnh Hoàng Ngân.

Anh cầm ly nước chanh của cô tới, sau đó rút nấy tờ khăn giấy, gương mặt lạnh lùng mang theo vẻ tức giận ra lệnh cho Hoàng Ngân: “Đưa tay đây!”

Giọng điệu lạnh lùng, không có chút nhiệt độ nào.

Hoàng Ngân giật mình nhìn anh, không biết anh muốn làm gì, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào mà cô lại ngoan ngoãn đưa tay về phía anh.

Cao Dương Thành lấy khăn nhúng vào nước chanh, nâng tay Hoàng Ngân lên, đặt vào trong bàn tay lạnh như băng của mình, sau đó cẩn thận từng chút lau sạch tay cô, từ lòng bàn tay, đến mu bàn tay, sau đó là cả mười ngón tay, thậm chí kẽ hở giữa các ngón tay cũng được lau sạch sẽ không bỏ sót.

Hoàng Ngân bỗng nhiên hiểu được ý của anh.

Anh chê người đàn ông kia bẩn!

Vũ Phong đứng bên cạnh xem trò vui không nhận được mà che miệng cười.

Lão nhị, có phải cậu kiểm chế quá lâu rồi không?

“Anh... anh đang làm gì vậy? Anh nắm tay bạn gái của tôi, sờ tới sờ lui làm cái gì?”

Cuối cùng Phạm Thái cũng không nhận được nữa, lắp bắp kêu lên.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Nói chuyện trên xe

Cao Dương Thành lạnh nhạt trừng mắt lên, trong đôi mắt đen không hề che giấu sự khinh thường, anh liếc mắt, hờ hững hỏi Hoàng Ngân: “Cô có khẩu vị mặn như vậy từ bao giờ?”

Hoàng Ngân bị oan! Cô không ngừng kêu khổ trong lòng!

“Anh nói ai khẩu vị mặn!” Phạm Thái nghe xong lời này của Cao Dương Thành thì lập tức nổi giận.

Kẻ sĩ có thể chết, nhưng không thể chịu nhục!

Nhìn Đỗ Hoàng Ngân và người đàn ông trước mặt thân mật, đột nhiên anh ta hiểu ra mọt chuyện, khẽ cười lạnh, châm chọc nói: “Hừ, đàn bà hư hỏng suy cho cùng cũng chỉ là đàn bà hư hỏng mà thôi, ở đâu cũng là lợi ông bướng, vừa nảy khi không có người thì luôn nắm lấy tay tôi không chịu thả, nhìn xem giờ lại đang làm gì...”

“Rào!”

Lời còn chưa kịp nói xong, một cốc nước chanh lập tức dội thẳng vào gương mặt bóng dầu của anh ta.

Nước này chính là nước Hoàng Ngân vừa rửa tay.

Về phần người nào dội thì ngoại trừ bác sĩ Cao bình tĩnh ung dung quá mức ở phía đối diện kia còn có thể là ai được chứ?

“Uống ngụm nước, súc miệng, chanh có tác dụng khử mùi thôi.”

Cao Dương Thành hờ hững nói bóng gió, một tay chống vào đầu, bày ra thái độ như không liên quan đến mình.

Hoàng Ngân kinh ngạc sửng sốt.

“Phi...”

Phạm Thái vừa phì nước chanh trong miệng, vừa chặt vật lấy tay lau mặt, kết quả là lau mãi lau mãi...

“Ha ha ha ha...”

Người đầu tiên cười lớn tiếng chính là Vũ Phong đứng bên cạnh xem trò vui.

Nếu không phải anh ta cười lớn tiếng thì có lẽ Hoàng Ngân cũng muốn quên đi người xem này.

“Đầu trục! Ha ha ha ha!” Vũ Phong chỉ vào chỗ tóc giả bị rơi ra của Phạm Thái, không chút kiêng dè mà lớn tiếng hô lên, sau khi hô xong lại không chút ý tứ cười lăn lộn.

Trong quán cà phê yên tĩnh chỉ nghe được tiếng cười lớn của anh ta, sau đó là cả chuỗi tiếng cười, tất cả khách hàng trong quán cà phê cũng không nhận được mà che miệng cười.

Nhất thời mặt Hoàng Ngân tối lại.

Nhìn Phạm Thái trước mặt, bởi vì tóc giả bị rơi xuống nên chiếc đầu trục của anh ta bị lộ ra, trở thành trò cười cho tất cả mọi người trong quán, Hoàng Ngân cũng hơi thông cảm với anh ta, nhưng điều này cũng chỉ có thể trách anh ta gieo gió gặt bão mà thôi.

“Đồ Hoàng Ngân!”

Anh ta đỏ mặt tía tai, trừng mắt chỉ về phía Hoàng Ngân, ngón tay run run: “Trở về tôi sẽ bảo dì Trương nói lại với mẹ cô, nói cô là người phụ nữ ra ngoài còn lẳng nhăng ong bướm!”

Hả?

Hoàng Ngân hơi khần trương, đây vốn là chuyện hai người, sao lại có thể nói cho mẹ cô chứ?

Nhưng Phạm Thái không cho cô cơ hội nói chuyện, anh ta xoay người đi ra khỏi quán cà phê.

Hoàng Ngân khần trương đến mức muốn đứng dậy đuổi theo: “Này, anh dừng lại, dừng lại đã!”

Việc hôm nay mà bị mẹ cô biết thì Đồ Hoàng Ngân cô nhất định không thể gánh nổi hậu quả rồi...

Coi như xong đời!

Nhưng Hoàng Ngân vừa bước được một bước thì đã bị một bàn tay mạnh mẽ giữ lại.

Đọc FULL truyện làm vợ bác sĩ tại Vietwriter. Com

“Đồ Hoàng Ngân, cô đuổi theo làm gì?”

Giọng nói kia lạnh lẽo như phát ra từ trong hầm băng.

“Anh mau buông tay tôi ra.”

Hoàng Ngân gấp gáp đến mức muốn hất tay của anh ra: “Tôi phải đi tìm anh ta nói rõ ràng mọi chuyện.”

“Nói rõ ràng chuyện gì?” Ánh mắt sáng như đuốc của Cao Dương Thành ngừng lại trên mặt Đồ Hoàng Ngân, dường như muốn đốt cô thành tro bụi.

“Tôi phải nói cho anh ta biết chuyện vừa rồi chỉ là đùa thôi, bảo anh ta đừng để trong lòng, nhất định là không thể nói cho...”

Hai chữ “mẹ tôi” Hoàng Ngân còn chưa kịp nói ra thì đã bị Cao Dương Thành trầm giọng cắt ngang: “Cô lấy lòng anh ta? Cô thích anh ta sao?”

“...”

Hoàng Ngân không có hơi sức để trả lời vấn đề ngu ngốc này.

Cao Dương Thành cũng không chờ cô đáp lại, bình tĩnh dắt Hoàng Ngân đi ra ngoài.

“Này, anh định kéo tôi đi đâu?”

Sức của anh thật sự quá lớn, Hoàng Ngân hoàn toàn không thể lay chuyển được.

Vũ Phong cũng bó tay rồi, không phải hôm nay nói đi ăn tối sao? Kết quả là anh ta lại bị bỏ rơi một mình...

Cao Dương Thành định kéo Hoàng Ngân ra khỏi quán cà phê, không ngờ lại bị nhân viên quán cà phê ngăn lại: “Anh ơi, thật xin lỗi, bàn đó còn chưa tính tiền.”

Cao Dương Thành nhếch môi lên, hờ hững quay đầu nhìn Hoàng Ngân, hoàn toàn không có ý định giúp cô trả tiền.

Đồ Hoàng Ngân hẹn hò với người đàn ông khác, Cao Dương Thành anh phải trả tiền giúp bọn họ sao? Anh tự thấy mình không rộng lượng như vậy! Không những không rộng lượng, hiện giờ trong lòng anh còn có một đám lửa đang cháy, cần nhanh chóng xử lý!

Hoàng Ngân vội vàng rút tiền ra thanh toán.

Cao Dương Thành kéo Hoàng Ngân tới bãi để xe.

Hoàng Ngân bị anh mạnh mẽ kéo đi, cổ tay cũng đỏ lên.

“Lên xe!”

Cao Dương Thành nói lỏng tay Hoàng Ngân.

Khuôn mặt anh u ám đến mức khiến cho người ta sợ hãi.

“Anh muốn đưa tôi đi đâu?” Hoàng Ngân nghi ngờ hỏi anh, nhưng cô lại không lên xe, cô đứng tại chỗ không ngừng xoa bóp cổ tay đau của mình.

“Cô muốn tôi đưa cô đi đâu?”

Thân hình cao lớn của Cao Dương Thành đột nhiên ép sát về phía Hoàng Ngân, mạnh mẽ ép cô lên thân xe, sau đó gương mặt đẹp trai cúi sát xuống, ánh mắt lạnh lùng rơi trên gương mặt có chút hoảng hốt của cô, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh: “Lên giường của tôi... cô dám không?”

Khóe miệng anh nhếch lên nở nụ cười khiêu khích.

Vừa nghe xong câu này, Hoàng Ngân lập tức đỏ mặt, hô hấp có chút khó khăn, đầu óc hơi choáng váng, đưa tay đẩy vào ngực anh: “Cao Dương Thành, anh đừng làm bừa!”

Nhưng cô vừa đưa tay ra đã bị Cao Dương Thành dùng một tay bắt lại, một tay khác mạnh mẽ giữ lấy mặt Hoàng Ngân, khiến cô phải nhìn thẳng vào anh, anh nghiêng răng nghiêng lợi hỏi cô: “Đồ Hoàng Ngân, cô tình nguyện đi theo loại đàn ông đó cả đời cũng không bằng lòng ở bên tôi sao?”

Anh bóp lấy cằm Hoàng Ngân, hơi dùng lực, khóe môi phun ra phun ra hơi thở lạnh lùng, khiến cho Hoàng Ngân hơi sợ hãi.

Dáng vẻ kia giống như thể chỉ cần Đồ Hoàng Ngân nói sai một câu thì anh sẽ tàn nhẫn bẻ gãy cổ cô vậy.

Hoàng Ngân khần trương nuốt ngụm nước miếng, trong lòng có chút sợ hãi, nhưng cô không biểu hiện ra ngoài, cô ngửa đầu lên, đôi mắt long lanh đón lấy ánh mắt lạnh lùng của anh: “Tôi... tôi đã từng nói muốn làm người tình của anh, nhưng chính anh không đồng ý...”

“Người tình?”

Người phụ nữ này còn dám nhắc đến chuyện đó với anh sao?

Cao Dương Thành nheo mắt, lông mày cũng nhíu lại, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh lùng, trong đáy mắt tràn ngập sự lạnh lùng tàn nhẫn: “Đỗ Hoàng Ngân, cô muốn làm người tình của Cao Dương Thành tôi như vậy sao? Được! Hiện giờ tôi sẽ cho cô cơ hội!”

Đỗ Hoàng Ngân nguyên ý sống cả đời với tên đàn ông già nua hơn năm mươi tuổi kia, lại chỉ nguyên ý làm người tình của Cao Dương Thành!

Được, Đỗ Hoàng Ngân, cô giỏi lắm!

Không nghĩ ngờ gì, cô đã hoàn toàn phá vỡ phòng tuyến cuối cùng của Cao Dương Thành.

“Lên xe!”

Anh trầm giọng ra lệnh cho cô, gương mặt lạnh lùng, giúp cô mở cửa xe ra.

Hoàng Ngân cắn môi, hơi do dự nhìn anh.

“Sao vậy? Sợ rồi sao?” Cao Dương Thành nhíu mày chế giễu.

Khóe môi Hoàng Ngân hơi run rẩy, kiềm chế tất cả bối rối trong lòng, ngồi lên xe.

Cao Dương Thành cũng lên theo, ngồi xuống ghế lái.

Nhưng anh không vội và lái xe rời đi, chỉ tiện tay lấy từ hộp thuốc lá ra một điếu thuốc, sau đó châm lửa hút một hơi, khói thuốc tràn ra khỏi bờ môi mỏng của anh, lượn lờ trong không khí, giống như giúp anh kéo lên một lớp rèm bằng voan mỏng.

Đột nhiên tiếng nói hồ hững của anh vang lên: “Cởi quần áo ra.”

Giọng điệu bình tĩnh mà tùy ý, đơn giản như thể đang nói chuyện “thời tiết hôm nay thật đẹp” vậy.

Thậm chí, ngay cả mí mắt anh cũng không hề nhúc nhích.

Hoàng Ngân tưởng rằng chính mình nghe nhầm, cô nghiêng đầu, trừng mắt, kinh ngạc nhìn người đàn ông bên cạnh.

Thấy Hoàng Ngân không nhúc nhích, cuối cùng, Cao Dương Thành ở bên cạnh đánh nghiêng đầu sang nhìn cô, nhíu mày lại, đáng vẻ thiếu kiên nhẫn: “Tôi là người bao nuôi cô, chẳng lẽ mấy việc như cởi quần áo này cũng phải để tôi tự mình động tay vào hay sao?”

Hoàng Ngân nấp máy môi, sau đó âm thầm hít sâu một hơi, sắc mặt hơi tái nhợt, cô hỏi anh: “Không phải là anh muốn làm trên xe chứ...”

“Có vấn đề gì sao?”

Cao Dương Thành nhướn mày lên, vẻ bình tĩnh trên mặt hơi thay đổi.

“Thật xin lỗi, tôi không làm được!”

Hoàng Ngân từ chối.

Cao Dương Thành nhếch môi, giọng điệu châm chọc: “Không làm được thì mau cút xuống xe cho tôi!”

Hoàng Ngân trừng mắt nhìn anh, cắn chặt môi dưới, nhìn sắc trời càng lúc càng u ám, trong lòng cô không ngừng đấu tranh.

Nhưng không đợi cô quyết định, một cánh tay mạnh mẽ đã đặt lên vòng eo mảnh mai của cô, sau đó dùng lực một chút, cả người cô đã dễ dàng bị Cao Dương Thành áp chế.

Đội Hoàng Ngân kịp phản ứng lại thì cô đã bị anh ôm ngồi lên đùi anh rồi.

Ngay khi cô còn đang run sợ thì bàn tay mạnh mẽ của Cao Dương Thành đã nắm lấy gương mặt nhỏ nhắn của cô, sau đó hơi cúi người xuống, bờ môi mỏng nhanh chóng cắn nuốt đôi môi đỏ mọng của Hoàng Ngân mà không hề báo trước.

“Ừm... ừm...”

Bờ môi ấm nóng của anh còn mang theo mùi thuốc lá, không chút kiêng kỵ nào mà đưa bốn đôi môi của Hoàng Ngân.

Động tác hơi thô bạo, dường như đang trút hết lửa giận đã kiềm nén thật lâu ở trong lòng.

Nhưng hiển nhiên, chỉ hôn như vậy căn bản không đủ thỏa mãn ham muốn của Cao Dương Thành.

Mà nụ hôn của anh sâu đến mức như thể muốn nuốt chửng Đỗ Hoàng Ngân vậy.

Nụ hôn này vừa sâu vừa nồng nhiệt, Hoàng Ngân bị môi lưỡi của anh đưa bốn đến mức choáng váng, cả người mềm nhũn không còn chút sức lực nào, cô dựa vào lồng ngực anh, mặc cho anh tham lam hút lấy hơi thở chỉ thuộc về riêng cô.

Một nụ hôn đã kết thúc.

Hơi thở của hai người đều trở nên gấp gáp, gò má ửng hồng mê người của cô in vào trong đáy mắt Cao Dương Thành.

Cô ngượng ngùng nghiêng đầu đi, mấp máy bờ môi sưng đỏ, có chút bối rối không dám nhìn anh.

Gương mặt đẹp trai khiến người ta diện đảo của Cao Dương Thành khẽ cúi xuống, giọng nói mê người vang lên: “Cảm thấy thế nào?”

Hơi thở nóng bỏng của anh phả vào mặt Đỗ Hoàng Ngân, giống như có một dòng điện chạy qua từng tế bào trên cơ thể cô, nhất thời khiến cô hít thở không thông, suýt thì ngạt thở.

“Hừ...”

Anh hừ nhẹ một tiếng, vỗ về Đỗ Hoàng Ngân ở trong ngực.

“Đừng...”

Đỗ Hoàng Ngân bị anh ôm vào trong ngực, không dám ngừng đầu nhìn anh, gương mặt cô đỏ bừng như bị lửa đốt, nóng đến mức mồ hôi chảy ròng ròng, trên trán bị ướt một phần nhỏ, có sợi tóc dính lên phía trên khiến đáng vẻ xinh đẹp của cô giờ phút này càng thêm mê người...

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 76: Không biết thì học

Hương vị quyến rũ tràn ngập trong không gian hẹp càng nồng đậm, càng mãnh liệt hơn...

“Học để phục vụ nó thật tốt...”

Giọng Cao Dương Thành khàn khàn, đầy mê hoặc vui trong lòng Hoàng Ngân.

Sự mời gọi khiến đầu óc Hoàng Ngân sục sôi, gò má ửng hồng dần lan tràn trong đôi mắt, hai tay cô chống lên khuôn ngực rắn chắc của anh, bất lực lắc đầu: “Tôi... tôi không biết...”

“Không biết thì học...”

Cao Dương Thành nở nụ cười hiếm hoi.

Hơn nữa, sự kiên nhẫn vô cùng tốt.

Bàn tay ướt át nắm lấy đôi tay nhỏ đặt trước ngực mình của Hoàng Ngân, để cô men theo đường cơ bắp tự do trượt xuống phần bụng rắn rỏi...

Trái tim của Hoàng Ngân chợt nảy mạnh...

Hơi thở dồn dập, đôi mắt trong veo co rút, khuôn miệng nhỏ của cô không kiềm nén được thốt lên, sắc mặt lập tức đỏ rực như lửa, cô sợ đến mức vung tay định trốn, bàn tay to mạnh mẽ ấn lại khiến cô không thể thoát được.

“Anh...”

Hoàng Ngân sợ hãi.

Đôi mắt của cô như ấn một lớp sương mờ, cô cắn môi, sợ hãi vô tội nhìn anh.

Nói thật, đôi mắt với sự gần gũi của anh, trong lòng Hoàng Ngân thực sự rất sợ.

Bàn tay nhỏ bé hoảng loạn níu chặt áo sơ mi của anh, mà tay kia thì run lập cập.

“Shit...”

Khi cảm nhận được bàn tay mềm mại của cô, toàn thân Cao Dương Thành cứng lại, ngay cả hơi thở cũng tựa như ngừng lại một giây.

Mấy kiểm nhủu chặt, giọt mồ hôi lớn chùng hạt đậu không ngừng tuôn ra theo thái dương, anh không nhận được khe hở một tiếng thở mẫn.

Không thể không thừa nhận, bốn năm trời không hề có phụ nữ chạm vào, đột nhiên được như vậy, anh gần như sắp không chịu nổi.

Mà tay của Hoàng Ngân bị anh nắm thật chặt, không mảy may động đậy.

Lại có thể cảm nhận được chút ướt át vì hưng phấn tràn ra trong tay cô, mặt của Hoàng Ngân đỏ tới mang tai: “Anh... Tôi...”

Cảm giác dính dính trong lòng bàn tay khiến cô xấu hổ vô cùng, nói chuyện cũng trở nên lắp bắp, lời nói không mạch lạc.

Cô hòng của Cao Dương Thành khẽ động, tiếng nói hơi nghẹn mê hoặc Hoàng Ngân: “Nhức nhích nào...”

“Tôi... tôi không muốn, không biết...”

Hoàng Ngân lo sợ đến mức sắp khóc, nước mắt trong suốt vương trên lông mi dài, yếu đuối bất lực, cô hoảng sợ lắc đầu: “Không muốn, không muốn...”

Cô muốn rút tay về, nhưng vô số lần cố gắng đều thất bại.

Tay của Cao Dương Thành nắm lấy cằm của cô, đôi mắt sâu thẳm nóng rực nhìn khuôn mặt nhỏ ầm ức của cô: “Ngay cả tổ chức cơ bản để làm một người tình cũng không có, làm sao hầu hạ ông chủ của cô?”

Nghe thấy lời nói này, Hoàng Ngân cũng sợ anh sẽ đổi ý, khẽ hít một hơi, che giấu sự ngượng ngùng trong đôi mắt, lấy hết can đảm thử một lần.

Hơn nữa, tuyệt đối chỉ là một chút mà thôi...

Nhưng, cứ từng chút như vậy, Hoàng Ngân cảm nhận rất rõ lòng mềm anh níu chặt, khóc mất gần ra, nhuộm lớp sương mờ, trong hơi thở còn có sự rên rỉ hưng phấn...

Đọc FULL truyện làm vợ bác sĩ tại Vietwriter.com

Trong lòng bàn tay ngày càng ẩm ướt...

“Yêu tình nhỏ...”

Những từ ngữ mập mờ thốt ra từ khóe môi, lộ vẻ sung sướng không chút che giấu.

Bàn tay của anh nắm bàn tay nhỏ bé của cô, chỉ dạy cho kẻ vụng về như cô...

“Xong... Xong chưa?”

Tay của Hoàng Ngân hơi mệt.

“Chưa...”

Tiếng nói khàn khàn đáp lại Hoàng Ngân.

“Đường như ngày càng khó chịu, làm sao bây giờ?”

Lúc anh nói câu này, khuôn mặt rất ầm ức.

Hoàng Ngân vừa xấu hổ vừa giận.

Xấu hổ và giận đến mức dùng tay kia đánh anh.

Biểu cảm và hành động của Hoàng Ngân đối với anh mà nói chính là sự mê hoặc chí mạng...

Đôi mắt u mê của anh trầm xuống, đôi mắt đen càng sâu thẳm.

Bỗng nhiên, anh hơi cúi người, khuôn mặt tuân từ vùi vào khuôn ngực mềm mại ngọt ngào của Hoàng Ngân không chút báo trước...

“A...”

Hoàng Ngân kinh ngạc khẽ hét.

Giữa lúc Hoàng Ngân đang đắm chìm trong khoái cảm anh mang đến cho mình, mắt cô khẽ liếc, đột nhiên nhìn thấy... Phạm Thái?

Lúc này, anh ta đang đứng ngoài xe của bọn họ, đưa lưng về phía bọn họ, cái đầu gần tóc già dáo dác nhìn quanh, tựa như đang tìm gì đó.

Hình như đang tìm xe của mình!

Trong chớp mắt, Hoàng Ngân sợ đến mức mặt trắng bệch, cơ thể đồ ỉng của cô bắt đầu không yên phận giữa trong lòng Cao Dương Thành: “Có người, có người... Đứng như vậy, Cao Dương Thành...”

“Đừng nào loạn.”

So với sự hoang mang của Hoàng Ngân, người đàn ông vùi trong ngực cô có vẻ bình tĩnh hơn nhiều.

Cô cầu xin anh buông tha: “Đừng làm ở đây được không? Người bên ngoài đều có thể nhìn thấy...”

Cô xấu hổ, vươn bàn tay nhỏ bé vuốt ve khuôn mặt của Cao Dương Thành: “Phạm Thái, Phạm Thái ở bên ngoài, tôi không muốn bị anh ta thấy.”

truyện được up trên app mê tình truyện!

Vừa nghe hai chữ này, Cao Dương Thành sững người, bỗng dưng ngẩng lên khỏi ngực của cô.

Khuôn mặt đẹp trai lạnh như khối băng.

Đôi mắt đỏ rực nhìn chăm chăm Hoàng Ngân, nghiêng đầu, thần nhiên nhìn về phía bóng lưng khiến anh căm ghét, anh nhủ thầm, quay đầu lại nhìn về phía Hoàng Ngân: “Đồ Hoàng Ngân, khẩu vị của cô nặng đến mức tôi thấy buồn nôn.”

Nghe thấy lời này, Hoàng Ngân sững sốt, sau đó ảm ức chu môi, một nắm đấm xấu hổ giằng dứ đập vào khuôn ngực rắn chắc của anh: “Anh nói bậy bạ gì đó! Anh ta là đối tượng xem mắt mẹ tôi nhờ người tìm cho tôi, hôm nay là lần đầu tiên tôi gặp anh ta, anh không nghe thấy lúc anh ta đi đã nói gì sao? Anh ta nói rằng phải nói với mẹ của tôi, nếu anh ta thấy chuyện trên xe của chúng ta, anh ta sẽ... Ư ư...”

Hoàng Ngân chưa kịp nói hết, đôi môi đã bị Cao Dương Thành ngang ngược chặn lại.

“Tôi không muốn nghe thấy bất kỳ chuyện gì liên quan đến người đàn ông khác trong miệng cô, cho nên, cầm miệng!”

Giọng nói ngang ngược phát ra từ hai đôi môi giao nhau, phút chốc, Hoàng Ngân cảm thấy mất tối sầm lại, rèm cửa sổ xe cũng đồng thời rơi xuống, hoàn toàn ngăn cách hai người đang mờ ám với thế giới bên ngoài xe.

Hoàng Ngân không ngờ người này lại thực sự làm vậy.

Nụ hôn của anh ngày càng mãnh liệt khi rèm cửa sổ rơi xuống.

“Ư ư...”

Hoàng Ngân được anh hôn đến mức tình mê ý loạn, tất cả lý trí đều đã sụp đổ cùng với nụ hôn ấy.

Và nụ hôn ấy lại kết thúc.

Mà anh có vẻ vẫn chưa đã.

Tiếp theo, anh hơi cúi người, không đợi Hoàng Ngân phản ứng kịp, đôi môi của anh lại tấn công vào ngực cô.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 77: Tổ ra bản lĩnh

Mãi đến khi anh đè cô ra chính giữa tay lái!

Hoàng Ngân bị anh đè, cơ thể ngửa ra sau, bắt lực nằm trên tay lái, hương thơm tràn vào phổi anh khiến anh mê mẩn đôi mắt, mê mẩn cả tâm hồn.

Anh cảm thấy anh sắp điên rồi...

Phải điên cuồng một trận với người phụ nữ này!

“Dương Thành...”

Hoàng Ngân e lệ gọi tên anh, xin anh khoan dung: “Đừng, đừng như vậy...”

Đáy mắt cô nhuộm lớp sương mù dày đặc.

Cô xấu hổ khi bản thân lộ liễu xuất hiện trước mắt anh.

Hoàng Ngân chỉ cảm thấy một luồng điện nóng bỏng bùng lên từ bụng dưới, lan ra mỗi tắc da thịt trên người cô...

Nóng! Nóng chết người!

Mồ hôi đầm đìa chảy xuống trán làm ướt sợi tóc của cô...

Trong nháy mắt, trong xe tràn ngập hơi thở ham muốn.

“Dương Thành, đừng... đừng...”

Quá nhanh, cô có chút không chịu nổi.

“Đừng cái gì?”

Giọng Cao Dương Thành khàn khàn hỏi cô: “Không thích tôi chơi cô như vậy sao?”

Anh hỏi một cách xấu xa, thậm chí còn... tệ hại hơn!

Hoàng Ngân chỉ cảm thấy nhục nhã không chịu nổi: “Đừng, đừng...”

Cơ thể vì ngượng ngùng mà mất tự nhiên, nhưng nhanh chóng mềm nhũn dưới ngón tay anh, rõ ràng muốn cự tuyệt, lại không có chút lực ngăn cản động tác của anh.

Cô không biết rốt cuộc mình thực sự không thể dùng lực, hay là... vốn dĩ không muốn dùng lực!

Cao Dương Thành thích cô như vậy, đáng vốc mảnh mai nhỏ bé như chú dê nhỏ đợi làm thịt.

Anh xấu xa nâng cằm của Hoàng Ngân, để cô nhìn vào mắt anh, để khoái cảm trong mắt cô hiện ra trong mắt anh không chút che giấu.

truyện được cập nhập trên app mê tình truyện

“Cô không thích tôi đối xử với cô như vậy sao?” Anh hỏi cô một cách mờ ám

“Không... Không thích...”

Hoàng Ngân đỏ mặt, tỏ ra bần lĩnh.

Cao Dương Thành cười khê, giễu cợt cô: “Còn tỏ ra bần lĩnh. Rõ ràng cô rất thích...”

“Không hề.”

Hoàng Ngân ngượng ngừng phủ nhận.

“Ồ, vậy sao?”

Cao Dương Thành nói rồi càng tệ hại hơn, bàn tay xấu xa lại sờ mó.

“A...”

Hoàng Ngân kêu lên sợ hãi.

Khóe mắt co rút, lông mi chớp nhẹ vương đầy nước trông rất đáng thương.

Cô thực sự sắp khóc!

“Thực sự không thích tôi đối xử với cô như vậy sao?”

Giọng nói khàn khàn của Cao Dương Thành vang lên bên tai Hoàng Ngân.

Anh vẫn không cam lòng hỏi cô.

“Nhưng phía dưới người cô... đã cho tôi đáp án chân thực.”

“Lưu manh!”

Hoàng Ngân đỏ mặt mắng anh.

Lại đột nhiên bị anh ôm lấy, đặt ngồi trên tay lái.

“Anh... anh muốn làm gì?”

Cô mắt đỏ, xấu hổ nhìn anh chằm chằm: “Mau thả tôi xuống, sắp làm bẩn xe rồi...”

“Không thả.”

“Ư... Dương Thành, anh... anh làm gì vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Bài học bốn năm trước

Cô thực sự sắp không chịu nổi!

“Dương Thành, tôi... tôi không chịu nổi...”

Hoàng Ngân đỏ mặt, nước nở cầu xin anh buông tha, mười ngón tay trắng bệch bấu lấy vai anh, kích động nắm chặt.

“A...”

Hoàng Ngân thét chói tai, cuối cùng không chịu được ồa khóc.

Mười ngón tay trắng bệch của cô bấu chặt vai của Cao Dương Thành.

Thậm chí móng tay còn bấm sâu vào cơ bắp rắn rỏi của anh mà Hoàng Ngân lại không hề hay biết.

Trên khuôn mặt thanh tú lúc này đều là sự sung sướng và thoải mái, càng nhiều hơn là sự mong chờ.

Cô thua thiệt... bị anh làm cho lên đỉnh.

Hoàng Ngân mắc cỡ trốn vào trong ngực anh, khóc hu hu.

Cảm giác lúc này thực sự quá thoải mái, khiến cô không kiềm chế được muốn kêu, muốn chảy nước mắt...

Cho dù rất nhục nhã, lại không thể không thừa nhận, cô thích như vậy.

Thực ra, so với sự không thích ứng của Hoàng Ngân, Cao Dương Thành anh cũng không khá hơn chút nào.

Trên thái dương đã sớm toát đầy mồ hôi.

Không ngờ rằng cảm giác tiến vào cơ thể cô sau bốn năm lại càng chết người hơn lần đầu tiên!

“Nghe lời đi...”

cập nhập trên app mê tình truyện

Giọng của Cao Dương Thành khàn đến mức có chút không thực.

“Nhưng tôi thực sự rất khó chịu...” Đôi mắt Hoàng Ngân ửng đỏ, khuôn mặt ảm ức.

Cao Dương Thành cảm thấy mình sắp điên rồi, sắp điên vì khoái cảm đã lâu lắm rồi mới gặp lại.

“Tôi sẽ cố gắng dịu dàng hơn một chút...”

Đã đến mức này rồi, nếu để anh ra ngoài hiển nhiên là không thể nào.

Bỗng nhiên “teng reng reng...”

Chuông điện thoại dồn dập vang lên trong túi xách của Hoàng Ngân.

“Điện... điện thoại của tôi...” Hoàng Ngân vươn tay tới chỗ ghế lái phụ muốn lục túi xách của mình.

“Bây giờ không phải là lúc nghe điện thoại!”

Hoàng Ngân cảm thấy mình sắp vỡ tan, lục phủ ngũ tạng trong cơ thể có cảm giác như sắp bay ra ngoài.

Cao Dương Thành nằm xuống ghế dựa, để Hoàng Ngân ngồi trên người mình, khán khán đổ dành cô: “Nếu cô đã không thích cảm giác lúc này, vậy thì để cô tự làm, cô muốn làm thế nào thì cứ làm thế đó...”

Hoàng Ngân không dám nhìn anh, nhẹ nhàng nũng nịu: “Tôi không biết...”

“Không biết?”

Cao Dương Thành bật cười.

Bỗng nhiên nhớ tới Đoàn Vũ Đạt, nhưng ý nghĩ đó chỉ xẹt qua trong đầu anh, anh không muốn nghĩ đến điều khiến anh phiền lòng trong lúc này.

Tối nay, chỉ có anh và cô!

“Bốn năm trước đã dạy cô, lại còn không biết.”

“...”

Bài học bốn năm trước đã sớm quên sạch rồi!

Cao Dương Thành híp mắt, khoe miệng nở nụ cười, dịu dàng đổ dành cô: “Tới đây, ngồi lên thất lưng của tôi.”

“Tôi... tôi không muốn...”

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 79: Tự làm tự chịu

Sợi tóc đen rơi nghiêng vương trên bờ vai trắng nõn của cô, giọt mồ hôi rơi trên tóc cô, dính vào trán rất gọi cảm

Cô như vậy càng khiến Cao Dương Thành say mê, ý muốn chiếm hữu cô càng cao!

Hoàng Ngân khóc xin buông tha: “Dương Thành, xin anh... ư ư...”

Dường như cả lục phủ ngũ tạng của cô đều bị anh đâm vào!

Thực sự muốn chết!

“Trời ơi!”

Hoàng Ngân cảm giác mình thực sự sắp bị anh phá hủy!

Tên khốn này! Bốn năm không gặp, sao lại trở nên thô lỗ như vậy!

Cuối cùng.

Truyện được cập nhập trên app mê tình truyện !

Anh, không còn trong cơ thể...

Cũng có nghĩa, lần này, cô thất bại!

Cả người Hoàng Ngân suy sụp nằm sấp trên ghế như một đồng bùn nhão, không có chút sức lực...

Việc này đúng là công việc chân tay nặng nhọc.

Cơ thể mệt mỏi, thở hổn hển, cổ họng khô, thật sự không làm nổi kiểu vận động kịch liệt toàn thân như vậy.

Nhất là bị người đàn ông này... đòi nửa cái mạng của cô!

Cao Dương Thành chống tay đỡ cơ thể cường tráng khỏe mạnh của mình, cố gắng không đè lên cô, ngón tay thon dài vuốt mái tóc dài ướt đầm của cô, giúp cô vén tóc ra sau tai, chân mày hơi nhíu lại, khoe miệng nở một nụ cười nhẹ: “Một muốn chết rồi sao?”

Hoàng Ngân mắc cỡ vùi khuôn mặt vào khuỷu tay, hừ một tiếng như trả lời.

Cao Dương Thành khẽ cười, cúi người, cúi đầu lên lên bờ vai mềm mại của cô một nụ hôn yêu thương: “Nằm đi, nghỉ ngơi một chút...”

Đột nhiên, hông chợt thắt lại, cơ thể nhẹ bẫng, Cao Dương Thành nhấc hai chân, ôm ngang người cô vào lòng.

“Anh... anh làm gì vậy?”

Hoàng Ngân kinh ngạc nhìn anh, ngượng ngùng giãy giụa trong ngực anh một lúc mới phát hiện không biết từ lúc nào, anh đã mặc xong quần áo.

Động tác mặc quần áo của anh có phải hơi nhanh không.

Hoàng Ngân cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng đang nhìn trên cơ thể mình của anh, gò má của cô càng nóng hơn.

Khoảnh khắc đó, cô nhìn thấy rõ ràng đốm lửa ham muốn trong mắt anh, nếu anh muốn làm nữa, cô nhất định sẽ mất luôn nửa cái mạng còn lại.

Hoàng Ngân vươn tay cầm lấy áo ở ghế lái phụ, lại bị Cao Dương Thành vén lên, sau đó, một tấm chăn dày bọc lấy cơ thể đồ ùng của cô, giọng nói trầm ổn ngang ngực của anh vang lên trên đỉnh đầu: “Quần áo bẩn rồi, nút cũng rách mất, không mặc nữa.”

Anh còn dám nói, đây không phải là kiệt tác của anh chấc?

Hoàng Ngân bĩu môi: “Anh cũng không thể để tôi bọc trong cái chăn này về nhà chứ?”

“Không có lệnh của tôi, cô không được đi đâu cả.”

Cao Dương Thành đặt Hoàng Ngân xuống ghế lái phụ.

Ngang ngược!

Hoàng Ngân không vui trừng mắt nhìn anh: “Tôi phải về nhà.”

“Bọc chăn về ả?” Cao Dương Thành bình thản nhủ mảy.

Hoàng Ngân nhủ mảy: “Anh phải nghĩ cách cho tôi!”

Anh ta đúng là tội đáng muôn chết.

“Ừ.”

Cao Dương Thành anh lại đồng ý.

Hoàng Ngân kinh ngạc nhìn anh.

“Về nhà tôi.” Cao Dương Thành thưởng cho cô ba chữ, lúc cô đang muốn lên tiếng phản bác, anh chặn lại: “Về nhà tôi tắm rửa sạch sẽ trước, đây là cách duy nhất cho cô.”

Anh nói thực sự rất đúng.

Cô bây giờ...

Ừm, toàn thân nhóp nhép, hơn nữa còn đau nên thực sự cần gấp một bồn tắm thật to, để cô ngâm mình thoải mái trong nước ấm, làm dịu cơ thể mệt mỏi.

Cho nên, Hoàng Ngân ngoan ngoãn nghe lời.

Cao Dương Thành ngồi ở ghế lái phụ, nhìn một mớ hỗn loạn trên ghế tài xế có chút khổ não.

Hoàng Ngân mắc cỡ đỏ mặt, tránh đi chỗ khác, căn bản không dám nhìn.

Trong lòng lại âm thầm cười trên nỗi đau của người khác, hừ! Nhìn đi, đây gọi là tự làm tự chịu!

Ai bảo anh chạy theo xu hướng, phải làm chuyện này ở trong xe!

“Làm sao đây? Toàn bộ đều là của cô...”

Cao Dương Thành nghiêng đầu, về mặt vô tội nhìn Hoàng Ngân, đáng về vô hại cứ như anh mới là người bị hại của chuyện này!

Bác sĩ Cao à, anh cũng ít có giả vờ nhì!

Hoàng Ngân bọc chăn ngồi dậy, chỉ vào từng vũng dịch nhỏ, đỏ mặt, không phục cãi lại: “Vũng dịch kia rõ ràng là của anh.”

“...”

Vấn đề bọn họ thảo luận toàn là 18+.

Cao Dương Thành nhướn mày, khoe miệng nở nụ cười ấm áp, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, xoa xoa trong tay mình, khẽ găt đầu: “Đúng, là của hai chúng ta...”

“...”

Lưu manh!

Một câu nói lập tức khiến gò má của Hoàng Ngân ửng đỏ, tím đập hệt một nhịp.

Cô xấu hổ rút tay ra khỏi tay anh, ngà người trên ghế, nhắm mắt ngủ.

Tình hình bên chỗ ghế tài xế, hừ hừ! Anh tự lo đi!

...

Khi rèm cửa sổ xe được kéo lên, bên ngoài đã tối đen.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 80: Nguyên liệu bữa sáng

Hoàng Ngân không khỏi thở phào nhẹ nhõm, cũng không biết tại sao, cô cảm thấy trong lòng mình thoải mái hơn.

Xe chạy thẳng về nhà anh, Hoàng Ngân thật sự quá mệt, nằm trên ghế ngủ say.

Hoàng Ngân không biết rốt cuộc mình đã ngủ bao lâu, lúc trở mình tỉnh lại, cảm thấy dưới thân mềm mại, nhưng trong lòng như bị thứ gì đó đè, mắt thẳng băng, hơi nặng.

Cô mơ màng mở mắt ra mới phát hiện mình nằm trên chiếc giường nước lớn của Cao Dương Thành.

Xuyên qua ngọn đèn vàng ấm áp, in vào mắt Hoàng Ngân là khuôn mặt anh tuấn lúc ngủ của Cao Dương Thành.

Gương mặt của anh vui vào trong lòng Hoàng Ngân, tay vươn ra ôm cô thật chặt, yên tâm nằm trên ngực của cô, ngủ rất thoải mái.

Anh như vậy khiến Hoàng Ngân hơi động lòng.

Sự dịu dàng nhẹ nhàng tràn ra đôi mắt, cô không tự chủ vươn cánh tay nhỏ bé muốn chạm vào khuôn mặt được cô khắc sâu trong đáy lòng, nhưng không ngờ tay vừa chạm vào trán anh, người đàn ông trong ngực cánh gác tỉnh lại.

Đôi mắt sâu thẳm mở ra, ánh mắt như con gió khóa lấy cô.

Đôi mắt tinh táo không hề buồn ngủ, Hoàng Ngân gần như nghi ngờ người đàn ông này chỉ giả vờ ngủ mà thôi.

Hoàng Ngân như kẻ làm chuyện xấu bị bắt tại trận, chặt vật thu tay về, có chút không được tự nhiên, khóe miệng lúng túng cười: “Tình... tình rồi à?”

Cao Dương Thành nhìn cô có ý khác, ánh mắt nhìn vào ngực của cô, trong phút chốc, đôi mắt co lại.

Ban đầu Hoàng Ngân hơi sững sốt, theo tầm mắt của anh nhìn sang, mặt cô đỏ lên, nắm chặt chần trong lòng, bực lấy cơ thể đó ửng của mình, tức giận trừng mắt nhìn anh: “Nhìn cái gì vậy!”

“Đói bụng.” Anh nói với cô.

Sau đó, anh nhéo khuôn mặt đỏ như trái cà chua của Hoàng Ngân: “Tắm rửa xong thì nấu cơm cho tôi.”

Động tác nhỏ vô ý của anh rất giống các cặp đôi đùa nhau, khiến trái tim Hoàng Ngân loạn nhịp.

Hoàng Ngân giả vờ bình tĩnh, bấu môi, không vui nói: “Tôi cũng không phải giúp việc của anh.”

“Người tình không phụ trách vấn đề no bụng sao?” Anh nhéo mắt hỏi cô.

Hoàng Ngân tránh mặt đi, không nhìn anh.

Cô không quen lắm với hai chữ người tình này.

Cao Dương Thành xấu xa nhếch miệng, ngón tay treu đùa vuốt ve gò má của cô, vuốt từ trán xuống cằm: “Nếu cô không thể giải quyết được vấn đề no bụng, tôi đành để cô giải quyết vấn đề no đủ trên người tôi trước!”

Hoàng Ngân trừng mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, cuốn chăn lăn ngay xuống giường, đầu hàng nói: “Được rồi được rồi, anh đừng làm loạn, tôi nấu cơm cho anh không được sao?”

“Được.”

Anh hip mắt mỉm cười.

Sau khi ăn no mới có thể phát huy trên giường tốt hơn.

“Có thể cho tôi mượn bộ đồ mặc không?”

Hoàng Ngân quần chân, đứng ở đầu giường hỏi anh.

Cao Dương Thành nhắm mắt, nằm trên gối thoải mái ngủ, chỉ nói: “Cô đi vào phòng thay đồ tùy ý chọn một bộ đi.”

“Ừ...”

Hoàng Ngân ôm chăn, ngơ ngác đi về phía phòng thay đồ.

Tắm rửa xong, mặc áo sơ mi trắng của anh, lúc đi ra từ trong phòng tắm, cũng đã không thấy hình bóng của Cao Dương Thành.

Cô hoài nghi ra khỏi phòng ngủ, vừa vào phòng khách, đã thấy anh xách hai túi đồ nguyên liệu tươi từ bên ngoài đi vào.

Hoàng Ngân kinh ngạc nhìn anh: “Anh đi mua thức ăn?”

Cao Dương Thành không trả lời câu hỏi của Hoàng Ngân, chỉ xách nguyên liệu nấu ăn đặt trên bàn trong phòng bếp.

Hoàng Ngân thuận tay ném khăn lông trên ghế sofa, vội vàng vào phòng bếp kiểm tra nguyên liệu anh mua được.

“Không cần kiểm tra đâu.”

Cao Dương Thành ôm lấy cô, dẫn cô vào phòng khách, cơ thể dựa vào tay vịn trên sofa, tiện tay cầm khăn lông trên sofa lau tóc ướt cho Hoàng Ngân, giải thích: “Mấy món này là tôi bảo vợ chú bảo vệ đi chọn giúp.”

Hoàng Ngân nghẹn họng trân trối nhìn anh, vậy cũng được sao?

Tay của Cao Dương Thành cách lớp khăn lông thô lỗ xoa xoa vào vò đầu của Hoàng Ngân, khiến đầu cô xù như lông chó bay lung tung.

Nhưng không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, Hoàng Ngân không ngăn cản hành động của anh, thậm chí, đáy lòng còn có chút lưu luyến sự dịu dàng một cách thô bạo này.

Đầu dựa vào bàn tay to của anh, đáy lòng tràn ra sự rung động ầm áp...

Trong nháy mắt dường như nhiệt độ trong phòng tăng cao hơn, gương mặt hơi nóng một cách khó hiểu.

Nước được lau khô, Cao Dương Thành vỗ lưng Hoàng Ngân: “Lấy máy sấy sấy khô tóc đi.”

“Cũng khô rồi, tôi đi nấu ăn trước.”

Hoàng Ngân nói rồi đi về phía phòng bếp, lại bị Cao Dương Thành ôm eo kéo về.

Cô quay đầu, không hiểu nhìn anh.

Chỉ thấy gương mặt đẹp trai của Cao Dương Thành không biết đã trầm xuống từ lúc nào, môi mòng hơi mấp máy: “Sấy khô tóc trước đã.”

Giọng nói dù bình thản, lại lộ ra sự ngang ngược.

Hoàng Ngân tự biết không lay chuyển được anh, đành ngoan ngoãn trở về phòng tắm trong phòng ngủ cầm máy sấy tóc.

Lúc xoay người định ra khỏi phòng tắm, mới đi tới cửa, đột nhiên cảm thấy có một bóng đen như Thái Sơn áp sát cô.

Đập vào mắt là lồng ngực rắn chắc màu lúa mạch, cơ bắp chạy thẳng đến phần bụng gợn cảm của anh, phần bụng được chiếc khăn tắm trắng quấn nửa người càng thêm mờ ám, khiến Hoàng Ngân không thể nào rời mắt.

“Chưa nhìn đủ hả?”

Phút chốc, giọng trầm thấp như cười như không vang lên trên đỉnh đầu của Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân lúng túng, đỏ mặt, ngẩng đầu nhìn anh, trừng mắt: “Tôi còn chưa tổ cáo anh quyền rũ tôi đó!”

Anh lại còn định đánh phủ đầu.

Hoàng Ngân nói xong, chợt dạ muốn chạy.

Nhưng, bước chân chỉ mới lướt qua anh, đã cảm thấy eo thắt lại, cả người đã bị anh ôm vào ngực như gồng cùm.

“Cao Dương Thành, anh muốn làm gì?”

Hoàng Ngân đưa lưng về phía anh, hai chân lơ lửng trên không trung, đập loạn xạ

“Muốn cô.”

Giọng nói khàn khàn trầm thấp vang lên sau lưng cô.

Hoàng Ngân giật thót, gương mặt nóng rực, chuồng cánh giác trong lòng reo um sùm, ngay cả hơi thở cũng bắt đầu có chút không thông: “Anh chớ làm loạn, không phải vừa này chúng ta mới...”

“Bốp...”

Chưa kịp nói xong, không ngờ cái mông nhỏ chỉ mặc mỗi quần lót của Hoàng Ngân đã bị Cao Dương Thành đánh một cú.

Tuy đánh rất nhẹ, thậm chí còn có chút trêu đùa, Hoàng Ngân lại cố ý đánh trống lảng kêu lên: “Cao Dương Thành, anh đánh tôi! Anh ức hiếp tôi!”

“Ừ, tôi thấy hình như sự ức hiếp này vẫn không đủ.”

Hơi thở nóng rực phả vào tai Hoàng Ngân, xấu xa thì lắm một câu, bàn tay to lại sờ mó cái mông nhỏ của Hoàng Ngân, tiến thẳng vào trong quần lót.

“A...”

Hoàng Ngân kinh ngạc kêu to.

Bàn tay nóng bỏng đã bóp chặt một bên mông của cô, năm ngón tay vân vê, cố ý trêu đùa cô.

Hoàng Ngân thẹn đến mức muốn chui xuống đất, đôi chân lơ lửng trên không khua loạn xạ, muốn thoát khỏi sự giam cầm của anh, nhưng lại không thể lay chuyển sức lực của anh, thậm chí khi càng giãy giụa, bàn tay to đáng ghét trên mông còn tệ hại hơn.

Mãi đến cuối cùng...

Cánh tay dài tìm kiếm, sờ đến nhụy hoa của cô.

“Ừm...”

Khoái cảm bất thành linh kích thích, cơ thể đang giãy giụa của Hoàng Ngân chợt cuộn tròn, cũng không dám động đậy lung tung, thở hổn hển, bắt đầu mềm giọng xin anh buông tha: “Cao Dương Thành, thả tôi ra được không?”

“Ừ.”

Cao Dương Thành trầm ngâm trả lời Hoàng Ngân.

Rõ ràng là đồng ý, nhưng động tác bốn cột giữa các ngón tay không hề có ý muốn dừng lại.

Bởi vì, tất cả những động tác đều khiến người ta không cảm lòng nổi.

“Cao... Dương Thành...”

Hoàng Ngân cắn môi, gọi tên anh, cặp mông run rẩy bị ngón tay anh kích thích.

“Ừm um...”

Anh không dừng, mà cô... dường như cũng không có lòng dạ kêu dừng.

Thậm chí cùng với sự ma sát tăng nhanh của anh, hai chân của Hoàng Ngân đã lặng lẽ tách ra từ lúc nào...

Ở nơi đó, nước nói không ngừng tuôn ra, thấm ướt ngón tay của Cao Dương Thành.

Làm sao đây? Cơ thể của cô đã có phản ứng rõ ràng dưới sự trêu ghẹo của Cao Dương Thành.

“Có muốn không?”

Cao Dương Thành ôm cô áp sát vào ngực mình, đầu lưỡi ẩm ướt tai Hoàng Ngân, khàn khàn hỏi cô.

“Không... không muốn...”

Hoàng Ngân bướng bỉnh, không chịu khuất phục.

Cơ thể lại càng hưng phấn, trống rỗng vì sự trêu ghẹo của anh.

Ở nơi đó ngày càng ẩm ướt...

“Không thành thật!”

Cao Dương Thành cười, khàn giọng mắng cô.

Nói rồi, anh đặt Hoàng Ngân trên sàn nhà, bàn tay to lại nhẹ nhàng thưởng cho Hoàng Ngân một cú đánh vào mông

Đề eo cô, nghiêng về phía trước, sau đó thô bạo vươn tay xé đôi quần lót của cô, khiến chúng tuột xuống theo đôi chân của Hoàng Ngân, rơi trên mặt đất.

“Luuu mạnh!”

Truyện được cập nhập trên app mê tình truyện !

Hoàng Ngân nhìn quần lót của mình vương vãi, không nhìn được đó mặt mắng ra tiếng, nhưng đáp lại cô là sức mạnh trên lưng, cô bị anh đè rạp xuống, ép buộc nhụy hoa của cô phải chống đỡ sự dâng trào của anh.

Hoàng Ngân kêu lên, hoảng sợ chống bàn tay nhỏ bé trên cửa thủy tinh, in rõ mười đầu ngón tay.

Vẫn chưa kịp chuẩn bị, đã cảm thấy một luồng nhiệt tách huyết hoa khít chặt của cô ra, sau đó ngang ngược đẩy vào, Cao Dương Thành đã đẩy vật mạnh mẽ của mình vào nhụy hoa ẩm ướt của cô, không sót lại một chỗ trống

“A...”

Hoàng Ngân co rúm người, hai chân kẹp chặt, run lẩy bẩy như sắp không đứng vững.

Tay Cao Dương Thành ôm lấy mông cô, mạnh mẽ xông vào từ sau lưng cô, đến nơi sâu nhất trong cơ thể Hoàng Ngân.

Mỗi một lần tấn công đều khiến cô không chịu nổi hét lên, hai chân càng run dữ dội.

Nhưng, dù như vậy cũng không thể thỏa mãn ham muốn của Cao Dương Thành.

“Hoàng Ngân, còn có thể sâu hơn chút nữa...”

Anh khàn khàn nói, tay nâng chân phải của Hoàng Ngân khiến cô mở rộng hai chân đến mức tối đa, đón lấy đợt tấn công sâu hơn, mạnh mẽ hơn.

“Trời ơi...”

Hoàng Ngân rung rung thờ hồn hển.

Tư thế này quá sâu, quá kích thích, mỗi lần xông tới dường như đều chạm vào nơi nhạy cảm của cô, khiến cô không nhịn được liên tục hét chói tai.

Sâu quá, nóng quá, khiến cơ thể Hoàng Ngân co rúm, màu đỏ rực bao phủ cơ thể trắng nõn của cô.

Cô thờ gấp lên tiếng: “Dương Thành, tôi... tôi không đứng nổi...”

Câu nói kích thích vừa thốt ra, cơ thể của Hoàng Ngân mềm nhũn ngã xuống.

Cũng may có một cánh tay sẵn chắc đón lấy cô kịp lúc, không đợi cô phản ứng kịp, đã ôm ngang cô ra khỏi phòng tắm.

Hoàng Ngân như một con thú nhỏ đáng thương, cơ thể bất lực cuộn trong lòng Cao Dương Thành, thân dưới vẫn không ngừng co rút run rẩy vì sự hưng phấn ban nãy.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Quái vật ăn người

Chất lỏng nóng bỏng trong cơ thể vẫn không ngừng chảy ra ngoài theo bờ móng của cô rồi nhỏ xuống chiếc thảm ba tư màu trắng, khiến Hoàng Ngân đỏ mặt ngay lập tức, vùi đầu sâu vào lòng ngực anh, xấu hổ đến nỗi không ngẩng đầu lên được nữa.

Hoàng Ngân chợt cảm thấy phía sau lưng mềm mại, Cao Dương Thành đã để cô nằm trên chiếc giường lớn, còn không đợi cô thở ra thì cơ thể trắng kiện đã như ngọn núi áp đến che lấy cô rồi.

Cao Dương Thành híp hờ đôi mắt, mắt sáng quắc nhìn cô gái bởi vì anh mà mặt mày ửng hồng đang nằm dưới cơ thể mình, khóe miệng anh cười tà, ngón tay xấu xa mò xuống phía dưới sờ vào phần dưới cơ thể của cô, nhũn nhũn mấy rồi tâm tác nói: “Cơ thể em vẫn luôn thành thật hơn miệng em nhiều đấy”

Hoàng Ngân xấu hổ kẹp chặt hai chân muốn tránh khỏi sự bốn cột của anh, nhưng không ngờ lại đối lấy sự chế giễu không chút kiêng dè nào của Cao Dương Thành: “đã đến nước này rồi em không sợ bản thân mình nghẹn đến hổng sao.”

“Lưu manh”

Hoàng Ngân muốn đá anh.

Thật sự không thể hiểu được là, người đàn ông này bình thường mặc dù miệng hay nói lời cay đắng một chút nhưng ít ra về ngoài khá đoan chính, ai ngờ đến trên giường lại lộ ra bản tính thú vật quá đáng đến vậy, giống như đã trở thành một tên vô lại bị ôi vậy chứ.

Hoàng Ngân còn muốn nói gì chợt chân bị mở rộng, bị Cao Dương Thành nâng cao lên vai anh, còn không đợi Hoàng Ngân thích ứng tư thế này thì bị vọt mạnh vào, một lần lại một lần đâm thật sâu xò xuyên qua người cô.

“Ưm um”

Shit

Người đàn ông này nhất định phải làm thô bạo, hăng đến như vậy sao chứ.

Hoàng Ngân cảm thấy mình rất nhanh sẽ bị anh đâm thủng mất thôi.

“Không nỡ để em nghẹn lâu muốn hổng rồi, cho nên, cho dù tôi có trở thành lưu manh thì có hề gì đâu, ha!”

Cao Dương Thành cười khẩy nói xong, bóp chặt hai chân trắng nõn của Hoàng Ngân rồi điên cuồng rong ruổi dong đưa trong cơ thể cô.

“Ưm um um”

“A a”

Hoàng Ngân thấy mình như sắp điên thật rồi, xưa nay cô không biết rằng sức lực của người đàn ông này lại gây ngạc nhiên đến vậy đó.

Nhất thời tiếng nước theo âm thanh va chạm trứu ra sấp vào, và hai giọng thờ dốc nặng nề liên tiếp vang lên trong phòng ngủ, hòa thành một âm luật gọi tình ước át kiểu điểm.

Cả căn phòng ngủ mờ mịt đã ù ảm thân thể và tâm hồn trống rỗng bốn năm trời của cả hai người.

Một trận lâm tình không biết đã kéo dài mất bao nhiêu tiếng. Từ phòng tắm đến trên giường, rồi quay trở lại phòng tắm ngấm mình tắm uyên ương, Hoàng Ngân mới được Cao Dương Thành hoàn toàn buông tha.

Cơ thể cô mềm nhũn nằm phịch ở trên giường, cả người đã hoàn toàn không đứng dậy được nữa.

Cao Dương Thành tay chống cằm, khuôn mặt tuấn tú nghiêng nhìn Hoàng Ngân đang nằm bên cạnh, ngón tay vô hình hay cố ý vuốt nhẹ chơi đùa lần tóc mai của cô, lưu luyến với mùi thơm đặc thù trên cơ thể cô.

Ngắm nhìn vẻ mặt ngây thơ đang say giấc nồng, khóe miệng anh không nhịn được cười nhẹ.

Rõ ràng đã là một người đàn ông trưởng thành 27 tuổi, nhưng khi vừa gặp cô thì việc lâm tình khiến anh như trở về thời kỳ dậy thì đầy xung động mà xen lẫn hồ đồ, lập đi lập lại muốn có một lần rồi lại một lần, thậm chí cũng không cảm thấy đối bụng.

up trên app mê tình truyện

Hoàng Ngân mơ mơ màng màng mở mắt ra, giọng nói mềm mại iu xù hỏi anh: “mấy giờ rồi”

“hơn mười giờ”

“hà”

Hoàng Ngân nghe thấy liên loạt một cái bật ngồi dậy từ trong chăn. Lộ ra đôi gò bồng đảo trắng nắn nắn, cô vội lấy chân che lại ngực mình lo lắng nhìn quanh bốn phía: “Túi xách của tôi đâu rồi”

Cao Dương Thành dường như lo lắng cô sẽ rời khỏi đi mất, ngồi dậy liền một tay ôm eo nàng để ngồi trong vòn tay mình, cuối đầu trầm giọng hỏi: “Sao vậy.”

“Điện thoại của em còn để trong túi.”mặt Hoàng Ngân đầy gấp gáp.

“Đây.”

Cao Dương Thành cầm lấy chiếc điện thoại trên tủ đầu giường ngay bên cạnh, đưa cho Hoàng Ngân: “đồ chuông mấy lần, tôi nhìn qua đều là mẹ em gọi đến, thấy em ngủ rất sâu liền không đánh thức em dậy.”

“Ngay rồi.”

Hoàng Ngân chớp lấy điện thoại nhìn sơ thì thấy mười cuộc gọi không được nhận từ mẹ mình, tay nhỏ nắm lại cốc mạnh vào cái đầu của mình: “Mẹ em nhất định sẽ không tha cho em mất”

CHƯƠNG 81: QUÁI VẬT ẨN THỊT NGƯỜI(2)

Cao Dương Thành cầm lấy bàn tay trắng ngần của cô để xuống, lông mày lười mác cau lại, vẻ mặt khá khó coi: “bình thường đều thích đưa đầu ra để trút giận à.”

Hoàng Ngân chep miệng, dặn dò anh: “em gọi điện thoại cho mẹ trước đã, anh không được cãi tiếng đâu đấy.”

Cao Dương Thành chớp mí rậm, không trả lời chỉ ngậm ung thuận.

Hoàng Ngân bấm gọi điện thoại rồi mới hít sâu một hơi điều chỉnh tâm trạng khản trương của bản thân, không ngờ đầu dây bên kia lập tức bấm nhận, Hoàng Ngân còn chưa trở lại bình thường liền bị tiếng mắng tới tấp của mẹ cô ập tới thông qua điện thoại truyền đến: “Đỗ Hoàng Ngân, cánh chị cứng cáp rồi, đi xem mắt mà dẫn theo hai người đàn ông đến làm loạn, còn làm nhục người ta một trận, chị nói ngay cho tôi biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Giọng nói vô cùng gắt gỏng của Trần Lan truyền từ điện thoại ra, Hoàng Ngân vì suy nghĩ cho mầng nhĩ liền vô ý thức để điện thoại ra xa một chút.

đợi đến giọng bà nói xong, Hoàng Ngân mới đặt điện thoại bên tai: “Mẹ à, nghe con giải thích trước đã.”

“Được, chị cứ nói để tôi nghe xem chị có thể nói bừa ra chuyện gì”

“Sự việc thật ra là như vậy, cái ông Phạm Thái nọ vừa gặp mặt liền động tay động chân đối với con gái mẹ rồi...”

Lời giải thích của Hoàng Ngân còn chưa nói xong liền bị Trần Lan ngắt lời: “Đỗ Hoàng Ngân, chị sao lại không có văn hóa như vậy, đi mắng người ta là thùng com, khó trách người ta giận dữ đến vậy.”

Hoàng Ngân tròn trắng mắt nhìn trời, bó tay: “Mẹ à, tên người ta vốn gọi là Phạm Thái, Phạm trong phạm vi, Thái trong thái bình.”

“...”

Sau đó, trong điện thoại, sự trầm mặc trôi qua rất lâu.

Đến nỗi Hoàng Ngân đang hoài nghi có phải mẹ cô đang trốn vào một góc ghen ghen cười rồi hay không.

“Sau đó thì sao”

Rất lâu thì đầu dây bên kia mới vang lên giọng nói nghiêm nghị của Trần Lan.

“Sau đó” Hoàng Ngân bĩu môi, uất tức rồi tiếp tục nói: “sau đó ông ta vừa nói vừa sờ tay con, còn nói cái gì mà sẽ cưới con về nhà sinh con cho hắn, mẹ nói xem con có phải là công cụ dùng để sinh con đâu, hắn ta sao có thể vô văn hóa đến vậy, đúng không ạ.”

Hoàng Ngân nói đến đây liền thấy bên eo bị xiết chặt, cơ thể yếu đuối bị Cao Dương Thành ôm vào vòng tay anh.

Hành động này giống như tuyên bố, thông báo cho người trong lòng rằng, Đỗ Hoàng Ngân cô, ngoại trừ sinh con cho Cao Dương Thành anh thì tất cả người đàn ông khác đừng hòng mơ tưởng tới.

Khuôn mặt của anh, tham lam vào vào vọ xát cổ Đỗ Hoàng Ngân, người được hương tóc nhàn nhạt và mùi thơm cơ thể đặc thù nơi cô, không nhìn được xiết chặt cánh tay, hơi hé miệng, hàm răng trắng nhẹ nhàng gặm một cái lên đôi vai gầy trắng nõn nà.

Tựa hồ chỉ gặm một cái không thỏa mãn được ham muốn trong anh, thế là tiếp tục gặm nhắm lần 2, rồi lần 3...

Mỗi lần gặm đều gặm nhẹ giống như gãi ngứa vậy, xẹt qua trên làn da cô, chọc Đỗ Hoàng Ngân không nhìn được động đậy cổ suýt chút nữa liền cười ra tiếng.

Cô bệu bệu nghiêng đầu, môi động đậy nhắc nhở anh: “Đừng nghịch”

“Tôi dói.”

Anh khẽ nói, dùng giọng mà Trần Lan trong điện thoại không thể nghe thấy được ừy khua thì thảo một câu, vui đầu trên bà vai Đỗ Hoàng Ngân, thoát giống như đứa con nít nghịch ngợm còn đang không ngừng chơi đùa gặm nhắm cô.

Hoàng Ngân hết nói nổi

Nhưng cô còn chưa quên mẹ cô đang nổi giận bên kia điện thoại, lỡ bị bà ấy phát hiện cô đang ở cùng một chỗ với Cao Dương Thành vậy liền chết rất thể thảm: “Mẹ à, cả sự việc đều là con và ông ta không vừa mắt nhau, còn cụ thể thì đợi về nhà sẽ báo cáo cho, mẹ thấy được không.

“Hừ! Vậy con nói xem hai người đàn ông mà chính miệng ông ta nhắc đến là ai?”

Trần Lan ngoài miệng thì tức giận hỏi nhưng trong lòng sớm đã tiêu tan tức giận, nghe di Trương nói Hoàng Ngân dẫn theo hai người đàn ông, còn rất thân thiết với một người trong đó liền khiến tâm tình Trần Lan bà như nở hoa rồi.

Thì ra con gái bà mỗi lần đều cự tuyệt đi xem mặt là do đã sớm trúng ý người khác chỉ là chưa bao giờ đề cập qua với người nhà mà thôi.

“Mẹ à, đừng nghe người ta nói mò, hai người đó chỉ là bạn bè bình thường, ngẫu nhiên gặp mặt khi con đi xem mắt mà thôi, bọn họ thấy Phạm Thái động tay động chân với con nên ra tay nghĩa hiệp “rút đao giải cứu” mà thôi.”

Đương nhiên là Hoàng Ngân đang nói dối.

Hai người kia không phải là loại người sẽ rút đao giải cứu, bọn họ là cái loại người đứng ở một bên xem kịch vui.

Còn về giữa cô và Cao Dương Thành có phải như vậy hay chỉ là bạn bè bình thường thì Hoàng Ngân liền lướt qua không phản tích nói đi ra.”

Hoàng Ngân vừa nói xong liền cảm nhận được một đôi bàn tay nóng ấm đang dùng sức bóp vào bầu ngực căng tròn mềm mại của cô, hai luồng nở nang đẩy dà tràn ngập trong lòng bàn tay của anh, anh dùng sức xoa nắn khiến chúng tha hồ biến đổi thành các loại hình dáng quyền rũ mê người.

Hoàng Ngân hít sâu, nghiêng đầu lờm anh, liền phát hiện vẻ mặt của anh vừa nãy còn ôn hòa giờ như chìm vào áng mây đen ngập trời.

Anh ấy đang tức giận, vì đâu?

Sự động tác của anh càng ngày càng quá đáng thiếu lễ trên người mình, cô vội vàng nói với Trần Lan: “Mẹ à, có chuyện gì chờ về nhà rồi nói, bây giờ hơi bận, con cúp máy đây.”

Hoàng Ngân nói xong vội vàng cúp điện thoại mất.

Thấy mẹ cô không phát hiện bất thường nào, Hoàng Ngân mới thở dài một hơi.

Mà đôi tay đang tùy ý chằm ngời trên cơ thể cô hiển nhiên còn không có ý ngưng lại.

Hoàng Ngân hết nói nổi, quay đầu lờm anh: “Bác sĩ Cao, anh thật cảm thú.”

Đều đã làm mấy lần rồi, đã vậy còn không muốn nghỉ ngơi.

“Đỗ Hoàng Ngân, mau giải thích rõ ràng cho tôi cái gì gọi là bạn bè bình thường.”

Cao Dương Thành ôm trọn cổ cô tỉ mỉ vào má cô, nhủu mũi hỏi.

Hoàng Ngân thấy bộ dáng nghiêm túc của anh liền thấy hơi ngoài ý muốn, trong mắt lảo liên, bĩu môi nói: “vậy cũng không thể nói cho mẹ em biết, một người trong đó là anh nha”

“Tôi cũng không phải là ác ma, là quái vật ăn thịt người”

Con người đen kịt của Cao Dương Thành u ám đi mấy phần.

Hoàng Ngân không được được tự nhiên nhéo tai mình, thấp giọng nói: “mẹ em đối với anh..” nói đến đây hơi ngập ngừng một chút, chớp lấy chân rồi quay đầu nhìn anh dò xét: “nói ra hơi kì lạ, hôm ấy anh vừa đi mẹ em liền phát câu nhìn em và em gái em, con nhìn em nói...”

“nói gì”

Cao Dương Thành nhủu mày.

Hoàng Ngân hơi do dự, nhưng cuối cùng vẫn nói thật: “bà nói hai chị em em cách anh xa một chút. Anh nói đi, trong mắt mẹ em thì có phải anh giống như quái vật ăn thịt người không chứ.”

Thật ra Đỗ Hoàng Ngân cũng không hiểu nổi, nói về Cao Dương Thành người này thì bất luận là bề ngoài, hay gia thế đều không có chút khuyết điểm nào, người như anh không phải càng khiến người lớn yêu thích hay sao? Nhưng mẹ cô tại sao không thích anh.

nghe xong lời của Hoàng Ngân, anh cự hững nhủu mũi nhưng không nói việc khác, chỉ nói: “tôi đói rồi.”

Tần suất xuất hiện lời này ngày hôm nay cũng đã khá nhiều rồi đó.

Cao Dương Thành xuống giường, đi ra khỏi phòng ngủ.

Nhìn bóng lưng rời đi của anh, thâm tâm Đỗ Hoàng Ngân hơi tiêu ngưu buồn bã.

Thật ra thì cô biết khi nói đến việc mẹ cô không tán thành anh, lòng anh có lẽ không thoải mái nhưng anh không biểu lộ ra.

Cũng phải, nếu người khác không thích mình thì dù sao đó cũng không phải là chuyện gì vui vẻ cả.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Quái vật ăn thịt người(2)

Cao Dương Thành cầm lấy bàn tay trắng ngần của cô để xuống, lông mày lười mác cau lại, vẻ mặt khá khó coi: “bình thường đều thích đưa đầu ra để trút giận à.”

Hoàng Ngân chep miệng, dặn dò anh: “em gọi điện thoại cho mẹ trước đã, anh không được cất tiếng đầu đấy.”

Cao Dương Thành chớp mí rậm, không trả lời chỉ ngậm ung thuận.

Hoàng Ngân bấm gọi điện thoại rồi mới hít sâu một hơi điều chỉnh tâm trạng khẩn trương của bản thân, không ngờ đầu dây bên kia lập tức bấm nhận, Hoàng Ngân còn chưa trở lại bình thường liền bị tiếng mắng tới tấp của mẹ cô ập tới thông qua điện thoại truyền đến: “Đỗ Hoàng Ngân, cảnh chị cứng cáp rồi, đi xem mắt mà dẫn theo hai người đàn ông đến làm loạn, còn làm nhục người ta một trận, chị nói ngay cho tôi biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Giọng nói vô cùng gắt gỏng của Trần Lan truyền từ điện thoại ra, Hoàng Ngân bị suy nghĩ cho mầng nhĩ liên vô ý thức để điện thoại ra xa một chút.

đợi đến giọng bà nói xong, Hoàng Ngân mới đặt điện thoại bên tai: “Mẹ à, nghe con giải thích trước đã.”

“Được, chị cứ nói để tôi nghe xem chị có thể nói bừa ra chuyện gì”

“Sự việc thật ra là như vậy, cái ông Phạm Thái nọ vừa gặp mặt liền động tay động chân đối với con gái mẹ rồi...”

Lời giải thích của Hoàng Ngân còn chưa nói xong liền bị Trần Lan ngắt lời: “Đỗ Hoàng Ngân, chị sao lại không có văn hóa như vậy, đi mắng người ta là thùng com, khó trách người ta giận dữ đến vậy.”

Hoàng Ngân tròn trắng mắt nhìn trời, bó tay: “Mẹ à, tên người ta vốn gọi là Phạm Thái, Phạm trong phạm vi, Thái trong thái bình.”

“...”

Sau đó, trong điện thoại, sự trầm mặc trôi qua rất lâu.

Đến nỗi Hoàng Ngân đang hoài nghi có phải mẹ cô đang trốn vào một góc nghẹn nhịn cười rồi hay không.

“Sau đó thì sao”

Rất lâu thì đầu dây bên kia mới vang lên giọng nói nghiêm nghị của Trần Lan.

“Sau đó” Hoàng Ngân bĩu môi, uất ức rồi tiếp tục nói: “sau đó ông ta vừa nói vừa sờ tay con, còn nói cái gì mà sẽ cưới con về nhà sinh con cho hần, mẹ nói xem con có phải là công cụ dùng để sinh con đâu, hần ta sao có thể vô văn hóa đến vậy, đúng không ạ.”

Hoàng Ngân nói đến đây liền thấy bên eo bị xiết chặt, cơ thể yêu kiều bị Cao Dương Thành ôm vào vòng tay anh.

Hành động này giống như tuyên bố, thông báo cho người trong lòng rằng, Đỗ Hoàng Ngân cô, ngoại trừ sinh con cho Cao Dương Thành anh thì tất cả người đàn ông khác đừng hòng mơ tưởng tới.

Khuôn mặt của anh, tham lam vui vào vọ xát cổ Đỗ Hoàng Ngân, ngửi được hương tóc nhàn nhạt và mùi thơm cơ thể đặc thù nơi cô, không nhận được xiết chặt cánh tay, hơi hé miệng, hàm răng trắng nhe nhằng gặm một cái lên đôi vai gây trắng nõn nà.

Tự hờ chi gặm một cái không thỏa mãn được ham muốn trong anh, thế là tiếp tục gặm nhắm lần 2, rồi lần 3...

Mỗi lần gặm đều gặm nhẹ giống như gãi ngứa vậy, xẹt qua trên làn da cô, chọc Đỗ Hoàng Ngân không nhận được động dẩy cổ suyit chút nữa liền cười ra tiếng.

Cô bận bịu nghiêng đầu, môi động dẩy nhắc nhở anh: “Đừng nghịch”

“Tôi đói”

Anh khẽ nói, dùng giọng mà Trần Lan trong điện thoại không thể nghe thấy được ủy khuất thì thảo một câu, vùi đầu trên bà vai Đỗ Hoàng Ngân, thoát giống như đưa con nít nghịch ngợm còn đang không ngừng chơi đùa gặm nhắm cô.

Hoàng Ngân hết nói nổi.

Nhưng cô còn chưa quên mẹ cô đang ngồi gần bên kia điện thoại, lỡ bị bà ấy phát hiện cô đang ở cùng một chỗ với Cao Dương Thành vậy liền chết rất thê thảm: “Mẹ à, cả sự việc đều là con và ông ta không vừa mắt nhau, còn cụ thể thì đợi về nhà sẽ báo cáo cho, mẹ thấy được không.

“Hừ! Vậy con nói xem hai người đàn ông mà chính miệng ông ta nhắc đến là ai?”

Trần Lan ngoài miệng thì tức giận hỏi nhưng trong lòng sớm đã tiêu tan tức giận, nghe dì Trương nói Hoàng Ngân dẫn theo hai người đàn ông, còn rất thân thiết với một người trong đó liền khiến tâm tình Trần Lan bà như nở hoa rồi.

Thì ra con gái bà mỗi lần đều cực tuyệt đi xem mặt là do đã sớm trúng ý người khác chỉ là chưa bao giờ để cập qua với người nhà mà thôi.

“Mẹ à, đừng nghe người ta nói mò, hai người đó chỉ là bạn bè bình thường, ngẫu nhiên gặp mặt khi con đi xem mặt mà thôi, bọn họ thấy Phạm Thái động tay động chân với con nên ra tay nghĩa hiệp “rút dao giải cứu” mà thôi.”

Đương nhiên là Hoàng Ngân đang nói dối.

Hai người kia không phải là loại người sẽ rút dao giải cứu, bọn họ là cái loại người đứng ở một bên xem kịch vui.

Còn về giữa cô và Cao Dương Thành có phải như vậy hay chỉ là bạn bè bình thường thì Hoàng Ngân liền lướt qua không phân tích nói đi ra.”

Hoàng Ngân vừa nói xong liền cảm nhận được một đôi bàn tay nóng ấm đang dùng sức bóp vào bầu ngực căng tròn mềm mại của cô, hai luồng nở nang đẩy dả tràn ngập trong lòng bàn tay của anh, anh dùng sức xoa nắn khiến chúng tha hồ biến đổi thành các loại hình dáng quyền rũ mê người.

Hoàng Ngân hít sâu, nghiêng đầu lờm anh, liền phát hiện vẻ mặt của anh vừa nãy còn ôn hòa giờ như chìm vào áng mây đen ngập trời.

Anh ấy đang tức giận, vì đâu?

Sợ động tác của anh càng ngày càng quá đáng thiếu lễ trên người mình, cô vội vàng nói với Trần Lan: “Mẹ à, có chuyện gì chờ về nhà rồi nói, bây giờ hơi bận, con cúp máy đây.”

Hoàng Ngân nói xong vội vàng cúp điện thoại mất.

Thấy mẹ cô không phát hiện bất thường nào, Hoàng Ngân mới thở dài một hơi.

Mà đôi tay đang tùy ý châm ngòi trên cơ thể cô hiển nhiên còn không có ý ngừng lại.

Hoàng Ngân hết nói nổi, quay đầu lờm anh: “Bác sĩ Cao, anh thật cảm thú.”

Đều đã làm mấy lần rồi, đã vậy còn không muốn nghỉ ngơi.

“Đỗ Hoàng Ngân, mau giải thích rõ ràng cho tôi cái gì gọi là bạn bè bình thường.”

Cao Dương Thành ôm trọn cổ cô tỉ mỉ vào má cô, nhủ mi hỏi.

Hoàng Ngân thấy bộ dáng nghiêm túc của anh liền thấy hơi ngoài ý muốn, trong mắt lảo liên, bĩu môi nói: “ vậy cũng không thể nói cho mẹ em biết, một người trong đó là anh nha”

“Tôi cũng không phải là ác ma, là quái vật ăn thịt người”

Con người đen kịt của Cao Dương Thành u ám đi mấy phần.

Hoàng Ngân không được được tự nhiên néo tai mình, thấp giọng nói: “mẹ em đối với anh...”nói đến đây hơi ngập ngừng một chút, chớp lấy chân rồi quay đầu nhìn anh dò xét: “nói ra hơi kì lạ, hôm ấy anh vừa đi mẹ em liền phớt câu nhìn em và em gái em, con nhìn em nói...”

“nói gì”

Cao Dương Thành nhủ mày.

Hoàng Ngân hơi do dự, nhưng cuối cùng vẫn nói thật: “bà nói hai chị em em cách anh xa một chút. Anh nói đi, trong mắt mẹ em thì có phải anh giống như quái vật ăn thịt người không chứ.”

Thật ra Đỗ Hoàng Ngân cũng không hiểu nổi, nói về Cao Dương Thành người này thì bất luận là bề ngoài, hay gia thế đều không có chút khuyết điểm nào, người như anh không phải càng khiến người lớn yêu thích hay sao? Nhưng mẹ cô tại sao sao không thích anh.

nghe xong lời của Hoàng Ngân, anh chợt hứng nhủ mi nhưng không nói việc khác, chỉ nói: “tôi đói rồi”

Tần suất xuất hiện lời này ngày hôm nay cũng đã khá nhiều rồi đó.

Cao Dương Thành xuống giường, đi ra khỏi phòng ngủ.

Nhìn bóng lưng rời đi của anh, thâm tâm Đỗ Hoàng Ngân hơi tiêu điều buồn bã.

Thật ra thì cô biết khi nói đến việc mẹ cô không tán thành anh, lòng anh có lẽ không thoải mái nhưng anh không biểu lộ ra.

Cũng phải, nếu người khác không thích mình thì dù sao đó cũng không phải là chuyện gì vui vẻ cả.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 82-2: Lập quy tắc

Hoàng Ngân tự kiểm điểm bản thân, những lời vừa nói có phải hay không quá thẳng thắn rồi, nhưng nghĩ lại thì có lẽ anh ấy không quá dễ ý đến, dù sao thì mẹ cô có thích anh hay không thì chẳng liên quan gì đến anh cả, bây giờ bọn họ cũng không phải là quan hệ kiểu lấy chồng cưới vợ, quan hệ giữa bọn họ chỉ là....ừm, loại quan hệ “thuần túy” đó mà thôi.

Hoàng Ngân nghĩ đến đây thì thấy lòng hơi cô đơn.

Cô xuống giường, mặc quần áo rồi bước ra phòng ngủ.

Quần của cô đã bị anh ấy xe rách ngay phòng tắm nên cô tùy tiện túm lấy một chiếc quần sooc của anh mặc vào người.

Chiếc quần rất rộng được cô mặc vào người mà giống như đang mặc quần váy vậy, phía trên kết hợp với áo sơ mi rộng rãi đơn giản.

Cao Dương Thành thấy cô ăn mặc buồn cười như vậy nhìn không được nhếch nhếch khóe miệng.

Hoàng Ngân chấp tay sau lưng đi về phía anh, đứng thẳng trước người anh rồi túm túm kéo kéo cái quần dài rộng đang mặc, cau mày: “ quần của anh hình như quá to rồi đó?”

Thật sự là không phù hợp với cơ thể nhỏ bé của cô.

“Ừm, không còn cách nào, kích thước của “cái đó” mà được em sử dụng cũng to mà.”

“...”

Hoàng Ngân đã thấy qua người mặt dày nhưng chưa bao giờ thấy người mặt dày đến như vậy luôn. Vậy mà có thể nói ra lời hạ lưu- vô liêm sỉ đến vậy, đã vậy còn bình thản ung dung đến thể khi nói ra.

“Luuu mạnh!” Hoàng Ngân chửi khế.

Bị anh đùa giỡn khiến mặt cô ửng đỏ.

Chấp tay bước vào nhà bếp, cô vừa lấy rau ra vừa nói với anh: “Anh mau nghĩ biện pháp bồi thường cái quần cho em? Không thì lát nữa làm sao em ra về chứ?”

“Tôi này không được về.”

Cao Dương Thành nói rồi để ly nước trong tay xuống, nhìn về phía cô.

Giọng điệu mặc dù nhẹ nhàng nhưng không cho người ta phản bác.

Hoàng Ngân sùng sờ, động tác nhặt rau hơi dừng lại, sau đó như không có chuyện gì tiếp tục công việc trong tay, không được tự nhiên chép chép miệng: “em phải về nhà.”

Lời nói khá bình tĩnh nhưng cũng cực kỳ cố chấp.

Tầm mắt sát bên của Cao Dương Thành nhìn chăm chăm vào cô.

Hoàng Ngân nghĩ, nếu bây giờ cô là một hòn đá ven đường, mà bị anh nhìn chăm chăm như vậy, thì có lẽ cũng bị nhìn thành cái hố mất thôi.

Cô nghiêng đầu bắt đầu đi nhìn anh: “Em không muốn khiến mẹ lo lắng, và lại...”

Hoàng Ngân nói đến đây hơi ngừng lại một lúc, dừng lại việc trong tay, mím mím môi rồi hít một hơi sâu, sau đó mới ngẩng đầu đối diện đôi mắt sắc như dao của anh: “Kia...em nghĩ là, nếu giữa chúng ta là quan hệ giao dịch với nhau thì nên có điều kiện khi giao dịch đúng chứ?”

Lời Hoàng Ngân vừa nói ra, đôi mắt Cao Dương Thành giống như lạnh xuống vài phần rồi phảng phất như muốn kết băng vậy.

“Nói.”

Anh lạnh lùng nhếch lên môi mỉm cười.

Giọng lạnh như băng khiến Hoàng Ngân không rét mà lạnh run người.

Nhưng cô vẫn lấy hết dũng khí thuận miệng nói: “Em hi vọng...chuyện giữa chúng ta không có người thứ ba nào có thể biết được. Nhất là cô Khuất và người nhà của em...”

Hoàng Ngân nói xong lời cuối, giọng nói càng ngày càng đề thấp, bởi vì người đàn ông lạnh lùng đối diện cô, đang mang lại cho cô cảm giác sợ hãi, gần như khiến cô thở không nổi nữa.

Tiếng nói vừa dứt, Cao Dương Thành vẫn cứ lặng im.

Không biết trôi qua bao lâu, phút chốc liền nghe thấy tiếng cười khẽ nơi anh.

Nụ cười này khiến Hoàng Ngân hơi hoảng hốt.

Đã thấy anh tiến bước về phía cô, cuối cùng đã bước đến đứng trước mặt cô, vươn hai cánh tay chống vào quầy bar bếp sau lưng cô, vây chặt cô vào giữa quầy bar và lồng ngực anh, hung hăng cúi người áp sát khuôn mặt hốt hoảng của cô, anh cười khế nói: “Ý của em là, em chấp nhận ngầm thừa nhận mối quan hệ của tôi và Khuất Mỹ Hoa? Đúng không?”

Khóe miệng anh đẩy y cười cợt, nhưng còn đầy mắt thì không. Thậm chí đôi mắt băng giá của anh dường như lạnh đến nỗi có thể đóng băng Hoàng Ngân vậy.

Hoàng Ngân cắn môi không dám lên tiếng.

“Đúng, hay là không?”

Cao Dương Thành hỏi lại cô, giọng điệu lạnh xuống vài độ.

Hoàng Ngân hít sâu một cái, gật đầu: “Đúng.”

Trong một khoảnh khắc, hình như cô đã nhìn thấy sự tổn thương xẹt qua mắt Cao Dương Thành, nhưng chỉ một giây đã khôi phục sự lạnh lùng buốt giá và tĩnh lặng.

Hoàng Ngân suy nghĩ, có lẽ cô đã nhìn nhầm rồi!

“Chấp nhận tôi mập mờ không rõ ràng cùng bất cứ người đàn bà nào? Đúng không?”

“Vâng...”

truyện được up trên app mê tình truyện

Hoàng Ngân buồn bã gật đầu.

Thật ra anh chơi trò mập mờ với ai thì nắc nứ gì đến cô chứ?

Thế nhưng mà, vì đâu cô vừa nghĩ đến đó thì trong lòng chợt thấy khó chịu?

Khi tiếng“vâng” vừa thoát ra khỏi miệng Hoàng Ngân thì Cao Dương Thành đã thả lỏng tay để trên quầy bar bếp.

Hai tay anh búng nhác đút vào túi quần, mặt mày hờ hững nhìn chăm chăm Hoàng Ngân: “quyết định muốn làm tình nhân của tôi, đúng chứ?”

Khi anh hỏi ra câu này, dù là về mặt hay giọng điệu, hay là ánh mắt...đều dường như không có chút độ ấm nào, không lạnh lẽo cũng không nóng bỏng, nếu có, thì chỉ có sự hờ hững, một sự thờ ơ lạnh nhạt chỉ thuộc về người xa lạ mới có với nhau.

Loại trải nghiệm này khiến Hoàng Ngân hơi sợ hãi.

Anh ấy vẫn như thể không nhanh cũng không chậm, cả lòng mày cũng không động một cái mà nói: “Được lắm, nếu Hoàng Ngân cô vui lòng bán cơ thể mình như vậy thì tôi liền đáp ứng cho cô thỏa ước nguyện. Từ nay về sau cô chính là công cụ dành riêng giải tỏa dục vọng cho Cao Dương Thành tôi.”

Chi rài rác mấy câu nói, không có chút tình cảm dao động nào nhưng Hoàng Ngân vẫn nghe ra được sự châm chọc trong lời nói của anh.

Về mặt cô hơi tái, cắn cắn môi lại không trả lời nên câu, cô quay người tiếp tục nhặt rau.

Giọng nói của Cao Dương Thành lại vang lên phía sau lưng: “Quy tắc một khi làm tình nhân, không được phép ngoài tôi ra còn cùng bất cứ người đàn ông nào có bất kỳ quan hệ mờ ám nào, nhất là đi xem mắt, nếu còn có lần sau thì đi thử đi rồi biết!”

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 83: Có anh trong mơ

Cao Dương Thành đi thẳng đến phòng ngủ, lại thấy giường lớn trống rỗng, đôi lông mày lạnh lùng nhíu lại.

Anh xoay người, bước nhanh về hướng phòng khách.

Vừa vào phòng khách liền bắt gặp bóng người Hoàng Ngân cuộn tròn như tôm đang ngủ thiếp trên sofa.

Bước chân anh chậm lại, tiếng bước chân cũng bước nhẹ nhàng theo.

Đôi lông mày đang nhíu lại nãy giờ, lúc gặp được Hoàng Ngân thì dần dần giãn ra, nhưng rất nhanh cả khuôn mặt anh tuấn lại trầm xuống.

Trời lạnh như vậy, ăn mặc lại ít như vậy, lại còn cứ vậy ngủ trong phòng khách, nếu bị cảm thì phải làm sao? Người đàn bà này luôn luôn không thể tự chăm sóc bản thân mình hay sao? Hay tưởng mình là nữ siêu nhân?

Cao Dương Thành bước qua, cái cơ thể cao ngất xuống, vươn cánh tay to, một tay đỡ lấy cái eo nhỏ của Hoàng Ngân, một tay thì đỡ dưới hai đầu gối của cô, dễ dàng bế cô lên đi thẳng vào phòng ngủ.

Hoàng Ngân ngủ trong vòng tay anh, ngoan ngoãn giống như con mèo nhỏ lười biếng.

Gương mặt thì mãi mê cọ xát vào lồng ngực rắn rỏi của anh, tay nhỏ thì vô ý thức vịn lên bờ vai anh, trong miệng thì thầm không ngừng: “Cao...Dương Thành...”

Cô gọi tên anh?

Thì ra, trong giấc mộng của cô, có anh sao?

Đôi mày sắc như dao của Cao Dương Thành nướng lên, khóe môi không nén nổi nhếch lên một đường cong ấm áp.

Anh cúi đầu, xích chặt người cô vào lòng, cung chiều đáp lại cô một câu: “Ừm, tôi đây.”

Không thể không thừa nhận, trái tim anh chưa bao giờ ấm áp như lúc này...

Cảm giác ấm áp này từ trong tim cháy ra từng chút một, di chuyển đến mỗi tế bào trong anh, len lỏi ngập tràn trong mắt anh, giữa mày anh, ngấm vào cả khuôn mặt anh, khóe môi đang cong cong của anh.

Chỉ vì một cụm từ “Cao Dương Thành” đã khiến cả trái tim anh phảng phất như bị tan chảy vì cô.

Hoàng Ngân cô có biết hay không, cô là tồn tại đặc biệt nhất trong đời Cao Dương Thành tới.

Anh nhẹ nhàng lần cung chiều in nhẹ trán Hoàng Ngân, một cái hôn chân thành.

...

Vào phòng ngủ, Cao Dương Thành cẩn trọng để cô lên giường.

Hoàng Ngân nằm lên giường lập tức ngủ càng ngon, ôm chân mềm lấm lấm cái trên giường lớn, cuối cùng hai cái đùi đẹp kẹp chặt tấm chăn vào giữa, ngủ.

Cao Dương Thành bất đắc dĩ nhìn cô.

Bốn năm không gặp, thói hư tật xấu khi ngủ của cô cũng không thay đổi, mỗi lần đều kẹp chân giữa đùi mới ngủ ngon.

Thế nhưng, thói quen xấu thì cô vẫn còn giữ, nhưng thói quen tốt dường như lại bị cô bỏ đi hết.

Nhìn thấy viền ren áo ngực lấp ló lộ ra trong chiếc áo sơ mi trắng, Cao Dương Thành không chút dè dặt đưa tay mò vào trong áo sơ mi sờ soạng.

Dường như cảm nhận được anh động vào người mình, Hoàng Ngân kháng nghị lật người, tay nhỏ không ngừng vỗ cái tay hư hỏng của anh, môi nhỏ thì thào: “muốn đi ngủ...”

“Coi áo lót trước đã.”

Giọng điệu Cao Dương Thành vừa dỗ lại đánh, vô cùng nhẫn nại.

Bàn tay sờ đến khóa áo lót sau lưng cô, lưu loát cởi khóa áo lót của cô.

Trong khoảng khắc có thể cảm nhận được hai luồng mềm mại được giải phóng chợt “phọt” bật ra, hơi đọng đọng trên cánh tay anh, xúc cảm mềm mại đó khiến con người Cao Dương Thành sủi lại.

Thân dưới “cọ sát” một cái liền chợt có phản ứng.

Shit!

Từ lúc nào mà bản thân lại trở nên dễ dàng chịu không được khuấy khích như này.

Cao Dương Thành cuối cùng vẫn buông tha cho Hoàng Ngân.

Mặc dù ham muốn cô vô cùng, nhưng đã dằn vò cô cả đêm, nếu lại “muốn” thêm lần nữa thì sáng mai phòng chừng có sẽ không xuống giường được mất.

Cao Dương Thành thay đồ ngủ, rửa mặt xong thì ôm Hoàng Ngân vào ngực, an tâm say giấc.

Đến khi tỉnh lại, là bị một bàn tay nhỏ nhắn không thành thật đánh thức.

bàn tay mềm mại kia đang không ngừng đùa bỡn gầy anh, giống như đang tìm kiếm thứ gì vậy.

Cao Dương Thành nhẹ nhàng mà vô lấy bàn tay nhỏ nhắn đó, mở đôi mắt lim dim, nương nhờ ánh đèn vàng ấm áp ngoài cửa sổ mà đắm đuối nhìn gương mặt xinh đẹp trong lồng ngực.

“Sao thế?”

Tiếng nói ử ử oài hỏi Hoàng Ngân nằm trong vòng tay anh, giọng điệu mang theo sự lười biếng.

Mặc dù ngủ ngon lại bị cô đánh thức, nhưng không chút cáu kỉnh nào, thậm chí còn lười biếng nhếch miệng cười khê.

Hoàng Ngân không nói chuyện chỉ lắc đầu, ánh mắt một mực nhìn vào gáy tai anh.

Cao Dương Thành không nhìn cũng đã hiểu ra.

Cô đang nghĩ không phải thứ gì khác mà là...trái tim biến cả.

Anh đưa tay vuốt ve đầu Hoàng Ngân, sau đó dùng một tay ôm ngang eo cô, kéo cô vào lồng ngực anh, cầm tỉ lên đỉnh đầu cô, hỏi: “Sao đột nhiên tỉnh rồi?”

Thấy Hoàng Ngân cố ý tránh nhắc đến trái tim biển cả, Hoàng Ngân hơi thất vọng nên cũng không đáp lời anh.

“Sao?”

Giọng nói trầm thấp của Cao Dương Thành vọng từ đỉnh đầu Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân lắc đầu nhắm mắt giả bộ ngủ.

Chợt cô cảm nhận được vành tai mềm mại, bị nắn bóp một chút, sau đó cảm nhận được có thứ gì xuyên mà lỗ xỏ khuyên tai.

Cô mở mắt, kinh ngạc nhìn người đàn ông bên cạnh.

Anh giờ khác này đang nghiêng cơ thể, chuyên chú giúp cô đeo khuyên tai, thấy cô nhìn chăm chăm mình thì Cao Dương Thành mới trừng mắt thán nhiên nói: “Về sau còn làm mắt thì không ai tìm về giúp em nữa đâu!”

Khóe miệng Hoàng Ngân cong cong một nụ cười xán lạn, không nói gì chỉ vùi đầu vào ngực anh, ôm chặt Cao Dương Thành.

Cô cũng không dám làm mất nó thêm một lần nữa!

Lòng ngực bỗng chốc bị cô làm cho không còn chỗ trống, đôi mắt đen nhánh của Cao Dương Thành càng đen sâu hơn, bàn tay to lớn đang để lưng chừng, cổ họng anh nhúc nhích một cái: “Này...”

Anh hít một hơi, khàn giọng nhắc nhở người phụ nữ trong lòng: “không có bất kì người đàn ông nào có thể kiềm chế khi được người đàn bà chủ động ôm ấp như vậy.”

Hoàng Ngân nghe vậy không tránh né chỉ ngẩng đầu cong môi cười, lắc đầu nói: “em không biết năng lực kiềm chế của người đàn ông khác như thế nào, nhưng em biết người đàn ông bên cạnh mình đây, sự kiềm chế trong anh ấy vô cùng mạnh mẽ.”

Truyện được up trên app mê tình truyện

Nhiều người phụ nữ theo đuổi anh như vậy, người nào cũng đẹp như tiên, bọn họ đều chủ động ôm ấp yêu thương anh, thế nhưng mà anh nhìn cũng không liếc nhìn họ bao giờ, cho nên không có khả năng anh dễ dàng bị người ta dụ dỗ như vậy.

Cao Dương Thành xoay người liền áp lên người Hoàng Ngân, đôi mắt nguy hiểm lấp lánh, khóe miệng nhếch nhếch: “em đang nghi ngờ khả năng đó của tôi?”

“Em không dám!”

Hoàng Ngân vội cười trừ, giọng tay bảo đảm: “Bác sĩ Cao, em thề tuyệt đối không có ý đó, anh tuyệt đối đừng hiểu lầm.”

Nếu hiểu lầm cũng không sao, cô chỉ sợ anh muốn nóng lòng chứng minh khả năng đàn ông, muốn ăn sạch cô một lần nữa.

Cô thật sự chịu không nổi sự dày vò sấm dậy trời vang như vậy nữa đâu.

Nhìn bộ dáng đáng yêu như thỏ trắng của cô, Cao Dương Thành liền cảm giác thân dưới càng ngày càng cứng ngắt.

Cảm giác này, thật... chết người!

Anh cuối đầu, cắn một ngụm vào môi anh đào nhỏ nhắn đang cong lên của Hoàng Ngân, giọng khàn khàn: “bất kể người đàn bà nào hăm mộ theo đuổi tôi, tôi đều không quan tâm, duy chỉ có em...”

Anh ấy nói đến đây, khóe môi nâng nụ cười khê: “hình như tôi lại đói bụng rồi!”

Lần này, thứ anh muốn ăn tuyệt đối là cơ thể cô.

“...”

Hoàng Ngân lập tức cảm giác mình như muốn ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83-2: Có anh trong mơ(2)

Cứ cúi đầu, đôi môi mỏng gợi cảm không ngừng má sát môi đỏ mọng của Hoàng Ngân, nhưng vẫn không xâm nhập vào.

Hoàng Ngân bị anh trêu đùa, trêu đến ngứa ngáy mà anh lại dừng lại đột ngột.

Bàn tay vỗ nhẹ vào khuôn mặt ửng hồng của cô: “ngủ thôi.”

Nói xong nghiêng người ôm Hoàng Ngân vào lòng, nhắm mắt ngủ.

Hoàng Ngân vui người trong lòng anh, ngạc nhiên nhìn chăm chăm anh, mắt nửa nhắm nửa mở vẫn chưa tỉnh táo lại.

“Sao nào? Mong đợi?”

Cao Dương Thành không mở mắt ra, khóe miệng lại cười xấu xa, hỏi người đang nằm trong lòng.

Hoàng Ngân đột nhiên tỉnh táo lại, khuôn mặt ửng hồng chợt dạt xùy cười nói: “anh cho rằng ai cũng giống anh, thân dưới luôn thấy đói á!”

“Ừm! Cho nên em tốt nhất nằm ngoan trong lòng tôi, chờ lợn xộn, bởi vì chỉ sợ ý một chút sẽ trở thành đồ ăn trong miệng tôi.”

Nghe giọng điệu phách lối tự cao tự đại của anh ấy mà xem!

Hoàng Ngân còn muốn nói gì, Cao Dương Thành chợt mở mắt ra, ngón tay khẽ khều khều cằm cô, cười nói: “nếu em cũng đói bụng, mặc dù muốn cho em ăn no, nhưng nghĩ đến việc buổi sáng em không thể rời giường được, đành cho...em nhịn một chút, hôm khác tôi sẽ cho em “ăn” no!”

“...”

up date trên app mê tình truyện

Hoàng Ngân đỏ mặt, bàn tay trắng ngần như tuyết vỗ vào lồng ngực rắn rỏi của anh, yêu kiều mắng: “lưu manh cảm thú!”

Tuyệt đối là bác sĩ cảm thú.

Cao Dương Thành cười sáng khoái, ghim chặt nàng vào lòng: “được rồi, đừng lợn xộn nữa, lại gây chuyện nữa trời liền sáng, ngày mai còn đi làm nữa!”

Hoàng Ngân thấy anh nói vậy, liền ghim chặt miệng, ngoan ngoãn vùi vào lòng anh, nhắm mắt lại không còn dám gây chuyện nữa.

Một đêm này là một đêm ngủ say bình yên trước nay chưa từng có của họ, dù là Cao Dương Thành hay là Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân không ngờ quan hệ của họ lại đột nhiên trở thành như vậy, mặc dù cổ đã tượng tưởng về cái cảnh làm tình nhân của anh ấy nhiều là nhưng hết lần này đến lần khác đã bỏ qua cảnh tượng ảm áp không thể che giấu được giữa bọn họ.....

Làm ấm tim cô, cũng hâm nóng cả tim anh.

Thế nhưng mà nếu cô mang thai thì sao? Chuyện giữa bọn họ sẽ đi về đâu? Cô chọn buông tay, mỗi người một nơi, hay là...

Hoàng Ngân thấy giật mình, nếu thật buông tay thì mình có phải quá tuyệt tình, quá tàn nhẫn rồi hay không.

Mà chính cô cũng có thể triệt triệt để để mà buông tay anh ra sao chứ?

“nghĩ gì vậy? Mà mặt ủ mày ề?

Hoàng Ngân đang ngẩng người trước máy vi tính, đột nhiên nghe Lý San hỏi cô.

“không, có nghĩ gì đâu.”

Hoàng Ngân búng tính vội vàng lắc đầu phủ nhận.

“về bản vẽ cần biệt thự lần trước cậu gửi cho tớ thì nay đã thi công xong rồi, chỉ còn chờ boss thanh toán thì coi như xong.”

“Ừm, được rồi, cảm ơn cậu nha, San à, đã làm phiền cậu rồi.”

Căn biệt thự này là của Cao Dương Thành, lúc đó vì lo lắng đến vấn đề của Khuất Mỹ Hoa nên cô đã chuyển việc này cho Lý San.

Cũng may Cao Dương Thành không có ý kiến gì, hết thấy đều thuận lợi.

Hoàng Ngân trông ngóng điện thoại vẫn đang không có tiếng động nào trên tay mình, thấy hơi ngoài ý muốn, từ dạo đi khỏi nhà Cao Dương Thành, anh ấy cứ nhiên một cú điện thoại cũng không gọi đến, thậm chí một tin nhắn cũng chưa từng không gửi cho cô.

Hoàng Ngân không kim được thấy mắt mác.

“Hoàng Ngân, cậu đang yêu đương đúng không?”

Lý San quan sát mấy lần Hoàng Ngân từ trên xuống dưới, kinh ngạc nói.

Hoàng Ngân giật gỏi liếc cô: “cậu đừng có ăn nói lung tung, mỗi ngày đều bận tới tám mắt mũi, cậu thấy mình còn tâm tình mà yêu với đương sao?”

“mình không có nói bậy! Cậu xem lại bộ dáng của mình đi, rõ ràng là đang đợi điện thoại của ai đó, nếu mình nhớ không lầm trước giờ cậu đều lo sợ mỗi khi điện thoại reo lên đó nha!”

Bị Lý San nói vậy, mặt Hoàng Ngân chợt ửng hồng, lập tức cãi lại nói: “mình không đợi điện thoại của ai cả.”

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Đúng mực

"Được được được, không phải cậu đang đợi điện thoại của ai cả, là tôi quá bà tám, được chưa!"

Lý San nháu mày mập mờ cười một tiếng, vỗ vỗ bả vai Hoàng Ngân, liến trở về bản mình làm việc.

Lý San vừa đi, Hoàng Ngân liến buông lỏng hai vai.

Hai mắt vẫn nhịn không được liếc về chiếc điện thoại vẫn luôn im lặng trên bàn làm việc của mình, cô túm tóc, chẳng lẽ thật sự mình đang chờ điện thoại của ai sao?

Sao lại thế này!

Thế nhưng là, không nhận được tin nhắn của anh, tại sao lòng của cô trở nên thần thờ như vậy.

...

Từ đó về sau khá nhiều ngày đã trôi qua, Hoàng Ngân đều không gặp mặt Cao Dương Thành.

Đương nhiên, cũng không có nhận được cú điện thoại nào của anh, thậm chí ngay cả một tin nhắn cũng không có, mà Hoàng Ngân, tự nhiên cũng sẽ không chủ động liên hệ anh.

Pháng phát từ ngày hôm ấy, giữa bọn họ liền thành hai người đứng không dính dáng gì với nhau, mà sự vuốt ve nồng ấm của đêm hôm đó, giống như một một giấc mộng phù hoa, một giấc mộng xuân mà thôi, sau khi tỉnh mộng, giống như tất cả mọi chuyện lại trở về như trước.

truyện được up trên app mê tình truyện

Hôm đó, Hoàng Ngân tan làm

Mới vừa bước ra công ty, không ngờ trời liền trút mưa lâm râm

Buổi sáng lúc rời khỏi nhà rồi nắng, không nghĩ tới buổi chiều trời liền chuyển âm u, mà Hoàng Ngân cô cũng không mang ô theo.

Từ công ty đến tàu điện ngầm mất tầm mười phút, mưa rơi không lớn, Hoàng Ngân cũng liền không suy nghĩ nhiều, đưa túi xách giương lên đỉnh đầu, liến chạy vào trong làn mưa.

Mà ông trời giống như có ý đối trọi với cô, mắt thấy còn cách một đoạn mới đến tàu điện ngầm, nhưng mưa rơi trên đỉnh đầu càng rơi càng lớn, Hoàng Ngân ngấm nhìn bốn phía, vội vã muốn tìm một chỗ nơi tránh mưa, nhưng không ngờ, liền gặp được... Cao Dương Thành?

Anh ấy cầm chiếc ô màu đen, bộ đồ vest màu xám giấu lẫn vào màn mưa tối tăm mịt mù, tôn quý tao nhã như anh vậy, phong độ phi phàm lại nổi bật, chậm rãi ung dung bước về phía Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân vui mừng, vừa chuẩn bị nghênh đón, nhưng không ngờ, anh lại ngừng bước ở chỗ để xe cách nơi cô đứng không xa.

Chỉ thấy một bóng hình xin đẹp dịu dàng chui vào dưới tán chiếc ô, sau đó, ôm lấy anh tràn đầy cõi lòng.

Mà Cao Dương Thành, thái độ kì lạ không đẩy ra người phụ nữ trong ngực, ngược lại giang tay ôm cô ta.

Hoàng Ngân sững sờ...

Giật mình đứng trong màn mưa, nhát thò trong một giây, đầu óc cô chột trống rỗng.

Trái tim, nháy mắt đập loạn nhịp.

Người phụ nữ dưới tán dù, nghiêng đầu cười với Cao Dương Thành, thân mật thì thầm chuyện gì đó.

Mà Cao Dương Thành cũng phối hợp với chiều cao của cô ấy, đầu anh cúi thấp, khóe miệng cong cong ý cười, chăm chú nghe cô ấy nói, ý cười nơi khóe môi càng sâu.

Hai người vành tai và tóc mai chạm nhau, Hoàng Ngân nghe được thanh âm trái tim mình vỡ tan.

Bởi vì, người phụ nữ kia....

Cô biết!!

Đó là người phụ nữ vẫn luôn ở giữa cô và Cao Dương Thành bốn năm trước, mà trong một ngày nào đó đột nhiên biến mất, biến mất không còn tăm hơi, mà bốn năm sau...cô lại thấy được cô ấy— Nguyễn Thuần!!

Cô ấy đã trở về...

Lại một lần nữa về bên cạnh Cao Dương Thành anh.

Hoàng Ngân đột nhiên cảm thấy tất cả mọi thứ trước mắt tối tăm mờ mịt, khiến cô gần như nhìn mọi thứ đều trở nên mơ hồ không rõ.

Đã từng, Cao Dương Thành nói với cô, Nguyễn Thuần mãi mãi không phải mẫu người lí tưởng, hay một món ăn sẽ xuất hiện trên bàn cơm của anh.

Nhưng mà đến hôm nay thì sao?còn không phải đã trở thành “đồ ăn” của anh hay sao? Nếu như không phải, anh ấy sao lại cùng cô ấy thân thiết như vậy?

Cao Dương Thành mà cô nhớ, xưa nay không hề tùy tiện thân thiết với bất kì người phụ nữ nào, nhưng bây giờ... Khóe miệng của anh cười như gió xuân, không gạt được bất cứ người nào.

Ít nhất thì nụ cười như gió xuân kia đã mang đến một tin tức...đó chính là, anh ấy thích cô ấy.

Hoàng Ngân chỉ thấy tim mình phàng phật bị thứ gì đập mạnh một cái, hít một hơi, liền cảm giác chỗ ấy bị đâm đau nhức.

Cô ép buộc mình nhìn về hướng khác, không nhìn bọn họ nữa, cô giương túi xách lên, xông tới vượt qua chỗ bọn họ, chạy vội về phía tàu điện ngầm.

CHƯƠNG 84: ĐÚNG MỤC(2)

Khoảng khắc lướt qua bọn họ, mũi Hoàng Ngân chưa sót, nhưng cô không dừng lại, thậm chí là bước chân chạy càng lúc càng nhanh..

Thẳng đến chạy vào tàu điện ngầm, đi hướng bệnh viện K, Hoàng Ngân mới thở phào nhẹ nhõm.

Không thấy được bọn họ thân mật với nhau, trong lòng cô có lẽ sẽ dễ chịu hơn một chút.

Khi bóng lưng gầy của Hoàng Ngân lướt qua bọn họ trong mưa, Cao Dương Thành vừa nhấc mắt liền thấy được cô.

Dù cho bóng lưng nhanh chóng biến mất không thấy gì nữa, nhưng anh cũng có thể xác định, người phụ nữ vừa nãy kia, chính là Đỗ Hoàng Ngân.

“Dương Thành, anh đang nhìn gì vậy?”

Nguyễn Thuần cười, nhìn theo hướng ánh mắt của Cao Dương Thành, chỉ thấy bóng lưng Hoàng Ngân chạy vào tàu điện ngầm.

Cô hơi ngạc nhiên, nghiêng đầu nhìn xem Cao Dương Thành, khó tin nói, "Hai người vẫn còn bên nhau?"

Cao Dương Thành thu hồi ánh mắt âm u, khóe miệng biểu lộ ý cười khó hiểu, lắc đầu, "Không, không còn nữa."

Từ khi cô nói, từ khoảng khắc cô muốn làm tình nhân của anh, giữa bọn họ, liền chỉ còn lại quan hệ giao dịch mà thôi!

Quan hệ này cứ như vậy đơn giản, rõ ràng như vậy mà thôi!!

Đỗ Hoàng Ngân cô có thể phân biệt mối quan hệ này rõ ràng đến như vậy, vậy anh, tự nhiên cũng không nói gì được nữa.

Trò chơi mèo vờn chuột, trọng yếu nhất chính là, chịu được nhẫn nại! Nắm chắc được đúng mực!

...

Trong đêm, gần lúc rạng sáng, Hoàng Ngân từ bệnh viện đi ra, đang chuẩn bị về nhà, điện thoại trong túi rung một cái, một tin nhắn hiện ra.

Là tin nhắn Cao Dương Thành gửi tới.

Hoàng Ngân hơi kinh ngạc.

Nội dung tin nhắn khá ngắn gọn mà dễ hiểu.

“Đến bệnh viện tìm tôi, mười phút.”

Hoàng Ngân hết nói nổi.

Xác thực, từ bệnh viện K đến Vinmec, vền vẹn mười phút đi xe, anh ấy tính giờ quá là chuẩn rồi đó.

Hoàng Ngân nghĩ cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp nhấn xóa tin, xoá sạch tin nhắn từ anh trong điện thoại di động, cuối cùng,đúc điện thoại di động vào trong túi, tựa như không có việc gì bước ra bệnh viện, đi về phía xe buýt về nhà.

Mặc dù anh nói qua, làm tình nhân, cầm tiền của anh, thì cô nên đến khi được “truyền”.

Nhưng thật có lỗi, cô không đáp ứng được.

Hướng chỉ bác sĩ đã nói qua, tâm tình không tốt sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến xác suất thành công thụ tinh, mà cô, cả người không thấy chút vui vẻ nào, nhất là từ khi thấy anh lần trước, cho nên, hôm nay tuyệt đối không phải là ngày thích hợp làm tình nhân!

Cô không muốn nhìn thấy khuôn mặt kia của Cao Dương Thành!

"Không đến cũng được, giao dịch tự nhiên bị hủy bỏ do cô làm trái với điều ước, tạm thời đình chỉ dùng thẻ."

Hoàng Ngân nhận được tin nhắn này, đã ngồi trên xe buýt về nhà mình.

Vừa lúc qua mười hai giờ, đây tuyệt đối là chuyển xe cuối của thành phố.

Hoàng Ngân chỉ cảm thấy đau đầu đến kịch liệt, cái tên này có lẽ đang cố ý gây vò cô? Cũng không biết đến cùng là muốn làm gì.

Cuối cùng không có cách nào, Hoàng Ngân đành phải xuống trạm xe kế tiếp, vẫy xe taxi liền đi đến bệnh viện.

Có biện pháp nào nữa đâu? Cô cần tình trùng của anh ta cứu mạng con mình, cho nên bị anh khống chế như vậy, Hoàng Ngân cũng chỉ đành chấp nhận.

Đúng vậy, thứ cô muốn, chỉ là tình trùng của anh mà thôi!

Đỗ Hoàng Ngân, mày nhất định phải nhớ cô kỹ! người đàn ông kia gần gũi với ai, mập mờ với ai, cũng không liên quan đến mày cả! Huống chi, ngày hôm đó không phải chính mày cũng cam đoan như vậy sao?

Hoàng Ngân một lần lại một lần thì thầm, nhắc nhở chính mình, nhưng khi cô nhìn thấy nụ cười sáng lạng của Cao Dương Thành, cô vẫn là không có cách nào làm được không hề để ý đến.

Cô để ý, mà lại là vô cùng để ý!

Vừa thấy được nụ cười nơi anh cô liền không tự nhủ được nhớ đến một màn ám áp của anh và Nguyễn Thuận nọ. Hoàng Ngân càng sầu muộn hơn.

Đứng bên ngoài cửa thủy tinh tại văn phòng, thấy anh đang cùng đồng nghiệp trò chuyện vô cùng vui vẻ, giống như cảm thấy sự xuất hiện ngoài cửa của Hoàng Ngân, anh bỗng nhiên quay đầu, ánh mắt dừng ở khuôn mặt Hoàng Ngân, anh híp híp mắt, ngoắc tay ra hiệu cô đi vào.

Hoàng Ngân chán ghét động tác này của anh, cảm thấy anh ấy xem cô như con chó nuôi trong nhà vậy.

Cho nên đến cuối cùng, dứt khoát tránh người sang một bên, tựa vào khung cửa thủy tinh, chép chép miệng không động đậy.

Cao Dương Thành thấy Hoàng Ngân đang bực bội với mình, cùng đồng nghiệp chào một tiếng, liền khoanh tay đi ra văn phòng.

Thấy Cao Dương Thành đi ra, Hoàng Ngân không để lại dấu vết nuốt nước miếng, đứng thẳng người, đợi anh đến gần, Hoàng Ngân không chút khách khí giương tay lên trước mặt anh.

Lông mày sắc như dao của Cao Dương Thành nhếch lên, "chuyện gì?"

"Tiền." Hoàng Ngân bĩu môi, mặt không chút thay đổi nói, " tiền xe taxi, báo cho anh chi trả chứ sao."

Cuối cùng, cô từ trong túi lấy ra hóa đơn xe taxi, đưa cho anh, "70 ngàn."

Cao Dương Thành híp híp mắt, khoanh ngực, không thể tưởng tượng nổi chất lưỡi nói, "Đỗ Hoàng Ngân, em đúng là con buồn."

"Đúng vậy, tôi là con buồn, là người dân tỉnh lẻ, không giống với những người phụ nữ anh yêu thích kia, đều là đại tiểu thư không dính khói lửa trần gian, giống tôi như vậy sao có thể so với các cô ấy được chứ, đúng không?"

Hoàng Ngân một hơi liền đem những lời ghen tuông thốt ra, thậm chí đại não còn chưa suy nghĩ kĩ càng. Nên nói xong cô liền hối hận, hối hận đến nỗi hận không thể đem đầu lưỡi này cắt đứt đi thôi.

Phải biết lời này đều chưa đầy sự ghen tuông, chỉ những người phụ nữ miệng đầy ghen tuông mới nói ra thôi!

Ghen? Ghen ghét? Nhưng Đỗ Hoàng Ngân cô tại sao cũng như vậy? Cô chẳng qua là đến xin tình trùng của anh mà thôi, dựa vào cái gì mà ghen tuông chứ?

Cao Dương Thành nhìn chằm chằm Hoàng Ngân một chút, lại cuối cùng cũng không nói gì, tay vuốt trán cô, sờ một chút, cũng may, không có dấu hiệu phát sốt.

"Chờ tôi hai phút, tôi đưa em về."

Anh nhàn nhạt bàn giao một câu, quay người liền đi vào văn phòng thay quần áo.

Hoàng Ngân kiểm chế.

up trên app mê tình truyện

Hóa ra anh ấy kêu mình tới đây, chuyện gì đều không làm?

Cái tên này đến cùng muốn làm gì!

Hoàng Ngân lại không biết là, anh kêu cô đến là để chứng thực một chút, cô đảm mưa có phải hay không lại bị cảm, cũng may là lần này bình yên vô sự.

Mặt khác, kêu cô đến, là vì từ biệt cô, bởi vì bắt đầu từ ngày mai, anh muốn rời khỏi thành phố A một thời gian.

Cao Dương Thành cởi áo khoác trắng, thay vào đó là bộ âu phục màu xám may thủ công Italy cô nhìn thấy lúc ban ngày.

Mặt trên người anh, không thể nghĩ ngờ, tao nhã, tôn quý, tuần tú phi phạm, như hoàng tử đang chờ tham gia bữa tiệc xa hoa, để Hoàng Ngân vốn tâm tình không tốt lại càng nổi lên vài phần ghen tuông. Cô khó chịu nghĩ đến cảnh tượng thấy hôm nay.

Bàn tay bé nhỏ của Hoàng Ngân vươn về trước mặt anh: "bác sĩ Cao, tôi không cũng anh đưa đi, anh trả tiền xe taxi cho tôi là được, tự tôi gọi xe trở về."

Hoàng Ngân không nghe được Cao Dương Thành đáp lại, chỉ đột nhiên cảm giác gánh nặng trên vai, một kiện áo khoác liền khoác lên thân thể yếu đuối của cô.

Hoàng Ngân hơi ngạc nhiên, hiểu rõ, muốn giãy dụa, "Tôi không lạnh."

"Yên phận chút!!"

Giọng điệu của Cao Dương Thành bá đạo không cho người khác chen vào, ngay cả ánh mắt đều sâu thêm mấy lần.

Hoàng Ngân quệt mồ hôi nhìn anh, bắt mắt với sự hung hăng của anh.

Nhưng cũng không tranh cãi với anh, chỉ mặc cho anh chấm chú che phủ cho cô.

Từng thấy một câu nói ở trên mạng: Nếu như anh ấy đối xử dịu dàng với bạn, cũng đối xử dịu dàng với người khác, vậy sự dịu dàng ấy... thà rằng không cần.

Hoặc có lẽ thứ Cao Dương Thành cho Hoàng Ngân, anh ấy cũng có thể cho những người đàn bà khác, nhưng có một thứ, anh ấy không có cách nào chia cắt cho những người đàn bà khác.

"Đó chính là, trái tim!

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Đúng mực(2)

Khoảng khắc kết qua bọn họ, mũi Hoàng Ngân chua xót, nhưng cô không dừng lại, thậm chí là bước chân chạy càng lúc càng nhanh...

Thẳng đến chạy vào tàu điện ngầm, đi hướng bệnh viện K, Hoàng Ngân mới thở phào nhẹ nhõm.

Không thấy được bọn họ thân mật với nhau, trong lòng cô có lẽ sẽ dễ chịu hơn một chút.

Khi bóng lưng gầy của Hoàng Ngân lướt qua bọn họ trong mưa, Cao Dương Thành vừa nhấc mắt liền thấy được cô.

Dù cho bóng lưng nhanh chóng biến mất không thấy gì nữa, nhưng anh cũng có thể xác định, người phụ nữ vừa này kia, chính là Đỗ Hoàng Ngân.

“Dương Thành, anh đang nhìn gì vậy?”

Nguyễn Thuần cười, nhìn theo hướng ánh mắt của Cao Dương Thành, chỉ thấy bóng lưng Hoàng Ngân chạy vào tàu điện ngầm.

Cô hơi ngạc nhiên, nghiêng đầu nhìn xem Cao Dương Thành, khó tin nói, "Hai người vẫn còn bên nhau?"

Cao Dương Thành thu hồi ánh mắt âm u, khóe miệng biểu lộ ý cười khó hiểu, lắc đầu, "Không, không còn nữa."

Từ khi cô nói, từ khoảnh khắc cô muốn làm tình nhân của anh, giữa bọn họ, liền chỉ còn lại quan hệ giao dịch mà thôi!

Quan hệ này cứ như vậy đơn giản, rõ ràng như vậy mà thôi!!

Đỗ Hoàng Ngân cô có thể phân biệt mối quan hệ này rõ ràng đến như vậy, vậy anh, tự nhiên cũng không nói gì được nữa.

Trò chơi mèo vờn chuột, trọng yếu nhất chính là, chịu được nhẫn nại! Nắm chắc được đúng mực!

...

Trong đêm, gần lúc rạng sáng, Hoàng Ngân từ bệnh viện đi ra, đang chuẩn bị về nhà, điện thoại trong túi rung một cái, một tin nhắn hiện ra.

Là tin nhắn Cao Dương Thành gửi tới.

Hoàng Ngân hơi kinh ngạc.

Nội dung tin nhắn khá ngắn gọn mà dễ hiểu.

“Đến bệnh viện tìm tôi, mười phút.”

Hoàng Ngân hết nói nổi

Xác thực, từ bệnh viện K đến Vinmec, vèn vèn mười phút đi xe, anh ấy tính giờ quá là chuẩn rồi đó.

Hoàng Ngân nghĩ cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp nhấn xóa tin, xóa sạch tin nhắn từ anh trong điện thoại đi động, cuối cùng,đúc điện thoại đi động vào trong túi, tựa như không có việc gì bước ra bệnh viện, đi về phía xe buýt về nhà.

Mặc dù anh nói qua, làm tình nhân, cầm tiền của anh, thì cô nên đến khi được “truyền”.

Nhưng thật có lỗi, cô không đáp ứng được.

Huống chi bác sĩ đã nói qua, tâm tình không tốt sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến xác suất thành công thụ tinh, mà cô, cả người không thấy chút vui vẻ nào, nhất là từ khi thấy anh lần trước, cho nên, hôm nay tuyệt đối không phải là ngày thích hợp làm tình nhân!

Cô không muốn nhìn thấy khuôn mặt kia của Cao Dương Thành!

"Không đến cũng được, giao dịch tự nhiên bị hủy bỏ do cô làm trái với điều ước, tạm thời đình chỉ dùng thẻ."

Hoàng Ngân nhận được tin nhắn này, đã ngồi trên xe buýt về nhà mình.

Vừa lúc qua mười hai giờ, đây tuyệt đối là chuyến xe cuối của thành phố.

Hoàng Ngân chỉ cảm thấy đau đầu đến kịch liệt, cái tên này có lẽ đang cố ý gây vò cô? Cũng không biết đến cùng là muốn làm gì.

Cuối cùng không có cách nào, Hoàng Ngân đành phải xuống trạm xe kế tiếp, vẫy xe taxi liền đi đến bệnh viện.

Có biện pháp nào nữa đâu? Cô cần tính trùng của anh ta cứu mạng con mình, cho nên bị anh khống chế như vậy, Hoàng Ngân cũng chỉ đành chấp nhận.

Đúng vậy, thứ cô muốn, chỉ là tính trùng của anh mà thôi!

Đỗ Hoàng Ngân, mày nhất định phải nhớ cho kỹ! người đàn ông kia gần gũi với ai, mập mờ với ai, cũng không liên quan đến mày cả! Huống chi, ngày hôm đó không phải chính mày cũng cam đoan như vậy sao?

Hoàng Ngân một lần lại một lần thì thầm, nhắc nhở chính mình, nhưng khi cô nhìn thấy nụ cười sáng lạng của Cao Dương Thành, cô vẫn là không có cách nào làm được không hề để ý đến.

Cô để ý, mà lại là vô cùng để ý!

Vừa thấy được nụ cười nơi anh cô liền không tự nhủ được nhớ đến một màn ấm áp của anh và Nguyễn Thuần nọ. Hoàng Ngân càng sầu muộn hơn.

Đứng bên ngoài cửa thủy tinh tại văn phòng, thấy anh đang cùng đồng nghiệp trò chuyện vô cùng vui vẻ, giống như cảm thấy sự xuất hiện ngoài cửa của Hoàng Ngân, anh bỗng nhiên quay đầu, ánh mắt dừng ở khuôn mặt Hoàng Ngân, anh hí hí híp híp mắt, ngoắc tay ra hiệu cô đi vào.

Hoàng Ngân chán ghét động tác này của anh, cảm thấy anh ấy xem cô như con chó nuôi trong nhà vậy.

Cho nên đến cuối cùng, dứt khoát tránh người sang một bên, tựa vào khung cửa thủy tinh, chép chép miệng không động đậy.

Cao Dương Thành thấy Hoàng Ngân đang bực bội với mình, cùng đồng nghiệp chào một tiếng, liền khoanh tay đi ra văn phòng.

Thấy Cao Dương Thành đi ra, Hoàng Ngân không hề lại dấu vết nuốt nước miếng, đứng thẳng người, đợi anh đến gần, Hoàng Ngân không chút khách khí giương tay lên trước mặt anh.

Lông mày sắc như dao của Cao Dương Thành nhếch lên, "chuyện gì?"

“Tiền." Hoàng Ngân bĩu môi, mặt không chút thay đổi nói, " tiền xe taxi, báo cho anh chi trả chứ sao."

Cuối cùng, cô từ trong túi lấy ra hóa đơn xe taxi, đưa cho anh, "70 ngàn."

Cao Dương Thành hí hí mắt, khoanh ngực, không thể tưởng tượng nổi chất lười nói, "Đỗ Hoàng Ngân, em đúng là con buồn."

"Đúng vậy, tôi là con buồn, là người dân tỉnh lẻ, không giống với những người phụ nữ anh yêu thích kia, đều là đại tiểu thư không dính khói lửa trần gian, giống tôi như vậy sao có thể so với các cô ấy được chứ, đúng không?"

Hoàng Ngân một hồi liền đem những lời ghen tuông thốt ra, thậm chí đại não còn chưa suy nghĩ kĩ càng. Nên nói xong cô liền hối hận, hối hận đến nỗi hận không thể đem đầu lưỡi này cắt đứt đi thôi.

Phải biết lời này đều chưa đầy sự ghen tuông, chỉ những người phụ nữ miệng đầy ghen tuông mới nói ra thôi!

Ghen? Ghen ghét? Nhưng Đỗ Hoàng Ngân cô tại sao cũng như vậy? Cô chẳng qua là đến xin tình trùng của anh mà thôi, dựa vào cái gì mà ghen tuông chứ?

Cao Dương Thành nhìn chăm chăm Hoàng Ngân một chút, lại cuối cùng cũng không nói gì, tay vuốt trán cô, sờ một chút, cũng may, không có dấu hiệu phát sốt.

"Chờ tôi hai phút, tôi đưa em về."

Anh nhân nhặt bàn giao một câu, quay người liền đi vào văn phòng thay quần áo.

Hoàng Ngân kiểm chế.

up trên app mê tình truyện

Hóa ra anh ấy kêu mình tới đây, chuyện gì đều không làm?

Cái tên này đến cùng muốn làm gì!

Hoàng Ngân lại không biết là, anh kêu cô đến là để chứng thực một chút, cô đảm mưa có phải hay không lại bị cảm, cũng may là lần này bình yên vô sự.

Mặt khác, kêu cô đến, là vì từ biệt cô, bởi vì bắt đầu từ ngày mai, anh muốn rời khỏi thành phố A một thời gian.

Cao Dương Thành cởi áo khoác trắng, thay vào đó là bộ âu phục màu xám may thủ công Italy cô nhìn thấy lúc ban ngày.

Mặc trên người anh, không thể nghĩ ngờ, tao nhã, tôn quý, tuấn tú phi phàm, như hoàng tử đang chờ tham gia bữa tiệc xa hoa, để Hoàng Ngân vốn tâm tình không tốt lại càng nổi lên vài phần ghen tuông. Cô khó chịu nghĩ đến cảnh tượng thấy hôm nay.

Bàn tay bé nhỏ của Hoàng Ngân vươn về trước mặt anh: "bác sĩ Cao, tôi không cùng anh đưa đi, anh trả tiền xe taxi cho tôi là được, tự tôi gọi xe trở về."

Hoàng Ngân không nghe được Cao Dương Thành đáp lại, chỉ đột nhiên cảm giác gánh nặng trên vai, một kiện áo khoác liền khoác lên thân thể yếu đuối của cô.

Hoàng Ngân hơi ngạc nhiên, hiểu rõ, muốn gây dựa, "Tôi không lạnh."

"Yên phận chút!!"

Giọng điệu của Cao Dương Thành bá đạo không cho người khác chen vào, ngay cả ánh mắt đều sâu thêm mấy lần.

Hoàng Ngân quệt mồ hôi nhìn anh, bất mãn với sự hung hăng của anh.

Nhưng cũng không tranh cãi với anh, chỉ mặc cho anh chăm chú che phủ cho cô.

Từng thấy một câu nói ở trên mạng: Nếu như anh ấy đối xử dịu dàng với bạn, cũng đối xử dịu dàng với người khác, vậy sự dịu dàng ấy... thà rằng không cần.

Hoặc có lẽ thứ Cao Dương Thành cho Hoàng Ngân, anh ấy cũng có thể cho những người đàn bà khác, nhưng có một thứ, anh ấy không có cách nào chia cắt cho những người đàn bà khác.

"Đó chính là, trái tim!

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Tiễn lên máy bay

Ít nhất, anh sẽ không tổn công gọi một cô gái đến chỉ để kiểm tra xem có phải cô ấy bị sốt cao hay bị cảm không. Ít nhất, anh sẽ không cùng tan làm hay ân cần khoác áo cho bất kỳ người phụ nữ nào, ngoại trừ Đỗ Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân bị Cao Dương Thành kéo ra khỏi bệnh viện, lái lên xe.

Vừa lên xe, cô liền cảm thấy bị ràng buộc, mắt tự nhiên đến mức hoảng hốt. Bởi vì cô không kim được mà nghĩ đến cảnh tượng nóng bỏng đêm hôm ấy... Dường như cô vẫn có thể ngửi được hương vị của mờ ám và dục tính...

Tất nhiên, Hoàng Ngân biết chỉ là mình đang tưởng tượng thôi, bởi vì tất cả đệm ghế trên xe đã được đổi mới hết rồi.

Cao Dương Thành nhìn đôi gò má ửng hồng của Hoàng Ngân qua kính chiếu hậu mà khóe miệng hơi nhếch lên. Nhưng anh không nói gì cả, chỉ khởi động xe lái ra cổng bệnh viện.

“Chiều hôm nay em nhìn thấy tôi à?”

Hoàng Ngân ngẩn ra một lát, cô nghiêng đầu nhìn cảnh đêm lướt qua bên ngoài cửa sổ, buồn bã đáp lời: “Ừm”

“Cũng thấy cô ấy phải không?” Anh lại hỏi.

Hoàng Ngân đau xót trong lòng, hàng mi thanh tú cau lại, cô lạnh nhạt đáp: “Tôi không phải người mù, cô ta cũng không phải người tàng hình.”

Tức giận rồi!

Cao Dương Thành gõ nhẹ nhàng ngón tay lên vô lăng theo tiết tấu. Đèn đỏ sáng lên, xe chậm rãi dừng lại.

“Ghen à?” Anh nhướn mày, nghiêng đầu, mỉm cười hỏi Hoàng Ngân. Ánh mắt chăm chú trên gương mặt cô của anh hơi tối đi.

“Ghen ư?” Hoàng Ngân bật cười, che giấu nỗi khó chịu trong lòng: “Sao có thể!”

Cô cười khan: “Vô duyên vô cớ sao tôi lại phải ghen chứ! Chúng ta không phải đã nói rõ ràng rồi sao? Anh có mập mờ với ai tôi cũng không quản nổi.”

Hoàng Ngân nói cho Cao Dương Thành nghe, nhưng thực tế cũng là tự nhủ với chính bản thân mình. Cô không có lý do gì mà ghen tuông, cũng không có tư cách làm thế!

Cô chỉ đơn thuần là mượn một đứa con, thế nên cô không thể ích kỷ đi ngăn cản người ta yêu đương với bất kỳ cô gái nào được. Nếu như anh thật sự gặp được người mình thích thì sao? Vậy chẳng phải là cô lại phá hủy hạnh phúc của anh hay sao?

Nếu quá thật là vậy thì Đỗ Hoàng Ngân cô đúng là phạm phải tội lớn rồi!

Hoàng Ngân vừa nói xong thì chợt cảm thấy cơ thể vọt lên phía trước.

Cao Dương Thành thể mà lại nhấn chân ga hết mức, bảng điều khiển tốc độ đã vượt qua 120.

Hoàng Ngân nhìn con số tăng vọt lên trên bảng điều khiển nhưng không nói gì, chỉ im lặng nắm chặt tay vịn.

Cô biết Cao Dương Thành luôn là người biết chừng mực, cho dù tốc độ có nhanh hơn nữa thì anh nhất định sẽ bảo đảm an toàn cho cô. Bây giờ anh đột nhiên tăng tốc chẳng qua là đang trút cơn giận một cách im hơi lặng tiếng.

Nhưng mà Hoàng Ngân không hiểu vì sao anh lại tức giận. Chẳng lẽ cô lại bất cần đắc tội với anh rồi sao?

Cao Dương Thành lái xe từ bệnh viện đến nhà cô không đến 15 phút. Xe dừng lại, Hoàng Ngân xuống xe, còn chưa kịp trả lại chiếc áo khoác gió cho anh thì xe đã phóng đi như tên lửa, mất hút trong bóng đêm.

Hoàng Ngân ngo ngác nhìn bóng tối đen kịt trước mắt, trong lòng mất mát thất vọng.

Thực ra cô rất muốn hỏi, rốt cuộc anh và Nguyễn Thuận có quan hệ gì, nhưng cuối cùng cô vẫn không thể cất lời.

...

Hoàng Ngân về nhà thì bất ngờ thấy Đỗ Thanh Nga vẫn còn chưa ngủ.

Cô ấy ngồi khoanh chân trên sofa, mắt nhìn thẳng vào màn hình tivi, nhưng đầu óc thì rõ ràng đã bay đi tận đâu đâu rồi.

Tivi đang phát tin tức vụ động đất tâm ở thành phố C: “Đây là trận động đất gây thương vong nghiêm trọng, gần 70 nghìn người gặp nạn và hơn 300 nghìn người bị thương, ngoài ra còn có 20 nghìn người mất tích, mà mỗi ngày vẫn đang liên tục xảy ra dư chấn...”

“Thanh Nga, em làm gì vậy? Muộn thế này rồi còn chưa ngủ.” Hoàng Ngân vừa thay giày vừa gọi em gái.

Lúc này Đỗ Thanh Nga mới hoàn hồn: “Chị...” Cô đau khổ nhìn Hoàng Ngân: “Chị, ngày mai bác sĩ Cao phải đến thành phố C chữa trị cứu hộ.”

“Cái gì?” Hoàng Ngân sửng sốt, kinh ngạc nhìn em gái, cho rằng mình nghe nhầm.

Đỗ Thanh Nga chỉ vào tin tức đang phát trên tivi, vẻ mặt buồn như đưa đám: “Chính là cái chỗ thảm hại đó! Bác sĩ Cao là đại diện tình nguyện viên của khoa ngoại thần kinh bệnh viện Vinmec, 6 giờ sáng mai sẽ phải đi theo đội đến cứu trợ bọn họ rồi!”

Hoàng Ngân kinh ngạc nhìn đồng hồ tích tắc lướt qua trên tivi, còn cả cảnh tượng máu thịt bết bết. Có một khoảnh khắc, đầu óc cô gần như ngừng hoạt động, sắc mặt cô càng vô cùng khó coi.

Thật lâu sau cô mới hoàn hồn, an ủi em gái cũng như tự an ủi chính bản thân mình: “Đến nơi gặp thiên tai chăm sóc người bị thương là chuyện tốt, em đừng nghĩ nhiều, mau đi ngủ đi.”

“Chuyện tốt gì chứ!” Đỗ Thanh Nga như sắp khóc đến nơi: “Bác sĩ Cao không phải là người chị thích, tất nhiên là chị không quan tâm rồi! Chị có biết tình hình bên đó bây giờ nguy hiểm thế nào không? Ngày nào cũng xảy ra dư chấn lớn nhỏ, không cần thận chút là có thể bị chôn sống trong đồng hồ tích tắc đấy! Hôm nay phóng viên vừa đưa tin có một hộ sĩ tình nguyện viên hi sinh rồi!”

Hoàng Ngân nghe mà vẻ mặt tái đi, nhưng cô không thể hiện ra: “Thanh Nga, ngủ sớm đi, chị hơi mệt, chị đi tắm rồi ngủ đây.”

Cô không muốn nghe thêm một câu chửi chóc nào nữa bèn vội vàng trở về phòng.

Cô lấy điện thoại ra, do dự không biết có nên gọi cho Cao Dương Thành hỏi chuyện anh phải đi cứu trợ thiên tai hay không. Nhưng cô hỏi để làm gì? Hơn nữa, cô có tư cách quan tâm đến anh nhiều như vậy không? Tình hình bây giờ thế này, cô không nên va chạm với anh nữa.

Hoàng Ngân buồn bực vứt điện thoại lên giường, trong đầu toàn là những tưởng tượng không nên có. Cô lấy quần áo ra khỏi phòng rồi đi đến phòng tắm.

“Chị, để em tắm trước.”

Vừa mới ra phòng khách đã thấy Đỗ Thanh Nga ôm quần áo vội vã xông vào phòng tắm: “Ngày mai em phải dậy sớm ra sân bay tiễn bác sĩ Cao lên máy bay.”

Hoàng Ngân ngăn ra, không nhịn được hỏi em gái: “Bây giờ anh ta lên máy bay?”

“Sầu rui!” Đỗ Thanh Nga thuận miệng đáp.

“Ừm...” Hoàng Ngân gãi đầu, nhường phòng tắm cho em gái: “Vậy em tắm trước đi.”

Hoàng Ngân ôm bộ quần áo sạch sẽ của mình, ngồi chờ người trên sofa.

Vậy tức là sáng mai anh ấy thật sự phải đi rồi?

Nghe em gái mình nói ra hành trình của anh chính xác như vậy, thậm chí đến giờ lên máy bay con bé cũng rõ như lòng bàn tay, Hoàng Ngân hơi mất mát. Cô biết, chắc chắn là Thanh Nga biết tin từ Khuất Mỹ Hoa, thế nghĩa là tất cả mọi người đều biết chuyện, chỉ mỗi cô là không biết gì mà thôi.

Đúng là cô chẳng có chút vị trí nào trong lòng Cao Dương Thành cả.

Thế cũng tốt.

Hoàng Ngân không ngừng tự an ủi chính mình.

Không có vị trí mới khiến cô bớt tự trách. Tuy có tiếp cận anh là vì cứu con của bọn họ, thế nhưng bỏ đi cái có che đậy đẩy thì cô buộc phải thừa nhận, Hoàng Ngân chỉ là đang lợi dụng anh một cách hèn hạ mà thôi!

Vừa nghĩ đến gương mặt anh tuần sáng láng kia và hai chữ “lợi dụng” tàn nhẫn, trái tim Hoàng Ngân vẫn vô thức nhói đau.

...

Sáng sớm mùa đông, tiết trời lạnh giá.

Ở sân bay, Hoàng Ngân mặc áo lông dày, đút tay vào túi, đứng phía sau cây cột nhìn các chuyến bay không ngừng thay đổi trên màn hình thông báo.

FM 3105, giờ lên máy bay, 6h00.

Hoàng Ngân lại nhìn thời gian trên màn hình, đồng hồ điện tử đang hiển thị 5h50.

Cách thời gian lên máy bay chỉ còn 10 phút.

Mà ở cửa an ninh bên kia...

Hoàng Ngân quay đầu nhìn.

Khuất Mỹ Hoa không để ý đến ánh mắt của những người xung quanh, đột nhiên nhào vào lòng Cao Dương Thành không chịu buông ra.

“Dương Thành, em không muốn anh đến nơi nguy hiểm như vậy, hu hu hu...” Cô ta rúc vào lòng anh khóc thầm.

Cao Dương Thành cau mày, lặng lẽ kéo Khuất Mỹ Hoa ra, đôi mắt lạnh nhạt nhìn khắp đại sảnh một lượt, khuôn mặt tuấn tú đột nhiên sa sầm.

“Bác sĩ Cao, anh qua bên đó nhất định phải chăm sóc tốt cho bản thân đấy.”

Đỗ Thanh Nga đẩy lo lắng, đưa túi hoa quả cho anh: “Anh cầm lấy ăn trên đường.”

Cao Dương Thành nhìn cô nàng Đỗ Thanh Nga si tình trước mắt mà hơi nhủi mày.

Cô ấy là em gái của Đỗ Hoàng Ngân, nếu anh từ chối thì hơi quá đáng. Thế nhưng nếu anh còn muốn chấp nhận tình cảm của cô ấy thì anh thật sự quá đốn mặt rồi! Bữa cơm lần trước anh vẫn còn sợ hãi đấy.

Cao Dương Thành lạnh nhạt nhìn túi hoa quả của Đỗ Thanh Nga, không đưa tay nhận, chỉ nói: “Tôi không thích ăn táo.”

Ánh mắt Đỗ Thanh Nga lóe lên nỗi bi thương.

Đằng sau cây cột, Hoàng Ngân nhìn túi táo trong tay mà cau mày. Anh bắt đầu không thích ăn táo từ khi nào thế? Biết vậy cô đã không mua rồi.

Nhưng mà xem tình hình này thì có khi cô còn không có cơ hội đưa tiền ấy chứ.

Cô lại nhìn về bóng người ở cửa an ninh, thấy bọn họ đang xếp hàng lý, đi vào sảnh chờ theo trật tự.

Khi đáng người cao gầy của Cao Dương Thành hoàn toàn biến mất ở cửa an ninh số 7, Hoàng Ngân cảm thấy mát mát khôn cùng.

Cuối cùng anh cũng đi rồi, còn cô, đến một câu từ biệt cũng không kịp nói.

Mà thôi!

Hoàng Ngân dựa vào cây cột, nhìn em gái mình và Khuất Mỹ Hoa cùng nhau rời đi, trong lòng không khỏi dấy lên vài phần tự trách và hổ thẹn.

Phải chăng quyết định của cô đã làm tổn thương cả hai cô gái này? Nhất là cô em gái của cô...

Nếu một ngày nào đó con bé biết mối quan hệ giữa cô và Cao Dương Thành thì nó sẽ làm thế nào? Có hận người chị như cô không?

Đôi khi Hoàng Ngân thật sự muốn nói thẳng mối quan hệ giữa cô và anh cho Đỗ Thanh Nga biết, nhưng vừa nhìn thấy đôi mắt nhiệt tình kia, vừa nghĩ đến chữ “hận” vô cùng đau đớn kia, cô lại sợ hãi chùn bước!

Cô chỉ có thể giống như kẻ trộm, trốn phía sau bọn họ, ích kỉ mà dấy đưa mạp mờ với anh.

“Kính thưa quý khách, chuyến bay FM3105 từ thành phố A đến thành phố C của công ty hàng không Nam Hạ đã bắt đầu soát vé lên máy bay, xin hãy đến xếp hàng ở cổng lên máy bay để chuẩn bị...”

Nghe thấy giọng nói thúc giục hành khách lên máy bay, Hoàng Ngân mới chuẩn bị rời khỏi cây cột.

Nhưng còn chưa kịp bước đi thì chợt trước mắt tối sầm, một bóng người cao lớn như ngọn núi sừng sững áp đến chỗ cô. Không đợi cô kịp phản ứng, gương mặt cô đã bị một bàn tay lạnh như băng áp lên, sau đó là một nụ hôn mãnh liệt đẩy về chiếm hữu áp xuống môi cô.

“Ưm ưm...”

Hoàng Ngân gần như không cần nhìn, chỉ bằng cảm giác cũng biết người đàn ông đang cưỡng hôn cô không phải ai khác mà chính là Cao Dương Thành!

Tên này, đến một nụ hôn cũng phải thô lỗ, ngang ngược như vậy sao?

Hoàng Ngân bị anh hôn đến mức đầu vầng mắt hoa, chìm đắm trong nụ hôn sâu mãnh liệt mà nóng bỏng ấy, gần như không thờ nổi.

Mãi đến khi cảm nhận được cô liên tục thở hổn hển, sắp ngạt đến nơi thì Cao Dương Thành mới lưu luyến buông cô ra.

Hoàng Ngân vừa được tự do đã không kìm được đắm nhẹ lên ngực anh: “Anh làm gì vậy! Bao nhiêu người nhìn đấy...” Cô xấu hổ đỏ bừng mặt.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Khó rời khó bỏ

Ánh mắt Cao Dương Thành đột nhiên tối sầm, anh không nói lời nào đã ôm Hoàng Ngân vào lòng và cúi xuống. Lại một nụ hôn nóng bỏng thiêu đốt bờ môi Hoàng Ngân.

Xung quanh có vô số ánh mắt kinh ngạc và hâm mộ đang nhìn bọn họ, tiếng bàn tán xôn xao thì thoảng truyền vào tai Hoàng Ngân, toàn là cười bọn họ là cặp đôi quá nhiệt tình.

Mặt Hoàng Ngân đỏ tới tận mang tai, cô đẩy người đàn ông phía trước ra, vùng vẫy hồi lâu mới làm anh buông tay được.

Hai má Hoàng Ngân hây hây đỏ như quả cà chua chín, cô thở phì phò giận chần trách móc anh: “Cao Dương Thành, anh có biết xấu hổ không hả? Trước mặt bao nhiêu người mà anh lại...”

“Còn chưa đến hai phút nữa tôi phải lên máy bay rồi, nói gì quan trọng hơn đi.” Hoàng Ngân còn chưa kịp nói xong thì lại bị Cao Dương Thành ngắt lời.

Anh nhượng này, nhìn thời gian trên màn hình rồi bình tĩnh ngắm Hoàng Ngân chăm chú, im lặng đợi cô nói.

“Nhanh vậy.” Hoàng Ngân cắn môi bối rối.

Rõ ràng là có rất nhiều lời muốn nói với anh, nhưng vừa nhìn thấy gương mặt ấy, cô lại căng thẳng không thốt lên lời.

“Tôi... Tôi mua ít táo, nhưng mà, không biết anh bắt đầu không thích ăn táo từ khi nào...”

Hoàng Ngân còn chưa kịp nói xong thì túi xách trong tay đã bị Cao Dương Thành khom lưng lấy đi: “Đồ của cô gái khác thì dù là của ngon vật lạ tôi cũng chướng mắt.”

Anh nói cực kỳ thân thiện, rõ ràng là câu nói thể hiện tình cảm mà lại thờ ơ như đang bàn chuyện thời tiết vậy.

Hoàng Ngân ngẩn ra, mặt đỏ lên, con tim rung động. Cô nhìn sang chỗ khác, không dám nhìn anh nữa nhưng lại nhìn thấy hình ảnh mình đang không kìm chế được mà nhếch miệng rỏ nét trong gương.

“Anh... qua bên đó, phải chăm sóc tốt cho mình đấy.” Hoàng Ngân lo lắng dặn dò anh.

Đôi tay dút trong túi áo bông cứ đóng đưa qua lại, đến mức cả chiếc áo bông cũng đung đưa theo sự căng thẳng của cô. Đây là biểu hiện lúc cô hồi hộp.

Cao Dương Thành nheo mắt đẩy gấu áo, khẽ đáp câu “Ừ” ngắn gọn.

Thời gian trên màn hình chỉ còn lại một phút.

Hoàng Ngân cắn môi, cuối cùng vẫn không nhịn được mà hỏi anh: “Anh phải đi bao lâu?”

“Chưa xác định, nửa tháng, một tháng, hoặc lâu hơn...” Cao Dương Thành bình tĩnh nhìn cô, dường như muốn tìm thấy chút cảm xúc luyến tiếc trong mắt cô.

“Lâu vậy à?” Hoàng Ngân ngẩn ra, ánh mắt lóe lên chút cô đơn.

Một tháng, có thể còn lâu hơn... Dương Dương có thể chịu đựng được sự trì hoãn hết tháng này qua tháng khác hay không?

Lòng Hoàng Ngân rối như tơ vò.

“Đỗ Hoàng Ngân, nhìn về mặt này của em, tôi còn tưởng là em không nỡ xa tôi đấy.”

Cao Dương Thành nâng cằm Hoàng Ngân lên, mặt mày vui vẻ, anh cam đoan với cô: “Tôi sẽ mau chóng trở về.”

Nụ cười xán lạn lấp lánh như hồn Hoàng Ngân, cô chỉ cảm thấy eo bị kéo một cái, Cao Dương Thành đã ôm cô vào lòng.

Anh cúi đầu, gương mặt gần như dán sát vào cô, anh dùng giọng nói mê hoặc ra lệnh cho cô: “Hôn tôi đi.”

“Hà?”

Hoàng Ngân quần bách, gương mặt lập tức đỏ bừng.

Tên này thật là...

Tất nhiên Hoàng Ngân không dám làm vậy. Cô cảm giác bàn tay ôm eo cô ngày càng chặt, mà Cao Dương Thành thì vẫn nhìn chăm chăm cô bằng đôi mắt sâu thẳm khiến lòng bàn tay cô toát cả mồ hôi.

“Ủm... anh phải lên máy bay rồi...” Hoàng Ngân nhắc nhở anh, cô căng thẳng đến mức cứ lắp bắp.

Cao Dương Thành làm như không nghe thấy lời cô nói.

Bờ môi mông gợn cảm chỉ cách đôi môi anh đào của Hoàng Ngân có nửa tấc, nhưng anh cứ không chủ động hôn cô mà kiên nhẫn chờ cô ngẩng lên hôn anh.

Cái tên này!

Hoàng Ngân không ngờ anh lại có thể nhẫn nại đến thế!

Giây phút đó, Hoàng Ngân nghe rõ tiếng tim mình đập thành thịch, tốc độ vừa nhanh vừa nhịp nhàng, khiến lòng cô tức thì rối loạn.

Cô nhắm mắt, lặng lẽ hít một hơi thật sâu, sau đó nhón chân lên, gương mặt nhỏ nhắn hướng về phía Cao Dương Thành, đặt lên môi anh một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước.

Chỉ vừa chạm vào cô đã nhanh chóng lùi ra, nụ hôn này chỉ vụn vụn có nửa giây!

Cao Dương Thành vừa mới cảm nhận được bờ môi mềm mại của cô, còn chưa kịp hưởng thụ hương vị của cô thì cô đã dứt khoát rời đi.

Nhưng dư vị lưu lại giữa bờ môi cô đã đủ khiến anh đắm chìm trong sự ngọt ngào hồi lâu...

Anh nở nụ cười tươi sáng, chê cô: “Keo kiệt.”

Mặt Hoàng Ngân đã đỏ ửng từ lâu, cô đưa tay muốn đẩy anh ra, nhưng Cao Dương Thành sao chịu cho cô cơ hội ấy. Anh ôm cô vào lòng, nói khẽ: “Nào, đứng yên một lát, tôi sắp phải lên máy bay rồi.”

Hoàng Ngân nghe vậy thì thật sự ngoan ngoãn mặc cho anh ôm, không hề nhúc nhích chút nào.

Cảm nhận được sự ấm áp trong vòng tay anh, Hoàng Ngân đột nhiên có hơi đa sầu đa cảm. Ngoại trừ nỗi lo lắng cho Dương Dương ra thì không thể phủ nhận, vừa nghĩ đến những ngày tháng không được gặp anh, cô có hơi buồn lòng.

Hoàng Ngân bất giác đưa tay lên ôm lấy anh.

Lại nghe anh căn dặn bên tai: “Những ngày tôi không ở đây em phải chăm sóc bản thân cho tốt. Em cứ lấy tiền trong thẻ phụ mà tiêu, nếu không đủ thì đi tìm Thái Linh, tôi đã dặn cậu ta rồi, em cứ tìm cậu ta lấy tiền là được.”

Nghe anh dặn dò, Hoàng Ngân càng rung động trong lòng. Cô lặng lẽ lùi ra khỏi vòng ôm của Cao Dương Thành, lắc đầu nói: “Số tiền đó đủ rồi, với cả... Tôi cũng sẽ không tìm người đàn ông khác để lấy tiền đâu.”

Hoàng Ngân nói thật, cho dù thiếu tiền thì cô cũng sẽ không đi tìm bất cứ người nào để lấy tiền cả.

Tất nhiên, khi chữa bệnh cho Dương Dương quả thật cũng có những lúc rất cần tiền. Vào lúc không còn lựa chọn nào khác, cô sẽ dùng tiền trong thẻ phụ của Cao Dương Thành, có điều cô đã nhớ kĩ hết các khoản, mỗi tháng cô sẽ gửi toàn bộ tiền lương vào một chiếc thẻ khác. Đợi đến thời cơ, tất nhiên cô sẽ trả lại hết khoản tiền này cho anh. Mà làm vậy cũng tránh cho anh nghi ngờ động cơ cô tiếp cận anh.

Nghe Hoàng Ngân nói vậy, Cao Dương Thành ít nhiều gì cũng có chút vui vẻ.

“Ng Sloan...”

Anh đưa tay xoa đầu Hoàng Ngân, cau mày nói: “Tôi phải đi rồi.”

Loa phát thanh một lần nữa vang lên tiếng thúc giục hành khách lên máy bay, nhắc nhở những người đang lưu luyến bịn rịn rằng thời gian đã đến rồi.

“Ủm...” Hoàng Ngân gật đầu, trong lòng thoáng nổi buồn vu vơ.

Lòng ngực nghèn nghẹn, đột nhiên cô cảm thấy tâm trạng rất tệ.

Rốt cuộc Cao Dương Thành cũng đi rồi, nhìn bóng dáng thẳng tắp của anh biến mất nơi cửa an ninh, Hoàng Ngân nặng nề hít một hơi thật sâu. Cô chỉ thấy nơi lồng ngực nhói đau, cũng không biết từ lúc nào mắt đã hơi cay cay.

Dường như cô... thật sự không nhớ xa anh!

Mãi đến khi chiếc máy bay anh ngồi phi thẳng vượt trùng mây, Hoàng Ngân mới rời khỏi sân bay.

Vừa bước ra sân bay, gió lạnh đã ập đến, Hoàng Ngân rung mình, dường như mọi thứ xung quanh càng lạnh lẽo hơn.

Cả ngày Hoàng Ngân không nhận được bất kỳ tin tức gì của Cao Dương Thành, ngay cả một tin nhắn cũng không có.

Cô thử gọi điện cho anh nhưng điện thoại của anh vẫn luôn trong trạng thái không kết nối được.

Cũng phải, ở khu vực động đất thì làm sao có tín hiệu, không liên lạc được cũng là chuyện bình thường.

Từ bệnh viện trở về, Hoàng Ngân còn chưa kịp tắm đã vội vàng mở ti vi, bật luôn kênh thời sự. Chương trình chuyển động 24h đang đưa tin về khu vực động đất ở thành phố C.

“Hồi 14 giờ chiều nay, tại huyện Lâm thành phố C lại xảy ra dư chấn cấp bốn, lại có thêm 121 trường hợp mất tích, các tình nguyện viên và giải phóng quân đang tích cực tiến hành tìm kiếm cứu hộ...”

Hoàng Ngân nghe mà mơ mơ hồ hồ.

Mỗi lần mở máy tính và ti vi ra là vô số tin tức về khu vực động đất thành phố C ập vào mặt, thông thường đều là những tin xấu, ngoài việc khiến tâm trạng cô càng tệ hại hơn thì chẳng có tác dụng gì.

Cô bực bội đứng dậy, tắt ti vi đi, sau đó trở về phòng lấy quần áo đi tắm.

Cô đứng dưới vòi hoa sen, mặc cho dòng nước ấm áp xối vào người. Hoàng Ngân ngờ ngác đứng trong làn nước, chỉ mong sao dòng nước này có thể cuốn trôi những gánh nặng trong lòng cô. Nhưng nó chỉ xóa tan sự mệt mỏi về thể xác, chẳng thể nào cuốn trôi được nỗi lo lắng và buồn bã trong lòng.

Đêm ngày càng khuya.

Hoàng Ngân nằm trên giường, lẩn qua lộn lại mãi vẫn chưa ngủ được.

Cô lấy điện thoại di động dưới gối ra xem nhiều lần, nhưng từ đầu tới cuối không hề có bất cứ cuộc gọi đến hay tin nhắn nào. Cô thất vọng đặt điện thoại xuống, mấy lần nhắm mắt muốn ngủ, nhưng nỗi lòng rối loạn khiến cô mãi không vào giấc được.

Trong đầu cô không ngừng hiện lên bóng dáng của Cao Dương Thành.

Anh đang làm gì nhỉ? Có an toàn đến được thành phố C không? Bây giờ anh đang trên bàn phẫu thuật hay là đã ngủ rồi? Ngủ có ngon không? Ăn uống thế nào? Nơi ấy có lạnh chẳng? Cũng không biết anh có mang đủ quần áo đi không.

Cả đồng câu hỏi ập đến khiến Hoàng Ngân buồn bực ngồi dậy, cô gần như sụp đổ: “Điện mất thôi!”

up trên app mê tình truyện

Cô gào lên xả hết nỗi lòng, lại nằm thẳng đơ như một con cương thi, đắp chăn kín đầu, buộc mình ngủ đi.

Trong lúc mơ mơ màng màng, dường như Hoàng Ngân nghe thấy tiếng chuông điện thoại của mình vang lên.

Lúc đầu cô cho rằng là tiếng hát trong giấc mơ, đợi đến khi cô kịp tỉnh táo lại thì lập tức bật dậy khỏi chăn, vội vàng lục tìm điện thoại dưới gối đầu. Nhưng đúng lúc cô lật lên thì tiếng chuông đã ngừng lại.

Chết tiệt!

Hoàng Ngân sốt ruột đến độ chửi thề. Cô mở xem cuộc gọi bị nhờ, ngón tay run rẩy lướt trên màn hình. Cuộc gọi nhờ hiển thị một dãy số lạ, nhưng mã vùng chính là từ thành phố C.

Hoàng Ngân chắc chắn là Cao Dương Thành gọi tới, nhưng đây là số điện thoại công cộng!

Cô chưa kịp nghĩ nhiều đã vội vàng ấn gọi lại.

“Tút... tut... tut...”

Giọng nói máy móc như lời nguyên vang lên bên tai, mỗi tiếng như nện vào lòng cô: “Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không nghe máy, xin vui lòng gọi lại sau.”

Giọng nói máy móc lạnh băng từ đầu bên kia khiến lòng Hoàng Ngân chùng xuống, cô vội cúp điện thoại rồi gọi lại lần nữa.

Mãi đến khi tiếng “tút” cuối cùng vang lên, Hoàng Ngân gần như đã tuyệt vọng, thì bỗng, một giọng nói trầm thấp xuyên qua ống nghe truyền vào tai cô, dường như còn mang theo tiếng ồn ào xa xăm, khiến cho cô lập tức cay mắt.

“Tôi đây.”

Giọng nói trầm ấm vang vọng bên tai Hoàng Ngân, nháy mắt cuốn trôi hết mọi lo lắng bất an, mọi phiền muộn chán nản trong lòng, chỉ còn lại cảm xúc rung động và nỗi xót xa.

“Tôi cứ tưởng anh sẽ không nghe điện thoại.” Giọng nói nghẹn ngào của Hoàng Ngân vang lên trong điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Từ mất tích đến gặp lại

Năm ngón tay thanh tú trắng bệch.

Cô muốn đánh lửa bán thân nhưng lại chẳng thể đánh lửa được trái tim mình.

“Hoàng Ngân, chắc cô đã đoán được... tôi muốn nói gì?”

Giọng nói nặng trĩu của Vũ Phong vang lên, thoáng chút ngập ngừng.

Mỗi câu mỗi chữ giống như một con dao nhọn cửa từng nhát vào trái tim Hoàng Ngân, khiến cô đau đến mức không thở nổi.

Nước mắt đã ầng àng trong hốc mắt.

Cô ngẩng cao đầu, ép bản thân không được khóc, nhưng giọng nói đã trở nên nghẹn ngào: “Tôi chỉ muốn biết kết quả, anh ấy... vẫn ổn chứ?”

Lúc Hoàng Ngân nói ra câu đó, nước mắt cô đã lăn dài trên má, không ngừng tuôn rơi.

“Bây giờ tôi đang đứng ở trạm điện thoại công cộng mà cậu ấy thường gọi điện cho cô...”

Giọng của Vũ Phong ở đầu bên kia đã trở nên nghẹn ngào.

Xung quanh dường như vẫn còn vương vấn mùi hương của Cao Dương Thành, đúng lúc đó cô nghe thấy Vũ Phong nói tiếp: “Mỗi tối sau khi cậu ấy kết thúc ca mổ, ngay đến cơm cũng chẳng thiết ăn, việc đầu tiên cậu ấy làm chính là gọi cho cô một cú điện thoại để thông báo mình vẫn bình an, dù có phải lặn lội đường xa, đi gần hai tiếng đồng hồ mới đến được buồng điện thoại công cộng này. Có mấy lần gần hai giờ sáng, tôi vẫn thấy cậu ấy ngồi trong lều gấp bánh bao chay đã nguội cứng, tôi hỏi cậu ấy sao không ăn xong rồi mới đi gọi điện cho cô, cậu ấy nói, nếu gọi muộn quá sẽ khiến một số người ngủ muộn...”

Vũ Phong nói đến đó, giọng đã khàn hẳn đi, “Đúng vào buổi tối ba hôm trước, sau khi cậu ấy gọi điện cho cô, huyện Lâm đột nhiên xảy ra dư chấn mạnh cấp năm, từ lúc đó trở đi, chúng tôi đã không gặp được cậu ấy nữa...”

Hoàng Ngân cầm điện thoại, ngồi sụp xuống đất bên cạnh những giá hàng trong siêu thị, mặc cho ánh mắt của những người xung quanh, cô khóc không thành tiếng.

Cô chưa bao giờ biết chi vì một cuộc điện thoại mỗi tối mà anh phải đi đi về về hơn mười mấy cây số ở một thành phố đổ nát đầy nguy hiểm, trong tiết trời tháng chạp lạnh còng.

Lại càng không biết vì để cô ngủ sớm, ngay đến miếng cơm nóng anh cũng chẳng kịp ăn.

Mà bây giờ vì cô, thậm chí đến tính mạng của anh cũng...

Hoàng Ngân đưa tay lên miệng cắn mạnh.

Mãi cho đến khi những ngón tay chảy máu, cô cũng chẳng hề có ý định nhả ra.

Cô muốn dùng sự đau đớn trên ngón tay để át đi nỗi đau đang dội lên trong tim.

“Hoàng Ngân, cô nói gì đi chứ, tôi nói thế không phải vì muốn cô tự trách hoặc áy náy, tôi chỉ muốn thay cậu ấy...” Vũ Phong không nói được nữa câu sau nữa, giọng anh ta đã khàn đến mức không thành tiếng.

Hoàng Ngân biết, ở đầu dây bên kia anh ta đang khóc.

Thế nhưng có những câu cô không muốn nghe người khác nói hộ anh, cô chỉ muốn Cao Dương Thành tự mình nói cho cô nghe!

“Ồ bên này chúng tôi đang dốc toàn lực để cứu hộ cứu nạn, chỉ cần ngày nào không tìm được cậu ấy thì có nghĩa là cậu ấy vẫn sống.

Hoàng Ngân không biết mình đã ra khỏi siêu thị thế nào nữa, những gì Vũ Phong nói vẫn đang lặp lại bên tai cô.

Mãi cho đến khi nhân viên siêu thị hét gọi cô, giật lấy cái giỏ hàng trống không từ trong tay cô, cô mới sực tỉnh.

Cuối cùng cô chẳng mua gì cả, cũng chẳng còn tâm trạng nào để đi dạo siêu thị nữa.

Cả một buổi chiều, Hoàng Ngân gần như đi khắp thành phố A.

Cô không biết những con đường mình đã đi có giống con đường mà Cao Dương Thành đã đi vì cô không, cô chỉ biết, lúc cô về đến nhà, cả người cô đã đông cứng, gương mặt đỏ bừng bừng, nhưng về mặt lại khó coi vô cùng, đôi mắt xinh đẹp trong suốt giờ đã mất hết sức sống, ánh mắt trống rỗng mất tiêu cực.

“Ngân à?”

Trần Lan vừa nhìn thấy Hoàng Ngân dờ dẩn ở cửa, sợ đến mức mặt mũi trắng bệch: “Sao thế này? Con làm sao thế?”

Hoàng Ngân nghe thấy giọng của mẹ, nước mắt lập tức tuôn rơi, không thể khống chế nổi.

“Ngân à, con làm sao thế? Đừng làm mẹ sợ...”

Đôi mắt dờ dẩn của Hoàng Ngân chuyển động, nhìn về phía mẹ mình. Cô không thể kiềm chế nổi nữa mà nhào vào lòng bà, khóc lên thất thanh, “Mẹ ơi, con khó chịu quá...”

Hoàng Ngân thút thít, cô chỉ hận không thể khoét trái tim đang đau đớn đến tận cùng đó ra, như thế làm vậy sẽ khiến cô dễ chịu hơn một chút.

Mình đã hại chết Cao Dương Thành rồi!

Nếu như không phải do cô thì Cao Dương Thành sẽ không đi xa như thế để gọi điện, cũng không gặp phải dư chấn, không gặp dư chấn cũng sẽ không mất tích đến bây giờ, dù nhiều lần it...

...

Chỉ trong hai ngày ngắn ngủi, Hoàng Ngân đã gầy sọp đi.

Tinh thần cô rơi vào trạng thái bất ổn nghiêm trọng, ngay đến đôi mắt cũng lõm sâu vào trong.

Hai ngày hai đêm, cô chưa từng nhắm mắt lại, không phải là không buồn ngủ, mà thật sự không ngủ nổi.

Cô lúc nào cũng nắm chặt điện thoại trong tay, chỉ sợ mình bất cẩn bỏ qua cuộc điện thoại quan trọng nào đó...

Thật ra, lúc nghe được tin Cao Dương Thành mất tích, suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Hoàng Ngân đó chính là đi tìm anh.

Nhưng mà, tất cả con đường đến đó đã tạm dừng hoạt động, bởi vì thành phố C càng lúc càng nguy hiểm, cho nên phía chính phủ đã hạ lệnh, trừ nhân viên cứu hộ, tất cả những người không liên quan không được phép bước vào.

Hoàng Ngân không còn cách nào khác, chỉ đành ở lại thành phố A tiếp tục đợi tin của anh.

Gần đến lúc tan làm rồi, nghe được tin tức tất cả các bác sĩ của bệnh viện Vinmec đều đã trở về, đồ đạc không kịp dọn, cũng không kịp xin nghỉ sớm, Hoàng Ngân vội vàng túm lấy túi xách chạy ra khỏi công ty, ngay cả chào hỏi đồng nghiệp cũng không kịp.

Lúc Hoàng Ngân vội vàng chạy đến bệnh viện Vinmec, liền nhìn thấy một chiếc xe buýt lớn màu trắng, trên thân xe có biểu tượng của tổ chức cứu viện, tất cả các bác sĩ y tá đều mặc áo trắng có hình trái tim đang tuôn tự từ trên xe đi xuống, những người đến đón tiếp đều là chủ nhiệm các khoa, ai nấy đều cầm hoa để tặng cho những người dùng sỹ đáng yêu nhất này.

Tất cả các bác sĩ của khoa ngoại thần kinh đều ở đây, chỉ riêng Cao Dương Thành là không thấy đâu.

Hoàng Ngân đứng đờn xà nhìn thấy một bó hoa duy nhất còn thừa, đột nhiên cảm thấy cả thế giới tối sầm lại...

Tất cả mọi thứ đều đi xa, chỉ còn lại duy nhất một bó hoa đó, giống như chính cô đã để lạc mất Cao Dương Thành.

Gió, đang thổi... Như thế đang cắt qua mặt cô... khiến đôi mắt Hoàng Ngân trở nên mờ hồ.

Tim cô như bị một cái cưa điện sắc bén xòu từng miếng từng miếng một. Đau đến mức thở thôi cũng là một điều gì đó xa xỉ lắm.

Nhìn những gương mặt tươi cười đó, Hoàng Ngân chẳng có dũng khí để bước đến hỏi tin tức về Cao Dương Thành, cô chỉ biết đứng ngây ra đó, ảo tưởng rằng trong những gương mặt tươi cười đó có cả gương mặt điển trai ôn hòa của Cao Dương Thành.

Cô thực sự không dám tưởng tượng, nếu như từ nay về sau trong thế giới của cô không còn gặp được gương mặt đó nữa.

“Reng reng...”

Điện thoại đang nằm trong tay bỗng vang lên, rung bần bật, một tin nhắn nhảy lên.

Hoàng Ngân ngăn ra mắt một giây.

Cô cúi đầu, mở điện thoại ra xem, thuận tiện đưa tay lên lau sạch nước mắt trên mặt, sau khi đọc hết nội dung tin nhắn rồi, Hoàng Ngân quay phắt đi chạy thực mạng.

Bình thường cô tiết kiệm đến mức ngay cả xe buýt cũng không dám đi, vậy mà lần này cô gọi hân taxi. Lên taxi rồi, Hoàng Ngân xem đi xem lại tin nhắn vừa mới gửi đến.

Mãi cho đến khi nước mắt làm nhòe cả tầm nhìn, không nhìn rõ chữ trên màn hình nữa, Hoàng Ngân mới thôi. Nội dung tin nhắn rất đơn giản, “Đỗ Hoàng Ngân, nhà tôi, trong vòng 30 phút nữa.”

Người gửi tin nhắn là Cao Dương Thành.

Số của anh, giọng điệu này cũng là của anh.

Anh đã trở về rồi!!! Anh thực sự đã trở về rồi!!

Chưa bao giờ Hoàng Ngân cảm thấy taxi chạy chậm đến thế, cô liên tục giục gã bác tài, cuối cùng hai mươi phút sau, taxi đã dừng lại trước khu nhà của anh.

Hoàng Ngân vội vã trả tiền, chạy một mạch lên nhà anh...

Cửa thang máy mở ra.

Hoàng Ngân vừa đưa mắt liền nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của Cao Dương Thành, anh đứng dựa vào khung cửa lát đá cẩm thạch, khoe môi cong cong, nở một nụ cười biếng nhác với cô.

Mắt Hoàng Ngân ướt đẫm, nhưng cô chưa kịp có phản ứng gì, đột nhiên cảm thấy eo bị siết chặt, cánh tay mạnh mẽ của anh đã kéo cô ngã vào lồng ngực rắn chắc.

Cảm nhận được mùi hương quen thuộc trên người Cao Dương Thành, cùng với cái ôm ấm áp khiến cô lưu luyến của anh, Hoàng Ngân không kìm được nữa, gục trên ngực anh khóc như một đứa trẻ.

Cô sợ sẽ không gặp được người đàn ông này biết mấy, sợ sẽ không cảm nhận được sự ấm áp của anh nữa biết mấy.

Hai hôm nay cô khóc gần như cạn nước mắt.

Nhưng giờ thì ổn rồi, anh ở đây, anh vẫn ở đây...

Hoàng Ngân vô thức đưa tay ra ôm chặt lấy anh, siết thật chặt... Cứ như thể sợ anh lại đột nhiên biến mất khỏi thế giới của cô, lại mất tích nữa...

up trên app mê tình truyện

Cô không muốn phải sống những ngày tháng lo lắng hãi hùng này nữa!!! Không muốn ...

Cảm thấy cánh tay Hoàng Ngân đang ôm siết lấy mình, Cao Dương Thành vừa hân hoan song cũng vừa đau đến mức cau mày, nhưng anh vẫn không nói gì, để mặc cô ôm siết lấy mình càng lúc càng chặt.

Tuy đau nhưng anh lại rất thích cảm giác này!

Được cô ôm đủ đau mấy cũng đáng!

“Đừng khóc nữa...”

Anh cúi người xuống dịu dàng lau nước mắt cho cô.

Hoàng Ngân lại vui mặt vào lòng anh, không chịu ra, cũng không nói câu nào, cứ khóc mãi, khóc để xả toàn bộ tâm trạng khó chịu đang dồn nén trong lòng.

Từ sau khi biết tin anh mất tích, Hoàng Ngân chưa từng chợp mắt, cũng không ăn cơm, ăn cái gì là nôn cái đấy, ngay đến uống nước cũng cảm thấy khó chịu vô cùng, lúc nào tim cũng như đang nhảy trên mũi dao, chạm đến là đau đến mức không thở nổi.

Cao Dương Thành hiển nhiên là không ngờ được cô lại khóc dữ đến vậy.

Từng giọt từng giọt nước mắt rơi vào lòng bàn tay anh, nóng bỏng như đang thiêu đốt tim anh.

Một tay anh ôm lấy Hoàng Ngân, vát và đặt cô lên sô pha, cơ thể to lớn đè lên cô, giam cô giữa sô pha và lồng ngực của mình.

Hoàng Ngân vẫn đang khóc, căn bản không để ý đến trò đùa của anh, hai tay cô vẫn che lấy đôi mắt sưng đỏ của mình, đắm chìm trong thế giới của bản thân, khóc thỏa thích.

Cô mà cứ khóc nữa thì nhà anh ngập mất.

Cao Dương Thành đưa tay nhẹ nhàng gỡ hai tay đang che mắt của cô ra, “Nào, đừng khóc nữa, để tôi ngấm em thật kỹ đã nào.”

Kết quả là vừa mới dứt câu, Hoàng Ngân lại càng khóc dữ hơn nữa.

Cô hờn dỗi đánh lên ngực anh, “Anh lừa em! Lừa em!!! Rõ ràng là anh bảo đảm với em là sẽ bình an, kết quả... tự dưng lại mất tích bao nhiêu ngày như thế, anh có biết em lo đến mức nào, sợ đến mức nào không hả, hu hu...”

Hoàng Ngân khóc thảm thiết, nước mắt tuôn ra ào ào.

Không phải là cô thích khóc đâu, nhưng vừa nhìn thấy anh, cứ nghĩ đến bao nhiêu ngày anh mất tích, Hoàng Ngân lại không kiềm được mà khóc nức lên.

Cao Dương Thành tiện tay rút mấy tờ giấy ăn ra, lau nước mắt hộ Hoàng Ngân, bàn tay to lớn đỡ lấy gương mặt trái xoan của cô, anh cau mày hỏi cô: “Nói tôi nghe, sao tôi đi còn chưa đến nửa tháng mà em lại gầy nhiều thế này, em cũng hứa với tôi là phải chăm sóc bản thân tử tế rồi mà, em chăm sóc kiểu này đó à?”

Bị anh chất vấn, Hoàng Ngân cũng không đáp lại, chỉ ôm siết lấy eo anh, hai mắt sưng lên đỏ bừng, ánh mắt nhìn anh đầy nũng nịu, cô thành thật trả lời: “Em sợ em không gặp được anh nữa, thế nên ... vẫn không ngủ được...”

“Cái gì mà vẫn không ngủ được?”

Cao Dương Thành lập tức sa sầm mặt.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 89: Râu ngắn men lỳ

Thế nhưng động tác vuốt ve gò má Hoàng Ngân lại vô cùng dịu dàng, sâu trong đôi mắt anh là sự xót xa.

Đôi mắt Hoàng Ngân lập tức trở nên mờ hồ.

Cô ôm lấy vòng eo săn chắc của anh, vùi đầu vào lồng ngực anh, yếu ớt thì thầm, “Em buồn ngủ rồi, em muốn ngủ...”

Cuối cùng thì anh cũng đã trở về rồi...

Anh đã trở về bên cạnh Đỗ Hoàng Ngân cô rồi!

Cảm giác này thật tuyệt!

Mà cô cuối cùng cũng đã có thể yên tâm ngủ một giấc.

Hoàng Ngân vừa dứt lời, không đợi Cao Dương Thành nói gì đã ngủ mất.

“...”

Cao Dương Thành nhướng mày, thế này cũng hơi quá rồi.

Ngắm gương mặt thanh tú của cô, những vệt nước mắt còn chưa kịp khô, đôi mắt đen như đêm sâu của anh trở nên đặc quánh lại.

Nghe nhịp thở đều đều của cô, từng tiếng từng tiếng nhẹ nhàng lại khiến anh vui vẻ đến vậy...

Giờ phút này, Cao Dương Thành ôm cô mà như ôm cả thế giới trong tay.

Anh biết, cho dù chạy trốn thế nào thì cuối cùng Đỗ Hoàng Ngân đã trở thành một phần vô cùng quan trọng trong sinh mệnh của Cao Dương Thành!

...

up trên app mê tình truyện

Hoàng Ngân ngủ một mạch say sưa, lúc tỉnh lại thì trời đã sáng hẳn.

Ánh sáng buổi sớm xuyên qua cửa kính chiếu vào phòng, rọi lên bóng dáng hai người đang ôm chặt lấy nhau say ngủ, như thể dát một lớp vàng lên người bọn họ, cảm giác ấm áp tràn ngập cả căn phòng.

Hoàng Ngân mở mắt, đập vào mắt cô chính là gương mặt tuấn tú sáng sủa của Cao Dương Thành.

Ánh nắng buổi sớm như thể những mảnh vàng vụn tóe điểm cho gương mặt hoàn mỹ của anh, những đường nét góc cạnh bị ánh nắng nhuộm đậm khiến anh trông càng dịu dàng ôn hòa.

Người đàn ông này thực sự vừa cao quý vừa điển trai.

Cho dù anh chỉ đang nằm ngủ, nhưng khí chất cao quý bẩm sinh lại chẳng hề vơi đi chút nào.

Anh giống như hoàng tử đang đắm chìm trong giấc ngủ ngàn năm của truyện cổ tích, tuấn tú, tao nhã, khiến cho bất kỳ cô gái nào nhìn thấy cũng muốn trở thành cô bé Lọ Lem đánh thức hoàng tử bằng nụ hôn của mình.

Hoàng Ngân không kim được mà vươn tay, muốn vuốt ve đôi môi xinh đẹp đến mức quyến rũ của anh, nhưng tay cô còn chưa kịp chạm đến đã bị Cao Dương Thành đột nhiên tỉnh lại tóm được.

Bàn tay nhỏ bé bị anh siết chặt trong lòng bàn tay của mình, anh mở đôi mắt vẫn nhập nhèm buồn ngủ, há miệng cắn một cái lên bàn tay của Hoàng Ngân, rồi lật người đè cô xuống dưới, “Mới sáng sớm ra đã động tay động chân với tôi, em muốn làm gì hả?”

Giọng của anh vẫn còn khàn khàn nhưng lại thuần hậu như hương rượu, khiến cho Hoàng Ngân say mê, không thể kiềm chế được mình.

Cô mở to đôi mắt đầy nước, sưng sò nhìn anh, dường như đang xác nhận xem có thật gương mặt này đang tồn tại trước mắt mình hay không.

Đột nhiên đôi mắt cô lại đỏ bừng.

“Mấy ngày vừa rồi anh đi đâu vậy?” Hoàng Ngân nghẹn ngào hỏi anh.

Quả thật là tối hôm qua quá buồn ngủ cho nên cô không kịp hỏi mấy thứ này, bây giờ ngủ đủ rồi, vậy nên cô bắt đầu chất vấn anh.

Cao Dương Thành cúi đầu, đôi mắt sâu thẳm chăm chú nhìn vào Hoàng Ngân.

Bàn tay đặt hai bên tai cô nhẹ nhàng nâng gương mặt cô lên, ngón tay cái dịu dàng vuốt ve trán cô, mỗi một động tác đều dịu dàng, thân thiết vô hạn, rõ ràng chỉ là một hành vi trong lo lắng nhưng lại tựa như anh đang vuốt ve bảo bối quý giá nhất trong sinh mệnh của mình.

“Tất cả đều là quá khứ rồi, chúng ta đừng nhắc đến nữa.”

Anh nhường mày, nói với vẻ như đang thử thương lượng với Hoàng Ngân.

“Không được.” Mắt Hoàng Ngân tròn trũng, đỏ bừng, cô lật tay nắm lấy bàn tay ấm áp đang đỡ lấy gương mặt mình, ánh mắt nhìn anh đầy khẩn thiết, “Anh sợ em lo lắng...”

“Nghe lời.” Anh dỗ cô.

Năm ngày năm đêm, là khoảng thời gian anh bị vùi trong đồng hồ nát tối tăm, đây chắc là trải nghiệm khó quên nhất của cuộc đời anh.

Cảm giác một ngày bằng một năm đó, cảm giác bất lực thất bại khi đối diện với cái chết đó, anh không muốn kể lại cho cô nghe.

Khoảng khắc đó anh mới biết, hóa ra tính mạng của con người bé nhỏ đến thế, bé nhỏ đến mức không chịu được bất kì thiên tai nào.

Anh không có đồ ăn nước uống, chỉ dựa vào ý chí của mình, kiên cường chống đỡ, cố gắng... cho đến khi kì tích phát sinh.

“Được rồi, em không hỏi nữa.” Hoàng Ngân ngoan ngoãn gạt đầu, bàn tay cô nắm siết lấy anh.

Cao Dương Thành cười lên, “Có điều tôi có thể kể cho em biết tôi đã chịu đựng thế nào.”

“Hử?”

Hoàng Ngân ngạc nhiên chớp mắt.

Cao Dương Thành nhớ lại tình cảnh lúc đó: “Lúc đó tôi bị vùi dưới đồng hồ nát cùng một ông cụ hơn sáu mươi tuổi, ông ấy nói với tôi rằng ông ấy rất nhớ người bạn già của ông, nhưng bà ấy đã đi trước ông một bước, bà ấy đi trước mười mấy năm nay rồi. Ông ấy nói rằng rất nhớ cảm nhận về mối tình đầu, thế nên tôi liền kể cho ông ấy nghe về mối tình đầu của tôi, từ lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau đến lúc tình yêu này nở, tiếp đó là lần đầu tiên hẹn hò, lần đầu tiên nắm tay, nụ hôn đầu... cuối cùng tôi với cô ấy yêu nhau sâu đậm, kể đến đó thì dừng, còn chưa kịp nói với ông ấy kết cục của mối tình này thì bọn tôi đã được nhân viên cứu hộ cứu ra rồi. Lúc nằm trên cáng, ông cụ ấy còn hỏi tôi kết cục của mối tình đó...”

Cao Dương Thành nói đến đó liền nường mày, ánh mắt nặng nề nhìn chằm chằm vào đôi mắt mộng lung mơ màng của Hoàng Ngân, hỏi cô đầy ẩn ý: “Em cảm thấy tôi nên kể với ông ấy kết cục như thế nào?”

Tím Hoàng Ngân nhíu mày, đôi mắt nóng lên suýt nữa thì khóc.

Cô quay đi chỗ khác, né tránh ánh mắt nóng rực của Cao Dương Thành, không dám nhìn anh nữa.

Cô biết ý của anh là gì.

Câu trả lời của cô chính là kết cục của câu chuyện...

Sự né tránh và im lặng của Hoàng Ngân đã cho Cao Dương Thành đáp án của câu chuyện này.

Anh chặt vật ngồi dậy, “Hôm nay là cuối tuần, em ngủ thêm một lúc nữa đi.”

Giọng nói của anh so với vừa rồi khàn đi không ít.

Cô nhìn chằm chằm vào anh, “Anh bị thương? Thương ở đâu? Để em xem xem...”

Thế mà cô lại quên mất chuyện quan trọng như thế!!!

Hoàng Ngân bật dậy muốn kiểm tra vết thương trên người anh, lại bị anh cản lại, “Đừng sờ linh tinh.”

Hoàng Ngân nghe xong càng sốt ruột: “Mau để em xem nào, rốt cuộc là bị thương thế nào.”

Cao Dương Thành nắm lấy tay cô, không cho phép cô động đây, khẽ gọi gọi cảm cong lên thành một nụ cười xấu xa, “Muốn xem thật à?”

“Ừ.”

“Vậy được.”

Cao Dương Thành nói rồi đưa tay tháo thắt lưng quần.

Hoàng Ngân lúng túng, gương mặt đỏ bừng bừng, “Anh làm gì đấy?”

“Cho em xem vết thương, vừa hay vết thương của tôi nằm đúng ở chỗ chí mạng nhất, nhưng em yên tâm, không ảnh hưởng gì đến đời sống hạnh phúc của em đâu, chỉ cần nghỉ ngơi nửa tháng là lại hùng dũng như trước thôi.”

“...”

Lưu manh.

Hoàng Ngân vội vàng đưa mắt đi chỗ khác, gương mặt hồng lên xấu hổ nói: “Anh đừng cời, em không xem nữa.”

Cao Dương Thành bật cười thành tiếng, thu cái tay đang đặt trên thắt lưng lại, nhưng cũng không kiềm được mà thở phào nhẹ nhõm.

Thực ra, vết thương của anh không phải ở nơi đó, anh bị thương đằng sau lưng.

Bởi vì bị kẹt trong đồng đồ nát nằm ngay cho nên vết thương đã sớm hoại tử.

Cao Dương Thành không muốn để cô nhìn thấy mình như thế để tránh cho cô khỏi phải lo lắng.

“Em ngủ đi, tôi đi tắm đã.”

Cao Dương Thành đứng dậy, dặn dò rồi đi thẳng vào phòng tắm.

Bước chân anh khá chậm, hiển nhiên là đang sợ làm rách miệng vết thương.

Hoàng Ngân vội vàng lật chăn xuống giường, “Em đỡ anh.”

Cao Dương Thành không từ chối Hoàng Ngân, một tay chống lên vai cô, thậm chí còn không khách khí mà dựa cả nửa người lên người cô.

Anh cúi xuống nhìn cô, khoe miệng cong lên thành nụ cười đùa giỡn, “Có nặng không?”

“Nặng! Cao Dương Thành, rốt cuộc là anh nặng bao nhiêu cân vậy?” Hoàng Ngân dùng hết sức hỏi anh, giọng nói có vẻ phàn nàn.

“Không nặng lắm, gấp đôi em thôi.”

Cao Dương Thành lặng lẽ nhắc người ra khỏi Hoàng Ngân, “Đỡ Hoàng Ngân, em phải tăng cân đi! Chứ với cái thân hình bé tí này thì sợ đến lúc làm tôi sẽ bóp nát em mất!”

Anh nói thế rồi lưu manh đưa tay bóp bóp bờ mông cong của cô.

Hoàng Ngân vừa xấu hổ vừa tức tối trước trò đùa trắng trợn của anh, bực bội đập bốp một cái vào tay anh, “Cao Dương Thành, anh chính là con sói đội lốt cừu.”

Đối với lời chỉ trích của Hoàng Ngân, Cao Dương Thành chỉ cười khể, ngay đến phủ nhận cũng lười.

Đột nhiên anh bế bổng Hoàng Ngân lên, sau đó đặt cô ngồi lên bồn rửa mặt. Hoàng Ngân giật mình kinh ngạc nhìn anh, “Anh định làm gì? Á! Trông lúc này anh còn bị thương nghiêm trọng như thế giờ sao đột nhiên lại khỏe vậy? Anh giả vờ hả?”

“Khỏe cũng cần đúng lúc!”

Cao Dương Thành dùng một tay ôm eo cô, một tay khác chống lên bồn rửa mặt, gương mặt tuấn tú hơi ngẩng lên, kẻ sát vào Hoàng Ngân, thản nhiên nói: “Cạo râu hộ tôi.”

“Hả?”

Hoàng Ngân chưng hửng.

Nhìn thấy đám râu mới nhú đầy gọi cảm dưới cằm anh, cô cảm nhận được một cách rõ ràng tim mình đang đập lồi nhịp.

“Em chưa cạo râu cho ai bao giờ, em không biết...”

Hoàng Ngân xấu hổ từ chối.

Cao Dương Thành thích câu này của cô, điều này cũng có nghĩa là cô chưa bao giờ làm thế này với Đoàn Vũ Đạt!

“Vậy thì càng phải học.”

Anh cầm kem cạo râu đặt vào tay cô, sau đó cầm dao cạo râu bằng điện đặt vào một tay khác của cô, “Nào, tôi dạy em, trước tiên xoa kem cạo râu lên cằm tôi, để làm mềm râu ra...”

Được rồi. Đã thế mà Hoàng Ngân còn từ chối nữa thì có vẻ như đang làm kiêu.

Cô mở nắp bình kem cạo râu ra, thử bôi một ít lên cái cằm gồi cằm của anh: “Như thế này đúng không?”

Cô hỏi anh với vẻ không chắc chắn.

“Ừm.” Cao Dương Thành tán thưởng gật đầu.

“Như thế này à?” Hoàng Ngân nói rồi cầm bình kem cạo râu xịt thẳng lên mặt anh, cố ý trêu nói: “Như thế này đúng không?”

Nhìn gương mặt đầy bọt kem trắng xóa của anh, Hoàng Ngân cười hi hi: “Cao Dương Thành, trông anh ngầu lắm!”

Trên gương mặt của Hoàng Ngân hiện lên nụ cười rạng rỡ, khiến cho Cao Dương Thành trở nên say đắm, chỉ là một trò đùa dai nho nhò mà lại khiến cô vui vẻ đến vậy!

Cao Dương Thành cũng nhường nẩy cười vui vẻ, đưa tay lên vuốt một đám bọt trên mặt, bôi lên mũi Hoàng Ngân như thể đang báo thù.

Hoàng Ngân khôn chịu thua, lại phun một lớp bọt kem đầy đặt lên mặt anh, cô ngồi trên bệ rửa mặt ngửa mặt cười ha ha, “Cao Dương Thành, trông anh thế này giống ông già Noel lắm đó.”

“Vậy thì em giống bà già Noel!”

Cao Dương Thành nói, sau đó cướp lấy bình xịt từ trên tay cô, xịt một vòng lên trán cô, trông cô lúc này cực kỳ giống một bà lão tóc bạc phơ, lại càng khiến Cao Dương Thành buồn cười.

Hoàng Ngân ngồi trên bệ rửa mặt bực bội lườm anh, bĩu môi nói: “Ai muốn làm bà già Noel chứ!”

Tuy miệng nói thế nhưng Hoàng Ngân nhìn thấy mình đang tươi cười xinh đẹp trong đôi mắt sáng ngời của Cao Dương Thành.

Ông lão, bà lão...

Xưng hô đáng yêu biết mấy.

Nhưng mà lời thề bạc đầu giai lão này rõ ràng là không thích hợp với bọn họ...

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Chỉ là giao dịch

“Được rồi, không đùa với anh nữa.” Hoàng Ngân cứ nghĩ đến cụm ‘bạc đầu giai lão’ là lại cảm thấy tim mình đau nhói.

“Nào, lại đây, em cạo râu cho.”

Cô không muốn tiếp tục nói đến chuyện này nữa, cười cười vung dao cạo râu.

Cao Dương Thành ngoan ngoãn đưa cằm lại gần cô.

“Anh đừng động đây nhé, không em làm anh bị thương thì em không chịu trách nhiệm đâu.”

Tay trái Hoàng Ngân giữ cằm anh, tay phải cầm dao cạo râu chậm rãi di chuyển trên cằm anh, mỗi một động tác của cô đều vô cùng cẩn thận, chỉ sợ làm anh bị thương.

“Nghe nói đợt ở huyện Lâm ngày nào anh cũng đi gần hai tiếng đồng hồ để gọi điện cho em à?”

Hoàng Ngân hỏi với vẻ như đang tùy ý, song lại có ý quan sát biểu cảm trên mặt anh, chờ đợi đáp án của anh.

“Nghe nói trong thời gian tôi không có mặt ở đây, Đỗ Hoàng Ngân em không làm được cái gì cho ra hồn à?”

Cao Dương Thành nhẹ nhàng đẩy vấn đề này về phía cô.

“Ai bảo thế? Ân nói linh tinh!” Hoàng Ngân một mực phủ nhận.

“Hộp thư thoại báo tôi thế, em có cần nghe xem là ai nói không?” Cao Dương Thành cong môi cười, tỏ rõ vẻ đắc ý.

“Không cần...”

Hoàng Ngân bĩu môi, không cứng đầu nữa, hiếm thấy có lúc cô tự động hạ giọng, chủ động cầm lấy tay anh, để bàn tay bé nhỏ của mình vào lòng bàn tay anh, cúi đầu khẽ nói, “Lúc đó em thật sự rất sợ anh không về được nữa...”

Nghĩ đến khoảng thời gian lo được lo mất ấy, vành mắt Hoàng Ngân không tự chủ được đỏ hoe, những câu nói giấu trong lòng không kìm được nữa mà bật hết ra: “Hôm đó em phạm một sai lầm rất lớn trong công việc, bị sếp mắng như tát nước vào mặt, nhưng em chẳng buồn chút nào cả, trong đầu em lúc đó toàn nghĩ xem anh đi đâu, anh ở bên đó có ổn không, có lạnh không, có đói không, lúc đó em thật sự rất sợ sau này em sẽ không gặp được anh nữa.”

Hoàng Ngân ngẩng đầu lên, trên gò má đầy nước mắt, “Cao Dương Thành, hứa với em, sau này... đừng làm những việc như thế nữa được không?”

up trên app mê tình truyện

Cao Dương Thành nhường mày nhìn gương mặt đầy nước mắt của Hoàng Ngân.

Giờ phút này trong ngực anh như có một ngọn lửa cháy rực, nhưng anh không để mình thể hiện nó ra.

Anh cúi xuống, áp sát vào Hoàng Ngân, để tầm mắt của mình ngang với tầm mắt của cô, “Em đừng thân phận gì để yêu cầu tôi đây?”

Tuy rằng giọng anh rất bình thản, nhưng sự mong đợi rùng rục trong đôi mắt sâu thẳm kia đã để lộ ra suy nghĩ thật sự trong lòng anh.

“Em...”

Hoàng Ngân ngăn ra mặt một lúc, cô cắn môi, cô vô thức muốn trốn tránh câu hỏi của anh.

Anh cụp mắt xuống, lại nghe Hoàng Ngân dẫu dằng hỏi mình, “Anh không chịu đồng ý với em à?”

Một câu nói lại khiến trái tim kiên cường của Cao Dương Thành nhũn ra.

Cao Dương Thành thở dài một tiếng: “Anh đồng ý.”

Cho dù cô yêu cầu anh với thân phận gì đi nữa đều được cả!

Hoàng Ngân nín khóc rồi cười, lúc này mới ngẩng lên, đột nhiên một cái bóng đen phủ chụp xuống, đôi môi anh đào mềm mại của cô bị đôi môi mỏng của anh khóa chặt.

Nụ hôn điên cuồng nóng bỏng, gần như thiêu đốt Hoàng Ngân, vừa chạm vào môi cô, anh liền cảm nhận được sự tê dại tràn ra từ đầu lưỡi khiến tâm hồn như tan chảy, thân thể cũng mềm đi.

Cánh tay mềm mại như không xương của cô quàng lên cổ anh, mê đắm nghiêng đón nụ hôn của anh, hòa cùng nhịp điệu của anh, khiến cho nụ hôn này càng thêm sâu sắc.

Hoàng Ngân rõ ràng, cô dường như đã vượt giới hạn quá nhiều với thân phận tình nhân của mình, thế nhưng... cô không thể khống chế được tình cảm này, đặc biệt là khi cô phát hiện ra mình không thể để mất anh ấy, trong đầu cô chỉ có một việc muốn làm, đó chính là dốc toàn bộ để khóa chặt người đàn ông này.

“Reng reng...”

Đột nhiên, tiếng chuông cửa đầy thúc giục vang lên.

Hoàng Ngân giật mình, đột nhiên sực tỉnh, đưa tay đẩy người đàn ông trước mặt ra, “Dương Thành, có người đến kia.”

Cao Dương Thành lưu luyến không rời khỏi đôi môi của Hoàng Ngân, nhìn thấy gương mặt có vẻ hoảng loạn của cô, anh nhủ mảy, “Em rất sợ sao?”

Hoàng Ngân cắn môi, sắc mặt có chút khó coi.

Cao Dương Thành nghiêng đầu, nhìn bóng người xuất hiện trong chuông điện tử lắp trong phòng tắm, hàng lông mày càng cau tít lại.

Người đó không phải là ai khác, chính là Khuất Mỹ Hoa.

Lần nào cũng phá đám thế này!

Hoàng Ngân thấy Cao Dương Thành không vui thì cũng nhìn sang màn hình, lúc nhìn thấy Khuất Mỹ Hoa, vẻ mặt cô trắng bệch, vội vã nhảy khỏi bệ rửa mặt.

Cao Dương Thành dời mắt về phía Hoàng Ngân.

Đôi mắt sâu thẳm nhìn cô từ trên cao xuống, dường như đang đợi quyết định của Hoàng Ngân.

Thấy cô cắn môi chần chờ không đáp, hoàn toàn không có ý muốn nói, Cao Dương Thành quyết định luôn, “Tôi đi mở cửa.”

“Đừng mà!”

Hoàng Ngân đưa tay kéo anh lại.

Cao Dương Thành quay lại nhìn cô, đôi mắt anh thẳm lại sâu thẳm.

Đôi môi mòng lạnh lùng, biết rõ rồi vẫn cố hỏi: “Tại sao?”

Hoàng Ngân hít một hơi thật sâu, cố tỏ ra thản nhiên nói: “Chẳng phải chúng ta đã nói, không để cho cô ấy biết sao?”

Trong đáy mắt Cao Dương Thành hiện lên sự kinh ngạc cùng tàn nhẫn: “Đồ Hoàng Ngân, nếu như tôi nói tôi sẽ giải trừ hôn ước với cô ấy vì em thì sao?”

Hoàng Ngân hoàn toàn không ngờ được anh đột nhiên lại nói như vậy, cô ngầy ra ngay tại chỗ, đầu óc trống rỗng.

Một lúc sau Hoàng Ngân mới tỉnh táo lại, lắc đầu, “Không được!!! Cao Dương Thành, anh đừng hành động nông nổi...”

“Nông nổi?”

Cao Dương Thành buồn cười nhìn Hoàng Ngân, ánh mắt anh cứ như thể vừa nghe được câu chuyện hài hước nhất thế kỷ: “Đồ Hoàng Ngân, em cảm thấy tình cảm của tôi đối với em là nông nổi?”

Đầu óc của Hoàng Ngân nặng nề hoang mang.

Cô không ngờ kết cục của câu chuyện này lại thành ra như vậy, Hoàng Ngân khó xử lắc đầu, lại nhẫn tâm nói ra những lời trái ngược với tình cảm của mình: “Cao Dương Thành... em... từ trước đến giờ tôi chưa bao giờ nghĩ đến chuyện anh sẽ hủy bỏ hôn ước vì tôi cả. Hôn nữa... tôi... chưa bao giờ... muốn ở bên anh... tôi thật sự chỉ... chỉ vì muốn giao dịch với anh thôi! Anh đừng hiểu nhầm!”

“Em lặp lại những câu vừa rồi một lần nữa xem!”

Cao Dương Thành tức đến phát điên, giờ phút này, Hoàng Ngân có thể nhìn thấy rõ ràng hàng lông mày đang dựng ngược lên vì tức giận của anh.

Anh đột ngột đưa tay túm chặt lấy cổ, kéo cô lại gần, tức giận đến mức mắt trợn trừng trừng, căm hận nhìn Hoàng Ngân, “Đồ Hoàng Ngân, em lặp lại những gì em vừa nói cho tôi nghe!!!”

Hoàng Ngân thật sự sợ hãi trước đáng vẻ phần nộ một cách tinh táo này của anh, nước mắt rung rung, nhưng cô vẫn lặp lại những gì vừa nói một lần nữa, rõ ràng từng câu từng chữ.

“Từ trước đến giờ tôi chưa bao giờ muốn ở bên anh, tôi tiếp cận anh chỉ vì tiền thôi! Tôi rất nghèo, tôi cần tiền, chỉ có đi với cái ‘bát com bền vững’ là anh đẩy tôi mới có thể không lo về tiền bạc, tôi không muốn Khuất Mỹ Hoa biết được quan hệ của hai chúng ta, tôi không muốn vì anh mà tôi bị đẩy ra trước dư luận xã hội!!! Anh hiểu chưa?”

Những gì Hoàng Ngân nói không khác gì một con dao sắc nhọn thọc thẳng vào tim Cao Dương Thành.

Đột nhiên anh cảm thấy mình như một thằng hề, vì người phụ nữ này mà e dè mọi thứ, anh tưởng suy nghĩ của người phụ nữ này cũng giống mình, thế nhưng kết quả thì sao? Kết quả, mình chẳng qua chỉ là một cái bát com bền vững của cô ta mà thôi!

Cao Dương Thành bóp cổ tay Hoàng Ngân, vì phần nộ mà bóp rất mạnh.

Những đốt ngón tay rõ ràng siết mạnh đến mức lõm sâu xuống da cô, khiến cô đau đến mức cau mày.

Bỗng nhiên ‘bộp’ một tiếng, Hoàng Ngân bị Cao Dương Thành ấn mạnh lên bức tường lạnh băng.

Trên tường có một cái vòi nước vừa cứng vừa lạnh, nó cán thẳng sau lưng Hoàng Ngân, đâm vào sống lưng cô, khiến cô đau đến mức trợn mắt.

Nhưng không kịp để cô kêu lên, một con gió lạnh ập đến, lướt qua gò má cô, ‘rầm’ một tiếng, âm thanh nặng nề trầm đục vang lên bên tai...

Nắm đấm của Cao Dương Thành nện mạnh lên bức tường sát bên gò má Hoàng Ngân, dường như anh đang muốn xà hết những phần nộ và căm hận lúc này ra ngoài.

Máu tươi men theo bức tường lát gạch men trắng chảy xuống, nhuộm đỏ hai mắt Hoàng Ngân...

“Chảy máu rồi...”

Hoàng Ngân sốt sắng túm lấy bàn tay bị thương của anh, thế nhưng lại bị anh ấn chặt.

Cao Dương Thành ghì mạnh Hoàng Ngân lên tường, nghiêng người đè lên người cô, thờ dốc.

Đôi mắt đỏ bừng vẫn vịn tơ máu nhìn chằm chằm vào Hoàng Ngân, như thể muốn nuốt chửng cô.

“Cởi quần áo ra...”

Anh đột nhiên ra lệnh.

Hoàng Ngân kinh ngạc, sợ hãi nhìn anh.

Bàn tay bị thương của Cao Dương Thành bóp cầm cổ, sức lực của anh rất lớn, gần như không mất bao nhiêu công sức đã nhấc được cô lên: “Đồ Hoàng Ngân, chẳng phải cô muốn mọi tiền từ tôi sao? Được, cởi quần áo ra! Hầu hạ tôi cho tốt, cần bao nhiêu tiền, tôi sẽ cho cô bấy nhiêu!! Hơn nữa còn trả ngay lập tức! Mau lên!!”

Cao Dương Thành hung dữ gào vào mặt Hoàng Ngân. Hoàng Ngân thật sự hãi.

Cô đã từng thấy anh giận dữ, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy Cao Dương Thành giận đến mức này, anh của giờ phút này giống như một con sư tử đực đang trong cơn cuồng nộ.

“Cởi quần áo ra!!”

Anh lặp lại lần nữa.

Giọng nói lạnh lẽo như băng, sự thô bạo hung hãn tỏa ra từ anh khiến người ta phát sợ.

Hoàng Ngân run rẩy, cắn môi, đôi mắt đỏ bừng sững sờ nhìn anh, nhìn vào đôi mắt tràn ngập lửa giận của anh.

Cuối cùng, Hoàng Ngân cũng không làm trái ý anh, ngoan ngoãn nghe theo, cởi sạch sẽ, làm đúng bốn phần của một... tình nhân!

Áo sơ mi trắng trượt xuống khỏi người, rơi lên bàn chân nhỏ nhắn của cô.

Sau đó là áo ngực, Hoàng Ngân cởi ra để mặc cho nó tuột xuống cơ thể.

Chiếc quần dài men theo cẳng chân trắng nõn như ngọc, đáp xuống đất, còn thứ cuối cùng, không đợi Hoàng Ngân cởi, Cao Dương Thành đã thô bạo xé phăng nó thành hai mảnh.

Hoàng Ngân cắn môi, nhìn một Cao Dương Thành thô bạo, tìm lại đau như bị người ta xé làm hai mảnh.

Cơ thể trắng muốt lồ lộ trong không khí, rõ mồn một trước mặt Cao Dương Thành.

up trên app mê tình truyện

Mà đôi mắt của anh lạnh buốt, không hề có chút ham muốn, anh ấn Hoàng Ngân lên tường, nâng hông cô lên, bắt hai chân cô dạng ra, sau đó... xông thẳng vào, không chút thương tiếc, không tình cảm, chẳng đạo đức...

Khoảnh khắc đó, Hoàng Ngân nghe được rõ mồn một câu nói thốt ra từ đôi môi mòng của anh...

“Đồ Hoàng Ngân, cô thật dễ tiện!”

Đi kèm giọng nói lạnh lùng của anh là từng đợt thúc hông mạnh mẽ điên cuồng.

Hoàng Ngân biết, không phải anh đang làm tình mà là dùng hành động này để... si nhục cô!

Hoàng Ngân sắp bị anh làm cho hôn phi phách tán, lưng bị vùi nước đập mạnh vào theo những cú thúc hông của anh, có mấy lần Hoàng Ngân đau đến mức muốn hét lên, nhưng cô không bật ra một tiếng nào.

Nếu như làm thế này có thể khiến anh dễ chịu hơn, vậy thì chút đau khổ này có là gì với cô...

Mãi đến cuối cùng, lúc thứ nóng ảm của Cao Dương Thành để lại trong cơ thể cô, Hoàng Ngân không thể chịu nổi nữa, nghiêng lấy vai anh, khóc không thành tiếng...

Nếu như có thể, cô hy vọng mình có thể tặng cho người đàn ông này sự ảm áp thực sự biết mấy, thế nhưng...

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Im lặng thừa nhận

Có biết bao trở ngại trước mặt họ, con đường phía trước có thể cho họ điều gì ngoài đau thương và sợ hãi?

Hoàng Ngân chỉ nghĩ đến việc Ôn Thuần Như hãm hại đứa con trong bụng cô hết lần này đến lần khác thì không có can đảm để bước tiếp nữa. Vì mỗi bước đi trên con đường ấy, tiền cược chính là sinh mạng của Dương Dương. Sẽ chẳng có người mẹ nào chịu tham gia một ván bài chết chóc như vậy.

Cơ thể mạnh mẽ của Cao Dương Thành như bao phủ lấy Hoàng Ngân, hai tay anh đè lên vách tường giam cô ở giữa. Anh thở hổn hển, mồ hôi rịn ra trên trán, anh thậm chí có thể cảm giác được lưng mình đã thấm đẫm máu... Động tác vừa rồi đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến vết thương, song anh cứ như miễn dịch với cảm giác đau đớn trên lưng.

Tiếng khóc của Hoàng Ngân như một con dao cùn đang không ngừng cứa lên tim anh. Sự đau đớn ấy khiến anh khó có thể hít thở. Rõ ràng anh để tâm đến người phụ nữ này đến vậy, nhưng lần nào cũng khiến cô ấy phải khóc.

Hầu kết gỏi cầm của Cao Dương Thành khẽ động, giọng nói khàn khàn của anh vang lên, “Rốt cuộc thì tôi phải làm gì với cô đây...”

truyện được mua bản quyền từ tác giả up trên app mê tình truyện

Đây là lần thứ hai, anh cảm thấy vô cùng bất lực với người phụ nữ trong vòng tay anh, không biết nên làm thế nào với cô.

“Cút đi.” Giọng nói của anh trầm khàn và đầy đau thương, yết hầu đau đớn như bị dao cứa. Anh xoay người, không hề lưu luyến buông Hoàng Ngân ra rồi nghiêng người dựa lên bức tường lạnh lẽo, từ từ nhắm hai mắt lại và thở hổn hển, mồ hôi không ngừng tuôn ra trên trán anh. Mà gương mặt đẹp đến hoàn hảo ấy giờ tái mét như bị rút hết máu.

Hoàng Ngân hoảng sợ nhặt quần áo trên đất lên, vừa đứng dậy đã nhìn thấy tẩm lưng đẫm máu của Cao Dương Thành, cô sợ tới mức thét lên, nước mắt không kiềm được lại chảy ra, “Cao Dương Thành, lưng của anh... lưng của anh...”

Hoàng Ngân khóc nức nở, nghẹn ngào nói không thành lời, “Anh chảy nhiều máu quá! Tại sao lại như vậy? Không phải anh bị thương chỗ...”

Cao Dương Thành nhắm mắt không nhìn Hoàng Ngân, khẽ môi khẽ cong lên một cách lạnh lùng.

Lúc này Hoàng Ngân mới nhận ra.

Chết tiệt!

Nếu Cao Dương Thành bị thương chỗ đó thì sao anh có thể làm chuyện chán gỏi với cô được?

Hoàng Ngân nhìn khuôn mặt tái nhợt của anh mà càng cuồng hơn, “Tôi... tôi đi gọi cấp cứu, anh chờ...”

Cô chưa từng thấy nhiều máu như vậy bao giờ, cả tẩm lưng đẫm máu đó ấy khiến người ta sợ hãi. Và cô cũng chưa từng thấy một Cao Dương Thành suy yếu như bây giờ.

Một Cao Dương Thành trút từng hơi thở khó nhọc với khuôn mặt tái nhợt khiến Hoàng Ngân càng thêm sợ hãi.

Hoàng Ngân về phòng ngủ tìm đi động. Bàn tay đang lục túi xách của cô run bần bật, khó khăn lắm mới lấy được đi động ra, cô vừa bấm gọi đã bị Cao Dương Thành thô lỗ giật lấy đi động rồi ném thẳng lên tường. Chiếc đi động vỡ tan rơi trên mặt đất, kèm đó là tiếng quát điên cuồng của Cao Dương Thành, “Cút ngay!”

“Anh làm gì vậy?” Hoàng Ngân cũng nổi giận, cô đỏ bừng mặt và gào lên với anh, nhưng nước mắt lại không ngừng rơi, “Anh tức thì cứ tức đi, đừng lấy sức khéo của mình ra làm trò đùa!”

Cao Dương Thành trừng mắt nhìn Hoàng Ngân, trên gương mặt anh đã thấm đẫm mồ hôi, con đau đớn sau lưng khiến anh không khỏi nhũn nhũn, hơi thở càng lúc càng dồn dập.

“Hoàng Ngân, cô không có tư cách nói tôi phải làm gì, mau cất cái tẩm lòng Bò Tát kinh tởm ấy của cô đi!”

Anh không hề che giấu thái độ thù địch của mình với cô. Cũng bởi vì tẩm lòng Bò Tát ấy nên anh mới tưởng lầm đó là tình yêu và chân thành hết lần này đến lần khác, nhưng cuối cùng thì sao? Hoàng Ngân cũng hết lần này đến lần khác chứng minh cho anh thấy, cô ta chỉ coi anh như một thằng ngu dần không hơn không kém!

Cao Dương Thành bước nhanh đến tủ đầu giường, cầm ví rút một xấp tiền tung lên trước mặt Hoàng Ngân một cách hào phóng. “Đây là thù lao cho cô, cầm tiền rồi cút đi! Cút ngay cho khuất mắt tôi!”

Từng tờ tiền như nháy múa trước mắt Hoàng Ngân khiến đôi mắt cô đau nhức, nhưng chẳng là gì so với sự đau đớn mà trái tim cô đang phải chịu đựng. Nước mắt cô vẫn không ngừng tuôn. Cô khẽ cắn môi, siết chặt tay và đứng đó, xuyên qua cơn mưa tiền mà chăm chú nhìn người đàn ông lạnh lùng khiến người ta phải sợ hãi này...

Giây phút ấy, Hoàng Ngân chỉ muốn nói toàn bộ sự thật cho anh biết, nhưng lời mới ngập ngừng bên môi, tẩm mắt cô đã tối sầm lại. Hoàng Ngân đột nhiên ngất đi.

“Hoàng Ngân!!

“Hoàng Ngân!!”

...

Khi Hoàng Ngân tỉnh lại thì trời đã vào khuya, cô nhận ra cô đang nằm trên giường của mình.

“Ngân, cuối cùng con cũng tỉnh lại rồi.” Trần Lan ngồi bên giường thấy con gái tỉnh lại thì vội bung cho cô một bát cháo nóng, “Nào, nghe lời mẹ, ăn cháo luôn đi kéo nguội.”

“Mẹ... sao con lại ở nhà thế này?”

Cô đang ở trong nhà Cao Dương Thành cơ mà? Cô còn nhớ cả người anh thấm đẫm máu, anh còn vung tiền vào mặt cô, sau đó...

“Người đưa con về là một cô bác sĩ họ Dương, cô ấy bảo con bị ngắt ở viện, nhưng may là không có vấn đề gì đáng ngại. Chắc là do mấy hôm nay làm lưng vát và nên tụt huyết áp, nghỉ ngơi và bồi bổ thật tốt là được.” Trần Lan lặp lại lời Dương Thủy Sam đã nói, “Giờ thì nghe lời mẹ, ăn bát cháo này đi đã, cả ngày nay con không ăn gì rồi.”

“Mẹ chờ con một lát, con đi gọi điện thoại đã.”

Đầu Hoàng Ngân gần như trống rỗng, cô nói xong bên vói vàng lật chăn ra đứng dậy rồi chạy đến phòng khách, cầm điện thoại bàn lên gọi cho Dương Thủy Sam.

Dương Thủy Sam bắt máy rất nhanh.

“Thủy Sam, tôi Hoàng Ngân đây.”

“Chị Ngân đó à, chị thấy thế nào rồi, không khó chịu ở đâu chứ?” Dương Thủy Sam quan tâm hỏi han Hoàng Ngân.

Hiển nhiên là Cao Dương Thành bảo cô ấy đưa Hoàng Ngân về.

“Tôi không sao.” Hoàng Ngân trả lời rồi vội hỏi Dương Thủy Sam, “Anh ấy thì sao? Vết thương của anh ấy thế nào rồi? Tôi thấy lưng anh ấy chảy máu nhiều lắm, cầm máu được chưa, đã băng bó gì chưa?”

Hoàng Ngân không dám nhắc tên Cao Dương Thành trước mặt mẹ mình, mà Dương Thủy Sam cũng biết người mà cô muốn nói là ai.

Dương Thủy Sam khẽ thở dài, vừa bắt đầu đi vừa lo lắng đáp, “Chỉ nghĩ thầy ấy chịu cho bọn em động vào à? Thầy ấy cấu ghê lắm, còn không cho ai động vào. Vết thương kia bị từ lúc động đất đó chị, bị kẹt năm ngày trong đồng đó nát ấy, vết thương đã nát ra rồi, nếu không xử lý kịp thời thì sớm muộn cũng nhiễm trùng rồi sưng tấy, lúc đó thì muốn chữa cũng khó. Em và Vũ Phong khuyên thế nào thầy ấy cũng không nghe, đang muốn gọi cho chị đi khuyên thử xem, nhưng sợ chị vẫn chưa tỉnh lại. Chị Hoàng Ngân, chị mau đi khuyên thầy Cao đi, thầy ấy chỉ nghe mỗi chị thôi.”

Hoàng Ngân nghe vậy thì lạnh toát cả người, đầu óc hỗn loạn không nghĩ được gì nữa. Cô cúp điện thoại xong cũng không quan tâm đến bát cháo mà mẹ cô đưa, vội chạy về phòng mặc quần áo rồi định ra ngoài.

“Ngân! Con đi đâu vậy hả? Vừa mới tỉnh lại mà còn ra ngoài, con có muốn sống nữa hay không?” Trần Lan đuổi theo.

“Mẹ, con không sao, con có việc gấp phải làm, con hứa sẽ về sớm. Thật đấy, mẹ đừng lo...” Hoàng Ngân nói xong bèn cầm lấy bát cháo nóng, cũng không quan tâm độ nóng của cháo mà đưa lên miệng ăn hết.

“Từ từ đã nào, cháo nóng lắm đấy con. Từ từ thôi, việc gì mà phải vội như vậy. Chuyện gấp đến mấy cũng đừng như vậy chứ.” Trần Lan cố gắng lên.

Hoàng Ngân đưa bát không cho Trần Lan, “Con cảm ơn mẹ, con đi đây.” Cô nói xong bèn quay người ra ngoài, đi tới nhà Cao Dương Thành.

Chỉ cần nghĩ đến cánh tâm lưng đầm máu của anh là Hoàng Ngân lại thấy lạnh người. Không biết tình hình bây giờ của anh thế nào rồi.

Hoàng Ngân sốt ruột nên vỗ ghế tài xế taxi và thúc giục ông, “Chú ơi, chú lái nhanh lên hộ cháu, có người đang nguy hiểm tính mạng đó ạ.”

“Cô ơi, tôi lái thế này là nhanh lắm rồi đấy, nhanh nữa thì quá tốc độ mất.” Tài xế cũng mất kiên nhẫn với cô.

“Vâng...” Hoàng Ngân dù lo lắng mấy nhưng cũng đành chịu.

Cuối cùng thì taxi cũng dừng lại trước khu nhà của Cao Dương Thành, Hoàng Ngân trả tiền xong bèn chạy đến trước cửa nhà anh, bấm chuông cửa như điên. Nhưng đúng như những gì cô nghĩ, anh không để ý đến cô.

Hoàng Ngân biết Cao Dương Thành vẫn giận cô nên kết quả thế này cũng dễ đoán. Song cô không thể cứ căng thẳng với anh mãi như vậy được, không phải cô không có kiên nhẫn, mà sức khỏe của anh quan trọng hơn.

Cao Dương Thành nhìn chăm chăm khuôn mặt sốt ruột của Hoàng Ngân trên màn hình điện thoại, trái tim trong lồng ngực như bị ai bóp nghẹt khiến anh hít thở cũng thấy khó khăn, đau đớn lắm anh nhủ mảy.

Hoàng Ngân, nếu không yêu thì đừng làm những hành động đầy tình cảm như vậy, đừng để anh hiểu lầm hết lần này đến lần khác rồi càng ngày càng đắm sâu vào cái hố mà cô đào.

Khi anh định đưa tay tắt màn hình điện thoại đi thì chợt dừng lại. Người phụ nữ trên màn hình giờ sở tay về phía camera. Có che cuốn sổ trước mặt, chỉ để lộ đôi mắt đỏ ửng như khăn cầu khiến người ta xót thương.

Trên sổ viết hai chữ to: “Xin lỗi.”

Cao Dương Thành nhủ mảy, đồng tử đen nhánh hơi co lại, song khuôn mặt đẹp đẽ của anh vẫn lạnh lẽo như trước.

Xin lỗi à?

Ha! Cao Dương Thành cười khẩy.

Chỉ là không yêu mà thôi, cô cần gì phải xin lỗi chứ.

Hoàng Ngân lại cúi đầu viết gì đó lên sổ rồi giờ lên trước camera, “Để tôi vào xem vết thương cho anh đi.”

Cao Dương Thành chưa kịp phản ứng lại, Hoàng Ngân đã viết tiếp, “Sáng nay tôi có quá lời, tôi muốn xin lỗi anh.”

“Anh đừng coi thường sức khỏe của mình như vậy.”

Cao Dương Thành cảm ông nghe lên, giọng nói lạnh lùng của anh vang lên ngoài loa khiến trái tim của Hoàng Ngân cũng lạnh lẽo.

“Đồ Hoàng Ngân, cô dựa vào gì mà nghĩ tôi sẽ vì cô mà coi thường với tính mạng của mình? Có nghĩ chuyện tôi đi hai tiếng đồng hồ mỗi ngày để gọi điện cho cô chưa đủ ngu ngốc, nên phải chơi thêm cái trò khổ nhục kể này đúng không?”

Cao Dương Thành chất vấn Hoàng Ngân xong còn cười mỉa, “Đồ Hoàng Ngân, với tôi cô chẳng là gì cả.”

Lời của anh như cây kim nhỏ đâm sâu vào tim Hoàng Ngân, khiến cô gần như ngừng thở. Song anh nói vậy mới khiến cô bớt áy náy hơn.

Chẳng là gì mới tốt. Có vậy cô mới bớt tự trách mình hơn.

“Vậy vết thương của anh...” Hoàng Ngân cắn môi hỏi anh.

“Tôi là bác sĩ, tôi là người biết rõ tình trạng sức khỏe của mình hơn ai hết, không cần cô nhiều chuyện xen vào đâu.” Cao Dương Thành nói rất dứt khoát.

Anh lại trở về với vẻ lạnh lùng cổ hữu của mình, trở về là một Cao Dương Thành không có tình cảm, tự dựng lên một lớp lá chắn dày xung quanh mình. Cao Dương Thành nói xong thì cúp điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Tôi sẽ trả lại số tiền này

Cao Dương Thành cắt đứt toàn bộ đường dây điện thoại, ngay cả chuông cửa anh cũng gỡ pin ra. Anh tự giam mình trong nhà, không cho phép bất kỳ kẻ nào xông vào, đặc biệt là Đồ Hoàng Ngân!

Hoàng Ngân nghe giọng anh trong điện thoại vẫn còn sung sức mới tạm yên lòng. Cô thở phào nhẹ nhõm, đồng thời lại cảm giác như trái tim bị khoét mất, trống rỗng đến mức khó chịu.

...

Sau hôm đó, hai người đã không gặp nhau mấy ngày rồi. Đã vậy, di động của Hoàng Ngân còn hỏng, hai người xem như mất liên hệ hoàn toàn.

Hôm đó, tại bệnh viện Vinmec, Cao Dương Thành dứt hai tay vào túi áo blouse đi về hướng phòng cấp cứu, thấy Đồ Hoàng Ngân chạy về phía anh với gương mặt đầy vội vã.

“Bác sĩ Cao!”

Cao Dương Thành lạnh nhạt nhìn lướt qua Hoàng Ngân song vẫn không dừng bước chân, “Tôi đang bận, có chuyện gì thì chờ tôi khám cấp cứu xong về nói.”

“Không được...” Nếu chờ anh khám cấp cứu xong thì quá muộn. Hoàng Ngân giữ chặt lấy tay anh, đôi mắt cô đỏ bừng, “Bác sĩ Cao, tôi van anh, hãy cứu mẹ tôi với.”

Cao Dương Thành vừa nghe vậy thì dừng bước, khẽ nghiêng người nhìn Hoàng Ngân, nhũu mày hỏi cô, “Có chuyện gì?”

Hoàng Ngân thấy cuối cùng anh cũng để ý đến cô bèn thở phào rồi nói, “Là thế này, mấy hôm trước mẹ tôi thấy chóng mặt hoa mắt liên tục, hôm kia thì đau quá không chịu nổi mới đến bệnh viện gần nhà để kiểm tra, kết quả bác sĩ ở đó phát hiện trong đầu mẹ tôi có khối u ác tính. Bác sĩ đó nói hình dạng của khối u này rất kỳ lạ, còn ở chỗ hiểm, họ từ chối phẫu thuật cho mẹ tôi, bảo tôi đến bệnh viện Vinmec tìm bác sĩ Cao. Cả thành phố chỉ có anh mới có thể cứu được mẹ tôi thôi. Nhưng tôi xếp sở hai ngày nay mà không lấy được số khám của anh, quần quá nên đành tìm đám bán số lậu, họ hét giá cao quá, một tờ số thứ tự mà đòi bảy triệu, tôi không còn cách nào khác mới phải tìm đến anh. Cao Dương Thành, tôi van anh, xin anh cứu mẹ tôi với.” Hoàng Ngân hơi kích động, cô nắm lấy tay anh và không ngừng cầu xin.

truyện được mua bản quyền từ tác giả up trên app mê tình truyện

“Cô bình tĩnh trước đã.” So với Hoàng Ngân thì Cao Dương Thành bình tĩnh hơn nhiều. Anh lấy số tay trong túi ra rồi viết lên giấy một mã số, sau đó xé tờ giấy đưa cho Hoàng Ngân, “Cô đưa số cho bán đăng ký khu cấp cứu, báo họ là tôi đưa cho cô. Nghỉ trưa thì đưa mẹ cô đến đây khám.” Mỗi lời nói và hành động của Cao Dương Thành đều vững vàng.

“Còn nữa...” Anh nhìn chăm chăm vào Hoàng Ngân đang lo lắng không thôi, “Nếu các bác sĩ nói tôi có thể cứu mẹ cô, vậy thì cô đừng làm cái mặt khổ sở như thế nữa. Làm bác sĩ bao năm nay, cũng không mấy ca bệnh khiến tôi phải bó tay.”

“Cảm ơn anh...” Hoàng Ngân biết anh đang an ủi cô, chỉ là cách biểu đạt không rõ ràng mà thôi. Cô nắm chặt mã số anh đưa cho mà cảm động vô cùng, “Cảm ơn anh, bác sĩ Cao.”

Cao Dương Thành chỉ gật đầu một cách thản nhiên, không nhiều lời với cô mà chuẩn bị quay người rồi đi. Đúng lúc đó, tay anh lại bị một bàn tay bé nhỏ giữ lại. Cao Dương Thành khẽ nhũu mày, liếc về phía Hoàng Ngân đang sau mình nhưng cũng không quay đầu lại hay có ý định mở lời với cô.

“Vết thương trên lưng anh... sao rồi?” Hoàng Ngân không nhịn được mà hỏi anh.

Cao Dương Thành lạnh lùng rút tay mình lại, “Cô Đồ, vết thương của tôi thế nào cũng không liên quan gì đến cô. Cô cứ làm tròn bổn phận của cô đi.”

Anh nói xong thì đi thẳng về phòng cấp cứu, vừa đi vừa gọi điện thoại cho lãnh đạo bệnh viện, “Giám đốc, tôi nghĩ chắc phải cử thêm bảo vệ ra trực cùng bàn xếp số đi thôi. Nếu không trị dứt điểm đám bán số lậu ấy thì bệnh viện chúng ta sẽ trở thành cây rưng tiền cho chúng mất. Nghe nói số khám của tôi bị rao bán với giá bảy triệu, chưa kể đám khôn khiếp ấy còn độc quyền toàn bộ, khiến bệnh nhân xếp hàng mấy ngày trời cũng không lấy được số vào khám. Nếu còn tình trạng như vậy thì bệnh nhân sẽ bị chúng hại chết, danh tiếng của bệnh viện cũng sẽ bị hủy hoại trong tay chúng.”

Hoàng Ngân ngẩn ngơ nhìn Cao Dương Thành khuất sau cửa đại sảnh, nghe anh nói chuyện với lãnh đạo bệnh viện mà trái tim trống rỗng của cô như được lấp đầy. Chỉ cần nhìn thấy anh thôi cũng thấy vui hơn đôi chút. Cảm giác này thật kỳ diệu biết bao.

...

Trưa hôm đó, Hoàng Ngân đưa mẹ mình đến phòng khám. Thật ra lúc Trần Lan biết người điều trị cho mình là Cao Dương Thành thì rất bức bối, nhưng sau khi Hoàng Ngân hết lòng khuyên nhủ bà mới đành gật đầu đồng ý. Chỉ là thái độ của bà cũng không được tốt cho lắm.

“Bà Trần, mời ngồi.”

Trần Lan vừa vào phòng, Cao Dương Thành liền lễ phép đứng dậy mời bà ngồi.

“Mẹ, mẹ ngồi đi.” Hoàng Ngân cẩn thận đỡ mẹ mình ngồi xuống.

“Cô Đồ, phiền cô đưa kết quả chụp CT của bà Trần cho tôi xem.” Cao Dương Thành trực tiếp vào đề ngay.

Hoàng Ngân vội đưa phim chụp não của mẹ mình cho Cao Dương Thành, “Đây, làm phiền bác sĩ rồi.”

Cao Dương Thành nhận lấy rồi gắn phim chụp lên đèn và chăm chú quan sát. Trên khuôn mặt đẹp đẽ của anh không có quá nhiều phản ứng.

“Bác sĩ, tình hình của mẹ tôi thế nào ạ?” Hoàng Ngân sốt ruột hỏi anh.

Cao Dương Thành xoay ghế lại đối mặt với Hoàng Ngân và Trần Lan, đan hai tay đặt trên bàn và nghiêm túc nói, “Bà Trần, nói thật là khối u của bà khá khó giải quyết.”

Hoàng Ngân nghe vậy thì càng hoảng hơn, Trần Lan lại có vẻ bình tĩnh, bà ung dung cười, “Không sao, bác sĩ cứ làm hết sức mình là được. Nếu thật sự không còn cách nào khác thì đành chịu, tôi cũng nghĩ thông suốt rồi, sống bao nhiêu năm như vậy cũng đã đủ.”

“Mẹ, sao mẹ lại nói như vậy? Gì mà đủ với không đủ, con không cho phép mẹ nói những lời xúi quẩy như vậy.” Hoàng Ngân cuống đến mức đỏ cả mắt, “Bác sĩ Cao, anh có thể cắt bỏ khối u ấy cho mẹ tôi được không?”

Cao Dương Thành không trả lời Hoàng Ngân mà chỉ tay vào phim chụp rồi giải thích cho cô, “Khối u của bà Trần vừa gần động mạch chủ vừa đề lên dây thần kinh thị giác. Thường thì chẳng có bác sĩ nào dám liều mạng mà ôm những những ca bệnh học búa này vào người. Còn tôi, chỉ cần bà Trần tin tưởng và để tôi phẫu thuật thì tôi không có gì phải bàn khoăn cả, chỉ có vài lời phải nói trước với hai người thôi.”

“Bác sĩ cứ nói.” Trần Lan gật đầu.

“Tỉ lệ thành công của ca phẫu thuật này chỉ có 10%, trong quá trình phẫu thuật, chỉ cần lưỡi dao lệch một chút là sẽ chạm vào động mạch chủ, hoặc có thể phá hủy võng mạc, còn có khả năng sẽ tái phát. Nói chung thì đây là một ca phẫu thuật có độ khó cao, trước khi mổ, tôi mong bệnh nhân và người nhà phải suy nghĩ kỹ càng. Ngoài ra, tôi đề nghị bà Trần đây nhập viện để theo dõi.”

“Tôi không nằm viện.” Trần Lan vừa thấy phải nằm viện bèn bác bỏ ngay lập tức, “Không được, tôi vẫn đang sống an ổn ở nhà, sao lại phải vào viện?”

“Bác sĩ Cao, phiền anh sắp xếp thủ tục nhập viện cho mẹ tôi đi ạ.” Hoàng Ngân làm như không nghe thấy lời phản đối của mẹ mình mà quyết định thay bà.

“Mẹ nói không nhập viện là không nhập viện.” Trần Lan bức bối.

“Mẹ đừng để con lo lắng thêm nữa được không? Con gái mẹ thả làm việc vất vả thêm chút nữa để kiếm tiền cũng không muốn tiết kiệm chút tiền ấy rồi ngày ngày lo lắng cho sức khỏe của mẹ đâu.” Hoàng Ngân biết mẹ cô không muốn nằm viện là xót tiền cho cô, nhưng chút tiền ấy đâu quan trọng bằng sức khỏe của bà.

Trần Lan nhìn con gái mình mà mắt nhòa lệ, cuối cùng bà cũng không thể cố chấp phản đối mà đồng ý.

Cao Dương Thành và Hoàng Ngân cùng đi làm thủ tục nhập viện, đương nhiên là viện phí do anh ứng trước, vì Hoàng Ngân không mang nhiều tiền mặt trong người, thứ duy nhất đáng giá trong tay cô chỉ có tờ mã số mà anh đưa. Cao Dương Thành đứng ký tên trước quầy thu ngân, Hoàng Ngân đứng cạnh cũng thấy ngại.

“Cảm ơn bác sĩ Cao.” Cô liền tục cảm ơn Cao Dương Thành, “Anh yên tâm, hai ngày nữa tôi sẽ trả lại số tiền này cho anh.”

Còn hai ngày nữa là phát lương rồi.

Cao Dương Thành ký tên xong bèn đặt bút xuống, đưa phiếu qua cửa sổ thủy tinh rồi lạnh lùng liếc nhìn Hoàng Ngân đứng cạnh, mĩa mai cười lạnh, “Trả? Cô định lấy gì trả?”

Hoàng Ngân khẽ cắn môi, đột nhiên cảm thấy khó xử.

Cao Dương Thành đưa đơn đăng ký nhập viện cho Hoàng Ngân, “Chú ý điện thoại, đương nhiên tôi sẽ cho cô cơ hội để trả số tiền này.”

Mặt Hoàng Ngân trắng bệch ra, cô hiểu ý anh nói là gì, ngoài bắt có dùng cơ thể để trả ra thì còn gì nữa.

Hoàng Ngân đang định trả lời thì anh đã hờ hững đi khỏi đó.

Cao Dương Thành vừa đi, Hoàng Ngân cũng chuẩn bị đến khu nội trú. Đúng lúc đó, Đồ Thanh Nga đột nhiên xuất hiện. Cô ấy tựa vào cửa sổ, thờ hờn hờn không ra hơi, chắc vừa xuống xe bèn vội vã chạy tới đây ngay, “Chỉ

mẹ thế nào rồi?”

“Không sao đâu, bác sĩ nói nằm viện theo dõi một thời gian trước đã, chị vừa làm xong thủ tục nhập viện đây.”

Hoàng Ngân cố lựa lời để Đỗ Thanh Nga bớt lo.

“Nhanh vậy, viện phí chị nộp chưa?”

“Chị nộp rồi.” Hoàng Ngân gật đầu.

“Chỉ lấy đâu ra nhiều tiền mà nộp như vậy?” Đỗ Thanh Nga nhìn hóa đơn, “Mười mấy triệu thế này, đắt quá...”

Hoàng Ngân thấy em gái hỏi đến thì hơi chột dạ, đang định trả lời thì y tá ngồi cạnh đó mĩa mai, “Viện phí là do bác sĩ Cao của bệnh viện chúng tôi chi trả.”

“Bác sĩ Cao ư?” Đỗ Thanh Nga giật mình, không dám tin mà nhìn Đỗ Hoàng Ngân, “Chị, có thật là bác sĩ Cao ứng tiền không?”

Hoàng Ngân khẽ cắn môi, cũng không biết phải giải thích với em gái mình thế nào, “Ừ, tiện thôi...”

Hoàng Ngân còn chưa nói xong đã bị em gái mình ngắt lời, trên mặt Đỗ Thanh Nga tràn đầy vẻ hạnh phúc, “Trời đất, chị, chị nói xem... có phải bác sĩ Cao có ý với em không? Lần trước anh ấy còn đưa em về nhà, rồi còn ở lại nhà mình ăn cơm, lần này còn ứng viện phí cho mẹ mình nữa...”

Đỗ Thanh Nga mừng ra mặt, cô ấy vội kéo Hoàng Ngân đi về phía khu nội trú, vừa đi vừa vui vẻ nói, “Chị yên tâm, tiền này cứ để em trả, chị không cần quan tâm đâu.”

“Nga à, thật ra...”

Hoàng Ngân đang định giải thích song lại bị Đỗ Thanh Nga ngắt lời lần nữa, “Chị, em biết chị muốn nói gì, chị định trả viện phí đúng không? Không cần đâu chị, tiền chữa trị cho Dương Dương cũng tốn rồi, viện phí của mẹ cứ để em trả cho. Hôn nữa bác sĩ Cao chắc cũng nể mặt em nên mới ứng tiền, vậy nên em phải trả là đương nhiên. Chị yên tâm, công ty em sắp phát lương rồi, em trả được.”

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Cao thủ trong tình yêu

Thấy em gái mình nói vậy, lời giải thích như nghẹn cứng trong họng Hoàng Ngân, cuối cùng cô cũng không nói ra được. Chẳng lẽ cô lại nói với em gái mình rằng, thực ra Cao Dương Thành chẳng phải nể mặt gì em đâu mà vì quan hệ khó nói giữa chị và anh ấy? Sao cô có thể nói điều ấy ra được chứ?

...

Nửa đêm về sáng, Trần Lan đã ngủ. Lúc này Hoàng Ngân mới đi từ phòng bệnh ra, bất ngờ gặp được Cao Dương Thành. Anh vẫn còn mặc quần áo phẫu thuật vô trùng, mặt mày ủ rũ đi về phía cô. Hoàng Ngân vừa quay đầu lại đã nhìn thấy anh. Không thể không thừa nhận rằng anh mặc thế này cũng rất có khí chất. Dù khuôn mặt nhuộm một màu nhưng vẫn không thể xóa được vẻ đẹp hoàn hảo của anh, thậm chí anh như vậy càng khiến người ta khó lòng chống cự.

“Anh vừa phẫu thuật xong à?”

Cao Dương Thành đứng trước mặt Hoàng Ngân, cô không kiềm được bèn hỏi anh.

“Ừ.” Cao Dương Thành cân nhắc rồi kéo mũ phẫu thuật xuống, để lộ mái tóc ngắn của mình. Kiểu tóc của anh đã bị mũ làm cho rối bời, song anh cũng không định sửa sang lại. Đương nhiên rằng cho dù kiểu tóc có thể nào cũng không thể giảm bớt sự lạnh lùng của Cao Dương Thành.

“Đi uống với tôi mấy chén đi.” Anh đột nhiên nói vậy.

Hoàng Ngân sững sốt và khó hiểu nhìn anh, “Trẻ thế này rồi...”

Cao Dương Thành không để ý đến cô mà quay người đi về phía trước, thái độ của anh cứ như cô đi hay không đi cũng không quan trọng.

Hoàng Ngân nhìn anh, đột nhiên cảm thấy bóng lưng mạnh mẽ ấy giờ cô đơn đến lạ thường. Anh làm sao vậy?

Hoàng Ngân không có quá nhiều thời gian để suy nghĩ bèn vội vàng đuổi theo anh, “Tôi đi với anh.”

Cô cũng không hỏi gì nhiều, chỉ đi bên cạnh anh và nhẹ nhàng nói câu ấy. Thậm chí cô còn không biết Cao Dương Thành có nghe thấy cô nói gì không, nhưng cô cảm nhận được bước chân anh hơi chậm lại.

Hai người không tới quán bar, cũng không đến quán karaoke mà chỉ ngồi tại một quán ăn ven đường gần bệnh viện. Ngày lập đông, hơn nửa cũng đã muộn, vậy nên quán ăn chỉ có hai người họ. Cao Dương Thành không gọi gì ngoài hai chai rượu. Hoàng Ngân vốn cũng không muốn ăn, thấy anh không gọi đồ ăn, cô đành chọn một phần sủi cảo cho anh. Cao Dương Thành khẽ liếc cô.

Vì trời quá lạnh nên khi Hoàng Ngân nói chuyện phà ra khói trắng, nhìn cô vẻ càng lạnh hơn. Cao Dương Thành thấy vậy bèn cởi áo khoác gió trên người mình ra choàng cho cô, “Mặc vào.”

“Tôi không lạnh.” Hoàng Ngân nhủ thầm, nhìn Cao Dương Thành chỉ mặc mỗi một chiếc sơ mi kèm áo lông cừu mỏng.

Cô định cởi áo gió ra thì bị Cao Dương Thành lớn tiếng cản lại, “Cớ thử cởi ra xem!”

Anh nhìn cô như cảnh cáo. Cao Dương Thành như vậy khiến Hoàng Ngân không dám cãi lời. Cô biết tâm trạng của anh hôm nay không tốt.

“Rất cuộc thì anh làm sao vậy?” Hoàng Ngân rất lo khi thấy anh suy sụp như vậy. Cô nắm lấy tay anh theo bản năng rồi kinh ngạc nói, “Tay anh lạnh quá.”

Cao Dương Thành khó chịu rút tay khỏi bàn tay ấm áp của Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân không quan tâm anh tức giận hay không, vội vàng cởi áo gió trên người mình ra, “Cao Dương Thành, anh mặc ít như vậy sẽ bị cảm đấy. Tôi thật sự không lạnh, anh mặc đi.”

Cô nói xong bèn đứng lên định khoác áo lên vai Cao Dương Thành. Hoàng Ngân không ngờ anh sẽ kéo tay cô lại, để cô ngồi lên chân anh.

Hoàng Ngân kinh ngạc vì động tác bất ngờ này. Khi cô hoàn hồn thì không khỏi đỏ ửng mặt, thấy ông chủ tiệm ăn còn đang nhìn họ, Hoàng Ngân càng xấu hổ hơn.

“Cao Dương Thành, anh dừng...” Cô gầy dựa muốn thoát khỏi vòng tay anh.

“Để tôi ôm cô chút thôi...” Giọng nói của Cao Dương Thành vừa trầm vừa khàn khiến người ta không khỏi đau lòng. Anh ôm cô càng thêm chặt.

Cao Dương Thành vùi đầu vào ngực cô, như muốn hấp thụ hơi ấm trên cơ thể cô. Hoàng Ngân ngăn người, ngoan ngoãn ngồi im để mặc cho anh ôm.

“Còn nhớ ông cụ mà tôi gặp khi mắc kẹt trong đồng cỏ nát không?” Anh nặng nề hỏi.

“Ừ, nhớ chứ.” Hoàng Ngân gật đầu. Tay cô nhẹ nhàng ôm lấy đầu anh, để anh vùi vào lòng mình. Cô thậm chí muốn trao hết hơi ấm của cơ thể này và tình cảm trong lòng cho anh.

“Ông ấy qua đời rồi...” Cao Dương Thành nói, cánh tay đặt bên hông và lưng Hoàng Ngân siết lại, ôm cô chặt hơn. Cao Dương Thành như muốn khám sâu Hoàng Ngân vào cơ thể mình, như thể chỉ vậy mới có thể làm dịu cảm xúc hòng bet của anh lúc này, “Mới vừa rồi thôi, ngay trên bàn mổ của tôi... nhưng tôi không thể cứu ông ấy.”

Khi Cao Dương Thành thốt lên câu nói đó, khỏe mắt Hoàng Ngân đỏ ửng. Lúc này, cô như bị lây nhiễm bởi cảm xúc của anh, có thể cảm nhận được sự đau đớn từ tận đáy lòng anh.

“Lúc đây ông ấy vào phòng phẫu thuật, tôi còn cam đoan với ông ấy rằng, khi nào phẫu thuật xong, tôi sẽ kể chuyện của hai ta cho ông ấy nghe...” Cao Dương Thành ôm lấy Hoàng Ngân, mặt vui vào ngực cô, anh không thể nói tiếp, vì anh đã khóc không thành tiếng rồi.

Là một bác sĩ, anh không thể cứu người mà anh muốn cứu, cảm giác này thật đau đớn, thật bất lực và cũng thật buồn. Một người bạn từng đồng sinh cộng tử với anh, sinh mệnh mà vất vả lắm mới kéo về được từ tay từ thần, nhưng cuối cùng lại vụt mất trên tay anh.

Sự đau đớn bị đè nén ấy khiến anh không thể thút hết ra. Mà anh chỉ giải bày cảm xúc của mình cho Hoàng Ngân nghe. Anh biết, chỉ ở trước mặt người phụ nữ này, anh mới có thể buông hết gánh nặng và trút toàn bộ đau thương trong lòng ra. Đường nhiên, cũng chỉ có cô mới cho anh sự an ủi mà anh cần... Dù có chẳng làm gì, cũng chẳng nói gì, chỉ cần ở bên anh là tốt rồi.

Chính Hoàng Ngân và Cao Dương Thành cũng không biết họ đã ngồi bao lâu ở tiệm ăn đêm ấy. Trên bàn bày đầy chai rượu rỗng. Cuối cùng người mời rượu chưa say, người uống cùng lại say bí tỉ.

Từ quán ăn đi ra rồi đến nhà Cao Dương Thành, miệng Hoàng Ngân cứ lẩm nhẩm mỗi một câu, “Bác sĩ Cao, anh là bác sĩ đẹp trai nhất giới giang nhất mà em từng gặp.”

Cao Dương Thành đặt cô lên giường mình, đang định đứng dậy rót nước cho cô thì bất ngờ bị cô kéo cavat lại, một tay khác của Hoàng Ngân còn đang sờ soạng về phía anh.

“Bác sĩ Cao...” Hoàng Ngân gọi anh bằng giọng ngà ngà say đầy quyến rũ, đôi mắt loài yêu tinh nắm chặt lấy linh hồn anh.

Người phụ nữ này đang quyến rũ anh.

“Sao mấy hôm nay anh chẳng để ý gì đến em cả...” Hoàng Ngân hờn dỗi hỏi anh, cô đã rất buồn và tủi thân. Hoàng Ngân vừa nói xong mắt lại nhòa lệ, “Anh có biết em nhớ anh nhiều lắm không...”

Đôi mắt Cao Dương Thành càng đen và sâu hơn. Hầu kết gọi cảm của anh khẽ động, “Em nói lại câu ấy lần nữa đi...” Anh nói với giọng trầm và hơi khàn.

Đôi mi dài và dày của Hoàng Ngân ướt nước, cô nhìn khuôn mặt điển trai đến đỗi bức mình này của anh bằng ánh mắt đầy ai oán, cái miệng nhỏ nhắn trề ra. Hoàng Ngân quay mặt đi, “Không nói đấy...”

Mỗi lần Cao Dương Thành cực kỳ tức giận sẽ báo cô lặp lại lời vừa nói lần nữa, cô mà nói thì anh lại càng cáu hơn. Lần này Hoàng Ngân đã có kinh nghiệm nên giữ im lặng.

Cao Dương Thành đặt một nụ hôn lướt lên môi Hoàng Ngân. Nhưng không thể nói đây là một nụ hôn được, vì nó giống trò chơi mập mờ của những người yêu nhau. Anh cũng không hôn sâu thêm mà chỉ dùng môi mình vuốt ve môi cô rồi khẽ mút.

Trong mắt anh ánh lên khuôn mặt đỏ ửng vì say của cô, vì thế mà đáy mắt mới dần bị tình dục chiếm lấy.

Cao Dương Thành đưa bàn tay nhỏ đang giữ cavat của mình lên môi và cắn nhẹ, rồi lại tham lam dùng nó để vuốt ve khuôn mặt mình, thậm muốn càng nhiều hơi ấm từ bàn tay của Hoàng Ngân hơn.

“Ồ Hoàng Ngân...” Anh khẽ gọi tên cô, giọng nói đầy quyến rũ không giấu được sự vui mừng.

“Hoàng Ngân.”

“Ừm...” Hoàng Ngân cố mở to đôi mắt ướt, mơ màng đáp lại anh.

“Hoàng Ngân.” Hai tay anh chống lên bên cạnh cô, giam cô vào lòng mình. Cao Dương Thành cúi đầu, gọi tên cô hết lần này đến lần khác như gấp gấp muốn chứng minh rằng Hoàng Ngân đang ở trong vòng tay anh.

“Ngân...”

“Ừm...” Hoàng Ngân nháy mắt mỉm cười nhìn anh, mắt cô vẫn mơ màng vì say, bàn tay vuốt ve gương mặt anh như khắc họa từng đường nét đẹp để ấy, “Sao cứ gọi tên em mãi thế?”

“Vì nhớ em...” Những ngón tay ấm áp của Cao Dương Thành vuốt ve dung nhan xinh đẹp của Hoàng Ngân.

Đối diện với một Hoàng Ngân say bí tỉ không biết trời đất, anh có thể để lộ tất cả những suy nghĩ chân thật nhất từ tận đáy lòng ra.

Hoàng Ngân khẽ chớp đôi mắt mộng lung của mình, thậm ướt hàng mi dày, “Anh cũng nhớ em à?” Cô rụt rè hỏi lại.

“Nhớ chứ.” Giọng Cao Dương Thành càng khàn hơn, trong đôi mắt anh như có lửa cháy, “Anh nhớ em còn nhiều hơn cả em nhớ anh nữa đấy.”

Hoàng Ngân nắm lấy bàn tay nóng rẫy của anh và vùi mặt mình vào đó, tham lam hơi ấm của anh, “Bác sĩ Cao à, hình như em say rồi...”

truyện có bản quyền up trên app mê tình truyện

Nếu không thì sao cô có thể nghe được những lời ngọt ngào như vậy chứ?

“Em không say...” Anh không hy vọng là cô say, anh muốn cô tỉnh táo vào lúc này. Tình táo để nói ra cảm xúc của cô dành cho anh, tỉnh táo để cảm nhận được tình yêu cháy bỏng mà anh dành cho cô. Vì anh đã từng bắt chấp tất cả vì cô, cũng từng bị tổn thương sâu sắc vì cô, vậy nên khi gặp lại nhau, tình yêu của anh với cô mới nấn cảm đến thế...

Anh không thể mở toang lồng ngực và móc trái tim còn nóng hổi của mình trao cho cô như trước. Giờ anh đã học được cách che giấu, cách bảo vệ mình, nhưng học mãi cũng không thể không yêu cô, rồi xa cô.

Mà Hoàng Ngân thì vẫn vậy, vẫn chẳng khác trước đây...

Đúng là một cao thủ trong tình yêu!

Chắc Cao Dương Thành chỉ có thể dùng danh hiệu này để hình dung Hoàng Ngân. Cô có thể nắm tình yêu trong lòng bàn tay, như gần như xa... Rõ ràng một giây trước tình cảm còn nồng nàn là thế, nhưng ngay giây sau lại có thể tỏ ra xa lạ với anh. Hoàng Ngân như vậy khiến anh không có cảm giác an toàn, song vẫn có thể dễ dàng khiến anh đem hết tình yêu mà anh có gắng che giấu phơi bày trần trụi trước mắt cô.

“Em say rồi...” Hoàng Ngân say khướt, khuôn mặt tràn đầy sự vui vẻ, “Bác sĩ Cao, số tiền hôm nay em nhất định sẽ trả lại cho anh.”

Cô mơ màng nói một câu không đầu không đuôi.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Nụ hôn vụng về

“Ừm, em định trả anh thế nào?” Cao Dương Thành cúi đầu khẽ hỏi, dùng chiếc cầm có ít râu của mình cọ vào cô, khiến cô cười khanh khách.

“Anh... chắc không định... để em trả bằng... cơ thể đâu nhỉ?” Hoàng Ngân say thật rồi, nói vấp mãi mới được một câu hoàn chỉnh, nhưng suy nghĩ của cô dường như vẫn tỉnh táo.

“Ừ.” Cao Dương Thành gật đầu không chút e dè, còn cười hỏi cô, “Em thấy sao?”

Hoàng Ngân cũng cười, chu môi nói với anh, “Chẳng sao cả.”

Rất hiển nhiên là cô say thật. Nếu là bình thường thì cô nhất định sẽ mắng anh là đồ biến thái, sau đó đồ mặt dày anh ra.

“Nhưng mà...” Hoàng Ngân nheo mắt ngắm nhìn khuôn mặt đẹp điền đảo trước mắt rồi cười ngược, “Bác sĩ Cao, sao anh có thể đẹp trai đến vậy nhỉ?”

Bàn tay hư hông của cô lại sờ soạng khuôn mặt anh lần nữa. Cô mở to đôi mắt say mềm long lanh của mình, nâng hai má Cao Dương Thành và thưởng thức anh trong sự thỏa mãn.

Cao Dương Thành để cô hành hạ khuôn mặt mình, sau đó hỏi dò, “Nói cho anh biết, em có thích bác sĩ Cao đẹp trai thế này không?”

“Thích lắm.” Hoàng Ngân đáp không chút do dự, đáp xong còn ngược ngược bổ sung thêm, “Cò nào mà chẳng thích.”

Cao Dương Thành bật cười lắc đầu, “Anh không cần cô nào khác thích cả.”

“Vậy anh muốn ai?” Hoàng Ngân giương đôi mắt long lanh như đứa trẻ tò mò nhìn anh.

Anh chỉ cần cô, cần trái tim của mình Hoàng Ngân là đủ lắm rồi.

“Anh chỉ muốn em thôi.” Anh đáp bằng giọng khàn đặc.

Mà Hoàng Ngân dù đang say nhưng còn hiểu rõ câu nói này hơn cả khi tỉnh. Đôi mắt đỏ đò của cô như bị một lớp hơi nước phủ lên, ngay sau đó, bàn tay nhỏ của cô kéo lấy cavat trên cổ Cao Dương Thành, tiếp đến là đôi môi đỏ mọng mềm mại còn vương hơi nướu chủ động hôn lên đôi môi mỏng đầy gọi cảm của Cao Dương Thành.

Kỹ thuật hôn của Hoàng Ngân có thể coi là tệ nhất thế giới.

Chiếc lưỡi nóng bóng vụng về hành hạ bờ môi của Cao Dương Thành, vội vàng muốn chiếm lấy những gì ẩn trong đôi môi ấy, nhưng mà... ầy, thật khó quá đi!

Động tác vờ vụng về vừa ngốc nghếch của Hoàng Ngân khiến Cao Dương Thành suýt nữa thì bật cười.

Người phụ nữ này thật là, đã bao năm rồi mà cô vẫn chẳng tiến bộ hơn chút nào vậy.

“Hoàng Ngân, dừng cuồng...” Cao Dương Thành nhẹ nhàng đỡ dành cô rồi lẳng lẽ rời khỏi môi cô. Không ngờ Hoàng Ngân lại xông lên tiếp, hai người vừa tách nhau ra một khoảng lại bị cô kéo lại, như thể sợ anh sẽ chạy trốn. Hoàng Ngân dứt khoát ôm lấy cổ anh rồi lại vụng về hôn sâu.

Cao Dương Thành dờ khóc dờ cười. Có trời chứng giám, anh vốn chỉ định thay đổi tư thế để cô thoải mái hơn thôi, nhưng xem ra thì...

Cô vè cô cũng... không chờ được nữa nh?

Sự chủ động và gấp gáp của Hoàng Ngân còn hơn xa những gì anh tưởng tượng nhiều. Một tay cô không biết từ lúc nào đã mò vào trong áo sơ mi của anh, vuốt ve dọc theo làn da đầy gọi cảm của anh rồi xuống dần phía dưới... Tuy nhìn thì chủ động đấy, nhưng bàn tay đang run rẩy ấy đã bán đứng rằng cô cũng đang sợ hãi.

Đột nhiên Cao Dương Thành cứng đờ người, phía dưới cũng như căng ra, đôi mắt anh khẽ nheo lại nhìn chăm chăm con thỏ nhỏ đang cố biến mình thành sói đói.

Khi tay Hoàng Ngân chạm đến khóa quần của Cao Dương Thành thì mọi nhân nại của anh đã bị xóa sổ hoàn toàn. Anh không thể nhẫn nhịn thêm được nữa.

“Em có biết giờ em đang làm gì không?” Hơi thở nóng bóng phá lên đôi má đỏ hây hây của Hoàng Ngân khiến cô tê dại, làm cô lại càng say hơn...

“Bác sĩ Cao...” Cô nũng nịu gọi anh.

“Ha...” Cao Dương Thành căng thẳng hít sâu một hơi. Mồ hôi của anh đã thấm ướt áo sơ mi khiến nó dính lên người, cảm giác vô cùng khó chịu. Anh nheo mắt nâng cằm cô lên, “Em vừa gọi anh là gì?”

“Bác sĩ Cao...” Hoàng Ngân cười híp mắt gọi anh, “Bác sĩ Cao ời bác sĩ Cao à...”

Chết tiệt, hình như anh thích mê xưng hô này của cô mất rồi!

Nó như một loại xưng hô đầy tình thú lúc trên giường vậy, khiến anh chỉ nghe thôi cũng hưng phấn vô cùng, không nhin được mà muốn cô.

truyện có bản quyền up trên app mê tình truyện

“Em gọi nữa đi...”

“Bác sĩ Cao...”

“Lần nữa...” Cao Dương Thành đỡ dành Hoàng Ngân.

Trong vòng chưa đầy ba mươi giây, hai người đã hoàn toàn hòa vào nhau.

“A...” Sự xâm nhập đột ngột khiến Hoàng Ngân không kiềm được mà khẽ kêu, “Anh không thể... dịu dàng chút ư?”

“Đương nhiên.” Cao Dương Thành bật cười, cúi đầu đặt lên môi cô một nụ hôn an ủi.

Chẳng lẽ anh luôn thô bạo với cô sao?

Hoàng Ngân bấu môi hôn trách, “Lần trước em đau lắm đấy...”

Cao Dương Thành sững sốt, trong đôi mắt đen nhánh của anh ánh lên sự áy náy, “Hôm đó anh cũng đau...”

Nhưng nỗi đau của cô là ở thể xác, mà anh là ở trong lòng.

“Giờ còn đau không?” Cao Dương Thành lo lắng hỏi.

Hoàng Ngân lắc đầu, “Không đau.”

Cảm giác chênh lệch như khi thì rơi xuống địa ngục khi thì được ẵm lên tận mây xanh khiến cô khó có thể chịu đựng được. Cô cong người theo mỗi lần va chạm của anh, vì hưng phấn nên không ngừng đòi hỏi anh phải nhanh hơn nữa...

Cuối cùng, Hoàng Ngân thét lên một tiếng...

“Đừng bán ở trong...”

“Sao không được?”

“Lỡ cô thai thì sao?” Hoàng Ngân tuy say nhưng vẫn còn nhớ rõ kiến thức cơ bản ấy. Lỡ cô trứng giải trong hôm nay thì sao? Vì sức khỏe của bé con trong tương lai nên cô lúc nào cũng phải để ý.

Song lời nói của Hoàng Ngân lại khiến con người của Cao Dương Thành co lại, sự hưng phấn trong mắt anh dần tan rã, thay vào đó là sự lạnh lẽo cố hữu. Anh lạnh lùng nhếch môi, “Đồ Hoàng Ngân, em yên tâm, tôi chẳng thêm gút em lại cả đời bằng thứ này đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 95: Tiền viện phí đã được trả

Anh nói xong, không đợi Hoàng Ngân trả lời đã đứng dậy, cơ thể to lớn lia lờ cứ thế đi vào phòng tắm, bỏ lại Hoàng Ngân một mình nằm trên giường ngơ ngác ngác.

Vừa rồi cô nói gì sai sao? Không có mà!

Hoàng Ngân gồ vào đầu mình, buồn ngủ quá! Hình như cô say thật rồi.

Hoàng Ngân vừa mệt lại vừa buồn ngủ, cứ vậy mơ mơ màng màng thiếp đi. Vì thế, ngày hôm sau tỉnh dậy cô chẳng nhớ gì cả.

Cô quên mình đã nói muốn làm chuyện đó với anh, cũng quên luôn mình ở trên giường yêu kiều gọi anh là bác sĩ Cao hết lần này đến lần khác, càng quên mất mình chủ động vươn bàn tay nghịch ngợm chạm vào anh. Điều cô nhớ duy nhất chính là Cao Dương Thành tức giận. Bởi vì từ lúc anh ngủ dậy cho đến khi ra khỏi nhà, anh chẳng buồn quan tâm đến ý đến cô.

Nhưng Hoàng Ngân thật sự không nhớ nổi rốt cuộc mình đã làm gì chọc anh bực bội, cho dù cô nghĩ nát óc cũng không ra. Xem ra đúng là không thể uống rượu nhiều.

Trước bàn trực, một cậu bé nho nhỏ đang kiễng chân, nháy đôi mắt to đáng yêu, khẽ mỉm cười nhìn cô y tá bên trong.

“Dương Dương à? Em làm gì thế?”

Cho dù Dương Dương là bệnh nhân mới chuyển đến, nhưng bởi vì cậu bé rất đáng yêu và ngoan ngoãn nên chẳng mấy chốc các y tá đã nhớ tên cậu bé.

“Chị y tá, em có thể gọi nhờ điện thoại của chị không?” Cậu bé Dương Dương ngại ngùng chỉ chiếc điện thoại bàn.

“Dĩ nhiên là được rồi! Dương Dương muốn gọi cho ai vậy?”

Cô y tá đưa ông nghe điện thoại cho cậu: “Có cần chị bấm số hộ em không?”

“Vâng, cảm ơn chị.”

Cậu nhóc vô cùng lễ phép, sau đó đưa mảnh giấy đang nắm chặt trong tay cho cô y tá đối diện: “Chính là dãy số này ạ.”

Đây là số điện thoại mà cậu đã xin của chú Cao, cậu đã hứa với chú Cao, khi nào sinh nhật mình phải mời chú đi ăn mừng.

“Ừ, Dương Dương chờ chị nhé.”

Cô y tá cười nói xong, bèn bấm gọi điện thoại cho cậu.

Trước khi điện thoại của Cao Dương Thành vang lên, anh đang bị Đỗ Thanh Nga cản lại trên hành lang bệnh viện.

“Bác sĩ Cao, đây là viện phí mẹ em nằm viện mà anh đã giúp đỡ. Em cảm ơn ý tốt của anh, mong anh nhận lấy ạ.” Đỗ Thanh Nga đưa tiền trong tay cho Cao Dương Thành, vẻ mặt có chút thẹn thùng.

Cao Dương Thành rừ rừ, thờ ơ nhìn lướt qua xấp tiền trong tay cô. Hồi lâu anh mới ngược mắt lên, trầm giọng nói: “Có không cần phải trả lại số tiền này đâu.”

Đỗ Thanh Nga sững sốt chốc lát, lại vội vàng chia tiền về phía trước, ngại ngùng nói: “Sao có thể thế được! Bác sĩ Cao, em thật sự cảm ơn lòng tốt của anh, nhưng em nhất định phải trả lại anh số tiền này, mong anh hãy nhận lấy.”

“Số tiền này, chị có đã trả rồi.” Giọng Cao Dương Thành vẫn bình thản, không chút gợn sóng. Từ đầu đến cuối, gương mặt anh cũng chẳng có biểu cảm khác lạ.

“Bác sĩ Cao, anh đừng khách sáo với em nữa. Trước khi em đưa tiền, em đã hỏi chị gái em rồi. Chị em nói vẫn chưa trả lại anh mà! Hơn nữa, chị gái em nào có bao nhiêu tiền mà trả anh.”

Quả thật Đỗ Hoàng Ngân đã trả lại số tiền này, chẳng qua trả bằng cách mà Cao Dương Thành thích hơn mà thôi. Hiển nhiên Đỗ Thanh Nga không hiểu ý của Cao Dương Thành.

Cô còn tưởng rằng Cao Dương Thành có lòng muốn giúp mình nên có ý nói rằng Hoàng Ngân đã trả cho xong việc. Vì vậy cô mới muốn nhét tiền vào túi áo anh bằng được. Đúng lúc này thì điện thoại trong túi quần Cao Dương Thành đổ chuông.

“Chờ chút đã.” Anh lấy điện thoại ra, vừa đi vừa nghe máy.

Trên màn hình hiển thị một dãy số xa lạ.

Cao Dương Thành vừa mới bắt máy đã nghe thấy giọng nói ngây thơ trong trẻo truyền đến từ đầu kia: “Chú Cao!”

“Dương Dương à?” Anh ngạc nhiên. Trên gương mặt tuần tú lạnh nhạt luôn không thay đổi bỗng nở nụ cười ấm áp như ánh mặt trời ban chiều.

Một Cao Dương Thành khác lạ khiến Đỗ Thanh Nga cách đó không xa nhìn đến ngây dại. Nếu nụ cười ấy cũng nở vì mình thì cô hạnh phúc biết bao. Thế nhưng... Đỗ Thanh Nga liếc nhìn chỗ tiền chưa thể trả lại của mình, trong lòng có chút xúc động.

Có lẽ bác sĩ Cao không hề ghét cô giống như anh đã nói. Thậm chí cô còn cảm nhận được thật ra anh ấy có chút tình cảm gì đó với mình thì phải?

Lúc trước anh còn đưa cô về tận nhà, sau đó còn nhận lời mời đến nhà cô ăn cơm, cho tới bây giờ, ngay cả tiền thuốc của mẹ cô, anh cũng sẵn lòng ứng trước hộ.

Nếu là đối với một bệnh nhân bình thường thì anh có tốt bụng ra tay hào phóng như vậy không? Anh đâu phải là tổ chức từ thiện chứ!

Nếu cô không phải là sự tồn tại đặc biệt đối với anh, thì sao anh lại có lòng tốt đến thế? Huống chi, ngay cả Khuất Mỹ Hoa luôn tự tin trước giờ, gần đây cũng từng đề cập với cô rằng, hình như bác sĩ Cao đối xử với Đỗ Thanh Nga càng ngày càng không giống trước kia...

Đỗ Thanh Nga càng nghĩ như vậy càng mở cờ trong bụng, tình cảm yêu thương dành cho anh càng giống như thủy triều mạnh mẽ dâng tràn.

Bên kia, Cao Dương Thành vẫn đang trò chuyện với Tiểu Hường Dương.

“Chú Cao, sắp đến sinh nhật Dương Dương rồi, chú có muốn tới tham gia tiệc mừng sinh nhật cháu không?” Dương Dương ôm ống nghe rõ to đặt bên tai, cất giọng ngọt ngào trẻ thơ hỏi Cao Dương Thành ở đầu bên kia.

Tuy rằng không trông thấy mặt cậu bé, nhưng Cao Dương Thành cũng cảm nhận được sự mong đợi qua giọng điệu của cậu. Anh vô thức cong khóe môi: “Có chứ! Sinh nhật Dương Dương là hôm nào?”

“Thứ bảy, thứ bảy tuần này ạ. Chú Cao có thời gian rảnh không?”

“Dương nhiên rồi.” Không hiểu tại sao, dường như Cao Dương Thành không thể nào từ chối nổi yêu cầu của cậu nhóc này. Hơn nữa đối với cậu bé, hình như anh cũng vô cùng kiên nhẫn.

“Vậy thì tốt quá, vậy Dương Dương chờ chú nhé. Chú nhất định phải đến đấy!” Cậu bé vui sướng vô cùng, vừa ôm ống nghe vừa nhảy cẫng lên, trông cực kỳ đáng yêu, khiến các cô y tá đều trầm gào thét trong đầu “Cute quá đi mất!”

Hai người cứ như vậy quyết định chuyện này, sau đó trò chuyện thêm chốc lát mới cúp máy.

Cao Dương Thành vô cùng kinh ngạc, anh phát hiện không ngờ mình lại có thể nói chuyện vui vẻ đến vậy với một cậu bé chỉ mới ba tuổi, đây quả thật là điều không hề phù hợp với tác phong của anh.

Nhìn khóe môi Cao Dương Thành vẫn còn chan chứa nụ cười, đột nhiên Đỗ Thanh Nga cũng có chút hâm mộ người ở đầu bên kia điện thoại.

Cô đến gần anh, tươi cười hỏi anh với vẻ băng quơ: “Anh nghe điện thoại của ai vậy? Mỹ Hoa à?”

Cao Dương Thành cất điện thoại vào túi áo blouse của mình, mau chóng thu lại nụ cười mỉm, không trả lời câu hỏi của cô mà chỉ lạnh nhạt nhìn lướt qua xấp tiền cô đang cầm: “Cất tiền đi.”

Giọng điệu của anh lạnh lùng mà bá đạo, càng khiến Đỗ Thanh Nga say đắm.

Cao Dương Thành không buồn để ý tới Đỗ Thanh Nga nữa, cứ thế đi lướt qua cô vào phòng bệnh. Chỉ còn lại Đỗ Thanh Nga ôm đồng tiền mặt tượng trưng cho tình yêu của cô, run sợ dõi theo bóng lưng cao lớn dần khuất kia.

Cao Dương Thành đi vào phòng kiểm tra, đúng lúc Hoàng Ngân cũng ở đây.

“Dì Trần, hôm nay đi thấy thế nào?”

Cao Dương Thành cầm bảng số liệu kiểm tra chi tiết của bệnh nhân ở cuối giường Trần Lan lên xem qua, gật đầu: “Tình hình không tệ lắm, tất cả các chỉ số đều ở mức lý tưởng.”

“Bác sĩ Cao, bây giờ anh có thời gian rảnh không? Tôi có chuyện muốn nói với anh.” Hoàng Ngân đứng lên, hơi ái ngại hỏi Cao Dương Thành.

Cao Dương Thành thân nhiên rời mắt khỏi tờ bệnh án rồi nhìn sang Hoàng Ngân. Anh không trả lời cô mà ngược lại cúi đầu xuống, lấy chiếc bút cài trên ngực ra rồi viết nhanh những thuật ngữ y học lên bệnh án bằng nét chữ rồng bay phượng múa của mình.

“15 phút sau, kiểm tra phòng xong tôi có nửa giờ nghỉ ngơi.” Anh vừa viết vừa trả lời cô.

“Ừm.” Hoàng Ngân mắt tự nhiên sờ túi quần sau mông, gật đầu cảm ơn.

Cao Dương Thành đặt lại bệnh án vào hộp nhựa cuối giường, mỉm cười với Trần Lan nằm trên giường: “Dì Trần, tình hình sức khỏe của dì tạm thời khá ổn, cho nên đừng nghỉ tiêu cực quá. Dì nghỉ ngơi cho thật tốt, có chuyện gì thì cứ việc tìm cháu.”

“Tốt quá, cảm ơn cậu nhé bác sĩ Cao.” Trần Lan cảm ơn nhưng thái độ vẫn rất xa cách.

Cao Dương Thành gật đầu, thoáng liếc qua Hoàng Ngân ở bên giường rồi ra khỏi phòng bệnh.

Cao Dương Thành vừa mới đi, Trần Lan liền nghiêm nghị hỏi Hoàng Ngân: “Gần đây em gái con có còn quần lấy cậu ấy không?”

Hoàng Ngân lắc đầu, nhìn mẹ mình với ánh mắt hoài nghi: “Mẹ, sao đáng về mẹ cứ như sợ Thanh Nga đến với bác sĩ Cao vậy.”

Sắc mặt Trần Lan trắng bệch: “Ngân này, con để ý kỹ con bé Thanh Nga, nếu nó dám theo đuổi Cao Dương Thành, mẹ phải đánh gãy chân nó mới được!”

Hoàng Ngân không hiểu sao mẹ lại căng thẳng đến thế, bàn tay đang bóc quả cam cho mẹ hơi khựng lại, cô ngược mắt thờ dờ hỏi bà: “Mẹ, con thấy cảm xúc của mẹ có vẻ như không đúng lắm. Ý của con là, nếu như chuyện đó xảy ra thật, hình như phản ứng của mẹ hơi quá khích thì phải.”

“Mẹ cũng chỉ muốn tốt cho nó thôi! Nhà chúng ta không xứng với người đàn ông xuất sắc như cậu ấy! Không phải con muốn trao đổi riêng về thủ thuật phẫu thuật của mẹ với bác sĩ Cao sao? Còn không mau đi đi?”

Hiển nhiên Trần Lan không muốn tiếp tục trò chuyện về vấn đề này với Hoàng Ngân nữa.

“À vâng.” Hoàng Ngân đáp lại, thấy sắc mặt mẹ không tốt lắm nên cũng thôi.

15 phút nhanh chóng trôi qua, Hoàng Ngân ra khỏi phòng bệnh đi tìm Cao Dương Thành, chỉ thấy anh đã đứng chờ mình trước cửa sổ kính ở đầu kia hành lang rồi.

Truyện up có bản quyền trên app mẹ tình truyện

Ánh mặt trời như lớp voan vàng mỏng xuyên qua tán cây loang lổ, rơi trên bóng dáng cao lớn của Cao Dương Thành giống như mạ lên người anh một vầng hào quang chói mắt. Hai tay anh đút trong túi áo blouse, ánh mắt trông về cảnh sắc có vẻ hơi tiêu điều ngoài cửa, gò má không nhiễm một hạt bụi. Dưới tia nắng, anh tựa nhân vật bước ra từ tranh, đẹp đến nỗi như thế ảo giác.

Không nói đến nội tâm, chỉ riêng vẻ bề ngoài của anh cũng dễ tất cả phụ nữ mê mẩn đeo đuổi rồi.

Hoàng Ngân đi đến gần anh: “Bác sĩ Cao.”

Cao Dương Thành nghiêng người nhìn cô, ánh mắt nhẹ như nước: “Muốn nói gì với tôi? Về bệnh tình của mẹ cô à?”

“Ừ.” Hoàng Ngân gật đầu: “Anh là bác sĩ chủ trị cho mẹ tôi, tôi muốn nghe vài ý kiến của anh.”

“Về vấn đề phẫu thuật hả?”

“Đương nhiên.”

“Phía nhà có suy nghĩ thế nào về việc này?” Hình như Cao Dương Thành còn muốn nghe ý kiến của gia đình cô trước.

Hoàng Ngân lắc đầu, vẻ mặt có chút cô đơn: “Nhà tôi đang hoang mang lo sợ, không biết nên làm thế nào mới tốt. Không cắt thì không được, mà cắt thì độ rủi ro quá cao.”

“Ừ.” Cao Dương Thành trầm giọng đáp lại. Anh gật đầu, lại dỗi mắt ngắm khung cảnh ngoài cửa sổ, ánh mắt có chút thâm trầm: “Nói thật, tôi có áp lực rất lớn khi phẫu thuật cho mẹ cô.”

“Anh không tin tưởng mình ư?” Hoàng Ngân hơi kinh ngạc. Cô tưởng rằng bác sĩ Cao là người đánh đầu thắng đó, không gì cản nổi trên bàn mổ. Nhưng nghe câu đó của anh, trong lòng Hoàng Ngân càng không nắm chắc.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Ca phẫu thuật của dì trần

Ngay cả anh cũng không dám chắc phẫu thuật thành công, làm sao cô yên tâm ký vào tờ giấy cam kết chịu rủi ro đây.

Cao Dương Thành nghiêng đầu nhìn cô: “Không phải không có lòng tin, mà là có... nỗi lo về sau!”

“Nỗi lo về sau á?” Hoàng Ngân ngạc nhiên, có chút không hiểu. Cô khẽ cười: “Có gì mà lo về sau? Anh đừng bảo cảm thấy gia đình tôi sẽ gây chuyện giống như những bệnh nhân vô lý kia đấy chứ. Có điều gần đây xem tin tức, quan hệ giữa bệnh nhân với bác sĩ ngày càng căng thẳng, bình thường anh cũng nên cẩn thận hơn chút.”

Hoàng Ngân vừa nghĩ tới gần đây ti vi hay đưa tin người nhà chém bác sĩ, liền cảm thấy sống lưng lạnh buốt, vô thức toát mồ hôi hột thay anh.

Cao Dương Thành lặng lẽ nhìn cô đắm đuối: “Phẫu thuật thành công thì không sao, nhưng nếu thất bại thì sao?” Anh nhướn mày: “Cho dù tỉ lệ thành công của một ca mổ lên đến 99% thì trên đời này không có một bác sĩ nào có thể đảm bảo ca mổ chắc chắn sẽ thành công. Mà tỷ lệ thành công của ca mổ này chỉ có 10%, nếu... Tôi nói là nếu thôi, nếu tôi không thể cứu sống mẹ cô trên bàn mổ...”

Cao Dương Thành chỉ nói tới đây, tựa như cố ý lại như vô ý dừng lại chốc lát, ánh mắt nhìn vào hai gò má tái nhợt có vẻ lo lắng của cô, cất giọng hỏi: “Cô sẽ nghĩ sao? Sẽ nghĩ sao về tôi?”

Hoàng Ngân ngơ ngác vài giây, cắn môi hồi lâu rồi lắc đầu: “Tôi không trách anh. Tôi biết anh sẽ dốc hết sức mình để cứu mẹ tôi.”

“Vậy ư?” Cao Dương Thành nhếch môi, lại nhìn cây cỏ thụ ngoài cửa sổ, nói sâu xa: “Nếu quả thật có một ngày như vậy, có lẽ cô sẽ không bình tĩnh thản nhiên như vậy được đâu. Chứng kiến người thân của mình còn sống sờ sờ được đẩy vào phòng phẫu thuật, đến lúc đấy ra thì đã không còn thờ nữa, đến lúc đó, chắc cô không thể nào bình tĩnh được...” Anh đã gặp rất nhiều tình huống tương tự rồi. Thậm chí không có một ngoại lệ nào. Bác sĩ mổ chính khó tránh khỏi bị trách mắng, thậm chí còn bị đánh đập dã man.

“Tôi nói với cô những lời này, thứ nhất là để cô chuẩn bị tâm lý. Đúng như cô nói, tôi chắc chắn sẽ dốc hết khả năng trong ca phẫu thuật này, nhưng tôi không thể đảm bảo kết quả thành công trăm phần trăm. Thứ hai, tôi mong cô hiểu cho tôi.”

Nói thẳng ra là, anh không muốn cuộc phẫu thuật lại đẩy quan hệ của mình và cô vào trạng thái bế tắc.

“Nhưng cho dù thế nào, chỉ cần người nhà có ký vào, tôi nhất định sẽ tự mổ chính trong ca phẫu thuật này.”

Dù rằng sẽ có một ngày cô oán trách anh, anh cũng không do dự ra tay. Bởi vì đây chính là đạo đức nghề nghiệp cơ bản nhất của một bác sĩ.

Nhìn Cao Dương Thành càng nghiêm túc thì càng tỏa sáng. Hoàng Ngân bỗng bật cười: “Bác sĩ Cao, tôi còn muốn nói một câu nữa. Được làm bệnh nhân của anh cũng là may mắn. Giao mẹ tôi cho anh, tôi rất yên tâm. Anh xem bao giờ mẹ tôi có thể phẫu thuật?”

“Cô quyết định rồi à?”

“Quyết định rồi.” Hoàng Ngân gật đầu khẳng định: “Mẹ và em gái đang đợi ý kiến của tôi. Vốn dĩ tôi còn hơi do dự, nhưng giờ đã xác định rồi.”

Bất kể kết quả là gì, Hoàng Ngân đã xác định sẽ giao mẹ cho anh, chắc chắn còn yên tâm hơn giao cho ai khác.

Cao Dương Thành gật đầu: “Tôi sẽ sắp xếp thời gian phẫu thuật cho dì Trần sớm.”

“Ừ...” Hoàng Ngân gật đầu, khẽ mỉm cười: “Tôi không làm phiền anh nữa, anh mau đi làm việc đi. Tôi về trông mẹ tôi.”

“Ừ.” Cao Dương Thành dời mắt nhìn Hoàng Ngân rồi đi.

Hoàng Ngân vào phòng bệnh, chăm sóc mẹ một hồi mới rời bệnh viện Vinmec, đi về hướng bệnh viện K.

Cao Dương Thành đang phẫu thuật thì điện thoại đột ngột đổ chuông.

“Băng bông.”

“Nhíp.”

Cao Dương Thành còn đang khần trương khâu lại vết mổ cho người bệnh trên bàn mổ thì nghe y tá Tiểu Lâm gọi anh: “Bác sĩ Cao, anh có điện thoại.”

Cao Dương Thành cau mày, không buồn để ý.

“Kéo.”

Bác sĩ phụ nhanh chóng đưa một chiếc kéo sắc cho Cao Dương Thành.

“Bác sĩ Cao, mẹ anh gọi đến.” Tiểu Lâm khò xừ, lại thử gọi thêm tiếng nữa. Hiển nhiên là Ôn Thuần Như nhất quyết không chịu thôi.

Cao Dương Thành trừng mắt, đôi môi mím chặt dưới chiếc khẩu trang: “Mờ loa ngoài đi.”

“Vâng.” Lâm nhanh nhẹn bật loa ngoài.

“Mẹ, bây giờ con đang làm phẫu thuật, mẹ có chuyện gì thì chờ con làm xong rồi hãy nói được không?”

Hiện nhiên Cao Dương Thành có chút không vui trước xử sự không có chừng mực của mẹ, từ trước đến nay mẹ anh không tôn trọng công việc này của anh lắm.

“Dương Thành, mẹ có một chuyện rất quan trọng muốn trao đổi với con, nếu không đã chẳng vô duyên vô cớ gọi điện thoại với con khi con đang làm việc rồi.” Giọng nói hơi hưng phấn của Ôn Thuần Như truyền tới từ đầu kia.

“Vâng, mẹ nói đi.”

Truyện up có bản quyền trên app mê tình truyện

Cao Dương Thành đáp lại. Anh cúi đầu, nhìn qua màn hình phóng to, tiếp tục nghiêm túc khâu vết thương cho bệnh nhân.

“Là thế này, sáng nay nhà người ta đến nhà chúng ta một chuyện, còn nói là vì người đã qua đời mà làm lễ dờ đám cưới của con và Mỹ Hoa có vẻ không ổn lắm, hơn nữa ông nội của Mỹ Hoa đã đi về cõi tiên cũng không muốn nhìn thấy kết quả này, cho nên nhà bọn họ quyết định sửa lại tập tục này, để con và Mỹ Hoa có thể thuận lợi kết hôn.”

Lời nói của Ôn Thuần Như làm bàn tay đang khâu vết thương của Cao Dương Thành bỗng khựng lại.

Vũ Phong ở bên cạnh cũng hơi ngạc nhiên, nghiêng đầu cẩn thận dò xét Cao Dương Thành, lại thấy anh đã nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng, tiếp tục tập trung làm việc.

“Dương Thành, sao con không nói gì thế? Ý của mẹ là muốn hôn lễ của các con tổ chức càng nhanh càng tốt, dù gì đáng lẽ đã phải tổ chức từ lâu, chỉ chờ cô dâu chú rể các con có thời gian rảnh đến giáo đường làm lễ, sau đó đến Cục Dân chính lấy giấy chứng nhận là được! Theo mẹ thấy thì cứ làm tuần này luôn, cuối tuần này nhé, hai đứa các con cùng về đăng ký kết hôn trước luôn đi!”

Ôn Thuần Như cứ thế sắp xếp xong xuôi mọi chuyện thay họ qua điện thoại. Cao Dương Thành cau mày, lạnh nhạt đáp: “Mẹ, cuối tuần Cục Dân chính nghỉ làm mà.”

“Không sao, mẹ báo thư ký Lý sắp xếp chút là được.”

“Mẹ, mẹ đừng làm khó người của Cục Dân chính nữa. Cả tuần mới được nghỉ, mẹ để người ta nghỉ ngơi hai ngày đi thôi! Chuyện kết hôn để tính sau. Chỗ con đang bận lắm, không thể nói chuyện với mẹ tiếp được, con tắt máy đây!” Cao Dương Thành nói xong thì ra hiệu cho Tiểu Lâm cúp máy.

Ôn Thuần Như ở đầu bên kia điện thoại còn định nói gì nữa, nhưng Tiểu Lâm đã ngắt điện thoại mất rồi.

“Vũ Phong, chỉ còn mấy mũi cuối là xong, cậu làm nốt đi.” Cao Dương Thành gọi Vũ Phong tới, còn an ủi khỏi bàn mổ, chống hai tay lên đầu gối rồi ngồi xuống ghế nghỉ ngơi.

Giờ phút này, gương mặt luôn lạnh lùng thoáng hiện vài cảm xúc phức tạp, sắc mặt anh sa sầm hẳn.

“Sao? Phiền nào gì à?”

Vũ Phong vừa nhìn kim khâu qua màn hình phóng to vừa hỏi Cao Dương Thành.

Cao Dương Thành lắc đầu. Đối với chuyện kết hôn với Khuất Mỹ Hoa, anh chẳng có hứng thú để nghĩ, càng không có hứng mà làm. Người duy nhất anh nghĩ tới chính là Đỗ Hoàng Ngân. Anh tò mò, khi Đỗ Hoàng Ngân biết tin tức kia sẽ có vẻ mặt thế nào.

Đột nhiên, anh có chút mong đợi giây phút ấy.

Đỗ Thanh Nga ù rú ngồi nghỉ ngơi trên ghế ngoài hành lang, giọt nước mắt long lanh trào ra nơi khóe mi, cô vờn tay lau đi, nhưng lại phát hiện nước mắt càng lúc càng nhiều hơn.

Hoàng Ngân đang chuẩn bị đến bệnh viện K thăm Dương Dương thì gặp Đỗ Thanh Nga đang khóc ngay ngoài cửa phòng bệnh. Cô kinh ngạc, lo lắng đi tới gần hỏi han: “Thanh Nga, em sao thế?”

“Chị...” Vừa nghe tiếng Hoàng Ngân, Đỗ Thanh Nga đột ngột nhào vào lòng và ôm lấy eo chị, òa khóc nức nở.

“Thanh Nga, em đừng khóc nữa, nói với chị xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Hoàng Ngân ngồi xuống ghế bên cạnh Thanh Nga, vừa dỗ dành vừa lau nước mắt cho em gái.

“Chị bác sĩ Cao... Lần này bác sĩ Cao phải kết hôn thật rồi!” Đỗ Thanh Nga khóc nức lên, nói không rõ tiếng, nhưng Hoàng Ngân vẫn nghe hiểu.

Khoảnh khắc ấy, não cô như rơi vào tình trạng ngừng hoạt động: “Thanh Nga, câu... câu nói ấy của em... có ý gì?”

“Bác sĩ Cao sắp kết hôn với Khuất Mỹ Hoa rồi!” Đỗ Thanh Nga lặp lại, khóc thủ thủ lau nước mắt: “Khuất Mỹ Hoa bảo rằng nhà cô ta đột nhiên không theo tập tục để tang trăm ngày nữa! Quyết định để hai người họ kết hôn luôn! Chị chị nói xem, sao người nhà họ lại bất hiếu thế chứ, đúng không chị?”

Sắc mặt Hoàng Ngân tái nhợt đi, đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng.

Kết hôn ư? Với Khuất Mỹ Hoa...

Tất cả suy nghĩ của cô trở nên hỗn loạn. Tiếng khóc của Đỗ Thanh Nga bên tai cô trở nên thê lương.

“Nghe Khuất Mỹ Hoa nói, mẹ của bác sĩ Cao còn bảo thứ bảy tuần này họ về nhà đăng ký kết hôn nữa!”

Hoàng Ngân giật mình, trái tim như lỡ nhịp: “Chà... Nhanh thật đấy...”

Cô ngần ngại lắm lắm, cả người lạnh như băng, cảm giác kia giống như máu trong cơ thể đóng băng. Cuối cùng, cô không biết mình an ủi em gái thế nào, cũng không biết mình ra khỏi bệnh viện Vinmec ra sao.

Lúc đi ra khu nội trú, cô có gặp Cao Dương Thành. Khi đó anh đang bận kiểm tra phòng, thời điểm thoáng gặp cô cũng phớt lờ như mọi khi, còn chẳng buồn liếc mắt đã đi vào phòng bệnh luôn.

Quay đầu lại nhìn bóng dáng màu trắng của anh biến mất tại cửa phòng bệnh, Hoàng Ngân chỉ cảm thấy trong lòng trống rỗng vô vàn, trong nháy mắt, cả cõi lòng cô như thể không có một thứ gì.

Cuối cùng... anh vẫn phải kết hôn!

Khoảnh khắc anh đi mất, mũi cô bỗng trở nên chua xót. Dường như cô nghe được tiếng cười nói vui vẻ của anh và những câu hỏi han ân cần về tình hình sức khỏe dành cho các bệnh nhân. Giọng anh êm tai tựa tiếng đàn violin trầm thấp mà mạnh mẽ, hết như hương rượu nồng đậm khiến người ta không uống cũng say. Nụ cười tươi tắn trên môi anh tựa ánh mặt trời ấm áp ngày đông làm tan chảy trái tim băng giá.

Hốc mắt Hoàng Ngân nóng hổi, cô vội quay người chạy trốn khỏi bệnh viện.

Trong tiệm đồ chơi trẻ em...

Đây là lần đầu tiên Cao Dương Thành vào những nơi thế này. Nhìn biết bao món đồ chơi trước mắt, Cao Dương Thành lần đầu luống cuống tay chân trước một việc, không thể đưa ra một chủ ý nào hay cả.

“Anh định mua quà cho các cháu nhỏ à? Con trai hay con gái vậy?”

Nhân viên bán hàng như nhìn thấu nỗi khó xử của Cao Dương Thành, tốt bụng đi đến hỏi han.

“Con trai, ba tuổi...”

Cao Dương Thành thôi nhìn những món đồ chơi kia, cười nhạt rồi đáp lời nhân viên.

“Nếu là bé trai thì bên này có rất nhiều đồ chơi phù hợp như trứng biến hình siêu nhân Bandai. Các bé trai đều mê cái này lắm, chắc bọn trẻ nhà anh cũng sẽ thích thôi.”

Nhân viên bán hàng vừa nói vừa cầm một hộp đồ chơi lớn xuống, vỏ hộp là dạng trong suốt đồ khuôn theo đồ chơi, có thể thấy rõ ràng cái mà nhân viên gọi là trứng biến hình là một bộ đầy đủ gồm sáu quả.

“Giống siêu nhân biến hình à?” Anh khá hứng thú hỏi.

Có vẻ món quà này không tệ lắm, anh mong là Tiểu Hường Dương sẽ thích.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 97: Sinh nhật dương dương

“Đúng, cũng tương tự vậy, chẳng qua thú vị hơn loại kia.”

Cao Dương Thành nhướn mày, gật đầu khen: “Cũng được đấy.” Tuy rằng anh không chắc Dương Dương có thích hay không, nhưng chắc hẳn cậu bé cũng không đến nỗi thất vọng.

Vừa nhớ tới gương mặt bé bỏng luôn tươi cười đáng yêu kia, bất giác trái tim anh bỗng trở nên mềm mại. Đó là một cảm xúc khó tả, nhưng đúng là rất ấm áp.

“Gói cái này lại cho tôi.” Anh đưa lại hộp quà cho nhân viên, ngược lại nhìn trên kệ hàng hồi lâu, sau đó cẩn thận chọn một bộ mô hình xe nữa.

Nhân viên vừa đóng gói giúp Cao Dương Thành vừa cười nói: “Anh đúng là ông bố tốt, nhìn anh cẩn thận chọn quà cho con mình như vậy là biết.”

Cao Dương Thành ngạc nhiên bật cười, lắc đầu: “Không phải con tôi.”

Con của anh...

Đột nhiên Cao Dương Thành lại nhớ đến gương mặt tròn tròn thanh tú của Đỗ Hoàng Ngân. Nếu anh cũng có con, hay nói cách khác là đứa con của anh và Đỗ Hoàng Ngân, không biết sẽ như thế nào nhỉ? Chắc hẳn đứa bé cũng rất đáng yêu!

Anh nhướn mày, ai bảo gen của ba tốt thế chứ.

Nghĩ tới đây, Cao Dương Thành lại khẽ nhếch môi cười. Anh nghĩ đến đêm hôm ấy, nghĩ tới đáng vẻ hoảng hốt sợ mang thai của Đỗ Hoàng Ngân, nụ cười nơi khóe miệng anh đột ngột biến mất, sắc mặt cũng sa sầm.

truyện được up có bản quyền trên app mê tình truyện

Bởi vì, Đỗ Hoàng Ngân không muốn có con với anh, mà anh lại cứ tự ảo tưởng suy nghĩ viễn vông.

Đúng lúc ấy, điện thoại trong túi quần Cao Dương Thành đột nhiên đổ chuông. Anh lấy ra nhìn thoáng qua, lại là mẹ gọi điện tới.

Hôm nay là thứ bảy, chẳng cần nghĩ cũng biết mẹ anh gọi tới làm gì. Quanh đi quẩn lại chỉ là khuyên anh về đăng ký kết hôn, nhưng chuyện này anh không thể nào làm được.

Nhưng về thành phố S là chuyện tất yếu, nếu có thời gian rảnh anh sẽ đích thân đến nhà họ Khuất một chuyến, thứ nhất là để xin lỗi, thứ hai là để từ hôn. Có những lời càng nói rõ ràng sớm thì càng tốt.

“Đây là đồ của anh ạ.” Nhân viên gói xong đồ chơi rồi lịch sự đưa cho Cao Dương Thành.

Anh không nghe điện thoại, chỉ ăn tất chuông rồi bỏ vào túi quần, nhận lấy gói đồ chơi rồi hỏi: “Tổng cộng bao nhiêu tiền?”

“Hai triệu tám ạ.”

Cao Dương Thành đưa cho nhân viên 6 tờ năm trăm nghìn, nhân viên trả lại cho anh hai trăm nghìn.

“Cảm ơn.” Cao Dương Thành xách quâ ra khỏi cửa hàng, lên ô tô rồi lái tới bệnh viện K.

Đọc đường đi qua cửa hàng bánh kem Sirily, anh lại đi vào lấy một chiếc bánh gato đã đặt trước hai ngày.

Cao Dương Thành ngồi lên xe, nhìn ghế xe chất đầy quà tặng, lắc đầu không dám tin mình lại chuẩn bị kỷ đến vậy.

Phải biết rằng, ngoại trừ người thân, trên đời này cũng chỉ có Đỗ Hoàng Ngân mới khiến anh phải tốn công tốn sức chuẩn bị quà tặng như vậy, mà cậu nhóc mới chỉ có vài lần gặp gỡ chính là người thứ hai.

Nghĩ tới cuối cùng hôm nay cũng được gặp cậu nhóc và bà mẹ đơn thân kiên cường kia, tâm trạng anh bỗng tốt hơn đôi chút, càng lúc càng tò mò.

Anh gạt cản số, đạp chân ga, cứ thế phóng thẳng đến bệnh viện K.

Cao Dương Thành không biết số phòng cụ thể của Dương Dương, bởi vì hôm ấy cậu bé không hề nhắc đến, cho nên anh đành phải hỏi ở bàn trực.

“Cô y tá, cô có thể giúp tôi tìm số phòng của bệnh nhân Tiểu Hường Dương không?”

Cao Dương Thành xuất hiện khiến cô y tá bỗng xốn xang..

Anh đứng nói đó, vóc người cao lớn, gương mặt tuấn tú không có khuyết điểm hơi cúi xuống, cất giọng say đắm lòng người hỏi cô y tá ngồi tại bàn trực. Đôi môi mỏng nở nụ cười xa cách. Khí chất lạnh lùng ấy khiến mọi cô gái không thể chống cự nổi. Về xa cách, hồ hững, lạnh nhạt đủ để khơi gợi sự tò mò của phái nữ, khiến họ muốn tìm hiểu tất cả mọi thứ về anh.

“Cô y tá này?” Thấy cô y tá nhìn mình ngây dại, Cao Dương Thành bó tay, háng giọng rồi lên tiếng nhắc nhở cô nàng.

Cô y tá giật mình hoàn hồn, hai má ửng hồng, vội rừ mắt xuống: “Xin lỗi, xin lỗi... Xin hỏi anh tìm ai vậy?”

“Tiểu Hường Dương, một cậu bé bị bệnh máu trắng, hôm nay vừa tròn ba tuổi.”

Cao Dương Thành không biết tên họ đầy đủ của Dương Dương, cho nên chỉ có thể cố gắng nói rõ thông tin chính xác hơn chút về cậu bé để các y tá dễ tìm.

“À, Dương Dương à! Cậu bé ở phòng 7012, hôm nay là sinh nhật cậu nhóc đấy! Hôm nay ở phòng bệnh của cậu ấy náo nhiệt lắm, hiếm khi có cả ba mẹ đều ở đây, cả nhóm y tá cũng đến chung vui nữa, anh là họ hàng của Dương Dương à?”

Cô y tá đó mặt hơi thắm, thật ra là muốn biết được càng nhiều thông tin thì để tiện cho sau này tấn công thôi.

Cao Dương Thành cười nhạt: “Một người bạn thôi. Cảm ơn.” Anh nói xong bèn đi thẳng lên phòng bệnh của Tiểu Hường Dương ở tầng 7.

Trong phòng bệnh vô cùng sôi nổi, mọi người vui đùa náo nhiệt, bánh ngọt bồi khắp nơi, đuổi bắt nhau rất vui vẻ.

Trên người bọn họ đều dính đầy kem bơ, nhất là trên gương mặt đáng yêu của cậu nhóc không có chỗ nào là không bị bôi, hết như một con mèo.

Chỉ có Hoàng Ngân là còn sạch sẽ, những người bên cạnh hoặc ít hoặc nhiều đều bị bắn, nhất là Đoàn Vũ Đạt.

“Ngân, em sạch sẽ như vậy có vẻ lạ quá quá nhỉ?” Đoàn Vũ Đạt cười nói.

“Đúng đấy, đúng đấy!” Các y tá đều hòa theo.

Đoàn Vũ Đạt định đưa tay xoa mặt Hoàng Ngân, nhưng cô đã nhanh trí né tránh: “Đừng mà...”

Hai người bắt đầu đuổi nhau trong phòng bệnh chật hẹp. Hoàng Ngân chạy còn Đoàn Vũ Đạt thì đuổi, kết quả không biết Hoàng Ngân vấp phải cái gì, cả người ngã nhào lên giường, mà Đoàn Vũ Đạt đuổi theo cũng hơi loạng choạng nên cũng nhào về phía Hoàng Ngân. Hai người đập mạnh vào giường, gương mặt dính đầy bánh kem của Đoàn Vũ Đạt áp lên hai má cô, phụt chốc Hoàng Ngân cũng lem nhem như con mèo.

Nhìn hai người đang thân mật trên giường, tất cả người trong phòng bệnh đều cười mờ ám. Không biết ai trong số đó reo hò: “Hôn đi!”

Mọi người cũng cổ vũ theo: “Hôn đi, hôn đi, hôn đi!”

Ngay cả cậu nhóc cũng vỗ bàn tay nhỏ bé của mình, vươn đầu lưỡi liếm kem bên khóe môi, giọng ngọt ngào hô to: “Ba mẹ hôn đi! Hôn đi...”

Mà người ở trên giường đều không ngờ sẽ biến thành tình huống này. Thậm chí khoảnh khắc đó, Hoàng Ngân cảm nhận rõ ràng ánh mắt bóng cháy của Đoàn Vũ Đạt. Sau đó, anh cúi đầu, nhẹ nhàng và thành kính hôn lên thái dương Hoàng Ngân.

Anh mỉm cười nhe nhả, chẳng hề lúng túng như cô: “Coi như quà sinh nhật dành cho Dương Dương, có vẻ con rất thích hình ảnh này.”

Hoàng Ngân lập tức nghiêng đầu, trông thấy cậu nhóc đang vui như chim sáo kia.

“Vạn tuế vạn tuế, ba mẹ vạn vạn tuế!” Cậu nhóc che cái miệng nhỏ, vẻ mặt hạnh phúc hô to.

Tuy rằng Dương Dương vẫn luôn biết Đoàn Vũ Đạt không phải ba ruột của mình, nhưng cậu rất thích người cha này, cũng mong được nhìn thấy ba và mẹ hòa thuận vui vẻ với nhau. Bởi vì Tiểu Dương Dương mong rằng, trong ngôi nhà của mình không chỉ có mỗi mẹ mà còn phải có người cha yêu thương mình nữa.

Hoàng Ngân nhìn về phía con trai, lại thấy một đôi giày da Italy sạch sẽ được đo đóng thủ công, phía trên là đôi chân dài thẳng tắp... Mà chủ nhân của đôi chân dài đó là...

Hoàng Ngân càng liếc mắt lên trên, trái tim càng đập rộn rã, sắc mặt cô cũng càng lúc càng tái nhợt.

Cho đến khi nhìn vào đôi mắt lạnh như băng của Cao Dương Thành, Hoàng Ngân bỗng rùng mình, lúng túng chui ra từ dưới người Đoàn Vũ Đạt. Đầu cô đơ ra, cô không ngờ anh lại đột nhiên xuất hiện ở đây. Làm sao bây giờ?

Hoàng Ngân hơi luống cuống, không dám nhìn thẳng vào Cao Dương Thành ngoài cửa.

Mà đôi mắt tinh như chim ưng, sắc bén như lưỡi dao của Cao Dương Thành nhìn chằm chằm vào Hoàng Ngân, như thể muốn đâm thủng người cô vậy.

Hiển nhiên Đoàn Vũ Đạt cũng kinh ngạc trước sự xuất hiện của Cao Dương Thành. Trong khoảng thời gian ngắn, anh ấy sững ra trên giường, mãi mới tỉnh táo lại.

Mọi người cũng nhìn về phía cửa theo tầm mắt của Hoàng Ngân và Đoàn Vũ Đạt.

Nhóm y tá thấy một người đàn ông đẹp trai đứng ở cửa thì ngại người, còn Tiểu Hường Dương thì nháy mắt lên, vui sướng chạy về phía Cao Dương Thành.

“Chú Cao!” Cậu bé gọi anh bằng chất giọng ngọt ngào.

“Dương Dương!” Hoàng Ngân vội gọi cậu bé lại, tâm trạng rối như tơ vò.

Cao Dương Thành thấy cậu bé chạy tới bên đặt quả xuống đất, hơi khom người ôm lấy Tiểu Dương Dương.

Anh đứng dậy, mặt không chút tay đôi nhìn Hoàng Ngân đang mang sắc mặt vô cùng khó coi phía đối diện. Anh cười lạnh, lông mày cau lại: “Sao vậy? Có Đổ sợ tôi à? Chẳng lẽ lại tưởng tôi sẽ ăn thịt con trai bảo bối của cô à?” Nụ cười nói khóc mỗi anh khá hờ hững. Giọng nói lạnh lạnh khiến nhiệt độ đang sôi nổi trong phòng bệnh tụt xuống âm độ chỉ trong nháy mắt.

Tất cả y tá đều cảm nhận được mùi thuốc súng, ai nấy đều lặng người không lên tiếng, chỉ có Tiểu Hường Dương ngầy ngổ trong lòng Cao Dương Thành không biết quan sát sắc mặt người lớn, còn vui rạo rực hôn lên mặt Cao Dương Thành, khiến gương mặt lạnh lùng của anh bị đánh không ít kem trông thật buồn cười. Thế nhưng không ai dám cười anh, ngoại trừ cậu bé Tiểu Hường Dương chưa rành sự đời trong lòng anh.

“Mẹ, chú Cao là người tốt, mẹ đừng sợ, chú ấy sẽ không bắt nạt Dương Dương đâu.”

Cậu bé rúc trong lòng Cao Dương Thành, trấn an mẹ mình.

Cao Dương Thành chỉ cười nhạt, không nhìn Hoàng Ngân mà cũng chẳng thèm liếc mắt sang Đoàn Vũ Đạt, nghiêng đầu nói một câu chân thành với cậu bé trong lòng: “Chúc mừng sinh nhật.”

Chỉ một câu đơn giản mà như chạm đến nơi mềm mại nhất trong lòng Hoàng Ngân. Phút chốc, cô cảm thấy cái mũi mình chưa xốt, suýt nữa những giọt nước mắt đã trào dâng khỏi khóe mi... Có lẽ không ai biết, một câu “Chúc mừng sinh nhật” đơn giản của Cao Dương Thành lại là ước mơ mà Dương Dương theo đuổi hơn ba năm! Nếu Dương Dương biết rằng, đó là câu chúc của ba mình thì có lẽ nó nằm mơ cũng tỉnh dậy vì sung sướng.

Giấy phút ấy, Hoàng Ngân không biết mình cướp đi tình cảm cha con của họ là đúng hay sai, rốt cuộc là cô quá ích kỷ hay là bảo vệ con trai quá kỹ?

Tiểu Hường Dương cực kỳ vui vẻ, nép vào lòng Cao Dương Thành và cười khanh khách: “Chú Cao, Dương Dương cứ nghĩ chú không tới cơ.”

“Sao vậy được.”

Cao Dương Thành cúi người đặt Tiểu Hường Dương trong lòng xuống, ngồi xổm bên cạnh cậu bé và chỉ vào đồng quả và một cái bánh ngọt đặt dưới nền: “Mau xem có thích quà chú mua tặng cho cháu không.”

“Thích!” Cậu bé chưa nhìn đã reo vang, vội vàng chạy về phía trước, đôi mắt cong cong nét cười: “Ba, ba mau xem kia! Là trứng biến hình đấy, chú Cao cũng mua trứng biến hình cho con!”

Cao Dương Thành sùng sốt, ánh mắt lướt qua Hoàng Ngân rồi nhìn ra Đoàn Vũ Đạt đứng sau cô, sau đó trông thấy một hộp trứng biến hình trên tủ đầu giường, giống hệt như hộp quà của mình.

Xem ra nhân viên bán hàng nói đúng, món đồ chơi này là hàng hot dạo gần đây! Ngay cả lúc này cũng bị đựng hàng

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Từ hôm nay trở đi, giao dịch kết thúc

Hoàng Ngân dẫn xuống nỗi bối rối trong lòng. Cô vội đi tới trước mặt Dương Dương, bế cậu bé lên rồi lẳng túng nói với Cao Dương Thành: “Sao còn mua nhiều quà vậy! Trẻ con không nên chơi đồ đắt quá, sẽ làm hư nó mất.” Dương nhiên những lời này phần lớn mang hàm nghĩa khách sáo và cảm ơn.

Cao Dương Thành nhìn Hoàng Ngân có vẻ hơi mất tự nhiên, anh nhếch môi cười hờ: “Cố Đổ chê quà của tôi thì cứ ném đi! Huống chi...” Anh nhìn lướt qua món quà đặt trên tủ đầu giường giống hệt của mình, hờ hững nói: “Đúng là cũng không có giá trị gì!”

“Đừng! Đừng vứt, Dương Dương thích mà!”

Dương Dương vừa nghe vậy, sợ đến đỏ mặt. Cậu bé ôm thật chặt món quà chú Cao tặng, đáng vẻ sợ hãi cứ như ai đó đột nhiên tranh đồ của cậu vậy.

“Tôi còn có việc, về trước đây.” Cao Dương Thành nghĩ, nếu mình còn nán lại trong căn phòng này một giây nữa chẳng khác nào chịu hành hạ! Thì ra con của bọn họ đã được ba tuổi. Sau khi rời khỏi anh, ngay tháng sau Đổ Hoàng Ngân và Đoàn Vũ Đạt đã có đứa con thuộc về bọn họ.

Không thể không nói, cho dù đã qua bốn năm, nhưng chuyện này đối với anh vẫn như một cái gai đâm sâu vào lòng, không tài nào rút ra được.

Sự tồn tại của Tiểu Dương Dương luôn nhắc nhở anh rằng, Đổ Hoàng Ngân từng phản bội anh là sự thật!

Cao Dương Thành ra khỏi phòng bệnh ngột ngạt. Trái tim anh chưa bao giờ bị đè nén đến như vậy. Anh lấy khăn giấy lau kem trên mặt mình, trong đầu lại hiện lên hình ảnh vừa xảy ra trong phòng bệnh. Hai người ôm nhau mờ ám trên giường, nụ hôn thánh kinh, và còn tiếng gọi “ba mẹ” nồng bỏng của cậu nhóc.

A!

Thì ra Đổ Hoàng Ngân luôn miệng nói người thân bị bệnh nặng là con trai của cô và Đoàn Vũ Đạt!

Nếu là vậy thì mọi chuyện đã rõ ràng.

Làm một người mẹ, quả thật cô có thể làm được bất cứ chuyện gì từ bán rượu, bán bao cao su cho đến bán thân chỉ vì con trai mình. Tháo nào trên bụng cô có một vết sẹo, hiển nhiên đó là dấu vết sinh nở, vậy mà anh lại không nghĩ tới.

Cũng khó trách hóm đó Khuất Mỹ Hoa nói Đổ Hoàng Ngân và Đoàn Vũ Đạt đang chuẩn bị sinh con!

Đúng vậy, phương pháp cứu con trai tốt nhất chính là sinh thêm một đứa nữa!

Đột nhiên Cao Dương Thành hiểu ra tại sao Đổ Hoàng Ngân lại sợ mang thai con của anh đến vậy! Vì cứu con trai mình, đương nhiên cô chỉ có thể mang thai giọt máu của Đoàn Vũ Đạt! Mà anh và cô, nói khó nghe một chút chính là thỏa mãn dục vọng mà!

Vốn dĩ chỉ là một giao dịch, chỉ tại mình anh coi nó là thật mà thôi.

Cao Dương Thành dứt hai tay vào túi áo khoác, mặt vô cảm đi về bãi đậu xe. Anh cố gắng làm như không có chuyện gì xảy ra, nhưng không khí lạnh lẽo toát ra trên người đã bán đứng nỗi lòng anh.

“Bác sĩ Cao!” Đột nhiên một giọng nói quen thuộc gọi anh từ đằng sau. Ngoại trừ Đổ Hoàng Ngân ra thì còn là ai được nữa.

Cao Dương Thành phớt lờ tiếp tục đi về phía trước.

“Bác sĩ Cao!”

Hoàng Ngân vẫn đuổi theo. Cô chặn anh lại rồi đưa tờ khăn giấy cho anh, song bấy giờ mới phát hiện gương mặt tuần tú kia đã chẳng còn dấu vết của kem bơ từ lâu rồi.

Cao Dương Thành nhường mày nhìn khăn giấy trong tay cô, anh cười lạnh, nói với giọng châm chọc: “Mất công đuổi theo đến tận đây chỉ để đưa một tờ giấy thôi à? Không sợ chồng cũ ghen sao?”

Hoàng Ngân lúng ta lúng túng thu tay lại, hơi ái ngại: “Xin lỗi vì đã để Dương Dương bôi kem vào anh.”

“Đổ Hoàng Ngân, suốt này nói câu xin lỗi, cô có thấy phiền không?” Cao Dương Thành hơi bức bối. Bởi vì chẳng ai thích nghe hai từ xin lỗi kia. Sau khi đã bị tổn thương mới nói hai tiếng xin lỗi thì có tác dụng quái gì.

Hoàng Ngân lặng lẽ hít sâu, trong lòng bỗng dưng buồn bực. Cô có rất nhiều lời muốn nói với anh nhưng lại bị nghẹn nơi cổ họng, chẳng thể thốt nổi một câu.

“Cảm ơn anh đã chăm chút chuẩn bị quà cho Dương Dương, nó rất thích.”

Nghe Hoàng Ngân nói xong, Cao Dương Thành chỉ nhếch môi cười lạnh, không buồn tiếp lời.

Hoàng Ngân cũng không biết nên nói gì, cô có nên hỏi anh chuyện kết hôn không nhỉ? Nghĩ đi nghĩ lại, cô không có tư cách để hỏi anh.

“Vây... không có chuyện gì nữa, tôi đi vào trước đây. Anh nhớ lái xe cẩn thận.” Hoàng Ngân dứt lời liền lướt qua Cao Dương Thành, định bụng rời đi.

“Chờ một chút.” Cao Dương Thành cất giọng lạnh băng gọi Hoàng Ngân lại.

Hoàng Ngân quay đầu, khó hiểu nhìn anh.

Cao Dương Thành dứt hai tay vào túi, đôi mắt lạnh lẽo, khóe môi mỉm cười hờ hững: “Đỗ Hoàng Ngân, cô hãy nói đi, rốt cuộc cô tiếp cận tôi với mục đích gì?”

Hoàng Ngân giật mình. Nụ cười nghiêm túc trước mặt và đôi mắt lạnh lẽo vô cùng tựa con dao sắc bén có thể phanh ngực cô bất cứ lúc nào.

“Rốt cuộc cô tiếp cận tôi với mục đích gì?” Anh bắt đầu mất kiên nhẫn, cau mày hỏi lại cô, giọng nói càng thêm phần rét lạnh. Anh nhắc chân đi về phía cô, hơi thờ băng giá phả lên người Hoàng Ngân khiến cô run cầm cập.

“Anh có ý gì?” Hoàng Ngân khó hiểu nhìn anh đăm đăm.

Cao Dương Thành tóm lấy cổ tay cô, hất mạnh làm cả người Hoàng Ngân nằm lên đuôi xe và bị anh đè lên.

Bị đập như vậy, tấm lưng cô đau ề ề, Hoàng Ngân khó khăn thở dốc, tức giận trợn trừng mắt nhìn Cao Dương Thành: “Anh muốn làm gì?”

“Đỗ Hoàng Ngân, tôi nên hỏi cô câu này mới phải!”

Cao Dương Thành ngang ngược bóp cằm cô: “Đừng nói với tôi là Đoàn Vũ Đạt không cho con của cô tiền chữa bệnh đấy nhé! Cô muốn lấy thứ gì từ tôi? Tiền ư? Đoàn Vũ Đạt thiếu mấy đồng bạc kia ư?”

Hoàng Ngân cắn môi, sắc mặt trắng bệch.

Cô hít sâu, gật đầu: “Phải, anh ấy không thiếu mấy đồng bạc kia, nhưng... tôi thiếu! Nếu không phải anh ấy một mực cáng đáng tiền chữa trị cho Dương Dương, làm sao tôi có thể gắng gượng được đến bây giờ.”

Hoàng Ngân cụp mắt, những gì cô nói đúng là sự thật. Cô nợ tiền Đoàn Vũ Đạt, nợ nhiều không sao kể xiết, nhiều đến nỗi cô có kiếm mấy chục năm cũng không trả nổi.

Hoàng Ngân ngang ngạnh ngẩng đầu lên rồi cười nhạt, ánh mắt thê lương khiến người ta đau lòng: “Anh còn nhớ tôi từng kể giấc mơ của tôi cho anh không?”

Nói đến giấc mơ của mình, ánh mắt Hoàng Ngân tràn ngập niềm tin và chân thành.

Con người Cao Dương Thành co lại.

Giọng Hoàng Ngân nhẹ nhàng tỉnh té kể về giấc mơ của mình, như thể sợ nói to sẽ quấy nhiễu giấc mơ đẹp còn chưa chấp cánh thành hiện thực ấy.

“Tôi đi vào một quán cà phê sách trong thị trấn nhỏ yên tĩnh, đây cảnh của sổ trong quán cà phê ra, đằng trước là một biển hoa màu tím. Những người ngồi trong quán đắm mình trong ánh nắng, tay cầm sách và lặng lẽ hưởng thụ từng giây từng phút tươi đẹp trôi qua. Tiếng đàn dương cầm du dương bên tai họ, mà bên chiếc đàn dương cầm chính là tiểu thiên sứ Hường Dương của tôi đang lướt tay trên những phím đàn...”

Hoàng Ngân nói tới đây, mắt đã ướt đẫm.

“Biển hoa và Dương Dương là giấc mơ của tôi. Mà mơ ước của Dương Dương chính là tương lai nó được sống với cây đàn piano. Vì nó, tôi phải trả giá hết thảy để chấp cánh cho giấc mộng của mình, cho con trai một tương lai tươi đẹp nhất. Thế nhưng mẹ của nó là tôi đây lại thiếu đôi cánh đó...” Mà đôi cánh đó chính là tiền!

Từng có đợt Hoàng Ngân rất nỗ lực muốn kiếm thật nhiều tiền. Cô muốn chữa bệnh cho Dương Dương, muốn cố gắng hoàn thành giấc mơ của mình, muốn mua cho Dương Dương một cây đàn piano, muốn thuê thầy giáo dạy đàn tốt nhất cho con mình, cũng muốn dẫn cậu bé đi qua từng ngày trong giấc mơ lãng mạn này...

Nhưng giấc mơ của cô lại bị thực tế bẻ gãy cánh hết lần này đến lần khác. Không bay cao được mà cũng chẳng nhúc nhích được...

Đôi mắt đen như mực của Cao Dương Thành rõ nên tối tăm, cái lạnh xâm chiếm đầy mắt anh cho đến khi sương tuyết trải rộng, đủ để đóng băng hết thảy.

Giấc mơ biển hoa của cô từng có anh. Mà hôm nay anh đã không còn ở đây, lại thành chiếc cầu nối cho cô hoàn thành ước mơ của mình.

Cao Dương Thành thâm trầm nhìn Đỗ Hoàng Ngân trước mặt, đột nhiên anh cực kỳ hận cô. Trông mắt anh thít lại, anh cúi đầu hé môi, cắn mạnh lên cổ Hoàng Ngân.

“A...” Hoàng Ngân đau đến mức hét to, hai tay đẩy ngực Cao Dương Thành ra: “Anh làm gì thế! Đau quá! Đau quá!”

Cao Dương Thành giữ chặt hai tay Hoàng Ngân, cô càng kêu đau, anh càng cắn cô mạnh hơn. Đường như anh đang trút hết những yêu hận bị đè nén trong lòng nhiều năm qua lên người cô, đồng thời trừng phạt sự do dự và ích kỷ của cô.

Bốn năm trước, cô do dự giữa hai người đàn ông, mà bốn năm sau cô vẫn vậy!

Cô chơi đùa anh không biết chán, luôn không chú ý đến cảm nhận của anh. Cô cũng chẳng buồn hỏi xem trái tim của anh có biết đau hay không!

“Đau...”

“Cao Dương Thành, đau quá... Anh điên à, mau thả tôi ra! Thả tôi ra, đau quá... Hu hu...” Hoàng Ngân đau đến mức co quắp trong lòng anh, ngay cả lúc nói chuyện, bờ môi cũng run run.

Cao Dương Thành chán ghét đầy cô ra, đôi môi anh còn dính vết máu loang lổ của cô. Anh hờ hững đưa tay lau đi, nhìn Hoàng Ngân mặt mũi trắng bệch với ánh mắt lạnh căm, cười khẩy: “Thật hiếm khi cô cũng biết đau đấy!”

Hoàng Ngân đỏ mắt nhìn anh, đang định nói gì đó thì anh đã lên tiếng trước.

truyện được up có bản quyền trên app mê tình truyện

“Đỗ Hoàng Ngân, từ hôm nay trở đi, giao dịch của chúng ta hoàn toàn kết thúc!” Giọng anh vừa nhanh vừa dứt khoát.

Hoàng Ngân chết lặng, đầu óc gần như ngừng hoạt động.

Cao Dương Thành nói xong thì đi lướt qua cô, mở cửa xe rồi ngồi lên, sau cùng đóng sầm cửa lại.

Bây giờ Hoàng Ngân mới tỉnh táo lại, vội vàng gõ cửa xe anh: “Cao Dương Thành, Cao Dương Thành...”

Nhưng Cao Dương Thành chẳng buồn ngó ngang đến cô nữa, cứ thế khởi động xe rồi phóng đi như gió lốc, khiến Hoàng Ngân đang bám vào xe ngã nhào xuống đất, đau đến mức nước mắt cô suýt nữa trào ra.

Qua kính chiếu hậu, Cao Dương Thành nhìn thấy rõ ràng cảnh cô đang chật vật ngồi dưới đất.

Đôi mắt tối tăm như đầm nước sâu hút ánh lên về thượng tểc thoáng qua. Anh buộc phải mở to mắt, để thứ tình yêu nực cười kia đừng lan tràn thêm nữa.

Cao Dương Thành đạp chân ga hết mức, chiếc xe như tên lửa lao ra khỏi bệnh viện, nhanh chóng len lỏi giữa dòng xe cộ chật như nêm cối.

Tiếng sấm lộp xe cộ xát với mặt đất phát ra tiếng “két” kinh người. Cao Dương Thành đột ngột phanh gấp, dừng xe lại bên đường.

“Chết tiệt!” Lòng ngực anh lên xuống kịch liệt, khó mà che giấu cơn tức giận và nỗi oán hận đang trào dâng nơi đáy lòng.

Anh buồn rứt rút một liều thuốc lá từ trong hộp ra, châm lửa rồi rít vài hơi để xoa dịu cảm giác khó chịu trong lòng. Anh mệt mỏi tựa đầu vào ghế, trông mắt đen nhánh thâm trầm và đục ngầu bị khói thuốc bao phủ.

Đỗ Hoàng Ngân, Đoàn Vũ Đạt...

Hai cái tên này luôn đi liền với nhau, tựa như một lời nguyền chiếm lấy toàn bộ lý trí anh. Nó cũng giống như một chiếc cửa điện, cửa vào trái tim sắt thép của anh.

Bốn năm trước, anh không thể nào tin nổi Đỗ Hoàng Ngân suốt ngày kề cận theo đuôi anh lại thật sự phản bội anh...

Trí nhớ anh như dòng thác lũ quay trở về bốn năm trước.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 99: Hồi ức xa xôi

Khi đó Đỗ Hoàng Ngân vẫn là cái đuôi nhỏ của anh, cô ngược lên, chẳng biết xấu hổ suốt ngày gọi anh sau lưng: “Bác sĩ Cao, đàn anh Cao, anh Dương Thành...”

Ừm... Cô của ngày ấy sến biết mấy.

Cho đến khi Cao Dương Thành không nhận nổi nữa, anh mới đưa tay kéo Đỗ Hoàng Ngân đáng yêu từ đằng sau ra, giam cầm trong lòng mình: “Dạo này buồn chán quá hả?”

Hoàng Ngân chớp mắt tỉnh ngịch, cười đùa và làm nũng với anh: “Anh không thích em gọi anh như thế à?”

“Anh không thích em tay trong tay với thằng khác, dù chỉ là một giây.” Mặt Cao Dương Thành nghiêm túc hơn bao giờ hết.

Đỗ Hoàng Ngân trong lòng anh đảo mắt liên tục, khẽ miệng gượng gạo nhếch lên: “Bác sĩ Cao ghen tị à?”

“Không có thằng đàn ông nào rộng lượng thế đâu.”

Đem qua anh tình cờ bắt gặp Đỗ Hoàng Ngân nắm tay Đoàn Vũ Đạt, mặc dù chỉ có một giây nhưng anh thừa nhận mình vẫn vô cùng hẹp hòi tính toán.

“Anh nghĩ giữa em và anh ấy có gì à?” Đỗ Hoàng Ngân nghiêng đầu cười, hỏi anh.

“Không.” Đối với vấn đề này, Cao Dương Thành có thể khẳng định chắc nịch. Nhìn đôi mắt trong veo của Đỗ Hoàng Ngân trong lòng, anh khẽ cười: “Đỗ Hoàng Ngân, anh tin tưởng em, bởi vì người em yêu là Cao Dương Thành! Người đàn ông này sẽ không dễ dàng để em thay lòng đổi dạ đâu!”

truyện được up có bản quyền trên app mê tình truyện

Khi đó, anh tự tin biết bao, kiêu ngạo biết bao với cuộc tình này...

Lần nữa bắt gặp Đỗ Hoàng Ngân và Đoàn Vũ Đạt ở bên nhau là khi anh từ bệnh viện qua trường học thăm cô. Chỉ thấy Đỗ Hoàng Ngân tựa vào vai Đoàn Vũ Đạt và được anh ta công, hai người cười đùa vui vẻ chạy nhanh về phía cổng trường, nhưng sau khi trông thấy anh thì đột ngột dừng lại.

Hoàng Ngân hoảng hốt tụt xuống khỏi người Đoàn Vũ Đạt, nét chột dạ thoáng hiện nơi đáy mắt khiến Cao Dương Thành hoang mang. Đây là lần đầu tiên anh thấy đôi mắt trong veo thấu đáy của cô vẫn đục.

Đoàn Vũ Đạt đi rồi, bỏ lại thế giới này cho hai người họ.

“Muốn giải thích gì với anh không?” Người mở lời trước vẫn là Cao Dương Thành, giọng anh lạnh lẽo không chút hơi ấm.

“Anh tin tưởng em không?” Hoàng Ngân cắn môi, hỏi anh.

Cao Dương Thành vươn tay, kéo Hoàng Ngân lại gần rồi ôm cô vào lòng: “Chỉ cần em nói không, anh sẽ tin tưởng em! Nhưng anh rất không thích em thân mật với thằng khác như thế. Anh sẽ ghen, cũng sẽ khó chịu, cho nên em có từng nghĩ cho anh mà giữ khoảng cách với thằng khác không?”

Khi đó Đỗ Hoàng Ngân đã trả lời anh thế nào nhỉ?

Hình như cô không đáp lại, chỉ ôm siết lấy anh, chặt đến mức dường như đang sợ hãi chỉ giây tiếp theo thôi anh sẽ biến mất.

Cho đến lần đó... Anh đứng trên tầng thượng thư viện, nhìn thấy hai người họ ôm hôn nóng bỏng bên dưới.

Phía dưới tầng vang lên tiếng huýt sáo mờ ám, tiếng reo hò, tiếng xôn xao và còn cả tiếng bàn tán của các bạn học.

“Chà, đây có phải là Đỗ Hoàng Ngân không? Chẳng phải cô ta đã là bạn gái của anh Cao rồi sao? Trời đất! Bắt cả hai tay hả?”

“Không thể nào! Cô ấy không phải loại người đó!”

“Đúng vậy, không phải cô ta vẫn chỉ si mê anh Cao của chúng ta sao? Sao giờ lại thế nhỉ? Đúng là khó tin!”

Từng tiếng bàn tán truyền vào tai Cao Dương Thành. Đôi mắt sâu hút của anh neoh lại, đáy mắt bình thản không một gợn sóng càng thêm lạnh nhạt. Anh quay người đi xuống dưới tầng một.

“Bộp...” Ngay sau đó là một tiếng kêu rên.

Cao Dương Thành không chút khách khí vung nắm đấm thật mạnh vào gương mặt tuấn tú của Đoàn Vũ Đạt, mạnh mẽ tách hai người đang ôm hôn kia ra.

Hoàng Ngân sợ tới mức hô to, Đoàn Vũ Đạt chảy máu mũi, mà Cao Dương Thành hằm hằm đứng đó, lạnh lùng nhìn chăm chăm cô.

“Vũ Đạt, anh không sao chứ?”

Hoàng Ngân không có tâm tư đâu mà suy nghĩ đến sự xuất hiện đột ngột của Cao Dương Thành. Cô lo lắng nhào tới Đoàn Vũ Đạt đang bị thương: “Anh chảy máu mũi rồi, xin lỗi, xin lỗi...”

Cô vừa xin lỗi vừa lo lắng móc khăn giấy trong ví ra, định lau cho Đoàn Vũ Đạt thì bị Cao Dương Thành kéo đi.

“Đỗ Hoàng Ngân, lần này em phải cho tôi một lời giải thích hợp lý.” Giọng anh lạnh như hồ băng âm độ.

Đôi mắt như phủ sương mù của Đỗ Hoàng Ngân chợt lóe sáng, cô hôn gần gất lên với Cao Dương Thành: “Tại sao anh lại ra tay đánh người ta! Anh xem anh đánh anh ấy thành thế nào rồi hả? Anh có gì không vui thì cứ nhắm vào em là được! Nếu anh đã phát hiện ra, em cũng chẳng cần che giấu nữa. Em chủ động tìm anh ấy, chủ động theo đuôi anh ấy, không liên quan gì đến anh ấy cả!”

Cao Dương Thành bóp mạnh cằm Hoàng Ngân, nhiệt độ đầu ngón tay như có thể làm đông lạnh cô vậy: “Cô lặp lại những câu vừa rồi lần nữa xem nào?”

Hoàng Ngân hít sâu, đôi mắt dò ừng đầy ngang bướng nhìn anh, lặp lại lần nữa: “Đúng, là em theo đuôi anh ấy trước! Em biết em có lỗi với anh, nếu anh không vui thì cứ nhắm vào em! Anh đánh em thì em chịu, nhưng em không cho phép anh làm tổn thương anh ấy!” Hoàng Ngân nói xong cũng neoh mắt lại, ngẩng cao đầu đối diện Cao Dương Thành với dáng vẻ không sợ chết.

Bàn tay nắm cầm cổ của Cao Dương Thành càng thêm mạnh mẽ, sau đó anh đột ngột kéo cô vào lòng mình. Đỗ Hoàng Ngân còn chưa kịp phản ứng thì anh đã cúi người, hôn lên đôi môi ngọt ngào của cô. Nụ hôn này mang tính xâm lược cực mạnh, tràn đầy ham muốn chiếm hữu và trừng phạt, gầy xéo cắn nát cánh môi Đỗ Hoàng Ngân hết lần này đến lần khác.

Hoàng Ngân giãy dụa, chống đối rồi cắn lại, mà từ đầu đến cuối anh chẳng mấy may bị ảnh hưởng, thậm chí càng cắn càng sâu, mãi cho đến khi cô khóc lóc xin tha, gào thét ầm ĩ anh mới hờ hững đẩy Hoàng Ngân ra...

Từ đó về sau, quan hệ giữa họ trở nên đóng băng, không còn ai dám nhắc tới cái tên “Đỗ Hoàng Ngân” trước mặt anh nữa... Cho đến hôm ấy, anh vô tình quay về phòng trọ mà hai người thuê để lấy tài liệu thì thấy hai người họ trần truồng nằm trên giường...

Anh không muốn lại nhớ lại nhiều thêm về những hồi ức tồi tệ trong quá khứ kia nữa.

Anh rút điều thuốc ra khỏi miệng, nhả vài vòng khói, phát hiện trái tim vẫn đau âm ỉ.

Vận mệnh luôn trêu ngươi con người ta như thế. Bốn năm sau, khi Đỗ Hoàng Ngân lần nữa bước vào cuộc đời anh, anh kiểm chế không tìm kiếm bất kỳ tin tức nào về cô, cũng không can dự vào cuộc sống của cô, không tìm hiểu tình hình của cô, chỉ bởi vì anh sợ mình lún sâu vào tình cảm ấy, không thể rút chân quay lại được nữa!

Cũng bởi vì những chuyện đó trong quá khứ, cho nên Đỗ Hoàng Ngân mới khiến anh hết lần này đến lần khác căm hận mà lại không thể làm gì. Bởi vì anh không bao giờ có cách nào xác định được cô có thật lòng không, hoặc là không biết cô còn có trái tim hay không...

Đối với anh, Đỗ Hoàng Ngân như thuốc phiện, biết rõ là rất độc, muốn kháng cự nhưng nó đã xâm nhập vào tim phổi anh rồi. Nhưng ngay cả như vậy, anh vẫn liều mạng kháng cự, vì để bảo vệ trái tim đầy tổn thương của mình!

Lần đầu tiên thấy Dương Dương gọi Đỗ Hoàng Ngân là mẹ, thậm chí anh đã có một giây giây thơ nghĩ, liệu đứa bé này có phải con của mình không; nhưng một giây sau anh đã tự bác bỏ ý nghĩ này. Bởi vì thời gian không chớp!

Đứa bé này vừa tròn ba tuổi, mà khi đó Đỗ Hoàng Ngân đã chia tay anh rồi.

Ý nghĩ kia thật đáng nhục cười!

Hoàng Ngân đến chỗ bàn trực, xin mấy cô y tá một cái băng cá nhân, dán vào chỗ bị cắn còn đang đau xót tê dại.

Lúc đi tới cửa phòng bệnh, Đoàn Vũ Đạt đang lặng lẽ tựa cửa chờ cô.

Hoàng Ngân vội đi đến: “Anh ra đây làm gì?”

“Chờ em.”

Đoàn Vũ Đạt nhìn Hoàng Ngân, ánh mắt rơi trên cổ cô, ân cần hỏi han: “Không sao chứ?”

“Không có chuyện gì...” Hoàng Ngân che chỗ bị thương, sắc mặt khó coi.

“Không định nói thật cho anh sao?”

Hoàng Ngân sùng sốt, nấp mấy môi, sắc mặt tái mét, hai tay đặt lên bờ vai vẫn còn lạnh như băng của mình: “Anh cũng cảm thấy em làm vậy là quá ích kỷ, đúng không?”

Đoàn Vũ Đạt lắc đầu, đau lòng thay cô: “Anh không biết, nếu chuyện này xảy ra với anh, có lẽ anh cũng sẽ lựa chọn giống em...”

Mí mắt Hoàng Ngân đã hơi ươn ướt: “Cảm ơn anh Vũ Đạt.”

Cô ngồi xuống ghế nghỉ ngơi: “Em muốn yên tĩnh một mình chốc lát...”

“Được.” Đoàn Vũ Đạt biết Hoàng Ngân đang khó xử. Anh rất thương cô, thương cô kiên cường, thương cô dũng cảm, thương cô phải gánh vác áp lực to lớn mà người khác chẳng thể nào mang nổi.

Đoàn Vũ Đạt nhìn cô, sau đó quay người đi vào phòng bệnh, để lại thế giới yên tĩnh cho cô.

Hoàng Ngân ngồi trên băng ghế dài, bàn tay không ngừng xoa cánh tay mình để tạo ra hơi ấm cho bản thân.

Ôn Thuần Như... Người đàn bà tựa ma quỷ đột ngột bước vào thế giới của cô, hận không thể cướp đi tất cả hạnh phúc của cô. Bà ta ép Đỗ Thanh Nga vừa mới tốt nghiệp cấp ba, thuận lợi bước chân vào trường đại học mà mình hằng mơ ước phải nghỉ học.

Khi đó, mỗi ngày cô đều nghe thấy em gái khóc lóc qua điện thoại: “Chị, em muốn đi học, em muốn đi học... Em rất hâm mộ chị, chị có thể dẫn em đi dự thính được không?”

Khi đó, mỗi tiếng khóc lóc cầu xin của em gái giống như trái tim không ngừng quặn thắt, mỗi lần thất lại đều đau đến xé lòng.

Cuối tuần, Hoàng Ngân về đến nhà, vẫn tưởng rằng mẹ mình vẫn còn đang dạy học trên trường thì vô tình gặp mẹ lưng còng gầy yếu, cả người gần như rúc vào thùng rác, chẳng ngại bẩn tìm kiếm chai lọ có thể bán được bên trong.

Khoảnh khắc ấy, nước mắt Hoàng Ngân như nước lũ tràn đê, không ngừng tuôn rơi.

Bà cô đã mất từ lâu, hai chị em cô toàn phải nương tựa vào người mẹ già gầy yếu chống đỡ, không ngờ ngay cả công việc ổn định của mẹ cô cũng bị Ôn Thuần Như cướp đi.

Nhưng thủ đoạn của Ôn Thuần Như nào chỉ có như vậy?

Bà ta đắc ý đứng trước mặt Hoàng Ngân, kiêu ngạo cao quý ngẩng đầu lên, nhìn Hoàng Ngân hèn mọn và cười lạnh: “Đỗ Hoàng Ngân, tôi muốn cho cô thấy tận mắt cái cô gọi là tình yêu sẽ dần dần đẩy người thân của cô vào đường cùng như thế nào, và tự tay bé gầy đôi cánh ước mơ của người mình yêu ra sao...”

Đúng vậy, sau khi Ôn Thuần Như nói những lời đó, Cao Dương Thành vừa mới được nhận vào bệnh viện không lâu đột nhiên bị đuổi việc.

Khi đó, Hoàng Ngân chỉ thấy Cao Dương Thành mỗi ngày mỗi đêm đều mệt mỏi tìm công việc. Thật ra anh biết rõ chính mẹ mình nhúng tay vào, nhưng anh luôn cố chấp với giấc mơ đó, không chịu từ bỏ.

Ngày ấy Hoàng Ngân nằm trong lòng anh và hỏi: “Bác sĩ Cao, giấc mơ của anh là gì?”

Cao Dương Thành nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô trong tay mình, trầm ngâm suy nghĩ, cất giọng mờ mịt nghiêm túc trả lời cô: “Để em trở thành vợ của một bác sĩ.”

Giấc mơ của anh là bác sĩ, nhưng Hoàng Ngân không biết, thật ra giấc mơ của anh phải có điều kiện tiên quyết là có cô!

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 100: Bị bắt cóc

Mãi đến khi đứa con trong bụng Hoàng Ngân bị Ôn Thuần Như phát hiện, khi đó cô còn chưa kịp nói cho Cao Dương Thành biết thì đã hết lần này đến lần khác bị Ôn Thuần Như hãm hại với thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn. Bây giờ nghĩ lại, Hoàng Ngân vẫn không kìm được con run rẩy.

Khoảng thời gian đó Cao Dương Thành đang bận rộn thì lấy chứng nhận bác sĩ, tình yêu của hai người đã bề gãy nửa đôi cánh ước mơ của anh, cô không muốn anh lại vì cô mà tan tành nửa đôi cánh ước mơ còn lại. Thế nên cô nhẫn nhịn, không nói gì cả.

Huống hồ người phụ nữ tàn nhẫn kia lại là mẹ của anh!

Nếu để anh biết, anh sẽ khó xử và đau khổ không thua gì cô.

Mãi đến sau này, Hoàng Ngân mới biết mình không chịu đựng nổi nữa. Tình yêu ấy phải gánh vác quá nhiều nỗi đau, và cả tính mạng không dễ gì đến được của đứa con trong bụng cô, cô thật sự không thể chống đỡ được...

Bây giờ, cô đã bỏ chạy được bốn năm, thậm chí còn vì lo đứa bé bị người nhà họ Cao biết mà thay đổi ngày sinh của thằng bé.

Bao nhiêu năm qua đi, tất cả mọi người đều bình an, Hoàng Ngân đâu có can đảm phá vỡ cục diện bình lặng ấy để bước vào tình cảnh đáng sợ kia một lần nữa.

Có lẽ cô thật sự không kiên cường như vẻ ngoài của mình. Cô nhu nhược, yếu đuối, nhưng xin hãy tha thứ cho cô, cô không chỉ có mối tình yêu, cô cũng cần tình thân.

Cô là con gái của mẹ, là chị gái của em, còn là mẹ của một đứa bé!

Từ lâu cô đã không còn nanh vuốt mà tranh đấu với người phụ nữ như Ôn Thuần Như nữa.

...

Trong phòng bệnh, Cao Dương Thành đang chăm chú kiểm tra cơ thể cho Trần Lan, vừa hay Hoàng Ngân cũng ở đây.

Đây là lần đầu tiên bọn họ gặp lại nhau sau tiệc sinh nhật của Dương Dương.

Cao Dương Thành vẫn là bác sĩ Cao lạnh lùng xa cách. Anh không nói nhiều.

“Dì Trần, cháu đã sắp xếp phẫu thuật cho dì sau ba ngày nữa. Mấy ngày này dì chú ý nghỉ ngơi, không có gánh nặng tư tưởng.”

“Được.” Trần Lan gật đầu, cuối cùng làm làm như lơ đãng hỏi Cao Dương Thành: “Nghe nói bác sĩ Cao sắp kết hôn rồi?”

Sống lưng gầy gò của Hoàng Ngân hơi thẳng lên.

Cao Dương Thành ngừng đầu lên khỏi bệnh án, nhưng lại không đáp lời, chỉ mỉm cười với Trần Lan.

Anh không thừa nhận nhưng cũng không phủ nhận.

“Bác sĩ Cao, tôi chúc cậu đám cưới hạnh phúc.”

Thấy anh không phủ nhận, Trần Lan nở nụ cười tươi.

“Cảm ơn.” Cao Dương Thành chân thành cảm ơn.

“Cháu còn có việc, không làm phiền dì nghỉ ngơi nữa, tạm biệt.”

Cao Dương Thành nói xong thì rút tay vào túi quần, ung dung bước ra khỏi phòng bệnh.

Từ đầu đến cuối anh không hề nói một câu nào với Hoàng Ngân, thậm chí không thèm liếc có lấy một cái.

“Ngân ơi...”

“Ngân?”

“Dạ?”

Hoàng Ngân chợt hoàn hồn: “Sao vậy mẹ?”

“Câu này phải để mẹ hỏi con mới phải, con làm sao thế? Từ lúc bác sĩ Cao đi sắc mặt con rất kém, có phải là bị bệnh rồi không?”

“Không, con không sao...” Hoàng Ngân vội vàng lắc đầu phủ nhận: “Có lẽ là do dạo này con hơi chán ăn.”

“Nếu khó chịu thì nên đi khám đi, đừng chịu đựng, biết chưa?”

“Mẹ yên tâm đi, con sẽ chăm sóc tốt cho mình mà. Ngược lại là mẹ đó, mấy ngày này mẹ nhất định phải chú ý nghỉ ngơi.”

Chỉ còn ba ngày nữa mẹ cô sẽ phải lên chiến trường rồi, Hoàng Ngân sao có thể không căng thẳng cho được.

Ra khỏi bệnh viện, Hoàng Ngân luôn cảm thấy tinh thần rất tệ, đầu óc cô hỗn loạn, cơ thể chẳng có chút sức lực nào.

Cô day trán, đột nhiên một ý nghĩ táo bạo lóe lên trong đầu.

Trời ơi! Chẳng lẽ...

Hoàng Ngân vội vàng quay trở lại bệnh viện, đi về phía quầy thuốc.

Cô xếp hàng một lúc lâu mới đến lượt.

“Cho tôi một que thử thai.”

Hoàng Ngân đưa thẻ bảo hiểm ra.

“Hoàng Ngân...”

Hoàng Ngân còn chưa kịp lấy đồ thì nghe thấy một giọng nói ngọt ngào đang gọi.

Cô quay đầu, thấy Khuất Mỹ Hoa xách túi xách mỉm cười ôn hòa, tao nhã đi về phía cô.

Hoàng Ngân ngạc nhiên, đôi lông mày thanh tú không kìm được hơi cau lại.

“Thật trùng hợp, cô cũng đến mua thuốc à?”

Khuất Mỹ Hoa bình tĩnh hỏi Hoàng Ngân, như thể giữa hai người chưa từng có bất kỳ xích mích nào.

Về mặt Hoàng Ngân rất phức tạp, cô không ngờ lại gặp Khuất Mỹ Hoa vào lúc này.

Cô vội vàng quay lại nói với cô y tá lấy thuốc bên trong: “Cô ơi, tôi không lấy thứ kia nữa!”

Hoàng Ngân gần như vô thức không muốn cho Khuất Mỹ Hoa biết chuyện mình mang thai.

Y tá kia vừa mới lấy que thử thai đã bị Hoàng Ngân gọi lại. Cô ta quay đầu, cau mày, mắt kiên nhẫn nhìn Hoàng Ngân: “Thật sự không cần nữa?”

“Ừm, không cần nữa, cảm ơn cô.” Hoàng Ngân vội vàng gạt đầu khẳng định.

Khuất Mỹ Hoa nghiêng đầu nhìn cô y tá kia, lại nhìn đồng thuốc trước mặt cô ý tá. Mắt cô ta lóe lên, nụ cười có phần hơi cứng nhắc.

“Hoàng Ngân, cô mua thuốc gì vậy?” Cô ta nhanh chóng làm như không có chuyện gì xảy ra, mỉm cười giả vờ quan tâm Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân ra khỏi chỗ xếp hàng, đáp bừa: “Chút thuốc cảm mạo mà thôi, đắt quá, ra ngoài mua rẻ hơn.”

Khuất Mỹ Hoa nhíu mày: “Đừng rồi, cô biết chuyện tôi và Dương Thành sắp kết hôn chưa?”

“Ừm, nghe nói rồi.”

Hoàng Ngân gượng cười, trả lời thản nhiên như thể cô hoàn toàn không để ý chuyện này.

Cho dù có để ý thì sao cô có thể thể hiện ra trước mặt người phụ nữ này được?

“Hoàng Ngân, hy vọng đến lúc đó cô cũng có thể đến tham gia.” Khuất Mỹ Hoa nhiệt tình mời Hoàng Ngân, đôi mắt trong suốt của cô ta đầy vẻ mong đợi thật lòng.

Hoàng Ngân cười nhạt: “Xin lỗi, bình thường tôi rất bận, chắc là không có thời gian đi được.”

Cô từ chối khéo, lại mỉm cười nói: “Cô Khuất cứ bận việc của mình đi, tôi có công việc, đi trước đây.”

Hoàng Ngân nói rồi không đợi Khuất Mỹ Hoa trả lời, cô đi lướt qua cô ta, vội vàng rời khỏi quầy thuốc.

Vừa thấy Hoàng Ngân bỏ đi, vẻ mặt ôn hòa của Khuất Mỹ Hoa chợt sầm xuống. Cô ta nhìn bóng lưng Hoàng Ngân bằng ánh mắt tràn đầy ghen tị, như một con dao sắc bén chỉ muốn đâm xuyên qua Hoàng Ngân.

Cô ta hỏi cô y tá trong quầy thuốc qua lớp kính: “Chị y tá, làm phiền một chút, xin hỏi cô bạn vừa rồi của tôi vừa định mua thuốc gì vậy?”

Y tá kia ngẩng lên nhìn Khuất Mỹ Hoa, chỉ lạnh nhạt nói: “Cô hỏi tôi làm gì, cứ hỏi thẳng bạn cô đi! Chúng tôi không tiện tiết lộ thông tin của bệnh nhân.”

Khuất Mỹ Hoa nghẹn họng, sắc mặt trắng bệch hơn vài phần. Cô ta cắn môi, không thèm mua thuốc nữa, quay người vội vàng ra khỏi quầy thuốc.

Nếu như cô ta không nhìn nhầm thì rõ ràng cô y tá kia vừa định lấy que thử thai trên giá.

Chẳng lẽ Đỗ Hoàng Ngân thật sự có bầu rồi?

Con của Cao Dương Thành sao?

Vừa nghĩ đến khả năng này, Khuất Mỹ Hoa siết chặt nắm tay. Mười ngón tay trắng bệch đến kinh hồn!

Mang thai ư?

Cô ta tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra, nhất là trong giờ phút mấu chốt này!

Cho dù chỉ là có khả năng, cô ta cũng không cho phép!!

Hoàng Ngân ra hiệu thuốc bên ngoài mua que thử thai chất lượng tốt nhất. Bác sĩ đặc biệt dặn dò cô, kết quả thử nước tiểu vào sáng sớm mới là chuẩn nhất, Hoàng Ngân cất que thử thai rồi đi về phía bệnh viện K, nhưng không ngờ công ty lại gọi điện đến báo cô về tăng ca để nộp bản thiết kế vốn ba ngày sau mới cần dùng, do khách hàng đột nhiên cần gấp. Hoàng Ngân không còn cách nào khác, đành phải trở lại công ty.

Bởi vì khách hàng đột nhiên yêu cầu gấp nên Hoàng Ngân rất vội. Cô tăng ca từ chiều, mãi đến 12 giờ đêm mới hoàn thành xong bản phác thảo.

Cô gấp máy tính lại, lập tức cảm thấy đầu vầng mắt hoa, nhắm mắt rồi mà trong đầu vẫn đầy những hình ảnh của bản vẽ CAD.

Hoàng Ngân lắc đầu, thật sự cảm thấy hơi mệt.

Cô thu dọn qua loa bàn làm việc bữa bộn, rồi xách túi lên ra khỏi công ty.

Bên ngoài trời đã tối đen, chỉ có lác đác vài cột đèn đường đang tỏa ra ánh sáng lơ mờ.

Giờ này đã không còn xe bus nữa, tàu điện cũng đã ngừng hoạt động, Hoàng Ngân chỉ đành bắt taxi về nhà.

Cô đứng ven đường, còn chưa vẫy tay đã có một chiếc taxi dừng ở bên cạnh.

Hoàng Ngân không nghĩ gì nhiều, mở cửa xe ngồi lên: “Đến khu chung cư Thanh Sơn, um um..”

Hoàng Ngân vừa báo địa chỉ, thì không ngờ đằng sau ghế phụ đột nhiên có một đôi tay thò ra. Đôi tay kia cầm một cái khăn mặt bị kín miệng mũi Hoàng Ngân.

“Um um um..”

Hoàng Ngân sợ hãi đến mức tim như ngừng đập, trán không ngừng toát mồ hôi lạnh: “Thả tôi ra!!! Các người muốn làm gì? Um um..”

Hoàng Ngân bị chiếc khăn bị miệng, giọng nói không rõ, hơn nữa, đầu cô ngày càng nặng trĩu. Hiển nhiên là chiếc khăn bị miệng cô còn tẩm thuốc tê.

Chết tiệt!!

truyện được up có bản quyền trên app mê tình truyện

“Ha ha! Con đàn bà thôi, anh em bọn tao còn làm gì mày được? Tất nhiên là làm mày thôi!!”

Gã đàn ông đang lái xe bên cạnh Hoàng Ngân mở miệng nói đầy lời dơ bẩn.

Lúc này Hoàng Ngân mới chú ý tới gã trai tóc đỏ đang lái xe, tuổi tác tên này chắc chắn không lớn hơn cô, vừa nhìn đã biết là một tên lưu manh.

“Các anh đòi tiền có phải không? Tôi đưa hết tiền trong túi cho các anh, các anh lấy đi!! Mau thả tôi xuống xe!!”

Hoàng Ngân nén nước mắt kêu to, cô còn tưởng rằng bọn chúng chỉ là côn đồ cướp của.

“Ha ha...” Một tiếng cười lớn vang lên từ phía sau Hoàng Ngân, “Tiền của mày đương nhiên bọn tao không khách sáo, có điều bọn tao không chỉ muốn lấy tiền, mà còn muốn nhiều hơn nữa cơ!!”

Gã kia vừa dứt lời thì chiếc ghế Hoàng Ngân đang ngồi đột nhiên ngửa ra sau khiến cô ngã sắp xuống.

“Á!!!”

Hoàng Ngân hoảng sợ kêu to, trên trán và lòng bàn tay toát mồ hôi. Giọt nước mắt hoảng sợ rớt cuộc cũng tràn ra.

“Các người muốn làm gì!! Thà tôi ra, thà tôi ra...”

Ngay khoảnh khắc Hoàng Ngân ngã xuống, chiếc khăn bịt miệng hơi lỏng ra, nhưng cô còn chưa kịp hô xong thì lại lần nữa bị chiếc khăn bịt chặt.

“Mẹ nó! Tóc đỏ, tao không đợi nữa, lên trước rồi tính! Mấy ngày nay tao không chạm vào đàn bà rồi, giờ ghen chết được!”

Gã đàn ông sau lưng Hoàng Ngân vừa bịt miệng cô vừa nói những lời ghê tởm.

Hoàng Ngân hoảng sợ trừng to mắt. Cô lắc đầu thật mạnh, nước mắt không ngừng tuôn rơi, cơ thể mảnh mai run rẩy liều mạng vùng vẫy: “Uhm um... các người không thể động vào tôi được! Đừng động vào tôi! Đồ khốn kiếp!!”

Hai tay cô kéo cánh tay gã ta thật mạnh, móng tay cào vào bắp thịt gã, gần như sắp cào rách da gã. Gã ta chửi bới, không chút thương xót giáng cho cô một bạt tai.

Hoàng Ngân chỉ cảm thấy gò má nóng rát, con đau ập đến, đầu óc ong lên. Có vài giây, tầm mắt cô trở nên trắng xóa, suýt chút nữa thì ngất đi.

Nhưng Hoàng Ngân vẫn gắng gượng!

Nước mắt không ngừng tuôn rơi, nhưng cô lại liên tiếp gào lên: “Đồ Hoàng Ngân, kiên cường lên! Không được ngủ! Không được ngủ!”

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 101

Cô dùng hết sức mà hét khàn cả giọng, trong đôi mắt đọng đầy nước mắt chất chứa thù hận, thấy tên đàn ông đằng sau giờ bàn tay xấu xa về phía mình, cô đột nhiên giờ tay lên túm lấy vớ lông, giữ thật chặt rồi liều mạng đâm vào hàng rào bảo vệ phía bên trái.

Cho dù cô có chết, cũng quyết phải kéo hai tên khốn kiếp này đi theo!!!

“Á—”

“Phanh lại —”

Tiếng thân xe phanh gấp lại vang lên, còn chưa kịp dừng lại, toàn bộ xe đã tông thẳng vào hàng rào bảo vệ bên đường.

Xe bỗng nhiên ngừng lại.

Vì tốc độ quá nhanh, bị va chạm như thế, lớp thủy tinh ở cửa sổ trước lập tức vỡ vụn, văng đầy khắp xe.

“Mẹ nó!”

Hai tên đàn ông đồng thời chửi ầm lên, đều bị sự cố bất thình lình dọa cho toát mồ hôi lạnh cả người, tên đàn ông tóc đỏ hất tay một cái, lại tát cho Hoàng Ngân một bạt tai, thừa dịp xe dừng lại, hắn lại trực tiếp nhảy dựng lên, hung hăng đập vào bụng của Hoàng Ngân.

“Á——”

Hoàng Ngân đau đến mức kêu to.

“Đừng, đừng đập vào bụng tôi!”

Khỏe mắt Hoàng Ngân đã ướt lệ, cô dùng hai tay chặn lại chân của hắn, giữ thật chặt, không để hắn động vào bụng mình nữa, “Đừng động vào bụng tôi!!!”

Chỗ đó chưa biết chừng đã chứa đựng một sinh mệnh rồi!

Không, không phải một, mà là hai, là hai sinh mệnh, cùng với tất cả hy vọng của cô!!

“Đừng đụng vào nó!!!”

Hoàng Ngân dùng hết tất cả sức lực từ trước đến nay, kiềm chặt tên ác ma trước mặt này.

Cô cắn chặt răng, cho dù lợi cũng đã bị mình cắn chặt đến mức chảy máu, nhưng cô có chết cũng không chịu buông tay, sức lực lớn đến mức ngay cả tên đàn ông tóc đỏ cũng không gây ra được khỏi tay cô.

Tên đàn ông ngồi đằng sau vừa thấy tình thế này, vội vàng xông lên giúp đỡ, cố gắng đến mấy lần thử bẻ đôi tay của Hoàng Ngân ra khỏi chân tên kia, nhưng lại không sao bẻ ra được.

Người phụ nữ này, sức lực lớn đến mức kinh hoàng!

Tên đàn ông kia dứt khoát hoặc là không làm, hoặc đã làm thì làm cho tới, trực tiếp tung chân lên học theo thẳng tóc đỏ, hung hăng đá một cước vào bụng Hoàng Ngân.

“Á—”

Hoàng Ngân đau đến mức thét chói tai, nước mắt cứ thế trào ra ngoài.

Cô vội vàng buông lỏng tay ra để bảo vệ bụng mình, nhưng hai tên đàn ông kia đã hoàn toàn không lo được nhiều chuyện như vậy nữa, trực tiếp liều mạng đá vào phần bụng mà tay cô đang đặt lên!

Đau...

Cảm giác đau sắp chết này, Hoàng Ngân căn bản không thể diễn tả nổi thành lời.

Mồ hôi to như hạt đậu không ngừng toát ra từ hai bên trán, hai cánh tay bảo vệ bụng bị hai tên đàn ông hung hăng đá đập từng phát một, tưởng như ngay cả đầu khớp xương cũng sắp nứt ra đến nơi.

Nhưng cô vẫn cứ lấy hai tay ôm chặt vào bụng mình, cuộn mình thành một cục, dù thế nào cũng không chịu buông tay.

Con yêu, nếu con thực sự có trong bụng mẹ, thì xin con nhất định phải kiên cường!!

Nhất định phải kiên cường...

“Con à này cũng ương thật!!!”

Tên tóc đỏ vừa thóa mạ, vừa cúi người xuống, tung cho Hoàng Ngân thêm một bạt tai nữa.

Hoàng Ngân đau đến mức kêu to.

Cô biết, mình cứ tiếp tục thế này, thì sớm muộn gì cũng sẽ bị hai tên khốn kiếp này đánh chết, mà bây giờ mình cũng đã buồn ngủ rồi, nếu không phải vì cảm giác đau đớn trên người, có lẽ cô đã bất tỉnh từ lâu.

Hoàng Ngân cắn chặt răng, tự nói với mình, nhất định không thể ngủ!!

Trong những lúc này, nếu không dựa vào chính mình để cứu lấy mình, thì cô thực sự chỉ có một con đường chết!

Lúc này, tên đàn ông đang đá vào bụng Hoàng Ngân, đột nhiên dừng động tác lại, chỉ thấy hắn đang cúi bỏ thắt lưng trên eo, về mặt đầy ý cười dâm ô, “Để ông đẩy xuống trước đã, rồi lại tiếp tục đánh á!”

Tên đàn ông tóc đỏ cười ha ha, “Được, cho ông trước đây! Người anh em tôi canh chừng cho ông.”

Hắn nói, rồi nhìn chòng chọc vào Hoàng Ngân đã suy yếu đến mức sắp ngất đi, sau đó đẩy cửa xe ra bước xuống.

Một con đàn bà trời gà không chặt, người anh em của hắn không thể nào lại không giải quyết được mới đúng!

“Đừng—”

“Đừng!!”

Trong xe truyền đến tiếng thét chói tai khàn cổ của Hoàng Ngân, “Đừng đụng vào tôi——”

Tên đàn ông gắng xé quần áo của Hoàng Ngân như mất trí, lộ ra bà vai trắng muốt của cô, khiến cho tên đàn ông trên người càng thêm điên cuồng. “Không ngờ con à như cô da thịt lại mịn màng như thế...”

Hắn nói rồi bèn nghiêng người hôn vào bà vai Hoàng Ngân.

Cảm giác buồn nôn lập tức xông lên ngực Hoàng Ngân cuộn cuộn xối xả, suýt nữa khiến cô ói mửa.

Cô liều mạng giằng co, một đôi tay lại lần mò tìm kiếm cái túi của mình, cô biết thắt tóc đỏ kia không ở đây, bây giờ chính là thời điểm để mình tìm cơ hội cầu cứu.

Chỉ là, điều khiến cô đau khổ là, cô mò mẫm lung tung rất lâu, cũng mặc cho tên đàn ông kia găm cắn bà vai của mình, ngực của mình, nhưng mãi vẫn không tìm được túi của mình.

Nước mắt ức nghẹn ‘lộp bộp’ rơi xuống, nhưng bỗng chốc, cô chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay chợt lạnh...

Hình như cô đã sờ được thứ gì đó!

Trái tim, như này lên, ‘thình thịch thình thịch’ đập loạn.

Thứ cô sờ được không phải là cái gì khác, mà chính là một mảnh vỡ thủy tinh do trận va chạm vừa rồi!

Cảm giác lạnh buốt, đặt trong bàn tay, Hoàng Ngân sờ một vòng dọc theo mép của mảnh thủy tinh, tìm thấy một góc nhọn hoắt, cô thử lấy ngón tay chọc vào, lập tức có máu chảy ra...

Rất sắc nhọn!!

Hoàng Ngân kích động đến mức ngay cả nước mắt cũng không kiềm nổi nữa, bởi vì cô biết, cái này có lẽ chính là tia hi vọng cuối cùng trong sinh mệnh của mình rồi.

Nhưng, cô biết, càng trong lúc đáng sợ nhất, cô lại càng phải giữ cho đầu óc tỉnh táo.

Cô mặc cho tên đàn ông trên người giờ trở với mình, cắn răng, nuốt hết tất cả nhọc nhằn vào bụng, hai mắt quan sát một lượt bên trong xe, mừng rỡ phát hiện tên tóc đỏ vừa xuống xe kia thậm chí còn chưa cả rút chìa khóa xe ra.

Mà đến lúc Hoàng Ngân muốn chạy trốn, nếu cô chỉ dùng hai chân thì chắc chắn sẽ không chạy lại nổi hai tên khốn kiếp này, huống chi bây giờ, cô đã bị đánh đến như vậy, cô đâu còn sức lực dư thừa để chạy trốn nữa.

Điều duy nhất cô có thể làm chính là cướp xe, đập tên lưu manh trên người xuống xe.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận tất cả mọi chuyện, Hoàng Ngân chợt giương tay một cái, nắm lấy mảnh thủy tinh sắc như dao kia, không hề do dự, hung hăng đâm thẳng vào cặp mắt của tên đàn ông trên người.

Đúng vậy!! Cái mà Hoàng Ngân đâm, tuyệt đối không phải một con mắt, mà là dùng tốc độ nhanh nhất, trực tiếp chọc mù hai mắt của hắn.

Hoàng Ngân chưa từng làm hại người khác, đừng nói đến chuyện chọc mù mắt người khác, dù bình thường chỉ kêu cô đánh người thôi, cô cũng không dám, nhưng hôm nay, hai tên khốn nạn này đã dồn cô vào đường cùng, cô muốn sống sót, thì chỉ có thể làm vậy!!

Tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên bên tai Hoàng Ngân, tên đàn ông trên người lập tức nháy ra khỏi người Hoàng Ngân, thống khổ bưng lấy con mắt không ngừng chảy máu của mình, hu hu kêu to, “Mẹ nó!! Tóc đỏ, tóc đỏ——con đàn bà đáng chết, xem tao có giết mày không!!”

Hắn nói rồi nhào vào ghế lái phụ, nhưng trên ghế lái phụ đâu còn bóng dáng của Hoàng Ngân nữa.

Ngay từ lúc hắn tránh khỏi người mình, cô đã phi thẳng lên ngồi vào ghế lái, đúng lúc tên tóc đỏ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết vang lên, hắn vừa mở cửa xe, đang chuẩn bị lên xe thì “xoẹt——” một tiếng, chiếc xe taxi phi nhanh như gió, lái gấp đi, vì tốc độ xe quá nhanh, mà cả người tên tóc đỏ đập vào thân xe, trực tiếp ngã sấp mặt.

“Mẹ nó!!”

Hắn chửi ầm lên, bò dậy khỏi mặt đất rồi đuổi theo xe.

Nhưng tốc độ xe nhanh như tên bắn, Hoàng Ngân hoàn toàn coi xe taxi như xe thể thao mà lái, cũng không để ý tới điều gì khác, chỉ giậm thẳng chân ga đến tận cùng, thầm nghĩ mau mau thoát khỏi tên khốn nạn sau xe.

Mà trong xe, tên đàn ông không ngừng chảy máu hai mắt đã tìm được Hoàng Ngân ở ghế lái, giơ tay lên muốn đánh lại Hoàng Ngân trong bóng tối, “Mẹ nó!! Đâm mù mắt tao rồi, tao bắt mày chết chung!!”

Hoàng Ngân đã sớm ngờ được tên khốn nạn này sẽ tung một đòn như vậy, lúc hắn ập tới, cô nắm lấy mảnh thủy tinh trong tay, run rẩy nhắm mắt lại... đâm thẳng về phía trước.

“Á——”

Tiếng kêu thảm thiết bên tai vang lên lần nữa.

Hoàng Ngân biết mình đã làm gì, cô dùng thủy tinh đâm vào bụng dưới của một người đàn ông!!

Bàn tay bị máu nóng nhuộm đỏ, run rẩy cực kỳ mạnh, gương mặt trắng bệch như tờ giấy, trên trán không ngừng toát ra mồ hôi hột.

Nhưng cũng may, nhất đảm này sẽ không lấy mạng tên đàn ông này...

May mà cô đã từng học cùng Cao Dương Thành về những thứ như cấu tạo da lông trên cơ thể con người, nhất đảm này cần bản không đâm trúng điểm yếu của người ta, mà cô, lại càng không muốn giết người, cho dù chỉ là tự vệ!

Hoàng Ngân chỉnh tốc độ xe chậm lại, lấy tay đẩy cánh cửa ghế lái phụ ra, lúc tên đàn ông kia đang kêu rên thóa mạ, cô đã dùng hai tay hai chân, cùng với toàn bộ sức lực trên người, đập cho tên đàn ông bên cạnh đã sớm đau đến mức không còn sức nào xuống xe.

“Á——”

Người đàn ông lăn xuống xe, lăn đến mấy vòng trên mặt đất rồi mới ngừng lại được, máu tươi lập tức nhuộm đỏ trên con đường trải nhựa.

Hoàng Ngân nhìn thấy cánh đó qua gương chiếu hậu, trái tim căng thẳng đến giờ mới dám buông lỏng, cô vắt và thở hỗn hển vài hơi, nước mắt đã cuộn cuộn chảy ra như lũ tràn bờ dề từ lâu.

Từng giọt từng giọt, nhỏ lên vô lăng, cuộn cuộn trào ra từng vòng một.

Hoàng Ngân vẫn cố về chưa lấy lại được tỉnh táo, nhưng cô biết, bây giờ tuyệt đối không phải là lúc để cô ngẩn ngơ, để cô khóc, cô cuống quýt móc di động ra, bấm 113.

Cúp điện thoại, chân cô run run, đập ga, ổn định vô lăng, xe vút nhanh như bay...

Gió lạnh ‘Ào ào’ thổi tới, như tiếng gào khóc thảm thiết, vang vọng bên tai cô.

Hoàng Ngân lái xe, chạy như điên đến bệnh viện.

Bụng của cô, đau quá...

Cảm giác đau như có giắt rây, tựa như có một đôi tay to lớn đang hung hăng vặn xoắn, mỗi lần vặn xoắn, đều khiến cô đau đến mức co rút người lại, lỗ chân lông trên người cũng như sắp nổ tung, cảm giác đau nhức mãnh liệt xông ra từ trong từng lỗ chân lông, lan rộng khắp người cô, điên cuồng gặm nhấm chút ý chí cuối cùng còn sót lại của Hoàng Ngân...

Đầu, mê man như sắp ngã đi bất kỳ lúc nào.

Mí mắt không ngừng díp lại, Hoàng Ngân biết, đó là do chỗ thuốc mê vừa rồi đã có tác dụng, cô thực sự sắp không chịu nổi.

Nhưng...

Cô phải cố lên!!

“Đỗ Hoàng Ngân, mày phải cố lên!! Mày cũng đã chịu đựng đến mức này rồi, mày phải cố lên!!”

Cô cắn răng, khếch lệ mình từng tiếng một.

Nếu trong bụng thực sự có cục cứng bé nhỏ mà cô không cố chống đỡ, thì cục cứng sao có thể chống đỡ được!!

Vì thế, Đỗ Hoàng Ngân, mày nhất định phải cố lên!!

Cô giữ chặt mảnh thủy tinh cứu mạng mình, ghim chặt mảnh thủy tinh vào tay...

Cô chỉ có thể dựa vào nỗi đau đớn này, để mình chịu đựng tiếp!!

Con yêu, nếu con có trong bụng mẹ, thì xin con nhất định phải... cố gắng sống sót!!

Tuy mẹ chỉ vì anh con mới có con, nhưng điều đó không hề ảnh hưởng đến tình yêu mà mẹ dành cho con...

Vì thế, xin con nhất định phải cố gắng chống đỡ, đừng cảm lên một chút!! Kiên cường lên một chút...

Đau đớn trong lòng bàn tay, khiến nước mắt trong mắt Hoàng Ngân càng rơi mau hơn...

Mấy lần vì đau nhức không thể nhìn được nữa mà cô nức nở ra tiếng, nhưng Hoàng Ngân quệt nước mắt một cái, cắn răng, lại tiếp tục lái đến bệnh viện, nhưng không ngờ, xe đột nhiên bất ngờ chết máy, cho dù Hoàng Ngân có khởi động như thế nào cũng không mở lên được.

“Mẹ nó!!”

Hoàng Ngân không nhìn được mà chỉ ảm lên.

Nước mắt lập tức chảy ra ngoài, cô gần như khóc đến thất thanh, “Ông trời ơi, ngay cả ông cũng muốn sống mãi với con có phải không?”

Cô đập mạnh một cước vào chân ga cho hả giận, vội vàng móc di động ra, gọi cho 115.

Hoàng Ngân nắm túi xách, tập tễnh xuống xe, cố gắng hít thở một chút không khí bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 102

Rõ ràng chiếc xe đã xảy ra vấn đề do va chạm vừa rồi, mùi xăng cũng càng ngày càng nặng, Hoàng Ngân thậm chí thấy hơi hoài nghi có phải nó bị rò rỉ dầu không, hơn nữa còn lẫn với mùi máu tươi nồng nặc, khiến dạ dày cô vô cùng nôn nao, chỉ thiếu nước chưa ói ra tại chỗ.

Hoàng Ngân dùng cánh tay dính đầy máu tươi bưng lấy cái bụng đang đau sắp chết đi được, bước từng bước tập tễnh men theo ven đường, mỗi bước chân đều như giẫm trên mũi chông, cả người đau đến mức cô không nhìn được mà co quắp.

Nhưng cô có đau hơn nữa thì cũng phải cách xa cái xe này ra, một khi nó nổ thì xe hỏng mà người cũng chết, cô vẫn có chút ý thức tự bảo vệ mình đó.

Hoàng Ngân nhìn đau, đi ra chỗ cách xa tầm trăm mét, lúc này mới ôm bụng ngồi xuống bên lề đường, yên lặng chờ người tới cứu.

Cô không ngồi trực tiếp xuống đất, mà là đặt túi xách của mình lót dưới mông.

Trên mặt đất quá lạnh, nhờ đầu trong bụng có em bé, cô sợ bản thân mình thì chịu được, nhưng cục cứng cũng không chịu nổi.

Gió lạnh kéo tới sắc như dao, tạt qua gương mặt sưng đỏ của Hoàng Ngân, đau đến mức cô suýt nữa không nhìn được mà trào nước mắt.

Đột nhiên, cô liền nghĩ đến Cao Dương Thành, vừa nghĩ tới anh, khóe miệng Hoàng Ngân không nhìn được khẽ cười, nụ cười đó còn có chút buồn bã.

Cô ngồi đó, chịu đựng cơn gió, tay phải nắm thành nắm đấm, coi nó như một chiếc mic, đặt bên môi mình, bắt đầu ngâm nga rất to rất say đắm một bài hát của Pháp.

“Một đôi tình nhân cũ, đương nhiên chúng ta từng trải qua bão tố tình cảm, tình yêu hai mươi năm là tình yêu điên cuồng, rất nhiều lần anh xách theo hành lý của anh, rất nhiều lần em ngồi máy bay bỏ đi, mỗi một vật dụng trong nhà em đều nhớ, trong căn phòng không nổi này, bao tổ một lần nữa bùng nổ,

Nhưng, tình yêu của em ơi, người yêu ngọt ngào, dịu dàng, dịu nhất của em ơi, từ sáng đến tối, em vẫn yêu anh, anh biết em yêu anh mà.

Ôi, tình yêu của em ơi, thời gian chúng ta bên nhau càng lâu, nó lại càng dần vắng chúng ta, đương nhiên anh khóc đã hơi trễ, lòng em nứt vỡ đã hơi muộn, chúng ta bảo vệ quá ít cho câu chuyện thần thoại của chúng ta, không biết nắm bắt cơ hội, dễ dàng để thời gian trôi qua, nhưng đây đều là cuộc chiến tranh dịu dàng, ôi! Tình yêu của em ơi...”

Tiếng ca lãnh lớt, xuyên qua màn đêm u ám, biến tất cả khổ đau thành những điều lãng mạn tuyệt vời nhất, cùng nhau biến mất theo giọng ca này...

Khi Cao Dương Thành và Nguyễn Thuần gặp Đỗ Hoàng Ngân, chỉ thấy cô đang ngồi dưới ánh đèn đường, giọng ca tay lên, ngừng đầu, dùng giọng hát thánh thót hát vang bài hát xưa đầy lãng mạn này của Pháp.

Đôi mắt long lanh của cô, vẫn sáng trong, cứng cỏi mà buồn thương.

Hoàng Ngân cũng nhìn thấy Cao Dương Thành đứng cách cô không xa, và Nguyễn Thuần trang điểm nhẹ nhàng đứng bên cạnh anh.

Hoàng Ngân ôm bụng, đứng lên, tay vẫn giơ cao đặt bên miệng mình, lại bắt đầu ngâm nga to hơn bài hát “Một đôi tình nhân cũ” này, từng lần một, mãi đến lúc cuối cùng, khi khóc không ra tiếng, cô vẫn còn tiếp tục khàn giọng hát vang.

Càng thống khổ, càng kiên cường!!

Càng khó khăn, cô càng muốn vui vẻ, càng phải sống được là chính mình!!

Cho dù có hoàn cảnh khó khăn gì cũng không thể đánh bại Đỗ Hoàng Ngân cô, cô cũng tuyệt đối không cúi đầu trước thế lực ác độc nào...

Cao Dương Thành rút hai tay trong túi, đứng đối diện, ánh mắt sâu nặng nhìn Đỗ Hoàng Ngân đang đứng dưới ánh đèn đường, ngâm nga say đắm, nhưng khuôn mặt đã thấm đẫm nước mắt từ lâu.

Nguyễn Thuần nhìn Đỗ Hoàng Ngân chật vật nhưng kiên cường dưới đèn đường, khẽ thở dài một tiếng, “Cô ấy vẫn như vậy, không thay đổi chút gì trong cốt cách, cứng cỏi, lạc quan, quật cường, mãi mãi kiên cường không đánh bại được...”

Cao Dương Thành không nói gì, đôi mắt sâu thẳm ngưng lại trên con người đối diện đang tự mình mua vui kia, đôi mắt lóe lên một cái, ánh sáng nơi đáy mắt càng thêm tối tăm.

Ngay một giây tiếp theo, anh đã bước như bay chạy tới chỗ cô.

Tiếng ca trong màn đêm, hơi ngừng lại.

Đột nhiên chỉ thấy Đỗ Hoàng Ngân ngẩng cao đầu lên, nhắm mắt lại không biết gì nữa mà ngất xỉu.

“Đỗ Hoàng Ngân!!”

Cao Dương Thành nhanh tay nhanh mắt đỡ lấy Hoàng Ngân, không nói hai lời, trực tiếp bế ngang cô lên, ra lệnh cho Nguyễn Thuần bên cạnh, “Mau!! Mau đi lái xe đi!! Cô ấy bị thương nặng!!”

Vừa rồi anh đã cảm thấy dường như cô có gì đó không đúng, vì thế mới bước nhanh tới chỗ cô.

Nguyễn Thuần nghe thấy câu ra lệnh đó, vội vàng chạy đến bãi đỗ xe không xa để lái xe tới.

Chỉ trong vài phút, xe đã dừng bên cạnh bọn họ.

Cao Dương Thành bế Hoàng Ngân lên xe, ôm lấy cô lúc này đang chổng chát vết thương, quần áo toát ra vào lòng mình.

Nguyễn Thuần lái xe như bay, phóng tới bệnh viện Vinmec gần đó nhất.

“Đỗ Hoàng Ngân!!”

“Đỗ Hoàng Ngân...”

“Hoàng Ngân!!”

Cao Dương Thành lo lắng gọi Hoàng Ngân vài tiếng, mà trong ngực anh, cô vẫn không hề hay biết gì.

Gò má của cô sưng phù lên như hai cái bánh bao đỏ búng, tơ máu lộ ra trên lớp da mỏng manh, nhìn mà thấy hơi ghê mình.

Đây rõ ràng là do bị đánh!!

Chết tiệt!

Là ai đã đánh cô?!

Cao Dương Thành cắn chặt răng, bắt đầu kiểm tra vết thương trên người cho Hoàng Ngân, nhưng cũng may chỉ phát hiện vết thương bên ngoài là vết dao cứa trong lòng bàn tay cô.

Khi thấy những vết thương xanh tím kinh khủng trên cánh tay cô, áp suất xung quanh Cao Dương Thành lập tức hạ thấp đến đáy, toàn thân bao phủ bởi cảm giác rét lạnh, làm người ta run sợ.

“Thương tích trên người cô ấy giống như bị người đánh vậy.” Nguyễn Thuần nhìn vào Hoàng Ngân đang mất cảm giác, nằm trong lòng Cao Dương Thành qua gương chiếu hậu.

Cao Dương Thành mím chặt môi mỏng, chỉ nói, “Lái nhanh thêm chút nữa!”

Nhìn vào đôi môi xanh tím kia của Hoàng Ngân, trong lòng Cao Dương Thành bất chợt thấy hơi luống cuống, “Thu à, lái nhanh thêm chút nữa!! Cô ấy phải được cấp cứu ngay lập tức!!”

Nguyễn Thuần nghe thấy câu ra lệnh của Cao Dương Thành thì trực tiếp đạp ga đến mức sâu nhất, cũng không kịp để ý đến những chuyện vi phạm luật lệ kia nữa, cứu người quan trọng hơn.

Vừa vào bệnh viện, Hoàng Ngân đã được đưa vào trong phòng cấp cứu.

Cao Dương Thành dùng thân phận bác sĩ, thay đồ vô khuẩn, cũng đi vào theo, để lại một mình Nguyễn Thuần chờ bên ngoài.

Khi bác sĩ mở quần áo của Hoàng Ngân ra, nhìn thấy cái bụng đã chuyển thành màu xanh đen, tất cả mọi người đều hít ngược một hơi khí lạnh.

Cao Dương Thành cắn răng, nắm chặt hai tay, càng nắm càng chặt, gân xanh hằn đậm trên trán và trên mu bàn tay.

Toàn thân, lạnh đến mức như hằm chứa đá, chỗ cách xa đến cả mười dặm, dường như cũng có thể bị anh đông lạnh thành băng.

Nếu để anh biết là ai đánh Đỗ Hoàng Ngân bị thương, anh chắc chắn sẽ dùng đau đớn gấp mười lần, thậm chí là mấy chục lần để đòi lại cho cô!!

Sau khi kiểm tra toàn thân cho Hoàng Ngân thì thấy cũng may, phần bụng tuy bị đá rất nghiêm trọng, nhưng có lẽ vì được bảo vệ đúng lúc, nên vẫn chưa đến mức tổn thương tới nội tạng bên trong.

Nhưng cánh tay của cô thì không may mắn như thế, cánh tay trái đã bị đá đến mức gãy xương, nên phải lập tức bó thạch cao, ngoài ra phần cơ, thịt cũng bị thương rất nghiêm trọng, xem ra cần phải nghỉ ngơi một thời gian rất lâu.

“Cô Đỗ hình như là vì trúng một loại thuốc mê nên mới mê man suốt.”

Bác sĩ chính Lý Dũng nói với Cao Dương Thành.

“Thuốc mê?”

Mắt Cao Dương Thành run lên.

Là ai đã ra tay với người phụ nữ này? Chuyện tối nay rốt cuộc chỉ là một chuyện tập kích cướp bóc rồi đánh đập đơn thuần, hay là có ý mưu hại?!

“Bác sĩ Cao, điều đáng mừng là, tình hình cô Đỗ coi như cũng ổn, tuy bị thương nặng, nhưng vẫn chưa đến mức nguy hại đến tính mạng, chuyện thuốc mê tôi cũng vừa giúp cô tỉnh rồi, lát nữa chắc cô ấy sẽ tỉnh lại ngay thôi, có điều nếu cần lấy khẩu cung gì đó, tốt nhất vẫn nên để đến mai lại nói.”

Lý Dũng tốt bụng dặn dò Cao Dương Thành.

“Được.”

Cao Dương Thành khẽ đáp một tiếng, trong lòng thở phào một cái thật mạnh, quay đầu liếc mắt nhìn sắc mặt Hoàng Ngân tái nhợt trên giường bệnh, hai con mắt giận dữ không nhịn được trở nên dịu dàng hơn, “Tôi đi làm thủ tục nhập viện cho cô ấy đã.”

Anh nói xong bèn bước ra khỏi phòng cấp cứu.

Vừa bước chân ra ngoài, thì thoáng chốc trên giường bệnh đã truyền đến một tiếng gọi yếu ớt, “Bác sĩ, bác sĩ...”

Là Hoàng Ngân, cô đã tỉnh.

Lý Dũng bước nhanh đến chỗ giường bệnh của Hoàng Ngân, “Cô Đổ, cô thấy thế nào rồi?”

“Bác sĩ, bụng của tôi... Bụng...”

Hoàng Ngân rung rung, ôm bụng của mình, “Có phải tôi đã mang thai không? Con của tôi, có phải đã mất rồi không? Bác sĩ, con của tôi...”

Hoàng Ngân hỏi lung tung, cuối cùng khản giọng đến mức khóc không thành tiếng, chỉ còn lại từng giọt nước mắt lăn dài.

“Mang thai?”

Bác sĩ ngạc nhiên, lắc đầu, “Vừa rồi chúng tôi kiểm tra không phát hiện có bất kỳ dấu hiệu mang thai gì cả.”

Tím Hoàng Ngân chợt đập mạnh, “Không có... Không có sao?”

“Ừ.”

Lý Dũng gật đầu, “Quả thực không có.”

Hoàng Ngân ôm cái bụng đau đến mức sắp co quắp lại của mình, thở phào một hơi thật dài, sợ bóng sợ gió một hồi.

Nước mắt của Hoàng Ngân lại rơi xuống từng giọt.

Cũng may, cũng may trong bụng không có em bé, nếu không thực sự đã lành ít dữ nhiều rồi.

Nhưng nếu không có em bé, thì Dương Dương của cô phải làm sao bây giờ?

Hoàng Ngân nằm trên giường bệnh, nhìn trần nhà trắng toát trong phòng cấp cứu với vẻ mắt hồn mất vía, tiểu cự trong mắt càng ngày càng mờ dần...

Lúc Cao Dương Thành bước vào phòng bệnh, chỉ thấy hai cảnh sát mặc đồng phục màu xanh da trời đang lấy khẩu cung của Hoàng Ngân đang nằm trên giường nghỉ ngơi.

Anh đứng đối diện với hai cảnh sát, hai tay rút trong túi áo blouse trắng, vẻ mặt hơi lạnh nhạt, “Xin lỗi, bây giờ bệnh nhân của tôi cần nghỉ ngơi, có chuyện gì, ngày mai mọi người hãy nói chuyện cụ thể.”

“Nhưng...”

Đồng chí cảnh sát có vẻ như bị làm khó.

“Mời đi cho.”

Cao Dương Thành dùng giọng không cho cãi lại, rõ ràng không hề có ý cho thương lượng.

Hai cảnh sát cũng không có cách nào khác, chỉ đành buồn bực cất tờ ghi chép đi, rồi khỏi phòng bệnh, đợi ngày mai trở lại.

“Vì sao anh lại muốn đuổi bọn họ đi? Chưa biết chừng chỉ vì lần này tôi làm lỡ dở, mà dẫn tới hai tên cướp kia về sau sẽ nhon nhon ngoài vòng pháp luật mất.”

Hoàng Ngân hơi buồn bực, khó hiểu.

Cao Dương Thành cầm một cái bát, múc một bát cháo nóng trong bình giữ nhiệt ra, đặt lên đầu giường của Hoàng Ngân, lại xoay qua lấy cái ghế ngồi xuống bên giường cô, lúc này mới khẽ nhếch môi, ngược mắt lên nhìn cô một cái, “Nếu chỉ vì chút thời gian làm lỡ dở này của cô, mà đã khiến cho bọn cướp nhon nhon ngoài vòng pháp luật, thì bọn họ cũng không cần ăn bát cơm cảnh sát này nữa đâu!”

Giọng nói của anh, lạnh lẽo âm u, không hề có chút độ ấm nào.

Đưa tay ra, bưng bát cháo nóng trên đầu giường kia lên, dùng muỗng múc múc, lại cúi đầu ti mi thổi vài lần, lúc này mới múc một muỗng đưa tới bên miệng Hoàng Ngân, “Ăn đi.”

Những lời này, tuyệt đối là giọng ra lệnh ngang ngược.

Hoàng Ngân liếc nhìn anh một cái, lại cúi đầu liếc nhìn cái muỗng cạnh miệng, trong lòng thấy hơi ấm áp, khỏe mắt không tự chủ được lại thêm uơn ướt, vội vàng mở miệng ngoan ngoan nuốt hết muỗng cháo.

“Vị rất ngon...”

Cô không nhịn được khen, “Không quá giống với loại mua bên ngoài.”

“Là Thu nấu đấy.” Cao Dương Thành nói cho cô biết.

Sau cùng, lại mở mắt ra, vừa như cố ý lại như vô tình liếc mắt nhìn Hoàng Ngân lúc này tim đang đập mạnh và loạn nhịp.

Hoàng Ngân lặng đi một giây, gượng gạo nhếch mép lên, “Thì ra tài bếp núc của cô ấy cũng giỏi như vậy, cô ấy đâu rồi?”

“Đi về rồi.”

“Có cơ hội cảm ơn cô ấy giúp tôi.”

“Ừ.”

Cuộc trò chuyện của hai người, vẫn luôn bình thản như vậy.

Nhưng, trong những lời nói đơn giản ấy, Hoàng Ngân lại nhận được một tin...

Quan hệ giữa Cao Dương Thành và Nguyễn Thuần, thực sự không giống bình thường.

Hoàng Ngân hơi xót xa trong lòng, nhưng vẫn luôn không để mình thể hiện ra ngoài.

“Bác sĩ Cao, chuyện tôi bị thương, tôi không muốn để mẹ tôi biết, ngày kia bà ấy phải vào phòng phẫu thuật rồi...”

“Tôi biết.”

Cao Dương Thành gật đầu, “Tôi cũng không hy vọng đến bây giờ vẫn còn có chuyện làm ảnh hưởng tới tâm trạng của bệnh nhân.”

“Cảm ơn anh.”

Hoàng Ngân nói lời cảm ơn.

Cao Dương Thành cũng không nói thêm gì nữa, lại múc một muỗng cháo đưa đến bên miệng Hoàng Ngân.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Điều tra nghi phạm

Cháo nóng, đút từ bên môi vào trong miệng, trôi xuống thực quản, tựa như làm ấm cả người cô...

Hoàng Ngân mặt môi nằm ngửa trên gối, mắt lại bắt đầu dip lại, "Tôi buồn ngủ quá..."

Dáng vẻ cô rất suy yếu, gò má sưng đỏ vẫn nổi bật màu đỏ như máu, trông cô như vậy, quả thực cần được nghỉ ngơi.

"Uống thuốc trước đã."

Cao Dương Thành nói rồi đứng dậy đi lấy thuốc, lại thấy cô mê man thiếp đi.

Không biết rốt cuộc là do tác dụng của thuốc mê vẫn chưa hết, hay là do cô thực sự quá mệt mỏi rồi.

Nhìn Hoàng Ngân đang ngủ say, Cao Dương Thành cũng không tiện đánh thức cô nữa, nhưng không uống thuốc làm sao khỏi được.

Cao Dương Thành bỏ thuốc vào trong cốc, dùng muỗng nghiền vụn ra, lại rót chút nước sôi, khuấy đều lên, rồi đi ra khỏi phòng bệnh.

Lúc trở lại, trong tay đã có thêm một chiếc ống hút.

Trước đây anh từng thấy một người nhà bệnh nhân dùng ống hút đút thuốc cho bệnh nhân.

Dùng ống hút đương nhiên tiện hơn dùng muỗng nhiều, dùng muỗng bạn không thể xác định bệnh nhân có nuốt xuống không, nếu dùng ống hút, thì thôi một cái là có thể trực tiếp thổi vào đến họng cho bệnh nhân, vì thế đương nhiên sẽ bớt được rất nhiều việc.

Đầu tiên, Cao Dương Thành lót đệm dưới lưng Hoàng Ngân cho cao lên, đặt cô hơi ngả dậy một chút.

Nhìn gò má sưng đỏ hơi quá mức của cô, trong đôi mắt đen nhánh lướt qua vẻ tàn bạo, nhưng thu lại rất nhanh, trở lại vẻ bình tĩnh lúc trước.

Bưng cốc thuốc lên, đặt trước mặt Hoàng Ngân, lấy tay cạy mở đôi môi tái nhợt của cô.

Cầm lấy ống hút, đặt vào trong cốc, khẽ hút vào một hơi, khi nước thuốc chui vào trong ống hút, anh nhanh chóng rút ống hút ra, đặt vào giữa đôi môi anh đã cạy mở của Hoàng Ngân, nhẹ nhàng thổi một cái, nước thuốc liền trôi hết toàn bộ xuống cổ họng của Hoàng Ngân.

Cách đút thuốc này đúng là vẫn rất tốt.

Thuốc vừa thổi vào trong cổ họng của Hoàng Ngân một cái, có lẽ vì quá đáng mà trong lúc ngủ mơ cô hơi chau mày lại.

Cao Dương Thành hiếm khi có kiên nhẫn lại gặp một động tác nhiều lần, hút một ngụm thuốc, lại cúi người thổi vào trong miệng Hoàng Ngân.

Khi Hoàng Ngân bị vị thuốc đắng chát này làm cho tỉnh giấc, chặt vật mở mắt ra, lại chợt bắt gặp một khuôn mặt hoàn mỹ không tí vết đang đến gần mình..

Anh khẽ mím đôi môi mỏng, tư thế ngậm ống hút mà cũng có thể nho nhả và quấy rầy như vậy.

Hoàng Ngân có đến nửa phút bị mê hoặc, trái tim "thình thịch" đập mạnh trong lồng ngực, lòng mi yêu kiều khẽ chớp, cô vội vàng nhắm hai mắt lại, giả bộ ngủ say.

Thuốc đắng chát tràn vào miệng cô theo đường ống hút.

Chỉ là tốc độ lần này, dường như không gấp như vừa rồi, mà từ từ đưa vào, Hoàng Ngân muốn mở mắt ra xem tại sao, rồi lại sợ lộ ra sự thật.

Ai ngờ, Cao Dương Thành đang đút thuốc thực ra đã phát hiện ra cô tỉnh ngay từ giây phút cô mở mắt ra rồi.

Có điều, điều khiến anh bất ngờ là người phụ nữ này lại giả bộ ngủ tiếp?

Đôi mắt điển trai khẽ rướn lên, trong đôi mắt đen láy có cảm giác vui vẻ khẽ lướt qua, nhưng người trước người phụ nữ đang giả bộ ngủ này, ánh mắt nóng rực như lửa.

Cảm nhận được ống hút rời khỏi môi mình, Hoàng Ngân nhắm mắt chờ đợi giọt nước thuốc tiếp theo được thổi vào, lại đột nhiên cảm thấy trên môi chợt nóng lên..

Hai cánh môi mỏng mềm mại, nóng bỏng phủ kín đôi môi anh đào của cô...

Cao Dương Thành giờ bàn tay to ra, cứng rắn giữ lấy cằm của Hoàng Ngân, ngang ngược cạy môi cô ra, một dòng nước nóng đắng chát theo môi lưỡi của anh trút hết vào đôi môi thơm mùi đàn hương của Hoàng Ngân, chỉ nghe thấy anh dần vào bờ môi cô, khăn khăn ra lệnh, "Nuốt vào!"

Gò má vốn đã sưng đỏ của Hoàng Ngân lúc này càng thêm nóng lên, tự biết chuyện giả bộ ngủ đã bại lộ, chỉ đành ngoan ngoãn thuận theo mà nuốt toàn bộ thuốc vào họng.

Vừa muốn rút ra khỏi nụ hôn của anh, nhưng không ngờ, Cao Dương Thành ở trước người lại đi trước cô một bước, buông cô ra không hề nhẹ tay.

"Giả bộ ngủ là vì muốn đợi kết quả như vậy phải không?"

Cao Dương Thành đứng lên, cầm cốc thuốc đặt một bên trên bàn, nói với vẻ lạnh nhạt.

Mặt Hoàng Ngân đỏ lên, quần bách đến mức chỉ muốn tìm một cái hồ chui vào, cô vội vàng thanh minh cho bản thân, "Chỉ là cảm thấy, đột nhiên tỉnh lại trong tình huống đó... ít nhiều gì cũng thấy hơi xấu hổ."

Cao Dương Thành nhún mày, nhưng cũng không nói gì thêm, chỉ bảo, "Ngủ đi!"

"Còn anh?"

Hoàng Ngân giương mắt nhìn anh.

"Sao nào?" Cao Dương Thành lại nhướng mày, hai tay lười biếng đút trong túi áo blouse trắng, dáng hình cao lớn dựa nghiêng vào cạnh bàn, tiếng nói trầm ấm buồn cười hỏi cô, "Chắc không phải cô sẽ ngại thơ cho là tôi sẽ ở đây cùng cô cả đêm chứ?"

"Không phải."

Hoàng Ngân vội vàng lắc đầu, phủ nhận, "Tôi hy vọng anh về sớm một chút nghỉ ngơi."

"Hoạt động cả đêm đã bị cô quấy rầy rồi!" Cao Dương Thành nói với vẻ mắt hứng, vẫy vẫy tay, đi ra ngoài phòng bệnh, "Tôi còn có việc, đi trước đây."

Tiếng nói kết thúc, bóng lưng của anh cũng hoàn toàn biến mất ở cửa phòng bệnh.

Trong phòng bệnh, chỉ còn lại một mình Hoàng Ngân.

Trong không khí dường như còn thấp thoáng hơi thở đặc trưng trên người anh, rất lâu chưa tan, quanh quẩn trong mũi Hoàng Ngân, khiến cô hơi cảm thấy thất vọng và mất mát một cách khó hiểu.

Anh nói mình quấy rầy hoạt động của anh...

Hoạt động gì chứ? Lúc đó anh đang ở bên Nguyễn Thuần, chắc là hoạt động giữa hai người bọn họ đi!

Hoàng Ngân vội vàng lắc đầu, không để cho mình suy nghĩ mấy thứ linh tinh.

Mặc kệ ra sao, những chuyện đó đều không có liên quan gì đến cô, không phải sao?

Hoàng Ngân khẽ thở dài, tay phải xoa xoa cái bụng bằng phẳng của mình theo bản năng, nơi đó còn đang mơ hồ đau đau.

Nơi đây, thực sự không có con của bọn họ sao?

Nhưng vì sao cảm giác của cô lại mãnh liệt như vậy...

Như thể nơi đó đã có một sinh mệnh nhỏ đang lặng yên không tiếng động trưởng thành...

Hoàng Ngân suy nghĩ một lát, liền mê man ngủ thiếp đi.

Cao Dương Thành vừa ra khỏi bệnh viện, liền lái xe đến cục cảnh sát.

"Cục trưởng Lâm, là cháu, Dương Thành."

Cao Dương Thành vừa lái xe, vừa bấm số điện thoại của cục trưởng Lâm Kim Cương của thành phố A.

"Giờ này còn quấy rầy chú, đúng là không nên, nhưng cháu gặp việc khó khăn, cần chú giúp đỡ ạ."

Cao Dương Thành nhẹ nhàng lễ phép nói trong điện thoại.

"Ôi chào, Dương Thành, cháu xem cháu nói thế này thì khách sáo quá, có chuyện gì cần chú Lâm giúp một tay, dù xuống biển lửa chú Lâm cũng sẽ không từ đâu."

Cao Dương Thành cười nhạt, "Chú Lâm chú nói quá lời rồi. Chuyện là như vậy, một người bạn của cháu vừa bị một chiếc xe taxi màu vàng cướp trên đường Lâm Hải, chiếc xe taxi này mang biển số AAS3940, trên xe có hai tên cướp, một tên bị bạn cháu đâm trúng bụng và mắt, cháu nghĩ tên cướp bị thương nghiêm trọng như vậy, thì sẽ không tránh được phải lập tức chữa chạy, nên cháu hy vọng chú Lâm sẽ giúp cháu dẫn người kiểm tra suốt đêm tất cả các bệnh viện và phòng khám trong thành phố A một lượt, không bỏ qua bất kỳ một tên nghi phạm nào đáng nghi. Bởi vì chuyện này tổn khá nhiều người và sức lực, nên chỉ có thể nhờ chú Lâm đứng ra giúp một chuyện thôi."

"Dương Thành, chú Lâm ít nhiều cũng có chút trách nhiệm với chuyện này của bạn cháu, trị an không đạt, cục cảnh sát của bọn chú cũng không thoát khỏi có liên quan! Huống chi, việc điều tra này vốn cũng trong phạm vi chức trách mà bọn chú phải làm! Được, bây giờ chú lập tức dẫn người đi điều tra, chắc chắn sẽ dùng tốc độ nhanh nhất để mang lại kết quả cho cháu."

"Cảm ơn chú Lâm."

Lâm Kim Cương đã từng là một kiện tướng đặc lực của ba ông ấy.

Lần trước Hoàng Ngân bị giam, thực ra cũng do thư ký Lý xin ông ấy ra mặt, nhưng lần này vì mọi việc khá là phức tạp, nên anh bên đích thân liên lạc với Lâm Kim Cương thôi.

Cao Dương Thành đến cục cảnh sát, ngồi trong phòng làm việc của cục trưởng, yên lặng chờ kết quả điều tra.

Toàn bộ phòng cảnh sát, chỉ còn lại vài cảnh sát chức nhỏ đang làm nhiệm vụ, những người khác đều bị phái ra ngoài tăng ca cả đêm để điều tra vụ án.

Một nữ cảnh sát chăm trà cho Cao Dương Thành xong, bèn thận trọng lui ra khỏi phòng làm việc của cục trưởng.

"Trời à!! Chàng trai bên trong có khí thế quá mạnh mẽ, ngồi đó không nói câu nào, mà cứ như chú báo săn hung mãnh, vô cùng uy nghiêm! Tựa như có thể nuốt trọn cô bất cứ lúc nào vậy!" Nữ cảnh sát kia khoa trương chia sẻ ấn tượng của mình về người đàn ông bên trong với đồng nghiệp.

"Cũng không biết người bên trong đó rốt cuộc có lai lịch gì, nghe nói không riêng gì tất cả mọi người trong tổng cục chúng ta bị điều động, mà ngay cả người của các phân cục khác cũng phải đi gác gác cả đêm, chỉ để đuổi bắt hai tên cướp."

"Khoa trương như vậy? Vậy xem ra đúng là có lai lịch lớn thật! Ngay cả cục trưởng của chúng ta cũng phải nhìn mặt người ta, chắc chắc..."

"..."

Ba giờ sáng --

Hai kẻ tình nghi bị lôi ra từ trong một phòng khám ở ngoại ô.

Trong phòng cảnh sát thoáng chốc trở nên náo nhiệt.

Cái bóng màu đen cao sừng sững của Cao Dương Thành đứng trước mặt hai kẻ tình nghi, khí thế lạnh lùng, phủ thẳng lên người bọn họ.

Cảm giác hung hăng tỏa ra quanh người khiến người ta hoảng sợ, như một con báo săn khát máu, lại tựa như muốn xé nát hai tên cướp đứng trước mặt bất kỳ lúc nào.

"Dương Thành, có ngại đi lấy khẩu cung cùng Lân không?"

Cục trưởng Lâm vỗ vỗ vào vai Cao Dương Thành, hỏi anh.

Cao Dương Thành nhếch đôi môi mỏng lạnh như băng lên thành một nụ cười nguy hiểm, "Đương nhiên không ngại rồi."

Anh căn bản cầu còn không được nữa là!

Đương nhiên, anh cũng biết, đây là cơ hội trả thù Lâm Kim Cương cố ý tạo ra cho anh.

Tên tóc đỏ nhìn ý cười âm u nơi khóe miệng của Cao Dương Thành, không hiểu sao chợt thấy hoảng hồn triệt để...

Nhưng nghĩ đến những lời mà người mua hán đã nói với hán, hán cắn răng, hít vào một hơi, ép mình trấn định lại.

Trong phòng thám vấn --

Trước cái bàn tam giác, tên tóc đỏ ngồi ở chỗ đối diện, Cao Dương Thành và cảnh sát tên Lâm ngồi ở đầu bên này.

Lâm vẫn luôn thăm vấn tên tóc đỏ một số câu hỏi, còn Cao Dương Thành thì chỉ ôm ngực, mặt không cảm xúc mà ngồi đó, không nói lời nào.

"Mục đích mà các người bắt cóc người bị hại là gì?" Lâm lạnh giọng hỏi tên tóc đỏ.

"Cướp tiền."

Đôi mắt tên tóc đỏ liếc nhìn xung quanh phòng thăm vấn, nhưng lại không nhìn Lâm và Cao Dương Thành ở phía đối diện, đáp trả câu hỏi của anh ta một cách cộc nhả.

"Chỉ là cướp tiền?" Ánh mắt của Lâm càng thêm nghiêm khắc, đập một phát lên bàn, "Anh con mẹ nó thành thật khai báo cho tôi thì còn bớt phải chịu khổ, nói! Hai người có phải định cưỡng bức người bị hại không?!"

Lời này vừa nói ra, cặp mắt không gọn sóng của Cao Dương Thành lộ ra ánh sáng sắc lạnh kinh hoàng.

"Không có! Chỉ đơn thuần muốn lấy chút tiền thôi!"

Tên tóc đỏ mạnh mẽ.

"Vậy sao?"

Cao Dương Thành nhếch môi lên nói giọng lạnh lạnh.

Ngón tay thon dài, nhẹ nhàng gõ theo nhịp trên mặt bàn, phát ra tiếng động "tùng tùng" nhỏ nhẹ, lại cực kỳ giống tiếng cảnh cáo trước khi lắng trị, làm cho trái tim của tên tóc đỏ cũng đi theo nhịp điệu của anh mà đập "tùng tùng" rất khấn trương.

Trên trán, từng giọt mồ hôi lạnh chảy ra, vào lúc ngón tay của Cao Dương Thành dừng lại, hẳn rồi cuộc hét to một tiếng, thừa nhận, "Đúng, chúng tôi có ý định cưỡng bức cô ta!!"

Tên tóc đỏ thờ hồn hèn và nói.

Hắn phát hiện, khí thế của người đàn ông đối diện này thực sự quá mạnh mẽ, lớn đến mức khiến hắn căn bản không dám chống lại!

"Tuy chúng tôi có ý nghĩ này, nhưng cũng chỉ là nghĩ thôi, chúng tôi căn bản không ra tay được!"

Người phụ nữ kia quả con mẹ nó giao hoạt!!

Lời nói của tên tóc đỏ vừa kết thúc, Cao Dương Thành bỗng chốc đứng lên, anh nghiêng đầu nhìn về phía Lâm, "Nghe chú Lâm nói anh là quán quân thế giới môn sanda (võ tán thủ)? Bẻ gãy hai chân cũng chỉ như bẻ gãy hai củ măng thôi nhì."

Lâm hiểu ý và cười rộ lên, "Cục trưởng Lâm đã khoa trương rồi."

Cao Dương Thành quay đầu lại nhìn về phía tên tóc đỏ đã rợn cả tóc gáy từ lâu ở phía đối diện, cong môi lên, cười lạnh lùng, nhướn mày nói, "Tôi vẫn thực sự có chút tò mò không biết cục trưởng Lâm có khoa trương không đây."

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Tuyết rơi

Lâm cũng đặt giấy bút trong tay xuống rồi đứng lên, khẽ cười một tiếng, "Muốn biết có phải khoa trương hay không, thực ra không phải chuyện khó, có điều nhờ phòng thăm vấn này có cái gì bị hỏng theo..."

"Tôi bồi thường gấp đôi!"

Ý cười bên khóe miệng của Cao Dương Thành càng sâu và lạnh hơn.

Nói xong, liền xoay người ra khỏi phòng thăm vấn, để lại tên tóc đỏ và một tên hồ báo chuẩn bị thể hiện bản lĩnh của mình.

Dám đụng vào người phụ nữ của Cao Dương Thành anh, thì phải trả giá thâm khốc cỡ nào tự hắn phải biết!!

Anh đã nói rồi, anh sẽ dùng đau đớn gấp mười lần để trả lại!!

Trong phòng thăm vấn truyền đến tiếng thét chói tai kinh hoàng, thế lương nghe mà rợn cả người, thỉnh thoảng sẽ có tiếng bản bị đập truyền tới, khiến người ta dựng tóc gáy.

Qua mười lăm phút, trong phòng thăm vấn triệt để yên tĩnh lại.

Trong phòng, một mảnh hỗn loạn, trần nhà bị thủng, bàn ghế đã không còn cái nào hoàn chỉnh nữa, đương nhiên, càng đừng nói tới tên tóc đỏ bị còng tay lại kia.

Cả người hắn đều là máu, ý thức mờ nhạt, ngồi sập xuống đất, chặt vật, thờ phỉ phò từng ngum một, mắt liếc ngang trừng lên với Cao Dương Thành xuất hiện ở cửa.

Đối với hình ảnh như vậy, Cao Dương Thành coi như hoà mẫn.

Lâm lấy một cái ghế bên ngoài vào cho Cao Dương Thành.

Anh bắt chéo chân, ngồi ngay ngắn đối diện với tên tóc đỏ, đôi mắt quyền rũ khẽ híp lại, như một người chiến thắng đứng trên cao, nhìn xuống thứ đồ rách nát bên chân này với vẻ ngạo nghễ, đôi mắt sâu thăm lộ vẻ hung ác, "Nếu chỉ là cưỡng bức và cướp của, vì sao lại ra tay với bụng của cô ấy?"

Đây là khẩu cung đã ghi lại lúc trước, khi Hoàng Ngân nói với cảnh sát.

"Cô ta... Cô ta không nghe lời, nên dạy cho cô ta vài cái thôi!"

Tên tóc đỏ thờ phỉ phò, chặt vật đáp trả.

Đôi mắt lại căn bản không đối diện với Cao Dương Thành, chỉ rũ mắt xuống, nhìn chằm chằm sàn nhà.

"Tôi muốn nghe lời nói thật!!"

Giọng của Cao Dương Thành, lạnh tựa như băng.

Trong tình huống bình thường, bọn họ ngồi cùng trên một chiếc xe taxi, Đỗ Hoàng Ngân ngồi trên ghế ngồi, với tư thế đó, nếu không phải cố ý đối phó với bụng của cô, thì căn bản không thể làm tổn thương tới phần bụng mới đúng!

"Lời nói thật chính là như vậy, các người còn muốn thế nào nữa? Há?"

Tên tóc đỏ triệt để xù lông, mắt đỏ lên, lớn tiếng khiêu khích với Cao Dương Thành.

Nhưng trái với sự kích động của hắn, Cao Dương Thành trông lại càng bình tĩnh thong dong hơn.

Anh đứng lên, đôi mắt sâu thẳm kín như bùng nhìn chăm chăm vào tên tóc đỏ, lạnh lùng nhếch miệng lên một cái, "Lên, giam hắn lại để từ từ điều tra đi! Tra đến lúc hắn chịu nói thật mới thôi! Nhỏ, đừng tra quá đà, phải giữ lại một hơi thở cho hắn nói ra sự thật."

Anh nói xong, bèn đi ra khỏi phòng thẩm vấn.

"Các người làm như vậy, căn bản là vu oan giá họa!! Tôi muốn kiện các người, kiện các người --" Tên tóc đỏ ở phía sau anh kêu gào đến khản cổ.

Cao Dương Thành dừng bước, cũng không quay đầu lại, chỉ nghe thấy anh nói với giọng âm u, "Vu oan giá họa cũng là một cách!!"

Anh mặc kệ quá trình, chỉ cần, kết quả!!

Trời mới vừa mờ mờ sáng, Hoàng Ngân kinh hoàng tỉnh lại sau cơn mơ.

Trên trán, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng...

Cô đã gặp một cơn ác mộng, trong mơ cô bị người ta không ngừng đập vào bụng dưới, bên tai thì nghe thấy từng tiếng gào khóc ngất thơ của trẻ con, "Mẹ, cứu con... Cứu con..."

Hoàng Ngân giật mình, kinh hoàng tỉnh lại.

Trên gương mặt sưng đỏ đã thấm đầy vệt nước mắt.

Cô biết đó là một giấc mơ, chỉ là vì bất gặp người đàn ông ngồi ở mép giường kia...

Cao Dương Thành ngồi trên ghế, đã ngủ rồi.

Ánh sáng mờ mờ, xuyên qua cửa sổ thủy tinh chiếu vào phòng bệnh, hắt vào khuôn mặt tuần tú của anh, làm cho vẻ mặt vốn dĩ đã góc cạnh rõ ràng của anh lúc này thoát nhìn càng thêm lập thể.

Có lẽ vì quá mệt mỏi, nên cảm anh đã lún phún râu, nhưng vô cùng quyến rũ như vậy.

Người đàn ông này, quả thực không có chỗ nào là không hoàn mỹ...

Hoàng Ngân dùng tay phải thận trọng vén chăn lên, cố gắng chống vào đầu giường thử bước xuống.

Rón rén xỏ dép vào, kéo chăn, ôm một bọc đi tới chỗ Cao Dương Thành.

Gỡ chăn ra, nhẹ nhàng đắp lên cho anh, e sợ động tác của mình quá lớn mà làm anh tỉnh lại.

Cũng không biết anh đã tới lúc nào, cô ngủ thực sự rất sâu, nên lúc anh trở lại chính cô cũng không cảm nhận được.

Hoàng Ngân nhìn về mặt anh lúc ngủ, khẽ thở dài một cái, cứ ngủ suốt đêm như vậy, ngay cả một cái chăn bông cũng không hề đắp, không biết có thể bị cảm hay không.

Hoàng Ngân đắp kín chăn lên cho anh, nhìn anh thật sâu, lấy tay lại kéo một cái chăn lông trên giường tới, phủ kín người mình, đi tới bên cửa sổ, cố gắng kéo rèm cửa sổ xuống để anh ngủ tiếp một lát.

Đi tới bên cửa sổ, nhìn cảnh tượng tuyết rơi trắng xóa ngoài cửa sổ, Hoàng Ngân giật mình...

Tuyệt rồi!!

Đẹp quá...

Ngoài cửa sổ tuyết rơi đầy trời, màu trắng như tơ, bay lượn theo gió, phủ thêm một lớp màu sắc thuần khiết lãng mạn cho thế giới đen tối này...

Rừng cây ngoài cửa sổ, tựa như khu rừng mộng ảo trong truyện cổ tích, thượng đế đã phủ thêm một lớp áo khoác xinh đẹp cho chúng nó, từng bông tuyết rơi xuống, như băng được dày công điêu khắc, đẹp không sao tả xiết.

"Đây là trận tuyết đầu tiên trong mùa đông năm nay."

Đột nhiên, một tiếng nói trầm thấp vang lên phía sau Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân kinh ngạc quay đầu, liền nhìn thấy Cao Dương Thành đã đứng sau lưng mình.

Sóng mắt chạm phải con người sâu thẳm trong mắt anh, trái tim đập lối một nhịp, vội vàng rời tầm mắt đi, mấp máy môi, quần bách hỏi anh, "Là tôi đánh thức anh ư?"

"Không ngủ sâu lắm."

Cao Dương Thành lạnh nhạt đáp lại một câu, đưa tay vòng qua Hoàng Ngân, vén rèm cửa sổ ra, tuyết trắng xóa ngoài cửa sổ vẫn chưa có dấu vết của bất cứ ai từng đặt chân đến.

Cao Dương Thành giờ tay lên nhìn thoáng qua đồng hồ trên cổ tay, mới chưa đến sáu giờ, thảo nào trời chưa sáng hẳn.

"Đi ra ngắm đi." Anh đề nghị.

Hoàng Ngân kinh ngạc quay đầu nhìn anh, "Tôi có thể chứ?"

"Đội đã."

Cao Dương Thành nói đoạn rồi xoay người đi ra khỏi phòng bệnh.

Khi trở lại, trước người lại có thêm một chiếc xe lăn, Hoàng Ngân nhìn anh khó hiểu, "Sức khỏe của tôi có đến mức khoa trương vậy không?"

"Bây giờ trừ việc cô nghỉ ngơi trong phòng ra, quả thực không thích hợp để ra ngoài đi lại, vì bụng của cô bị thương quá nặng." Cao Dương Thành giải thích sơ qua với cô.

"Cảm ơn." Sự cẩn thận tỉ mỉ của anh, làm cho Hoàng Ngân cảm động.

Cao Dương Thành đỡ Hoàng Ngân ngồi vào xe lăn, lúc cúi người, phần bụng còn hơi run run đau nhức, nhưng cũng may, lúc đó mình bảo vệ đúng lúc, cũng không đến mức quá đau đớn.

Cao Dương Thành đắp chăn lên cho cô xong, lúc này mới đẩy Hoàng Ngân ra ngoài.

Trong khung cảnh tuyết...

Gió lạnh se se, bông tuyết bay múa như sợi bông, rơi trên đầu vai Hoàng Ngân, nhẹ nhàng mềm mại, như cánh hoa thượng đế tung xuống, lãng mạn và mộng ảo, triệt để khiến Hoàng Ngân mê mẩn.

Ngón tay thon dài, rơi trên đầu vai Hoàng Ngân, phũ phũ những bông tuyết trên vai cô, "Tuyết tan sẽ thấm ướt quần áo."

Anh lạnh nhạt giải thích, giọng nói trầm thấp, lại khó nén vẻ dịu dàng trong cảm giác lạnh lùng kia.

Hoàng Ngân ngẩng cao đầu lên, nhìn anh ở sau lưng.

Lại như cảm nhận được ánh mắt của cô nhìn lên, anh cúi đầu, ánh mắt trong suốt bình thản nhìn thẳng vào đôi mắt trong sáng long lanh của Hoàng Ngân.

Bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt đan cài thật chặt, tựa như, sẽ không rời ra được.

Bông tuyết, bay bay...

Êm ái như lỏng ngổng, lướt qua đôi môi đỏ mọng quyến rũ của Hoàng Ngân, như điểm thêm một đóa anh đào bé nhỏ tinh khôi vào cánh môi đỏ hồng của cô, khiến người con gái nhỏ xinh xắn ấy, chỉ nhìn thôi đã không nhịn được muốn đi hải rồi...

Mà từ trước đến nay Cao Dương Thành luôn là người theo phái hành động..

Khi Hoàng Ngân khẽ chớp đôi mi như chiếc quạt, thoáng chớp, anh hơi khom người xuống, cúi đầu, mút mát thật sâu cánh hoa tuyết động lòng người kia, khiến nó tan ra đầy lãng mạn giữa bốn cánh môi...

Hai người, đang hôn nhau nồng nhiệt trong cảnh tuyết lãng mạn lúc này.

Anh đứng, cô ngồi.

Anh ở phía sau, cô ở phía trước.

Tuyết lớn, vẫn còn đang bay tán loạn, rơi trên hai bóng hình xinh đẹp, nhưng ai cũng không để ý tới chuyện chúng nó có thấm ướt quần áo hay không...

Màn tuyết bao phủ bọn họ, hai người như rơi vào trong mơ...

Anh lấy tay, nhẹ nhàng nâng chiếc cằm mịn màng của Hoàng Ngân lên, để cô ngẩng đầu lên, đón lấy một nụ hôn nóng bỏng càng sâu, càng thân mật hơn của anh.

Đầu lưỡi ấm nóng, quen thuộc cay môi cô ra, không kịp chờ đợi mà chiếm lấy hương vị ngọt ngào thơm mùi đàn hương trong miệng cô.

Hoàng Ngân thoáng chút để mê vì nụ hôn của anh, khẽ hít thở, lại không nhịn được đưa tay nâng niu gương mặt đẹp trai của anh, đi theo nhịp điệu của anh, làm sâu sắc thêm nụ hôn này.

Ánh sáng ban mai, xuyên qua tầng mây chiếu hắt xuống, rơi vào những bông tuyết trắng ngần, khúc xạ lên hai người đang ôm hôn nồng nhiệt, dường như khoác lên người họ một lớp ánh sáng nhẹ nhàng...

Trong thế giới của những bông tuyết, đôi tình nhân xinh đẹp động lòng người này, đã khiến cho từng bệnh nhân đi dạo sáng sớm phải ngừng chân.

Tất cả mọi người, đều tựa như không đành lòng khuấy rầy thế giới chỉ có mình đôi phương của bọn họ, chỉ đứng xa xa, nhìn cảnh tượng đẹp đến lóa mắt kia trong công viên với vẻ kinh ngạc và ngưỡng mộ, giây phút ấy, dường như họ lại được trở về với môi trường đầu của mình...

Nụ hôn này, không biết đã kéo dài bao lâu...

Khi nhìn thấy bệnh nhân dừng chân ở cửa công viên, Hoàng Ngân bỗng dưng đỏ mặt, còn Cao Dương Thành thì vẫn thong dong và nho nhã.

"Bác sĩ Cao."

Có bác gái bị bệnh mà anh quen cười chào hỏi Cao Dương Thành, "Ái chà, vì vậy chính là vợ chưa cưới của cậu à? Chắc chắn, thực sự là trai tài gái sắc, kim đồng ngọc nữ mà!!"

"Đúng vậy, đúng vậy! Xứng đôi quá đi, thật khiến người ta ước ao!"

Bệnh nhân khác cũng tỏ vẻ hâm mộ vây quanh bọn họ.

Mặt Hoàng Ngân đã sạm đỏ lúm, nghe các bệnh nhân khen ngợi nhiệt tình, trong lòng cô lại như đánh đổ một bình ngũ vị hương, chua ngọt đắng cay, mùi vị nào cũng có.

"Cảm ơn."

Cao Dương Thành nho nhã nói lời cảm ơn, khóe miệng luôn giữ một ý cười vừa phải.

Hoàng Ngân quay đầu nhìn anh, hơi kinh ngạc vì anh không phủ nhận.

Có điều, xưa nay anh đều như vậy, cô nên quen rồi mới phải.

Mà giây phút đó, Cao Dương Thành cũng đang ngưng mắt nhìn cô, cảm giác nóng rực trong ánh mắt tựa như còn chưa kịp rút đi, hòa vào đáy mắt của Hoàng Ngân, khiến cô chột ngơ ngẩn.

"Bác sĩ Cao, nếu chuyện vui của hai người sắp tới, thì đừng quên phát quà cưới cho đám người bạn tôi nhé, lấy một ít không khí vui mừng!"

"Đương nhiên."

Ý cười nơi khóe miệng của Cao Dương Thành, càng thêm sâu.

Sau đó, đẩy Hoàng Ngân trở về phòng bệnh.

Dọc theo đường đi, hai người đều im lặng không nói gì, trên hành lang yên tĩnh, dường như cả tiếng tim đập khác thường cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Cuối cùng Cao Dương Thành vẫn mở miệng trước, "Vì sao lúc đó phải lấy tay bảo vệ bụng?"

Bỗng nhiên anh bất thành linh hỏi một câu.

Tim Hoàng Ngân đập mạnh.

Tay phải theo bản năng trượt xuống, xoa bụng mình, khẽ cắn răng.

"Tình nguyện bị đá đến gãy tay, cũng muốn bảo vệ bụng mình. Mà bọn họ, không đánh bắt cứ chỗ nào, lại cứ nhắm đúng bụng của cô để đá, vì sao?"

Anh tựa như nghi hoặc mà hỏi Hoàng Ngân, nhưng trong lời nói lại hoàn toàn là vẻ chắc chắn.

Rõ ràng anh đã đoán được kết quả!

Hoàng Ngân cắn môi, không trả lời.

"Đồ Hoàng Ngân, có phải lúc đó cô tưởng là mình mang thai không?"

Cao Dương Thành lại truy hỏi một câu.

Anh rõ ràng nhìn thấy, Hoàng Ngân ngồi trên xe lăn, lưng hơi cứng lại.

Rất lâu...

Anh thấy cô hít vào một hơi, gật đầu, "Phải, lúc đó tôi sợ mình mang thai, nên mới lấy tay che lên bụng, nhưng, kết quả là... Không có, tôi căn bản không mang thai."

Đôi mắt sâu thẳm của Cao Dương Thành tối sầm lại.

"Có ai biết cô có thể đã mang thai?"

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Cảnh cáo cuối cùng

Hoàng Ngân nhu mỳ, lức đầu, "Tôi bây giờ tôi vẫn chưa nói với bất cứ ai, chuyện mà chính tôi còn chưa xác định được, sao có thể nói với người khác chứ? Ý của anh là, anh nghi ngờ chuyện ngày hôm qua căn bản là do người khác đã có ù mưu từ trước?"

"Chưa chắc." Cao Dương Thành nói với giọng hơi lạnh lẽo, "Nhưng chuyện trùng hợp đến mức quá không bình thường."

Hoàng Ngân vừa nghĩ tới lúc bọn họ chỉ nhắm đúng vào bụng cô, cũng thoáng đồng ý với cách nhìn của Cao Dương Thành, nghiêng đầu, nghiêm túc suy nghĩ một lát, lại bỗng chốc, ánh mắt chợt lóe lên, quay đầu nhìn Cao Dương Thành đằng sau.

"Nếu tôi nói Khuất Mỹ Hoa có thể đã biết, anh có cảm thấy tôi đang chọc ngoáy quan hệ giữa hai người không?"

Cao Dương Thành nhường mỳ, nhích mép một cái, nói về tự phụ, "Không loại trừ khả năng này."

"..."

Hoàng Ngân bĩu môi, "Vậy thì thôi! Có thể chỉ là tôi cả nghĩ quá thôi."

Xe lẩn dừng lại bên giường, Hoàng Ngân gắng gượng muốn đứng lên khỏi ghế, cơ thể mình khảnh còn chưa kịp đứng lên, đã được một đôi tay mạnh mẽ ôm ngang, cả người theo đà ngã vào một cái ôm ấm áp, "Nói đi."

Anh thận trọng đặt Hoàng Ngân lên giường.

Hoàng Ngân túm cổ áo của chiếc áo gió của anh, đôi mắt sáng long lanh còn hơi do dự mà nhìn anh, "Tôi nói, anh sẽ không thực sự cho rằng tôi là kẻ ác khiến hai người xích mích chứ?"

Cao Dương Thành ngồi xuống bên mép giường của Hoàng Ngân, tách hai tay ra, lần lượt chống hai bên người cô, hơi nghiêng mình xuống, để sát vào cô rồi lạnh lùng nói, "Sự tồn tại của cô, vốn đã là vật cản lớn nhất khiến tôi và cô ấy xích mích rồi!"

Lòng Hoàng Ngân thất lại.

Ngực, run rẩy đau đớn một hồi.

"Xin lỗi, xin lỗi..."

Cô không ngừng xin lỗi, thái độ chân thành, thành khẩn.

Đáy mắt, thấp thoáng ánh nước.

Ngoại trừ xin lỗi, Hoàng Ngân thực sự không biết mình còn có thể làm gì, có thể làm thế nào?

Trong tình yêu tràn ngập khói súng này, đến cả việc cô gây gổ cũng giống như một thứ yêu cầu xa xỉ.

"Thu lại lời 'xin lỗi' của cô đi!!"

Cao Dương Thành thấy hơi tức giận.

Hoàng Ngân cụp mắt lại, ngoan ngoãn ngậm miệng.

"Nói đi! Vì sao cô đoán Khuất Mỹ Hoa sẽ biết." Cao Dương Thành lấy tay ngoắc cằm cô lên.

Hoàng Ngân cũng không giấu giếm nữa, bèn kể lại chuyện hôm đó vô tình gặp được Khuất Mỹ Hoa ở quầy lấy thuốc.

"Vì sao vô duyên vô cớ cô lại muốn đi mua que thử thai?" Cao Dương Thành lạnh mặt, áp sát Hoàng Ngân thêm một chút, bàn tay to cứng rắn nắm lấy cằm cô, đôi mắt sâu thẳm nhìn thẳng vào mắt cô, chỉ nghe thấy anh dùng giọng nói trầm thấp nói một câu cực kỳ ngang ngược, "Đồ Hoàng Ngân, nếu cô thực sự mang thai, mặc kệ cô yêu cũng được, không yêu cũng được, Cao Dương Thành tôi đều sẽ bắt kẻ tát cả mọi giá mà cưới cô!"

Tiếng nói kết thúc, Hoàng Ngân nhất thời chỉ cảm thấy đầu óc ong ong, đến mấy giây liền đều trong trạng thái treo máy, trong đầu hoàn toàn trống rỗng..

Nhìn khuôn mặt tuấn tú kia, bỗng nhiên, trong mắt mờ sương.

"Vì thế... Nếu không muốn trở thành người của nhà họ Cao chúng tôi, tốt nhất cô đừng mang thai con của Cao Dương Thành tôi!!"

Đây là lời cảnh cáo cuối cùng anh dành cho cô!

Cao Dương Thành gọi điện thoại cho cục trưởng Lâm.

"Chú Lâm, thả hai tên cướp ra trước đã."

"Thả?"

Cục trưởng Lâm trong điện thoại thấy khó hiểu, "Khó khăn lắm mới bắt được, bây giờ còn chưa tra ra manh mối đã thả rồi, có..."

"Chú Lâm, cháu muốn thả đây câu dài bắt con cá lớn. Sau khi thả bọn họ, chú cho mấy người giám sát hai người bọn họ 24/24, nếu cháu không đoán sai, vừa ra khỏi nhà giam, bọn họ sẽ tìm người mua phía sau để đòi tiền! Một người trong đó đã mù cả mắt rồi, xem chừng sẽ âm ỉ lên đây." Cao Dương Thành lạnh lùng hừ một tiếng.

Cục trưởng Lâm mới chợt hiểu ra, "Dương Thành, vẫn là cháu có cách, nhưng sao cháu lại xác định người ta có người mua chuộc như vậy chứ?"

"Không xác định, cảm giác thôi ạ."

Tất cả cũng chỉ là suy đoán của anh mà thôi, nhưng cho dù chỉ là suy đoán, anh cũng không muốn buông tha bất cứ khả năng nào.

Cao Dương Thành thu mắt lại.

Đứng trước cửa sổ sắt đất, nhìn một mảnh tuyết tiêu điều ngoài cửa sổ, đôi mắt đen nhánh càng lúc càng rét lạnh.

Khuất Mỹ Hoa...

Hy vọng kết quả không phải cô mới tốt!

Buổi sáng ngày thứ ba, Trần Lan chuẩn bị được đưa vào phòng phẫu thuật.

Trong phòng bệnh, Hoàng Ngân gấp đến độ đứng ngồi không yên, nằm cũng không được, ngồi cũng không xong, cả người phập phồng lo lắng, làm sao cũng không yên tĩnh được.

Đột nhiên, Cao Dương Thành từ bên ngoài đi vào, thấy Hoàng Ngân không chịu ngồi yên mà cứ đi đi lại lại trong phòng bệnh, anh nhủ chắt mảy lại, "Ai cho cô xuống giường đi lại?"

"Cao Dương Thành!"

Hoàng Ngân vừa thấy anh xuất hiện, tựa như nhìn thấy cứu tinh, xông tới chỗ anh.

Cao Dương Thành khẽ cúi người ôm ngang cô lên, ôm cô đi tới trước giường. "Cô không muốn sống nữa?"

Rõ ràng là giọng trách cứ, lại cứ nghe ra cảm giác thân thiết.

Anh đặt Hoàng Ngân nằm lên giường, nhưng Hoàng Ngân làm thế nào cũng không chịu ngủ đi, bàn tay nhỏ bé nắm lấy áo blouse trắng của anh, ra vẻ đáng thương mà nhìn anh, "Mẹ tôi sắp phải phẫu thuật rồi."

"Ừ."

Cao Dương Thành trầm ngâm một tiếng, ra lệnh cho cô, "Nằm xuống."

"Tôi không muốn ngủ nữa, tôi muốn ở bên mẹ tôi, hơn nữa bây giờ sức khỏe của tôi đã tốt hơn nhiều, bụng cũng không đau nữa, chỉ có tay vẫn hơi bất tiện thôi." Hoàng Ngân nhìn anh với vẻ khẩn cầu.

"Cô không thể để mẹ cô nhìn thấy cái bộ dạng như quý này của cô được!"

Cao Dương Thành thành thật nói, ấn lên chóp mũi cô, rồi trầm giọng nói tiếp, "Giãy một tay, còn cả mặt mũi cũng sưng như heo rồi! Ai làm mẹ mà không lo lắng chứ? Nếu cô không muốn làm ảnh hưởng đến chất lượng cuộc phẫu thuật của mẹ cô, hãy ngoan ngoãn ở yên đây chờ đi."

"Cũng đúng..."

Hoàng Ngân rũ mắt xuống với vẻ cô đơn, miệng thì lại nhai tự trách, "Lúc nào không xảy ra chuyện, lại cứ xảy ra chuyện đúng vào giờ phút quan trọng này!"

Hoàng Ngân nói, đôi mắt liền mờ sương, "Tôi rất lo không có tôi, người khác sẽ không chăm sóc tốt cho mẹ tôi, tôi sợ không có tôi, bà ấy sẽ không có can đảm, làm sao bây giờ? Tôi rất lo lắng cho bà ấy..."

Hoàng Ngân đã đỏ cả vành mắt.

Đôi mắt sâu thẳm của Cao Dương Thành tối lại, nắm lấy bàn tay nhỏ bé đang nhéo áo mình, "Cô xác định sức khỏe của cô đã tốt hơn nhiều rồi sao?"

"Ừ, ừ!"

Hoàng Ngân gạt đầu như giả vờ.

"Bụng không đau nữa?"

Anh nhủ mảy, hỏi cô.

"Đỡ hơn rất nhiều rồi."

"Để tôi xem nào." Anh khẽ nghiêng.

"Hà?"

Hoàng Ngân quần bách, nhưng căn bản không chờ cô trả lời, Cao Dương Thành đã vén bộ đồ bệnh nhân của cô lên.

"Anh làm gì vậy?"

Hoàng Ngân xấu hổ muốn túm lại quần áo của mình, lại bị anh dùng một tay ngăn cản, "Nếu quả thực muốn ở bên mẹ cô, thì để tôi kiểm tra sức khỏe cho cô trước đã."

Hoàng Ngân nghe thấy câu này, thì tự giác buông tay ra, ngượng ngùng rồi tầm mắt đi.

Cô có thể cảm nhận được có một bàn tay nhẹ nhàng chạm vào cái bụng bằng phẳng của cô...

Cái tay kia tựa như có phép, những nơi nó chạm vào, không khỏi dấy lên một ngọn lửa nóng, khiến Hoàng Ngân khó nóng khó nhin cả người.

Cơ thể yếu đuối nhạy cảm của cô, không kìm được mà run lên một cái, cũng cảm nhận được bàn tay to nóng rực kia, lại trượt theo bụng của cô, chạy thẳng xuống quần con của cô mà mò mẫm vào.

Ngón tay nhẹ nhàng miết lên da thịt mềm mại của cô, chạm vào khu rừng bí mật, làm cho toàn thân Hoàng Ngân cảm thấy căng thẳng..

Cô đưa tay, túm lấy bàn tay không chịu yên phận của anh, cố mở đôi mắt mờ sương, ảm ức nhìn người đàn ông trước mặt đang muốn làm chuyện xấu với mình, "Anh... làm gì vậy?"

Thân hình cường tráng của Cao Dương Thành không tự chủ áp sát vào Hoàng Ngân, bàn tay to càng thêm ngang ngược trượt thẳng vào...

Vừa rồi quả thực anh chỉ định kiểm tra cơ thể cô một cách đơn thuần, nhưng rất nhiều chuyện lại hoàn toàn mất khống chế, ví dụ như... trêu chọc cô!

"Ưm--"

Cảm nhận được tay anh chạm đến từng dải da thịt mềm mại trên người mình, Hoàng Ngân không nhịn được khẽ kêu ra tiếng, bàn tay nhỏ bé tóm lấy tay anh, lại không sử dụng được chút sức nào, "Cao Dương Thành..."

Cô khẽ gọi tên của anh, trong mắt đầy vẻ xin tha.

Trong đôi mắt đen nhánh của Cao Dương Thành, lướt qua một trận dề mê đó rực, ánh mắt cực nóng, khàn giọng lầm bầm bên tai cô, "Cơ thể của cô không khỏe, tôi sẽ không động vào cô đâu!"

"Vậy anh..."

Hoàng Ngân trừng mắt với anh.

Sắc mặt ửng hồng, cảm giác hơi xấu hổ và giận dữ, cũng cảm nhận được ngón tay của anh vẫn đang di chuyển quanh nụ hoa của mình.

"Nhưng cơ thể của cô, nên ôn lại cảm giác có tôi rồi!"

"Anh... Ừm ừm--"

Hoàng Ngân còn chưa nói dứt lời, cánh môi mỏng của Cao Dương Thành đã phủ kín thật chặt lấy bờ môi cô.

Mà ngón tay của anh, càng thêm tùy ý di chuyển qua lại trên cơ thể cô, trêu chọc mỗi một dây thần kinh nhạy cảm của Hoàng Ngân.

"Á--"

Hoàng Ngân vừa xấu hổ vừa tức giận.

Người đàn ông này sao có thể nói những chuyện dạo đầu này đương nhiên như thế.

Hơn nữa, không làm được, còn cứ đòi ở đây trêu chọc cô, rõ ràng đây chẳng phải càng khiến cô khó chịu hơn sao?

Hoàng Ngân dùng tay phải dấm vào lồng ngực của anh, chống lại động tác vô lại của anh, lại bỗng chợt cảm thấy dưới người mát lạnh, bộ đồ bệnh nhân của cô đã bị Cao Dương Thành kéo thẳng xuống hai đầu gối.

Hoàng Ngân khẽ hô lên, xấu hổ nhắc nhở anh, "Đừng như vậy, giờ còn ở bệnh viện mà!"

"Ồ yên đấy đi."

Cửa đã bị anh khóa lại lâu rồi.

Hoàng Ngân sao có thể nghe theo, móng bị bàn tay anh xoa nắn, "Cuộc phẫu thuật của mẹ tôi đã sắp bắt đầu rồi."

"Còn hai tiếng nữa."

Giọng nói khàn khàn, nghiêm túc trả lời cô.

Trong hai tiếng, có thể làm rất nhiều chuyện, ví dụ như...

Trêu cô!

Ngón tay thon dài của Cao Dương Thành không hề báo trước mà chen thẳng vào nua hoa căng chặt của Hoàng Ngân, khiến Hoàng Ngân không kim được khẽ kêu lên đầy yêu kiều...

Bàn tay nắm lấy cổ áo blouse màu trắng của anh càng ngày càng chặt.

Gò má ửng hồng, đôi mắt mê ly, còn đôi chân càng bị anh chọc cho càng thêm mở rộng..

Một bác sĩ mặc blouse trắng, một bệnh nhân mặc bộ đồ bệnh nhân màu xanh, cảnh tượng này, ít nhiều cũng thấy thiếu hài hòa.

"Nói cho tôi biết, có thích cảm giác này không?"

Tay anh, đâm vào nút ra lúc sâu lúc cạn ở nơi kín đáo của Hoàng Ngân.

Nhịp điệu lúc nhanh lúc chậm này, khiến Hoàng Ngân căn bản không thể chịu đựng nổi, cô xấu hổ cắn môi, rồi mất đi, căn bản không dám nhìn anh.

Nhưng Cao Dương Thành sao có thể dễ dàng để cô thoát đi, bàn tay to ngang ngực nắm lấy cảm của cô, bắt cô đón nhận đôi mắt lửa nóng của mình, "Nói cho tôi biết, có thích không!"

"Úm--"

Hoàng Ngân dùng một tiếng ngậm thoa lẫn, yêu kiều trả lời câu hỏi của anh.

Tay phải kiểu điểm vô lực đặt trên cổ anh, đôi mắt ướt át đã sớm móng lung mờ sương, nhìn anh với vẻ tội nghiệp, "Chậm... Chậm một chút..."

Quá nhanh!

Cô căn bản không thừa nhận nổi!

Cao Dương Thành thích dáng vẻ như vậy của cô, mềm mại vô lực như chú mèo nhỏ lười biếng nghe lời, nếu bình thường cô cũng có thể nghe lời mà vui vào ngực anh như lúc nào thì tốt biết mấy!

Anh nâng cằm cô lên, hơi cúi người, một lần nữa chụp lên môi đỏ mọng cô khẽ hé mở, cứng rắn hút vào từng chút hơi thở thuộc về cô...

Mà ngón tay trêu chọc cô của anh, càng đẩy nhanh tốc độ...

"um um um --"

Bốn cánh môi giao nhau, có thể nghe rõ tiếng ngâm mơ hồ của Hoàng Ngân, mà cánh móng hồng phấn của cô càng không kim được mà dao động lên xuống theo nhịp điệu của Cao Dương Thành.

Cao Dương Thành thỏa mãn với phản ứng của cô, nhếch miệng, cười xấu xa, "Bên dưới cô ướt cả rồi..."

Hoàng Ngân đỏ mặt, gờ chân muốn đạp anh.

Loại chuyện như vậy, căn bản không cần anh phải nhắc có được không?!

Nhưng thoáng chốc, ngón tay của Cao Dương Thành, lại rút ra khỏi cánh hoa của Hoàng Ngân, cảm giác trống rỗng đột nhiên ập tới khiến Hoàng Ngân không nhận được thấy hơi mát mát.

Giữa hai chân chợt trống rỗng, khiến cô nhất thời hơi khó thích ứng.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 106: Điện thoại của cậu bé

Cô lại không biết sự cô đơn trong lòng đã hiển hiện rõ trong ánh mắt, để Cao Dương Thành thấy được điều đó.

Anh cúi đầu cười rộ lên, ngón tay vô tình lại như cố ý lần theo vết nước của cô, không ngừng xoa nắn cửa mình của cô...

"Anh cười cái gì?"

Hoàng Ngân đỏ mặt, xấu hổ hỏi anh.

Đối mặt với sự trêu ghẹo của anh, cô cắn chặt răng, không muốn để bản thân kêu thành tiếng.

"Cười cô vẫn chưa thỏa mãn!"

"Tôi không có!"

Hoàng Ngân ngụy biện.

Cô bỗng cảm thấy bụng dưới mát lạnh..

Bàn tay của anh tìm tới, dễ dàng coi quần lót trắng của cô, treo lơ lửng giữa chân cô đầy gợi cảm, đầy cảm dỗ...

Đôi mắt của Cao Dương Thành hoàn toàn đắm chìm vào nó.

Ngay lập tức, anh hơi cúi người, cái lưỡi ấm nóng nhanh nhẹn ngậm lấy nhụy hoa ẩm ướt của Hoàng Ngân..

"A..."

Hoàng Ngân không kiềm chế nổi là lên, cơ thể mỏng manh nhạy cảm không ngừng run rẩy, tay phải theo bản năng níu chặt tấm trải giường, càng ngày càng chặt theo động tác liếm mát của anh..

“Dương Thành...”

Hoàng Ngân e lệ gọi anh: “Cao Dương Thành...”

Đầu lưỡi ẩm của anh như ngọn lửa, những nơi được chạm đến đều bốc lên sức nóng nhạy cảm như thiếu đốt khiến cơ thể Hoàng Ngân run rẩy kịch liệt, toàn thân nhanh chóng đỏ ửng lên.

Khi thì anh liếm láp, khi thì anh ngậm mát, thậm chí còn mạnh mẽ dùng đầu lưỡi ấn sâu vào cửa mình nhạy cảm của Hoàng Ngân khiến cơ thể cô co rút vì phấn khích.

Cô như một đồng bunn nhào vậy, bất lực nằm trên giường, bàn tay nhỏ bé nắm lấy chân, thờ hồn hèn.

Trên lông mi như cánh bướm của cô phủ nhẹ một lớp sương mờ, cô thực sự nghỉ ngơi anh sắp chơi cô đến mức bất tỉnh, nhưng người đàn ông trên người cô rõ ràng không định buông tha cô dễ dàng như vậy.

Khi Hoàng Ngân vẫn đang thờ dốt, phút chốc cảm thấy thân dưới căng lên..

“Ừm ừm...”

Ngón tay của anh lại tấn công cô một lần nữa!

Hơn nữa, lần này còn là hai ngón!

“A...”

Hoàng Ngân thờ gấp liên tục thét chói tai, vừa phải chịu đựng việc anh ngậm mát, vừa phải kháng cự sự trêu đùa của anh, Hoàng Ngân cảm giác mình thực sự sắp phát điên rồi!

Vì sao bốn năm trước cô lại không cảm thấy người đàn ông này có kỹ năng tốt như vậy!

Kỹ thuật miệng tốt, mà ngón tay càng giống “ngón tay vàng” trong truyền thuyết! Chết mất thôi!

“Việc này... có gì khác... với việc anh muốn tôi?”

Khóe mắt Hoàng Ngân ươn ướt, bầu môi chống đối hành động “ác liệt” của anh với cô.

Cao Dương Thành ngẩng đầu lên, nguy hiểm tới gần Hoàng Ngân: “Vậy cô cảm thấy hai ngón tay cho vào giống cảm giác cơ thể tôi cho vào người cô?”

Khoảnh khắc đó, Hoàng Ngân nhìn thấy rõ trong mắt anh hơi thở như hổ báo.

Hoàng Ngân biết, nếu như lúc này cô nói “Đừng”, cô chắc chắn sẽ bị con cầm thú này xé tan thành từng mảnh!

Mà ở thân dưới, sự rút ra đẩy vào điên cuồng càng khiến đôi mắt cô mơ màng, khiến cô cảm thấy cơ thể mềm mại của cô lại.. ngày càng trống rỗng, chỉ muốn nhiều hơn, nhiều hơn nữa...

“Hử?”

Cao Dương Thành nâng cằm cô lên, ánh mắt nhìn vào đôi mắt say đắm của cô, cảm giác được trong đôi mắt cô có sự ham muốn không thể hòa tan, anh hài lòng nhếch môi: “Trả lời tôi.”

“Không giống...”

Hoàng Ngân chợt lắc đầu.

Cả người đắm chìm trong hồ nước sâu thẳm của anh, tất cả suy nghĩ dường như đều bị anh thu hút, trong lúc nhất thời đầu óc rơi vào trạng thái cứng đờ, chỉ có thể dựa vào cảm giác của cơ thể để trả lời.

“Có gì khác?”

Anh không chừa đường lui mê hoặc Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân chớp chớp mắt, hơi nước làm mờ đôi mắt cô, cô trả câu hỏi của anh một cách vụng về: “Anh cho vào thì thoải mái hơn một chút...”

Lời cô nói đều là thật.

Cao Dương Thành cong khóe miệng, độ cong càng sâu hơn.

Sự phấn khích hiển hiện rõ ràng trong mắt anh..

Anh cực kỳ hài lòng với câu trả lời của Hoàng Ngân!

Cánh môi kẻ sát tai cô, chiếc lưỡi chiếm lấy cái tai nhạy cảm của cô, chỉ nghe thấy giọng nói của anh đang níu non trong tai của Hoàng Ngân vang lên: “Cho dù chỉ là ngón tay, tôi cũng sẽ khiến cô... muốn dừng cũng không được!”

Anh xấu xa nói xong, ngón tay dài gây sự đó đã bắt đầu di chuyển rút ra đẩy vào trong cơ thể Hoàng Ngân một cách điên cuồng..

“Ừm ừm...”

Cơ thể Hoàng Ngân căng cứng, càng ngày càng nhiều chất lỏng chảy ra từ cơ thể cô...

Cùng với nhịp điệu của anh, cơ thể mềm mại của Hoàng Ngân càng run rẩy dữ dội..

“A...”

Hoàng Ngân phấn khích thét chói tai, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nắm ngón tay bám chặt vai của Cao Dương Thành, lực mạnh đến mức như sắp lún vào da thịt anh..

Khoái cảm này rất... rất kích thích!

Hoàng Ngân gần như sắp không chịu nổi!

Từng giọt nước mắt nóng hổi trong suốt không ngừng trào ra từ khóe mắt của cô...

Phút chốc, hành động nặng nề của anh khiến nó nhanh chóng bắn vọt ra..

Cùng với tiếng thét cao vút hoàn toàn không khống chế được của Hoàng Ngân, một dòng nước nóng trào ra dưới thân thấm ướt cả chân cô...

Khiến cả bàn tay anh đều ẩm ướt.

Hoàng Ngân xấu hổ hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống.

Giọt nước mắt xấu hổ và giận dữ lăn xuống, cô rúc vào vai anh, há miệng cắn vai Cao Dương Thành một cách hung bạo như để trả thù vậy.

Đều do anh, anh cố ý khiến cô mất mặt!

A...

Thực sự mắc cỡ muốn chết!

Nếu như là hai người thì còn đỡ, nhưng anh lại mặc quần áo gọn gàng, mà cô lại..

Dáng vẻ này thực sự khiến cô xấu hổ đến mức không dám gặp ai!

Hoàng Ngân cứ trốn trong lòng anh khóc thút thít.

Cao Dương Thành ôm chặt cô trong lòng, cảm thấy trên đỉnh đầu của cô, cười thờ dài bất đắc dĩ: “Đã khiến cô thỏa mãn, cô lại khóc như vậy, người như tôi càng nên khóc mới đúng!”

Anh vừa nói vừa nắm lấy tay phải của Hoàng Ngân trực tiếp thăm dò bụng dưới của anh.

Cho dù cách lóp vải rất dày, Hoàng Ngân cũng có thể cảm giác vật to lớn của anh đang căng cứng một cách rõ ràng...

Thật sự rất lớn!

Chỉ vuốt ve thôi mà Hoàng Ngân có thể tưởng tượng dáng vẻ to lớn đang ngẩng cao của nó...

Khuôn mặt nhỏ nhắn càng đỏ bừng trong chớp mắt!

Cô xấu hổ vội thu tay về, Cao Dương Thành lại nhìn cô chăm chăm một cách đáng thương: “Thực sự muốn để tôi bức bối đến chết sao?”

“...”

Hoàng Ngân cảm thấy khuôn mặt cô sắp bùng cháy.

Cô mím môi: “Anh tự làm đi!”

“Nhấn tâm!”

Cao Dương Thành nghiêng người nằm bên cạnh Hoàng Ngân, nhẹ nhàng véo cằm của cô, kháng nghị cô.

Mà cánh tay còn lại đã sớm bắt lấy tay phải của cô thò vào trong chiếc quần con nòng bông.

Hoàng Ngân muốn rút tay về, lại bị anh ngang ngược giữ lấy cổ tay: “Thử xem...”

“Tôi... Tôi không làm được.”

Hoàng Ngân muốn lùi bước.

“Trước lạ sau quen, thử thêm vài lần là được.”

Anh bí hiểm nói, dụ dỗ cô.

Thấy cô có vẻ không tự nguyện lắm, Cao Dương Thành có chút thất vọng, bèn buông tay cô ra: “Bỏ đi, đùa cô thôi.”

Anh nói rồi định đứng dậy đi, bỗng dưng Hoàng Ngân nghiêng người ấn anh xuống.

Đôi mắt đen nhánh của Cao Dương Thành hơi lay động, khóe miệng cong lên: “Hử?”

Hoàng Ngân như lấy hết dũng khí cắn răng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng: “Tôi cố gắng thử xem...”

“Thật ư?”

Giọng nói của Cao Dương Thành khàn khàn, anh có chút không dám tin nhìn Hoàng Ngân.

Bàn tay to nhẹ nhàng vuốt ve lọn tóc dài phủ xuống của cô, xoa xoa đầu cô, khích lệ cô: “Đừng căng thẳng, đây chẳng qua là những trò ve vãn bình thường trên giường mà thôi.”

Đôi mắt của Hoàng Ngân long lanh, gạt đầu, lấy dũng khí chìa tay nắm lấy vật đang ngẩng cao của anh: “Tôi... sẽ... cố gắng.”

Cao Dương Thành ôm lấy đầu của Hoàng Ngân, đặt một nụ hôn nồng nhiệt trên môi cô.

Sự cố gắng của cô khiến anh dâng trào cảm xúc.

Chỉ ít, cô không chống cự!

Sau khi cảm thấy Hoàng Ngân nắm vật to lớn của mình, Cao Dương Thành không nhịn được thở nhẹ ra, sau đó tùy ý để cô phát huy trên người mình, thỉnh thoảng anh chỉ điều tiết nhịp điệu thay cô.

“Nhanh lên một chút, Hoàng Ngân...”

“Nhanh hơn chút nữa, nhanh hơn chút nữa, a...”

“Rất tốt, cực cùng, cô làm rất tốt!”

Cao Dương Thành phấn khích thở gấp, lại ôm đầu Hoàng Ngân liên tục hôn thật sâu.

Hoàng Ngân nhận được sự khích lệ của anh, động tác giữa các ngón tay nhanh chóng tăng tốc...

Khi thì cô trêu đùa, khi thì cô ngấm ngấm...

Dồn dập khiến bác sĩ Cao trên giường liên tục thở hổn hển.

Gần mười phút sau...

“Hử...”

Cùng với tiếng gầm cao vút của Cao Dương Thành vang lên...

Dịch lỏng trắng như sữa bò chảy đầy tay Hoàng Ngân, nóng hổi khiến cô lập tức đỏ mặt.

Tay của mình đã khiến anh... bắn rồi!

Cô ngượng ngùng không dám giương mắt nhìn anh, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Cao Dương Thành lại kích động ngâm chặt môi cô, khen ngợi cô: “Làm rất tốt! Có tiến bộ.”

...

Cuối cùng, kết quả chẩn đoán của Cao Dương Thành cho Hoàng Ngân là cô quả thực có thể xuống giường đi lại.

Hoàng Ngân ngồi bên mép giường, đôi mắt đang chớp vẫn lộ vẻ xấu hổ, hỏi Cao Dương Thành: “Bây giờ tôi đã có thể đi thăm mẹ của tôi chưa?”

Cao Dương Thành lắc đầu: “Cô cứ ngoan ngoãn ở trong phòng bệnh trước.”

“Anh gạt tôi ư?”

Hoàng Ngân oán trách nhìn anh chăm chăm.

Cao Dương Thành đặt hai tay trong túi, cao ngạo nhìn xuống người cô, mày kiếm hơi nhủ lại: “Tôi gạt cô lúc nào?”

“Vậy tại sao anh không cho tôi đi thăm mẹ, không phải anh nói đã kiểm tra cơ thể tôi, không sao là được rồi ư?” Hoàng Ngân cắn môi.

“Nửa tiếng trước khi phẫu thuật, tôi sẽ tới gọi cô. Thế nên, trước lúc đó, tốt nhất cô hãy ngoan ngoãn nằm trên giường cho tôi.”

Hoàng Ngân nhảy nhót khi nghe câu nói này: “Được!”

Cô vui vẻ đáp lại một câu, kéo chăn ngoan ngoãn nằm xuống giường, thấy Cao Dương Thành định đi, lại vội vàng gọi anh một tiếng, nhắc nhở anh: “Anh đừng quên đến gọi tôi nha!”

“Ừ.”

Cao Dương Thành đáp lại rồi đi thẳng không hề quay đầu.

Anh đi rồi, Hoàng Ngân càng không ngủ được.

Cô vội lấy điện thoại di động ra gọi cho cục cung nhỏ ở bệnh viện K.

Đầu dây bên kia nhanh chóng kết nối.

“Hoàng Ngân!”

Thằng bé nhận được điện thoại của Hoàng Ngân, hớn hờ nhảy nhót

Cho dù Hoàng Ngân không thấy được cậu bé, cô vẫn có thể tưởng tượng ra được đôi mắt cười xán lạn của cậu bé hơi cong lên như vầng trăng lưỡi liềm đáng yêu lóe sáng, ngay thơ động lòng người.

“Gọi mẹ đi.” Hoàng Ngân mím môi, không hài lòng với cậu bé.

“Vâng, mẹ...” Thằng bé làm nũng với cô trong điện thoại.

Hoàng Ngân nhất thời cảm thấy cả trái tim như tan ra vì cậu bé, hận không thể bay đến bên cạnh cậu ngay lập tức.

“Cục cung, mẹ rất nhớ con! Nhớ con sắp diễn rồi! Còn con? Con có nhớ mẹ không?”

“Đương nhiên là có chứ!” Thằng bé trả lời cậu với chất giọng trẻ con: “Có điều, mẹ phải chăm sóc bà ngoại, mẹ yên tâm, mẹ không ở bên cạnh Dương Dương cũng có thể chăm sóc bản thân thật tốt, hơn nữa các chị y tá cũng đối xử cực kỳ cực kỳ tốt với Dương Dương!”

Thằng bé đang nói, đầu dây bên kia có một y tá nói với Dương Dương: “Cục cung, tới giờ uống thuốc rồi nè!”

“Vâng, cảm ơn ạ.” Thằng bé nhẹ nhàng đáp lại trong điện thoại, sau đó lại nói với Hoàng Ngân trong ống nghe: “Mẹ, Dương Dương phải uống thuốc rồi.”

“Ừ, Dương Dương thực sự rất ngoan...”

Khỏe mắt của Hoàng Ngân ươn ướt: “Cục cung, đợi bà ngoại phẫu thuật xong, ngày mai mẹ sẽ đi thăm con, được không?”

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 107: Vào phòng phẫu thuật

Tuy bác sĩ nói cơ thể của cô vẫn phải nghỉ ngơi một thời gian, nhưng cô đâu có thời gian nằm viện chứ! Hơn nữa bây giờ cơ thể cô đã gần như khỏe lại, chỉ là cánh tay còn bó thạch cao mà thôi, nhưng những thứ này cũng không đáng ngại.

“Được ạ!” Thằng bé rất vui vẻ trong điện thoại.

“Dương Dương ngoan ngoãn uống thuốc trước, đợi bà ngoại xuống bàn mổ, mẹ sẽ gọi lại cho con, được không?”

“Vâng!”

Cúp điện thoại, Hoàng Ngân tựa đầu vào chiếc gối mềm mại, phút chốc đã cảm thấy hơi buồn ngủ.

Rõ ràng vừa mới tỉnh không lâu, bây giờ lại có chút buồn ngủ, gần đây có vẻ cô thực sự rất dễ mệt mỏi, cũng không biết có phải do bị thương hay không.

Vì vậy cô bèn nhắm mắt lại nghỉ ngơi một chút, yên tâm đợi Cao Dương Thành tới gọi mình.

Quả nhiên, khoảng nửa tiếng trước khi Trần Lan vào phòng phẫu thuật, Cao Dương Thành đưa Hoàng Ngân ra khỏi phòng bệnh, nhưng không đi thẳng tới phòng bệnh của Trần Lan, mà đưa cô đến phòng phẫu thuật.

Cao Dương Thành bước vào phòng trung gian ngoài phòng phẫu thuật, vừa quay đầu lại đã phát hiện Hoàng Ngân vẫn mặc đồ bệnh nhân đứng ở cửa nhìn anh.

“Vào đây.”

Anh xoay người lại, vẫy tay với Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân kinh ngạc, chỉ vào mũi mình: “Tôi có thể vào sao?”

Cao Dương Thành không nói gì, chỉ nhìn cô.

Hoàng Ngân tò mò thò đầu nhìn vào trong, lại liếc mắt nhìn Cao Dương Thành trước mặt, lúc này mới bước vào một cách thận trọng, đi theo phía sau Cao Dương Thành vào trong.

“Ồ, anh không biết trong mắt người thường như chúng tôi, bác sĩ trong phòng phẫu thuật như các anh thần kỳ như thế nào đâu! Chắc chắn... Điều kiện thiết bị trong bệnh viện của các anh thực sự rất tốt, ngay cả phòng phẫu thuật cũng sang trọng như thế này.”

Hoàng Ngân như người quê mùa mới lên phố, tò mò nhìn bên trái một chút nhìn bên phải một chút, quan sát một lượt phòng phẫu thuật.

“Bác sĩ Cao.”

Vừa vào phòng trung gian, y tá trước bàn mổ vội đứng lên chào hỏi Cao Dương Thành chào hỏi, đưa bộ trang phục vô khuẩn cho anh, lại đưa một bộ cho Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân vội đón lấy: “Cảm ơn.”

Cô vẫn có chút không chắc chắn nhìn bọn họ: “Tôi thực sự có thể vào ư?”

Y tá kia mỉm cười: “Có thể, lãnh đạo cấp trên đã phê duyệt.”

Hoàng Ngân ngạc nhiên, nhìn Cao Dương Thành đang cầm trang phục vô khuẩn chuẩn bị vào trong, cô vội vàng đưa tay phải nắm lấy khuỷu tay của anh.

“Vi chuyện của tôi mà phải làm phiền anh đi tìm lãnh đạo, thật ngại quá!”

Sớm biết phiền phức như vậy, Hoàng Ngân đã không tùy hứng như thế.

“Đây chỉ là món quà tôi báo đáp cô.”

Hoàng Ngân đỏ mặt, thầm chú một câu: “Luu manh.”

“Vào trong thôi.”

Cao Dương Thành không để ý đến câu mắng của cô.

Hoàng Ngân vội vàng đuổi kịp theo sau.

“Rửa tay khử trùng trước.”

Cao Dương Thành đưa cô vào phòng khử trùng.

Trong phòng khử trùng có hai bồn rửa sạch sẽ lóng lánh, trước bồn rửa là một tấm kính thủy tinh lớn, trong tấm kính phản chiếu khuôn mặt nhỏ nhắn tò mò của Hoàng Ngân và khuôn mặt lạnh lùng nghiêm túc mà cực kỳ đẹp trai của Cao Dương Thành.

Lúc này, anh đang cúi đầu, nghiêm túc dùng dung dịch khử trùng chuyên dụng để rửa sạch hai tay của mình, thấy Hoàng Ngân không nhúc nhích, anh mới lên tiếng nhắc nhở cô: “Rửa tay.”

“À.”

Hoàng Ngân ngoan ngoãn đưa tay phải ra, đặt dưới vòi nước cảm ứng, tiếng nước “róc rách”, dòng nước sạch ấm áp chảy ra từ vòi.

“Cô có muốn tôi nặn giúp cô một ít dung dịch khử trùng không?”

Hoàng Ngân bắt lực nhìn anh bên cạnh.

Cao Dương Thành cũng không nói gì, chỉ cầm dung dịch khử trùng, nặn một ít vào lòng bàn tay của cô, nắm bàn tay nhỏ bé của cô xoa bóp chà chà như không có chuyện gì xảy ra.

Lực giữa những ngón tay của anh không mạnh, thậm chí có thể coi là dịu dàng.

Ngón tay mềm mại xoa bàn tay của cô, nhẹ nhàng như có như không ấn xuống kẽ hở ngón tay.

Hoàng Ngân thích cảm giác này, thậm chí mê mẩn động tác nhẹ nhàng xoa bóp trong lòng bàn tay, tựa như đang gãi ngực cô, khiến cô tê dại lo lắng một lúc lâu.

“Tay đã khử trùng dùng để lung tung, gio lên ngực, không thể đụng vào bất cứ thứ gì, biết chưa?”

Hoàn tất khử trùng cho Hoàng Ngân, Cao Dương Thành cẩn thận dặn dò cô tất cả những điều cần chú ý.

“Ừ.”

Hoàng Ngân ngoan ngoãn gật đầu.

Y tá đặc biệt Lâm đến giúp bọn họ mặc trang phục vô khuẩn.

“Tất cả bác sĩ đều đã đến chưa?” Cao Dương Thành hỏi Lâm

“Đã đến rồi, đều đang chờ trong phòng phẫu thuật.”

“Tốt, đi thôi.”

Lời nói cuối cùng này, Cao Dương Thành nhìn Hoàng Ngân nói.

...

Trước khi phẫu thuật...

Cao Dương Thành bọc bao tay đã khử trùng của anh vào màng nilon mỏng trước, sau đó xoa một lớp bột talc trong lòng bàn tay, xoa đều từng ngón tay, cả lòng bàn tay và mu bàn tay rồi mới mang bao tay cao su vô khuẩn vào.

Hoàng Ngân bình tĩnh, anh dị ứng với cao su nên phải có thêm một lớp bao tay nilon trước khi mang bao tay cao su vào.

Động tác của anh cực kỳ cẩn thận, lúc mang bao tay, ngón tay cầm phần lật gấp của miệng bao tay, không hề để ngón tay của mình tiếp xúc với phía ngoài của bao tay, sợ bao tay nhiễm vi khuẩn.

Sau đó lại dùng nước muối sinh lý rửa sạch bột talc ngoài bao tay.

Sau khi làm xong một loạt công việc, Hoàng Ngân thờ phào một hơi thay anh, nhin không được cảm thán một cách bội phục: “Mọi người làm bác sĩ thực sự không dễ dàng!”

“Đi thôi, vào trong.”

Cao Dương Thành đặt hai tay vào túi đặc chế, bước vào phòng phẫu thuật.

Hoàng Ngân vội vàng đuổi kịp.

Cao Dương Thành dùng chân đạp bàn đạp điều khiển dưới cửa phòng phẫu thuật, cửa tự động mở ra.

Hoàng Ngân lần đầu tiên vào phòng phẫu thuật, nhìn thấy cảnh tượng này, cô thực sự giống một đứa trẻ hiếu kỳ, cái gì cũng mới mẻ với cô, cảm xúc căng thẳng lúc này đã dịu đi nhiều.

“Ồ! Người tới là ai đây?”

Hoàng Ngân vừa mới đi vào đã nghe thấy Vũ Phong đang kinh ngạc gọi cô.

Anh ta nhìn Hoàng Ngân một cách mờ ám, lại liếc nhìn Cao Dương Thành đang đi về phía anh ta, dùng cánh tay huých vào anh, cười nói: “Lão nhị, cậu quá đáng lắm, làm phẫu thuật cậu cũng không quên yêu đương!”

Giương mặt của Hoàng Ngân bỗng đỏ bừng, vội vàng giải thích thay anh: “Là tôi đòi bác sĩ Cao đưa tôi vào, tôi muốn nhìn mẹ tôi một chút.”

Cao Dương Thành giương mắt nhìn Hoàng Ngân, không nói gì.

“Bây giờ đi ấy đang nằm ở phòng gây tê bên cạnh, cô yên tâm đi! Có lẽ nhị ở đây, di nhất định sẽ ổn thôi.” Vũ Phong khoác vai Hoàng Ngân, trấn an cô.

Hoàng Ngân đáp lại anh một nụ cười.

Cao Dương Thành nhìn chằm chằm Vũ Phong. Vũ Phong mới chợt hiểu ra, vội rút tay ra khỏi vai của Hoàng Ngân một cách không vui, buồn cười phản đối: “Lão nhị, cậu hẹp hòi quá đi, Hoàng Ngân cũng không phải kim cương vàng ròng, cậu cho rằng chạm vào sẽ mòn chấy?”

Cao Dương Thành nhếch mép cười nhạt, lại im lặng không lên tiếng.

Hoàng Ngân bật cười, ánh mắt nhìn thoáng qua Cao Dương Thành đối diện cách đó không xa, đúng lúc anh cũng đang nhìn cô.

Trong đôi mắt cấp bách ấy hình như có hơi nóng lại đáng cao, thiêu đốt cơ thể Hoàng Ngân, gần như khiến cô bị bỏng.

Hoàng Ngân bỗng nhiên nhớ lại tất cả những gì vừa xảy ra trong phòng bệnh, khuôn mặt cô nóng lên, trái tim chậm mất một nhịp, vội vàng dời ánh mắt đi, không dám nhìn anh nhiều hơn nữa.

Lại không biết Cao Dương Thành đã đến bên cạnh cô từ lúc nào, thân hình cao một mét tám mươi tám như một bức tường đá cao lớn chặn lại, bao phủ đè lên cô.

Hoàng Ngân giương mắt nhìn anh, cặp mí dày ngăn ngor chớp nhẹ, trái tim đập “thình thịch” không ngừng.

Chỉ nghe Cao Dương Thành đang nói với cô: “Lát nữa cô sẽ ngồi ngoài vòng tròn này để xem, trong vòng tròn là khu cấm, ngoại trừ nhân viên y tế ra thì bất cứ ai cũng không được đi vào. Hiểu không?”

Cao Dương Thành chỉ vào vòng tròn màu trắng trên chân bọn họ.

“Được.”

Hoàng Ngân ngoan ngoãn gật đầu: “Anh yên tâm, tôi sẽ không đi vào.”

“Ừ.” Cao Dương Thành trầm ngâm gật đầu, vừa chỉ vào màn hình hiển thị trước mặt cô cách đó không xa: “Lát nữa phẫu thuật cho dì Trần, màn hình này sẽ hiển thị cả quá trình phẫu thuật, cô có thể xem ở đây.”

“Được...”

“Nếu cảm thấy hình ảnh quá đậm máu thì đừng xem.”

Có vẻ anh vẫn có chút không yên lòng, lại dặn dò một câu.

“Được.”

Hoàng Ngân nở nụ cười nhẹ nhàng, cô thích sự quan tâm giả vờ lo lắng này của anh.

“Bác sĩ Cao, anh cũng đừng căng thẳng.”

Hoàng Ngân không thể cầm tay anh, chỉ có thể kéo khuỷu tay của anh coi như khích lệ, ngừng đầu nhìn anh: “Cố gắng lên!”

Cô nắm chặt tay, làm động tác tay cô lên với anh.

Nhưng không ngờ, Cao Dương Thành vừa cúi đầu in một nụ hôn nóng bỏng bên vành tai của Hoàng Ngân.

Nhất thời, cả khuôn mặt của Hoàng Ngân như ngọn lửa đang thiêu đốt, đỏ dần từ vành tai lan ra, mãi đến khi chiếm lĩnh hết mỗi một tấc da thịt trên khuôn mặt của cô.

“Đây mới là sự khích lệ thực tế.”

Cao Dương Thành nói như lẽ đương nhiên, sau đó không hề dừng lại mà xoay người vào trong vòng tròn, đi về phía bàn mổ.

Vũ Phong và tất cả bác sĩ trợ lý đều ở bên đó huýt sáo một cách mờ ám

“Ây đó, có vài người không xong rồi! Áp lực của ca phẫu thuật này lớn quá đi! Lão nhị, phòng vấn một chút, cảm giác phẫu thuật cho mẹ vợ của mình thế nào? Có căng thẳng hay không?”

Nghe Vũ Phong pha trò, Cao Dương Thành lạnh như băng liếc nhìn anh ta: “Tôi thực sự nên để cậu nằm trên bàn mổ, khâu cái miệng của cậu lại!”

“Tôi ủng hộ!” Hoàng Ngân đồng ý gật đầu.

Vũ Phong trêu đùa, khoa trương cùng cái khác thầy thuốc nói: “Nhìn đi, nhìn đi! Nguy rồi, phu xướng phụ tùy kia! Hai vợ chồng hợp lực tấn công tôi!”

Vũ Phong vừa nói xong, phút chốc, cửa phòng phẫu thuật được mở ra, hai y tá đẩy Trần Lan đang hôn mê vào.

“Mẹ...”

Hoàng Ngân thu ý cười, vội vàng tiến đến bên giường, nhìn mẹ đang nằm trên giường, cả trái tim cô như bị bóp chặt.

Tay phải nắm chặt bàn tay lạnh băng của mẹ, thủ truyền toàn bộ hơi ấm trong lòng bàn tay của cô cho bà: “Mẹ, lát nữa mẹ nhất định phải kiên nhẫn một chút! Mẹ yên tâm, bác sĩ Cao sẽ dốc sức giúp mẹ, vì thế mẹ nhất thiết đừng căng thẳng, cũng đừng áp lực, Hoàng Ngân luôn ở bên cạnh mẹ!”

Hoàng Ngân không biết mẹ đang hôn mê có nghe thấy những lời cô nói hay không, nhưng cô tin, mẹ nhất định có thể cảm nhận được sự khích lệ của cô

Từ trước đến nay mẹ luôn là người phụ nữ kiên cường! Mẹ nhất định có thể vượt qua chút đau đớn này!

“Nào, cô Đỗ, phiền cô tránh ra trước.”

Cô y tá ý bảo Hoàng Ngân tránh ra.

“Xin lỗi, xin lỗi...”

Hoàng Ngân vội vàng buông tay của mẹ, tự giác nghiêng người, không hề vướng chân vướng tay.

Trần Lan được bác sĩ và y tá đặt lên bàn mổ, sau đó một miếng vải ngăn cách Trần Lan, nhìn từ phía Hoàng Ngân cũng chỉ có thể nhìn thấy mẹ đang ngủ ở phía dưới vài bạt, mà trên đỉnh đầu của bà có một số máy móc.

Cao Dương Thành là bác sĩ phẫu thuật chính, vẻ mặt nghiêm túc đứng trước kính hiển vi.

Ngọn đèn trắng mạnh mẽ chiếu xuống trên đỉnh đầu của anh, ngũ quan anh tránh ánh sáng tranh tối trong ánh sáng khiến những đường nét tinh tế của anh càng tăng thêm độ đẹp trai và góc cạnh.

Quả nhiên, sự quyến rũ của người đàn ông nghiêm túc luôn không thể chống lại.

Anh mang khẩu trang, dường như cảm thấy Hoàng Ngân đang nhìn mình, anh khẽ ngẩng đầu lên trực tiếp đón lấy ánh mắt của Hoàng Ngân.

Ánh mắt của anh sâu như nước hồ, bình tĩnh chăm chú nhìn cô...

Khoảnh khắc đó, Hoàng Ngân như nhìn ra vài phần yên tâm trong ánh mắt của anh, tâm trạng căng thẳng nhanh chóng dịu bớt.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Kiểm tra bắt buộc

Cô mỉm cười đáp lại anh một nụ cười khích lệ, chỉ thấy anh cúi đầu, nghiêm túc tập trung vào cuộc phẫu thuật.

Vũ Phong là trợ thủ cho anh, đứng bên cạnh anh, Lâm phụ trách đưa dụng cụ phẫu thuật bên cạnh.

Hoàng Ngân nhìn chăm chăm màn hình hiển thị, trái tim căng thẳng đến mức tưởng như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực bất cứ lúc nào.

Cô chấp hai tay, nhắm mắt lại, thành kính làm một hình chữ thập trước ngực, một lòng cầu khẩn: “Thượng đế ơi, con xin người nhất định phải phù hộ cho mẹ của con được bình an...”

Trong phòng phẫu thuật lặng ngắt như tờ, chỉ có tiếng những dụng cụ đang hoạt động phát ra tiếng “leng keng” nhỏ nhỏ.

Mỗi người tựa như nín thở chờ đợi, thần kinh căng thẳng.

Trên khuôn mặt của Cao Dương Thành là sự nghiêm túc trước nay chưa từng có.

Không thể nghỉ ngơi, đây là một cuộc phẫu thuật rất khó khăn, mà người nằm trên bàn mổ càng không cho phép anh lơ là bất cứ giây phút nào.

Tất cả mọi người đều biết sự khó khăn và tầm quan trọng của cuộc phẫu thuật này, vì thế thần kinh của mỗi người đều cực kỳ căng thẳng, dường như thò mạnh cũng không dám, mồ hôi đã chảy ròng ròng trên trán Vũ Phong.

Hoàng Ngân nhìn chăm chăm màn hình hiển thị, đôi mắt không hề chớp, cứ nhìn từng dụng cụ di chuyển trong não của mẹ, điều khiến cô kinh ngạc là thực ra phẫu thuật cũng không đầm máu đáng sợ như người ngoài các cô tưởng tượng, ngược lại, sau khi xem gần, hiểu được mỗi bước, trong lòng lại được trấn an ít nhiều.

Chỉ là, khi nhìn những hình ảnh đỏ đỏ trắng trắng trên màn hình hiển thị, trong dạ dày Hoàng Ngân lại cuộn lên một cách khó hiểu, có cảm giác muốn nôn.

Cô bụm miệng, may quá, chỉ là tác động tâm lý mà thôi, chưa thực sự nôn ra.

Sau mấy tiếng..

Cuộc phẫu thuật cuối cùng cũng kết thúc.

“Tốt quá rồi!”

Vũ Phong vừa vỗ tay chúc mừng cùng tất cả các bác sĩ, vừa không nhịn được phấn khích hét lên: “Hoàng Ngân, cuộc phẫu thuật này của di đặc biệt thành công! Người đàn ông của cô quả là một thiên tài y học!”

Hoàng Ngân kích động đến mức suýt chút nữa nước mắt đầm đìa, rất muốn xông đến nhìn mẹ trên bàn mổ, nhưng xen vào những lời dặn dò của Cao Dương Thành lúc này, cô chỉ có thể lo lắng đứng trong phạm vi của mình đó mắt nhòe đầu lên nhìn mẹ trên bàn mổ.

Cao Dương Thành cời bao tay, ngược mắt nhìn Hoàng Ngân: “Vào đi.”

Lời của anh như quân vương đại xá, Hoàng Ngân mừng rỡ hướng về phía bàn mổ.

Nhưng vừa mới tiến đến gần, Cao Dương Thành đã chia tay ôm chặt eo cô trong phút chốc, kéo cô dựa vào lòng mình: “Đừng áp sát quá gần.”

Giọng nói trầm thấp vang lên bên tai Hoàng Ngân: “Tuy cuộc phẫu thuật của di Trần rất thành công, nhưng bây giờ di ấy rất yếu, không thể nhiễm một chút vi khuẩn nào.”

“Ừ ừ...”

Hoàng Ngân như một học sinh mù mờ gật đầu nghe lời.

Cơ thể mềm mại dựa vào lồng ngực ấm áp của Cao Dương Thành, trong nháy mắt, tất cả sự căng thẳng và hoảng loạn đều hóa thành yên tâm và một mối.

Cả người thả lỏng ra, Hoàng Ngân cảm thấy có chút mệt mỏi, cơ thể theo bản năng dựa vào lòng anh, mặc cho anh ôm, không muốn nhúc nhích nữa.

Lúc này, Lâm và Vũ Phong đã đẩy Trần Lan ra, Hoàng Ngân định đi theo sau, lại bị Cao Dương Thành ngăn cản, vòng tay ôm cô càng chặt hơn mấy phần: “Đừng đi theo, di Trần cần phải nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt trước, cô không thể đi vào.”

Hoàng Ngân quay người lại, ngẩng đầu, chớp mắt có chút lo lắng nhìn anh: “Vậy mẹ của tôi không sao chứ?”

“Chuyện lớn vừa mới giải quyết xong, sau đó phải xem tình hình hồi phục.”

Cao Dương Thành nghiêm túc trả câu hỏi của cô, cánh tay đang ôm eo cô lại máy may không có ý muốn buông ra.

Hoàng Ngân thò pháo nhẹ nhõm, khoe miệng cong lên một nụ cười yên tâm: “Vây là tốt rồi...”

Sau đó cô lại vội vàng cảm ơn anh: “Bác sĩ Cao, thực sự rất cảm ơn anh, anh quá tuyệt vời!”

Một cuộc phẫu thuật dường như lại kéo mối quan hệ của họ gần thêm một chút.

Người trong phòng phẫu thuật hầu như đã đi hết, Hoàng Ngân xấu hổ ngượng trong lòng anh: “Chúng ta cũng ra ngoài đi?”

“Ừ.”

Cao Dương Thành trầm ngâm đáp, phút chốc tháo khẩu trang trên mặt cô xuống, lộ ra khuôn mặt thanh tú hơi sưng đỏ.

Khụy tay ôm eo cô lại tăng thêm chút sức.

Anh vừa dùng lực, bộ ngực mềm mại của Hoàng Ngân lại dán vào người anh, cọ vào lồng ngực bền chắc của anh, cho dù cách lớp vải dày nhưng cũng có thể cảm giác được sự mềm mại trên người cô.

Cảm giác này khiến anh có chút ý loạn tình mê...

Cao Dương Thành thổn thức, bàn tay nâng sau gáy cô khiến Hoàng Ngân ngẩng đầu lên nhìn anh: “Định cảm ơn tôi thế nào?”

Trong đôi mắt đen nhánh của anh phản chiếu ánh sáng lấp lánh mong chờ.

Hoàng Ngân hoát hốt chớp nhẹ lông mi, hơi thở hơi rối loạn: “Tôi... Tôi mời anh ăn cơm.”

Cao Dương Thành chau mày, lại như có chút không vui: “Chỉ đơn giản như vậy thôi sao?”

Hoàng Ngân hít một hơi, tìm đập loạn nhịp: “... Anh muốn thế nào?”

Cô vừa hỏi xong, trong phút chốc đã cảm thấy trước mắt tối sầm lại, lông mi chớp nhẹ, khuôn mặt của anh khẽ sát Hoàng Ngân không chút kẽ hở, sau đó mạnh mẽ hôn lên bờ môi đỏ của cô.

Tay của Cao Dương Thành đỡ eo của cô, càng dùng sức quấn chặt khiến cả người Hoàng Ngân dính vào anh không chút kẽ hở, đón lấy nụ hôn sâu tham lam của anh.

Hoàng Ngân được anh hôn say mê, mãi đến khi cô thở hổn hển trong lòng anh, bắt lực thốt ra tiếng “ừm”, Cao Dương Thành mới buông cô ra một cách không nỡ.

Hoàng Ngân thở hổn hển nẩy hơi, điều chỉnh hơi thở, sắc mặt đỏ bừng muốn thoát ra khỏi lồng ngực của Cao Dương Thành, lại bị anh dùng ngón tay giữ lại cảm một cách ngang ngược.

Anh cúi đầu, nhàu mày nhìn cô thật kỹ: “Chuyện gì thế? Sao sắc mặt lại kém như vậy?”

“Hả?” Hoàng Ngân không hiểu nhìn anh, hai tay vỗ vỗ gò má nóng của mình, có chút xấu hổ nói: “Sắc mặt của tôi rất kém sao? Hẳn chỉ là... khá đó thôi mà?”

“Có phải vừa nãy cô có hiện tượng buồn nôn?”

Cao Dương Thành căng thẳng nhìn cô.

Hoàng Ngân chớp mắt mấy cái, anh cũng nhìn được sao?

“Cũng không tính là buồn nôn, chỉ hơi khó chịu một chút, có thể là do ngồi quá lâu, hơi mệt.”

Hoàng Ngân vừa nói vừa có chút buồn ngủ.

Cao Dương Thành nhàu mày, căng thẳng nhìn cô: “Đỗ Hoàng Ngân, không phải cô thực sự mang thai rồi chứ?”

“Không phải chứ?”

Hoàng Ngân nghe anh hỏi như vậy, cô hơi kinh ngạc, ngay cả bản thân cũng có chút không chắc chắn, mắt chớp chớp: “Chắc không đâu, không phải trước khi nằm viện đã kiểm tra rồi sao? Bác sĩ nói tôi vốn không có dấu hiệu mang thai.”

Sắc mặt của Cao Dương Thành có chút khó coi, kéo Hoàng Ngân đi ra ngoài: “Không có dấu hiệu mang thai cũng không có nghĩa là thực sự không mang thai! Rất nhiều người mang thai một tháng cũng không thể kiểm tra ra bất kỳ dấu hiệu nào!”

Hoàng Ngân chưa từng thấy Cao Dương Thành căng thẳng như vậy.

Anh lôi cô xềnh xệch ra ngoài, vừa đi vừa nghiêm túc hỏi cô: “Có tới tháng lúc nào?”

“Vẫn chưa tới! Cao Dương Thành, anh kéo tôi đi đâu vậy?”

Sắc mặt Cao Dương Thành ngày càng nặng nề: “Trước đó cô có nói chuyện kinh nguyệt với bác sĩ phụ khoa không?”

Hoàng Ngân có chút ngại ngùng: “Tôi vốn chưa gặp bác sĩ phụ khoa, hơn nữa, bác sĩ Lý cũng nói tôi không có thai, tôi... tôi cũng không thể nói với anh về chuyện kinh nguyệt của tôi mà? Hơn nữa, chuyện kinh nguyệt của tôi có gì đặc biệt đâu?”

Cao Dương Thành đột nhiên dừng bước lại, có chút chán nản nhìn Hoàng Ngân: “Cô đã là mẹ của một đứa bé, lẽ nào ngay cả kiến thức cơ bản mà cô cũng không biết? Rất nhiều người mang thai thời kỳ đầu, thậm chí 30 ngày đầu tiên đều không thể kiểm tra ra được! Bây giờ nếu thực sự ngay cả xét nghiệm nước tiểu và máy móc cũng không tra ra được thì phải làm sao? Ngay cả thuốc tiêu viêm cô cũng uống rồi!”

Đối với sự trách móc và găm giữ đột ngột của anh, Hoàng Ngân vừa giận lại vừa hoảng loạn, nhiều hơn chính là ảm ức, cô hất tay của anh ra, không chút yếu thế đáp trả anh: “Làm gì mà anh cứ hét lên với tôi vậy? Nếu thực sự xảy ra chuyện này, anh cho rằng tôi muốn làm chắc? Việc này có thể trách tôi sao? Rốt cuộc là tôi không có kiến thức, hay bệnh viện các anh không có trách nhiệm? Sao anh lại chưa từng nhắc nhở tôi, rất có thể là vì không tra ra được? Tôi cũng không phải bác sĩ, các người mới là bác sĩ! Hơn nữa, anh có tư cách gì hét lên với tôi? Người không có tư cách hét lên với tôi nhất chính là anh! Nếu trong bụng tôi thực sự có em bé, anh cho rằng đứa bé đó không liên quan đến anh sao? Anh là ba của đứa trẻ, sao lại không nghĩ tới việc phải nhắc nhở tôi chứ?”

Hoàng Ngân nói một hồi, khóe mắt đỏ lên, cái miệng nhỏ nhắn mím lại, một giọt nước mắt tuôn ra khỏi hốc mắt: “Hơn nữa, nếu thực sự có thai thì đã sớm bị anh làm sảy rồi, anh cảm thấy đến bây giờ nó có khả năng bình yên vô sự ở trong bụng tôi sao?”

Hoàng Ngân liền tiếp hỏi khiến đôi mắt Cao Dương Thành căng lên, ánh mắt bình tĩnh càng nóng hừng hực.

Cánh tay anh dùng lực ngang ngược kéo Hoàng Ngân vào lòng mình.

Lồng ngực của anh rất nóng, áp trên người Hoàng Ngân khiến cả người cô có ảo giác nóng lên.

Hoàng Ngân tức giận đưa tay đẩy anh, lại bị anh ôm chặt hơn nữa.

“Tôi lấy thân phận ba của đứa trẻ xin lỗi cô! Tôi nên hét lên với cô.”

Giọng của Cao Dương Thành trầm thấp như dây đàn, dịu dàng vang lên bên tai Hoàng Ngân.

Đứng là anh rất lo lắng.

Trái tim của Hoàng Ngân đập mạnh, bùng tỉnh, cô đẩy anh ra, gò má phủ màu đỏ hồng: “Cái gì mà ba của đứa trẻ, anh đừng nhận bậy! Bây giờ chúng ta chỉ đoán mà thôi, chưa chắc tôi đã có thai.”

Cảm xúc của Cao Dương Thành chuyển biến tốt hơn một chút, kéo Hoàng Ngân đi về phía khoa phụ sản của bệnh viện: “Mặc kệ có hay không có, bây giờ có phải đi làm kiểm tra chi tiết!”

Hoàng Ngân không từ chối, cô ngoan ngoãn mặc anh lôi kéo, đi thẳng về phía khoa phụ sản.

Bác sĩ khoa phụ sản làm kiểm tra chi tiết cho Hoàng Ngân, lại hỏi Hoàng Ngân một số vấn đề cụ thể.

“Có kinh lúc nào?”

“20 ngày trước.” Hoàng Ngân thành thật trả lời.

Hai tay Cao Dương Thành nhét trong túi áo blouse, yên lặng đứng bên cạnh Hoàng Ngân, chăm chú nghe mỗi một câu đối thoại của Hoàng Ngân với bác sĩ.

Chân mày nhàu chặt, để lộ cảm xúc căng thẳng của anh bấy giờ.

Cảm giác đợi chờ được làm ba đứa trẻ còn kinh khủng hơn cả khi anh đứng trước bàn mổ!

Bác sĩ cầm kết quả xét nghiệm nước tiểu đưa cho Hoàng Ngân, nói: “Kết quả xét nghiệm nước tiểu âm tính, không có thai. Vừa mới siêu âm, cũng chưa thấy có bất kỳ dấu hiệu mang thai nào.”

Hoàng Ngân ngẩn ngơ, lúng túng nhận lấy kết quả từ tay bác sĩ, trong lòng không che giấu được sự thất vọng: “Vây... vậy sao.”

Ánh mắt của Cao Dương Thành càng sâu hơn, tối hơn vài phần.

Hoàng Ngân quay lại ngẩng đầu nhìn anh, bàu môi, có chút không vui: “Xem đi! Lại lãng phí tiền lung tung! Kết quả không phải vậy sao, không có thai.”

Cao Dương Thành xoa đầu Hoàng Ngân.

Rõ ràng chỉ là một động tác lơ đãng lại khiến Hoàng Ngân cảm nhận được sự an ủi từ lòng bàn tay của anh, trái tim lạnh lẽo của cô bất giác khôi phục được một chút.

“Cô Đỗ, cơ thể cô gần đây thực sự không có cảm giác gì khác thường ư?”

Bác sĩ lại hỏi Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân vội vàng quay người lại nhìn bác sĩ: “Một chút, dường như có hơi thích ngủ, cũng không biết có phải vì uống thuốc hay không, đầu óc không tỉnh táo như bị cảm vậy, nhưng tôi lại không có dấu hiệu sốt.”

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109: Sự thật

Bác sĩ kia lại cúi đầu viết vài chữ vào bệnh án: “Là thế này, tuy kết quả của cô không có bất kỳ dấu hiệu mang thai nào, nhưng có khả năng cao vì bây giờ là thời kỳ đầu thụ thai dẫn tới kết quả không chính xác! Cho nên, cô Đỗ, tôi đề nghị cô chờ kinh nguyệt tới rồi tính sau, nếu kinh nguyệt không tới đúng lúc thì cô phải tới bệnh viện kiểm tra một lần nữa! Mặt khác trong thời gian này không thể uống thuốc bậy bạ nữa.”

Tay của Cao Dương Thành vô thức khoác lên vai Hoàng Ngân, sắc mặt nặng nề nhìn bác sĩ phụ khoa đối diện: “Nhưng trước đó cô ấy có uống thuốc tiêu viêm”

Bác sĩ phụ khoa chau mày: “Vậy ư? Bây giờ không kiểm tra ra được điều gì, thuốc cũng đã uống rồi, chúng tôi tạm thời không có cách gì, tôi thấy cứ chờ kết quả kiểm tra lại rồi hẵng nói!”

“Được.”

Hoàng Ngân nhu mày, gặt đầu.

Bây giờ tạm thời cũng chỉ có thể như vậy trước.

Cầm kết quả đi ra từ khoa phụ sản, tâm trạng của Hoàng Ngân lập tức trở nên sa sút.

Cô buồn bực, cúi thấp đầu, cũng không để ý người đàn ông phía sau, chỉ tự mình đi về phía trước, phút chốc cảm thấy eo thắt chặt, một khuỷu tay rắn chắc ôm lấy cô, cả người cô ngã vào lồng ngực rắn rỏi của Cao Dương Thành không chút báo trước.

“Anh làm gì vậy?”

Hoàng Ngân đỏ mặt, ngọ nguậy: “Cao Dương Thành, đừng làm loạn! Mau buông ra, nhiều người nhìn như vậy...”

Cao Dương Thành không buông, đôi môi mỏng khẽ sát tai cô, thấp giọng nói: “Sợ gì chứ! Tôi nói rồi, nếu như cô thực sự mang thai, tôi cưới cô!”

Hoàng Ngân sững sốt.

Hồi lâu, cô cứng đờ trong ngực anh, vẫn không nhúc nhích.

Trái tim, lạc mất nửa nhịp.

“Anh... Đừng đùa kiểu này...” Hoàng Ngân tách bàn tay to lớn đó ra khỏi eo cô.

Cao Dương Thành hừ lạnh một tiếng, tự tay xoay ngược gò má của cô, để cô nghiêng đầu nhìn anh.

Đôi mắt đen nhánh nhìn cô dò xét: “Nhìn dáng vẻ mặt hờn của cô, tôi cứ nghĩ cô đang rất mong chờ mang thai đứa con của tôi đấy.”

Hoàng Ngân chớp chớp mắt, chặt vật hít một hơi, đẩy tay của anh ra: “Nói bậy!”

“Đỗ Hoàng Ngân, tốt nhất cô nên vui mừng lần này cô thực sự mang thai!”

Cao Dương Thành nói câu tiếp theo đẩy sâu xa rồi buông Hoàng Ngân ra, đi thẳng về phía trước.

“Vì sao?”

Hoàng Ngân nhu cặp chân mày thanh tú, đuổi kịp bước chân của anh.

“Đứa trẻ này cũng có thể cứu con trai của cô! Máu cuồng rồn của đứa trẻ xa lạ còn có chút hy vọng, huống chi là anh em cùng cha khác mẹ!”

Hoàng Ngân sững sốt, trong lòng có chút hoang mang, cô thận trọng dò xét nhìn Cao Dương Thành: “Bác sĩ Cao, anh yêu mến con trai của tôi sao?”

“Con trai của tình địch, tôi có lý do gì để yêu mến?”

Cao Dương Thành lạnh lùng nhếch môi, giọng nói lạnh lùng không có chút ấm áp.

Trái tim Hoàng Ngân đau nhói: “Nhưng trẻ con dù sao cũng vô tội.”

Cao Dương Thành nhu mày: “Cô vội hỏi cảm giác của tôi với con trai cô như vậy để làm gì?”

Anh khoanh tay quan sát Hoàng Ngân, khúc miệng nhếch lên một nụ cười mỉa mai: “Chẳng lẽ cô cho rằng tôi cưới cô thì sẽ là ba của nó ư? Nó có thể sống với ba của nó!”

Lời Cao Dương Thành nói khiến khuôn mặt của Hoàng Ngân sa sầm.

“Bác sĩ Cao, tôi nghĩ anh hiểu lầm rồi, tôi chưa từng nghĩ muốn gả cho anh, càng chưa từng nghĩ muốn anh làm ba của con trai tôi, bởi vì con trai tôi rất thích anh nên tôi mới hỏi thêm thay nó.”

Hoàng Ngân biết mình không có tư cách trách móc anh, là cô đã cướp đoạt tình cảm ba con giữa bọn họ, cô mới là người nên hối hận và tự trách nhất, nhưng nghe anh nói như vậy, trong lòng cô vẫn có sự tức giận vô cớ.

Hoàng Ngân nói xong cũng không để ý tới nữa anh nữa, buồn bực đi thẳng về phía trước.

Cao Dương Thành đưa tay kéo cô lại, phách lối nói với cô: “Đỗ Hoàng Ngân, cô đừng hiểu lầm, không có thai thì tôi cũng không thèm cưới cô!”

Hoàng Ngân cười khổ: “Cũng đúng, bác sĩ Cao còn có một người vợ chưa cưới xuất sắc như vậy mà!”

“Nói ra lời như vậy rất dễ khiến người khác hiểu lầm thành đang ghen!” Cao Dương Thành nhu mày.

Hoàng Ngân cười lạnh lùng: “Bác sĩ Cao cũng nói là hiểu lầm, nên chắc hiểu rất rõ ý của tôi.”

Cao Dương Thành trừng mắt nhìn Hoàng Ngân, cuối cùng không nói thêm gì, anh buông cô ra, đi thẳng về phía phòng chăm sóc đặc biệt.

Hoàng Ngân cũng vội vàng đi theo.

Cao Dương Thành nhận được một USB do cảnh sát gửi tới, bên trong là một đồng ảnh chụp, và một video ngắn.

Video được quay trong một công xưởng bỏ hoang khá tối tăm.

Trong ống kính có ba người, một người tóc đỏ, một người khác là tên cướp bị Hoàng Ngân đâm mù mắt, còn có một người đàn ông, không thể nghĩ ngờ chính là người thuê bọn chúng!

Người đàn ông kia mặc vest trắng thơm, trong video nhìn khá giống một chính nhân quân tử, ống kính quay gần khuôn mặt của anh ta, Cao Dương Thành nhất thời nhũn chặt chân mày.

Xá Tuân!

Một trong những vệ sĩ thân cận của Khuất Mỹ Hoa!

Thực sự là cô ta?

Tay Cao Dương Thành cầm ly không tự chủ được nắm chặt.

Cuộc đối thoại của ba người truyền ra từ video.

“Làm việc không lành lẹ như vậy, cô chủ nhà chúng tôi rất không hài lòng!”

Câu này là Xá Tuân nói.

“Còn có gì mà không hài lòng! Anh em chúng tôi vì mấy trăm triệu mà bị đâm mù cả mắt! Các người còn có gì không hài lòng, há?”

Tinh khí của tên tóc đỏ rất nóng nảy, nhưng Xá Tuân chỉ lạnh lùng nhìn hấn ta, hơi thở đó cũng đủ để dễ xuống sự nóng nảy của hấn ta, chỉ nghe thấy anh ta lạnh lùng nói: “Ý của cô chủ nhà chúng tôi là giết con của cô ta, cưỡng hiếp cô ta rồi tạt axit vào mặt cô ta, nhưng hai kẻ bất lực các người đã làm được gì? Cùng lắm chỉ làm cô ta mất con! Chỉ làm chút chuyện như thế mà suýt nữa đã hiến luôn cả cái mạng của mình, thật quá ngu xuẩn! Bảy trăm triệu này là tiền thưởng cho các người, còn bảy trăm triệu kia là tiền bồi thường của cô chủ chúng tôi!”

Câu nói sau cùng, Xá Tuân nói với tên cướp bị mù.

Sau cùng, anh ta vứt hai rương tiền xuống chân bọn chúng, tư thế cao ngạo như thường cho kẻ ăn mày.

“Bốp” một tiếng, Cao Dương Thành nặng nề khép máy tính lại, khuôn mặt lạnh lùng như phủ thêm băng giá, đôi mắt lạnh lẽo như hồ nước lạnh, như muốn muốn đông cứng người khác.

Anh lấy điện thoại ra, gọi cho Khuất Mỹ Hoa.

“Là tôi.”

Trong điện thoại, giọng nói của anh lạnh băng khiến người ta không rét mà run: “Khuất Mỹ Hoa, tôi nghĩ chúng ta nên nói chuyện một chút!”

...

Sau một tiếng, Khuất Mỹ Hoa đứng trong nhà Cao Dương Thành.

Anh lùi về ghế ngồi trên sofa, hơi thở lạnh lẽo quanh cơ thể khiến người ta run lên, đường nét sắc bén như băng điêu khắc, vừa lạnh lẽo lại sâu thẳm.

Hồ nước sâu như đen nhánh như mực, hung dữ như hổ báo, đôi mắt híp lại, tín hiệu nguy hiểm lộ ra khiến Khuất Mỹ Hoa bất giác có chút sợ hãi.

Từ trước đến nay cô ta chưa từng thấy Cao Dương Thành như vậy!

Tay nắm túi xách của cô ta nắm chặt vì hoảng sợ.

“Dương Thành, anh... tìm em có chuyện gì không?”

Khuất Mỹ Hoa nhẹ nhàng hỏi anh, khuôn mặt dịu dàng viết lên sự yếu đuối.

Cao Dương Thành vung tay ném USB tới chân của Khuất Mỹ Hoa, anh ngừng đầu lạnh lùng nhìn chăm chăm cô ta, khóe môi nở một nụ cười lạnh thấu tim: “Làm sây đứa con của cô ấy, lại muốn cưỡng hiếp cô ấy, còn không quên tạt axit vào mặt cô ấy...”

Sắc mặt của Khuất Mỹ Hoa đột nhiên trắng bệch, hàm răng cắn môi dưới, khuôn mặt hiện ra sự hoảng loạn chưa từng có, đôi mắt lấp lánh, có lớp sương mù đang dâng lên: “Dương Thành, em... em không biết anh đang nói gì, cái gì làm sây con của cô ta? Em... em không hiểu gì cả.”

“Cô định giả vờ tới lúc nào?”

Cao Dương Thành nói rồi đốt một điếu thuốc, tùy ý hít vài hơi.

Ngũ quan lạnh lùng của anh phủ lớp khói mờ, giữa sự mập mờ, khuôn mặt đẹp trai mê người của anh càng lạnh lẽo không chút nhiệt độ.

“Trong video là đoạn đối thoại của vệ sĩ Xá Tuân của cô và hai tên cướp làm Hoàng Ngân bị thương! Về phần bọn chúng nói gì, chắc hẳn cô rõ hơn ai hết chứ nhỉ?”

Cao Dương Thành lạnh lùng nhếch khóe miệng.

Khuất Mỹ Hoa lập tức khóc lóc: “Không phải, em không biết anh đang nói gì! Có phải Xá Tuân đã làm chuyện gì tổn thương Hoàng Ngân không? Dương Thành, anh biết đó, Xá Tuân có ý không trong sáng với em, là anh ta! Là anh ta tự ra tay, em không hề giật dây anh ta!”

Cao Dương Thành có chút không kiên nhẫn: “Cô giữ lại lời này giải thích với ba mẹ của cô đi! Cô Khuất, tôi sẽ không cưới một người phụ nữ lòng dạ độc ác làm vợ!”

Khuất Mỹ Hoa trợn to mắt nhìn anh, sắc mặt trắng bệch: “Anh... Lời này của anh có ý gì?”

Cao Dương Thành nhếch khóe miệng: “Cô vẫn không hiểu ý trong lời nói của tôi ư?”

Anh lạnh lùng búng tàn thuốc vào gạt tàn: “Cô Khuất, vì chú ý đến thể diện của nhà họ Khuất các cô trên truyền thông, tôi cho cô cơ hội này, để cô chủ động từ hôn, nếu như tôi chủ động từ hôn thì tôi nghĩ đến lúc tin tức được tung ra, nhà họ Khuất các cô có thể sẽ không đẹp mặt lắm!”

Khuất Mỹ Hoa nắm chặt tay, khuôn mặt vẫn luôn dịu dàng lúc này đã tức đến mức có chút vặn vẹo: “Anh muốn từ hôn với tôi ư?”

Cô ta cười nhạt: “Cao Dương Thành, anh muốn mượn cơ hội này từ hôn với tôi, sau đó ở bên Đỗ Hoàng Ngân? Anh đừng có mơ! Tôi sẽ nói cho mẹ của anh biết, nói cho bà ấy biết Đỗ Hoàng Ngân xấu xa thế nào, nói cho bà ấy biết người phụ nữ tên Đỗ Hoàng Ngân đáng ghét quyến rũ người đàn ông của tôi! Mẹ của anh sẽ không bỏ qua cho cô ta!”

“Vậy sao?”

Cao Dương Thành nhũn mày nhìn khuôn mặt dữ tợn vì tức giận của Khuất Mỹ Hoa, lạnh lùng hỏi một câu trí mạng: “Cô cảm thấy nếu như mẹ của tôi biết có một người phụ nữ độc ác sát hại đứa cháu chưa kịp ra đời của bà ấy, bà ấy sẽ làm như thế nào không? Sẽ đối phó với người phụ nữ mà cô nói trước, hay đi đối phó với hung thủ giết người trước?”

Lời này của Cao Dương Thành đương nhiên là để đe dọa Khuất Mỹ Hoa cô ta.

Bởi vì, trong bụng Hoàng Ngân thực ra không có máu mủ của nhà họ Cao! Chỉ ít, kết quả kiểm tra tạm thời là không có!

Khuất Mỹ Hoa vừa nghe Cao Dương Thành nói thì sợ đến mức hai chân đều mềm nhũn, cơ thể lao đảo suýt chút nữa té ngã, cô ta may mắn vịn được sofa bên cạnh.

Sắc mặt của cô ta trắng bệch đến mức đáng sợ, tay cầm túi xách đang không ngừng run rẩy.

Trong lòng cô ta tràn đầy hoảng sợ và không cam lòng!

Cứ chôn vùi hôn nhân của bản thân như vậy? Hơn nữa, cô ta còn bị anh chặn cả đường lui, ngay cả cơ hội quay lại cần trả cũng không có!

Ông Thuần Như mong chờ đứa cháu trai của nhà họ Cao như thế nào, cô ta đã thấy!

Bà ta là một người phụ nữ độc ác cỡ nào, tự cô ta cũng biết rõ!

Đừng nói cô ta, ngay cả ba mẹ của cô ta cũng phải kiêng nể người phụ nữ đó, thậm chí thị trưởng của thành phố S, cũng chính là ba của Cao Dương Thành, nghe nói năm xưa bà ta đã dùng thủ đoạn tàn độc thế nào để đoạt lại ông ấy từ tay người phụ nữ khác!

Khuất Mỹ Hoa không biết cô ta ra khỏi nhà của Cao Dương Thành như thế nào.

Cô ta ở ngay trước mặt anh, gọi một cuộc điện thoại yêu cầu xóa bỏ hôn ước với nhà họ Cao, ba mẹ trong điện thoại không đồng ý, đến cuối cùng cô ta chỉ có thể khóc, già vờ lấy cái chết ra ép buộc mới được ba mẹ chấp nhận.

Bên ngoài, những hạt tuyết nhỏ đã rơi...

Như sợi lông ngỗng cô đơn, rơi trên đầu, trên vai cô ta từng chút một...

Tuyết nhanh chóng thấm ướt cơ thể mỏng manh của cô ta, thấm ướt gò má của cô ta.

Đỗ Hoàng Ngân!

Khuất Mỹ Hoa cắn chặt môi, nghĩ đến người phụ nữ đó một cách đầy căm hận, trong lòng là sự đố kỵ và không cam lòng!

Nước mắt không ngừng trào ra, cô ta đang khóc lại đột nhiên phá lên cười.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 110: Cả mẹ cũng bán

“Đỗ Hoàng Ngân, mày cho rằng mày có thể ở bên Cao Dương Thành sao? Mày đừng có mơ! Tao nhất định sẽ khiến mày không có cơ hội ở bên người đàn ông này cả đời! Thứ tao không có được, mày cũng đừng hòng động đến!”

Nhận được tin nhà họ Khuất từ hôn, không thể nghi ngờ, từ trên xuống dưới nhà họ Cao đều sôi sùng sục.

Điện thoại di động của Cao Dương Thành như bị ném bom, điện thoại của mẹ không ngừng gọi đến, nhưng tâm trạng của Cao Dương Thành tốt chưa từng thấy, anh kiên nhẫn nghe từng cuộc điện thoại.

Xe đậu trong bãi đậu xe của bệnh viện.

Anh vừa xuống xe, vừa nghe điện thoại.

“Mẹ, mẹ nói đi, con đang nghe.”

“Mẹ, cuộc hôn nhân này cũng phải xem duyên phận, nếu đã vậy thì chứng minh con và cô Khuất có duyên không phận, được rồi, mẹ cũng đừng nóng giận, nói không chừng con sẽ tìm cho mẹ một cô con dâu xuất sắc hơn!”

“Mẹ, con không nói nữa, con có bệnh nhân đến, tạm biệt!”

Cao Dương Thành tùy tiện tìm một lý do cho qua chuyện, vội vã cúp điện thoại, khóa xe, bước nhanh về phía khu nội trú.

“Bác sĩ Cao, sớm thế! Còn chưa tới giờ làm việc mà!”

Dọc theo đường đi, có bác sĩ và y tá mới đến không ngừng chào hỏi anh.

Cao Dương Thành đều đáp lại với nụ cười xán lạn.

Hôm nay anh sáng rực rỡ, cả trái tim vui vẻ và thoải mái chưa từng có, chân bước như bay về phía phòng bệnh của Đỗ Hoàng Ngân.

Có tin tức tốt, anh luôn muốn chia sẻ với ai đó!

Cao Dương Thành không gõ cửa, anh cân nhắc điểm này, chắc chắn ai đó vẫn đang nằm i trên giường.

Anh nhẹ nhàng đẩy cửa phòng bệnh ra, nhưng khi nhìn thấy tình hình bên trong, anh sững sờ.

Bên trong, trống rỗng, chẳng có gì cả.

Trên giường bệnh đầu còn bóng dáng của người phụ nữ đó, chăn được xếp gọn gàng, hoàn toàn không có dấu vết đã từng ngủ.

Ở đầu giường cũng trống tuếch, không có điện thoại di động của cô, cũng không có chiếc túi xách hơi cũ của cô.

Trên bàn cạnh không thấy bất kỳ đồ dùng hàng ngày nào của cô!

Mây kiếm tuyệt đẹp của Cao Dương Thành nhũn chặt, khuôn mặt anh tươi lúc này vẫn đang xán lạn chớp mắt rơi xuống đất, anh tới chỗ quầy y tá hỏi y tá đến sớm: “Đỗ Hoàng Ngân phòng bệnh 5013 đi đâu rồi?”

“Bác sĩ Cao, đêm qua bạn của anh và bác sĩ Đoàn đã cùng làm thủ tục xuất viện rồi! Có ấy không nói cho anh biết trước sao?”

Đôi mắt của Cao Dương Thành nhàu lại, ngũ quan tỉnh tề hơi lạnh lẽo, gật đầu: “Tôi biết rồi, cảm ơn.”

Nói xong, anh xoay người rời khỏi.

Đỗ Thanh Nga đang trông bên ngoài phòng chăm sóc đặc biệt, bởi vì Trần Lan vừa phẫu thuật xong, sức miễn dịch của cơ thể cực kỳ yếu, vì vậy ngoại trừ nhân viên y tế thì bất kỳ ai cũng không được phép vào.

“Bác sĩ Cao!”

Vừa thấy Cao Dương Thành mặc áo blouse đi tới, đôi mắt của Đỗ Thanh Nga sáng ngời, vội vàng đứng lên đi về phía anh.

“Bác sĩ Cao, chuyện của mẹ em hôm qua vẫn chưa kịp cảm ơn anh! Hôm qua em chờ anh ngoài phòng phẫu thuật rất lâu nhưng không thấy anh đi ra, sau lại nghe bác sĩ Vũ nói anh đi ra từ lối của nhân viên trước rồi.”

Nói đến chuyện hôm qua, đôi mắt của Đỗ Thanh Nga có chút tiếc nuối.

“Hay là em mời anh ăn cơm nhé!”

Cô ấy lấy can đảm mời, đôi mắt sáng trong của cô tỏa ra sự mong chờ.

Cao Dương Thành nghiêng đầu, ngưng lại ở hai gò má của cô, anh phát hiện, thực ra Đỗ Thanh Nga có vài điểm giống chị của mình, ví dụ như đôi mắt nâu to sáng này.

“Không được, gần đây tôi khá bận.” Anh hé môi, từ chối lời mời của Đỗ Thanh Nga một cách xa lạ.

Sau cùng, anh lại hỏi một câu: “Chị của cô đâu? Cô ấy không tới thăm mẹ cô sao?”

“Chị của em đi đến chỗ cháu em rồi.” Đỗ Thanh Nga cười cười, lại nói: “Đừng rồi, bác sĩ Cao không biết chị của em có một cậu con trai ba tuổi sao? Cậu bé rất đáng yêu!”

Cao Dương Thành thần nhiên nhếch khóe miệng: “Tôi không có hứng thú với chuyện của cô ta.”

Nói xong, anh đẩy cửa ra, vào phòng trung gian của phòng chăm sóc đặc biệt thay trang phục vô khuẩn, Đỗ Thanh Nga nhón chân ở bên ngoài căng thẳng nhìn vào.

Cao Dương Thành ra khỏi phòng chăm sóc đặc biệt đã là chuyện của mười lăm phút sau.

“Bác sĩ Cao, tình hình của mẹ em sao rồi?”

Đỗ Thanh Nga gấp gấp vội vàng tiến lên hỏi anh.

“Xem ra thời kỳ đầu khá tốt.”

Cao Dương Thành cởi trang phục vô khuẩn ra, ném vào thùng thu hồi vật liệu y tế bên cạnh, nhìn về phía Đỗ Thanh Nga hình như có chút mệt mỏi, anh dừng một chút, không nhận được nói: “Thực ra nhà các cô cũng không cần ở đây mỗi ngày, mọi người cũng vào không được phòng chăm sóc đặc biệt, hàng ngày đều có bác sĩ và y tá trông coi suốt 24 giờ, cô cũng không cần quá lo lắng.”

Nghe Cao Dương Thành căn dặn cô, trong lòng Đỗ Thanh Nga ấm áp như được uống mật ngọt, sự ngọt ngào hòa tan trái tim cô, ngay cả trong máu đường như cũng có vị ngọt không thể tiêu tan.

Khóe miệng nở một nụ cười tình cảm, cô có chút ngượng ngùng nói: “Bác sĩ Cao, cảm ơn sự quan tâm của anh, có điều không sao đâu, tôi ở lại đây sẽ yên tâm hơn một chút.”

“Ừ.”

Cao Dương Thành không nói gì thêm nữa, chỉ đáp lại một câu thần nhiên, khuôn mặt đẹp trai cũng không có chút biểu cảm dư thừa, gạt đầu với cô rồi cất bước rời đi.

Đỗ Thanh Nga nhìn vóc dáng thẳng tắp của anh rồi đi, nụ cười trên mặt càng đậm hơn, trái tim vẫn đang đập “thình thịch” không ngừng.

Lúc này cô thực sự không nhầm chứ? Bác sĩ Cao đang quan tâm đến cô!

Thật tốt quá...

Làm thế nào Hoàng Ngân cũng không ngờ tới, Cao Dương Thành lại xuất hiện ở phòng bệnh của Dương Dương một cách không ngờ đến.

Anh mặc áo khoác Armani xám, một tay đút trong túi áo, đón lấy gió lạnh thần nhiên đi từ bên ngoài vào.

Anh đặt trên bàn một hộp đồ chơi lớn, ung dung rút đôi bao tay da màu đen trên tay ra, nhìn Hoàng Ngân đang kinh ngạc ngẩn ngơ.

“Anh... Sao anh lại tới đây?”

Hoàng Ngân trở mắt nhìn anh, cứ ngẩn ra mãi vẫn chưa định thần lại.

Cao Dương Thành nhíu mày, không trả lời, liếc mắt nhìn Dương Dương đang ngủ ngon trên giường, ánh mắt lạnh lùng bất giác dịu dàng hơn.

Hoàng Ngân bước nhẹ đến gần anh, hạ giọng nói với anh: “Sao anh lại tới lúc này? Tan làm rồi ư?”

Cao Dương Thành đưa mắt nhìn về phía khuôn mặt thanh tú của cô, sự sùng dồ đã giảm bớt nhiều, anh bình thần nhếch môi: “Mới vừa làm việc xong, đến thăm nó.”

“Tôi thì tôi, còn mang quà tới làm gì! Anh cứ như vậy sẽ chiều hư nó! Nó vẫn chơi chưa chán món đồ chơi lần trước anh tặng.”

Cao Dương Thành nhìn cô chăm chú, không lên tiếng.

“Anh chờ một chút, tôi đi rót cho anh ly nước.”

Hoàng Ngân nói rồi xoay người đi pha trà cho anh.

“Không cần!”

Cao Dương Thành đưa tay kéo Hoàng Ngân, ngang ngược xoay người cô, để cô quay về phía mình: “Ai cho phép cô tự xuất viện?”

Hoàng Ngân sững sốt, ánh mắt cô ngẩn ngơ.

Lẽ nào hôm nay anh tới chính là để hỏi cô chuyện này sao?

Hoàng Ngân cắn chặt môi, tự biết đuối lý: “Thật ngại quá, không nói cho anh biết trước.”

“Thế nên thả để chồng cô đi đón cô!”

Cánh tay cầm tay Hoàng Ngân của Cao Dương Thành không tự chủ nắm chặt hơn.

Chân mày Hoàng Ngân hơi nhíu lại, bàn tay nhỏ bé nằm trong tay anh bị đau bèn ngó nguýt: “Không phải, tôi đoán là anh sẽ không để tôi xuất viện, cho nên tôi mới tự ý làm! Tay tôi bị thương, Vũ Đạt chỉ tới giúp tôi lấy đồ mà thôi!”

Hoàng Ngân cố gắng giải thích cho anh.

Ánh mắt của Cao Dương Thành lóe lên, lực nắm tay cô hơi buông lỏng, nhưng khuôn mặt mê người vẫn nhăn nhó, sắc mặt rất khó chịu: “Biết tôi không cho phép nên cố ý đối nghịch với tôi, đúng không?”

“Anh biết rõ tôi không có ý đó.” Hoàng Ngân vô tội bĩu môi.

Cao Dương Thành hừ lạnh một tiếng, nhìn tay trái của cô vẫn đang treo trước ngực, mày kiếm nhíu chặt: “Bản thân sắp thành người tàn phế, làm sao chăm sóc người khác? Có thay thuốc đúng giờ không?”

“Ừ, sáng nay Vũ Đạt đã đến thay thuốc giúp tôi rồi.” Hoàng Ngân thuận miệng đáp.

Ánh mắt của Cao Dương Thành lạnh lẽo, gương mặt nhanh chóng sầm xuống, nhận không được mĩa mai: “Đoàn Vũ Đạt anh ta trở thành bác sĩ xương khớp lúc nào vậy?”

Hoàng Ngân nhận ra anh không thoải mái, ánh mắt hơi di chuyển, buồn cười nhìn anh: “Bác sĩ Cao, anh có biết anh nói như vậy rất dễ khiến người ta hiểu lầm rằng anh đang ghen không?”

Cô trả lại lời nói hôm qua của anh cho anh.

Ánh mắt của Cao Dương Thành hơi lóe lên, rơi trên gò má thanh tú của Hoàng Ngân, nhìn cô chăm chăm: “Tôi ghen đó, vậy thì sao nào?”

“...”

Hoàng Ngân hiển nhiên không ngờ người đàn ông này lại thẳng thắn thừa nhận như vậy, lập tức khiến cô ghen hòng không biết nói gì cho phải.

Khuôn mặt đỏ lên, ánh mắt hơi lóe không dám nhìn anh nữa, chỉ lúng túng vuốt mấy sợi tóc trước trán ra đằng sau: “Bác sĩ Cao đừng đùa như vậy.”

Cao Dương Thành lạnh lùng nhếch miệng, chớp mắt, khẽ cười nói: “Nếu biết tôi đang nói đùa, cô còn mặt đỏ làm gì?”

“...”

Hoàng Ngân bưng mặt, có chút quẫn bách.

Cô có đỏ mặt sao? Chỉ là mặt cô bị sưng đỏ chưa tan thôi mà!

Hoàng Ngân chưa kịp đáp lại lời của anh, đã cảm thấy eo thắt chặt, Cao Dương Thành vươn tay đặt trên eo cô, ngang ngược ôm cô vào lòng.

Khuôn mặt của Hoàng Ngân đột nhiên đỏ lên, hốt hoảng nhìn trộm con trai đang ngủ say trên giường, tay phải đẩy ngực anh: “Anh làm gì vậy? Đừng làm loạn, con tôi sẽ nhìn thấy đó!”

“Cô có biết con trai cô nói gì với tôi không?”

Cao Dương Thành tất nhiên là không chịu buông tay, ngược lại còn tăng thêm lực để cô đánh sát ngực mình, không thể nhúc nhích.

Hơi nóng lướt nhẹ qua hơi thở của Hoàng Ngân, đó là hơi thở nam tính thuộc về anh, quyến rũ và mẽ người khiến Hoàng Ngân nhất thời rối loạn tinh thần.

“Nói... Nói gì?”

Cô chớp mắt mấy cái, thở hổn hển, hỏi anh.

Cao Dương Thành nhếch khóe miệng: “Nó nói muốn gài mẹ của nó cho tôi!”

“Hả?”

Hoàng Ngân tròn mắt, nghiêng đầu liếc mắt nhìn cậu bé đáng yêu đang ngủ trên giường không ngừng chảy nước miếng, cười mắng một tiếng: “Thằng nhỏ xấu xa, cả mẹ cũng bán luôn!”

Tuy Hoàng Ngân mắng, nhưng ánh mắt nhìn con đều tràn đầy sự yêu thương không thể che giấu.

Cao Dương Thành kéo khuôn mặt của Hoàng Ngân qua, cười khúc khích nói: “Cô cho rằng con trai cô muốn bán mẹ của nó cho tôi thì tôi sẽ nhận ư? Trên đời này có chuyện đẹp vậy sao?”

Hừ! Anh còn được đăng chân lần đăng đầu!

“Này! Bác sĩ Cao, trước khi anh cân nhắc có nhận hay không thì phải có điều kiện tiên quyết trước, được không vậy?”

Hoàng Ngân kiêu ngạo chun môi: “Chỉ có tôi đồng ý, anh mới có tư cách suy nghĩ có nhận hay không, được chứ? Bây giờ tôi không vui! Cho nên, bây giờ ngay cả cơ hội cân nhắc anh cũng chẳng có, đừng tự dất văng lên mặt mình.”

Đổi với lời Hoàng Ngân nói, Cao Dương Thành không những không giận mà còn cười, ngang ngược nâng chiếc cảm quyến rũ của cô, sau đó cúi đầu, cắn chặt cảm cô như nghiền phạt.

“Này này! Anh làm gì vậy! Làm gì vậy hả! Đau chết đi được!”

Hoàng Ngân thấp giọng hét: “Anh điên à! Con tôi còn ở đây đó! Nó nhìn thấy thì làm sao bây giờ?”

“Mẹ, con không nhìn thấy bất cứ thứ gì, con đang ngủ! Khò khò...”

Bỗng nhiên, trên giường truyền tới giọng nói yếu ớt của thằng nhóc, chỉ thấy cậu bé cố gắng nhắm mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu nheo lại, cái mũi nhỏ hừ hừ làm bộ ngáy ngủ.

Hoàng Ngân chẳng biết nên khóc hay nên cười, xấu hổ trừng mắt nhìn người đàn ông đã sờ trước mặt, vội vàng đỏ mặt đẩy anh ra, đi tới đầu giường của Dương Dương: “Cục cưng, có phải mẹ đánh thức con không?”

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Làm vợ bác sĩ

Thằng bé thấy già vờ ngủ bất thành, chỉ còn cách mở đôi mắt to xinh xắn thử thăm dò. Nó nhìn Cao Dương Thành ở phía cuối giường vờ về mặt có chút tội lỗi.

Cao Dương Thành không nhịn nổi cười, bước về phía trước, ngồi xuống cạnh giường của bé Dương, ánh mắt triu mến nhìn cậu bé: “Dạo này ăn ngủ ngoan chứ?”

Anh vừa nói tay vừa sờ lên trán thằng bé, sau đó nhẹ nhàng banh mắt cậu bé ra kiểm tra một lượt thật kĩ.

Đúng là bác sĩ, việc này cũng không quên giúp Dương Dương kiểm tra.

Có điều, Hoàng Ngân thích con người này của anh, làm cái gì cũng không bao giờ thể hiện lên sắc mặt, quan tâm người khác cũng không để lộ vết tích gì.

“Dương Dương ăn miếng thật là to, đợi lớn lên to khỏe rồi là có thể chăm mẹ được rồi!”

Hoàng Ngân cười thanh thản, trong lòng khó mà không cảm thấy chút chua xót.

Bé Dương vì bị bệnh tật dậy vò mà cơ thể ốm yếu hơn những đứa trẻ bình thường khác, thân hình nhỏ bé gầy gò khiến cho người khác nhìn vào mà cảm thấy thương xót.

“Đồ Hoàng Ngân.”

Đột nhiên, Dương Thành ngược đầu gọi Hoàng Ngân.

“Hử?”

Hoàng Ngân cúi đầu nhìn anh vờ về nghi hoặc.

“Đến Dương Dương ra ngoài chơi một ngày đi!” anh đột nhiên đề nghị.

“Hả?”

Hoàng Ngân ngạc nhiên.

Bé Dương thì vừa nghe thấy câu này liền ngồi bật người dậy, nhìn Cao Dương Thành với ánh mắt đầy kỳ vọng.

Trong đôi mắt to tròn đen láy như đang reo mừng nhảy múa, bỗng chốc, cậu bé như nhìn thấy cả một thế giới ngoài kia với đủ màu sắc rực rỡ...Ồ đó có ánh nắng, có tiếng cười, có bãi cỏ, có khu vui chơi, còn có rất nhiều những bạn nhỏ đang yêu xinh đẹp, cậu kéo tay bọn họ, xếp thành từng vòng tròn, cười, nhảy cùng lũ trẻ, vui sướng hát lên những bài hát nhi đồng êm tai.

“Đưa Dương Dương ra ngoài chơi.”

Dương Thành nhắc lại câu nữa.

Hoàng Ngân nhìn anh có chút bối rối, lại nhìn thấy khuôn mặt đầy kỳ vọng của bé Dương, cô cắn môi, hạ giọng xuống nói với Cao Dương Thành: “Anh là bác sĩ, lẽ ra anh phải biết rõ Dương Dương tốt nhất không nên ra ngoài chứ...”

Cô có chút sốt ruột.

Nhìn ánh mắt đầy chờ mong của con trai mình, cô thực sự không nỡ lòng nào làm thẳng bé thất vọng, nhưng mà, ra ngoài chơi...

Hiện tại cơ thể của Đỗ Hường Dương thậm chí còn yếu hơn cả trẻ sơ sinh, sợ ý một chút, bị nhiễm khuẩn, vậy thì Dương Dương thật sự sẽ...

Cô hoàn toàn không dám đưa thẳng bé ra ngoài để gặp phải mối nguy hiểm này.

Nhưng mà, Dương Dương cũng đã ở bệnh viện đến gần một năm rồi, lại chưa hề được nhìn thấy thế giới bên ngoài, nghĩ lại Hoàng Ngân cũng thấy mình nhẫn tâm quá.

Nhất thời cô thật sự không biết làm thế nào mới phải, chỉ còn biết mím môi, không còn chú ý nữa.

“Đừng làm khó mình nữa.”

Không biết từ lúc nào, Cao Dương Thành đã đứng dậy trước mặt cô, đưa tay ra tách đôi môi đang mím chặt của cô.

Hoàng Ngân ngẩng người ra, với sự nhẹ nhàng bất ngờ này, có chút ngỡ ngàng, khuôn mặt hơi đỏ lên, nhìn ánh mắt đầy tò mò giống như một đứa bé đang liếc nhìn con trai cô, mặt cô càng đỏ hơn.

“Tin tôi đi, tôi là bác sĩ mà! Dắt Dương Dương ra ngoài chơi còn tốt bằng mười ngày ở trong bệnh viện uống thuốc ấy chứ! Môi trường có thể ảnh hưởng đến tích cực của một người, môi trường tích cực sẽ mang đến cho sự sống một hi vọng mà người ta không thể nào nghĩ tới, còn thuốc thang chẳng qua chỉ là đang duy trì năng lượng cơ thể của nó mà thôi! Tuy rằng môi trường tích cực này không thể trị dứt điểm căn bệnh của thẳng bé, nhưng em phải tin sự hi vọng đó ở trong thâm tâm một người là một thứ năng lượng to lớn! Thứ năng lượng đó đủ để làm giảm bệnh tình, kéo dài sự sống...”

Nhưng không thể không nói, lời của anh ấy quả thực có lý.

Một người nếu như mỗi ngày đều sống trong môi trường bi ai giống như trong bệnh viện này, vậy thì người đó sẽ tiêu cực hơn nhiều so với muôn vàn người sống ở thế giới ngoài kia, thái độ với cuộc sống sẽ càng tiêu cực hơn!

“Ngày mai nhé! Mai là cuối tuần, tôi đi cùng hai người.”

Cao Dương Thành lại ngồi xuống giường của thẳng bé, nựng yêu đầu mũi đáng yêu của thẳng bé.

Hoàng Ngân ngẩng ra, “Vậy được chứ? Có làm phiền anh quá không?”

Cô đã có chút e ngại.

“Tôi mà không đi, liệu em một mình đi ổn không?”

Cao Dương Thành liếc nhìn cánh tay bị gãy của cô, “Có tôi là một bác sĩ đi cùng, em sẽ yên tâm hơn.”

Đúng thật là!

Hoàng Ngân nở nụ cười, “Cảm ơn anh, bác sĩ Cao.”

“Mẹ ơi mẹ, chúng ta sẽ đi đâu?”

Thẳng bé phấn khích hỏi Hoàng Ngân.

Cao Dương Thành xoa cái đầu nhỏ bé của thẳng bé, “Đi hẹn hò.”

Hoàng Ngân tròn mắt đưa tay ra đập vào vai anh, kháng nghị, “anh đừng có mà dạy linh tinh con trai tôi, nó còn bé, không hiểu gì cả, dạy hư nó rồi anh chịu trách nhiệm đấy nhé!”

“Chịu trách nhiệm thế nào?”

Cao Dương Thành tự nhiên được đà, hỏi thẳng cô, “Chịu trách nhiệm lấy mẹ nó?”

“.....”

Hoàng Ngân lăm bắm, “Anh mơ đi!”

Nói xong, quay người, liền ra cây nước lấy nước uống.

Lúc uống nước, khoe miệng rõ ràng vẫn đang hiện lên một niềm vui nho nhỏ.

Lúc Cao Dương Thành rời đi, Hoàng Ngân ra tiễn anh.

“Mai muốn đi đâu chơi?”

Hai người vai sát vai đi ra ngoài, Cao Dương Thành hỏi Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân lắc đầu, “Tôi không biết đi đâu cả, chỗ nhiều người lại không dám cho thẳng bé đi, hơn nữa thời tiết giờ lại lạnh như vậy, em sợ thẳng bé bị lạnh.”

Cao Dương Thành đang bước bỗng dừng lại, nhíu mày, chăm chú nhìn cô, thật lòng nói, “Hoàng Ngân, con trai em không yếu ớt như em nghĩ đâu.”

“Nhưng mà nó không khỏe mạnh chút nào, không phải sao?” Hoàng Ngân nói.

Cao Dương Thành nhíu mày, “Chưa biết chừng nó còn khỏe mạnh hơn em nghĩ nhiều đấy! Tuy là nó mắc bệnh, nhưng em cũng đừng có xem nó như bông hoa nuôi trong phòng kính, em như này khác gì tước đoạt đi sự lạc quan với cuộc sống mà vốn dĩ nó phải có chứ! Em đang dùng hành động của mình cho nó thấy, nó không giống với tất cả những đứa trẻ khác! Điều đó cảm giác như em mỗi ngày nhắc nhở bên tai nó, nó là một bệnh nhân, hơn nữa là một người bệnh vô cùng yếu ớt, yếu tới mức giống như sắp rời khỏi thế gian này vậy! Điều này không giúp ích gì cho bệnh tình của con cả.”

Anh mãi không quên được hình ảnh bé Dương ngồi bên cạnh bề cả hỏi anh con cá nào có thể sống lâu hơn nó.

Những câu nói đó của Cao Dương Thành, khiến mắt Hoàng Ngân đỏ lên.

“Em không muốn nó có cảm giác như vậy, nhưng...em có thể làm gì đây? Em là mẹ của thẳng bé, điều duy nhất mà em có thể làm được là giúp nó ở lại bên cạnh em lâu nhất có thể! Em sợ, em thực sự sợ mọi thứ thối, tất cả những việc làm em mất đi con em không dám làm, vì con em nguyện vứt bỏ tất cả những gì em có, em chỉ là...chỉ đơn thuần muốn nó ở lại bên em thời gian lâu hơn chút... cho dù chỉ là một phút, một giây cũng được!!”

Hoàng Ngân nói xong thì đã khóc không thành tiếng.

Nước mắt cứ từng giọt chảy ra từ trong khóe mắt.

Cao Dương Thành giờ tay ra, xốt xa ôm chặt cô vào lòng. “Xin lỗi, tôi không có ý trách em!”

Hoàng Ngân lắc đầu, nghẹn ngào nói, “Tôi biết, tôi cũng không trách những câu anh nói, anh nói đúng, là tôi nhay cảm quá, ích kỉ quá, lại làm bé Dương mất đi hi vọng, tôi là một người không đáng mặt làm mẹ.”

Cao Dương Thành càng ôm chặt cô vào lòng hơn, đưa môi xuống, hôn lên mái tóc cô, “Ngày mai chúng ta đi vào công viên tuyết chơi nhé! Ở đó có cảnh tuyệt đẹp lắm! Bé Dương nhất định sẽ thích.”

“Vâng.”

Hoàng Ngân vui đầu trong lòng anh khẽ gật đầu, “Cảm ơn anh.”

Lần đầu tiên Hoàng Ngân thấy bọn họ giống như là một gia đình.....

Cũng là lần đầu tiên cô biết. Hóa ra trong một mái nhà sự dạy dỗ của một người đàn ông, một người cha quan trọng đến nhường nào!

Nếu có thể, cô hi vọng biết bao bé Dương có thể được lớn trên trên đôi vai vững chắc ấm áp của anh!

Nhưng một tương lai như vậy, Hoàng Ngân hoàn toàn không dám nghĩ tới.

Tại công viên tuyết.....

Thằng bé đúng thực sự là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tuyết đẹp như vậy...

“Wow...đẹp quá đi! Chú Cao, chỗ này quả là đẹp quá ạ!”

Cao Dương Thành bế Dương Dương cho ngồi lên đôi vai vạm vỡ của anh, một bên cánh tay đưa lên, giữ chắc lấy thằng bé, từng bước tiến vào nơi sâu nhất của công viên tuyết.

Hoàng Ngân bước từng bước theo sát phía sau hai người đàn ông.

Cô ngược lên một cái đã nhìn thấy hình bóng cao to của Cao Dương Thành.

Người ta nói hình bóng của một người cha to lớn như một ngọn núi, mà đứa con lại càng giống như một dòng nước tinh khiết chảy trong lòng núi, cứ thế êm đềm chảy, tưới mát cả lòng núi.

Trước mặt, thằng bé cúi thấp đầu, sát gần đỉnh đầu của người cha, nói những lời thì thầm vào tai, hai người như đang nói thì thầm với nhau điều gì.

Sau đó thì nghe thấy tiếng cười “haha” của cậu bé vọng lại từ một nơi không xa.

Bỗng chốc, khóe mắt của Hoàng Ngân bỗng ngấn nước.

Tình cha con, liệu rằng có phải là như thế này?

Hoàng Ngân đứng ngơ ngẩn trên mặt đất, nhìn theo cảnh trước mặt có chút mãi mê.....

Nếu như có thể, cô hi vọng biết bao thời gian sẽ dừng lại ở giờ phút này, còn cảnh tượng ấm áp này sẽ trở thành vĩnh hằng.

“Mẹ, sao mẹ không đi thế!”

Đột nhiên, thằng bé quay cái đầu nhỏ lại, gọi Hoàng Ngân.

Cao Dương Thành cũng quay người lại theo, sâu thẳm nhìn theo Hoàng Ngân đang ngẩn lệ đứng trên tuyết trắng muốt ở đằng sau.

Hoàng Ngân vội vàng lau nước mắt, nở nụ cười, vội chạy theo hai người họ, “Đến đây!”

Mới chỉ bước đến bên cạnh Cao Dương Thành, cô tự nhiên thấy ấm ở vùng eo, cánh tay của Cao Dương Thành đã ôm chặt lấy eo cô.

Hoàng Ngân ngẩng đầu nhìn anh, vỗ nhẹ tay lên cánh tay đang đặt trên eo cô, “Này...”

“Yên phận chút đi!”

Trong giọng nói của Cao Dương Thành tràn đầy vẻ độc chiếm.

Hoàng Ngân bĩu môi, cũng chỉ còn cách ngoan ngoãn đi sát theo anh, lại thấy anh hạ giọng hỏi cô, “Vừa rồi sao lại khóc?”

Hoàng Ngân ngẩng người ra mới trả lời, lần đầu tiên thấy Dương Dương vui vẻ như vậy, em cảm động, cảm ơn anh.”

Hoàng Ngân ngẩng đầu cảm ơn anh một cách đầy chân thành.

Cao Dương Thành trầm lặng, không nói nữa, chỉ còn thấy cánh tay dùng lực ôm eo Hoàng Ngân mạnh hơn.

Thằng bé ngồi trên vai nhìn thấy hai người họ, càng cười rộ rỡ hơn.

Ánh nắng ban mai vàng óng xen qua rừng cây chiếu ra đủ màu sắc, chiếu lên trên một gia đình đang quây quần bên nhau, giống như mạ lên cho bọn họ một lớp vàng óng ánh ấm áp.

Hương thơm của hoa ngọt ngào tinh khiết, lan tỏa ra rừng cây tĩnh mịch lãng mạn, đi vào lòng người, đẹp đến ngọt ngào.

.....

Trong sân trượt băng

Hoàng Ngân giương cánh tay ra, gãi trên giày trượt băng, cười gió, đón lấy hương thơm ngọt ngào hương hoa của gió đông, xoay tròn thân hình yêu kiều xinh đẹp, thỏa sức nhảy múa trên nền băng tuyết trắng.

Khuôn mặt tinh khôi, thuần khiết giống như tiên nữ mới giáng trần, tiếng cười êm tai như tiếng bạc giống như một giai điệu âm thanh của thiên nhiên, bao phủ cả sân trượt băng, luồn lách cả vào trong lòng của Cao Dương Thành.

Thân hình kiều diễm dịu dàng như làn gió, từng đợt lướt qua người anh, cuốn lấy hương thơm dịu nhẹ của hoa, lướt qua mũi Cao Dương Thành, đã ru ngủ tâm hồn của anh.

Anh không kìm nổi lòng giờ tay ra, chặn đứng Hoàng Ngân đang bay lướt lại gần.

Vòng eo bỗng chốc bị anh giữ lại, Hoàng Ngân chớp mắt cười, để lộ ra hàm răng trắng muốt, “Làm gì? Anh muốn đến chơi cùng em không?”

Nụ cười thuần khiết trên môi cô đó, thoắt ngay rạng rỡ, đôi mắt cong cong như vàng trắng non đỏ, sáng rực như ngàn ngôi sao sáng lấp lánh, làm cho người ta chỉ có nhìn thôi cũng thấy siêu lòng.

Đôi mắt cháy rực của Cao Dương Thành chỉ nhìn chăm chăm vào cô, thờ nhẹ, ngực ưỡn lên, “Em đang dụ dỗ tôi?”

“Hà?”

Hoàng Ngân ngáy người.

Đôi mắt đẹp long lanh đang nhấp nháy, nhưng sau đó bình thường lại, đỏ mặt, lờ mờ ánh, lại liếc một cái Cao Dương Thành bên cạnh đang chăm chú sát mỗi gần khuôn mặt cô, cô xấu hổ đẩy ngực Cao Dương Thành ra, “Mau bỏ tôi ra.”

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112: Một gia đình hạnh phúc

Cao Dương Thành lại càng kéo cô vào lòng mạnh hơn, một tay khác giữ lấy cằm của Hoàng Ngân, đưa lên cao một cách ngang ngược, trong nháy mắt không thèm thanh minh mà cưỡng hôn cô.

“Ưm ưm.....”

Hoàng Ngân không ngờ anh ta lại có thể hôn mình trước mặt bao nhiêu người như vậy.

Cuồng hồ, con trai cô cũng đang ở đây nữa!!

Hoàng Ngân cố chui ra khỏi lồng ngực của anh, mà không tài nào thoát được.

Thậm chí còn cảm nhận thấy đầu lưỡi nóng ướt đag cố gắng tách đôi đôi môi đỏ của cô.

Trong động tác tràn đầy sự chiếm đoạt thô bạo.

Hoàng Ngân vừa xấu hổ vừa giận, đương nhiên là không dám để anh xâm chiếm.

Tuy hôn nhau không phải là việc gì xấu, nhưng con vẫn còn nhỏ, để nó nhìn thấy, nhớ đầu làm tâm hồn nó bị tổn thương thì phải làm sao?

Cao Dương Thành hiển nhiên không hài lòng với sự kháng cự của Hoàng Ngân, anh nhẹ nhàng tách dần đôi môi của Hoàng Ngân, chau mày, ra lệnh, “Mở mồm ra!”

“Dương Dương ở đây!Ưm ưm.....”

Khốn kiếp!!

Hoàng Ngân vẫn chưa nói xong, miệng mới mở ra, đã bị tên điên cuồng mất trí này tàn bạo hôn thêm một lần nữa.

Cái khuôn mặt đáng yêu trắng nõn của bé Dương gần như sắp vùi cả vào trong cây kẹo bông màu hồng kia rồi, cậu bé vô cùng thích thú liếm một miếng.....

Ngọt quá!!

Sau đó, cậu ngược đầu lên, nhìn bố mẹ đang hôn nhau đắm thiết trên đỉnh đầu.....

Dưới ánh nắng vàng nhạt, những bông tuyết trắng muốt tung bay khắp bầu trời, hương hoa ngọt ngào hòa quyện trong không khí trong lành, thật lãng mạn.....

Còn bọn họ, dưới ánh nắng của nền trời tuyết, dường như đã hôn nhau lâu đến cả thế kỷ.....

Ánh nắng chiếu qua từ ngưỡn đẹp mê hồn của hai người đang thân mật, hai khuôn mặt đầy vẻ hạnh phúc hòa vào cùng với ánh hoàng hôn rực rỡ, sự yêu kiều ảm áp trong phút chốc tỏa ra cả một sân trượt tuyết.

Bên cạnh đó cậu con trai hạnh phúc liếm từng miếng kẹo bông hồng hồng, ngọt quá, ngọt quá!!

“Oh My God, nhìn ba người nhà họ đi, hạnh phúc quá!

Trong sân băng, không ngừng truyền đến những câu bàn tán của du khách.

“Đừng vậy! Trời ơi, cảnh tượng này thật tuyệt vời quá! Hạnh phúc quá! Tôi phải chụp lại, phải chụp lại.....”

Người đàn ông một tay ôm chặt vòng eo nhỏ của người phụ nữ vào lòng, một tay khác lại nắm chặt tay đứa con ngồi bên cạnh.....

Ba người, cứ như vậy mà quên đi mọi thứ xung quanh, chìm trong hạnh phúc!!

“Đây mới thực sự là người đàn ông hoàn hảo!!” Du khách cầm chiếc máy ảnh DSLR trên tay, vừa chụp vừa xuýt xoa.

“Ba người họ đều rất đẹp! Tôi cứ nghĩ rằng chỉ có ở Pháp mới có tình yêu lãng mạn như thế này thôi cơ.....”

Khuất Mỹ Hoa kinh ngạc nhìn theo cảnh lãng mạn trong sân trượt tuyết, nghe những lời khen ngợi từ xung quanh, hai bên nắm tay đang buông thõng càng lúc càng nắm chặt, ánh mắt vẫn còn dịu dàng hồi nãy bỗng chốc biến thành đôi mắt sắc bén tối sầm lại.

Tầm nhìn hướng về phía thẳng bé bên cạnh Cao Dương Thành, ánh mắt lạnh lùng càng lúc càng tối sầm lại, lạnh đến thấu xương!

Mỹ Hoa, đi thôi, đi thôi, đừng nhìn nữa, hạnh phúc của người khác, chúng ta càng nhìn chỉ càng thêm ghen tỵ thôi, chúng ta đến bên kia chơi xe trượt tuyết đi!”

Bạn cô không nhận được cảnh Khuất Mỹ Hoa vẫn đang dờ dẩn ngắm nhìn hạnh phúc của người khác, liền vỗ vai lay tỉnh cô.

Khuất Mỹ Hoa nhanh chóng thu lại tầm mắt, cố nở một nụ cười mạnh mẽ, “Các cậu đi chơi trước đi, tớ gọi cuộc điện thoại xong ra ngay, phải rồi, lúc này có phải là cậu có chụp lại bức ảnh tình tứ kia không? Lúc về nhớ gửi cho tớ nhé, tớ cũng thích.”

“Được! Vậy cậu ra nhanh nhé! ảnh thì sau khi về tớ gửi cho.” Bạn cô vẫy tay, cười rồi rời đi.

Khuất Mỹ Hoa hướng tầm nhìn về cặp đôi và đứa con mãi không tách khỏi nhau ở trong sân trượt tuyết, nhếch mép nở một nụ cười nhàm chán, tuyệt tình đầy ảm ỷ.

Cao Dương Thành, Đỗ Hoàng Ngân!! Các người nghĩ rằng không có tôi sẽ được thuận lợi bên nhau sao? Đừng hồng!

Cô xoay người, bước trên nền tuyết dày, đi về phía sân trượt tuyết ngoài trời.

Vừa đi vừa gọi điện thoại cho Đỗ Thanh Nga.

“Thanh Nga, là chị đây.”

“Ừ, làm gì, tìm tôi có việc sao?”

“Em đang làm gì đấy!” Khuất Mỹ Hoa coi như không có chuyện gì, nhẹ nhàng hỏi Đỗ Thanh Nga.

“Tôi đương nhiên là đang bên cạnh mẹ tôi rồi, chị gọi cho tôi có việc gì?”

“Mẹ em không phải là đang ở trong phòng đặc biệt sao?”

“Đúng vậy, tôi đang ở ngoài trông.”

“Em đúng là hiểu thuận quá, em có biết này chị nhìn thấy ai không?”

Khuất Mỹ Hoa cố ý gọi sự tò mò cho Đỗ Thanh Nga.

“Ai chứ?” Đỗ Thanh Nga tò mò hỏi.

“Chị nhìn thấy chị gái em đấy, hơn nữa, tay còn dắt theo đứa bé, đứa bé đó nhìn giống cô ta lắm, là con trai cô ta à? Con của cô ta với Vũ Đạt sao?”

Khuất Mỹ Hoa cố ý thăm dò Đỗ Thanh Nga.

Đỗ Thanh Nga ngừng lại, ngắt một lúc mới nói, “Được rồi, nếu như chị đã nhìn thấy rồi, vậy thì tôi không còn gì để giấu diếm nữa, đứa con này không phải là của anh Vũ Đạt, còn bố của đứa bé là ai, tôi cũng không rõ. Thực ra chị tôi cũng không muốn tôi kể chuyện chị ấy có con cho chị nghe. Nay, chị đừng có đi nói với chị tôi là tôi nói cho chị biết ấy, đây là chị tự nhìn thấy, tôi không muốn nghe chị tôi lái nhái đâu.”

“Đương nhiên, chị làm sao có thể đi nói ra được, việc này cũng chẳng liên quan gì đến chị, chị là chị tò mò mới hỏi thôi.”

Khuất Mỹ Hoa nặc dù cười cười nói nói, nhưng đôi mắt dịu dàng bỗng chốc trở nên lạnh băng.

Bàn tay nắm chặt chiếc điện thoại, trông càng trở nên khiếp sợ.

Hóa ra, giữa bọn họ còn có một thằng bé lớn như vậy rồi!!

Không biết là Ôn Thuần Như có biết sự tồn tại của cháu trai mình không? Nếu như biết được thì sẽ ra sao đây? Sẽ mờ lòng từ bỏ để cho Đỗ Hoàng Ngân bước vào nhà họ Cao sao?

Ban đầu cô ta định gửi hết đồng ảnh vừa nảy cho Ôn Thuần Như, nhưng giờ xem ra, gửi cho bà ta thì chưa biết chừng lại tác thành cho mối nhân duyên chết tiệt này!

Sắc mặt của Khuất Mỹ Hoa càng lúc càng khó coi.

“Chị gọi điện cho tôi chỉ vì chuyện này thôi à?”

“Đương nhiên là không phải rồi.” Khuất Mỹ Hoa cười, “Chị giờ đang cùng đám bạn chơi ở công viên tuyết, cảnh tuyết hôm nay đẹp lắm, những bông hoa tuyết lãng mạn bay trong ánh nắng vàng..”

Khuất Mỹ Hoa quay đầu lại, nhìn ngắm đôi tình nhân đang hạnh phúc khiến người ta phát ghét ở trong sân trượt tuyết, đôi mắt lạnh lùng cảm giác có chút nguy hiểm, rồi nghe cô ta tiếp tục nói, “Em cũng đến đây chơi đi! Đến với chị đến đây cùng chị tận hưởng sự lãng mạn nơi đây, tin chị đi, em nhất định sẽ ngạc nhiên đấy...”

Đỗ Thanh Nga đi đến bên cửa sổ, nhìn ra khung cảnh tuyết rơi tiêu điều bên ngoài, cười rồi hỏi, “Thực sự đẹp như vậy sao? ở đây chị nhìn thấy sự âm thầm và tĩnh mịch của bệnh viện, không có lãng mạn như chị nói.”

“Đến đi! Chẳng mấy khi cuối tuần, hơn nữa đi cũng khỏe hơn nhiều rồi, em ngồi đêm bên cạnh, cũng nên có mình thư giãn một chút chứ! Em tin chị đi, đến đây một chuyến, em nhất định không tốn công vô ích đâu.”

Đỗ Thanh Nga mỉm cười, “tôi khả năng bị chị làm cho thu hút rồi.”

“Vậy thì cứ quyết định vậy nhé.” Khuất Mỹ Hoa hé lên nụ cười ẩn ý.

“OK, vậy tôi đến muộn chút, giờ bàn giao việc chút với y tá đã, không thì tôi không yên tâm.”

“Được, không vấn đề, vậy thì chị vẫn đợi em, nhanh đến đấy nhé!”

Khuất Mỹ Hoa gác điện thoại, lại quay đầu nhìn Đỗ Hoàng Ngân và Cao Dương Thành đang ở trong sân trượt tuyết, khóe miệng hé lên nụ cười thâm hiểm..

Sau đó, quay đầu giẫm chân trên tuyết đi lên trên núi.

Cảnh hạnh phúc trong sân trượt tuyết.....

“A....”

Hoàng Ngân bị Cao Dương Thành đẩy tay ra, cả người được tắm mình trong ánh nắng, đón lấy gió, dường như sắp lao về phía thiên đường của hạnh phúc.

Tốc độ kích thích này, khiến cô không nhận được mà hét lên.

Mắt nhìn theo thân hình sắp đập vào bờ sân trượt tuyết, nhưng đột nhiên, người cô bị bỏ vai vững chắc chặn đứng lại, cả người rơi vào lồng ngực vững chãi.

Vừa nhìn lên, đã nhìn thấy khuôn mặt nở nụ cười làm mê lòng người của Cao Dương Thành.

Anh nắm lấy tay cô, ôm lấy cô, dùng tư thế mềm mại nhất, xoay tròn cô vài vòng trên nền sân trượt tuyết.

Hoàng Ngân ngược đầu lên, ngẩn ngơ nhìn người đàn ông tuần tú, lại có sức hút khiến người ta điên đảo trước mặt.

Cô cười tí mắt, “Hôm nay không phải nhân vật chính là Dương Dương sao? Tại sao cuối cùng người chơi thích thú nhất lại là chúng mình chứ?”

“Bởi vì nó có người tốt hơn chơi theo rồi, không cần chúng ta dẫn dắt nữa.”

Cao Dương Thành nhẹ nhàng nói, lại ôm Hoàng Ngân xoay thêm một vòng nữa.

Chớp mắt cái, Hoàng Ngân đã thấy bé Dương đi lên đôi giày trượt băng, đang trượt băng vui vẻ cùng với đám bạn trong sân trượt băng, chúng cười, vui đùa, quây thành một nhóm, vui hết chỗ nói, Cho dù lũ trẻ có bị ngã lăn ra thành một hàng, nhưng cũng nó vẫn cười như những thiên thần đầy ngây thơ, sau đó lại mạnh dạn kéo nhau từ nền băng đứng dậy, tiếp tục chơi..

Nhìn thấy nụ cười rạng rỡ như ánh nắng của Dương Dương, khóe mắt của Hoàng Ngân không kìm được mà hơi ngấn lệ.

“Thế giới ngây thơ của đứa trẻ, cho dù có yêu thương nhiều hơn nữa cũng không thể nào thay thế và bù đắp được.”

Cao Dương Thành nhìn Hoàng Ngân nói với cô.

Hoàng Ngân chớp mắt, lông mi hơi ướt, “Người mẹ như tôi có phải là vô trách nhiệm không, đã nhiều năm vậy rồi, Dương Dương đến ngay cả một người bạn cũng không có! Còn tôi thì sao, lúc nào cũng nhốt nó trong bệnh viện một mình...”

“Đây là thiên chức của mỗi người mẹ.” Cao Dương Thành nựng khuôn mặt cô, nhìn vào nước mắt long lanh trong khóe mắt cô, lòng thương xót nói, “Người nào làm mẹ cũng rất lo sợ con mình biến mất khỏi thế giới này ngay trước mắt mình, cho nên sẽ giống như nắm chặt lấy sợi dây cứu mạng đó chính là bệnh viện, bất kì một việc làm nguy hiểm nào cũng không dám để con mình thử, bọn họ hận không thể để con mình vào trong lòng bàn tay, ngậm vào trong miệng, hận không thể chắn hết tất cả sương gió cho con mình, càng hận không thể chịu đựng tất cả những đau đớn do bệnh tật gây vò, vì thế người mẹ sẽ trở nên càng thận trọng hơn, đây không phải là sự vô trách nhiệm của người mẹ, mà đây là bản tính của tình mẫu tử vĩ đại! Bởi vì có tình mẹ bao la như biển cả, mới sinh ra tình yêu cao lớn như núi của cha!”

Tình yêu cao lớn như núi của cha...

Hoàng Ngân chợt đau nhói, ánh mắt càng thêm ngấn lệ.

Hóa ra, sự hoàn hảo của một gia đình, quan trọng nhường nào đến sự trưởng thành của một đứa trẻ!!

Mắt cô đỏ lên, mũi hít sâu, cảm ơn sự vỗ về của anh, “Hóa ra anh không chỉ là một bác sĩ giỏi, mà tương lai còn là một người bố tốt!”

Cao Dương Thành vỗ lên đầu Hoàng Ngân, “Tôi chỉ hi vọng có thể làm tốt mỗi vai trò trong cuộc đời mình.”

Hoàng ngân giờ tay phải lên, nắm lấy bàn tay to chắc của anh, trong lòng cảm kích vô cùng. “Cảm ơn anh đã cho em sự an ủi, cũng cho em những gợi ý tốt như này, em cũng sẽ học theo anh, làm tốt từng vai trò trong cuộc đời mình, đặc biệt là vai trò làm mẹ vĩ đại này!”

Cao Dương Thành đưa mắt xuống nhìn thẳng vào đôi mắt đỏ hoe của cô, hai tay ôm lấy khuôn mặt vẫn đang dính những giọt nước mắt, ánh mắt sáng rực lên, trầm giọng hỏi cô, “Chỉ là thân phận người mẹ này sao?”

Rõ ràng là một ngữ khí rất bình tĩnh, nhưng Hoàng Ngân lại nghe thấy sự thực lòng mong ngóng một cách rõ rệt.

Ánh mắt anh sáng rực nhìn chăm chăm nhìn lấy cô, lồng ngực hơi phập phồng, kiên nhẫn chờ đợi câu trả lời của Hoàng Ngân.

Mi mắt Hoàng Ngân chớp chớp, thờ nhẹ một hơi, hoang mang nhìn anh, nhưng cuối cùng lại im lặng.

Cao Dương Thành thờ dài, anh không muốn ép cô, nên đành thôi.

Anh lúc nào cũng cảm thấy trong lòng cô, kỳ thực vẫn vô tình hoặc cố ý trốn tránh tình cảm của anh.

Tại sao chứ? Anh không thể hiểu nổi!

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 113: Tình cảm sâu nặng

Anh nâng đầu cô lên, kéo sát cô vào lồng ngực mình, để cô cách tim mình gần nhất, cho cô nghe rõ tiếng tim đập mạnh của con tim.

Hoặc cô không biết, ở chỗ này, từ trước tới giờ chỉ vì cô mà loạn nhịp!

Cánh tay rắn chắc ôm lấy cô, càng lúc càng chặt hơn!

“Em đang sợ điều gì?”

Cuối cùng thì Cao Dương Thành cũng không nhịn nổi mà hỏi cô.

Hoàng Ngân ngẩng ra, ngược đầu lên, chớp chớp mắt, nhìn khuôn mặt anh tuần hút hồn người khác trước mặt cô không rời.

Còn anh, cũng cúi đầu nhìn cô.

Anh nâng cao khuôn mặt mơ hồ của cô lên, khuôn mặt anh tuần sát gần cô, nhìn sâu vào đôi mắt cô, chăm chú hỏi cô, “Em không cảm nhận được tình cảm anh dành cho em sao?”

Mặt Hoàng Ngân run run, mắt lướt qua đôi mắt sáng rực, cô muốn trốn tránh khỏi vòng tay anh, hoang sợ không dám nhìn anh nữa.

“Đồ Hoàng Ngân!”

Cao Dương Thành gọi cô.

Giọng nói trầm xuống, dường như có chút tức giận.

Nói là tức giận, chẳng thà nói là bất lực, hết cách với cô!

“Nói tới nghe, em đang trốn tránh điều gì? Tôi thực sự đáng sợ như vậy sao? Tôi là rắn độc mãnh thú sao? Tại sao mỗi lần cảm nhận được tình cảm của tôi em lại muốn trốn chạy, tại sao em không dám đối diện với trái tim tôi, trực tiếp đối diện với trái tim em!?”

“Tôi...tôi nghe không hiểu anh đang nói gì cả...”

Hoàng Ngân muốn thoát ra khỏi lồng ngực của anh, đôi mắt ngấn lệ, nước mắt mỗi lúc một tuôn ra.

Nhưng Cao Dương Thành nào chịu buông tay ra, đôi tay càng lúc càng xiết chặt khuôn mặt cô.

Hai con mắt nhìn chăm chăm Hoàng Ngân, tràn đầy sự bất lực, “Bằng lòng bước tiếp cùng tôi về phía trước chứ?”

Câu nói của anh, vừa mới hỏi xong, đôi mắt của Hoàng Ngân không kìm được nước mắt mà cứ thế tuôn trào.

Khoảnh khắc đó, cô nghĩ đến thật nhiều điều.....

Nghĩ đến những năm tháng trước đó, cô cùng với bộ dạng ngang ngược bướng bỉnh bước vào thế giới của anh, lao vào anh mà gào thét không chút do dự, “Cao Dương Thành, không sao cả,cho dù anh không muốn bước dù chỉ một bước, em sẽ vì anh mà bước cả một trăm bước!”

Nhưng kết quả thì sao, cô đã bước 99 bước, bước cuối cùng anh lại bước vì cô!

“Hóa ra bước 100 bước lại khó khăn đến như vậy...”

Cao Dương Thành than một câu, đôi mắt đã hơi đỏ, giữ chặt lấy khuôn mặt hoảng hốt của cô, tiếp tục nói, “Khi anh có thể cảm nhận được tấm lòng của em, em đã lùi lại phía sau một bước, anh muốn tiến về phía trước, nhưng thứ lỗi cho anh đã từng bị em một con rắn độc đã cắn anh không thương tiếc, anh cũng lo sợ, cũng nghĩ sẽ lùi bước, nhưng loại độc của con rắn độc là em lại giống như một thứ thuốc phiện đáng sợ, kịch độc, lại khiến cho người ta nghiện đến phát điên, rõ ràng biết là sẽ bị thương, thế nhưng lại không thể kiềm chế được mà chui đầu vào!!”

Cao Dương Thành nói một mạch, thờ dài, đôi mắt đỏ hoe nhìn cô, “Đồ Hoàng Ngân, tôi nói nhiều như vậy, em nghe có hiểu không? có biết tôi đang nói gì không? Hoàng Ngân khẽ thờ dài, chớp mắt, lại chớp mắt.

Lòng ngực khó chịu đến mức khiến cô không thờ nổi, lại nghe giọng nói trầm bổng giống như âm thanh của tiếng đàn violon, nhẹ vang lên bên tai cô, “Đồ Hoàng Ngân, tôi đang nói...anh yêu em, em nghe hiểu rồi chứ?”

Khi anh nói câu nói này thì cánh tay đã thu vào hết cỡ, làm cô càng tiến sát gần hơn tới ngực anh, sâu thêm một chút, một chút nữa.....

Nếu như có thể, anh hận không thể trực tiếp nhét cô vào trong người, hòa vào cùng với xương mà máu.....

Như vậy, cô sẽ không còn đường để trốn chạy nữa, không còn nơi nào để ẩn náu nữa!!

Đồ Hoàng Ngân, anh đang nói anh yêu em đấy! Em có hiểu không? Có cảm nhận được không?

Cảm của Cao Dương Thành ép chặt đỉnh đầu cô, nhắm mắt, che đi đôi mắt đang đỏ hoe, dùng con tim cảm nhận sự tồn tại mềm mại trong lòng.

Hoàng Ngân khóc nức không thành tiếng.

Tình cảm hoàn toàn không thể khống chế, cả người cô ngã vào lòng anh, khóc thút thít không thành tiếng, gần như không thở nổi.

Ba từ này, cô quả thực muốn được nghe nhiều, thế nhưng lại sợ nghe thấy.....

Lòng cô vô cùng nặng trĩu!! Cô lo sợ 2 người họ sẽ không thể gánh vác được!!

“Tại sao lại phải yêu tôi?”

Đột nhiên, Hoàng Ngân mắt đỏ lên, không kiềm chế nổi hét vào tai anh, “Tại sao lại phải yêu tôi!! Cao Dương Thành, đừng yêu tôi, yêu tôi sẽ không hạnh phúc đâu! Chúng ta sẽ không hạnh phúc đâu...”

Tay cô đẩy anh ra, nước mắt tuôn rơi như mưa, “Tình yêu của anh không nên thuộc về tôi, không dành cho hạng người như tôi!!”

Cao Dương Thành bị cô đẩy ra thì hét lên, hốc mắt đỏ lôm, vẫn mắt càng lúc càng nhiều, anh đưa tay ra nắm lấy đôi vai gầy gò của cô, không nhẫn nhịn nổi mà hét lên với cô, “Tại sao? Tại sao không thể thuộc về em?!! Đồ Hoàng Ngân, cho tôi một lý do! Cho tôi một lý do không thể yêu em!”

Hoàng Ngân lau nước mắt, nghẹn ngào gào to trả lời anh, “Tôi là rắn độc giống như anh nói vậy, Cao Dương Thành, em là một con rắn độc! Anh đứng lại gần tôi, tôi không thể cho nổi anh tình yêu và hạnh phúc mà anh muốn! Tôi không cho nổi! Anh biết chưa?”

Hoàng Ngân cố hết sức đẩy anh ra.

Cao Dương Thành ngang ngược dùng tay giữ cầm cô, sức lực trong đó thật mạnh, giống như một chiếc kim lạnh buốt đẩy sức mạnh, làm cho khuôn mặt của Hoàng Ngân trong phút chốc không thể động đậy.

“Đồ Hoàng Ngân, nếu đã không cho được, em tại sao còn yêu tôi?”

Cao Dương Thành hạ thấp giọng xuống hét vào cô, hốc mắt đỏ lôm như giận cháy lửa.

“Tôi không yêu anh! Tôi đã không yêu anh từ bốn năm trước rồi, không phải anh sớm đã rõ rồi sao?”

Mắt Hoàng Ngân đỏ hoe, đáp lời anh.

Con mắt Cao Dương Thành Dương điên đảo, bóp chặt vai cô, càng lúc càng chặt, có thể rõ mồn một nhìn thấy làn da cô nằm giữa những ngón tay dần dần đỏ ửng, anh đẩy mạnh người cô về phía sau, một tay đè mạnh cơ thể cô lên bức tường lạnh băng.

Anh ti lên cổ họng cô, chầm chọc cô không chút thương tiếc, “Không yêu tôi, mà lúc tôi suýt nữa bị nhiễm AIDS, không màng nguy hiểm của bản thân mà tựa sát vào tôi, bên cạnh tôi? Không yêu tôi, mà lại trước ngày tôi kết hôn, trốn trong phòng hút thuốc? Không yêu tôi, mà khi tôi ở bên bờ vực của cái chết lại khóc đến nỗi không còn biết gì nữa? Đồ Hoàng Ngân, em tự hỏi lại lòng mình đi, em thực sự không yêu tôi sao?”

Cao Dương Thành cười lạnh lùng, trong đáy mắt tuyệt vọng tới mức không còn một chút hơi ấm, “Em có dám dùng tính mạng để thề với tôi không?”

Hoàng Ngân ngước mắt, nhìn anh với vẻ mặt khó hiểu.

“Đồ Hoàng Ngân, em thề với trời, nếu như ngay tại lúc này em yêu tôi, tôi ra ngoài sẽ bị xe tông chết, bị sét đánh chết!! Chỉ cần em dám nói câu này, tôi lập tức sẽ để em đi! Thế nhưng, em dám không?!”

Khóe miệng Cao Dương Thành lạnh buốt, nở nụ cười lạnh như băng.

“Đồ điên!!”

Hoàng Ngân mắt đỏ lên, gằn giọng quát.

Không hề ai biết rằng, người đàn ông này một khi đã hận, thì gần như hận đến tận xương tủy.

Chỉ có Hoàng Ngân hiểu rõ anh, tuy rằng nét mặt anh hiền hậu, ôn hòa, nhã nhặn, thế nhưng, đó chỉ vì các bạn chưa từng trêu chọc anh ta, chưa từng leo lên miệng hồ.

Anh ta là dã thú, một khi bộc lộ thú tính của anh ra, bạn sẽ biết, anh ta có một sự hận thù, lạnh lùng mà bạn chưa từng thấy.

Cao Dương Thành nắm chặt vai cô, cười lạnh lùng, chất vấn cô, “Đồ Hoàng Ngân, em dám không?”

“Tại sao lại đem tính mạng của mình ra làm trò đùa chứ?” Hoàng Ngân mắt đỏ hoe, tức giận nắm chặt tay cô, “Tôi không chơi trò chơi nhẽo nhẽo này với anh đâu!!

Cao Dương Thành chầm chọc cô không thương tiếc, “Vậy tại sao em không dám!!”

Anh thờ gấp, trong chớp mắt, cong người, cúi đầu thấp xuống, đón lấy môi cô một cách điên cuồng.

Một nụ hôn thô bạo mà điên dại.

Anh gần như xé, cắn lấy môi cô, Hoàng Ngân ra sức vùng vẫy, đến mức mồ hôi ướt đầm, hơi thở dồn dập, vậy mà cuối cùng cũng không thể thoát khỏi lồng ngực của anh, thậm chí chỉ có thể để anh mặc sức hôn điên cuồng, chiếm hữu.

Anh giống như một cơn bão hung tợn bị chọc tức, một tay nâng mạnh mông của Hoàng Ngân lên, ép cô vào bức tường, mặc sức điên cuồng cắn lấy môi cô, bàn tay to nâng cặp mông mềm mại của cô, ra sức nắn bóp, dường như đang trừng phạt sự trốn tránh và không thành thật của cô!

“Đồ Hoàng Ngân, nếu như đã không dám, vậy thì từ nay em thuộc quyền sở hữu của tôi!! Muốn chạy cũng không có cửa đâu!!

Trong câu nói ngang ngược của anh, rõ ràng vẫn hàm ẩn sự thích thú và vui mừng!

“Từ nay tôi ở đâu, em nhất định phải ở đây!!”

Nụ hôn của anh, một lần nữa lại ngang tàn trút lên Hoàng Ngân, động tác tuy vẫn mạnh mẽ như hồi này, nhưng rõ ràng đã mềm mại hơn rất nhiều.

Anh hôn cô với tình cảm nồng sâu nhất, giãy vò đôi môi cô, dùng chiếc lưỡi ẩm ướt, luồn lách ti mỉ đôi môi thơm mềm của cô, chầm chú thưởng thức hương vị của cô.

Nước mắt của Hoàng Ngân cứ thế tuôn rơi, tay phải chống cự đánh vào ngực anh, “Cao Dương Thành, anh là con báo ngang tàn! Tôi ghét anh, tôi ghét anh!!”

“Ai muốn làm người phụ nữ của anh! Ai muốn yêu anh chứ!! A a.....”

Hoàng Ngân hét trong mơ hồ, bị Cao Dương Thành hôn cho phải thay đổi thái độ, nhưng vẫn kháng cự sự thô lỗ và ngang ngược của anh theo cách đầy nùng nịu.

Nhưng càng như vậy, Cao Dương Thành lại càng hôn sâu hơn, hôn điên cuồng hơn, anh thích sự bướng bỉnh nhõng nhẽo này của cô, thích chết đi được!!

“Không muốn làm cũng không kịp rồi, không muốn yêu cũng muộn rồi!!”

Cao Dương Thành cho nụ hôn thích thú điên dại này càng thêm sâu, thêm mạnh hơn nữa!!

Cho dù hai người hôn tới mức sắp không thở nổi, nhưng vẫn không muốn tách ra khỏi nhau, mà Hoàng Ngân lại càng thể thâm hơn, đôi môi hoàn toàn đã bị anh giãy vò cho vừa đỏ vừa sưng, anh lại hiền nhiên không có ý cứ thế này buông cô ra!!

Và thế là, màn hôn thứ 2 dài cả thế kỷ, lại bắt đầu kéo dài.....

Tuy có thô lỗ, cuồng bạo, ngang ngược, nhưng cũng lâu không kém gì màn hôn nồng cháy thứ nhất!

Trên thế gian này việc làm tuyệt vời nhất chính là, khi bạn ôm một người mà bạn yêu, anh ta tự nhiên sẽ ôm bạn càng chặt hơn.

Đây là điều mà Cao Dương Thành nghĩ, nhưng lại càng là suy nghĩ của Hoàng Ngân!

Trong không gian sân trượt tuyết.....

Lũ trẻ vẫn đang cười nói nô đùa.

“Dương Dương, bố mẹ bạn thật là buồn cười, vừa này còn thấy bọn họ cãi nhau ác liệt, nhưng giờ lại chơi trò hôn nhau rồi.”

Dương Dương quay đầu lại nhìn mẹ mình và chú Cao,

Sau đó lại quay sang nhìn bé gái đáng yêu bên cạnh, tự động đưa tay ra, giống như người anh trai nắm lấy tay bé gái, nhoeo miệng cười, “Thế giới của người lớn chúng ta không hiểu đâu!”

“Cũng đúng!!”

Bé gái gật đầu đồng tình.

Hương Dương lại quay đầu vừa cười vừa nhìn bố mẹ đang hôn nồng say dưới những bông tuyết, khuôn mặt lộ ra nụ cười rạng rỡ chưa từng thấy.

Mẹ của nó, cuối cùng cũng có bạn trai rồi!!

Người xuất sắc như chú Cao thực sự trở thành người yêu của mẹ rồi! Thật tốt quá!!

Túi áo Cao Dương Thành đột nhiên có tiếng điện thoại reo, thật không có duyên khi phá vỡ cảnh lãng mạn này.

Ban đầu Cao Dương Thành không thêm để ý, không đoán hoài đến tiếng chuông ồn ào đó, tiếp tục hôn người phụ nữ trong lòng anh.

Thế mà ai ngờ âm thanh đó vẫn không ngừng vang lên, Hoàng Ngân thực sự không thể nghe nổi nữa, cô thở mạnh, đẩy người đàn ông trên người cô ra, “Nghe điện thoại trước đi, biết đâu là bệnh viện có việc gấp.”

Cao Dương Thành vẫn hôn chặt một cái lên môi cô, lúc này vẫn không nở rời ra đôi môi cô, quay đi nghe điện thoại theo thói quen.

Cuộc điện thoại là từ bệnh viện gọi đến.

Hoàng Ngân tựa lưng trên bức tường, thở mạnh từng đợt, ánh mắt vẫn dừng lại trên khuôn mặt đẹp trai khiến người ta mê đắm của Cao Dương Thành.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 114: Lại quay về điểm ban đầu

Những việc vừa xảy ra vừa này, cô hầu như vẫn có cảm giác như trong mơ, không chân thực.

Tim vẫn tiếp tục đập loạn, đôi môi vừa đỏ vừa sưng, trong miệng vẫn còn tràn đầy hương vị mê người của Cao Dương Thành..

Câu nói đầy ngang ngược “Anh yêu em” vẫn không ngừng vang vọng bên tai cô, từng tiếng từng tiếng một.....

Hoàng Ngân không nhận được lại đó mặt, nhìn vào ánh mắt càng lúc càng rực lửa, ảm áp.

Lại như cảm nhận được một ánh mắt đang ném về phía mình, Cao Dương Thành đang gọi điện thoại, thỉnh thoảng vẫn liếc nhìn cô, bốn con mắt nhìn nhau, đôi môi gọi cảm của anh không nhận được mà nhếch môi cười.

Sau đó anh lại quay đầu đi, chăm chú trả lời điện thoại.

“Cho nên giờ tôi nhất định phải đi một chuyến về bệnh viện sao?”

“Ừm, lát tôi sẽ báo lại cho anh, tôi tắt máy đây.”

Cao Dương Thành cắt điện thoại, quay lại nhìn Hoàng Ngân.

Anh hơi nghiêng người, tiến sát vào Hoàng Ngân, hai tay tách ra chống vào bên trái Hoàng Ngân, nhưng lại chỉ nhìn chăm chăm Hoàng Ngân hồi lâu, không nói gì cả.

Hoàng Ngân bị anh nhìn cho đó mặt tái tái, cúi đầu xuống tránh ánh mắt của anh, hỏi anh, “Bệnh viện có việc à?”

“Ừm.”

Cao Dương Thành đưa tay ra vuốt nhẹ mu bàn tay phải của Hoàng Ngân, động tác hầu như rất tùy ý, nhưng lại vẫn để lộ ra một sự yêu chiều vô cùng.

“Nếu như em không muốn anh về, anh sẽ không về. Suy cho cùng anh cũng đồng ý với em rồi, sẽ đi cùng em và Dương Dương cả ngày.”

Anh rõ ràng không nở rời đi.

“Công việc làm sao có thể chậm trễ chứ!”

Hoàng Ngân hiểu rất rõ công việc bận rộn của anh, “Bác sĩ là thiên thần của bệnh nhân, vì vậy một khi đã mặc lên chiếc áo blouse trắng bác sĩ, tự nhiên phải coi bệnh nhân là một phần quan trọng nhất của cuộc sống, vì thế, Bác sĩ Cao, mau về đi!”

Cao Dương Thành ánh mắt sáng rực, nhìn Hoàng Ngân cười, cúi đầu xuống đầu mũi cô mà cắn nhẹ, “Em cùng anh đi nhé.”

Anh không nở xa cô!

Cảm giác giống như một cặp tình nhân đang yêu nhau nồng cháy, tự nhiên lại phải rời xa nhau, thật khó chịu.

Vẫn chưa rời xa, đã bắt đầu thấy nhớ rồi, đã bắt đầu sợ hãi cảnh chia lìa rồi, cho dù khoảng thời gian thật ngắn không có cô bên cạnh, nhưng cũng cảm thấy trống rỗng có thể khiến anh không biết làm thế nào.

“Hai mẹ con em đến bệnh viện cùng tôi, sau đó buổi tối cùng nhau ăn cơm, tôi muốn đưa Dương Dương đến một nhà hàng cực đẹp, sau đó sẽ đưa bọn em về bệnh viện, được chứ?”

Lời nói mê hoặc của anh, giống như một cơn bọ nhỏ, từng miếng một nhẹ nhàng gặm nuốt lấy sự phòng bị và lý trí của cô, cuối cùng cô cũng chỉ có thể ngoan ngoãn gật đầu, “Được.”

Cao Dương Thành nhếch môi cười, “Ngaoan...”

**

Mới lên xe, bé Dương đã nằm cuộn tròn ở ghế sau ngủ say tít, chơi đùa một ngày trời, nó thực sự mệt rồi.

Hoàng Ngân để cái đầu nhỏ bé của nó nằm trên đùi mình, cánh tay đặt lên trên thân hình nhỏ bé của nó, không ngừng vỗ về con, nhìn ngắm con trai đang ngủ say, nghĩ đến tất cả những việc vừa mới xảy ra, trong lòng Hoàng Ngân có một luồng khí ấm áp chưa từng có.

Khóe miệng, không nhận được nhoeo cười.

Cao Dương Thành nhìn qua gương chiếu hậu thấy nụ cười nhẹ nhàng của cô, đôi môi mỏng cũng không chịu được mà hiện lên một độ cong mê người.

Hoàng Ngân dường như cảm nhận được ánh mắt nhìn mình của Cao Dương Thành, cô ngược đầu lên cũng nhìn anh qua gương chiếu hậu.

“Nhìn cái gì?”

Cô không nhận được cười hồi anh.

Cao Dương Thành cười mỉm, đưa ánh mắt hướng về phía trước, “Em không nhìn anh, làm sao biết được anh nhìn em chứ?”

“Không đối co với anh nữa.”

Nụ cười ẩn ý trên khóe miệng Cao Dương Thành càng rõ hơn, “Đưa tay đây.”

“Hà?”

Hoàng Ngân ngạc nhiên.

Nhưng vẫn ngoan ngoãn đưa tay lên ghế trước, lại bị anh đưa tay ra giữ chặt lấy tay cô.

10 ngón tay đan chặt, xiết chặt lấy tay cô.

Hoàng Ngân ngẩng người ra, bình thường lại, nhẹ nhàng nhắc nhở anh, “Anh tập trung lái xe kia.”

“Tôi rất tập trung đấy chứ.”

Cao Dương Thành nắm chặt lấy tay Hoàng Ngân, đưa lên môi thom nhẹ, nhưng mắt vẫn tập trung quan sát phía trước.

Tất cả, dường như là một giấc mộng, không chân thực chút nào.

Anh thờ dài, “Thật khó tưởng tượng được, đi một vòng, cuối cùng chúng ta lại quay về điểm ban đầu.”

Tìm Hoàng Ngân nhói đau.

Có thể cảm nhận được sự thương hại sâu sắc của anh dành cho cô, bỗng nhiên nhớ đến bé Dương trong lòng cô, lại nhớ đến mẹ cô.

Hoàng Ngân cắn môi.

Cao Dương Thành khẽ nhủ mảy, “Nói bao nhiêu lần với em rồi, đừng có cắn môi! Môi sớm muộn gì cũng để lại vết răng đấy.”

Hoàng Ngân nghe câu này, liền ngoan ngoãn không cắn môi nữa.

Cao Dương Thành hài lòng mỉm cười,

“Ngaoan rồi.”

Hoàng Ngân nghe câu nói này, mặt bỗng chốc đỏ lên, giả vờ không vui lờm anh một cái.

Cao Dương Thành nắm chặt lấy bàn tay nhỏ trong lòng bàn tay anh, “Có một việc tôi vẫn chưa kịp nói với em”

Hoàng Ngân nhích miệng, ánh mắt đóng đưa, do dự hồi lâu mới nói, “Thực ra tôi cũng có một việc, trước giờ vẫn chưa nói với anh...”

“Hà?”

Cao Dương Thành nghiêng đầu, nhìn cô với ánh mắt hoài nghi, lại quay đầu lại tiếp tục lái xe, “Việc gì?”

“Anh nói trước đi.”

Hoàng Ngân vẫn trì hoãn chưa muốn nói.

Cô liếc nhìn đứa con trong lòng ngực, lại nhìn khuôn mặt mê người của Cao Dương Thành, trong lòng có chút chờ đợi, khi họ biết đối phương kì thực chính là tình thân của nhau, trong lòng họ sẽ cảm thấy thế nào đây?

“Tôi hủy bỏ hôn ước với Khuất Mỹ Hoa rồi.”

“Hà?”

Hoàng Ngân ngẩng ra.

Mới bỗng nhiên nghĩ lại ban nãy mình hồ đồ chưa từng thấy xác định tình cảm của mình với anh, lại sớm quên mất việc anh và Khuất Mỹ Hoa, giờ nghĩ lại, trong lòng có chút áy náy, ân hận.

Cao Dương Thành nhìn Hoàng Ngân không có phản ứng gì, hơi nhủ mảy có vẻ không vui, “Em dường như không để ý lắm đến chuyện giữa tôi và cô ta nhỉ! Nếu như thực sự không để ý, hay là tôi có thể tiếp tục với cô ta chứ?”

Hoàng Ngân nhìn anh về tức giận.

Khi cầm đang đặt trên ghế trước của Cao Dương Thành, hạ giọng nói, “Tôi chỉ là cảm thấy có chút không phải với cô Khuất.”

Cao Dương Thành nắm lấy tay cô, nắm chặt hơn nữa, có chút đau lòng nói, “Muốn nói lời xin lỗi, cũng không đến lượt em, đây là việc giữa anh và cô ta! Không liên quan đến em, anh sẽ giải quyết.”

“Hoàng Ngân nghiêng đầu nhìn anh, khuôn mặt hơi khiêu khích, “Ý của anh là anh hủy bỏ hôn ước với cô ấy không phải là vì tôi?”

Ánh mắt Cao Dương Thành hé cười, “Bởi vì tình yêu.”

Hoàng Ngân rung động trong lòng, khóe miệng không giấu nổi nụ cười.

Trong ánh mắt tự nhiên lại hiện về cảnh 3 người họ lần đầu gặp mặt của 4 năm trước.....

“Thực ra anh chắc cũng đã từng yêu cô ấy chứ? Em nhớ lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô ấy, lúc đó nghĩ rằng cô ấy thật đẹp, các anh thật đẹp đôi, hơn nữa, là lần đầu tiên tôi nhìn thấy một người đầy khí chất như anh...”

Hoàng Ngân cười đau khổ, “Cao Dương Thành trong ký ức của tôi trước giờ là một người đàn ông lạnh lùng, hung dữ, thậm chí đến trao người con gái bên cạnh mình một nụ cười thôi cũng keo kiệt, lời nói ác độc, cay nghiệt, có những lúc rất dữ tợn, thế nhưng, anh không đối xử với cô ấy như vậy, anh sẽ thật dịu dàng, rất quan tâm, khi phục vụ mang thực đơn ra, anh sẽ lập tức hỏi cô ấy muốn ăn gì, thích ăn cái gì...”

Nói đến đây, Hoàng Ngân lại cắn lấy môi, cổ họng hơi nghẹn lại tiếp tục nói, “Nhưng anh đối xử với em lại hoàn toàn khác, anh trước nay chưa từng hỏi em muốn ăn gì, em thích cái gì! Thậm chí lần đầu tiên mình cùng nhau ăn cơm sau 4 năm chúng ta gặp lại nhau, cho dù là vì khách sáo đi nữa, anh cũng chưa hề hỏi qua em có thích ăn gì không, như vậy xem ra...”

Hoàng Ngân nhủ thầm, “Bác sĩ Cao có vẻ vẫn muốn thích cô ta thêm chút nữa nhỉ?”

Cao Dương Thành hếch lông mày lên cảm thấy nực cười, “Hóa ra những việc này em vẫn nhớ rõ. Chà trách người ta nói phụ nữ thích nhắc lại chuyện cũ của đàn ông! Xem ra đúng là như vậy.”

Hoàng Ngân bĩu môi, “Không thẳng thắn trả lời câu hỏi của tôi, chính là thừa nhận rồi chứ gì?”

Được rồi, trong lòng cô quả thật vẫn có chút thất vọng.

“Không thẳng thắn trả lời, là vì không muốn trả lời, không muốn trả lời chính là vì câu hỏi kiểu này của em ngu ngốc, không bằng lòng trả lời.” Ngón tay cái của Cao Dương Thành vuốt nhẹ lên mu bàn tay Hoàng Ngân, thờ dài, sau đó mới tiếp tục nói, “Em sẽ thể hiện sự hiểu phép tắc trước mặt người lạ, sẽ khách sáo hỏi cô ấy muốn ăn gì, thích ăn gì. Những phép tắc đó, em sẽ chỉ chú ý nếu trước mặt những người không thân thiết thôi. Tôi nói như vậy, em hiểu rồi chứ?”

“Hiểu.”

Hoàng Ngân chớp mắt, cười nhẹ, cho thấy rất hài lòng với lời giải thích của anh.

“Còn không hỏi em muốn ăn gì...” Anh nhìn cô từ gương chiếu hậu, “Đồ ăn mà hôm nọ tôi gọi hôm đó, có món nào em không thích ăn không?”

Hoàng Ngân ngạc nhiên.

Con tim bỗng nhiên đập mạnh.

Đôi mắt bỗng nóng lên, suýt chút nữa thì nước mắt tuôn ra.

“Còn em? Em muốn nói với tôi điều gì?”

Cao Dương Thành hơi thẳng người lên, hỏi Hoàng Ngân.

Hoàng Ngân hít một hơi sâu, ý muốn giải tỏa cảm xúc hồi hộp trong lòng.

Quan sát qua Cao Dương Thành từ gương chiếu hậu, liền phát hiện ra anh cũng đang dùng ánh mắt chăm chú liếc nhìn mình.

Đoạn đường chuyển hướng, Cao Dương Thành thu nhỏ tầm mắt, chăm chú lái xe.

“Tôi muốn nói với anh...”

Hoàng Ngân chưa nói dứt lời, đột nhiên thấy một chiếc xe chở xăng dầu loại nhỏ không thèm để ý đến đèn đỏ từ phía đường bên trái xông thẳng vào bọn họ, tốc độ đó nhanh quá làm Cao Dương Thành không kịp tránh.

“Á...Cẩn thận!!!”

Hoàng Ngân giật mình hết lên.

“Rầm...”

Một âm thanh va đập vào nhau vang lên, cùng với đó là tiếng thảng phạn kit kit chói tai, Bánh xe cọ sát trên mặt đất, phát lên tiếng cọ sát đau tai nhức óc, vang lên khắp cả một đoạn đường.

Trên xe taxi.....

Đỗ Thanh Nga đang gọi điện thoại cho Khuất Mỹ Hoa.

“Trời ạ, chị đừng giục nữa, tôi đến ngay đây! Không tắc đường chắc?”

“Tôi không giục được chắc, cô mà không đến, thì cảnh đẹp này không được nhìn thấy rồi!”

Khuất Mỹ Hoa than trách trong điện thoại, không ngừng tìm kiếm Cao Dương Thành và Đỗ Hoàng Ngân trong khu công viên tuyệt, nhưng không hề nhìn thấy bóng dáng của 2 người họ.

“Trời ơi, chết rồi, đằng trước hình như có tai nạn rồi, sợ càng tắc đường hơn ấy!”

Đỗ Thanh Nga nói xong bèn thò đầu nhìn ra ngoài, “Được rồi được rồi, Mỹ Hoa, chị đừng giục nữa, tôi đến ngay!! Không nói nữa, tôi tắt máy đây.”

Đỗ Thanh Nga tắt máy, liền nghe thấy tài xế taxi nói, “Trời đất ơi, kia là xe chở dầu đấy!! Chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây, không thì nó có thể phát nổ bất cứ lúc nào!”

“Thật sao?”

Đỗ Thanh Nga chau mày, liền nhìn thấy tất cả xe và người bên cạnh đều đang nghĩ mọi cách chạy khỏi đây.

Thậm chí là, cô từ xa còn có thể nhìn thấy mùi nồng nặc của xăng dầu, xem ra xe chở dầu bị rò rỉ dầu ra ngoài rất kinh khủng, đúng như lời của bác tài xế này vừa nói, có thể phát nổ bất cứ lúc nào.

“Vậy thì chúng ta mau chóng đi thôi!”

Cô cũng có chút nóng vội.

Tài xế taxi tận dụng mọi điều kiện có thể để lái xe đi, Đỗ Thanh Nga vẫn luôn nhìn theo vụ tai nạn đó, “Không có ai báo cảnh sát sao? Sao vẫn không thấy có cảnh sát đến xử lý chứ!”

“Mọi người chạy còn không kịp, làm gì còn để ý đến việc báo cảnh sát nữa chứ!”

Tài xế taxi vừa nói vừa vội vã chạy về phía trước,

Xe chạy qua xe chở dầu, dần dần có thể nhìn thấy chiếc xe va chạm với xe chở dầu.

Là một chiếc Ghost màu đen.

Loại xe việt dã cao cấp xa hoa như này, nhìn qua cả thành phố này kỷ thực đếm trên đầu ngón tay.

Đỗ Thanh Nga chau mày, chiếc xe này trông quen quá.

Cô nhìn kĩ lại một lần nữa, liền nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn mê người của Cao Dương Thành.

Cửa xe đã hoàn toàn vỡ vụn, còn cả người anh còn bị túi trong xe khí để cho chặt cứng, trán anh vẫn còn máu đang không ngừng chảy.

“Hoàng Ngân, Đỗ Hoàng Ngân!!!”

Anh thờ dốc, một tay dùng lực đẩy túi khí ra, một tay gọi to Hoàng Ngân đang ngồi ở phía ghế đằng sau.

Vậy mà, đáp lại anh là một sự im lặng.

Anh quay đầu nhìn, thò tay ra sờ, nhưng lại sờ phải một vùng máu lạnh như băng đá.

Chương 115: Hiện trường tai nạn

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

CHƯƠNG 115 HIỆN TRƯỜNG TAI NẠN

CHƯƠNG 115 HIỆN TRƯỜNG TAI NẠN

Anh không kìm nổi mình mắng to một câu, hai mắt đỏ lên, muốn bê túi khí ra, nhưng không kết quả, cả người anh lẫn túi khí bị đuôi xe của xe chở dầu đè cho chặt cứng.

Đáng chết!!

Nhìn thấy xe chở dầu không ngừng rò rỉ, trong lòng Cao Dương Thành hiểu rất rõ, nếu như bọn họ cứ như này, sớm muộn gì cũng chết ở đây!!

Thế nhưng Hoàng Ngân và Dương Dương đang ngồi ở ghế sau, thậm chí đến giờ vẫn không biết sống chết ra sao.

Đỗ Hoàng Ngân!! Đỗ Hoàng Ngân....”

Cao Dương Thành hét to gọi Hoàng Ngân, ý muốn để cô tỉnh dậy từ trong cơn hôn mê.

Lúc này Đỗ Thanh Nga ở trong xe đã kêu xe dừng lại

“Bác tài, dừng xe, dừng xe!!!”

Cô sốt ruột đập đập ghế bác tài xé, “Nhanh lên, dừng xe đi!!!”

“Dừng xe ở đây? Cô có muốn sống nữa không đấy? Loại xe chở dầu này tuy nhỏ, nhưng sức nổ của nó hoàn toàn không nhỏ chút nào đâu, hơn trăm mét vẫn có thể nổ tan

10:51

0.0%

xác đấy!”

“Tôi bảo bác dừng, thì bác dừng đi!! Nhanh lên....”

Đỗ Thanh Nga lo lắng sốt ruột tới mức nước mắt như sắp tuôn ra.

Cô nói xong liền nhanh chóng rút điện thoại ra gọi 110 và 120.

“Nhanh lên, ở đường vòng giao nhau, có một vụ tai nạn giữa một chiếc xe chở dầu và một chiếc ô tô, xe chở dầu đã bắt đầu rò rỉ dầu, các anh mau chóng gọi xe chữa cháy qua đây!! Đến muộn thì cả xe cả người không còn nữa rồi!!”

Truyện được mua bản quyền up trên app mê tình truyện

Xe taxi dừng lại, Đỗ Thanh Nga tắt điện thoại, xuống xe, không màng nguy hiểm lao thẳng vào chiếc xe Ghost màu đen.

Cô luồn vào cửa xe, hốt hoảng gọi Cao Dương Thành, khước mắt đã đỏ hoe, “Bác sĩ cao, anh không sao chứ! Em dìu anh ra ngoài!!”

Cao Dương Thành nhìn thấy Đỗ Thanh Nga thì ban đầu ngạc nhiên, rồi vội vàng nói, “Chị gái em, chị gái em và Dương Dương ở phía sau, em cứu bọn họ ra ngoài trước đi!!”

 10:51

8.33%

Trần Cao Dương Thành đã lạnh ngắt, anh thở gấp, cắn chặt răng, cố nén cơn đau ở chân, nói chuyện với cô, lồng ngực chặc chấn vì hít thở khó khăn mà phập phồng liên tục.

“Chị gái em??”

Đỗ Thanh Nga ngạc nhiên, ló đầu nhìn, trong phút chốc, khước mắt đỏ hoe, Nước mắt giống như hạt trân châu bị đứt sợi, không kìm được mà tuôn trào ra ngoài.

“Chị!! Chị ơi.....”

“Dương Dương.....”

Đỗ Thanh Nga mở cửa sau xe ra, liền nhìn thấy Hoàng Ngân đang ôm chặt Dương Dương trong lòng, còn sau lưng cô đã toàn là mảnh thủy tinh vỡ vụn, trên trán máu không ngừng chảy, cả người đã mê man.

Còn Dương Dương trong lòng cô sắc mặt trắng bệnh, hôn mê sâu từ lâu.

“Tại sao lại như vậy.....”

Đỗ Thanh Nga hoang mang lo sợ, chân tay run lẩy bẩy.

“Bác sĩ...bác sĩ Cao, em phải làm sao đây? Em nên làm thế nào đây?”

Cô vừa khóc vừa khời Cao Dương Thành, gậy ở bên cạnh

 10:51

16.67%

xe, hoàn toàn không dám sờ linh tinh.

"Đừng hoảng! Anh dạy em."

Giọng nói của anh, trầm ấm, đáng tin, có một sức hút giúp người khác trấn an tinh thần.'

Con tim đang hoảng loạn của Đỗ Thanh Nga dường như trong phút chốc đã bình tĩnh lên nhiều.

"Trước tiên em đừng động linh tinh, nói cho anh biết tình hình bị thương của hai người họ."

Cao Dương Thành bị túi khí đè chặt, quay đầu lại bị chiếc ghế chắn mất tầm mắt, anh hoàn toàn không nhìn thấy rõ tình hình ở phía sau xe.

Đỗ Thanh Nga vừa khóc vừa trả lời anh, "Chị em bị thương sau lưng, trán vẫn đang chảy máu, đã hôn mê rồi, Dương Dương được chị em ôm trong lòng, trên người không mấy bị thương, trên đầu có mảnh vỡ thủy tinh, đang chảy máu, người nó còn bị kẹt trong ghế xe rồi..."

Đỗ Thanh Nga nói rồi di chuyển chiếc ghế đã bị lung lay ra, nhưng vì cú va chạm khủng khiếp vừa nãy, lẫy của chiếc ghế đã bị hỏng, còn sức cô thì có hạn, di chuyển chiếc ghế đi cần có đủ lực.

"Đừng di chuyển nữa!!"

 10:51

25.00%

Cao Dương Thành điểm tĩnh nhắc nhở cô, để cô bình tĩnh, tỉnh táo lại, "Em xem người nào cứu được thì cứu ra trước!! Hoàng Ngân không bị kẹt em đưa chị ấy ra trước, lúc đưa ra em cẩn thận một chút, động tác nhẹ nhất có thể, tuy rằng nhìn bên ngoài thấy cô ấy không bị thương, nhưng không thể khẳng định là xương cốt cô ấy không bị chấn thương, đặc biệt là phần đầu, nhớ là phải bình tĩnh, ôm lên đặt xuống phải nhẹ nhàng!"

"Vâng..."

Đỗ Thanh Nga cắn răng, cúi người chui vào trong xe.

"Chị, chị nhất định phải sống!! Chị và Dương Dương đều không được sao hết..."

Đỗ Thanh Nga vừa gào khóc, vừa vô cùng cẩn thận đưa Hoàng Ngân ra, phải khó khăn lắm mới đưa được ra ngoài.

Cao Dương Thành quay đầu lại, nhìn Dương Dương đang bị chiếc ghế phía sau kẹp chặt, nhìn khuôn mặt trắng bệch không sức sống của nó, lòng đau như cắt.

"Chú sẽ không để con có chuyện gì đâu!!"

Anh cắn chặt răng, bảo đảm với thằng bé, cũng như bảo đảm với mẹ nó.

Anh dùng lực thử đẩy cái giá hàng trên người ra, trán và mu bàn tay gân xanh nổi lên gần như sắp vỡ ra.

 10:51

33.33%

Mồ hôi chảy đầm đìa từ trán xuống, từng giọt rơi xuống, vết thương trên mu bàn tay vì dùng lực mà nứt toác ra, máu tươi không ngừng chảy dọc theo những đường vân gợn cảm, chắc chắn.

"Két....." Cuối cùng cũng nghe thấy tiếng rung chuyển của giá hàng.

Hình như, xô dịch được một chút rồi.

Chân răng của Cao Dương Thành bị anh nghiền cho gần như chảy máu, anh bắt đầu lấy hơi, lại tiếp tục...

"Bác sĩ Cao, em đến giúp anh!!"

Đỗ Thanh Nga đưa người chị đang hôn mê ra nơi cách đó trăm mét, lại quay lại.

"Không cần!! Nhanh, ôm Dương Dương ra ngoài!! Thăng bé quan trọng hơn anh!!"

Cao Dương Thành cắn răng từ chối lời giúp đỡ của cô.

Đỗ Thanh Nga mắt đỏ ửng, răng cắn chặt môi, quay người ra phía sau xe cứu Dương Dương.

Một tay dùng lực đẩy ghế, vừa cố gắng thò đầu ra kêu cứu, "Có ai không!! Cứu người đi!! Ai đến cứu chúng tôi với, cầu xin các người đấy, đến giúp chúng tôi đi!!!"

 10:51

41.67%

Thế nhưng, mặc cho Đỗ Thanh Nga có kêu gào như thế nào, khóc thảm thiết ra sao, cuối cùng vẫn không có ai hỏi han.

Từng người, từng chiếc xe băng qua nhìn thấy chiếc xe chờ đầu đang rò rỉ dầu thì đều né tránh, tháo chạy.

Đỗ Thanh Nga gào khóc càng thảm thiết hơn.

Những hạt mồ hôi từ trán Cao Dương Thành tuôn xuống như mưa, anh cắn môi an ủi Đỗ Thanh Nga, "Đừng khóc! Đừng để mất sức cho việc khóc, giờ Dương Dương cần đến toàn bộ sức lực của em!!"

"Vâng..."

Đỗ Thanh Nga nuốt nước mắt gật đầu, "Bác sĩ Cao, anh cũng phải cố lên nhé!!"

"Phù..."

Cao Dương Thành dùng hết sức mình, tiếp tục đẩy giá hàng ra.

"Két...."

Giá hàng bị đẩy ra chút nữa rồi, phát ra âm thanh cọt sạt, nhưng lại không hề thấy chới tại.

 10:51

50.00%

Đỗ Thanh Nga mỉm cười trong nước mắt, "Sẽ nhanh thôi, nhanh thôi!!"

"Em cũng nhanh lên!!"

Cao Dương Thành giục cô, "Không thể chậm trễ hơn nữa, xe dầu sắp nổ rồi!!"

Trong lúc nói, anh cắn mạnh răng ra sức dùng lực...

"Rầm..."

Giá hàng được đẩy ra từ trên người anh, rơi xuống theo đầu xe, rớt xuống đất, phát ra âm thanh to khó chịu.

Cuối cùng, Cao Dương Thành cũng thoát ra được!!

Nhưng, chân anh vì bị giá hàng kẹp chặt, nhất thời bị tê liệt phải ngồi trên ghế, không di chuyển được.

Còn lúc này, Đỗ Thanh Nga cũng đưa được Dương Dương ở phía sau xe ra ngoài, "Dương Dương, Dương Dương!!"

Cô lao ra, một tay ôm lấy Dương Dương lúc này mặt tái nhợt trong lòng, kiểm tra xem cơ thể thằng bé có còn chỗ nào bị thương nữa không,

"Trời ơi! Tạ trời tạ đất!!!"

Cô ôm Dương Dương, thương xót hôn mấy cái lên trán bé

 10:51

58.33%

Dương.

Thì lúc này, một chiếc xe cảnh sát cách đó một đoạn tiến tới, liền nhìn thấy 2 anh cảnh sát nhanh chóng lao ra từ xe cảnh sát, chạy thẳng đến chỗ bọn họ.

Cảnh sát đầu Cao Dương Thành đang bị thương liền nhanh chóng chạy ra ngoài, "Mau! Xe dầu sắp phát nổ rồi!"

Đỗ Thanh Nga ôm lấy Dương Dương chạy theo sau.

Bỗng dưng, liền nghe thấy âm thanh "Đoàng....", một tiếng nổ chói tai nhức óc vang lên bao phủ cả đoạn đường. Trong phút chốc ánh lửa lóe lên sáng rực, ánh lửa đỏ chói mắt phản chiếu cả một bầu trời giữa ban ngày.

Bầu trời bị đốm lửa nhuộm đỏ rực theo, âm thanh gấp gáp của xe chữa cháy và 120 ở phía cuối đường.

Hoàng Ngân trong cơn mê bỗng nhiên bị tiếng nổ lay tỉnh, cô vẫn không biết tình hình mọi chuyện, nhưng nước mắt vẫn không kìm được mà tuôn chảy.

Nhưng vẫn không kịp mở mắt xem tình hình xung quanh, đã lại chìm vào hôn mê.

Trong ánh lửa Cao Dương Thành cắn chặt răng dùng thân hình to lớn mà đẩy khí phách như một bức tường che chắn cho Đỗ Thanh Nga và Dương Dương, anh che chở 2 người họ thật chặt trong cơ thể mình, ánh lửa dừng, anh gào lên

 10:52

66.67%

với Đỗ Thanh Nga, "Ôm Dương Dương chạy mau!!"

Đỗ Thanh Nga hoàn toàn không nghĩ được nhiều, cô ngậm nước mắt nhìn người đàn ông vì mình mà bị thương, lại nhìn đứa bé mình ôm trong lòng, cô cắn chặt răng, đành ôm Dương Dương liều mạng chạy, vừa chạy vừa khóc, vừa gào to, "Bác sĩ Cao, anh phải cố trụ, em sẽ quay lại cứu anh ngay!! Em sẽ đến cứu anh ngay!!!"

"Mau, cứu người!!"

Đội phòng cháy chữa cháy lập tức di chuyển đồ cứu cháy đến cứu người, phóng thẳng đến chỗ Cao Dương Thành đang bị tê liệt, toàn thân bị thương.

Đỗ Thanh Nga ôm Dương Dương chạy ra ngoài...

"Bùm..."

Lại là một tiếng nổ, nhưng đã nhỏ hơn rất nhiều so với tiếng nổ ban nãy, hơn nữa cũng không thể tạo sát thương trong vòng 50 mét, nhưng.....

"Cẩn thận!!!"

Bên cạnh Đỗ Thanh Nga vang lên tiếng gọi, cô không kịp quay lại nhìn, bỗng chốc nhìn thấy một vật nặng mang theo lửa lao về phía cô, cô hoảng loạn hét lên,

Gần như ý thức được việc trước mắt, khom người che

10:52

75.00%

chấn thật chặt Dương Dương ở trong lòng, vật nặng đó rất xuống mặt đất...

"Bụp..."

Một vật nặng mang theo lửa đập trúng vào thân hình nhỏ bé của cô.

Nó không phải gì khác, chính là cửa xe chiếc Ghost màu đen của Cao Dương Thành! Bay ra theo lực nổ từ trong vụ nổ, thế mà rơi đầu không rơi lại đập trúng vào người cô.

Lưng sau cùng với chân, thậm chí là mặt đều cảm nhận được một sự nóng rất. cánh cửa đó đè chặt lên chân cô, thời khắc đó, cô dường như nghe thấy âm thanh vỡ vụn của xương cốt.....

Đau quá!!!

Đau tới mức cô gần như chết đi!!

Còn trong lòng cô, có một vũng máu nhuộm lấy ngực cô.

Máu đó...chính là của Dương Dương!!

Nhưng cô đã cảm nhận được, chỉ thấy một màn đen trước mặt, cô hoàn toàn hôn mê.

Trước khi hôn mê, hình như cô nhìn thấy Cao Dương Thành đang không màng nguy hiểm mà lao tới chỗ cô.....

10:52

83.33%

Cô ngậm nước mắt, mỉm cười, ngủ thiếp đi, còn sau đó, không còn biết gì nữa!!

"Ồ e...ò e...ò e....."

2 chiếc xe cứu thương phi thẳng đến bệnh viện Vinmec.

Trên xe.....

Cao Dương Thành nằm bẹp trên giường bệnh, trên lưng đau như lửa thiêu đốt, có nhân viên bệnh viện đang tiến hành xử lý vết thương cho anh, may sao anh chỉ bị thương ngoài da, còn đôi chân chỉ là do bị kẹt chặt quá mà tổn thương đến cơ thịt, chưa đến mức bị gãy xương.

Lúc bôi thuốc, anh cắn răng, rên một tiếng, là không sao nữa rồi.

"Thằng bé sao rồi?"

Anh chau mày, hồi hộp hỏi y tá đang xử lý vết thương cho Dương Dương.

Y tá đó động tác có chút vội vàng, "Tình hình không tốt lắm, máu chảy khá nhiều, não bộ bị thương nhẹ, hiện giờ hôn mê chưa tỉnh, tình hình cụ thể phải đợi kiểm tra mới biết được!"

Cao Dương Thành tim đau quặn, liếc dướn người lên khỏi

 10:52

91.67%

giường bệnh, "Tôi xem!"

"Bác sĩ Cao, người anh bị thương."

Y tá vội vàng nhắc nhở Cao Dương Thành.

"Vết thương nhỏ này, là cái gì chứ!"

Anh khó khăn bước đến bên giường Dương Dương, cầm lấy đèn pin nhỏ trên tay y tá, banh đôi mắt của Dương Dương ra, kiểm tra thật kĩ một lượt, lông mày lười mác hếch lên, tiến sát đến Dương Dương, hạ giọng gọi thẳng bẻ.
"Dương Dương!! Dương Dương"

"Dương Dương, có nghe thấy tiếng chú Cao không?"

"Con ơi, nghe thấy tiếng chú thì hãy nắm lấy tay chú Cao nhé!"

Anh vừa nói vừa đặt ngón tay của mình lên lòng bàn tay mềm mại của Dương Dương.

 10:52

100.00%

Chương 116: Quyết định đau đớn

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

CHƯƠNG 116: QUYẾT ĐỊNH ĐAU ĐỚN

Trên trán mồ hôi lấm tấm tuôn ra, từng vành tia máu hiện lên trong đáy mắt đen nhánh, anh gần giọng tiếp nói tiếp với Dương Dương, “Con ơi, mạnh mẽ lên!! Mẹ vẫn đang chờ con đấy, biết chứ? Nào, nói cho chú biết, con rất mạnh mẽ, con là một đứa bé mạnh mẽ!! Dương Dương...”

Cao Dương Thành nói xong câu này, liền cảm nhận được ngón tay nhỏ bé mềm mại của thằng bé hơi động đậy.

“Thằng bé có phản ứng rồi!!”

Cao Dương Thành với dáng vẻ tươi cười rạng rỡ, cúi đầu, xúc động hôn lên trán của Dương Dương, “Cục cưng à, con quả nhiên giống mẹ con, đều là đứa trẻ kiên cường! Tất cả sẽ tốt lên thôi...”

Cô y tá đứng bên cạnh cũng nở nụ cười theo, lau giọt nước mắt cảm động trên khóe mắt, “Bác sĩ Cao, đứa bé này nhìn giống anh quá, y như con trai anh vậy!!”

Cao Dương Thành hơi ngây ra, “Thật sao?”

Bàn tay to ấm áp của anh vuốt ve cái đầu bóng mượt của Dương Dương, khóe miệng hé lên nụ cười ẩn ý, “Tôi cũng hi vọng nó là con trai tôi! Tôi rất thích cậu bé.”

Với đứa trẻ này, đó chính là một kiểu thích không thể nói thành lời.

Thực ra trước đây Hoàng Ngân có hỏi anh rằng có thích Dương Dương không, lúc đó anh bực tức nói nó là con của tình địch, vì vậy không thích nổi.

Thế nhưng, kì thực, thích thì cũng đã thích rồi, vấn đề cũng đã không còn quan tâm rất cuộc nó có phải là con của tình địch hay không!

Cô y tá cười, "Nếu như bác sĩ Cao mà làm bố, thì nhất định cũng sẽ là một ông bố tốt đấy ạ."

Anh cười nhạt, quay sang hỏi cô, "Mẹ của đứa trẻ sao rồi?"

"Em vừa mới hỏi thăm tình hình chiếc xe bên đó rồi, tình hình của mẹ đứa trẻ khá khả quan, giống như anh vậy, chỉ là có chút vết thương ngoài da thôi."

"Chú ý khi cho cô ấy dùng thuốc chứ? Khả năng là cô ấy mang thai rồi, nhiều loại thuốc không thể tùy tiện dùng đâu."

"Vâng! Vừa rồi anh có nhắc nhở rồi, bên bọn họ sẽ thật chú ý."

"Cô gái còn lại thì sao? Tình hình vết thương thế nào?" Cao Dương Thành lại hỏi.

Y tá do dự một lúc, sau đó mới trả lời thực lòng, "Tình hình không ổn cho lắm."

hình không ổn cho lắm."

Cao Dương Thành chau mày, "Rốt cuộc tình hình thế nào rồi?"

"Hai chân bị gãy, người và chân bị bỏng rất nghiêm trọng, trên mặt cũng có một số chỗ bị bén bỏng, hiện tại toàn thân nóng ran, đang trong trạng thái hôn mê sâu, gần như là bất tỉnh nhân sự, bên đó đã tiến hành cấp cứu tạm thời rồi." Y tá cẩn mõi, đem hết tất cả những điều mình biết thành thật nói hết với Cao Dương Thành.

Cặp lông mày sắc nhọn của Cao Dương Thành nhíu lại, không nói thành lời.

Quả nhiên, vết thương nghiêm trọng đến vậy, có chút nằm ngoài dự đoán của anh.

Bị bén bỏng, đối với một cô gái mà nói, chắc chắn sẽ là một chấn động đau đớn nhất.

Trong lòng anh, có một sự rối loạn không nói lên lời.

Truyện được mua bản quyền up trên app mê tình truyện

Bệnh viện Vinmec-----

Phòng cấp cứu bận túi bụi.

"Trời đất ơi! Cậu xảy ra chuyện gì vậy?"

Vũ Phong vừa nhìn thấy Cao Dương Thành người nhuốm đầy máu, thì hết sức kinh ngạc.

"Tạm thời đừng nói nhiều nữa, mau cứu người!!"

Cao Dương Thành không có thời gian nói chuyện với Vũ Phong, đẩy Hoàng Ngân và Dương Dương tiến thẳng vào phòng cấp cứu.

"Bác sĩ Chương, người cô ấy bị bện bóng khá nghiêm trọng! Ông là bác sĩ kinh nghiệm phong phú nhất của khoa xương cốt này, cô ấy tội đành phải nhờ ông giúp đỡ rồi!!"

Cao Dương Thành tìm đến giáo sư có kinh nghiệm nhất phẫu thuật cho Đỗ Thanh Nga.

Hoàng Ngân chỉ bị thương nhẹ, không có trở ngại nhiều, chỉ bị chấn động nhẹ, đã được đưa tới phòng bệnh.

Còn Dương Dương sau khi chụp CT xong, đã được Lâm Nghiêm Thành và một vài người khác đưa vào phòng cấp cứu, anh đuổi theo vào thanh máy, "Tôi đi cùng nữa."

"Thầy Cao, anh đã bị thương như vậy rồi, trước tiên nghỉ ngơi chút đã, anh đừng có coi mình là siêu nhân nữa!" Lâm Nghiêm Thành có chút thương xót Cao Dương Thành.

10:52

25.00%

"Tôi không sao."

Cao Dương Thành từ chối, cúi đầu nhìn Dương Dương nằm trên giường cấp cứu, ánh mắt hơi mờ đi, "Thằng bé không thể xảy ra chuyện gì, trước khi ra ngoài chơi, tôi đã hứa với mẹ nó, nhất định phải chăm sóc tốt cho nó..."

Hoàng Ngân nằm trên giường bệnh bắt đầu hồi tỉnh.

Trán, lòng bàn tay, tất cả đều toát ra những giọt mồ hôi lạnh, trên lưng lại càng ướt đầm mồ hôi.

Cô liếc mắt nhìn tứ phía, xác định đây là bệnh viện. đột nhiên nghĩ lại vụ tai nạn vừa rồi, sắc mặt cô trắng bệch, "Y tá, con trai tôi đâu? Còn nữa Bác sĩ Cao đâu? Bọn họ giờ ở đâu? Bọn họ ở đâu??"

Hoàng Ngân rối loạn tới mức vành mắt đỏ cả lên.

"Cô Đỗ, cô tạm thời đừng kích động, con trai cô vừa mới vào phòng cấp cứu rồi, nhìn tình hình vết thương sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng đâu. Còn Bác sĩ Cao thì như cô vậy, chỉ bị thương ngoài da, anh ấy vào phòng cấp cứu cùng con trai cô rồi, cô yên tâm đi nhé. Còn về..."

Cô y tá nói đến đây, hơi ngáp ngừng, nhìn đôi mắt giàn giụa nước mắt của Hoàng Ngân, vẫn còn đang cân nhắc xem nên nói câu này với cô như thế nào.

10:52

33.33%

"Còn về cái gì?"

Hoàng Ngân cuống quýt hỏi cô.

Y tá cắn lấy môi, ngược mắt lên, mới tiếp tục nói, "Còn về em gái cô, vết thương của cô ấy khá nghiêm trọng."

"Em gái tôi?"

Hoàng Ngân bật dậy khỏi giường, cô hốt hoảng nắm chặt tay y tá, ánh mắt mở to, không dám tin vào tai mình hỏi y tá, "Y tá, sao em gái tôi lại bị thương vậy? Nó... nó vốn dĩ không ngồi trên xe cùng chúng tôi mà!"

"Tình hình cụ thể tôi cũng không rõ, chỉ nghe nói em gái cô đến cứu các cô, sau đó xe đầu bỗng nhiên phát nổ, cô ấy bị cửa xe cùng với khí nóng đập vào."

Nước mắt Hoàng Ngân tuôn chảy, "Vậy tình hình em gái tôi hiện giờ sao rồi?"

Y tá mím môi, lắc đầu, "Không khả quan lắm, hai chân bị gãy, người và mặt đều bị bỏng một số chỗ, tình hình cụ thể cần đợi bác sĩ cứu chữa chính ra thì mới biết được."

Hoàng Ngân nghe xong câu này, sắc mặt càng tái hơn, cả người suýt nữa thì ngất xỉu.

Cô rút cánh tay vẫn đang chảy vào từng giọt nước lại,
 10:52 41.67%

xuống giường, xỏ chân vào dép lê chạy thẳng ra ngoài.

"Cô Đổ, cô làm cái gì vậy! Cô vẫn còn chưa tiêm xong mà!!"

Cô y tá vội vã đuổi theo.

Hoàng Ngân đột nhiên ngừng bước, quay lại dầm nước hỏi y tá, "Em gái tôi ở phòng cấp cứu nào?"

"Cô Đổ, trước tiên cô để tôi tiêm cho cô xong đã."

"Nói tôi biết!! Em gái tôi ở phòng cấp cứu nào?!!" Hoàng Ngân khóc, kích động cao giọng hỏi y tá.

Y tá nhìn thấy bộ dạng đau thương của cô, cũng không nói thêm nữa, "Ở phòng cấp cứu trên tầng 5."

"Cảm ơn..."

Hoàng Ngân nói cảm ơn xong, liền chạy thẳng lên tầng 5.

Cô ở tầng 3, cũng không thêm đợi thang máy lên tới nữa, chân xỏ dép lê, đặt chân trên cầu thang, chạy thẳng đến phòng cấp cứu.

Phòng cấp cứu vẫn đang sáng đèn.

Tấm màn đỏ rực ấy là thứ mà Hoàng Ngân không thể quen thuộc hơn nữa, mỗi lần tính mạng của Dương Dương gặp

 10:52 50.00%

nguy hiểm, cô lại ở đó đón nhận lấy từng đợt thử thách của sinh mệnh.

Vành mắt Hoàng Ngân đỏ hoe, nước mắt cứ vậy mà tuôn rơi.

Mới chỉ có qua vài ngày ngắn ngủi thôi, những người quan trọng nhất trong cuộc đời cô, toàn bộ đã đều bị đưa vào bệnh viện.

Mẹ vẫn còn đang nằm trong phòng bệnh đặc biệt, em gái đang cấp cứu trong phòng cấp cứu, còn con trai cô thì đang phẫu thuật.

Hoàng Ngân thực sự chịu không nổi việc mất đi bất kì một người nào trong số họ.

Từng sợi dây thần kinh của cô đều đang co giật, nếu cứ tiếp tục như vậy, cô thực sự sẽ phát điên mất!!

Bỗng nhiên, cánh cửa phòng cấp cứu có người mở ra, một y tá cầm hồ sơ của bệnh nhân vội vàng bước ra.

"Ai là người nhà của bệnh nhân Đỗ Thanh Nga?"

"Là tôi, là tôi!!"

Hoàng Ngân đứng dậy, xúc động lao về phía y tá, "Y tá, tình hình em gái tôi sao rồi? Chắc không có vấn đề gì lớn chứ?"

 10:52

58.33%

Y tá ngược mắt nhìn Hoàng Ngân, "Cô là người nhà của cô Đỗ Thanh Nga?"

"Phải!"

Hoàng Ngân gật đầu.

Y tá đưa hồ sơ trên tay cho Hoàng Ngân, "Tình hình hiện tại của em gái cô rất không khả quan, hai chân bị thương vào đến đại động mạch, máu chảy không ngừng, vì bảo toàn tính mạng, chúng tôi giờ bắt buộc phải tiến hành phẫu thuật cắt bỏ chân ngay lập tức!"

"Phẫu thuật cắt...cắt chân?"

Hoàng Ngân nghe xong, suýt chút nữa thì ngất xỉu.

May mà y tá nhanh tay, đỡ lấy cô, "Cô Đỗ, cô không sao chứ?"

"Phẫu thuật cắt chân? Làm...làm sao có thể chứ!!"

Nước mắt Hoàng Ngân như dòng suối chảy, không ngừng tuôn xuống, cầm lấy tay y tá mà khóc thảm thiết, "Không cắt chân, y tá, không được cắt chân!! Em gái tôi... em gái tôi nó mới có 20 tuổi!! Các người không được làm thế..."

Cô khóc, quỳ xuống dưới chân y tá "Búp..." một tiếng, "Tôi cầu xin các người đấy, hãy cứu lấy em gái tôi, nó vẫn còn

 10:52

66.67%

trẻ, nếu như cắt mất đôi chân, thì cả đời này nó phải sống như thế nào đây? Hức hức..."

Hoàng Ngân đã khóc nức không thành tiếng.

Cắt bỏ chân, sự việc này đối với bất kì người nào cũng đều là một việc vô cùng tàn nhẫn!!

"Cô Đỗ, cô đừng như vậy! Nếu như có phương pháp khác, chúng tôi nhất định không chọn phương pháp tuyệt tình đến như vậy, nhưng hiện tại thì không còn cách nào khác, em gái cô nếu không nhanh chóng cắt bỏ chân, bất kì lúc nào cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng, cô biết chứ?"

Sao...sao có thể như vậy chứ? Tại sao lại như vậy..."

Hoàng Ngân gần như sắp ngất xỉu.

Cô ngồi bệt trên sàn đất, khuôn mặt trắng bệch không còn sức sống, thứ hiện tại hiện lên trên khuôn mặt duy nhất lúc này chính là nước mắt không ngừng tuôn rơi, "Không thể nào, không thể nào!!"

"Cô Đỗ, cô mau chóng đưa ra quyết định đi!"

Y tá thôi thúc cô.

Hoàng Ngân vùi khuôn mặt vào bàn tay cô, hét to trong đau khổ, "Để tôi nghĩ, để tôi nghĩ đã..."

 10:52

75.00%

Một quyết định đau đớn đến vậy, làm sao cô có thể quyết định đây!!

Để cho người khác cắt lìa đôi chân của em gái mình, làm sao cô có thể tàn nhẫn mà đồng ý, cảm giác này như chính cô cầm lấy con dao mà chặt đứt đôi chân của em gái mình vậy!!

Cô thực sự không làm nổi!!

Trong lúc Hoàng Ngân đang do dự, đột nhiên cánh cửa phòng cấp cứu một lần nữa được mở ra, một bác sĩ vội vàng bước ra ngoài, "Người nhà ký tên chưa? Còn kéo dài nữa, bệnh nhân bên trong sẽ không còn giữ được mạng sống nữa đâu!!"

Hoàng Ngân nghe xong câu này, toàn thân run rẩy, nhìn về mặt nghiêm túc sốt ruột của bác sĩ có thể thấy, tính mạng của Đỗ Thanh Nga ở bên trong thật sự là ngàn cân treo sợi tóc.

Cô gào khóc bỏ từ sàn nhà dậy, cầm lấy tờ đơn trên tay y tá, miệng vẫn lầm bầm về đây tuyệt vọng, "Ông trời ơi, tại sao lại đối xử với tôi như vậy, tại sao lại đối xử với tôi như vậy!!

Cho dù có cứng rắn hơn nữa, cũng sẽ bị từng cơn đau của người mà cô thương yêu nhất làm cho đau tới mức tê dại, đau tới mức không còn chỗ nào có thể đau thêm được nữa.

 10:53

83.33%

Cô thực sự muốn thà là những cơn đau kia đều trút hết lên người cô, cũng không muốn bản thân hết lần này đến lần khác nhìn thấy người thân của mình bị thương, thế nhưng lại không thể.

Cô chần chịt lợi, lau nước mắt, "Tôi ký, tôi ký!!"

Nói rằng nếu phải chết thì thà rằng cố gắng sống! Giữ lại mạng sống mới là điều quan trọng nhất!! Không còn mạng sống nữa, thì sẽ không còn gì nữa, ngay cả hi vọng cũng không còn nữa!!

"Nhanh lên, tình hình của bệnh nhân không ổn rồi." Bác sĩ vẫn đang thúc giục cô.

Nước mắt Hoàng Ngân chảy trong vô thức, "Đừng giục nữa, tôi ký!!!"

Tay cô cầm bút, run lấy bầy, chữ ký lưu lại trên giấy cong queo ngoằn ngoèo, giống như một con côn trùng xấu xí.

Mà những con côn trùng xấu xí đó dường như đã chui sâu vào tim gan cô, gặm nhấm lấy cô từng chút một, gần như muốn nuốt, gặm nát lấy cô.

Hoàng Ngân cảm giác như trời đất quay cuồng, đầu óc trống rỗng, trong phút chốc, một màn đen trước mắt, cô liên hoàn toàn không còn cảm giác, ngất xỉu ngã xuống.

Hoàng Ngân tỉnh dậy, đã thấy mình nằm trên giường bệnh.

 10:53

91.67%

Cô vui mặt vào trong chăn, ghì chặt lấy gối đầu, khóc thút thít.

Cô không dám đến hỏi ý tá tình hình em gái cô như thế nào rồi, cô hận là bản thân mình không thể ngủ mãi không tỉnh, như vậy sẽ không biết được đau đớn của em gái cô, vậy cô sẽ không cần chấp nhận những khổ sở khác ngoài sự đau đớn trên thể xác rồi!!

Cô không biết rằng sau khi em gái mình tỉnh dậy, bản thân sẽ nói thế nào với nó, chân của nó không còn nữa rồi.

Cô càng không biết sau khi mẹ cô đi ra khỏi phòng bệnh, cô sẽ ăn nói như thế nào với mẹ cô...

